



သိန်းပေမြင့်

ဘပိတ်ဖျောက် ကျောင်းသား

BURMESE  
CLASSIC

ယဉ်မျိုးစာအုပ်  
အမှတ် ( ၄၅ )



# သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား သိန်းပေမြင့်



ဖြန့်ချိရေး



ယဉ်မျိုး စာပေ

အထက်ပုဒ်မာယာဖြန့်ချိရေး

ထွန်းဦးစာပေ  နဂါးစာပေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၁၄၁၂၁၁

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၁၉၀၈၁၂

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၂-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

အုပ်ရေ

၅၀၀

မျက်နှာပုံး

အေးဖြူအောင်

အတွင်းကွန်ပျူတာစာစီ

ယဉ်ထွန်း၊ စကားဝါအောင်

အတွင်းဖလင်

A-7 Group



စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်လွင်

မျက်နှာပုံး နှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်ဂျာဘီမိ (Moon ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ်၊ ၁၁၉၊ လမ်း ၅၀၊ (အထက်ဘလောက်)

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးချစ်ညွန့် (ဇင်ရတနာစောစာပေ)

၂၉၅၊ က/၄လမ်း၊ မြို့သစ် က/၁ ရပ်ကွက်၊

အင်းစိန်။

တန်ဖိုး

၃၅၀၀ ကျပ်

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်ကတ်တစ်လောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅.၈၃

သိန်း၊ ဖေမြင့်

သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား / သိန်း၊ ဖေမြင့် ။ - ရန်ကုန် ။

ဇင်ရတနာစောစာပေ၊ ၂၀၁၂။

စာ- ၃၄၁ ၊ အလျား - ၁၃.၃၄ စင်တီ၊ အနံ - ၂၀.၉၆စင်တီ

(၁) သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား



ခေတ်အဆက်ဆက်  
အမျိုးသားရေး  
ဒီမိုကရေစီရေး  
ငြိမ်းချမ်းရေးတို့အတွက်  
တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသော  
ကျောင်းသားများသို့ . . . . .

ယဉ်ကျေးစာပေ



နိဒါန်း

(၁၉၃၆ခု သပိတ်မှောက်အကြောင်းစဉ်)

(၁)

လွန်ပြီးသောအချိန်သည် ဖြစ်ပြီးသောအကြောင်းများကို မှတ်ယူ၍ ယခု အချိန်သည် စာမျက်နှာသစ်တွင် ဖြစ်ဆဲသောအကြောင်းကို မှန်မှန်ရေးယူလျက်ရှိသည်။ သို့အချိန်က မှတ်သားထားသော အကြောင်းစဉ်(History)တွင် ဖြစ်ပွားပျက်ပျား ကြုံလေ့ တွေ့လေ့များကို ညှိနှိုင်း၍ပညာရှာဖွေခြင်းသည် များစွာအကျိုးဖြစ်ထွန်း နိုင်ပေ၏။ စင်စစ်ကား လူတို့၏ လုပ်မှုကိုင်မှု ဆယ်ပုံကိုးပုံကို သိရှုမှားအပ်သော ပညာသည်ပင် လမ်းပြလျက်ရှိပေသည်။

၁၉၃၆ ခုနှစ်ဦးက မှောက်လိုက်သော ကျောင်းသားများ၏ သပိတ်သည် အကြောင်းစဉ်(History)တွင်သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ဆိုက်သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်ရကား အကြောင်းစဉ် စာအုပ်ကြီး၏ စာမျက်နှာများကို ပြန်လှန်ကာ ပညာရှာဖွေကြရလျှင် ဧကံအကျိုးများ လေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့တက်လမ်းတွင် လမ်းပြများတွေ့နိုင်လိမ့်မည်။ တို့ဗမာတို့၏ ရှေ့လုပ်ငန်းများကို ဤအသိပညာသည် ရှေ့ဆောင်နိုင်ပေမည်။

ထိုမျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ဤသပိတ်မှောက်အကြောင်းစဉ်နှင့် သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားဝတ္ထုကို ရေးလိုက်ပေရာ အမှန်ကို ဘွင်းဘွင်းကြီးရေးသဖြင့် တစ်စုံတစ် ယောက်ကို ထိခိုက်သွားလျှင် သွားပါစေ။ ကျွန်ုပ်အား အပြစ်လွှတ်ပါဟု ကျွန်ုပ်ကား မတောင်းပန်။



(၂)

တောင်းပန်နေလျှင် အမှန်သည် အချိန်ပေါ်သွားချေမည်။  
'၁၉၃၀-၃၁ခုနှစ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် ၁၉၃၄-၃၅ ခုတွင် ယူနီဗာစီတီ၌ တော်တော်ပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လိုက်လေသည်။ သို့သော်သပိတ်မှောက်ရန် ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

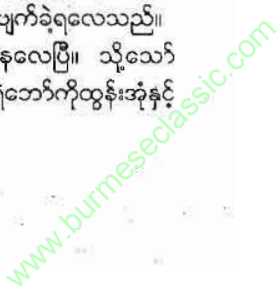
ကား လေးလေးစားစား တစ်ခါမျှ မစီမံဖူးပေ' (ဘုရင်ခံခန့်သော စုံစမ်းရေးကော်မတီ  
 သို့ ဘွဲ့ကော်ကောက်တားကောင်စီမှ သွင်းလိုက်သော ရှင်းတမ်းမှ ယူသည်။)  
 'သမဂ္ဂအသင်း တိုက်ရေ့၌ ဘတ်စကားများ ထားရှိခြင်းကြောင့် အချို့က  
 မသင်္ကာရှိကြသည်။ သူတို့ သင်္ကာကင်းအောင် ရှင်းဦးမည်။ ဤဘတ်စကား  
 ၂၀မှာ အချို့သော ကျောင်းသားတို့ သဘောအတိုင်း ကျောင်းသားများ  
 လှည့်၍ သူတို့ ကန့်ကွက်ပုံပြရန် ခေါ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်' စသည်ဖြင့်  
 သပိတ်မှောက်ရန် မကြံရွယ်ကြောင်းများကို ရှင်းလင်းပြကြ လေသည်။ ဘွဲ့ကော်ကော်  
 တားကောင်စီကို ကြီးစိုးသူတို့ အယူအဆမှာ ဘယ်လို ဘယ်ပုံကြောင့် ဤသို့  
 မမှန်သော ဆင်ခြေများကို ပေးနေရသည်ဟု မသိရသော်လည်း အမှန်ကို ဖော်ပြ  
 လိုက်က ကျောင်းသားများ၏ နစ်နာချက်၊ တောင်းဆိုချက်များသည် ပိုမိုလေးနက်  
 ထင်ရှားမည်ဟု ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်လျက်ရှိသည်။

၁၉၃၀-၃၁လောက်က ဆူဆူပူပူ ဖြစ်ပွားရာ ကျွန်ုပ်တို့ ကောလိပ်သို့ မရောက်  
 သေးသော်လည်း ထိုစဉ်က ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ သခင်ဗစိန်ထံမှ သိရသလောက်  
 မှာ သပိတ်မှောက်ရန် လုံးပမ်းမှု ထိုစဉ်က ရှိခဲ့သည်။ အကြံအထမပြောကဲ့သို့ပေ။  
 မစ္စတာရာရစ်ကို လိုက်ရန်ခေါ်၍မရဟု သိရသည်။

၁၉၃၄-၃၅ ခုနှစ်မှာကား ကျွန်ုပ်သည် ယူနိုက်တီတီကောလိပ်တွင် ဘီအေ  
 အထက်တန်း၌ သင်လျက်ရှိရာ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပါဝင်သဖြင့် တပ်အပ်သိသည်။  
 ၁၉၃၄ ခု ဒီဇင်ဘာလတွင် စဆူကြသည်။ သမဂ္ဂအသင်းတိုက်ပေါ်၌လည်းကောင်း၊  
 ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ လူတစ်စုသည် သပိတ်မှောက်ဖို့  
 ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ကိုနု၊ ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုထွန်းအုံ၊ ကိုလှဖေ၊ ကိုသီဟန်၊ စသော  
 ကျောင်းသားများနှင့် အချို့ ယခုထက်တိုင် ယူနိုက်တီတီနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော  
 ကျောင်းသားများပါရှိသည်။ ထိုစဉ်က သပိတ်မှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။  
 သပိတ်မှောက်လျှင် သုမေဓာထုံးမျိုး၊ အလျားမှောက်၍ တောင်းပန်နည်းမျိုးလုပ်ဖို့  
 တိုင်ပင်ကြသည်။ ကိုနုကို ကျွန်ုပ်က ဘီအေဘွဲ့ပြန်အပ်ဖို့ တောင်းပန်ရာ  
 တိုင်းပြည်အတွက် စွန့်ရာတွင် နောက်ဆံ မတင်းသော ကိုနုက ပြန်အပ်ဖို့  
 ကတိထားသည်။ ကိုအုန်း(ယခုအခါ ဘီလတ်၌ ပညာတော်သင်နေသူ)အား  
 ကျွန်ုပ်သွားခေါ်ရာ မလိုက်ဘဲ နေလေသည်။ နယ်မှာ ဆူရန် ကျွန်ုပ်အား  
 အညာသို့လွှတ်၍ ဆန်ခဲရသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်အခါက သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌဦးဘိုးအေး၏  
 စီမံဆောင်ရွက်ပုံ မကောင်းသဖြင့် သပိတ်မှောက်ဖို့ အစီအမံ ပျက်ခဲ့ရလေသည်။

၁၉၃၆ ခုတွင်ကား ကျွန်ုပ်ကျောင်းထွက်လျက် နေလေပြီ။ သို့သော်  
 ကျောင်းသားရဲဘော်များနှင့်ကား အဆက်မပြတ်။ သို့ကြောင့် ရဲဘော်ကိုထွန်းအုံနှင့်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သပိတ်မောက်ကျောင်းသား

ကိုလှဖေတို့သည် တစ်နေ့နေ့လယ်တွင် အမောတကြီးရောက်လာ၍ သပိတ်မောက်မည့်အကြောင်းတိုင်ပင်ကြသည်။ ပြင်ဘက်သို့ရောက်ကာ နေဖို့ထိုင်ဖို့ ဆွေးနွေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကား “လူ ၁၅၀ ပါလာရင် မောက်သာမောက်ခဲကြချို့။ ပြင်ဘက်ကျတုန်းတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် စားဘို့ သောက်ဖို့ မပူနို့”ဟု အားပေးကာ သူတို့ ခိုင်းသမျှကို လုပ်သည်။ ၁၉၃၄ ခုနှစ်က ကျွန်ုပ်ရေး၍ ပုံနှိပ်ထားသော ‘နတ်အိုးကွဲ’ဆိုသော စာတန်းကို ထိုနှစ်က သပိတ်မောက်ဖြစ်သောကြောင့် လိုမယ်ရအောင် သိမ်းထားရာ ဝေဖို့ခိုင်းပြင်းကြသည် သပိတ်မောက်ရာတွင် အဆင်သင့် ဆွဲရန် ကြွေးကြော်သံ (Slogan) ဝိုစတားများဖြစ်ကြသည်။ ဘတ်စကားများကို သပိတ်မောက် ကျောင်းသားများ ယူဆောင်ရန်ငှားသည်။ သမဂ္ဂအသင်းတိုက်ရေ့သို့ ယူဆောင်လာ သူမှာ ကျွန်ုပ်ဖြစ်၍ သပိတ်မောက် ကျောင်းသားများကို ယူဆောင်ဘို့ ဖွဲ့ရှိသည်။ (ထိုစဉ်က ဘွဲ့ကြံကောက်ထားကောင်စီကြီးစိုးသူများ မသိသော်လည်း စီအိုင်ဒီများက စောင့်နေကြသဖြင့် သိကြသည်။) သို့လျှင် ပူလုံနိုင်သမျှပူလုံအောင် ကြံစည်ခြင်းရှိကြ လေသည်။

ကျောင်းသားအများသည်လည်း သပိတ်မောက်လိမ့်မည်ဟု သိကြသည်။ အမှတ်ရသေးသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့ညတွင် ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် သမဂ္ဂအသင်းတိုက်တွင် ငိုကြသည်။ သူတို့ကားနှစ်ယောက်လုံး လူတော်ချည်းဖြစ်ကြ၏။ အလုပ်လုပ်လျှင် ရာထူးကြီးရမည်ဖြစ်၏။ (တယောက်ကား အိုင်စီအက်ရသွားပြီ။) မိဘများမှာလည်း ဆင်းရဲသဖြင့် သူတို့ လုပ်ကျွေးရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့ကား စင်ကြယ်သောစိတ်ဖြင့် အမျိုးကိုချစ်၏။ နောက်နေ့ သပိတ်မောက် တော့မည်ဖြစ်ရာ မလိုက်ဘဲ နေရမည်ကိုလည်း သူတို့မခံနိုင်။ စွန့်ရမည်ကလည်း အခက်။ အသို့လုပ်ရမည်နည်းဟု အကြံယူကြ၏။ ကြံရင်း မျက်ရည်အဖြိုင်ဖြိုင် ကျလေသည်။ နောက် မောက်မယ် ဟု ဆုံးဖြတ်၍ မောက်ရုံမျှမက မားမားမတ်မတ် ရှေ့ဆောင်ကြသည်။

များစွာသော ကျောင်းသားများမှာလည်း သပိတ်မောက်ခြင်းကိုအလိုရှိကြ၏။ အမှန်မှာ ကျောင်းသားအများက ကိုနုကျောင်းထုတ်လျှင် ဆူပူဖို့ အစည်းအဝေးခေါ်ရန် တိုက်တွန်းခြင်း၊ သပိတ်မောက်ရန် အကြံပေးကြခြင်းကို အထပ်ထပ်လုပ်နေသဖြင့် ကိုနုတို့ စဆူပူခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းသူများ သပိတ်မောက်လိုက်လာခြင်းမှာ သာလွန်အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အစည်းအဝေးသို့ မလာနိုင်။ အစည်းအဝေးက သပိတ်မောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးဆဲ ကျောင်းသူရှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ကျွန်ုပ်အား သွားခေါ်ဖို့ ပြောသောကြောင့် သူတို့ထံပြေးသွားလေရာ “ကိုသိန်းဖေ ဘာတွေ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



www.burmeseclassic.com



ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလဲ” ဟု မေးခွန်းနှင့် နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ “ကဲ၊ သပိတ်မှောက်ပြီးပြီ။ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့” ဟု ကျွန်ုပ်ကခေါ်၏။ “ဟာ၊ မမသန်းကို လမ်းလျှောက်လို့ ပြောပြီးထွက်လာတာ။ အသင့်လဲ မဖြစ်သေးဘူး” ဟု အချို့က ဖြေကြသည်။ ထိုတွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို “ကဲ .... ကောလိုက်မလား” ဟု မေးရာ “လိုက် မယ်လေ။ အခုလိုက်တာပေါ့” ဟု ထိုမိတ်ဆွေက ဖြေသည်။ “ရယ်ဒီမု မဖြစ်သေးဘဲ နေပါဦး ကွယ်” ဟု အများက ဝိုင်းပြောရာ “ကိုသိန်းဇေ ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် လာခေါ်လှည့်” ဟု သူဆိုပြန်သည်။ “ဟာ၊ ခုပဲလိုက်ကြပါ” ဟု ပြောပြီး ဇွတ်ဘတ်စ်ကား တစ်စီးကို ခေါ်လိုက်၍ အခြားသူများလည်းလာ၍ “လိုက်ကြပါ၊ လိုက်ကြပါ။” ဟု အော်လေသည်။ သူတို့အားလုံး ဘတ်စ်ကားပေါ်ရောက်ကြသည်။

အခြားဘတ်စ်ကားတစ်စီးနှင့် အင်းလျားဆောင်တွင်းဝင်၍ “သပိတ်မှောက်ပြီ ဟေ့၊ လာကြ” စသည်ဖြင့် ညိုမြ၊ သရဲစသော ရဲဘော်များအော်ကြရာ မိန်းကလေး ၂၀ ကျော်လိုက်ပါလာကြပြန်လေသည်။ သို့လွယ်လင့်တကူ စိတ်ပါလက်ပါ လိုက်သည်ကို အချို့က ခင်မင်ရာခင်မင်ကြောင်း မိတ်ဆွေများခေါ်သဖြင့် လိုက်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဤကားလုံးဝနားမလည်၍ ဆိုချက်ပင်။ ဥပမာ ခေါင်းဆောင်မမကြီးက ကိုနုထံ အစည်းအဝေးအကြောင်းနှင့် စာရေးလိုက်ရာ” သူ့ဆီတော့ သိန်းနေနွယ် (ကျွန်ုပ်) ကို လွှတ်ပါ။ သိန်းနေနွယ်ရဲ့ Influence (သြဇာ) ရှိတယ်” ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သွားရာ ထိုကျောင်းသူကားအတွေပင် မခံချေ။ သူနှင့် ကျွန်ုပ်ကား မောင်နှင့် အမရင်းကဲ့သို့ ခင်မင်ဆက်ဆံလာခဲ့ကြသော်လည်း ဤသပိတ်မှောက်မှု၌ မလိုက်ခြင်းကို ထောက်သဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ အချို့ကား သမီးရည်းစားဘဝ၌ပင် သပိတ်ကိစ္စ သဘောကွဲလွဲမှုကြောင့် ကွဲလွဲကြသည်ဟု ကြားရသည်။

သို့ကလို အများအားဖြင့် အယူသည်းသူ၊ ကျွန်ုပ်အခေါ်အားဖြင့် ရှေ့ရေးကို တွေးပြီး သိတတ်သူ လူနည်းစုတစ်စုသည် အကြိမ်ကြိမ်သပိတ်မှောက်ရန် လှုံ့ဆော်ကြ စည်ကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ မအော်ရမနေနိုင်သည့် ပုစဉ်းရင်ကွဲလို ဆူချင် ပူချင်သည့် ဝသီကြောင့် ဆူပူလှုံ့ဆော်သလော။ ဘာကြောင့် ကျောင်းသားအများသည် သပိတ်မှောက်ဖို့ တိုက်တွန်းသလဲ။ ဘာကြောင့် ၁၀၀ တွင် ကျောင်းသား ၇၀ လောက် သပိတ်မှောက်ရာသို့ စိတ်ရောမာန်ပါ လိုက်လာသလဲ။ ဘာကြောင့် မိန်းကလေးများသည် အစည်းအဝေး၌ သပိတ်မှောက်ရန် တိုက်တွန်းသော အဆိုရှင်များ စကားကို မကြားရဘဲလျက် လွယ်လင့်တကူ သပိတ်မှောက်ရာ လိုက်ကြသလဲ။ ဘာကြောင့် သပိတ်စိတ်သည် ညီညီညာညာ ပြင်းထန်ရသနည်း။

အကြောင်းကား ရှိရမည်။ နက်နဲသော အကြောင်း၊ ယုတ္တိယုတ္တာရှိသော အကြောင်း၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့စွန့်စားစေသောအကြောင်း မွန်မြတ်သည့်အကြောင်း။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



(၃)

ကျောင်းသားများ သပိတ်မှောက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ စင်စစ်ကား တစ်ခုသာလျှင် ရှိသည်။ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းသည်သာ အသွင်အမျိုးမျိုး ဆောင်လျက် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

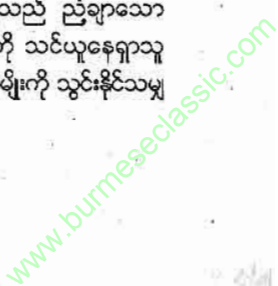
ထိုတစ်ခုတည်းသော အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား တိုင်းရေးပြည်ရေးဖြင့် ချုပ်ချယ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့၏ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးကို အညွှန်ခူးနေသော ဗြိတိသျှ အင်ပီရီရယ်လစ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်အဖြစ် ရှည်ကြာစွာ ထားလို၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသားတစ်စုသည် အတန်ငယ်နီးကြားလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်စီးပွား ရေး၊ ကြီးပွားရေးကို ကိုယ်ကြိုက်သလို ချယ်လှယ်စီမံနိုင်ရန် တိုင်းရေးပြည်ရေးတွင် လွတ်လပ် ခွင့်ရလိုကြသည်။ ကျွန်ုပ်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်၍ သခင်ဖြစ်ချင်ကြသည်။ ထိုသို့ ဂလန့်တကျင် ဆန့်ကျင်လျက်ရှိသော လိုလားချက်နှစ်ခု ထိခိုက်မှု၊ ရန်ဖြစ်မှုမှ သပိတ်မှောက်ခြင်း၊ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ကောင်းသော ပညာကို ရက်ရောစွာ ပေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုင်းပြည် နီးကြားကြီးပွားမည်။ ကြီးပွားနီးကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်ပီရီရယ်လစ်တို့ကို တော်လှန်ပုန်ကန်မည်ဟု ကောင်းစွာ တွက်မိပြီး ဖြစ်သော ဗြိတိသျှအင်ပီရီရယ်လစ် တို့သည် မကောင်းသော ပညာကို ဝန်ကို ပြုစုစွာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား သင်ပေးကြသည်။ ပညာရေးတွင် သူတို့ချည်း ချုပ်ချယ်၍ သူတို့အကျိုးသာ ပြီးနိုင်စေရန် စီမံခန့်ခွဲရန် ပညာရေးစနစ်များကို ဖန်တီးစီမံကြလေသည်။

ယူနီဗာစီတီ ပညာရေးစနစ်ကို သူတို့အကျိုးကိုသာ ငဲ့၍ တိုင်းသူပြည်သား တို့အား နင်းပြားဘဝက မတက်စေအောင် သူတို့ဖန်တီးလိုက်ကြသည်။ ယူနီဗာစီတီ အုပ်ချုပ်ပြုပြင်လျက်ရှိသော ယူနီဗာစီတီကောင်စီတွင် ဗြိတိသျှလူမျိုးများစွာနှင့် အလိုတော်ရှိ အစိုးရအရာရှိ ဗမာများစွာပါရှိအောင် ဥပဒေလုပ်ထားလေသည်။ ယူနီဗာ စီတီတွင် ပညာသင်ကြားရေး စနစ်ကို ခန့်ခွဲရသော ဆီးနိတ်၌ အင်ပီရီရယ်လစ် ကိုယ်စားလှယ်များသာ ကြီးစိုးရအောင် ယူနီဗာစီတီ အက်က ရေးထားလေသည်။ သို့ကြောင့် ကောင်စီနှင့် ဆီးနိတ်တွင် တိုင်းပြည်တိုးတက်စေ၊ လွှပ်လပ်စေသော အကြံဉာဏ်နှင့် လုပ်ငန်း အစီအစဉ်များ မတိုးနိုင်ဘဲရှိလေသည်။

ကောလိပ်တို့၌ ကြီးစိုးကြသော မျက်နှာဖြူ ဆရာတို့သည် ညံ့ချာသော ပညာရေးကို ပေးရုံဖြင့် မတင်းတိမ်သေးဘဲ ညံ့ချာသော ပညာကို သင်ယူနေရာသူ ကျောင်းသားများ၏ ကိုယ်တွင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ဟူသော ရောဂါဆိုးတစ်မျိုးကို သွင်းနိုင်သမျှ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





လေသည်။ အမှန်မှာ နောက်လိုက်မကောင်းဟု အပြစ်တင်ကြသော ခေါင်းဆောင်များ ပင် ကျောင်းပြန်ချင်၍ ခြေတစ်လှမ်း ကြွထားလေပြီ။

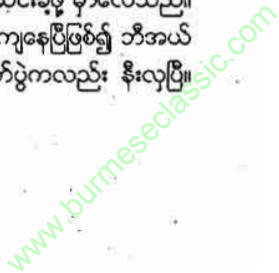
ကိုနုကား သူ့သခင်ပညာဝါဒ ရေတိမ်တွင် နစ်နေသည်ကို တုံ့လိုဘော လုပ်ကြည့်နေလေသည်။ သူ့ကား ခေါင်းဆောင်မဟုတ်တော့ပြီ။ ကိုအုန်း၊ မစ္စတာရာရှစ် ကြီးမျိုးသော လူတစ်စုကား သခင်ပညာဝါဒကို သစ္စာဖောက်သော ခေါင်းဆောင်တုများ ဖြစ်ကြလေတော့သည်။

ထိုတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ဝဲဂိုဏ်းသားများ များစွာ ညံ့ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အထဲမှ ခေါင်းဆောင်အစားမထိုးနိုင်သည်မှာ အလွန်ရှက်ဖွယ် ကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုကား ဝါဒကိုသာ သစ္စာရှိကြ၏။ စွန့်စားစိတ်၊ ဒုက္ခခံစိတ်ရှိကြ၏။ စွဲရှိကြ၏။ ခေါင်းဆောင်မှုကို ကြိုးကိုင်နိုင်သော အရည်အချင်းမရှိကြ။ (ကျွန်ုပ်တို့ လက်ဝဲဂိုဏ်းသား များတွင် လူတော်တစ်ယောက်ဟု ဆိုသော ကျွန်ုပ်သည်ပင် မစ္စတာရာရှစ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ထိုစဉ်က ညံ့ခဲ့သည်။ ဥပမာ မစ္စတာရာရှစ်က “ခင်ဗျားတို့ ဆက်မှောက်ချင်မှောက်ကြ။ ကျွန်တော်တော့တာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ခေါင်းမဆောင် နိုင်ဘူး”ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လူတစ်စု တာဝန်မှာ “အောရိုက်၊ မင်းဖယ်၊ ဒို့လုပ်ပြမယ်”ဟု တစ်ပွဲတစ်လမ်းခွဲစရာပင်။ သို့သော် မစ္စတာရာရှစ်က ဤသို့ ပြောသောအခါ အများမှာ သောင်ပြင်လွှတ်သည့် ခွေးကဲ့သို့ အားကိုးမဲ့သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူနည်းစုမှာ “ကုလားလူပါးဝတယ်”ဟု ဒေါဖောင်းရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ် နိုင်ခဲ့ကြ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ညံ့လှသေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တတွေ ရှေ့သို့ ဆက်လက် ညံ့သွားလျှင် ရှက်စရာတွေကိုသာ အတန်တန် မျက်မှောက်ပြုရပြီး အောင်ပန်းနှင့်ကား ဝေးသည်ထက် ဝေးရလေမည်။

(၇)

ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ရှင်းဦးမှ စာတ်ကွက်လည်မည်။ ကျွန်ုပ်ကား ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် ဘီအေအောင်ပြီး ဘီအယ်ဆက်သင်လိုသော်လည်း စရိတ်ကြီးလှသဖြင့် မသင်နိုင်တော့ဘဲ တောတွင် ခဏနေစဉ် ကိုနုက ရန်ကုန်လာခဲ့ရန် ကြေးနန်းရိုက်ခေါ် လေသည်။ ဘီအယ်နေနိုင်အောင် သူစီစဉ်ပြီးဖြစ်၍ ဘီအယ်မှာ ဆက်နေရန် ၎င်းပြင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂအသင်းတွင် စက်ကရီထေရီလုပ်ရန် အမြန်ဆင်းခဲ့ဖို့ မှာလေသည်။ အမှာအတိုင်း အညာမှဆင်းလာရာ ကျောင်းမှာ တစ်လနောက်ကျနေပြီဖြစ်၍ ဘီအယ် က လက်မခံတော့ပေ။ သမဂ္ဂအသင်းအမှုဆောင် ရွေးကောက်ပွဲကလည်း နီးလှပြီ။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သို့ကြောင့် အစ်အေကို သွားတောင်းပြန်ရာ သုံးနှစ်နေရမည်ဆိုသဖြင့် စိတ်ပျက်ပြီး ကျောင်းမနေတော့ပေ။ သမဂ္ဂအသင်း စက်ကရီထေရီလည်း မဖြစ်ရတော့ချေ။

သို့သော် အညာကိုကား မပြန်။ တာတေလန် မွဲတတ်သော စာရေးဆရာ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်၍ နေခဲ့ရင်း ကျောင်းသားများနှင့်ကား အဆက်မပြတ်ခဲ့ပေ။ ထိုအတောအတွင်း သပိတ်မှောက်လေရာ ကျွန်ုပ်ထက် ဘယ်သူဝမ်းပိုသားနိုင်သနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သပိတ်မှောက်ရန် အတန်တန်လှုံ့ဆော်ခဲ့၏။ ထိုနှစ်ကလည်း သခင် ပညာဝါဒဖြန့်ဖြူးရန် ကျောင်းနေပေါက်ရာခဲ့။ မအောင်မြင်၊ ယခုကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းပြင် ဘက်ရောက်မှ မှောက်သောကြောင့် မကျေမချမ်း ဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းသာလှ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ဘွိုက်ကောက်တားကောင်စီက ခိုင်းပါတော့ဟု အပ်ထား၏။ သူတို့ ခိုင်းစေသဖြင့် မန္တလေး၊ ပြည်၊ သရက်စသော မြို့များ၌ ကျောင်းသပိတ် မှောက်ရန် သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရင်း မြို့များစွာတို့၌ တရားဟော လိုက်ရ၏။ အခွင့် အားလျော်စွာ တတ်နိုင်သမျှကို စွန့်ခဲ့၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းသားမဟုတ်သဖြင့် အတွင်းမှနေ၍ ထိရောက်စွာ မဆောင်ရွက်နိုင်။ အနှောက်အယှက်အမျိုးမျိုး တွေ့ရသဖြင့် အမျိုးသားတက္ကသိုလ် တည်ထောင်ရေး၌ အကျိုးဆောင်နိုင်ဖို့ အိန္ဒိယပြည်သို့ အမျိုးသားပညာရေးနှင့် အမျိုးသားတက္ကသိုလ် တည်ထောင်ရေးများကို စုံစမ်းရှာဖွေရန် သွားဖို့ဆုံးဖြတ်လေသည်။

ဒေလီမြို့မှ ပြန်၍ ကာလကတ္တားရောက်သောအခါ သပိတ်လှန်ပြီဟု ကြားရ လေတော့၏။ သပိတ်လှန်လျှင် အမျိုးသားတက္ကသိုလ်လည်းဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းပြီဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ပြီး ကာလကတ္တားတွင်သာ တွယ်ကပ်၍ နေရင်း ပညာကို ဆည်းပူးလျက် လွန်ခဲ့သော သပိတ်ကိစ္စကို အဖန်ဖန် သုံးသပ်တွေးတောပေသည်။

အဖန်ဖန်သုံးသပ်ပြီးနောက် ၁၉၃၆ ခုတွင် သပိတ်မှောက်ခြင်းကို အခြေပြု ကာ ဖြစ်ပြီးသော အကြောင်းစဉ်အား လေ့လာပညာရှာနိုင်စေသော အကြောင်းမှန်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးရန် ဆုံးဖြတ်လေသည်။

ရေးအံ့သောအခါ၌ မှန်ကန်သော အကြောင်းများသည်သာ ကျွန်ုပ်ကလောင် မှ ထွက်နိုင်စေရန်၊ ကျွန်ုပ်၌ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် နာကျည်းသောစိတ်၊ တစ်ယောက် ယောက်ကို ငြိုငြင်သောစိတ်၊ တစ်ဦးဦးကို ငြူစူသောစိတ် စသော မကောင်းသော စိတ်များကို ကြိုးစားကာ ပယ်ပြီး၍ ကိုယ်စိတ်ကို ဖြူစင်ပြီဟု ယုံကြည်စိတ်ချမှု ဤဝတ္ထုကို ရေးလိုက်ပေသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရေးရာ၌ ပစ်ကတ်တင်းခေါ် ကျောင်းတက်သူများကို တားဆီးပုံ၊ သပိတ်လှန်ရန် စိုင်းပြင်းကြပုံ၊ မော်လမြိုင် ဇရပ်ပေါ်၌ ကျောင်းသူများနေကြပုံကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကျကျနန မျက်မြင်မရှိ၊ နားဆတ်ဆတ်ကြားရသည်လည်း မရှိသော

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ကြောင့် ယခုကာလကတ္တား၌ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ နေသော ရဲဘော်များ၊ ကိုလှဖေ (သပိတ်မှောက်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး) ၊ ကိုသီဟန်(ဘွဲ့ကံကောက်တာ့စက်ကရီထေရီ)နှင့် ကျွန်ုပ်၏ နှမတစ်ယောက်ဖြစ်သော သပိတ်မှောက်ကျောင်းသူတစ်ဦးတို့၏ အကူအညီကို တောင်းရပေသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်ရေးမည့်ဝတ္ထုမှာ ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရေးကို ရည်သတ်သည်ဟု တတ်အပ်သိကြသဖြင့် 'မပြောစတမ်း' ဟု သပိတ်လှန်သူတို့က တောင်းယူထားသော ကတိကိုဖျက်၍ ပြောကြသဖြင့် ရဲဘော်ပီသပေသည်ဟု ချီးမွမ်းရသည်။

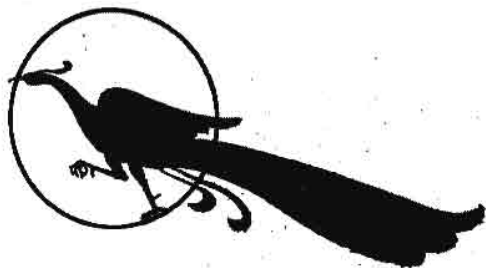
ဤဝတ္ထုကို ရေးရသဖြင့် နောက်လေးငါးရက်အတွင်း ဖြေရတော့မည့် ဘီအယ် စာမေးပွဲအတွက် စာမဖတ်နိုင်။ ၎င်းအပြင် ကျွန်ုပ်မှာ တကယ့်စာရေးဆရာကြီးများကဲ့သို့ မကျွမ်းသေးရကား နာရီပေါင်း ၁၈၀ မျှအကုန်ခံကာ ဤသပိတ်မှောက်ကျောင်းသား ပထမပိုင်း၊ ဒုတိယပိုင်းတို့ကို ရေးရသဖြင့် ဉာဏ်ပန်း လှပန်းဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုကျန်သောရက်များတွင်လည်း စာကောင်းစွာ ဖတ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းပြန်သည်။ သို့ကြောင့် ဝင်လတ္တံ့သော ဘီအယ် အောက်တန်းစာမေးပွဲတွင်ကား ကျမည်သေချာလှ၏။ သို့သော် ဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး အသင်၌ ကျွန်ုပ်ညာကို မီးရှို့ပစ်အံ့စိတ် ပေါက်လာပါလျှင် 'စာမေးပွဲ ကျတာလောက်တော့ အပျော့ပေါ့' ဟု နှစ်သိမ့်နိုင်ပါအံ့သတည်း။

သိန်းဖေမြင့်

၇ ၊ ၁၂ ၊ ၁၉၃၇

ကာလန္နာဥယျဉ်အနီး

ကာလကတ္တားမြို့။



ပထမပိုင်း

ယဉ်ကျေးစာအုပ်တိုက်

(၁)

ရုံပိုင်သည် သူ့စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ပတ္တာဆက်သလို ဆက်ပြီးသည်ထန်စွာ သမ်း၍ အပျင်းတွေကို ထုတ်ရင်း အရှေ့ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်အလုံးသည် တိမ်ကင်းစင်သဖြင့် သဲကန္တာရ လဟာပြင်ကြီး၏ ထည်ဝါသောအသွင်မျိုးကို ဆောင်၍ နေပေ၏။ ဆွမ်းခံဝင်ချိန် နေမင်းလည်း အဟန့်အတားမရှိ ပူချင်တိုင်း ပူစပြုလာ၏။ ရွာဆီမှ ဘူတာသို့ ပြေးလာ သော သဲတရုပ်ရုပ်နှင့် လမ်းကလေးမှာ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကဲ့သို့ ဟာလာဟင်း ဖြစ်နေ၏။ ရထားဆိုက်ချိန်ကား နီးပြီ ခရီးသွားတို့ကား မလာကြသေး။

ရုံပိုင်သည် သူမမြင်သော ဘူတာရုံဝင်း ချောင်ကြား၌ အကယ်၍ မီးရထား စီးသူရဲအံ့ ရှိသူများ လက်မှတ် လာဝယ်ရန် လက်မှတ်နှေ့စွန့်ပိတ်သော ညှပ်ကြီးကို 'ဒိန်း ဒိန်း'နှင့် ရိုက်၍ သတိပေးလိုက်လေ၏။ ငါးမိနစ်အကြာမှ လူလေးယောက် လာ၍ လက်မှတ်ဝယ်ကြလေသည်။ ရုံပိုင်လည်း အားနေပြန်သဖြင့် အရှေ့ဘက်သို့ ကြည့်နေပြန်လေ၏။

ခြုံသံတချွင်ချွင် ခပ်မြန်မြန် မောင်းလာသော လှည်းတစ်စီးသည် ကပ်လာ လျက်ရှိ၏။ လူခြောက်ယောက်ခန့်စီ ပါလာ၏။ သံသေတ္တာ၊ ထင်းရှူးသေတ္တာ၊ အိပ်ရာ လိပ်များလည်း လှည်းပေါ်၌ ပါလာ၏။

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော ဗိုက်ပူပူ၊ ခပ်ဝဝ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်သည် ရန်ကုန်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ဝယ်လိုက်လေ၏။ အသက် လေးဆယ်ခန့်ရှိသော ခပ်ပိန်ပိန် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်သည် သေတ္တာများနှင့် အထုပ်များကို တမာပင့်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အောက်၌ နေရာချထားပြီး လက်မှတ်ဝယ်လာသော အဖိုးကြီးကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ တမာပင်မှာ များစွာစည်ကားလျက်ရှိ၍ လေကလေးတိုးစေ့လိုက်သောကြောင့် တရဲရဲ မြည်လျက်ရှိ၏။ တမာသီးကလေးများသည် တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာလေသည်။

“ရထားလာခါနီးပတဲ့လား” ဟု ဦးဖိုးမြအား ဒေါ်ကံမယ်က ဆီးမေးလိုက်၏။ “အေး ဟုတ်သား၊ မမေးခွဲရသေးဘူး။ မေ့နေတယ်” ဟု ဦးဖိုးမြက ဖြေကာ ရုံပိုင်ထံသို့ သွားမေးပြန်လေ၏။ လှည်းပေါ်တွင် အတူပါလာသော သျှောင်တစောင်းနှင့် လူပျိုကြီး ဦးထွေး၊ ဆေးတံ အမြဲမချသော ကျောင်းဆရာ ကိုဘညွန့်၊ ရက်ကန်းရုံတွင် စက်ရက် ကန်းခတ်သော မမယ်သွင်တို့လည်း တမာပင်အောက်တွင် စုထိုင်ကြလေ၏။ ဦးဖိုးမြ အနီးသို့ ကပ်လာ၏။

“ရထားလာမှာ ဆယ်မိနစ်လိုတော့တယ်” ဟု ဒေါ်ကံမယ်တို့တစ်စုအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“အို နီးလှပါပကော၊ ညိုထွန်းလဲ မလာသေးပါလား” ဟု ပြောပြီး ဒေါ်ကံမယ် သည် အရှေ့ဘက်သို့ ငေးမျှော်နေလေ၏။ ကိုဘညွန့်လည်း ဆေးတံကြီးကိုက်လျက် ပြင်းထန်စွာ ရှုရင်း မျှော်နေလေ၏။ လူသုံးယောက်ဝင်လာပြီး “ဦးကြီး ကိုညိုထွန်းကော” ဟု ဦးဖိုးမြအား မေးကြလေ၏။ သူတို့ကား ဗမာကျောင်း ၇ တန်းသားကလေးများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အားလုံးပင် စကားမပြောဘဲ ညိုထွန်းကိုသာ ငေးမျှော်နေကြ၏။ မကြာမီ သတင်းစာ ကိုယ်စားလှယ် အောင်စိန်ရောက်ရှိလာပြီး “အဒေါ်၊ ကိုညိုထွန်း ကော” ဟု မေးပြန်၏။

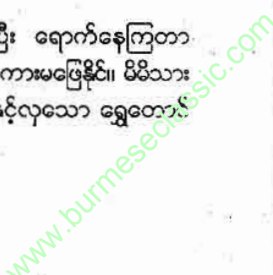
“သူ စက်ဘီးနဲ့ လာခဲ့မယ်၊ ရွာထဲက နှုတ်ဆက်စရာတွေ စက်ဘီးနဲ့ လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ဦးမယ်ဆိုတာဘဲ။ ခုရထားလဲနီးလှပြီ။ လာလဲ” ဟု ဒေါ်ကံမယ် ဖြေနေဆဲ

“လာပြီ၊ လာပြီ” ဟု ဦးထွေးက ပြောလိုက်မှ အားလုံး စိတ်အေးသွားကြ လေ၏။

ညိုထွန်းမှာ အသားညို၍ ကိုယ်ကာယမှာ မပိန်ဘူးဟု ဆိုရရုံမျှသာရှိ၏။ အရပ်အမောင်းကားမြင့်မြင့်မားမား ဖြစ်၏။ ကြည့်လင်တောက်ပသော မျက်လုံး၊ အရေး ထင်သော မျက်ခုံး၊ ကျယ်သော ပါးစပ်ရှိ၏။ ဆီနှင့် ခုနှစ်ရက်မှ တစ်ခါတွေ့လေ့ရှိ သော သူ့ဆံပင်သည် ဖိုးရိုးဖားရား ဖြစ်နေ၏။ ဖျင်ရှုပ်၊ ဖျင်အပေါ်အကျီနှင့် မန်ကျည်းစေ့ ကွက် ရွှေတောင်လုံချည်များကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သူသည် စောင့်နေကြသူအားလုံးအားပြုံး၍ကြည့်ပြီး ရောက်နေကြတာ ကြာပြီလား၊ ရထားလာခါနီးပလား” ဟု မေးလိုက်၏။ ဒေါ်ကံမယ်ကားမဖြေနိုင်၊ မိမိသား ကိုသာ အရိပ်ကြည့်နေမိ၏။ ဤဖြူစင်သော ဖျင်အကျီ၊ ရိုးရိုးနှင့်လှသော ရွှေတောင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လုံချည်ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော မိမိသားသည် ခါတိုင်းထက် ကျက်သရေ ရှိသည်ဟု အောက်မေ့နေလေ၏။ ဒေါ်ကံမယ်သည် သူ့သားနဖူးနှင့် နားထင်တွင် ချွေးပေါက်ကြီးများထွက်နေသည်ကို မြင်မိ၏။ ဦးဖိုးမြကား လက်မှတ်ကို လှမ်းပေးရင်း “ရထားနီးလှပြီ၊ မင်းနောက်ကျနေပြီလားလို့ စိုးရိမ်နေကြတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင်တော့ သုတ်လာတာပဲ။ ဘကြီးကြွယ် အိမ်ရောက်တော့ သူက ဆုံးမစကားတွေ သိပ်ပေးနေတာနဲ့ ကြာသွားတာ၊ ဆရာတွေ၊ ဆရာညွန့်တို့ ရောက်တာကြားပြီလား” ဟု ညှိထွန်းသည် သူတို့ဆီချဉ်းရင်းမေးလေ၏။ ဦးထွေးက ကျောက်စရစ်ခဲလေများဖြင့် သံလမ်းကို ပစ်ရင်း

“ဒို့လှည်းနဲ့ လိုက်လာတာဘဲ၊ ရဲအောင်စိန်တော့ ခုမှရောက်လာတာပဲ။ ဟေ့ ရန်ကုန်ကျတော့ ကိုဖိုးဘတို့ပြောလိုက်ပါကွာ။ မာမာချာချာရှိရဲ့လို့” ဟု ပြောလေ၏။ ဆရာကိုဘညွန့်က ဆေးတံပါးစပ်မှထုတ်ပြီး

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် စာအုပ်ကောင်းများရှိ ပို့လိုက်စမ်းပါ ကိုညှိထွန်းရာ” ဟု မှာလေ၏။

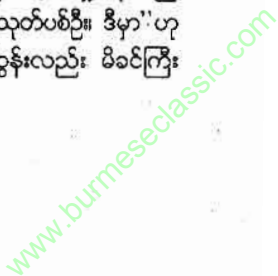
ညှိထွန်းသည် ဗမာကျောင်းသား သူငယ်သုံးယောက်ထံသို့ သွားပြန်၏။ သုံးယောက်ကားညှိထွန်းကို ဝိုင်းထားပြီး စကားပြောနေလေ၏။ “မင်းတို့တစ်တွေ မှန်မှန် ဒရစ်လုပ်ဖို့မမေ့ကြနဲ့နော်။ ဥပုသ်နေ့ ဥပုသ်နေ့ကျတော့ ဘုရားကြီးထဲမှာ အမယ်ကြီးတွေ စာဖတ်ပြဖို့လဲ မမေ့နဲ့နော်၊ ကိုယ်ပေးထားတဲ့စာအုပ်ကလေးတွေလဲ ဖတ်ကြ ကြားလား။ ဟော ရထားလာနေပြီ” ဟု ညှိထွန်းသည် သူတို့သုံးယောက်အား ပြောလေ၏။

“ဟေ့အောင်စိန်၊ မင်းသတင်းစာရောင်းတဲ့ အလုပ်မလွတ်နဲ့နော်။ မင်း တစ်ယောက်ရှိပေလို့ ဒို့ရွာမှာ သတင်းစာဖတ်တဲ့အလေ့ပေါ်လာတာ” ဟုပြောပြီး ဖခင်ကြီး ဦးဖိုးမြကို ဦးချလေ၏။ ဦးဖိုးမြလည်း အပေါ်အကျီတွင်း လက်နှိုက်ကာ

“အေး၊ နေရာတကာ စိတ်ချပါရစေကွာ။ သခင်သင်းများ မဝင်လေနဲ့မောင်၊ ဒါပဲ။ တစ်လ စာ ၂ စောင်ရေး၊ အိုင်စီအက်စာမေးပွဲအတွက် ခုထဲက စာကြိုးစား ထား” စသည်ဖြင့် သားကို သတိပေးလိုက်၏။

နောက်ညှိထွန်းသည် အမိဖြစ်သူအား ဝတ်ချ၏။ မိခင်ကြီးကား သားကို ငေး၍သာ ကြည့်နေ၏။ စကားမပြောနိုင်။ တနှစ်တိုင်တိုင်ခွဲရဦးမယ့် ရှေ့ရေးသည် သူပါးစပ်ကို ဆိုထားလေ၏။ မနည်းကြီး ကြိုးစား၍ “မင်းချွေးတွေသုတ်ပစ်ဦး၊ ဒီမှာ” ဟု ပြောကာ နားထင်ဆီ နဖူးဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။ ညှိထွန်းလည်း မိခင်ကြီး ပြောသည့်အတိုင်း လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သုတ်ရင်း

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“အမေ၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်။ သိပ်ပြီး ထိုင်ထိုင်မနေနဲ့။ လမ်းလေးဘာ လေးလျှောက်ပေး” ဟု သတိပေး၏။ အမေသည် ရင်ဖိုနေသဖြင့် စကားမပြောနိုင်။ သားကို ခေါင်းမှ ခြေဖျား၊ ခြေဖျားမှ ခေါင်းသို့ အပြန်အလှန် ကြည့်နေလေ၏။ ယခု သူ့သားကို ကြည့်ရသည်မှာ ညနေစောင်းဝင်ခါနီး နေချိုချိုကို ကြည့်ရသကဲ့သို့ ကြည့်၍ မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဤသားအတွက် အကြိမ်ကြိမ် မာန်တက်ခဲ့ရ၏။ ယခုနောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း သားမောင် အိုင်အေကို ထူးချွန်စွာ အောင်သဖြင့် မာန်တက်ရပြန်၏။ အရိပ်တကြည့်ကြည့် တပျော်ထဲပျော်၊ မာန်တတက်ထဲတက် နေရသော သားမောင်ကို သူမှတစ်ပါး အခြားသူက မချစ်စေလို။ ဒေါ်မယ်ကံသည် သားကန်တော့သည်ကို အရေးမယူ။ ရိုသေသည် မရိုသေသည်ကို ဂရုမပြု။ သားရှေ့၌ ရှိနေသေးသည်ကိုသာ ကြည့်နေလေ၏။ ရထားလည်း ဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြေးဝင်လာ၏။ ဒေါ်ကံမယ်လည်း ဆို့နေသော မျက်စိဖြင့် သားကိုကြည့်ပြီး

“မင်း မိန်းမရှာမလာနဲ့နော်” ဟု မှာ၏။ ညိုထွန်းကား ပြုံးနေ၏။ ဆရာညွန့်တို့ မမယ်သွင်တို့ကား ပစ္စည်းများကို တွဲပေါ်သို့ တင်ကြလေ၏။

“ကိုင်း အမေ၊ သွားမယ်၊ အဖေ တောရကျောင်း ဘုန်းကြီးကို သွားပြီလို့ လျှောက်လိုက်ပါ”

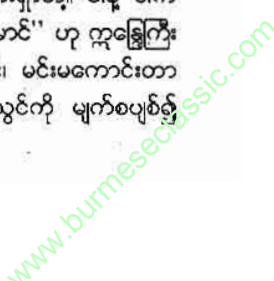
“ကိုင်း ငါ့သား၊ သွားပေတော့။ ငါခုနင်က မှာတာတွေမပေးနဲ့နော်။ ဆရာတွေနဲ့ လဲ တဲ့အောင်နေ” ဟု ဖခင်ကြီးက မှာပြန်၏။

ညိုထွန်းသည် ရထားပေါ်၌ အပေါက်ဝတွင် ထိုင်နေလေ၏။ မမယ်သွင်က ဟိုဘက်တိုးစီးကွယ် တံခါးညှပ်မယ်” ဟု သတိပေးပြန်၍ ညိုထွန်းသည် တစ်ဖက်သော ပြတင်းပေါက်ဖက်သို့ ရွှေ့နေလိုက်၏။ လူပျိုကြီး ဦးထွေးကို ညိုထွန်းက လက်ပြပြီး

“ဗျို၊ ဆရာထွေး၊ သွားခါနီး အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတော့ မှာရပါစေ ဗျာ။ ခင်ဗျားမိန်းမကို သိပ်ရိုက်ရိုက်မနေနဲ့” ဟု နောက်လိုက်ရာ အားလုံးက ရယ်ကြလေ၏။

“ဟာ၊ သူက ညံ့လွန်းတော့လဲ ရိုက်ရတာပဲကွ။ တစ်နေ့ကလဲ ကြည့်ပါ လား။ ထမင်းကို ရေမပါဘဲ ချက်တယ်” ဟု ဦးထွေးက သောလိုက်သဖြင့် တဟား ဟားနှင့် ရယ်ကြပြန်လေ၏။

“ပြီးတော့ ညစ်ပတ်လိုက်တာလဲ လွန်လို့ကွ။ တစ်နေ့က ငါသောက်ဖို့ ဆေးလိပ်လိပ်တော့ စည်းကြိုးလိုနေလို့တဲ့။ ငါ့ကို စည်းကြိုးသွားရှာတဲ့။ ဒါနဲ့ ငါက မရှာနိုင်ဘူးငြင်းတော့ စည်းကြိုးအနက်တွေနဲ့ စည်းပေးတယ်အမောင်” ဟု ဣန္ဒြေကြီး နှင့် ပြောပြန်ရာ ဝါးကနဲရယ်ကြပြန်၏။ “ငါလေ၊ ဟေ့မယ်သွင်၊ မင်းမကောင်းတာ တွေပြောရရင် ကုန်မှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဟု အနီးက မမယ်သွင်ကို မျက်စပျစ်၍





ပြောင်ပြန်ရာ “အို လူကြီး၊ သေမင်းငင်ကြီး၊ မဟုတ်တာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ” ဟု ဆိုကာ လိုက်၍ ကျောက်ထုလေ၏။ သို့ဖြင့် အများမှာ တပြုံးပြုံး တရယ်ရယ်ဖြင့် နေနိုင်ကြသော်လည်း ဒေါက်မယ်ကား ပါးစပ်ကသာ ပြုံး၍ ရယ်၍ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်များ စွဲလာပြီး နှလုံးကား တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေ၏။ တမာပင်ကို မှီပြီး သားမျက်နှာပေါ်နေသော ပြတင်းဝမီသို့ ငေး၍ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအတွင်း ခရီးသွား တယောက်က ညိုထွန်းထိုင်နေသော ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ပြန်သဖြင့် အခြားဘက်သို့ ညိုထွန်း တိုးသွားရလေရာ ညိုထွန်းမျက်နှာကို တံခါးဘောင် ကွယ်သွားလေ၏။ မိခင်ကြီးမှာ ထိုသို့ အကွယ်ကို မခံနိုင်။ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကိုယမ်းကာ ကြည့်နေပြန်လေ၏။ ထိုသို့ ခေါင်းငဲ့ကာ ကြည့်နေသော မိခင်၏ မျက်နှာကို ညိုထွန်း မမေ့နိုင်။ သတိရတိုင်း ထိုမျက်နှာကလေးကိုသာ မြင်ယောင်ယောင်ရှိလေ၏။

ရထားလည်း ထွက်စပြု၏။ အားလုံးပင် လက်မြှောက်၍လည်းကောင်း၊ လက်ကိုင်ပုဝါပြု၍လည်းကောင်း နှုတ်ဆက်ကြ၏။ မိခင်ကြီးကား တမာပင် အမှီမရှိလျှင် လဲတော့မည်အလား တမာပင်ကို တအားမှီ၍ သားကိုသာ ကြည့်နေလေ၏။ ရထား ကား မြန်မြန်ကြီးထွက်သွား၏။ သားကို မမြင်ရသောအခါ ရထားကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

(၂)

မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ညိုထွန်းသည် ရထားပြောင်းရ၏။ ရန်ကုန်ရထားပေါ်သို့ မတက်မီ ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လိုက်လံရှာဖွေ၏။ မတွေ့သောကြောင့် ရန်ကုန်ရထားတွင် လိုက်လံရှာဖွေပြန်၏။ မတွေ့ရတော့မှ ‘သူတို့မလာသေးဘဲကိုး’ ဟု တပ်အပ်သိကာ နေရာကောင်းရအောင် တစ်တွဲမှ တစ်တွဲ လိုက်လံရှာဖွေလေ၏။ ရထားတွဲများတွင် ကုလားများဖြင့် ညပ်နေ လေ၏။ ‘ဒို့မမာပြည်မှာလဲ ကုလားချည်းပဲကို’ ဟု တွေးတောရင်း ထောင့်တထောင့် တွင် နေရာလပ်နှစ်ခုတွေ့၏။ ထိုနေရာနှစ်ခုနှင့် ဆက်လျက် တတိယနေရာတွင် ကုလားတစ်ယောက် အိပ်ရာခင်းထားသည်ကို တွေ့ရ၍ ကုလားဟိုဘက်တွင်ကား နေရာလွတ် ရှိပြန်၏။ ညိုထွန်းသည် ကုလားကို ပိုက်ဆံတစ်မတ်ပေးပြီး ရွှေစေ၍ နေရာသုံးခု ဆက်လျက် ယူထားလိုက်လေ၏။

နေရာထိုင်ခင်း နေရာတကျရှိလျှင် အောက်ဆင်း၍ စကြံသွားရင်း သောင်းဖေ တို့ကို စောင့်နေလေ၏။ သောင်းဖေနှင့် ညိုထွန်းကား အိုင်အေတွင် ကျောင်းနေဖက်



ဖြစ်၍ အလွန်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်က မန္တလေး ကောလိပ်မှ နှစ်ယောက်စလုံး အိုင်အေအောင်သဖြင့် ရန်ကုန်တွင် ဘီအေ ဆက်သင် နေကြလေသည်။

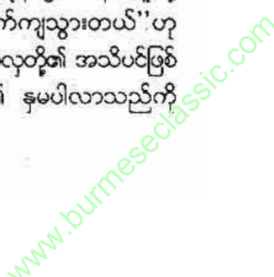
သောင်းဖေနှင့်အတူ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းရန် ချိန်းထားခြင်းဖြစ်၍ သောင်းဖေ အတွက် တစ်နေရာပိုယူထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယခု နှစ်သောင်းဖေ၏ နမကလေး သောင်းရီသည် အေဘီအမ် မိန်းကလေးကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင် မြင်ပြီးဖြစ်ရာ သူ့အကို သောင်းဖေနှင့်အတူ ရန်ကုန် ယူနီဗာစီတီကောလိပ်တွင် ပညာဆက်သင်ကြား ရန် ပါလာမည်ဟု သောင်းဖေက ညှိထွန်းအား အကြောင်းကြားထားပြီးဖြစ်လေသည်။ ညှိထွန်းက သောင်းဖေတွင် နမတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ အေဘီအမ်မိန်းကလေး ကျောင်းတွင်သာ နေကြောင်းလောက်ကိုသာသိလျက် တစ်ခါမျှ သောင်းရီကို မမြင်ဖူး ချေ။ ယခု သူနှင့်အတူ ခရီးသွားမည်ဖြစ်သောအခါ သောင်းရီကို ဆံပင်ကလေး နောက်ဖျားလျားချကာ ဖဲပွင့်ကလေး တလွင့်လွင့်၊ လေဒီခင်ဖိနပ် စွာမြင့်မြင့်၊ အင်္ကျီတိုတို ကလေးနှင့်သာ စိတ်ကူးကြည့်၍ မြင်မိလေ၏။ ကျောင်းသူကလေးများ ထုံးစံအတိုင်း အဝတ်အစား လော်လီ၊ အနေအထိုင် ပျံတန်တန်၊ စိတ်ထားမမြင့်မြတ်သော အနံ့စား ကလေးတယောက် ဖြစ်သည်ဟုသာ ယူဆထားလေ၏။

သို့ဖြင့် ညှိထွန်းသည် စောင့်ဆိုင်းရင်း မန္တလေးသူရိယနှင့် မြန်မာဦးစွန်း သတင်းစာများကို ဝယ်ယူကြည့်နေလေ၏။ သတင်းစာနှစ်စောင် ကုန်ခါနီးမှ သောင်းဖေ တို့လူစု ရောက်လာလေ၏။ သောင်းဖေကား ဖြူဖြူဝဝ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း ဖြစ်၏။ နှာတံပေါ်၍ နှုတ်ခမ်းနီ၏။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကို တပ်ထားသဖြင့် သူ့အသားနှင့် များစွာ ပန်စားပေ၏။ သောင်းဖေ၏ အမေ ဒေါ်တင်ဦးနှင့် ဖခင်ဦးသာလှတို့လည်း လိုက်ပါ၍ လာကြ၏။ သောင်းဖေတို့ ဦးလေး ဈေးချို၍ ရှုပ်ဆိုင်ရောင်းနေသော ဦးညွန့်မောင်လည်း ပါလာ၏။ ဦးညွန့်မောင်ကား သျှောင်တွဲထုံးလျက် ရောင်ထုံးပေါ်တွင် ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားပြန်သည်။ ဝိုးရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ မဟာနွယ်လုံချည်၊ ပုံတော် ကတ္တီပါ ဖိနပ်တို့ဖြင့် ဆင်ခြယ်ထားရကား မန္တလေးဖက်ရှင်တွင် အတန်းအတော်မြင့်သူ ဖြစ်လေသည်။ ကျောက်နီလက်စွပ်ကြီးကလည်း တဝင်းဝင်းနှင့်နေလေ၏။

“ဘယ်နယ် ကိုသောင်းဖေ၊ နောက်ကျလှချေလား”ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး နေရာယူထားသော ရထားတွဲဆီသို့ခေါ်ခဲ့လေ၏။

“မင်းရောက်နေတာ ကြာပြီလား။ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ရန်ကုန်ထွက်ခါနီး သူတို့ မောင်နမ နှစ်ယောက်ကို ဘုရားပို့နေတာနဲ့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”ဟု ဒေါ်တင်ဦးက ဝင်ပြောလေ၏။ ညှိထွန်းကား ဒေါ်တင်ဦးနှင့် ဦးသာလှတို့၏ အသိပင်ဖြစ် သည်။ ‘မောင်နမ’ဆိုသော စကားကို ကြားမှ သောင်းဖေ၏ နမပါလာသည်ကို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အသေအချာ သိရပြီးနောက် အသက် ၁၇ နှစ်မျှရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘက်သို့ ကြည့်၏။ ထိုမိန်းကလေးကား သူ့ဦးလေးအနီးတွင် ကပ်လျက်ရှိ၏။ သောင်းရီသည် ညိုထွန်း စဉ်းစားထားသော ရုပ်နှင့် သိပ်ကွာနေလေ၏။ အသားလေးမှာ သူ့မောင်ကြီး အသားကဲ့သို့ပင် ဝါဝင်းနေ၏။ အသားအရည်မှာ စိုစိုပြေပြေ ခပ်ဝဝ ဖြစ်သောကြောင့် တင်သားရင်သားကလေးများမှာ ဖောင်းကြွလှပလျက်ရှိလေ၏။ ဗမာဆံဆံထုံးထားသော သျှောင်ကြီးခွေကို ပတ်လည်ဝိုင်းကာ ကော့ကော့ကလေး နေသော ဆံထောက်မှာ ဝဲယုံ၍ နေ၏။ တစက်တစက် ဖြည်းဖြည်းစွာကျသော သစ်စေးစက်ပုံသဏ္ဍာန်လို တုန်ယင်ကလေးနေသော နားသန်သီးကလေးများမှာ ဖောင်းပွဲနီပြေသော ပါးပြင်များဝယ် လုပ်လဲ့လုပ်လီ လှုပ်ရှားနေကြ၏။

မျက်လုံးကလေးများမှာ ဝိုင်းစက်ကြည့်လင်၍ မျက်တောင်များမှာ ဟန်ရေးပြ သည့် ခိုကလေးများ အမြီးလို ကော့နေလေ၏။ မျက်ခုံးများမှာ ဆေးမရေးရဘဲလျက် ထင်းကန် သုံးရက်လကလေးလို ပေါ်နေလေ၏။ နီသော နှုတ်ခမ်း၊ ဖြူစင်ညီညွတ်သော သွား၊ အချိုးကျသည့် မေးကလေးများသည် မျက်စိနှင့် အလှပြိုင်နေကြသည်။ သို့သော် ကျောက်စိမ်း လက်ကောက်၊ ရွှေခြေကျင်း၊ ကတ္တီပါဖိနပ်၊ မန္တလေးလုံချည် ကလေးတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားရကား ဗမာမူ နေရာတကာတွင်ပါနေလေ၏။

ညိုထွန်းသည် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ့မုန်းကြည့်မိသောသောင်းရီနှင့် ကွာချင် တိုင်းကွာနေ၏။ သောင်းရီကို မြင်လျှင်ပင် သနားသလိုလို ခင်သလိုလိုစိတ် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့လေ၏။ အခြားမိန်းမပျိုများကို ကြည့်လျှင် မြင်လျှင် ရင်ဖိုသလိုလို၊ မျက်စိအရသာ တစ်မျိုး ပေါ်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခု သောင်းရီကို ကြည့်လိုက်သော အခါ ၌ကား ဝမ်းသာကြည်လင်ခြင်းမှတစ်ပါး ဘာမျှ ထူးခြားခြင်းကို သူမတွေ့ရပေ။ သူသည် သောင်းရီကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖော်ရွေစွာ ခင်မင်မိ၏။

“ဟောဒီက မောင့်နှုမလေးကိုလဲ ကြည့်ရှုခေါ်သွားပါကွယ်။ ကျောင်းရောက် တော့လဲ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ” ဟု မိခင်ဒေါ်တင်ဦးက ညိုထွန်းကို မှာသောအခါ “ကောင်းပါပြီအဒေါ်။ သူ့အကို တစ်ယောက်ထဲစောင့်ရှောက်တာထက် ကျွန်တော်ပါ အကိုကြီးနှစ်ယောက် စောင့်ရှောက်တော့ ပိုပြီး စိတ်ချရတာပေါ့” ဟု ဖြေပြီး ‘အင်း၊ ငါတို့ ဆုတောင်းဘဲထင်ပါရဲ့။ ဒီကောင်မလေးဟာ ငါ့နှမအရင်းဖြစ်ပါတော့’ ဟု ဆုတောင်းမိလေ၏။

“ဟဲ့အရီ၊ လာစမ်း” ဟု ဒေါ်တင်ဦးက ခေါ်လိုက်ရာ သောင်းရီသည် မိခင်ကြီးနားကပ်လာပြီး မိခင်မိုက်ကို ဖက်ထားလေ၏။ ခေါင်းနှင့် ရင်ကို ခွေပြီး

“ဘာလဲ မေမေ” ဟု မေး၏။

“ကောင်းကောင်းနေစမ်း၊ ကလေးလိုချည်းပဲ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သောင်းရီသည် ဖက်ထားသည်ကို ဖြေပြီး တည့်တည့်မတ်မတ်ရပ်လျက် လက်တစ်ဖက်တွင်းက ပိုးရှမ်းလွယ်အိတ်ကလေး၏ ပန်းပွားများကို အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲနေလေ၏။

“ဒီမှာ အချီ မင်းရန်ကုန်ရောက်ရင် ကောင်းကောင်းနေရမယ်။ ဟောသူ့ကိုလဲ မင်းအကိုကြီးတစ်ယောက်လို့ မှတ်ရမယ်ကြားလား။ သူ့စကားလဲ နားထောင်ရမယ်။ တိုင်စရာကြားစရာရှိလဲ မင်းအကိုသောင်းဖေရော ဟောဒီမောင်ညိုထွန်းကိုရော တိုင်ရကြားရမယ်။ နားလည်လား”

“လည်ပါတယ် မေမေ”

“ကိုင်း တွဲပေါ်တက်ကြ၊ ကံကောင်းလို့ မောင်ညိုထွန်းကြောင့် နေရာကောင်းရတယ်။ ငါ့သားကြီး သာဓုကွယ်” တွဲပေါ်ရောက်၍ နေရာခင်းကြလျှင်

“ဟဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် အလယ်က ထားကြပါကွယ်။ ဟဲ့ကောင်မလေး။ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပါလား။ အကိုကြီးတွေ အိပ်ရာရွှေနေရင် မင်းငရဲကြီးနေမယ်” ဟု ဒေါ်တင်ဦးသည် အမိန့်တွေကို ပေးနေလေ၏။

“မောင်ညိုထွန်း။ မင်းသူငယ်ချင်း စာဖတ်အောင် ကြည့်ပြောဟောနော်။ တောနေရင် အပြင်ဗာဟီရ အလုပ်တွေများများနေရင် ဦးတို့ဆီကို စာရေးလိုက်” ဟု ဦးသာလှက မှာပြန်လေသည်။

သို့ဖြင့် အချိန်တန်လာပြီး ရထားတွဲထွက်ခဲ့လေ၏။ ဤရထားကိုကား ဒေါ်တင်ဦးသည် မီးနီကလေး အဝေးတွင် ကွယ်ပျောက်သည့်တိုင်အောင် ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

(၃)

သောင်းရီသည် ပိုးလွယ်အိတ်ကလေးထဲမှ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကို ယူ၍ ဖတ်စပြုနေလေ၏။ သောင်းဖေကား စာအုပ်သေတ္တာကို ဖွင့်နေရင်း

“ကိုညိုထွန်း၊ ဟောလီးဒေးအတွင်းမှာ အတန်းစာတွေ ဖတ်ဖြစ်သေးလား”

“မဖတ်ဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ အောက်ဆိုက်တွေချည်းပဲ ဖတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဖေကတော့ အတန်းစာဖတ်ဖို့ ခဏခဏပြောပါရဲ့။ သူတို့ပြောတော့လဲ ကျွန်တော် ဖတ်နေသားပဲ ကြည့်ပါလား။ အတန်းစာမဟုတ်တဲ့ ဝတ္ထုကြီးတွေ၊ တိုင်းရေးပြည်ရေး စာအုပ်တွေကို ညွှန်ပြလိုက်တာပဲ။ အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်တဲ့ လူကြီးတွေဆိုတော့ စာအုပ်ဖတ်နေတာမြင်ရင် ကျေနပ်သွားတာပဲ” ဟု ပြောပြီး ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ပြူးဖတ်



ဂုဏ်သော သောင်းရီကို ကြည့်နေလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ဖေဖေကတော့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ဖို့ ညာမရဘူး။ အတန်းစာဆို အတန်းစာပဲ ဖတ်ရတယ်။ ကျွန်တော် ဒီပြင်စာတွေ ဖတ်တော့ ဖတ်ချင်ပါတယ်”

“ဟေ့ အရီ ဘာတွေ ဖတ်နေတာလဲ။ ယုဝတီစက္ခုစန်းလား၊ နီတိမာလာစန်းလား” ဟု ညိုထွန်းက သောင်းရီကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

အဟစ်ခနဲ ရယ်ကာ သောင်းရီသည် စာအုပ်ကို ခုံပေါ်ချပြီး ပြလိုက်လေ၏။

“ဘာတွေဖတ်နေတာလဲ”

“ဝတ္ထု အကိုကြီးရဲ့” ဟု ပြောပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ခုံပေါ်တွင်ထောက်လျက် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မဂ္ဂဇင်းကို လှန်နေလေ၏။

“အရီ ယုဝတီစက္ခုတို့၊ နီတိမာလာတို့၊ ခေါင်းကြီးတို့၊ ထေရ်ရီဘာသာပြန်တို့ မဖတ်ဖူးလား”

“မဖတ်ဖူး အကိုကြီးရဲ့။ ဝတ္ထုတွေသာ ဖတ်တယ်”

“ဝတ္ထု ကြိုက်သလား”

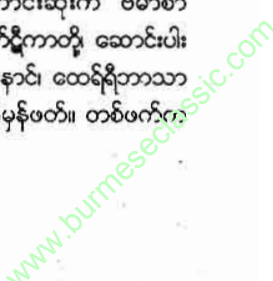
“ဝတ္ထုပဲ သိပ်ကြိုက်တယ်။ ဒီပြင်ဘာမှ မဖတ်ချင်ဘူး။ အကိုကြီးကော”

“အကိုကြီးလဲ ဝတ္ထုကြိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုကောင်းဖတ်ချင်ရင် ဗမာစာမှာ ရှာလို့မတွေ့ဘူး တစ်ယောက်ဝတ္ထုရေးဆရာနဲ့ တူတာရှိရဲ့။ ဝတ္ထုရေးတဲ့ အာတ် (Art) ပညာကို နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖိုးကြီးကလဲ လူတွေအပျော်ဖတ်ဖို့က လွဲပြီး ဘာမှ မွန်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အတော်ရေးတယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့ဂျီးနီးယပ်စ် (Genius) ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရိုဂျိုသေသသေ အသုံးမချဘူး။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက ဒီအပေါ်စား ဗမာဝတ္ထုတွေကို ဖတ်နေမယ့်အစား အင်္ဂလိပ်စာပေမှာရှိတဲ့ တိုင်းပြည်အမျိုးမျိုးက ဝတ္ထုကောင်းတွေကို ဖတ်ပါလား”

“ရီ ဖတ်ချင်သားဘဲ။ ဘယ်ဟာ ဖတ်ရမှန်းမှ မသိဘဲ။ ပြီးတော့ ရီက ဗမာစာလဲ တော်ချင်တာကို။ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုဖတ်လို့ ဗမာစာတော်ပျံမလား အကိုကြီးရယ်” ဟုပြောပြီး ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကြီးကို လှန်လှောနေလေ၏။

“ဗမာစာ ကောင်းကောင်းရေးတတ်ချင်လို့ ဝတ္ထုတွေဖတ်ရင် မင်းအရေးတောင် ပျက်သွားလိမ့်ဦးမယ်။ သူတို့စာတွေက ရေးပုံရေးနည်းလဲ ဂရုစိုက်ကြတာ မဟုတ်ဖူး။ ထင်သလိုရမ်းပြီး ရေးကြတာ။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက ဗမာစာတော်အောင် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရေးတဲ့ ဒေါင်းဦးကာတို့၊ မျောက်ဦးကာတို့၊ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်တို့၊ ဆရာ ဦးမောင်ကြီးရေးတဲ့ တပင်ရွှေထီး၊ နတ်ရှင်နောင်၊ ထေရ်ရီဘာသာပြန်၊ စာဏကျနီတိတို့ဖတ်။ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းက ယုဝတီစက္ခုလဲ မှန်မှန်ဖတ်။ တစ်ဖက်က

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အင်္ဂလိပ်စာကောင်းပေကောင်းတွေဖတ်။ ဒါမှ ဗမာစာ ကောင်းလာမယ်။ ခု ဆယ်တန်း အောင်တုန်းက ဒစ်စတင်းရှင်း ရသေးသလား”

“ရတယ်၊ မက်စ်ရယ်၊ ပထဝီရယ်၊ ရီမက်သ်စ်မှာ ပုဗ္ဗာတိုင်းရတယ်” ဟု ပြောပြီး ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကိုပိတ်၍ ချထားလိုက်၏။ ညိုထွန်းလည်း သောင်းရီထိုင်နေသော ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခြေတင်ပြီး ‘အင်း၊ တော်တော်သွက်တဲ့ ကောင်မလေးဘဲ။ အတွက် အထူးအောင်တယ်ဆိုရင် ဉာဏ်လဲမခေလှဘူး’ ဟု တွေးမိလေ၏။

သောင်းဖေကား ပတ်လက်လှန်၍ စာအုပ်ကြီးမျက်နှာပေါ်တင်ကာ အိပ်ပျော်နေလေ၏။

“အကိုကြီး၊ အိုင်အေမှာ ဘာယူရရင်ကောင်းမလဲ”

“စာမေးပွဲ လွယ်လွယ်နဲ့ အောင်မယ်ထင်တဲ့ ဘာသာတွေသာယူပေတော့”

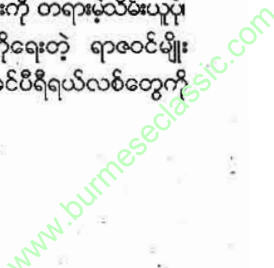
“ရီလေ ဗမာစာလဲတော်ချင်တယ်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးလဲ နားလည်ချင်တယ်။ ဘာယူရကောင်းမလဲ”

“ဟေ့ တိုင်းရေးပြည်ရေး ဟုတ်လား” ညိုထွန်း၏ မျက်လုံးများသည် ပြူးသွားပြီး နဖူးရေများသည် ရှူသွားလေ၏။ “ညီမလေး၊ မင်းတိုင်းရေးပြည်ရေး သိချင်ရင် ယူနီဗာစီတီကို မလာနဲ့၊ အိမ်ပြန်ပြီးစာဖတ်၊ တို့ အိုင်အေမှာ အစက တိုင်းရေးပြည်ရေး အခြေခံဖြစ်တဲ့ မြို့ရေးရွာရေးစစ်ဗစ်ဆိုတာ သင်ခွင့်ပြုတယ်။ ခုတော့ ကျောင်းဆရာများမှာ ဘယ်လို အမြင်တော်ထူးတာတယ်မသိဘူး၊ အဲဒီဘာသာကို မသင်ရတော့ဘူး”

“သိပ်ဆိုးတာဘဲ အစ်ကိုကြီး”

“အေးပေါ့၊ သိပ်ဆိုးတာပေါ့၊ ယူနီဗာစီတီမှာ ဘာကိုယူသင်သင် မထူးတော့ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်စာဆိုလဲ တို့လောကကြီးနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့၊ တို့လောကမှာ ဘာမှသုံးမရစေတဲ့ တို့တစ်တွေကို အတွေးနဲ့ လွမ်းပြီး နေစေတဲ့ တို့တစ်တွေကို တက်တက်ကြွကြွ မဖြစ်စေဘဲ ထိုင်းထိုင်ခိုင်းခိုင်းဖြစ်စေတဲ့ဟာတွေ သင်နေရတယ်၊ ရာဇဝင်ဆိုတော့လဲ ဗြိတိသျှ အင်္ဂလိပ်ရယ်လစ်မဂ္ဂဇင်းဆို တို့တစ်တွေထဲမှာ မျိုးစေ့ကြတဲ့ စာတွေကွ၊ ကြည့် လေ အင်္ဂလိပ်ရာဇဝင်မှာဆိုရင် တောင်သူလယ်ယာအလုပ်သမားများရဲ့ မြေကို ခနရှင် များက လှယူပုံ၊ တောင်သူတွေမှာ မြေရေမဲ့ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရပုံ၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရဟာ အဲဒီဆင်းရဲသားတွေကို ခနရှင်ကြီးများ၊ မြေပိုင်ရှင်ကြီးများက ကြီးစိုးနေတာ လက်ဝါးကြီး အုပ်နေတာကို အားပေးပုံ၊ အင်္ဂလန်ပြည်မှာ ခနရှင်များ ချမ်းသာလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုလိုနီနယ်တွေရှာပုံ နိုင်ငံခြားများကို တရားမဲ့သိမ်းယူပုံ၊ စစ်ကြီးတွေ ဖြစ်အောင် ခနရှင်ဝါဒက လှုံ့ဆော်ပေးပုံတွေကိုရေးတဲ့ ရာဇဝင်မျိုး အကိုကြီးတို့ ကျောင်းတွေမှာ သင်မပေးဘူး။ ခနရှင်တွေ၊ အင်္ဂလိပ်ရယ်လစ်တွေကို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ထောက်ခံတဲ့ ရာဇဝင်ကိုသာ သင်ပေးတယ်။ ပြင်သစ်သူပုန်ကျတော့လဲ ဆင်းရဲသားတွေက မြေပိုင်ရှင်နဲ့ မင်းမျိုးမင်းဆွေတွေကို ပုန်ကန်ပြီးတဲ့နောက် ဆင်းရဲသားတွေကို ဘူဂျာပီဆိုတဲ့ အလယ်တန်းစား လူတွေ၊ နောင် နေရှင်ဖြစ်မယ့်လူတွေက လိမ်လည် လှည့်ဖျားပြီး သူတို့အကျိုးကိုသာ ရှာသွားပုံတွေ မပါတာကိုမှတ် သင်ရတယ်။ ပြီးတော့ အိန္ဒိယပြည်မှာ ဒို့မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်က မြူထန်ဆိုတဲ့ သူပုန်ထတာဟာ ဒို့သင်ရတဲ့ အတန်းစား ရာဇဝင်တွေမှာ ကုလားစစ်သားတွေက သေနတ်ကို ဝက်ဆီသုတ်ဖို့ ဆိုတဲ့အမိန့်ကို မကျေနပ်လို့တဲ့။ တကယ်တော့ သူတို့ရေးတာလိုမဟုတ်ဖူး။ မြိတ်သူ့ အစိုးရက တိုင်းသူပြည်သားများ မြေတွေကို သိမ်းလို့ သူပုန်ထကုန်တာပဲ။ အဲဒီလို အင်ပီရီးရယ်လစ် အကျိုးဆောင်ရာဇဝင်တွေ၊ ဒို့ဗမာစာပေမှာလဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် သုံးတဲ့ အကွက်မရှိ၊ တဝက်ကျော်ကျော်က ရည်စားစာတွေ၊ ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်း ကဗျာတွေ၊ ဘုရားကို ရည်စားစကားအပြောခိုင်းတဲ့ ဟာတွေသာ ပေါ်နေတာပဲ။ ဒို့ဗမာစာပေမှာ ဒီလော်ဆော်ဖီလဲ မရှိသလောက်ပဲ။ လောကအမြင်ပညာလို့ ခေါ်ရမှာ ပေါ့ ညီမလေးရယ်။ လောကအမြင်ပညာနည်းရင် လောကမှာ နေလို့ ဘယ်ကောင်း တော့မလဲ။ ဒီတော့ စာမေးပွဲ မြန်မြန်နဲ့ လွယ်လွယ်အောင်မှာကိုသာရွေး။ ခု အဇီ တော်တဲ့ မက်သစ်နဲ့ ပထဝီကိုယူ။ သည့်ပြင် လွယ်မယ်ထင်တာ တစ်ခုခုယူ။ ဗမာစာက လွယ်ပါတယ်” ဟုပြောပြီး ရထားပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ ဝိုင်းစက်သော လမ်း သည် ရထားနှင့်အတူတူ ပြေးလိုက်လာ၏။ အရွက်အကိုင်းများကို ခွဲခွဲခြားခြား မမြင်ရသော သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ကား ရထားနှင့် ဖီလာပြေးလွှားနေကြလေ၏။ ညိုထွန်း သည် ကွင်းပြင်ကြီးမှ တိုက်ခတ်လာသော သန့်ရှင်းသည့်လေပြေကို ရှုရှိုက်ရင်း ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြည်နူးနေလေ၏။

သောင်းရီသည် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ညိုထွန်းကြည့်နေသော ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ငွေခြည်လွှာကို ခြုံလွှမ်းအပ်သော ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးသည် ခပ်မှန်မှန်ဆေးခြယ်ထားသော ရှုမျှော်ခင်း အရပ်ကားနှင့် တူနေလေ၏။

“ကိုင်း၊ ဖတ်ဖတ်၊ ဝတ္ထုဖတ်ချင်လဲ အဲဒါပဲ ဖတ်ဦး။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ အကိုကြီး ကောင်းတဲ့ဝတ္ထုတွေ ပေးမပေါ့”

“ညီမလေး ယုဝတ်စကျကို ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်” ဟုပြောပြီး စာအုပ်ကို ဖွင့်ဖတ်နေလေ၏။ ညိုထွန်းကား ကျယ်ပြောသော ကောင်းကင်နှင့် သဘာဝကြီးတွင် ဖောက်ပြန်ကွဲလွဲမှု နည်းပုံနှင့် လူ့လောကကြီးတွင် ဖောက်ပြန်ကွဲလွဲမှုများပုံကို အံ့သြ တွေးတောနေလေ၏။





(၄)

မောင်သန်းမြင့်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်က မြန်မာစာတွင် ဒုတိယတန်းဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်ခဲ့၍ ယခုအခါ ကြက်ကလေးနှင့် ကြက်ဥကွဲပြားသလို မနှစ်ကနှင့် လုံးဝမတူ ကွဲပြားလာခဲ့လေ၏။ မနှစ်က ကျောင်းသား။ ယခုနှစ် လေးပုံတစ်ပုံ ဆရာကလေး (ဝါ) ကျူတာကလေး။ မနှစ်က ဘိုကောအရောင်ပြောင်။ ယခု ခေါင်းပေါင်း အရောင် ပြောင်။ မနှစ်က ပန်းပုရူး တခွပ်ခွပ်။ ယခု ဘားရက်ရူးဖိနပ် တကောက်ကောက်။ မနှစ်က ပိုးလုံချည်တစ်ပတ်ရစ် တလျှော့လျှော့။ ယခု ပိုးလုံချည် အသစ်စက်စက် တရွမ်းရွမ်း။ မနှစ်က ကျောင်းဆောင်စားပွဲထိုးကသာ ဆရာအခေါ်ခံရသော်လည်း ယခုနှစ်ကား ပထမကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကပါ ဆရာ ဆရာနှင့် အခေါ်ခံရလေပြီ။

သူသည် မြန်မာစာဘက် ကျူတာသာဖြစ်သည်မဟုတ်။ ကျောင်းဆောင် ဟိုစတယ်မှာလည်း ဝါဒင်ဖြစ်ပြန်သဖြင့် ၂၀ တန် အခန်းနှင့် ၁၅ ကျပ်တန် ထမင်းကို အလကားနေရ စားရလေ၏။ လေးပုံတစ်ပုံ မြန်မာစာပြဆရာနှင့် လေးပုံပုံ ဟိုစတယ်ဆရာပေါင်း၍ ထက်ဝက်ဆရာဖြစ်ပြီး ကျန်ထက်ဝက်အတွက်မူ အမိအေ တန်းကျောင်းသားဖြစ်ပြန်လေ၏။

မောင်သန်းမြင့်ကား မြန်မာစာပေ၏ ကဗျာအနုအယဉ်များကို အရသာ ကောင်းစွာ ခံစားလေ့ရှိ၏။ ကဗျာကောင်းများကို တလုံးစီဖတ်၍ စကားလှပုံကို မြတ်နိုး၏။ အားလုံးအဓိပ္ပါယ်ခြုံကောက်ပြီး၍ အချစ်အကြောင်းကို သိမ့်မွေ့စွာ ဆောင် သော ထိုအဓိပ္ပါယ်ကို မြတ်နိုး၏။ အဓိပ္ပါယ်ကောက်ပြီး ဆိုစမ်း၍ သူ့အသံနှင့် ကဗျာ၏ နရီကို တိုက်ကြည့်ကာ နှစ်သိမ့်၏။ သီဆိုကာမှုဖြင့် မရောင့်ရဲသေး၍ လက်မှ စောင်းကောက်ကြီး တီး၍ လိုက်သေး၏။

မကြာခဏလည်း အဖော်သုံးလေးယောက်အား စောင်းကောက်ကြီး အသံ ညှိပြရသေး၏။ တောင်တောင်နှင့် တီးပြပြီး "ဟောဒါက ပြည်တော်ပြန် ခေါ်သဗျ" ဟု ရှင်းပြ၏။ တောင်တောင်နှင့် တီးပြီး "ဟောဒါက ပုလဲ" တောင်တောင်နှင့် ထပ်တီးပြီး "ဟောဒါက ခြောက်ပေါက်ကိုးဗျ" ဟု စောင်းဆရာဘဝဖြင့် မိမိ၏ အခန်းသို့ လာသမျှသော မိတ်ဆွေတို့အား ကောင်းစွာပြရသေးပေ၏။

များစွာသော မိတ်ဆွေတို့ကား "ကဲ ကိုသန်းမြင့်ရာ၊ အသံတွေညှိပြတာ နားမလည်ပါဘူး။ သီချင်းကြီး တစ်ပုဒ်လောက်ဆိုပြီး တီးဗျာ၊ နားထောင်ရအောင်" ဟု တောင်းပန်ကြသဖြင့် "ကဲ၊ ကြီးဆိုရမလား၊ ဘွဲ့လား၊ သီချင်းခံလား၊ ပတ်ပျိုးလား၊ ယိုးဒယားလား၊ တစ်လိုင်သံလား၊ ဘောလယ်လား ကြိုက်တာပြောကြ။ ကျွန်တော်က

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

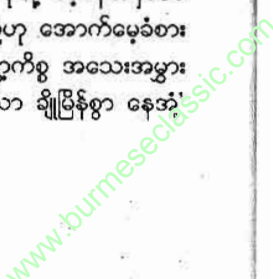


ဖီလီပမာတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ပညာတွေကို လက်စွမ်းပြလိုက်ရရင် ကောင်းမလေးတွေက လူ့လယ်ခေါင်ဆရာအခေါ်ခံရတာထက် ကျေနပ်သေးတယ်။ ကံပြောကြလေ”ဟု ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး တီးပြလေ့ရှိ၏။

ယနေ့ကား သူ့အခန်းသို့ မည်သူမျှမလာ။ လာနေကျ အောင်ချစ်၊ မောင်ကျော်ထွန်း၊ သိန်းမောင်တို့ကား ဘယ်သွားနေတိသည်မသိ။ မောင်သန်းမြင့်မှာ မသာလည်းတ၊ သာလည်းတရသည့် ဖိုးလမင်းကြီးကို မငြီးသာ ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ရွှေလမှာ ယုံဝပ်လို့ ဆန်ဖွပ်သည့် အဖိုးအိုဆိုသော သီချင်းဟောင်း တစ်ခုကို အမြဲစွဲထားပြီး လလယ်တွင် အရိပ်တစ်ခုကို ယုန်ရုပ်ဖြင့် အသွင်စပ်၍ ကြည့်နေလေ၏။ နောက် အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ မနှစ်က ဘီအေ စာမေးပွဲအပြီး ခွဲချန်ထားခဲ့သော သစ်တိုပင်များကို တွေ့ရ၏။ မနှစ်က သစ်တိုပင်ကြီး များကို ရွက်ဟောင်းတွေ ကြွနေစဉ် ခွဲခဲ့ရ၏။ ယခု ရွက်သစ်တွေဝေခါမှ ပြန်တွေ့ရ သဖြင့် ‘ဒါမှ ဒို့သစ်တိုပင်တွေက’ ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ မနှစ်က ညှိုးခြောက် ခွဲပေသော မျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သောမြက်ခင်းသည် ယခုအခါ စိမ်းလန်းစိုပြေစွာ ကြိုနေလေ၏။ သူသည် လကိုမော်ကြည့်ပြန်လေ၏။ ထိုအခိုက် မီးလောင်မှ ထုမ နက်သော တိမ်တိုက်တစ်ခုသည် လမင်းဆီသို့ ပြေးလာ၏။ ‘အို ကြပ်တော့တာပဲ။ လမင်းရဲ့ လှခြင်းကို ဖျက်တော့မယ်ဟာလား’ ဟု ငြိုငြင်မိ၏။ ကံအားလျော်စွာ တိမ်တိုက်ကလေးက ခပ်ဝေးဝေးက ရှောင်ကွင်း၍ ရွက်တိုက်သွားလေ၏။ ထိုတွင်မှ များစွာ ကြည်လင်သွားပြီး မောင်သန်းမြင့်သည်

“စက်လဲမရွှင်၊ ကျမျက်ရည်တွေတွေဆင်း၊ ငွေနှင်းရည်သို့သွင်း၊ တုံ့ကာ ဝဋ်တင်၊ မယ်မြင်လဲ့တော့လေး။ ဆိုယောင်ခိုင်းမသေ။ ရိပ်ပေးကာမျှော်လို့၊ တော်ရုံပင် မာန်ပျိုးပ၊ ဖိုးရွှေလယုန်မင်း၊ ပြာလဲမှာ ဇာချဲ့တယ်၊ မုန်းမာန်နှင့်တင်းတင်း၊ နှင်းထုံတုံတုံမှာ ကိုလဲ၊ ခင်ကြိုရနဲ့ မကြိုနိုင်၊ ယိမ်းယိုင်ခွေကာ နွမ်းပါးလို့လေး။ မကြမကြပါနိုင်၊ ယိမ်းယိုင်ခွေကာ နွမ်းပါးလို့လေး” စသော အလွမ်းပတ်ပျိုးကလေးကို ယောက်ျား အဖြစ်နှင့်ပင် မဆီလျော်အောင် နွဲ့ကာငင်ကာ ဆို၍ တံခါးပြတင်းဘောင်ကို မှီ ရင်ခွင်တွင် စောင်းကောက်ကြီးကို ရုပ်သေးစင် မင်းသားကလေး ပုဆိုးစဆွဲသလို ဟန်အမူအရာနှင့် တို့၍ တီးလေ၏။ စောင်းသံလေးမှာလည်း အေးအေးကလေး ပြန့်လွင့်လျက်ရှိလေ၏။ သူ၏ စိတ်တွင်းသို့ လမင်း၊ မြက်ခင်း၊ သီချင်း၊ စောင်းသံတို့ သည်သာ ဝင်လျက်ရှိ၍ အခြားအရာတွေကို မေ့လျက်ရှိ၏။ ထိုသို့ မေ့နေဆဲမှာပင် သူသည် ဤနိမ့်ကျသော ကမ္ဘာကြီးမှ အမြင့်သို့တက်နေသည်ဟု အောက်မေ့ခံစား မိလေ၏။ ‘ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပါစေ။ ကမ္ဘာ့ကိစ္စ အသေးအမွှား တို့ကား ငါ့အား မထိခိုက်။ ငါကား သာယာသော ဂီတတွင်သာ ချိုမြိန်စွာ နေအံ့’

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ကိုပင် ဆောင်သလောဟု တွေးရတော့၏။

(၅)

သထုံဆောင် အောက်ဆုံးထပ် အခန်းတစ်ခန်းတွင် ၁၁ နာရီထိုးပြီး၍ ဓာတ်မီးတွေ ပိတ်ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဖယောင်းတိုင်မီးကား လင်းလျက်ရှိလေ သေး၏။ ဝါလဲ့လဲ့ဖရောင်းတိုင်မီးမှာ တံခါးအထက်က မှန်ပေါ်တွင် အရိပ်ပေါ်နေလေ၏။

ထွန်းအေးသည် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး အခန်းကို အသံမကြားရ အောင် သော့ခတ်ပိတ်ပြီး အထက်ပါ အခန်းကလေးသို့ ဖိနပ်သံမမြည်စေဘဲ လာခဲ့လေ၏။ အခန်းတံခါးကို အသာကလေး ခေါက်၏။ “ရက်စ၊ ဟူးအစ်စ်သံသား” ဟု မေးသံပေါ်လာပြီး အတွင်းလူက တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။ “ဟာ၊ ကိုထွန်းအေးကိုး ကမ်းမွန်”

အပေါ်ဆုံးထပ်မှ ဖေခင်သည်လည်း သူ့အခန်းမှ ကျူတာမကြားအောင် ထွက်လာခဲ့ပြီး အောက်ဆုံးအထပ်သို့ ဆင်း၍ အထက်ပါအခန်းသို့ သွားပြန်လေ၏။ သူကား အခန်းအတွင်းသို့အပြင်မှနေ ကြည့်၏။ ချွင်ကန်အသံကြားသဖြင့် နဖူးရေတွန့် အောင် ပြုံးပြီး ပျံတော့မည့်ငှက် အတောင်ကို မသလို လက်ကိုကြွထားလေ၏။ နောက်တံခါးကို ဒေါက်ကန် ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါက်လိုက်လေ၏။ အတွင်းမှ လူများကား သူတို့ ဝိုင်းဖွဲ့ကာထိုင်နေကြသော ဖျာပေါ်သို့ ကော်စောတခုကို အုတ်ပြီးထားလိုက်လေ၏။ “ဟေ့ကောင်၊ ဖွက်ထား၊ ဖွက်ထား” ဟု အမိန့်ပေးသောလေသံကို ကြားရလေ၏။ ဖေခင်သည် ထပ်ခေါက်ပြန်၏။ အတွင်းက အခန်းရှင် အေးကိုက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်မှ “ဝါး” ခနဲ ဖေခင်က ဖြေချောက်လိုက်၏။

ဟေ့ ခွေးသား၊ ဝက်ကြီး၊ ဒွီကဆရာလာပြီမှတ်လို့ ထိတ်လိုက်တာ၊ မအေပေ၊ ဝင်၊ တံခါးပိတ်မယ်၊ မင်းနောက်တာက ကိစ္စမရှိဘူး။ လူတွေနီးကုန်မယ်” ဟု ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဖေခင်ကို အခန်းလှောင်လိုက်ပြန်၏။ ဖုံးထားသော ကော်စောကြီးကို ဖေခင်က မလိုက်ရာ ငါးချပ်စီ ဝေထားသော ဖဲလေးပုံ၊ ငွေသား ၂၀၊ ငွေစက္ကူ၊ ဆယ်တန်းသုံးချပ် ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ အိမ်က ရောက်ခါစဖြစ်၍ လူတိုင်း ငွေရွှင်ကြသည်။ ဝိုင်းတော်တော်ကလေး ကောင်းလေ၏။ အောက်က ငွေအမြင်မှာ တပွဲတည်းထိုးထား သော ငွေဖြစ်၏။

“ဟေ့ မင်း ဘိုင်ကောင်လား၊ ငွေနည်းရင် မလာခဲ့နဲ့ မောင်၊ ပွတ်မယ်ကြရင် တော့ ကန်ထုတ်မယ်” ဟု သိန်းဖေက ဖဲချပ်ကို ပွတ်ကြည့်ရင်းပြောလေ၏။

“မင်္ဂလာပါပဲ၊ လူနာတိဆိန္ဒာတီတိ ဆိန္ဒောတဲ့။ အမင်္ဂလာစကားတွေ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မပြောနဲ့ကွာ၊ ငါ့ဆီမှာ လက်ပတ်ကြိုးရယ်။ စိန်လက်စွပ်ရယ် ရှိပါသေးတယ်ကွ။ ထောင်ကဲဆီ မရောက်ခင် သွေးနီးသူဆီ ရောက်ဖို့ပေါ့ကွ” ကဲ ကဲ၊ လေတွေ သိပ်ပစ် မနေနဲ့၊ ငါးအိမ်စိပဲ၊ ဝင်း၊ ဒို့ ဘူကြီးဆွဲနေတာ၊ ငါးအိမ်မှ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အိုက်ဒီးလ် ပဲဟေ့” ဟု ခင်စောက လက်ဆွဲထိုင်ခိုင်းလေ၏။

အိမ်အနည်းငယ်ချဲ့၍ ငါးယောက်ကစားကြလေ၏။ ဖေခင်က ရွှင်ရွှင်ကလေး ကစား၏။ စစချင်း “ဟောဒါကွ၊ ၇၊ ၉၊ ၄၊ တွေ့လား ဘူကြီး၊ ဒီနှစ်ချပ် ဘာပါလဲ။ ဟောဒါက ကုလားကကောင်၊ ကြည့် ဒါက တစ်ကောင်” ပြောရင်း ပါသော ကုလား တစ်ကောင်ကို နှစ်ခါ ထပ်ပြနေလေ၏။

“တိုးရဲ တိုးလေ၊ ဟေ့ထွန်းအေး” ထွန်းအေးမှာ ကိုးနှစ်စုံ နှစ်နှင့် သုံးဘေး တန်း အောက်ကပြု၍ အထက်က ချွန်းကြီး ရှိသောကြောင့် လောင်းအား များစွာရှိပြီး “ကဲ တိုးတယ်ကွာ” နှစ်ကျပ်တိုးလိုက်လေ၏။ ဖေခင်က ကုလားကြီးလက်ခံကြောင့် အတင့်ရဲက “ကဲကွာ တိုးတယ်” ဟု ဆိုပြီး နှစ်ကျပ်ထည့်လိုက်၏။

“တိုးပါဦးလား၊ တိုးတယ်ကွာ” စသည်ဖြင့် ငါးကျပ်စီတိုးပြီး ဖြစ်ကြလေ၏။ ဖေခင်က

“ကဲ မင်းပြော ဖဲပြ”

“အောင်မာ ရှာဦးမယ်”

“ရှာချင်ရှာ၊ အလယ်ပုံ ငါစားပြီဟေ့။ ဟောကြည့် ဘူကြီး” ဟု အေးကိုသည် ဖဲပြု၍ အလယ်ပုံကို သိမ်းလေ၏။ ထွန်းအေးသည် ဖဲပုံတွင် ဘုရား ဘုရား၊ ရှစ်ထွက်ပါဗျာ၊ သူကလေး အချစ်မပျက်တာဖြင့် ရှစ်ထွက်ပါဗျာ” ဟု ရှာလေရာ ပထမခြောက်ထွက်သွား၏။ “ဘုရားဘုရား” နှင့် ထပ်ရှာသော် ၇ ထွက်သွားသော ကြောင့် ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းချပြီး ငွင်းတပိုင်ပိုင်သွားလေ၏။ ဖေခင်သည် “တတူနဲ့ တယ်တဲ့တောင်၊ ငါစားမယ်၊ ငါစားမယ်” ဟု အော်နေ၏။

“ဟေ့ကောင် ၊ ဖဲပြဦး”

“ကဲ၊ ကုလားတစ်ကောင်ကွ၊ ကုလားတောင်းပါ အရာကြီး၊ လာရှေ့လ ဟယ်” ဟု ဖဲကို လက်ငါးတွင်လှန်ရိုက်လိုက်ရာ တစ်ပုကလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် “အမယ်လေးကွာ၊ အမယ်လေး” နှင့် ဖင်နှင့် သမံတလင်းဆောင့်နေလေ၏။ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။





(၆)

ပင်းယကျောင်းဆောင် အခန်းတစ်ခန်းတွင်ကား တစ်ခန်းဟု ဆိုရသော်လည်း နှစ်ခန်းဆက်ဖြစ်သဖြင့် လူနှစ်ယောက်နေရ၏။ ထိုအခန်းတံခါးကို ယခုထက်တိုင် မပိတ်သေးချေ။ ဘမော်ကား လျှပ်စစ်မီးတုတ်ဖြင့် လျှပ်စစ်ကြိုး၊ ခိုးသွယ်ကာ လက်ဖက် ရည်အိုး တည်နေလေ၏။ ဘမော်က မက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ ဆေးပေါ့လိပ် မိုးနိုးနေလေ၏။ အောက်ခန်းမှ ချစ်လှိုင်နှင့် ဘစ်နီတို့ကလည်း ဘမော် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်နေကြလေ၏။ ဘစ်နီက

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီနှစ် ဖရက်ရှာမလေးတွေ တယ်ချောပါလားမင်း၊ ဒီနှစ်အဖို့ တစ်ယောက်တော့ စွဲချင်တာဘဲဗျာ။ ဒီနှစ်ဦး သူတို့တစ်တွေ ကောလိပ်မှာ ရည်စား ပို့မပေါက်ခင် ကိုယ်က ရွေးထား။ ရှေ့နှစ်ကျရင် ဘီအေ အောင်ပြီးယူ” ဟု မိန်းမကလေး တွက်ပြလေ၏။

“ကိုယ့်လူက ဘီအေအောင်ပြီး ဘာလုပ်မလဲ၊ မိန်းကလေးတွေက မင်းမှာ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဆိုရင်သာ ယူမယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းနဲ့ ခုကတည်းက ရည်စား ဖြစ်ထားဦးတော့ ကန်ထုတ်လိုက်မှာ။ မတွေ့ဘူးလား အမာစိန်ဟာ ဖေမောင်ကို ကန်ထုတ်တာ” ဟု ဘမော်ကြီးက ဆေးပေါ့လိပ်ပြာ ချွေရင်းပြောမှ

“ငါတော့ ဘာလုပ်ရမယ် မပြောတတ်သေးဘူးကွာ၊ မိန်းမလိုချင်တာပဲ ရှိတယ်။ မင်းကော ဘာလုပ်မလဲ” ဟု ဘစ်နီက မေးလေ၏။

“ငါက အိုင်နဲ့ စတဲ့ စာမေးပွဲတစ်ခုခု ဝင်မလိုကွ”

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား၊ ရပါမလား၊ မင်းလို အော်ဒင်နရီဘီအေနဲ့ အွန်နာရီ တွေ ပြိုင်ရမှာ” ဘမော်ကမေးလေ၏။

“အို၊ ရပါတယ်မင်း၊ ဒီအိုင်စီအက်၊ အိုင်အက်ဖီအက်၊ အိုင်စီအက် အပြင်က လွဲလို့ ငါ့ဂုဏ်နဲ့ လိုက်တာ မရှိဘူး၊ ဒီပြင်ဟာတွေကတော့ နံပါတယ်”

“ဟကောင်တွေ၊ တယ် အထင်ကြီးကြတာကိုးကွ၊ ဒို့တော့ မောင် မြူနီစီ ပယ်မှာ စာရေးဝင်လုပ်မယ်၊ တစ်လတစ်ရာတဲ့၊ မေးပြီးပြီ” ဟု ချစ်လှိုင်က စွက်လေ၏။

“ဟေ့ ဘမော်၊ ရေခွေးဆူပြီ၊ ငါလဖက်ရည်ဖျော်တော့မယ်၊ မင်းဘစ်စကစ် ဖွင့်ကွာ”

“မစားပါနဲ့ဦးကွာ၊ နက်ဖြန်မှ စားတာပေါ့”

“ခွေးသားကြီး၊ မင်းနုမြောနေတာချည်းပဲ၊ ဖွင့်ကွာ၊ ငါနို့မို့ရင် လဖက်ရည် မဖျော်ဘူးမောင်”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သို့ဖွတ်ပြောမှ ဘဖေသည် မုံ့သေတ္တာပုံးကို ဖွင့်၍ မုံ့ကျွေးတော့၏။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဘဖေကြီးက သူ့အစားကြီးကြောင်း ပြောပြလေ၏။

“အစားကြီးတာကတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲကွာ။ တစ်ခါတလေ မော်လမြိုင် သူတွေ အံ့ဩသွားရတယ်ကွ။ တွေ့ကြတာက ကျိုက်ထီးရိုးမှာကိုး။ တွေ့ကြလို့ ဘယ်ကတုံး။ ဘာညာနဲ့ မေးပြီးခါရိုသေး ဖော်ဖော်ရွေရွေ ခင်မင်သွားကြ တာပေါ့ကွာ။ သူတို့က ချိုင့်ထဲမှာ သူတို့ သုံးယောက်စာ ထမင်းထည့်လာတာကိုး။ အဲဒါကို ငါ့ကို စားပါတဲ့။ ငန့်မတွေက ငါ့ကို ကျတယ်ထင်ပါရဲ့ ။ ငါက မစားပါဘူးလို့ ဟန်လုပ်လည်း မရဘူး။ အတင်းကျွေးလို့ ငါစားတာကိုး။ အားလုံးကုန်သွားရော။ သူတို့လည်း အံ့ဩပြီး ကြည့်နေကြတာပေါ့။ နောက်ပြီး ပေါင်မုန့်တွေ လှီးပြီး ထောပတ်သုတ်ကြတာကို သူတို့က ကျွေးပြန်တော့ စားပြန်တာပေါ့။ ကောင်မတွေ ကလဲဟေ့ သဒ္ဓါလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့”

“ဟေ့ ဒါထက်၊ မော်လမြိုင်သူတွေဆိုတာ လုံးကြီးပေါက်လှ ဖွန်ကောင်း ကောင်းတွေချည်းဆို၊ ငါမရောက်ဘူးလို့ မသိဘူး”ဟု ဘမော်ကမေးပြန်လေ၏။

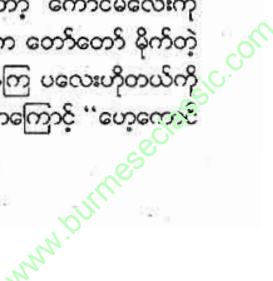
“ဟာ များသောအားဖြင့် ပြောတာပါကွာ။ ဒါဖြင့် ဘီအေ ဂျူနီယာက ခင်မြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သူ မော်လမြိုင်သူကွ။ ပိန်လိုက်တာ ချိုးလို့ပဲ။ ကမ္ဘာ့နန်းရုပ် ကလေးကျနေတာပဲ”

“ဟ ဒါကတခြားပဲ၊ ခင်မြင့် ပိန်တာက မင်း သူ့ဇာတ်ထုတ် မသိဘူး ထင်တယ်”ဟု ဘမော်က မေးပြီး လက်ဖက်ရည်ကို ကျိုက်ချနေပြန်လေ၏။ လမ်းဘက် မှ မော်တော်ကားသံကို ကြားသဖြင့် နားစွင့်ထောင်နေကြသေး၏။

“လုပ်စမ်းပါဦးကွ။ ဘယ်လိုဇာတ်ထုပ်လဲ”ဟု အသီးသီး မေးကြ၊ မုန့်က အမူန့်တွေကျသည်ကို ခါပစ်ကြကာ ပမာတေရား ကြီးလေးစွာ ထားကြပြီး နားအကြော တစ်ထောင်တွင် သွေးကုန် လွှတ်ကြလေ၏။

“ကွာ၊ သနားစရာပါ။ ခု ပညာဝန်ထောက် ဖြစ်သွားတဲ့ ဆရာ ကိုဘထွေး လက်ချက်ပေါ့ကွ။ ကိုဘထွေးကို မှတ်မိတယ် ဟုတ်လား။ ဟစ်စထရီကျတာလေကွာ။ ကောင်မလေးက ဖရက်ရှာကွ။ သူက ကျူတာ။ သူ့ ဆက်ရှင်မှာ ကောင်မလေး သွားကျတာကိုး။ ကိုဘထွေးက ကောင်းမလေးကို သင်ရင်းပြရင်းနဲ့ ပိုးရောကွ။ ပိုးတော့ စွံတာပေါ့ကွ။ အဲဒီတုန်းက ကိုဘထွေးက အိုင်စီအက်လဲ ဝင်နေတော့ အိုင်စီအက် လောင်းလိုလိုကိုးကွ။ နှစ်စက ပိုးတာ သီတင်းကျွတ်ကုန်တော့ ကောင်မလေးကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ဆိုပြီး ခေါ်ထုတ်တာကိုးကွ။ ဘထွေးဆိုတဲ့ကောင်က တော်တော် မိုက်တဲ့ ကောင်၊ ခွေးကျင့်ကျင့်တယ်။ ကောင်မလေးကို တို့ ဖာခေါ်နေကြ ပလေးဟိုတယ်ကို ခေါ်ထုတ်သွားတယ်။ အင်း ပြောချင်ပါဘူးကွာ” ဆိုပြီးရပ်နေသောကြောင့် “ဟေ့ကောင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ပြောပါကွာ ရှိခိုးပါရဲ့”ဟု ဓမ္မကထိကကို အလှ တပည့်မတို့က တရားအရှိပြပါဟု တောင်းပန်ဘိသည့်အလား ဘဖေ ချစ်လှိုင်တို့က တောင်းပန်ကြသေးလေ၏။ ဘမော်ကား ရေထသောက်နေသေး၏။ သည်းညည်းခံ၍ စောင့်ကြရလေ၏။

“ကဲ ဆက်စမ်းပါဦး”

“ငါလဲ အဲဒီဟော်တယ်က မန်နေဂျာကပြောလို့ သိတာ။ သူတို့ အပေါက်ကလေးတစ်ခုက ချောင်းကြည့်ဆိုဘဲ”

“အီး အီး လုပ်ပါဟ၊ ဘာမြင်သလဲ”

“ပထမနေ့ ခေါ်လာတော့ ငတိက ပြင်မလို့ အပေါ်အကျီချွတ်တယ် ဆိုရင်ပဲ အပေါ်အကျီကို မချွတ်အောင် ကောင်မလေးက အတင်းဆွဲထားလိုက်တယ် ကွာ အပေါ်အကျီကို မချွတ်လိုက်ရဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးကို အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲပြန်တော့လဲ ငတိကို ဖတ်ထားပြီး လည်ပင်းဖတ်ပြီး မျက်နှာကိုသာ ကောင်မလေးက တရှုပ်ရှုပ်နမ်းသတဲ့။ ဒါနဲ့ တနေ့လုံး ငြင်းနေတာပဲတဲ့ဟေ့။ ကောင်မလေးက ကြောက်နေတာနဲ့ တူပါကွာ။ ဘသားချောက ဒါနဲ့ မပြီးဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ခေါ်လာပြန်ရောတဲ့။ အင်း ဒီတခါတော့ ကိစ္စတုံးတာပါဘဲကွာ”

“ဒီတေးလ်လေးတွေ အသေးစိတ်စမ်းပါအုံးကွ”

“စိတ်ချင်ပါရဲ့ကွာ၊ မန်နေဂျာ အလုပ်များနေလို့ တနေ့ကလိုဘဲ ကောင်မလေးကို ကိုးယွီကားယား လုပ်နေမှာဘဲဆိုပြီး နောက်မှ သွားကြည့်နေသတဲ့။ သွားကြည့်တော့ ငတိက စိကရက်တောင် သောက်နေပြီတဲ့။ နောက်ကျသွားတာကိုး။ အေးကဲ ဒီနှစ် နွေခါကြတော့ သူလဲ ပညာအုပ်အလုပ်ရရော အိမ်က ပေးစားတဲ့ မိန်းမလဲ ယူသွားရော၊ ကောင်မလေး ကောရစ်တဲ့အပြင် ဒပ်ဖရင်သွားပြီးတော့တောင် သားဖျက်ရသတဲ့။ မပိန်ဘဲ နေပါ့မလား”ဟု အဆုံးသတ်သည်တွင်

“ဟေ့ ငါတော့ အကြံကောင်းရပြီ၊ မိန်းမလဲလိုချင်တယ်၊ အလုပ်လဲ ရှိရမယ်ဆိုတော့ ရှေ့နှစ် ကျတာလုပ်မယ်။ ဘာပြောပြော ကျတာပဲဟေ့။ နို့ပေမဲ့ ကိုဘထွေးလိုတော့ မယူဘဲနဲ့ မရမ်းပါဘူးကွာ”ဟု ဘစိန်က ဥပဒေထုတ်လိုက်ပြီး ထွေထွေရာရာ စကားတွေကို ပြောဆိုနေကြလေ၏။

(၇)

‘တင် တင် တင်’ ဟူ၍ ပြင်းထန်စွာ တီးလိုက်သော ခေါင်းလောင်းကလေးသည် အတန်းချိန် တစ်ချိန်ကုန်၍ အတန်းသစ်တစ်ခုသို့ သွားရတော့မည်ကို နှိုးဆော်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





လိုက် လေသည်။ တစ်နာရီလုံးလုံး ဆိတ်ငြိမ်၍ ဆရာတို့၏ စာစာ စာစာနှင့် အသံ တို့မှတစ်ပါး မကြားရသော ကျောင်းတိုက်တစ်ခုလုံးသည် တအုံးအုံးနှင့် ဆူဝပြုလာလေ ၏။

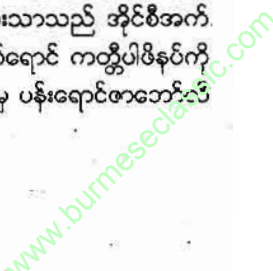
ပထမဦးစွာ စာအုပ်တွေကို ပိတ်၍ ပြင်သံ ဆင်သံတို့သည် သဲ့သဲ့ပေါ်လေ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖိနပ်နင်းသံ၊ ခုန်မြင့်ပေါ်မှ တဒုန်းဒုန်းဆင်းသံ၊ အခန်းဝမှ ထွက်လာသော ကျောင်းသူများ၏ ရှုပ်တိုက်သော ဖိနပ်သံ၊ ၎င်းတို့နောက်မှ ပြု၍ လိုက်ကြသော ကျောင်းသားများ၏ ခြေသံတို့သည် တစ်သံပေါ် တစ်သံထပ်၍ ပေါ်လာလေ၏။ တစ်နာရီလုံး အောင့်ထားလိုက်ရသဖြင့် ရိုးတိုးရွာတဖြင့် ငြိမ်နေကြရသော လျှာများသည် လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး လှုပ်ရှားလာသဖြင့် တအုံးအုံးနှင့် ဆူသွားလေ၏။

ရေကန်ကြီး ကန်ရိုးကျိုးသဖြင့် လမ်းကြီးလမ်းငယ်တို့သို့ ရေတွေတိုးထွက်ကြ သလို အတန်းမ၊ အတန်းငယ်၊ အခန်းကြီး၊ အခန်းလေးတို့မှ ကျောင်းသားအားလုံး တို့သည် အနိုင်အထက် ကော်ရစ်ဒါခေါ် ဝရံတာ လူသွားလမ်းဘက်သို့ အတင်း တိုးထွက်ကြလေ၏။ ကော်ရစ်ဒါတွင် သွားလူလာလူနှစ်တန်းယှဉ်လျက် သွားလာနေ ကြသဖြင့် မီးရထားနှစ်စင်းဆုံသလို ရှိလေ၏။ သွားလူအုပ်မှ လူတစ်စုက လာလူအုပ်မှ အသံတစ်စုကို လက်ပြ၍ လည်းကောင်း၊ ပြုံးသော နှုတ်ခမ်းပြ၍လည်းကောင်း၊ အသံပြ၍လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

အချို့သော ကျောင်းသားများမှာ ကပြားမကလေးတွေနှင့် လက်တွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမျှ အမှုမထားဘဲ ရင်ကော့ကာ လမ်းလျှောက်နေကြ၏။ သူတို့ကား သူတို့ကို စိုက်၍ကြည့်သူ ကျောင်းသားများကို လက်စားချေပရန် ပြန်၍ ရဲကြီး ကြည့်လိုက်ကြ၏။ အချို့ကျောင်းသူများကား သူတို့အချင်းချင်း စကားတပြောပြော တစ်ခပ်ရယ်၍ မျက်နှာအောက်ချကာ လျှောက်သွားကြ၏။ အရဲစွန့်သော နောက်ပိုး ကျောင်းသားအချို့က ချောင်းသံ ရယ်သံစသည်ဖြင့် ပေးမှ သူတို့ကား မျက်နှာမော် ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။ အချို့ကျောင်းသူများမှာ စာအုပ်ကို ရင်တွင်ကပ်လျက် လက်ပိုက်ကာ တည်တည်ပင်လျှောက်သွားကြ၏။

အခန်းနံပါတ် ၄ မှ ထွက်လာကြသော ကျောင်းသားတစ်စုမှာ ဘီအေ အထက်တန်းမှ ရာဇဝင်ယူသူများဖြစ်လေသည်။ သူတို့အတွက်ကား အခန်းတစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း ကူးရသည်မှာ အလွမ်းဝေးလေ၏။ ဤအခန်းနံပါတ် ၄ မှ ဖီးဆစ်သီရေတာခေါ် ဖီးဆစ်လက်တွေ့ပညာပြရာ အခန်းသို့ အင်္ဂလိပ်စာအတွက် သွားကြရလေသည်။ ရာဇဝင်ယူသူများတွင် မငြိမ်းသာလည်း ပါလေသည်။ မငြိမ်းသာသည် အိုင်စီအက် လုံချည် ချောကလက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်လျက် ချောကလက်ရောင် ကတ္တီပါဖိနပ်ကို စီးထားလေသည်။ ပါးလှစ်သော ဝိုင်သား ပိတ်အင်္ကျီအောက်မှ ပန်းရောင်စာဘောင်းဘီ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





သည် အတိုင်းသား ပေါ်နေလေ၏။ ထိုအဘော်လီတွင် ဂုတ်သိုင်းကြီးမှာ တစ်လက်မ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံမျှ အနံ့ရှိလေမည်။ နောက်မှကြည့်လျှင် အကျီမှာ တိုတောင်းလှသဖြင့် ထမီအထက်ဆင်နှင့် အဘော်လီအကျီတစ်ပိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ အဘော်လီသည် ဟိုက်၏ အထက်မှ ရေးရေးကလေးပေါ်သော လက်ပြင်နှစ်ပြင်ကြားမှ ကျောပြင်ချိုင့်ကို မြင်ရလေသည်။ လာလူများဘက်မှ ကြည့်လိုက်သော် မငြိမ်းသာ၏ ဆေးဆိုးထားသော နီနီစို့ ပါးမို့များ၊ မြောင့်တန်းသော မျက်ခုံးများ၊ သန္တာလို ရဲနေသော နှုတ်ခမ်းများကို ကောင်းစွာ စိုက်ကြည့်မိလေမည်။ ထို့အပြင် ရက်ရောစွာလွှတ်ထားသော ရင်သားများ ကိုလည်း ထင်ရှားစွာ မြင်နေရလေသည်။

ရာဇဝင်ယူသည့် ခင်ခင်သန်းမှာကား အကျီပါးကိုလည်းဝတ်ချင်၊ မြန်မာမများ စဉ်လာ ရင်သားကိုလည်း ထင်ပေါ်မှာ ကြောက်သဖြင့် အသက်ရှူကျပ်၍ ပန်းနာရန်ခင် သည့်တိုင်အောင် ကျပ်တည်းစွာ ချည်နှောင်ထားပြီးမှ အပေါ်က ဖက်ရှင်အကျဆုံးသော အဘော်လီကိုဝတ်၊ ထိုအပေါ်မှ ပါးနိုင်သမျှပါးသော ပိတ်အကျီကို ဆင်ထားလေသည်။

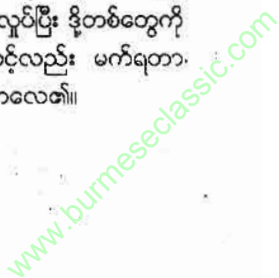
မခင်အုံးကား ဆံပင်ကို အလေးမဆံထုံး (ဝါ) ဇော်ပိတ်ဆံထုံး ထုံးလျက် သူများလို ပါးကို ဆေးရောင်ထင်ရှားစွာ မဆိုးဘဲ နှာတံကလေးပေးတွင်သာ ပေါင်ဒါ ထူထူကလေး လိမ်းထားလိုက်လေ၏။ အကျီမှာ ရင်ဖုံးကို ဝတ်လေ့မရှိဘဲ ရင်စိအကျီကို ဝတ်လေ့ရှိသည်။ မေသက်ဘရားသားမှ ပုလဲကြီးကလေးများကလည်း သူ့လည်တိုင်နှင့် ရင်ပေါ်တွင် ရွှေကြိုးကလေးနှင့် ထွေးလားလုံးလား အသားယူနေလေသည်။ မခင်အုံး သည် ခုံမြင့်မြင့် လေဒီခင် ဖိနပ်ကို စီးထားသဖြင့် တောင့်တောင့်တင်းတင်း လမ်း လျှောက်သည်မှာ ကြည့်၍ များစွာတင့်တယ်လေ၏။

ထိုဗမာမိန်းကလေးများအပြင် ရာဇဝင်သင် ကပြားမကလေးများလည်း ပါသေးသည်။

ထိုကျောင်းသူတို့နောက်မှ စိတန်းကာ လိုက်ပါလာသူများကား ဘမော်၊ ဘဖေ၊ ချစ်လှိုင်၊ ဘစိန်တို့ဖြစ်လေသည်။ ဘမော်ကား အုတ်တိုင် ကနိမ်ပေါင်ဒါများကို ကောင်းကောင်း အသုံးပြုထားသဖြင့် ကြာဆံဆံ မျက်နှာကလေးရှိလေ၏။ မငြိမ်းသာ အပျိုးရှိသော ဖက်ရှင်ခေါင်းဆောင်များကို တုပြိုင်မည့်အလား ဘမော်သည် ဖဲလုံချည် ဝင်းပြောင်းနေသော အစိမ်းရောင်ကို ဆင်မြန်းလျက်ရှိလေ၏။

ဘစိန်က သူ့လုံချည်ကို ပြစ်ဝတ်ရင်း ချစ်လှိုင်အား "အိုင်ဆေး၊ ငြိမ်းရဲ့ တင်ကြီးက တယ်ကောင်းပါလား မင်၊ အခုလို ဆင်မကြီးလို သွားနေတော့ ဒီတင်ကြီး က ညာဘက်အိသွားလိုက်၊ ဘယ်ဘက်အိသွားလိုက် တငြိမ်ငြိမ်လှုပ်ပြီး ဒို့တစ်တွေကို မျက်စတယ်ပစ်တဲ့ ကာတစ်ကြီးပါကလားကွ၊ အင်း၊ ဒါကြောင့်လည်း မက်ရတာ ချီရတာပဲ" ဟု မငြိမ်းသာ သဲ့သဲ့ကြားအောင် ချီးကျူးရင်း ပြောလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“မင်း သူ့ကို သွားသရေကျမနေနဲ့၊ ဒုသနသော ဖြစ်မယ်” ဟု ချစ်လှိုင်က သတိပေးလေ၏။

“ဘာကြောင့်လဲ၊ သူက ဘယ်သူနဲ့မို့လဲ”

“ငါနဲ့ပေါ့ကွ”

“ခွေးသား၊ အမဲရိုးနယ်၊ ဟင်းအိုးအားမနာဘူးလား”

“အိုင်ဆေး၊ မင်းတို့က ဒီဟာကြီးအတွက် ကိုက်နေကြတာကိုးကွ။ ငါက တော့ မအုံးကိုးမှ။ ကနေ့ဘဲ စာပေးပြီးပြီ မင်း၊ မင်းတို့ကောင်တွေက ဘာမှ မလုပ်သေး ခင်က ဟောင်ပွာ ဟောင်ပွာနဲ့။ ငါတော့ပေးလိုက်ပြီ” ဟု ဘဖေကြီးက ဝင်ပြောလေ လျှင် ချစ်လှိုင်တို့သည် ခွေးသေကောင်ပုပ်ရှာမရသော ရန်ကုန်မြို့အနီးက လင်းတကြီး များကဲ့သို့ ဝိုင်သွားကြလေ၏။

“မင်း ငါတို့တောင် အသိမပေးဘူး၊ ဘယ်တုန်းက ပေးလိုက်သလဲ”

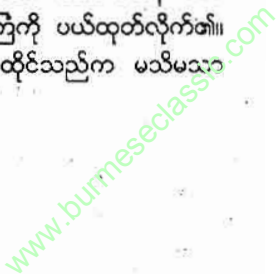
“ခုနကပဲ၊ အတန်းဝက ထွက်ခါစမှလေ။ မင်းတို့တစ်တွေ စာအုပ်ကူးမပြီး ခင် ကလေးပေါ့”

“အောင်မာ၊ မင်းတို့က ကြားမနေကြနဲ့။ ငါက ပြန်စာတောင် ရပြီးပြီ၊ ခင့်ဆီကလေ” စသည်ဖြင့် ဘမော်က ဝင်စွက်ရင်း အင်္ဂလိပ်စာပြခန်းသို့ ရောက်ကြလေ ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီး ရှိတ်စပီးယား၏ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူလီယက် ပြဇာတ်ကို ပြမည် ဖြစ်လေသည်။ ဘီအေအထက်တန်း၊ အောက်တန်းနှစ်တန်း ပေါင်းထားလေသည်။ ကျောင်းသားပေါင်းမှာ နှစ်ရာကျော်မျှရှိလေမည်။

အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးယူနေသော ကျော်သိန်းလည်း ထိုအတန်းသို့ တက်ရ ၏။ ညိုထွန်းနှင့် သောင်းဖေကား ပဉ္စမခုံတွင် ပူးတွဲကာ ထိုင်နေကြလေ၏။ ဘဖေတို့ လူစုကား ထုံးစံအတိုင်း မိန်းကလေးများခုံနောက်က ကပ်ထိုင်ကြလေ၏။ သထုံ ကျောင်းဆောင်မှ ဖဲဒိုင်ခံသော အေးကိုလည်း နောက်ဆုံးခုံတွင် သွားထိုင်နေလေ၏။ လှမောင်မှာ အိုင်အေ အောက်တန်းကပင်ဖြစ်သော်လည်း ယခုဘီအေများ အကြားတွင် ဝင်မိရက်ဖြစ်နေလေ၏။ သူသည်အားလုံးသော ကျောင်းသားများကို ငေးကြည့်နေ လေ၏။ မျက်နှာသိ တစ်ယောက်မှ မပါသဖြင့် အံ့ဩနေမိလေ၏။ ကျောင်းသားအများ ဖွင့်ဖတ်သည့် စာအုပ်ကို မြင်မှ သူအတန်းခန်းမှားဝင်လာသည်ကို ရိပ်မိလေ၏။ အနီးမှ ကျောင်းသားများကမူ သူ့ကို မလှောင်ကြ။ သူ့ကို ဘီအေ အောက်တန်းကပင် မှတ်ထင်နေကြလေ၏။ လှမောင်သည် ပြန်ထွက်မည်အကြံကို ပယ်ထုတ်လိုက်၏။ ပြန်ထွက်သွားချေက အရှက်ကွဲ၍ ယခုလို ချော်လဲရောထိုင်သည်က မသိမသာ တော်သေး၏ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဆရာကြီးကား ထိပ်ပြောင်ကြီးနှင့် ဖြစ်၍ ဆံပင်ပေါက်နေသော နေရာများက လည်း ပြောင်းဖူးမွေးလောက်မျှ အမြင်မသန်ရှင်းချေ။ သူ့မှာ ချိုင့်ရှိုင်းသော မျက်တွင်း၌ စူးရှသော မျက်လုံးများရှိလေသည်။ သူ့နှာခေါင်းကား ကျိုက်ထီးရိုးတောင်အောက်က ကျောက်ဆောင်ကြီးကဲ့သို့ ငေါထွက်နေလေသည်။ ပူနေသော ဗိုက်ကြီးကို ဖုံးမိရန် အပေါ်ရန်ကွတ်အင်္ကျီသည် မနိုင်တန်ငံဖုံးနေရသည်။

ဆရာကြီးကား ဆရာရှိတ်စပီးယား၏ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ချီးကျူးပြီးနောက် “ဒီ လူ့လောကကြီးမှာ ရှိတ်စပီးယားလိုလူ တစ်ခါမှမထွက်ဖူးချေ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ စန်းရှိုန်၊ လူမင်းတို့ကား “ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်နိုင်ငံကမှ ဒီလိုစာရေးဆရာကြီး မထွက်ဖူးသေးဘူး” ဟု တီးတိုးပြောကြလေ၏။ သထုံကျောင်းဆောင်က အေးကိုကား နာနားမှ ဘီအေ သုံးနှစ်ကျပြီးသော မောင်မောင်ခင်ကို လက်တို့ပြီး “အိုင်ဆေး၊ ပျင်းတယ်ဗျာ၊ အလကား ဒီနေ့ကြီးက ဘာတွေလျှောက်ပြီးနေသလဲ မသိဘူး၊ ပိုက်ဆံ ပါသလား” ဟု မေး၏။

“ပါတယ်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“စာအုပ်လှန်ရအောင်လေ”

“ကောင်းသားပဲ” ဟု ဆုံးဖြတ်ကြပြီး အင်္ဂလိပ်ကဗျာ ညွှန်ပေါင်းစာအုပ်ကြီးကို ချထားကာ လှန်ကြလေ၏။ စာအုပ်လှန်ရာ၌ ဂဏန်းသုံးလုံးပါသော စာမျက်နှာကိုသာ လှန်ကြ၏။ ပထမတွင် အေးကိုမှာ ၁၆၃ ဂဏန်းကို လှန်မိ၍ ဘူကျသွားပြီး မောင်မောင်ခင်က ၁၆၄ ဂဏန်း ၁ ပေါက်ဖြင့် စားသွားလေ၏။

ညိုထွန်းက သက်တင်အား

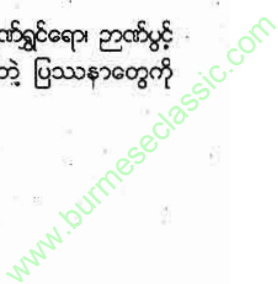
“ကိုသက်တင်၊ ရှိတ်စပီးယားဟာ ဒီလူ့လောကမှာ ရှေးကရော ယခုရော အတော်ဆုံးပဲတဲ့။ ဘယ်နှယ်သဘော့ရသလဲ” ဟုမေးလေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကြည့်ပါလား၊ အရေးကောင်းတာဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မိနိုင်စရာမရှိဘူး၊ စာလုံးတွေက လှသေး၊ စကားတွေကယဉ်သေး၊ ဥပမာပေးက ရှင်းသေး။ အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာလဲ ပြောစရာမရှိဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ စာကောင်းတာ မကောင်းတာကို လူ့လောကကြီး ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ တိုးတက်ကောင်းမွန်စေလဲ ဆိုတာကနေပြီး အကဲခပ်တယ်။ ဒီတော့ မေးပါရစေ၊ ခုလောကကြီးမှာ ရှိတဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖြေနိုင်အောင် ရှိတ်စပီးယားတွေ ဟာ ဘယ်လို အကူအညီပေးနိုင်သလဲ”

“ပေးသပေါ့ဗျာ၊ သူ့စာတွေဖတ်ရော၊ သူ့လို စိတ်ကူးဉာဏ်ရွှင်ရော၊ ဉာဏ်ပွင့် ရော၊ ဉာဏ်ပွင့်တော့၊ အဲဒီဉာဏ်နဲ့ ခုလူ့လောကမှာ ရှုပ်ထွေးတဲ့ ပြဿနာတွေကို ရှင်းပေးနိုင်ရောဗျာ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





“ဆိုပါတော့ ။ ခင်ဗျားပြောသလို ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်မှာ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ၊ ရေနံတွေ၊ သစ်တွေ၊ စပါးတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး ခန့်ရှင်တစ်စုက အညွန့်ခူးနေ ကြရော၊ နေကြတော့ ဗမာတောင်သူအလုပ်သမားကူလီတွေ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ မွဲလာရော၊ နောက် စာမသင်နိုင်၊ ထမင်းမဝနိုင်၊ ကျန်းမာအောင် မနေနိုင်ဖြစ်ရော၊ ဒီလိုဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာတွေကို ဘယ်လိုများ ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မလဲ”

“ဟာ၊ ခင်ဗျား မဆိုဝံ့တာတွေ လျှောက်မေးနေတာကိုးဗျ။ တောင်သူကူလီတွေက တခြား၊ ကျွန်တော်တို့က တခြားဘဲဟာ”

“အဲဒီလို တခြားထင်ကတဲက လွဲကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တောင်သူတွေ အလုပ်သမားတွေဟာ တဆက်ထဲ တပေါင်းထဲ။ သူတို့ချမ်းသာမှ ကျွန်တော်တို့ ချမ်းသာမယ်”

“ဟာ ခင်ဗျား မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်။ အနေသာကြီး ပါဗျာ” ဟု သက်တင်က ပြောနေစဉ်

ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် ဝင်လာလေ၏။ မျက်လုံးပေါင်း လေးရာ ကျော်သည် အတန်းမျက်နှာမူရာ ရှေ့ဆုံးသော အပေါက်ဝမှ ဝင်လာသော ဖေခင်ကို ပိုင်းကြည့်လေ၏။ ဖေခင်ကား ဣန္ဒြေမပျက်။ မျက်နှာကို တင်းတင်းထားလျက် ဆရာကြီးအား

“အိတ်စကျူမိဆာ” ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ဆရာကြီးကား မျက်စောင်းထိုး ကြည့်နေပြီး

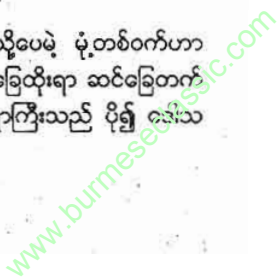
“မင်းဘာလို့ ဒီလောက်နောက်ကျရသလဲ” ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ် မေးလေ၏။

“ကျွန်တော် ဝမ်းကျနေလို့” ဟု ပြောလိုက်ရာ တတန်းလုံးက ဝါးကနဲ ရယ်ကြလေ၏။ အချို့သော မိန်းကလေးများလည်း တခစ်ခစ်ရယ်ကြလေ၏။ အချို့ကား သူတို့သီးသန့်အခန်းတွင်းကျမှ ရယ်ကြရန် ရယ်စရာတွေကို သိမ်းဆည်း ထားကြလေ၏။ ဖဲခိုင် အေးကိုကား ပိုမို၍ ရယ်၏။ စာအုပ်လှန်ဘက် မောင်ခင်ကို “မနွေညက ဖဲရိုက်နေကြလို့ ဒီကောင်အိပ်ရာထ နေမြင့်နေတာ” ဟု ရှင်းပြလေ၏။

“မင်းစည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ဒီလောက်နောက်ကျနေရင် မလာဘဲနေပါတော့လား။ ဘာလို့ စာသင်ခန်းကို အခုမှလာပြီး နောက်ယှက်ရသလဲ”

“ခင်ဗျားအကြံအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ ပုံ့တစ်ဝက်ဟာ လုံးလုံးမရှိတာထက် တော်တယ်ဆိုပြီး လာတာပဲ” ဟု ဆင်ခြေထိုးရာ ဆင်ခြေတက်သည် အကြောင်းပြသည်ကို မကြိုက်မနှစ်သက်သော ဆရာကြီးသည် ပို၍ ဒေါသ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ထွက်သွားလေ၏။ ညိုထွန်းကား ဖေခင်၏ မကြောက်မရွံ့ပုံ၊ လူတွေအများ ရှေ့တွင် တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် အကြောင်းပြု၍ ပြောတတ်ပုံကို များစွာ ကျေနပ်သွားလေ၏။

“မှန်သာ တစ်ဝက်ကောင်းချင်ကောင်းမယ်။ ငါ့အတန်းတစ်ဝက် မကောင်းဘူး။ မင်းငါ့ကို မရိုသေလို့လုပ်တာ၊ ထွက်သွား၊ ငါပြောတယ်၊ ထွက်သွား”

ဖေခင်သည် တွေ့နေလေ၏။ လက်ကို နောက်ပစ်ထားပြီးဆရာကြီးကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ဆရာကြီးသည် စာအုပ်ကို စာပွဲ၌ ဆောင့်ချပစ်လိုက်ပြီး

“မကြားဘူးလား။ ထွက်သွားလို့ပြောနေတယ်” ဟု လက်နှင့် အခန်းပေါက်ကို ညွှန်ရင်းနှင်ပြန်လေ၏။ ဖေခင်သည် “ဇေးဇေးတင်ပါသည်” ဟု ပြောပြီး ရင်ကော့၍ ထွက်သွားလေ၏။

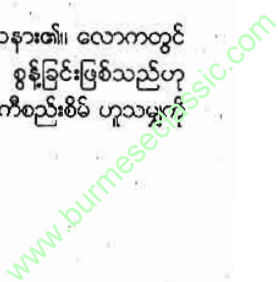
“မြင်လား။ ဆရာကြီးက မေတ္တာနဲ့ ဒီ့ကို ဆက်ဆံတာမဟုတ်ဖူး။ ဒေါသ၊ အရင်းခံနဲ့ ဆက်ဆံတယ်။ ကြည့်ပါလား။ ပြောတာဆိုတာက ဖေခင်ကို ကျွန်သဘောကလိုထားပြီး ထွက်သွားလို့ ပြောတာ။ တပည့်လို သဘောထားရင် ဖျောင်းဖျောင်း ဖျူဖျူပြောမှာ။ ခုလို နှင်ထုတ်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ညိုထွန်းက ဘေးလူများကို ပြောနေလေ၏။

ဆရာကြီးသည် ရှေ့ဆက်၍ ရိုခိယိုနှင့် ဂျူလီယက်၏ ဇာတ်ထုပ်အကျဉ်းချုပ်ကို ပြောပြလေ၏။ နောက် “ဒီဇာတ်ဟာ ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံးသော စာရေးဆရာကြီးရဲ့ ကလောင်က ထွက်လာတဲ့ ဇာတ်ကွက်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကွက် ဇာတ်အိမ်ကောင်းသလောက်အရေးအချွတ်ကလဲ ကောင်းတယ်” ဟုပြောလေ၏။

မိန်းကလေးများကား ရှေ့ဆုံးမှ နေရသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်၊ မပြောပုံ ထိုကြောင့် အမာစိန်သည် မိမိလေး ရှေ့သို့ သူ့ဗလာစာအုပ်ကလေးကို ထိုးပို့လိုက်၏။ အတွင်း၌ စာပါသည်ကား ‘ယူကော ဂျူလီယက် အသေခံပုံသလို ကိုမြင့်အတွက် အသေခံပုံပါမလား’ ဟူသော အမေးဖြစ်လေ၏။ မိမိလေးသည် အောက်မှ ‘ဆယ်ဆပေါ့ကွယ်’ ဟု ရေး၍ ဖြေလိုက်၏။ မသန်းရှင်သည်လည်း စာအုပ်ဖုံးကလေးကို ဆုတ်၍ ‘ကျွန်မလဲ သူ့ဆီက ဒီလိုချစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့် တယ်။ ကျွန်မမျှော်သလို ဟန်မယ်ထင်ရဲ့လား’ ဟူသော အမေးကို ရေး၍ မသန်းနုထံ သို့ပို့လိုက်လေ၏။ မသန်းနုက ထိုစာရွက်စုတ်၏ ကျော်ဘက်မှာ ‘ဒါတော့ ယူက လယ်သလို ကြည့်လုပ်ရင် သူက ချစ်လာမှာပေါ့’ ဟူသော အနစ်သာရနှင့် ပြည့်စုံသည့် အဖြေကို ပေးလိုက်လေ၏။

ဘညွန့်သည် ပြဇာတ်မှ ဇာတ်လိုက်နှစ်ယောက်ကို သနား၏။ လောကတွင် အချစ်အတွက် အသက်ပေးစွန့်ခြင်းသည် အကြီးဆုံးသော စွန့်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လာ၏။ ထိုသို့ စွန့်ခြင်းမျိုးသည် သိဒ္ဓတ္တမင်းသား လောကီစည်းစိမ် ဟူသမျှကို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



စွန့်သည်ထက် မွန်မြတ်သည်ဟု ထင်မိလေ၏။ ထို့နောက် သူသည် ဤလို မိမိချစ်သော ရည်းစားကလေး ဘယ်သူဖြစ်ပါလိမ့်ဟု တွေး၏။ မြောက်ဘက် အင်းလျားကန်ကြီးပေါ်မှ ပျံသန်းကာ ထိုကဲ့သို့ အချစ်အိုးကလေး လာလေအံ့လော့ဟု ထင်မိ၏။ မျှော်မိ၏။ သူလည်း ထိုအချစ်မျိုးနှင့်တွေ့ကာ အသက်ကို မနုမြောဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

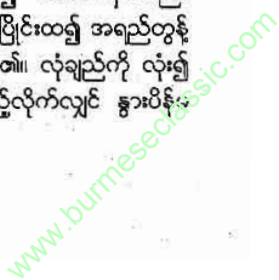
ခပ်ဝေးဝေးတွင် အင်းလျားကန် ရေပြင်ကြီးသည် သစ်ပင်များကြားမှ ပေါ်လျက်ရှိရာ ကောင်းကင်ပြင်ဟုပင် ထင်ရ၏။ နေမင်းသည် ဝင်းထိန်စွာ ပူလိုက်လေရာ သစ်ပင်ရိပ်များသည် ပိုမိုထင်ရှားစွာ စိမ်းစိုသော မြက်ခင်းများပေါ်တွင် ဝပ်စင်းလျက်တည်းကုန်၏။

အတန်းတစ်တန်းလုံးသည် ငြိမ်သွားလျက် အချစ်၏ မွန်မြတ်ပုံကို ကြွေးကြော် နေသော အသံသည် တလွင်လွင် လွှမ်းနေပြီး များစွာသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့၏ အသည်းနှလုံးများတွင်းသို့ တိုးဝင်တွယ်ကပ်နေလေ၏။

(၈)

ညနေ လေးနာရီထိုးပြီးသော အခါ၌ကား အားလုံးသော အတန်းတို့သည် ပြီးလေ၏။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့သည် မိမိတို့အဆောင်အသီးသီးသို့ ပြန်ကြလေ၏။ အချို့ကား လမ်းလျှောက်၊ အချို့ကား ရေကူး၊ လှေလှော်၊ တင်းနစ်ရိုက်၊ ဘောလုံးကန်ထွက်ကြကုန်၏။ အချို့မှာ မိမိတို့ကျောင်းဆောင်အနီး၌ ခြင်းခတ်ကြလေ၏။ အချို့ကား မြို့တွင်းသို့ အလည်သွားကြ၍ အချို့မှာ အင်းလျားဟောလ်သို့ သွားကြလေသည်။

အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးတန်းသား ကျော်သိန်းကား အထက်ဖော်ပြပါ အချို့အချို့တွင် မပါဝင်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် လေးနာရီထိုးပြီး ဗဟိုထမင်းစားရုံတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် သူ့အင်းဝကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်လေ၏။ သူ့အခန်းတွင်း၌ အခန်းဝံ့ခါးကို ပိတ်၍ ငါးနာရီထိုးအောင် စာကြည့်၏။ ငါးနာရီထိုးလျှင် ပိတ်အင်္ကျီလက်ရှည်အမှတ်ကို ဝတ်လေ၏။ ပိတ်အင်္ကျီလက်ကို လိမ့်ပင့်လျက် လုံချည်ကို ခါးထောင်းကျိုက်လေ၏။ ကျော်သိန်းမှာ လွန်စွာ ပိန်ချုံး၍ အသားမှာလည်း ခပ်ညိုညိုဖြစ်၏။ ခါးထောင်းကျိုက်လိုက်သောအခါ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထ၍ အရည်တွန့်နေသော ပေါင်းကလေး၊ ခြေသလုံးကလေးများကို မြင်ရလေ၏။ လုံချည်ကို လုံး၍ ကျစ်နေအောင် စည်းထားသောကြောင့် နောက်ကနေ ကြည့်လိုက်လျှင် နွားပိန်



ကလေး အမြီးကို ဖင်ကြားညှပ်၍ ကုတ်ထားသကဲ့သို့ရှိလေ၏။

ထိုသို့ ခါးထောင်းကျိတ်ပြီးနောက် သူများတကာ ခတ်ပြီးထားသော ခြင်းလုံး စုတ်တစ်ခုကို ယူလာပြီး ဗဟိုထမင်းစားရုံအနီး မြက်ကွင်းပြင်ပေါ်သို့ ပြေးလေ၏။ ခြင်းလုံးကို မြှောက်၍ ခြေဖျားနှင့် အတင်းကန်လိုက်ပြီး ခြင်းကျရာသို့ ပြေးလေ၏။ နောက် ခြင်းလုံးကို ဒူးဖြင့် တော့ပြန်၏။ ခြင်းလုံးကို သုံးခါမျှ မကျဘဲ ဆက်တော့နိုင်လျှင် "ဟေ ဟေ" ဟု အော်လျက် သူ့ကိုယ်သူ ချီးကျူးလေ၏။

သထုံဟောလ်ဆီမှ ညိုမြသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ခဲ၍ ကားယား ကားယားနှင့် လျှောက်၍ လာလေ၏။ သူကား သူ့အကိုဆီမှ တောင်းခံထားသော ဖိနပ်ဟောင်းကြီးကို သက္ကလပ်ခြေအိတ်၏ အကူအညီဖြင့် မချောင်အောင်စီးပြီး အခန်းနီးချင်း ဘဟိုနီး၏ သက္ကလပ်အင်္ကျီကို ငှားဝတ်လာလေ၏။ သူသည် ကျော်သိန်းကစားနေသည်ကို မြင်သောအခါ ဆေးလိပ်ကို ပါးစပ်မှာ ဖက်ပေါက်သည့်တိုင်အောင် ကိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီးအားပေးလိုက်လေ၏။ ကျော်သိန်းလည်း အလွန်အကျွံအားတက်သွားပြီး ဒူးဖြင့် ခြင်းကိုတော့ပြန်၏။ ညိုမြ၏ ဆေးပေါ့လိပ်မှ မီးဖွားသည် ကြွေကျသဖြင့် အချို့လုံချည်ကို လောင်လေ၏။ ညိုမြသည် ဆေးလိပ်ကို လက်ဖြင့် ယူပြီး "ဝမ်းစမိုး၊ ဝမ်းစမိုး" ဟု အော်ပြန်လေ၏။

"ဟေ့ မအေပေး၊ ငါမတော်လားဟေ့" ဟု ကျော်သိန်းက မေးလိုက်လေရာ "တော်သဟေ့ ယောက်ဖရေး" ဟုအာလုပ်သံကြီးဖြင့် ညိုမြက ချေပလိုက်လေသည်။

"ရှိသူက ပေးတမ်းကွ၊ မင်းအမတွေ၊ နှမတွေကို ပြောလိုက်စမ်း၊ ငါ အိုင်စီအက်ရအောင် ကြိုးစားနေတယ်လို့"

"ထီးပြုလို့ ပြောရမှာလား"

"ပြောခဲ့ပါကွာ၊ မင်းကိုလက်ဆောင်ပေးပါ့မယ်" ဟု ပြောပြီး အရည်ရှုံ့၍ ခရမ်းသီးမီးကင်သလို ဖြစ်နေသော ဖင်ကို ကုန်းပြလေ၏။ ညိုမြလည်း "ဝမ်းစမိုး၊ ဝမ်းစမိုး" ဟု အော်ရင်း အင်းလျားဆောင်သို့ လာခဲ့လေ၏။ ကျော်သိန်းအား တကိုယ်တည်း လော်ပေါ်နှင့် ပြိုင်ရမည် ရှိသကဲ့သို့ ကြိုးစား၍ ခြင်းခတ်နေလေ၏။

ညိုထွန်းသည် ရှန်လုံချည်၊ ပင်နီအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်လျက် ကျော်သိန်းအနီးမှ ဖြတ်သွားပြန်လေ၏။ သူ့တွင် ဗမာစာအုပ်အချို့ ပါလာလေ၏။

"ဟေ့ကောင် ခွေးမသား" ဟု ကျော်သိန်းက ဆီး၍ နှုတ်ခွန်းဆက်လေ၏။ ညိုထွန်းကား ကြားလျက် မထူးဘဲနှင့် နေလိုက်၏။

"ဟေ့ ညိုထွန်း၊ သခင်ညိုထွန်း"

"ဘာလဲကွ မင်းခြင်းခတ်နေပုံ အမြင်ကတ်လွန်းလို့ မကြည့်ဘူးဆိုမှ မင်းကွ"

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ခေါ်ပြနေပြန်ပြီလား”

“ခွေးသား မင်းငါ့မနှစ်နဲ့ကွာ ငါက မင်းကို အကောင်းမေးမလို့ ခေါ်တာ မင်းဘယ်သွားမလို့တုံး” ဟု မေးပြီး ခြင်းလုံးနှင့် ညိုထွန်းကို ရွယ်ထားလေ၏။

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ငါ့ဖာသာငါ သွားချင်ရာသွားမှာပေါ့ကွ”

“ငါသိပါတယ်ကွာ မင်းလဲ အင်းလျားသွားမလို့”

“ငါက ဘာလို့သွားရမလဲ၊ ငါမသွားဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းဘင်တန်ဟောလဲသွားမလို့၊ ဟေ့ကောင် ဒါထက် ငါ့ကို ပိုက်ဆံတပဲလောက် ချေးခဲ့စမ်းကွာ” ဟု ပြောပြီး ညိုထွန်းနောက်သို့ လိုက်လာလေ၏။

“မင်း မယုံဘူး၊ မပေးဘူး” ဟု ပြောပြီး ညိုထွန်းသည် ဆက်သွားလေ၏။ ကျော်သိန်းသည် နောက်က အတင်းပြေးလိုက်လာပြီး “ခွေးကောင်၊ ချေးခဲ့စမ်းပါ ကွာ၊ ရှိခိုးပါရဲ့” ဟု ပြောပြီး လက်ကို အတင်းဆွဲထားမှ ညိုထွန်းသည် ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ပေးခဲ့လေသည်။ “အေးကွာ ငါ့လူ စွဲခဲ့ပါစေ” ဟု ကျော်သိန်းက ဆုတောင်း၏။

“မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ၊ အင်းလျားလား၊ ဘင်တန်လား”

“ငါ ကမာရွတ်သွားမလို့၊ လိုက်မလား”

“ဒီနေ့တော့ မလိုက်တော့ဘူးကွာ၊ နောက်မှ မင်းညကျောင်းဖွင့်တော့မှ လိုက်မယ်ကွာ” ဟု ပြောသဖြင့် ညိုထွန်းသည် ကမာရွတ်ရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကမာရွတ်ရွာသို့ သွားသော ဖြတ်လမ်းကလေးသည် ဥယျာဉ်တို့ အကြားမှာ ဖြစ်၏။ လမ်းဘေး၌ ပုဏ္ဏားရိပ်ပင်များ စိုက်ထားရာ နွားတိုး၍ပင် မပေါက်နိုင်အောင် ထူနေလေ၏။ အခြားနေရာများမှာကဲ့သို့ ကပ်ကျေးဖြင့် ကိုက်မထားသဖြင့် ချုံဖုတ်တွေ ဖြစ်နေ၍ နီရဲသော ပန်းပွင့်များလည်း ဝေနေလေသည်။ ဝါးရုံကြီးများသည်လည်း စည်ကားလှပေသည်။ မရမ်းပင်၊ ဒိန်ရင်းပင်များသည် တစ်လမ်းလုံးအုပ်၍ နေကြလေ၏။ ညိုထွန်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်အေးမြသကဲ့သို့ အတွင်းစိတ်ဓာတ် အေးမြ၍ ကြည်လင် ရွှင်ပျသွားလေ၏။

ညိုထွန်းကား ကမာရွတ်ရွာထဲသို့ မကြာမီရောက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် အကာ မရှိ၊ ကြမ်းပြင်မရှိသော တဲကလေးတခုထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ တဲကလေးပတ် ပတ်လည်တွင် သစ်ပင်များစွာရှိသောကြောင့် အကာမလိုချေ။ အလယ်တွင် ဝါးအခင်း ကလေးတချပ်ရှိ၏။ တံစက်မြိတ်မှာ နိမ့်လှသောကြောင့် ညိုထွန်းသည် ငုံ့၍ ဝင်ရ လေ၏။

“ဘယ်နှယ် ဘာလုပ်နေကြသလဲ” ဟု မေးသံကြားရမှ ထမင်းစားနေကြသူ တစ်စုသည် မော်ကြည့်လိုက်ကြသဖြင့် ညိုထွန်းကို တွေ့ကြလေ၏။





“လာ စားပါဦးလား” ဟု ဖိတ်ကြားလေသည်။

“တာဟင်းနဲ့ စားနေကြသလဲ”

“အမဲသားဟင်းတို့၊ ချဉ်ရေတို့ ပါပဲကွယ်၊ စားပါဦးလား၊ ပြီးခဲ့ပြီလား”

“မစားတော့ပါဘူး၊ ဒီကပြန်မှ စားရမယ်၊ ကဲ ကဲ စားကြဦး။ ဟိုဘက်အိမ်သွားဦးမယ်၊ အပြန်မှဝင်ခဲ့မယ်လေ” ဟု ပြောရာ ဦးလူခန့်က

“နေပါဦးတော့ကွယ်၊ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်များ သောက်ပါဦးတော့” ဟု အကြမ်းအိုးကို ညွှန်လေ၏။

“အပြန်မှဗျာ” ဟု ဆိုကာ ဦးအောင်ဘန်းအိမ်သို့ သွားလေ၏။ ဦးအောင်ဘန်းအိမ်ကား ဝါးအိမ်ဖြစ်၍ စောင်းရွှေကာနေလေ၏။ ဝါးကြမ်းပြင်မှာလည်း ကြဲလှသဖြင့် ခြေပင် ကျွဲတော့မလောက် ဖြစ်လေ၏။ ညိုထွန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တင်ပလွဲထိုင်ပြီး ခြေကို တွဲလွဲချထားလေ၏။ ဦးအောင်ဘန်းလည်း ထမင်းချက်လျက် ရှိလေသည်။

“ဘယ်နှယ့် တယောက်တည်းပဲလား မောင်ညိုထွန်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ထမင်းအိုးကျရင် ထွေးမောင်တို့ ရွှေထွန်းတို့ကို ခေါ်ပေးပါဦး”

“ခေါ်ပေးတာပေါ့၊ ထမင်းအိုးပွက်ပါပြီ သူတို့တတွေကတောင် မင်းမလာလို့ တနေကြတယ်”

ညိုထွန်းသည် ပြုံးနေလေ၏။ သူများ မျှော်ကြသည်ထက် ဤလိုလူတွေ မျှော်ကြသည်ကို အလိုရှိ၏။ ထွေးမောင်မှာ စွပ်ကျယ်စက်မှ အလုပ်သမားဖြစ်၍ ရွှေထွန်းကား ထီးစက်မှ အလုပ်သမားဖြစ်သည်။ ညိုထွန်း၏ မိတ်ဆွေတစ်စု တဲတွင် မြင်းရထားမောင်းသမား၊ သင်္ဘောဆိပ်ကူလီ၊ ကမာရွတ် ရွာသားများပါလေသည်။

မကြာမီ ထွေးမောင်၊ ရွှေထွန်း၊ ဖိုးခ၊ မောင်ကြွယ်တို့သည် ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့သည် တကျွဲကြီးမြည်နေသော ဦးအောင်ဘန်း၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ညင်သာစွာ နင်းလျက် ညိုထွန်းကို ဝိုင်း၍ ထိုင်နေကြလေသည်။

“ဘယ်နှယ့် စားသောက်ပြီးခဲ့ကြပါလား”

“ပြီးပြီ”

“မြိန်ကြရဲလား”

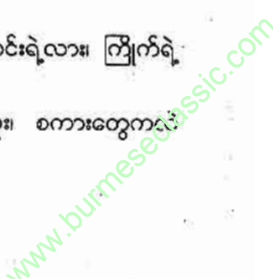
“မြိန်ပါတယ်ဗျာ”

ညိုထွန်းသည် သူယူလာသော မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုစာအုပ်၊ ဆောင်းပါးစာအုပ်များကို တစ်အုပ်စီ ဝေငှပြီး

“ဘယ်နှယ့် ကိုရွှေထွန်း အရင်အပတ်က ဝတ္ထုကောင်းရဲ့လား၊ ကြိုက်ရဲ့လား”

“မကြိုက်ဘူးဆရာ။ သိပ်ခက်တယ်၊ နားမလည်ဘူး၊ စကားတွေကလဲ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ပါဠိတွေလား၊ ဘာတွေလား၊ မသိဘူး” ဟုပြောပြီး သူပြန်ယူလာသော ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ဝတ္ထုရေးဆရာက ခင်ဗျားဖတ်နိုင်အောင် ခင်ဗျားအတွက် ရေးတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကလောင်စွမ်း လူများတွေ ပြအောင် ငါ စကားခက်တွေ အားကြီးသိတယ်လို့ ကြားရအောင်၊ ပညာကောင်းကောင်းတတ်ပြီး သူတွေသာ ဖတ်နိုင်အောင် ရေးထားတာ၊ စာရေးတဲ့ အခါမှာ ခင်ဗျားတို့လို ကူလီတွေကို သတိတောင် မရကြဘူး” ဟု ညိုထွန်းက ရှင်းပြလေရာ တွေးမောင်ကကြားဝင်၍

“ပြီးတော့ ဆရာ၊ သူတို့ဝတ္ထုတွေက မဖြစ်နိုင်တာတွေချည်း လျှောက်ရေးနေကြတယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦးဆရာ၊ ဝတ္ထုထဲက လူတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းဝယ်တာ ငွေသုံးထောင် ကုန်သတဲ့ဆရာ၊ ပြီးတော့ တစ်ခါကောင်မလေးနဲ့ ကောင်ကလေးတွေကြုံတော့ ကောင်မကလေး အမေကြီးက အသိဖွဲ့ပေးလေသတဲ့။ အသိဖွဲ့ပေးပြီးပြီးချင်း နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေး စကားပြောတမ်း ကစားကြသတဲ့ ဆရာ၊ ဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆရာ၊ တမျိုးကြီးဘဲ” ဟု ပြောလျှင် ညိုထွန်းသည် ခေါင်းကို လေးဆေးစွာ ညှိတ်နေလေ၏။

“သူတို့ရေးတဲ့ ဇာတ်လိုက်မျိုးတွေမှာ ဒီလိုဟာတွေ ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုထွေးမောင်ရေ၊ ဖြစ်နေတာပဲ”

“အဟုတ်ပဲလား ဆရာ၊ အံ့သြစရာကြီးပဲ”

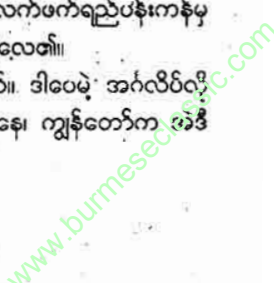
“အဲ၊ ခင်ဗျားတို့က သူတို့အထက်တန်းစားတွေ အကြောင်း ဘာနားလည်မလဲ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဒီအထက်တန်းစားတွေနဲ့ သိပ်ကွဲပြားတယ်။ ဒီတော့ ဝတ္ထုတွေကို မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တော့ စိတ်ပါမလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ပါမယ့် ဝတ္ထုတော့ ရှားသားဘဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးဆရာတွေက မရေးဘဲ ချန်ထားခဲ့တယ်။ ရေးလဲ မရေးချင်ကြဘူး”

ဦးအောင်ဘန်းသည် လက်ဖက်ရည်အိုးကြီးကို လှုပ်ငါးအလယ်သို့ ချထားလိုက်လေ၏။ ဦးအောင်ဘန်း၏ ကြက်မကြီးနှင့် ကြက်ကလေးများသည် အနောက်ဘက် ဗူးခင်းဆီမှ ပြန်လာကြလေ၏။

ညိုထွန်းသည် သူတို့တစ်တွေ စိတ်ဝင်စားမည့် ဝတ္ထုများကို ပေးချင်၏။ သို့သော် ဗမာလိုကား တစ်အုပ်မျှမရှိ၊ အင်္ဂလိပ်လိုသာ ရှိသဖြင့် ခက်နေလေ၏။ မည်ကဲ့သို့ လုပ်ရမည်နည်းဟု တွေးနေ၏။ ငဲ့ထားသော လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်မှ ရေငွေ့တို့သည် ဝေ့လည်ဝေ့လည်နှင့် အထက်တက်နေကြလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဟန်ကျမယ့် စာအုပ်တော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်လို ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မှန်မှန်လာရင် တစ်နေရာမှာ စုပြီးနေ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ပြောပြမယ်။ ခင်ဗျားတို့က ဝတ္ထုနားထောင်ကြ၊ ဇာတ်လမ်း  
ရော အကုန်ပြောမယ်။ လယ်တီပုဏ္ဏိတ ဦးမောင်ကြီး သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူဟာ  
အင်္ဂလိပ်စာမတတ်ပေမယ့် အဲဒီလို တယောက်က ဘာသာပြန်ပြတာကို နားထောင်  
ထားရုံနဲ့ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာကျော်ကြီးတွေရဲ့ စာအုပ်တွေကို နားလည်ပြီး ဖြစ်နေ  
တယ်။ သဘောကျရဲ့လား”

“ကျပေါ့ဆရာ၊ ဘယ်မှာစုကြမလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကြိုက်ရာ ရွေးကြ”

ထွေးမောင်တို့သည် ခေါင်းချင်းရိုက်၍ တိုင်ပင်ကြလေ၏။ နောက်ဘယ်နေ့  
ဘယ်ရက်တွင် ဘယ်အချိန်၌ တွေ့ကြမည်ကို ချိန်းဆိုထားကြကုန်၏။ လက်ဖက်ရည်ကို  
သောက်ရင်း စက်ရုံထဲက အကြောင်းများကို ပြောကြလေ၏။

နေမင်းလည်း ဝင်လေ၏။ ဆည်းဆာချိန်သည် ပြာရီရီအလင်းရောင်ကို  
ပေးလျက်။ ထိုပြာရီရီအလင်းရောင်မှာ ပြာစပြုလာလေပြီ။ နောက် မှုန်ပြာပြာသို့  
ဝင်သွား၍ မှုန်ပြာပြာဆည်းဆာမှ မှောင်ရီရီ ညနေစောင်းသို့ ကူးပြောင်းခဲ့လေပြီ။

လူစုလည်း ကွဲလေတော့သည်။

(၉)

ထိုသို့ ယူနီဗာစီတီကောလိပ် ဖွင့်ပြီး၍ မကြာမီတွင် ကျောင်းဆောင်အသီး  
သီးရှိ သဟာယစာဖတ်အသင်းများအတွက် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အမှုဆောင် ကော်မတီများ  
ရွေးကောက် ဖွဲ့စည်းရလေသည်။ ထိုအသင်းများက ကျောင်းအရာရှိများ၏ အကူအညီ  
ကို ရသဖြင့် များစွာ ငွေအားတောင့်သည်။ အဆောင်တွင်းသားအားလုံးပင် အသင်း  
ဝင်ကြရ၍ ကျောင်းအရာရှိတို့၏ အဆိုအားဖြင့် ဤအသင်းများကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်  
ခြင်းပင် ကျောင်းသားများအတွက် ပညာတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ဤအသင်းများသည်  
အတန်းစာမှ အပဖြစ်သော စာအုပ်များကို ဖတ်ရန်နှင့် ကျောင်းသားအချင်းချင်း  
မိတ်ဆက်ရေးနှင့် ညီညွတ်အောင် ခန့်ခွဲရလေသည်။

ပုဂံကျောင်းဆောင်သည် အဆောက်အအုံ ဟောင်းမြင်းသလောက် နှစ်ချို့  
ကျောင်းသားကြီးများ ပေါလေသည်။ အချို့ယူနီဗာစီတီတွင် ရှစ်နှစ်ကြာအောင် နေဖူး၍  
အချို့မှာ ငါးနှစ်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း အိုင်အေပင် မအောင်ကြသေးချေ။ ဘသန်းမှာ  
၁၉၂၅ ခုနှစ်က ကျောင်းစတင်ခဲ့ရာ ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် အိုင်အေအောင်လေသည်။  
နောင်နှစ်တွင် ဂုဏ်ထူး မရချင်နေစေ၊ အဖျင်းဆုံးသုံးနှစ်ဖြင့် အအောင်ရလျှင်ပင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



တော်ပြီဟု တွက်ပြီးအင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးတန်းကို တက်နေလေ၏။

ပုဂံကျောင်းဆောင်၏ ဂုဏ်ထူးတစ်ရပ်မှာ ဝါဒစုံအဖြစ်စွဲနေခြင်းနှင့် လူစုံရော နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ မိန်းမလိုက်လျက် အချိန်ရှိသမျှ ပျော်ပါးနေ သော ညလူတစ်စုလည်း ရှိ၏။ ဥပုသ်စောင့်၊ ပုတီးစိတ်၊ ခေါင်းရင်းတွင် ဘုရားကားချိတ် ၍ ကိုးကွယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ဘုရားကြီးသို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက် ကြသော သူတော်ကောင်းများလည်း ပေါများ၏။ နံနက်စာ ထမင်းမစားဘဲ အိပ်လေ့ရှိသော ကျော်မောင်တို့ လူပျင်းတစ်သိုက်ကလည်း ဆရာကာအား အပျင်းဇာတ် ခင်းပြလေ့ရှိကြ၏။ ညလုံးကျွတ် စာဖတ်သူ တစ်နေ့သုံးနာရီသာအိပ်၍ စာကျက်သူ ဇနက္က၏ တပည့် များလည်း ရှိကုန်၏။ ကျောင်းအရာရှိတို့၏ လက်ရုံးများဖြစ်သော အလိုတော်ရှိများ နှင့် ကျောင်းအရာရှိတို့၏ မျက်စိစပါးမွှေး သူပုန်ကလေးတွေ၊ ဝံသာနုသမားကလေးတွေလည်း စောင်လျက်ရှိနေကြ၏။ ဗမာပြည်တွင် သခင်ဝါဒ စတင်ဖြစ်ပေါ်ရာကား ပုဂံကျောင်းဆောင်ပင်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းသားအများသည် စာဖတ်ခန်းတွင်း၌ စုဝေးနေကြ ကုန်၏။ နေရာထိုင်ခင်း မလောက်သဖြင့် အချို့မှာ စားပွဲများပေါ်တွင် ထိုင်နေကြ၏။ အချို့ကား ပြင်ဘက်ဝရံတာလက်ရမ်းပေါ်သို့ တက်၍ ထိုင်ကြ၏။ အချို့မှာ မတ်တပ်ရပ် လျက် နေကြရလေသည်။ အချို့ကား ဘေးခန်းတစ်ခန်းတွင် ကယ်ရွန်တောက်၊ သုံးပုံဖဲရိုက်၊ ကျားစကားရင်း အစည်းအဝေးစမည်ကို စောင့်နေကြ၏။

မောင်တင်သည် အခန်းတွင်း ဝင်လာပြီး ဘစ်ဘင် နာရီတစ်လုံးကို ပရိသတ် ဘက် မျက်နှာပေး၍ စားပွဲပေါ်တွင် ချထားလိုက်လေ၏။ အစည်းအဝေးစရန် ခြောက် မိနစ်မျှ လိုသေးသည်။ စိုးထွန်းနှင့် သက်ဖေတို့သည် လူတစ်စုမှ လူတစ်စုကူး၍ စကားပြောနေကြ၏။ သူတို့သည် ရွေးကောက်ပွဲအတွက် သူတို့ပါတီ မဲရရန် လိုက်ဆွယ် နေကြခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဘသန်းနှင့် တင်ဦးတို့သည်လည်း သူတို့အတွက် မဲထည့်ရန် လူတိုင်းလိုက်တံရားပေးနေလေ၏။ ဖဲရိုက်နေသူများထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြသောအခါ စိုးထွန်းတို့လည်း မဲထည့်မည်ဟု ကတိရခဲ့၏။ ဘသန်းတို့လည်း စိတ်ချပါဟု ကတိ ရခဲ့ကြလေ၏။

မကြာမီ ရှစ်နာရီခွဲ၌ နိုးစက်သံသည် ဆူညံစွာ တီးရိုက်လိုက်လေ၏။ ပွဲဆုနေ့ခိုက် ပတ်မကြီးတီးလိုက်သောအခါ ငြိမ်သက်စွာ ပြုသကဲ့သို့ စာဖတ်ခန်းတွင် တိတ်ဆိတ်စ ပျိုးလေ၏။ ကျောင်းသားတို့သည် ထိုင်စရာရှိသမျှပေါ်၌ ထိုင်ကြ၍ ထိုင်စရာမရသူတို့ကား မတ်တပ်ရပ်လျက် နေကြ၏။ ဒုတိယအဆောင်မှူး ဝင်လာ လေ၏။ နိုးစက်ရပ်သွားလျှင် အဆောင်မှူးက အသင်းအတွက် အကျိုးဆောင်ကြဖို့ စည်းကမ်းရှိရှိ အသင်းတာဝန်ထမ်းဖို့များကို ပြောဆိုပြီးနောက် “ကံ ယခု ၁၉၃၅

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၃၆ ခုအတွက် အသင်းဥက္ကဋ္ဌ' ငွေထိန်း၊ စက်ကရီထေရီ ကော်မတီများ ရွေးကြပေတော့ ကဲ ဥက္ကဋ္ဌကို စရွေးကြပါ" ဟု ဆိုလေ၏။

အပျင်းဝါဒဝင် သီဟန်ကြီး၏ သမ်းသံနှင့် သူ့အဖွဲ့သားပေါ်ထွန်း၏ ခေါင်းကုတ်သံများကိုလည်း ကြားရသည့်တိုင်အောင် အခန်းတစ်ခန်းလုံးသည် ဆိတ်ငြိမ် လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ အတုန်ငယ် ငေး၍ ကြည့်နေကြလေ၏။ နောက်ပိုးဘောင်းဘီအပြာ၊ စွပ်ကျယ်နှင့် ဖလေဖာအကြားတို့ဖြင့် ယူနီဗာစီတီ ကျောင်းသားဂိုဏ်အပေါ်ဆုံးသော တင်ဦးက ထ၍

“ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးတန်းက ကိုဘသန်းကို ကျွန်တော် အဆိုတင်သွင်းပါတယ်”ဟု အဆိုသွင်းလေ၏။ ပထမနှစ်ကျောင်းသားဖြစ်သော လှမောင်သည် ဘသန်းအနီး၌ ထိုင်နေလေရာ ဘသန်းက လက်နှင့် သူ့အား နာနာတို့ပြီး ခိုင်းနေသဖြင့် လှမောင်သည်ထပြီ “ကျွန်တော်ထောက်ခံတယ်”ဟု အော်လေ၏။

အဆောင်မှူးကလေးသည် ဝမ်းသာသွားလေ၏။ ဘသန်းကား သူ့လူဖြစ် သောကြောင့်ပင်တည်း။

“ကဲ ရှိသေးသလား၊ အရွေးဘယ်သူခံမလဲ”ဟု အဆောင်မှူးကလေးက မေးလေ၏။ ထိုအခါ စိုးထွန်းသည် နေရာမှထလေ၏။ စိုးထွန်းကား မင်ကွက်များဖြင့် ပန်းရေးအပ်သော ပိုးလုံချည်သုံးပတ်ရစ်ကို ရောယီးယီး ဝတ်ထားသည်၊ စွပ်ကျယ်သာ အတွင်းခံ၍ အပြင်က အပေါ်အကျီကို ဝတ်ထားသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌရွေးတယ်ဆိုတာ ကလေးကလားလုပ်စရာ မဟုတ်ပူး”ဟု စိုးထွန်းက စလိုက်လေရာ

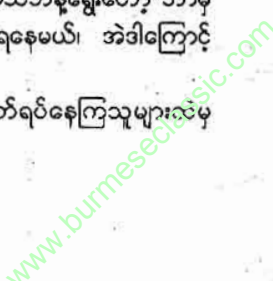
“ဘယ်သူက ကလေးကလားလုပ်လို့လဲ”ဟု တင်ဦးက လှမ်းမေးလိုက်၏။ အဆောင်မှူးက “ ငြိမ်၊ ငြိမ်”ဟု သတိပေးလိုက်၏။

“အပြောအဆိုကောင်းတဲ့လူ၊ ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့လူ၊ သမာဓိရှိတဲ့လူ၊ ကျောင်း အရာရှိတွေနဲ့ အရေးရှိတော့ တိုက်ရိုက်ရဲမယ့် လူကိုသာ ခန့်ရမယ်”

“ကဲ မောင်စိုးထွန်း၊ မောင်သဘောကျမယ့် လူကိုသာ ပြောပါ။ သိပ်နီဒါန်း တွေဆင်မနေပါနဲ့” ဟု ဆရာက ပြောလေရာ

“ရွေးကောက်မယ့် လူတွေ နားလည်အောင် ပြောရတာဆရာ၊ မပြောရင် ဘာမှ သိကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့သိပြီးမှ ရွေးကြပါစေ။ မသိဘဲနဲ့ရွေးတော့ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ငွေဒဂါးအလို ဥက္ကဋ္ဌတွေကို ကျွန်တော်တို့ရနေမယ်၊ အဲဒါကြောင့် မုနင်က ပြောခဲ့တဲ့”

“ရှည်တယ်ဟေ့၊ တိုတိုပြောပါ”ဟု မတ်တတ်ရပ်နေကြသူများသံမှ ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အသံတစ်သံ ထွက်လာလေ၏။

“ဘယ်သူလဲ ဒီလို အရမ်းအော်တာ၊ မျက်နှာပြုအော်၊ ထွက်ခဲ့လေ၊ မထွက်လာဘူး၊ ဒီတော့ ခုနစ်ကပြောတဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်တဲ့ ကိုလှဖေကို ကျွန်တော်က အဆိုသွင်းတယ်။ ကိုလှဖေဟာ ဘီအက်စီ အထက်တန်းက ဖြစ်တယ်။ သူများလို တစ်ခါမှ စာမေးပွဲမကျူးဘူး။ ကိုလှဖေဟာ အသောက်အစားလဲမရှိ၊ တေတေပေပေလဲ ဘာမှ မလုပ်ဖူး။ အပြောအဆိုဘက်ဆိုလဲ စကားအခြေအတင် ပြောဆိုတဲ့ ပွဲတွေမှာ နာမည်ကျော်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဖလားတောင် ရဖူးတယ် ဟုတ်လား” ချီးကျူးနေခိုက် လူသစ်ကလေးများသည် လူဟောင်းများကို “ကိုလှဖေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးကြလေ၏။ အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန် မျက်မှန်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကြလေ၏။

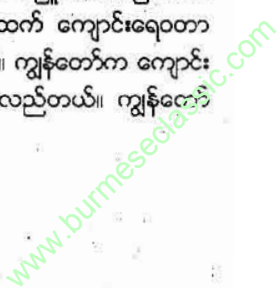
“အရေးရှိတော့ ကျောင်းအရာရှိတွေနဲ့ ကျောင်းသားဘက်ကနေ တိုက်ခဲ့တာ ကိုလှဖေပဲမဟုတ်လား။ မနှစ်က ခရစ်စမတ် ဒင်နာမှာ ကျောင်းသားတွေ ငွေကိုင်သုံး ရအောင် တောင်းယူတာ ကိုလှဖေ။ ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ဟော်စတယ်က ထုတ်ပစ်မယ်ဆိုလို့ မထုတ်အောင် အတိုက်အခံလုပ်တာ ကိုလှဖေ။ ကျောင်းသားတွေ ဒစ်ကွာလီဖိုင်း မလုပ်အောင် ဆူတာ ကိုလှဖေ။ ဒါကြောင့် ကိုလှဖေကို ရွေးကောက် လိုက်ကြပါ” ဟု ပြောပြီး စိုးထွန်းသည် ထိုင်လေ၏။ ဘမောင်က ထောက်ခံလေ၏။  
တင်ဦးသည် ထပြန်ပြီး

“ဥက္ကဋ္ဌဆိုတာ ပညာတွေ သိပ်တတ်ဖို့ မလိုဘူး။ အပေါင်းအသင်းဆန့်ဖို့ ဗဟုသုတရှိဖို့ လိုတယ်” ဟု စလိုက်ရာ မြမောင်သည် ခုံဖိနပ်နှင့် ကြမ်းပြင်ကို သုံးချက်လောက်ပေါက်၍ နောက်လိုက်လေ၏။

“ကိုဘသန်းဟာ အင်မတန် တော်တဲ့လူ။ ဘောလုံးလဲ ကန်တတ်တယ်။ တင်းနစ်လဲ ရိုက်တတ်တယ်။ အပေါင်းအသင်းလဲဆန့်တယ်။ ဆရာတွေနဲ့လဲ အားကြီး သင့်မြတ်တယ်။ ရာဇဝင် ပရိုဖက်ဆာ နှုတ်ဆက်ပွဲတုန်းက ပုဂံဟောလ်က အိုးစည်ယိမ်း ထည့် ရအောင်ပြောပေးတာ ကိုယ်ဘသန်းပဲ။ မနှစ်က ကျောင်းထမင်းစားပွဲမှာ ကျောင်းအုပ်ကြီးလာပြီး စားအောင် ဖိတ်တာ ကိုဘသန်းမဟုတ်လား။ ကိုဘသန်းဟာ ဒီပုဂံဟောလ်ရဲ့ ကြက်သရေကို အများကြီး ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုဘသန်းကို မြောက်ကြ ပါ” ဟု အဆုံးသတ်လေ၏။ နောက်ဘသန်းကိုယ်တိုင် ထလေ၏။ လက်ခုပ်သံ ပေါ်လာလေ၏။ ဘသန်းကား အရပ်အမောင်းကောင်း၏။ အသားဖြူ၏။ ဝက်ခြံပေါ၏။

“ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောဘူးလို့ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ထက် ကျောင်းရေဝတာ ဘယ်သူရှိသလဲ၊ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်ရင် ကျောင်းရေဝမှ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က ကျောင်း ရောက်တာ ဆယ်နှစ်တောင်ရှိပြီ။ ဒါကြောင့် ဘာမဆို နားလည်တယ်။ ကျွန်တော့်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်မှ လုပ်ပြမယ်။ ဟီး” ဟုဆိုပြီး ခေါင်းကို ဟိုရမ်းသည်ရမ်း လုပ်၍ ထိုင်သွားလေ၏။ ကျောင်းသားများသည် “ကိုလှဖေစကားပြော” ဟု အော်ကြလေ၏။ လှဖေသည် ထလေ၏။

“ကျွန်တော်က ကိုယ်ရည်တော့ မသွေးပါရစေနဲ့။ ကျွန်တော့် တင်မြှောက်ပါလို့လဲ ကျွန်တော်မပြောလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားပြီး ဒီလှဖေတစ်ယောက်ဖြင့် ဒို့ခိုင်းချင်တာကို ကောင်းကောင်းကြီး ခိုင်းနိုင်ခဲ့လို့ သဘောပေါက်ရင် ရွေးကြဖို့ပဲ။ သို့သော် ကျွန်တော်ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ရင် စာကြည့်တိုက်မှာ ဗမာစာအုပ်တွေထားဖို့၊ စာအုပ်ကောင်းတွေဝယ်ဖို့ ထမင်းဟင်းဖိုး ငွေတွေကို အကျွေးအမွေး ကော်မတီ ကြီးစိုးရဖို့၊ မီးကို နာရီပြန် တစ်ချက်ထိအောင်ရဖို့၊ ဒါတွေကို ကြိုးစားမယ်။ ခြင်းလုံးပျိုင်းပွဲ၊ ကျားပြိုင်ပွဲတွေလုပ်မယ်။ ကျောင်းသားတွေ ငွေအကုန်နည်းအောင် အိုင်စီအက် နှုတ်ဆက်ပွဲ၊ ဆရာ နှုတ်ဆက်ပွဲတွေ မရှိအောင် လုပ်ပစ်မယ်” စသည်ဖြင့် ပြောလေရာ လက်ခုပ်ဆူညံစွာ တီးကြလေ၏။

မဲခွဲရာ လှဖေ ၆၅ မဲရ၍ ဘသန်းမှာ ၃၁မဲသာ ရလေ၏။ စက်ကရီထေရီ ကော်မတီတို့ ရွေးသော အခါ၌လည်း လှဖေတို့ လူစုသာ ရလေ၏။ စိုးထွန်းကား အကျိုးဆောင် ဖြစ်လာလေ၏။ ရွေးကောက်ပွဲပြီးသောအခါ စိုးထွန်းကား

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို ရွေးကောက်လိုက်လို့ များစွာကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဝမ်းလဲသာပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်တဲ့အလျောက် ခင်ဗျားတို့အကျိုးကို ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတဲ့ ကတိ၊ ဝမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ကို ပြရင်း ဒို့ဗမာသီချင်း ဆိုပါရစေ” ဟု အခွင့်တောင်းလေ၏။

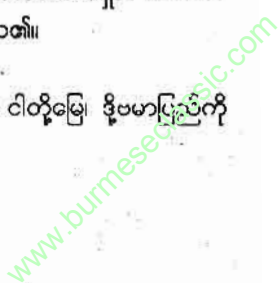
“ဟေ့ မောင်စိုးထွန်း၊ ဒီသီချင်း ဒီမှာ မဆိုရဘူး” ဟု အဆောင်မှူးက ကန့်ကွက်လေရာ

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ၊ အမျိုးသား သီးချင်းကို အမျိုးသားတွေမှ မဆိုရရင် ဘယ်သူဆိုရမလဲ၊ ဒီလိုနေရာမှမဆို ဘယ်မှာဆိုရမလဲ၊ သင်္ချိုင်းမှာမှ ဆိုရမလား။ ၁၉၃၀ ခုလောက်တုန်းက သထုံဟောလ်မှာ ဒို့ဗမာသီးချင်းဆိုရတယ်။ ဆရာအခုမှ ဘာလို့ကန့်ကွက်ရသေးလဲ” ဟု ရှေ့ထွက်လာပြီး မေးလေ၏။ ကျောင်းသားများက “ဆိုသာဆို၊ ဟေ့ ကိုစိုးထွန်း တိုင်ပါ” ဟု အော်ကြလေ၏။ ဘသန်း၊ တင်ဦးတို့ ဆယ်ယောက်လောက်ကား အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

“နောင်ဥဒါန်း ဘယ်မကြေစရာ ရာဇဝင်မှာဖြင့် စာအထင်အရှား၊ အဲဒါဟာ ဖို့ဗမာ” ဟု စိုးထွန်း၊ လှဖေ၊ မောင်တင်တို့က တိုင်ကြလေ၏။

ကျောင်းသားများက

“ ကမ္ဘာမကြေ၊ ဗမာတွေ၊ ဒါဒို့ပြေ ဒါဒို့မြေ၊ ဒါ ငါတို့မြေ၊ ဒို့ဗမာပြည်ကို ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



တိုင်းရင်းသားကုန်စင် ဒို့ပြေလို့မှတ်ထင်၊ ဒို့ဝတ္တရားပင်၊ ဒို့မမာသခင်'ဟု အော်ဟစ်၍ ဆိုကြလေ၏။

(၁၀)

မောင်သန်းမြင့်သည် စာစီစာကုံး စာအုပ်များကို စစ်ရသဖြင့် တစ်နံနက်လုံး အချိန်ကုန်သွားလေ၏။ ရိုးရိုး သာမန်ကာလျှံကာ ခြစ်ရက ဤမျှကြာမည် မဟုတ်။ စာစီစာကုံးတွေကို တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီကြည့်ပြီး သတ်ပုံများလျှင်ပြင်၊ စကားကြမ်းလျှင် စကားယဉ် အစားထိုး၊ စကားသုံးမမှန်လျှင် စကားသုံးကိုပါ ပြင်လိုက်ရလေသည်။ ဆရာအသစ်ကလေး ဖြစ်၍ ဝတ္တရားကျေပွန်ချင်သည်ထက် သူတတ်ကြောင်း သူတော်ကြောင်းကို တပည့်မကလေးများ စိတ်ပေါ်တွင် တံဆိပ်ခပ်နှိပ်လိုသဖြင့် ဂယဏန စိစစ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'စားရက်ကြုံသဖြင့် မှတ်ဆိတ်ပျားစွဲ' ဆိုသကဲ့သို့ ကံကောင်းထောက်မသောကြောင့် နည်းပြဆရာလေး မောင်သန်းမြင့်၏ အတန်းတွင် တပည့်မကလေးများစွာ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ညွှန်ညွှန်၊ မစ္စမာဂရက်တုတ်ကြီး၊ မစ္စဒေါ်ရီသီသန်းဖေ၊ အလှ၊ ထွေးထွေး၊ မကျင်ယုံ၊ သောင်းရီစသော တပည့်မကလေးများစွာတို့၏ ဗိုရာခိုရာ ဆည်းကပ်ရာ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုမှတစ်ပါး တပည့်ထီးကလေးများ ၁၀ ယောက်ခန့် ရှိလေသေး၏။

မောင်သန်းမြင့်၏ ကိုယ်တွင်း၌ ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသော စေတနာပန်းရံ ဆရာကြီးသည် အမှားတည်းဟူသော အချက်များကို ဖျက်ရုံဖြင့် မရောင့်ရဲဘဲ နည်းမှန်ကို အကြံပေးခြင်းတည်းဟူသော တိုက်သစ်များကို ဆောက်လုပ်လိုက်လေ၏။

'စကားအသုံးများကို အနုယဉ် တုမယဉ်သာအောင် ဝေဆာဖြာစီစေရန် မြန်မာကဗျာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာ အားဂုံဆောင်ပါ။ ဆောင်ပြီးသောအခါ၌ လှပေယဉ်ပေဆိုသော စကားများကို လိုရာ၌ ချို့သာစွာ သုံးနိုင်ပါလိမ့်မည်'ဟုလည်းကောင်း။

'စာရေးသားသော အခါ၌ အရေးကြီးဆုံးမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု ဖြစ်သည်ကို သတိထားပါ။ စကားအသုံးအနှုန်း အစီအကုံး အဖွဲ့အနွဲ့တို့၌ ထီးသုံးနန်းသုံး၊ တော်သုံးကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးပါစေ'ဟုလည်းကောင်း။

'နတ်ရှင်နောင်၊ ရှင်သံခို၊ မြဝတီဦးစ အစရှိသော မြန်မာ့ကဗျာဘုရင် မြန်မာ့ကျက်သရေတော်ဆောင် ဆရာကြီးများ၏ စာကို လေ့လာဖတ်ရှုပါက သည့်ထက် အဆများစွာ ရေးနိုင်ပါလိမ့်မည်ဟုလည်းကောင်း မှတ်ချက်များကို ရေးသားလေ့ရှိပေ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

သည်။ များသောအားဖြင့် ကျောင်းသားများ၏ စာအုပ်တွင်ကား မှတ်ချက်မပါ။ စကားချပ်မပါ။ တုံးတိတ်သာ ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့ကား တပည့်မများတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တွေ့ရတော့မည်။ ကုလားထိုင်ချင်းယှဉ်ထိုင်ကာ မိမိက ယုယုယယနှင့် စာပြုရတော့မည်။ တပည့်မတို့က ကနွဲ့ကရ တိတ်တိတ်တာတာနှင့် မေးရမြန်းရတော့မည်။ စာစီ စာကုံးရေးကြသော နေ့က အိုင်အေ နှစ်တန်းပေါင်းရေးပြီး တပည့်အစုလိုက် မခွဲရသေးသဖြင့် သူတပည့် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ မသိ၊ ယခုကား ခွဲပြီး၍ တပည့်များနာမည်ကို သိရပြီ။

မောင်သန်းမြင့်သည် မျက်နှာ နှစ်ထပ်သုံးထပ် သစ်ပြီးမှ စင်ကြယ်စွာ သုတ်ပြီးသော် နံရံချိတ် ဘီဒိုမှန်ကလေးရှေ့တွင် ရပ်လေ၏။ ခေါင်းကို ကော့စမစ်တစ် ထူစွာ သုတ်ပြီးလျှင် ပိနေအောင် ဘိုကေကိုခွဲလေ၏။ နောက်မှ မျက်နှာကို ပင်ယူဆာ ဖြင့် နူးညံ့ဖြူဖွေးစေပြီး လက်ဖက်သုတ်တွင် အကြော်ဖြူးသကဲ့သို့ ပေါင်ဒါနည်းနည်း ကလေး ရိုက်လိုက်လေ၏။

စတစ်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီး ဖက်ဖူးရောင် ခေါင်းပေါင်းကို ပေါင်းလျက် မှန်တွင် အဘက်ဘက်မှ ကြည့်နေလေ၏။ ခေါင်းပေါင်းစကလေး မလှသဖြင့် သွားပွတ်တံ ကလေးဖြင့် သစ်ပင်ကို ဥယျဉ်မှူးတူရွင်းနှင့်ဆွ၍ မြေတောင်မြှောက်ပေး သလို ဟိုထိုး သည်ထိုး ထိုး၍ ခေါင်းပေါင်းပြင်လေသည်။ ဖက်ဖူးရောင် မဟာနွယ် မြတလေး လုံချည်ကလေးနှင့် ငါးထောင့်ငါးရာ အပေါ်အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး လမ်းလျှောက် ကြည့်၏။ နောက်အတန်ကြာ ကတ္တီပါ ဖိနပ်စီးအံ့လော၊ ရှူးဖိနပ်စီးအံ့လောဟု တွေးပြီးမှ ကတ္တီပါ ဖိနပ်ကို စီးရန်ဆုံးဖြတ်လေ၏။

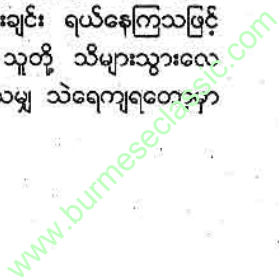
ကျောင်းခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းသားများသာရှိ၍ ကျောင်းသူများ ကို မတွေ့ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်နေလေ၏။ ‘သူတို့ ကနေ့မလာကြတော့ဘူး လေလား’ဟု အောက်မေ့ပြီး ဝမ်းနည်းနေလေ၏။ ကျောင်းသားများကို သူတို့၏ စာအုပ်များဝေလိုက်၏။

“ဆရာအတန်းမှာ မိန်ကလေးတွေပါတယ်။ တစ်ယောက်မှလဲမရှိပါကလား။ မလာကြဘူးလား” ဟု မေးပြီး ကျောင်းသူများ၏ ဗလာစာအုပ်များကို ကြည့်နေလေ၏။

“မပြောတတ်ဖူး ဆရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာဘဲ” ဟု ကျော်ညွှန်က ဝမ်းနည်းသော မျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ

“ဝမ်းနည်းရင် ဝမ်းနှုတ်ဆေးစားကွ” ဟု အနီးမှ ရန်ကုန် မြို့မကျောင်းထွက် သောင်းညွှန်က တိုးတိုးနောက်လိုက်လေ၏။ သူတို့အချင်းချင်း ရယ်နေကြသဖြင့် ဆရာသည် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ‘ငါဝမ်းနည်းတာ သူတို့ သိများသွားလေ ရောလား’ဟု မလုံမလဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ‘ခုနေဖြင့် ခဲလေသမျှ သဲရေကျရတော့မှာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ပဲလား'ဟု တွေးပြန်၏။ စိုးရိမ်ပြန်လေ၏။

“မိန်းကလေးတွေ မလာရင် ကောင်းတယ်။ ဆရာအတန်း ရှင်းသွားတာပေါ့၊ သူတို့ အနားမှာရှိရင် နံကနဲနဲ” ဟု သောင်းညွှန်က ပြက်လုံးထုတ်လေရာ တတန်းလုံးရယ်ကြလေ၏။ ဆရာက မရယ်ဝံ့။ နဖူးကိုသာ လက်ညှိုးဖြင့် ပွတ်နေလေရာ လိမ်းလာသော အလှဆီကလေးများ အနည်းငယ် ပျက်ပြယ်ကုန်လေ၏။

“မိန်းကလေးရှိမှ ကောင်းတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့အတန်းဟာ ဆာဟာရသဲကန္တာရကြီးလိုဖြစ်နေတာပဲ” ဟု ဘဟိန်းက စွက်ပြန်၏။ ထိုအတောအတွင်း ဖိနပ်ရုပ်တိုက်သံများကို ကြားရသဖြင့် ဆရာသည် အခန်းပြင်ဘက် ဖိနပ်များဆီသို့ လှည့်ကြည့်လေ၏။ ကျောင်းသားများလည်း လည်ပြန်၍ စောင့်ကြ၏။ ဖိနပ်သံများကား ကပ်လျက်လာလေသည်။ ဟောလာကြပြီ တစ်နစ်၊ သုံး အားလုံး ခုနစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မောင်သန်းမြင့်ကား မျက်နှာကို မြင်ရပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့အတန်းသူများလား၊ အခြားအတန်းသူများလား၊ သေချာစွာ မသိ၊ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့်သာ စောင့်နေလေ၏။ သူတို့သည် ရှေ့သို့ ဆက်သွား၍ အတန်းခန်းတွင်းသို့ ဝင်မလာလေသော် မောင်သန်းမြင့် သည် သက်ပြင်းကြီးချ၍ စိတ်ပျက်စပြုလာလေ၏။

ကျော်ညွှန်သည် ရုတ်တရက်ခုံမှ ထပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ တစ်တန်းလုံးသည် သူ့အား လိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။ သူသည်မိန်းကလေးတွေ နောက်မှ လိုက်သွားပြီး

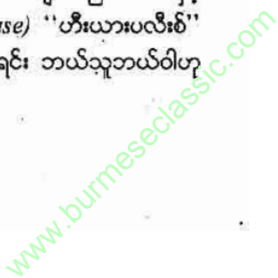
“နေအုံး၊ နေအုံး” ဟု ခေါ်လိုက်၏။ မိန်းကလေးများက လှည့်ကြည့်သော အခါ

“ယူတို့က ဆက်ရှင်ဖိုး (Section iv)မဟုတ်လား” ဟု မေးရာ မစ္စမာဂရက်တုတ်ကြီးက

“ယက်စ်” ဟုဖြေလေ၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်များ လှေလွန်ရွက်တိုက်ကြမလို့လဲ။ လာကြဒီမှာ” ဟု ခေါ်ရာ မိန်းကလေးများသည် စာအုပ်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ကွယ်ကာ ပြူးကြလေ၏။ မစ္စမာဂရက်တုတ်ကြီးက “သင့်ကယူ” ဟု ကျေးဇူးတင်လိုက်ပြီး ခေါင်းဆောင်၍ ရှေ့ဆုံးက ဝင်သွားလေ၏။ တစ်တန်းလုံးသည် ကျော်ညွှန်အား စိတ်တွင်းက ချီးကျူးကြ၏။ ကျော်ညွှန်သည် သူ့နေရာ၌ မထိုင်သေးဘဲ ဆရာရှေ့၌ ရှိသော စာအုပ်များကို ယူပြီး “မညွှန်ညွှန်” ဟု ဆို၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ပြလေ၏။ ကျစ်ဆံမြီးကလေးနှင့် ညာဘက်ခုံအလယ်တွင် ထိုင်နေသူတစ်ဦးက (Here Please) “ဟီးယားပလီးစ်” ဟု ပြောမှ စာအုပ်ကို သွားပေးလေ၏။ သို့ဖြင့် စာအုပ်ဝေရင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု ကောင်းစွာ သိလေသည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“မစ္စမာဂရက်တုတ်ကြီး”ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖတ်လိုက်ရာ တစ်တန်းလုံး ထူးဆန်းသော နာမည်ကို ကြားရသဖြင့် ရယ်ကြလေ၏။

“ဒီကို လှမ်းလိုက်ပါရှင်”ဟု ဆံပင်ကို လေယာဉ်ပျံ ဆံထုံးထုံး၍ ပိုးအကျီကို ဝတ်ထားသော လက်ဝဲဘက်ခုံတွင် ထောင့်ဆုံး၌ထိုင်နေသူက ပြောလေလျှင် ကျော်ညွန့်သည် သူ့အနီးသို့သွားလျက်

“အော်၊ မာဂရက်ဆိုတာ ဒီက နာမည်ပဲကိုး”ဟု မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သင်ကယူ”ဟု ပြောပြီး ကျော်ညွန့်အား မကြောက်သော မရှက်သော မျက်နှာဖြင့် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကျော်ညွန့်သည် သူ့နောက်က ခုံ၌ထိုင်ပြီး အားလုံးသော မိန်းကလေးများကို သုံးသပ်ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ဆရာသည် နာမည် စာရင်းခေါ်သောအခါ အသံတုန်နေ၍ တော်တော်နှင့် ပီသစွာ မထွက်လာ၊ ချောင်းသုံး လေးခါဟန့်ပြီးမှ ပြင်ခေါ်ပြန်လေ၏။ နောက်တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ခေါ်၍ သူ့ဘယ်ဘက်၌ရှိသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်စေလေ၏။

မောင်သန်းမြင့်သည် သူ့အခန်းတွင် တွေးနေစဉ်ကမူ တပည့်မကလေးတွေကို သင်လိုက်မည်။ ပြုလိုက်မည် ရှင်ဥတ္တမကျော်တောလားမှ ဘယ်ကဲ့သို့ ကောက်နုတ် ချက်ကို ပြုလိုက်မည်၊ စိန္တကျော်သူကို ဘယ်ကဲ့သို့ ကိုးလိုက်မည်။ မြဝတီကို ဘယ်သို့ ရွတ်လိုက်မည် စသည်ဖြင့် ကြိုးဝါးခဲ့၏။ ယခုမူကား ကြောင်အနီးမှ ကြွက်ကလေးတွေ အလျားလိုက် ထွက်ပြေးကြသကဲ့သို့ ယုဝတီကြောင်မကလေးတွေ ရှေ့၌ မောင်သန်းမြင့် ၏ မှတ်သားဉာဏ်မှ စန္ဒကျော်သူ၊ ရှင်ဥတ္တမကျော်၊ မြဝတီတို့သည် အစုလိုက် အအုပ်လိုက် ထွက်ပြေးကြကုန်၏။ စကားကိုပင် ရှင်းလင်းပြတ်သားအောင် မပြော လိုက်နိုင်။

“မင်းနာမည်က အလှတဲ့လား။ ”ဟုမေးရင်း ဗလာစာအုပ်အဖုံးကို လှန်ကြည့် လေ၏။ အလှက

“ဟုတ်တယ်ဆရာ” ဖြေမှ အလှမျက်နှာကို ကောင်းကောင်းကြည့် မိလေ သည်။ အလှမျက်နှာတွင် ဘယ်ဘက်ပါး၌ မွဲတစ်လုံးရှိသည်ကို ယခုမှ ကောင်းစွာမြင် ရလေ၏။

“အလှတို့ ဆယ်တန်းတုန်းက အပိုမြန်မာစာယူခဲ့သေးသလား”

“ယူခဲ့တယ် ဆရာ”

“အော်ယူခဲ့တယ်။ ကောင်းတယ် အဟင်း ကောင်း ကောင်းတယ်။ ဟို ဟို ၊သံဝါသပျို့ ဖတ်ခဲ့ရသေးလား”

“သံဝါသပျို့ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးဆရာ”

အို ယောင်လို့ သံဝါရပျို့ ပြောတာ” ဟု ဆရာသည် စကားပြင်ချင်း

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးများတက်လာလေ၏။

“ဆယ်တန်းမှာ ပျို့မှ မသင်ရဘဲ” ဟု အလှကဖြေတော့မှ သူ့အမှားကို သတိရတော့၏။ သို့ဖြင့် စစ်ဆေးလေရာ သောင်းရီအလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ သောင်းရီကား သူပေးထားသော အမှတ်ကိုလည်း မကျေနပ်။ အောက်မှ “စကားမှာ ဝါစာသီလိဋ္ဌမဖြစ်သဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ လှပကောင်းမွန်အောင်’ စသောမှတ်ချက် ကိုလည်း သဘောမကျလှသည်နှင့်

“ဆရာ၊ ကျွန်မ အက်ဆေး ဘာမကောင်းတာလဲဆရာ” ဟု မေးလေ၏။ ဆရာသည် စကားမပြောနိုင်အောင် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ ကြောက်တုန်း ဖြစ်ချောက် သလို ရှိလေ၏။

“ကျွန်မရေးတဲ့ အချက်တွေမှာ ဘာတွေမှားသလဲ ဆရာ”

“အဟင်း၊ မမှားပါဘူး။ အချက်တွေမှန်ပါတယ်” ဟု ဆရာသည် ဝန်ခံ ရလေ၏။

“မမှားရင် ဘာလို့ လူများတွေထက် အမှတ်နည်းသလဲ ဆရာ”

“မမှားဘူး၊ စိတ်ကူးကောင်းတယ်။ သုံးနှုန်းတဲ့ စကားတွေက မယဉ်ကျေးဘူး၊ ဒါကြောင့်”

“ဒါဖြင့် မှန်တာထက် ယဉ်ကျေးတာကို ပိုပြီး ဆရာသဘောကျတာပေါ့။ ဩဇာသီးထက် ကျီးအာသီးကို ကြိုက်သလိုပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မသောင်းရီ၊ ဆရာက စကားယဉ်ကျေးအောင် ဝါစာသီလိဋ္ဌ ဖြစ်အောင် ဖျက်ပေးတာပါ”

သို့ သောင်းရီအား ပြောနေစဉ် ကျော်ညွန့်သည် နောက်ခံက နေပြီး

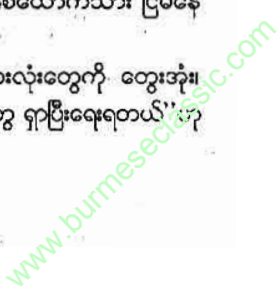
“အိုင်ဆေး၊ မာဂရက် စာအုပ်ခဏပြပါလား” ဟု အရဲစွန့်၍ ငှားလေရာ မာဂရက်တုတ်ကြီးသည် သူ့စာအုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ကျော်ညွန့်သည် လှန်လှောကြည့်နေခိုက် သီဟန်သည် အနားသို့ တိုး၍ ကြည့်လေ၏။ နှစ်ယောက်သား ဆရာ၏ မှတ်ချက်ကို ကြည့်ပြီးပြုံးကြလေ၏။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားထဲမှာ မှတ်ချက်ပါသလား” ဟုကျော်ညွန့်က မေးလေရာ

“အဲဒါဗျ၊ လုံးလုံးနှင့် ပြားပြားကွဲကြတာ” ဟု ပြောပြီး ရယ်နေကြမှ မာဂရက်က မျက်စောင်းထိုး၍ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်နေ လိုက်ကြရလေ၏။

“စာရေးတဲ့အခါမှာ မရေးခင် သုံးဖို့ နှုန်းဖို့ စကားလုံးတွေကို တွေးအုံး၊ တွေးပြီးမှ စကားလုံးတွေ ယဉ်သလို ယဉ်ကျေးတဲ့ အိုင်ဒီယာတွေ ရှာပြီးရေးရတယ်” ဟု

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ဆရာက အကြံပေးလေရာ

“ကျွန်မ အကိုကြီးကတော့ ဆရာနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ ဆရာ၊ အကိုကြီးက ပထမဆုံးရေးရမယ့်အကြောင်းအရာနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့အကြံဉာဏ်တွေကို ရပြီဆိုမှ အစီအစဉ်လုပ်ပြီး သင့်တော်မယ့် စကားလုံးနဲ့ တန်ဆာဆင်ပြီး ရေးရမတဲ့”

“မသောင်းရီ အကိုကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“ဘီအေ အထက်တန်းက ကိုညိုထွန်းပဲဆရာ”

“အော် သိပါတယ်၊ သူရေးရင် အင်မတန် ရှုသဒေါသသင့်တာမို့ ဆရာတို့က သူ့ကို ဝိုင်းပယ်ထားတယ်။ သူ့က ဆရာတို့လို ဂုဏ်ထူးတန်းကလဲမဟုတ်ဖူး” ဟု ပြောပြီး လက်ကိုင်ပုဝါကလေးကို ထုတ်လိုက်ရာ ရေမွှေးနံ့သည် ပျံ့သွားလေ၏။ သောင်းရီသည် ကြာနေမည်ဖိုး၍ ရှေ့ဆက် ဆင်ခြေမပေးတော့ဘဲ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ “သွားတော့” ဟူသော ခွင့်ပြုသံကို မျှော်နေလေ၏။ ဆရာသည် ထိုတွင်မှ အနည်းငယ်ရဲလာကာ သောင်းရီကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။ တစ်တန်းလုံးရှိ မိန်းကလေးများတွင် သောင်းရီသည် အချောဆုံးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အရက်ကို မငဲ့နိုင်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ သောင်းရီသည် စာအုပ်ဖုံးကို ဖွင့်ချေ ပိတ်ချေ လုပ်၍ ငြိမ်နေလေ၏။ ဆရာတွင် သောင်းရီးကား ဖျက်လတ်သူ၊ သွက်သွက်လက်လက် ပြောရဲသူဟူ သဘောပေါက်လာတော့၏။

“သွားနိုင်ပြီ” ဟု ခွင့်မပြုချင်ပြုချင် ပြုလိုက်တော့မှ သောင်းရီသည် သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။ နှစ်နာရီ၏ ကြွင်းကျန်သေးသော၊ ပျင်းစရာကောင်းသော အချိန်သည် နေပူပြင်းပြင်းတွင် ဖုံတထောင်းထောင်းနှင့် ကျွဲလှည်းကြီးတွေလို သွားနေလေ၏။

(၁၁)

ဝိုင်းစက်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ သပိတ်ပုံရှိသော လမင်းသည် ရောင်ခြည်ပျောက်စပြုလာလေပြီ။ ထိန်ဝါသော လမင်းမျက်နှာသည် ဖြူယော်၍ လာလေပြီ၊ တဖွဲဖွဲပြန်ကြ၍ နေသော ကြယ်ကလေးများသည်လည်း တစ်စစ ပျောက်ကွယ်ကြလေပြီ။ သို့သော် ကမ္ဘာပေါ်သို့ လင်းအရုဏ်၏ ပထမရောင်ခြည်ကား မထိုးသေးပေ။

ညိုထွန်းသည် အိပ်ရာမှ လျင်မြန်စွာထကာ မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် ပဲခူးကျောင်းဆောင်ဘက်သို့ ကူးခဲ့လေ၏။ ပဲခူးကျောင်းဆောင်ကား ယခုထက်တိုင် အိပ်မောကျလျက်ရှိသေး၏။ လမင်း၏ ရောင်ခြည်သည်လည်း ကျောင်းဆောင်တွင်းမှ ထွက်သွားခါ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

စဖြစ်လျက် လင်းအရုဏ်ကလည်း ရောင်ခြည်ထုကို ကျောင်းဆောင်များသို့ မပို့သေးသောကြောင့် အားလုံးမှောင်ကျနေလေ၏။ ညိုထွန်းသည် လှေကားထစ်များကို ခြေဖြင့်စမ်း၊ လက်ကိုင်ကို မြဲမြဲကိုင်ကာ အထက်ဆုံးထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။

အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်သေး၏။ အခန်းရှင်ကား အိပ်လျက်ပင်ရှိသေး၏။ သူသည်တံခါးကို ခေါက်၍

“ကိုနု၊ ကိုနု၊ ကိုနု”ဟု ခေါ်လေ၏။

“အေး၊ နိုးပြီဟေ့”ဟူသောအသံကို ကြားရမှ တံခါးခေါက်’ ရပ်ကာ လက်ဝိုက်ပြီး စောင့်နေလေ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လျှင် အထဲသို့ဝင်၍ “ကဲ လုပ်ဗျာ၊ သွားကြစို့”ဟု ညိုထွန်းက ပြာလျှင် ကိုနုသည် မျက်နှာသစ်သွားလေ၏။ ညိုထွန်းသည် ခြင်ထောင်ကို မ မတင်ဘဲ အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်လေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးကို စောင်ခြံ၍ သူ့ကိုယ်ကို ကွေးထားသောကြောင့် စောင်ပုံကြီးသာ ထင်ရလေ၏။ သူသည် တူတူပုန်းတမ်းကစားရသလို ပျော်နေလေ၏။ မြူးနေသော နှလုံး၏ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သံနှင့် ခေါင်းပြီးခြုံထားရသဖြင့် ပြင်းစွာ ရှူရသော အသက်ရှူသံတို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကြားရင်း ပြူးနေလေ၏။ ကိုနု၏ ဖိနပ်သံကို ကြားရလေပြီ။ သူသည် ခိကနဲ ရယ်၏။

ကိုနုသည် အပေါက်ဝ၌ ခဏမျှ တွေ့နေပြီးနောက်

‘ဟေ့ ကောင်ကလေး၊ ငါသိတယ် ၊ စောင်ပုံကြီးက ကြီးလွန်းတယ်။ ထွက်ခွဲ၊ စောင်ပုံကြီးထဲက ထွက်ခွဲ’ဟု ရယ်သံနှင့် ခေါ်လေ၏။

ညိုထွန်းသည် စိတ်ပျက်သွားလေ၏။ ကိုနုကြီးကို ဒုက္ခမပေးရတော့ဘူးဟု မကျေမနပ် ဖြစ်နေလေ၏။ အိပ်ရာမှထပြီး ရယ်နေသည်တွင် ကိုနုက

“ မီးခြစ်စမ်းပါကွာ” ဟု ခိုင်းလေ၏။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ပြစမ်းပါ။ ဘယ်မျက်နှာသုတ်ပုဝါဟာ အဟောင်းလဲ မသိတူ။ အသစ်နဲ့ အဟောင်း ရောနေတယ်”

ညိုထွန်းသည် မီးခြစ်၍ ပြရလေ၏။ ကိုနုသည် စင်ကြယ်သော မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ရွေး၍ သုတ်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရုံကြီးကို ဖြတ်၍ လမ်းလျှောက်သွားကြလေ၏။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရုံကြီးသည် မှောင်ရီရီတွင် ဇာတ်သေတ္တာကြီး မှောက်ထားသည်နှင့် တူလေ၏။

“ဒို့ယူနီဗာစီတီအဆောက်အအုံဟာ အရှေ့နိုင်ငံမှာအကောင်းဆုံးပဲကွ”ဟု ကိုနုက စကားစလိုက်လေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“အဆောက်အအုံက အကောင်းဆုံး၊ သင်တဲ့ ပညာကျတော့ အညံ့ဆုံးပဲ မဟုတ်လား”ဟု ညိုထွန်းက မေးလိုက်လေ၏။

“အစစ်ပေါ့ကွ”

“ဘာလို့ ဒီလို ပညာသင်ကြားရေးကိုတော့ ဂရုမစိုက်ဘဲ အဆောက်အအုံ ဘာကိုသာ ဂရုစိုက်တာလဲ ကိုကြီးနုရာ”

သူတို့သည် အင်းလျားကန်ရိုးပေါ်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ အင်းလျားကန် ရေမျက်နှာပြင်ကြီးသည် လှိုင်းဂယက်မရှိသောကြောင့် ကြီးစွာသော မှန်ကြီးနှင့် တူနေ လေ၏။ အနောက်ဘက်သို့ ညှိုးငယ်စွာ လယဉ်သာရထားကြီးကို မောင်းနေသော လနတ်သားသည်လည်း ထိုမှန်ပြင်ကြီးတွင် ကြည့်နေသည်။ ပြာညိုညို ကောင်းကင် ပြင်ကြီးလည်း ထိုမှန်တွင် ကြည့်နေသည်။ ကမ်းနဖူးနှင့် အလယ်ကျွန်းရှိ ဝိုင်းညိုကာ နေသော ကျွန်းသစ်ပင်ကြီးများလည်း သူတို့ကိုယ်ကို ထိုမှန်တွင် အလှူရှုနေကြ လေသည်။

အတိုင်းပုံ၍ ခင်းထားသော ကျောက်စရစ်ခဲပေါ်သို့ ပြင်းပြစွာ နင်းလိုက်သော ကိုနု၏ ဖိနပ်သံနှင့် ညိုထွန်း၏ ဖိနပ်သံများသည် တဂ္ဂို၍ မြည်နေလေ၏။

“လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ စဉ်းစားဉာဏ်နဲ့ ဝေးနေပလားဆိုမှဖြင့် အပေါ်ယံ ပကာသနကိုသာ မက်ကြတယ်၊ မင်းလိုပေါ့၊ မစဉ်းမစား ရုပ်ချောတာနဲ့ ဟိုနားက ကောင်မလေးကို ကြိုက်နေတယ် မဟုတ်လား”ဟု ကိုနုက ရယ်ပြီး ဘင်တန်ဟောလ် ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။ “ဟာ ခင်ဗျားကြီးကလဲ မဟုတ်တာတွေ ပြောပြန်ပြီ” ဟု ညိုထွန်းက ကန့်ကွက်ဆဲပင်။

“အဲဒီ အလှူအပကာလေးတွေကို မက်နေကြတဲ့ ဒို့ဗမာတွေကို လှပေကောင်း ပေ ဆိုတဲ့ ကျောင်းတစ်ခု ဆောက်ပေးလိုက်ရော၊ ပေးတော့ ဒို့ဗမာတွေက ‘ဟေ့ ဒို့ကျောင်းကြီး ကောင်းတယ်ကွ’နဲ့ ကျေနပ်နေကြရော၊ ဒီရွှေကျောင်းကြီးပြောင်မှာ ဘာတွေသင်တယ် ဆိုတာတော့ သူတို့အရေး မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလို ကျေနပ် နေကြတုန်း ဗြိတိသျှ အင်ပီရိရယ်လစ်တို့က စုတ်ပေညံ့ပေဆိုတဲ့ ပညာ၊ ကျွန်ပညာကို ဒီကျောင်းကြီးကနေပြီး သင်ပေးလိုက်ကြတယ်။ ဗမာတွေကလဲ ရွှေခွက်ကိုမက်ပြီး အဆိပ်ရေသောက်တာလို မဆင်မခြင် မစုံစမ်းဘဲ၊ မကန့်ကွက် မတော်လှန်ဘဲ ကျွန်ပညာတွေကို သင်ယူကြတာဘဲ”ဟု ရှေ့မဆက်သေးဘဲ မြောက်ဘက်မှ ဖီးမပါဘဲ အပြေးတက်လာသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကို ကြည့်နေလေ၏။

“အင်မတန် ရမ်းတဲ့ လူတွေ၊ မီးမထွန်းဘူး”

“ပြီးတော့ ကိုကြီးနုရေ ကျွန်တော်ထင်တာ တစ်ခုရှိသေး”

“ဘာလဲကွ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



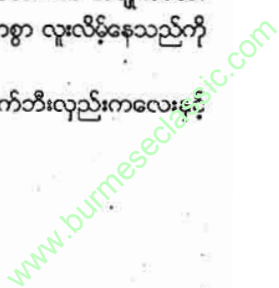
“ကျောင်းသားကလေးတွေ တောက ဒီယူနီဗာစီတီကို ရောက်လာရော။ လာတော့ကာ တောမှာနေခဲ့ရတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ တက္ကသိုလ်မှာနေရတဲ့ အနေမျိုးက သိပ်ကွာတယ်။ တောမှာတုန်းက မဝတ်ဖူးတဲ့အဝတ်တွေ ဒီမှာဝတ်၊ တောမှာတုန်းက မနေရဘူးတဲ့ ခမ်းနားတဲ့ အဆောက်အအုံတွေမှာနေရ။ တောတုန်းက မစားရဘူးတဲ့ စတိုင်မျိုးနဲ့စား။ ဟင်းကောင်း မကောင်းတာ ကျွန်တော်မဆိုလိုပါဘူး။ စားရပုံ အဆောင်အယောင်တွေ ပြောတာပါ။ ဇွန်၊ ခရမ်း၊ ခုံ၊ စားပွဲထိုးနဲ့ကိုး။ အိမ်သာတက်ရတာ၊ ရေချိုးရတာတောင် တောတုန်းကထက် အများကြီးသာလာတာကိုး။ ဒီပြင်ဟာ မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေအနေဟာ ကိုယ်မိဘတွေ အနေထက် အဆများစွာ သာနေတယ်။ တောသူ တောင်သား ဆင်းရဲသားတွေ ထက်တော့ အနေအထိုင် အစားအသောက်မှာ ကွာချင်တိုင်းကွာတော့တာပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေနဲ့ တောသူတောင်သားတွေနဲ့ လူတစ်မျိုးစီ ဖြစ်သွားပြီ။ အကိုကြီးရာ အချို့ကောင်ကလေးတွေ ကျောင်းရောက်လာ သွေးကြီးသွား၊ ရွာပြန်တော့ မပေါင်းတတ်၊ မသင်းတတ်၊ မနေတတ်၊ ဖြစ်နေတာဟာ ဘာအံ့သြစရာရှိသလဲ၊ ဟောဒီ ကျောင်းကြီးက ကျွန်တော်တို့ ဗမာတွေကို တကွစီဖြစ်အောင် သွေးခွဲပေးတယ် လို့ ဆိုချင်တာပဲ” ဟု ညိုထွန်းသည် ညည်းညူပြီး ခေါင်းငုံ့၍ လျှောက်နေလေ၏။

သူတို့သည် ကန်ကြီး၏ မြောက်ဘက်ကမ်းရှိ ရွှေနှင်းဆီတိုက်ကြီးကို ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကန်ရိုးမှ အောက်သို့ ဆင်းကြလေ၏။ လမ်းဘေးမှာ ပေါက်၍ တစ်လမ်းလုံး အုပ်ထားသော ကုက္ကိုပင်များ၊ ခြံစည်းရိုးများတွင် တိုးမပေါက်အောင် ပေါက်နေသော ဝါးရုံများကြောင့် ပြည်လမ်းကြီးသည် ဤနေရာ၌ မှောင်နေလေ၏။ ကိုနုတို့သည် ဘေးလမ်းတွင် လျှောက်ကြလေ၏။ သူတို့က စကားမပြောကြတော့ဘဲ တွေးချင်ရာ တွေးလာကြလေ၏။ ကိုနုကား လမ်းလျှောက်ရင်း လက်ချောင်းကလေးများကို လက်ဖဝါးပေါ်တွင် သုံးထောင့်ချိုးကျေပြီး တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်တိုက်၍ နေလေ၏။ ညိုထွန်းကား လက်ကို ရမ်းလာလေ၏။

သို့ဖြင့် ကန်ဘောင်ကြီး ခြံဘက်သို့ ရောက်လာလေ၏။ အင်းလျားကန်ကြီးသည် ဘွားကန်သူတို့ ရှေ့က ပေါ်လာပြန်လေ၏။ အင်းလျားကန်ကြီးကား စိတ်အမျိုးမျိုး ပြောင်း၍ မျက်နှာအမျိုးမျိုးပြောင်း၏။ ယခင်က ပြာနေသော မျက်နှာပြင်သည် ယခုအခါ တစ်ပိုင်းတွင် နီရောင်ပြေးနေ၍ တစ်ပိုင်းတွင် ဖြူပြာပြာ ဖြစ်နေလေပြီ။ မိုင်းနေသော ကမ်းစပ်မှရေသည် စိမ်းလန်းလာလေပြီ။ ရှက်တတ်သော အပျိုကလေး ပြူးသော နှုတ်ခမ်းကဲ့သို့ လှိုင်းဂယက်ကလေးများသည် ညင်သာစွာ လူးလိမ့်နေသည်ကို ရေမျက်နှာပြင်တွင် မြင်ကြရလေပြီ။

ကိုနုသည် မြောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လေ၏။ စက်ဘီးလှည်းကလေးနှင့်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လာနေသော နွားနို့ကုလားကို မြင်သဖြင့် ကိုနုသည် ပါးစပ်ရော၊ မျက်စိရော၊ မျက်ခုံးရော ပြုံးလေ၏။ နွားနို့ကုလားကို ခေါ်၍ နွားနို့ဝယ်ပြီး နှစ်ယောက်သား သောက်ကြလေ၏။

“အင်္ဂလန်မှာများ ကျောင်းသားကလေးတွေကို နွားနို့အလကားတိုက်တယ်ကွ၊ နွားနို့ဟာ အကျန်းမဆုံးအစာပဲ” ဟု ကိုနုက မှတ်ချက်ချလေ၏။

ညိုထွန်းတို့သည် လှည့်၍ ပြန်လျှောက်ကြလေ၏။ ရွှေနှင်းသီးတိုက်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကန်ရိုးပေါ်သို့ တက်ကြပြန်လေ၏။

အရှေ့ကောင်းကင်ပြင်သည် အင်္ဂလိပ်မကလေး၏ ပါးပြင်ကဲ့သို့ နီရဲနေလေ၏။ နီရဲသော လင်းအရုဏ်၏ အရောင်ကို လှိုင်းကလေးများသည် ပုတ်ခက်စကားနေကြလေ၏။ အချို့တိမ်တိုက်တို့ကား ကျောက်နီကို ဖုံးထားသော ဝှမ်းဝတ်နုကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ အချို့တိမ်များကား သက်န်းရောင်ရနေလေ၏။ အထက်နားမှ ဖြူထွတ်သော တိမ်တိုက်များကား မြောက်ဘက်သို့ ရွတ်တိုက်နေကြလေ၏။

ကမာရွတ်ရွာဘက်သို့မှ ကြက်တွန်သံသည် အင်းလျားကန်ရိုးသို့ လွင့်လာလေ၏။

“ကိုကြီးနု နေအုံးပျာ၊ နေထွက်လာတာလေး ကြည့်ရအောင်၊ ဘယ်လောက်လှသလဲလို့” ဟု ညိုထွန်းက တောင်းပန်သဖြင့် သူတို့သည် ကမ်းပါးတွင်ထိုင်ကြလေသည်။

“ကဲ ဘယ်လောက်လှသလဲ၊ ဟောဒီ သဘာဝဓမ္မရဲ့ အလှကတော့ အင်မတန်ဘေးကင်းတဲ့ အလှဘဲ၊ ဒီအလှကို ကြည့်လိုက်ရ ရှုလိုက်ရတယ် ဆိုရင်ဘဲ လူမှာ လန်းဆတ်လာပြီး စိတ်ကြည်သွားတယ်။ သဘာဝဓမ္မရဲ့ အလှက ကျွန်တော်တို့ မနောဟဒယဝတ္ထုအိမ်မှာ ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ အကြည့်မျိုးကို ပသားဒလို့ခေါ်မှာပေါ့။ အဲဒီ တကယ့်ပသားဒ ရပြီလားဆိုမှဖြင့် စိတ်ဟာ မွန်မြတ်တယ်။ ဒီပသားဒရဲ့ ညွတ်နူးတဲ့ စိတ်က ကောင်းရာဘက်ကို ညွတ်ပြီး ကောင်းမှုတွေကိုသာ လုပ်ကြမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာတည်မယ့်ကောင်းမှု၊ လောကတစ်ခုလုံးအေးမြစေမယ့် ကောင်းမှုကို ပွားစေဖြစ်စေမှာပဲ။ ကြည့်ပါအုံး ကိုကြီးရာ၊ ဘယ်လောက်ကြည့်ကောင်းသလဲ။ ဟိုဘက်တိမ်ကြားက ထွက်လာတဲ့ ရောင်ခြည်တန်းကြီးဟာ သဘောမီးထိုးလိုက်တာနဲ့ မတူဘူးလား။ တိမ်တွေကလဲ အစုကွဲလို့မို့ နေထွက်မယ့်နေရာမျှ ရှေးမင်းများ ထွက်ခါနီးလမ်းမှာ လူသူလေးပါးအားလုံး ရှောင်ရှားပေးရတာနဲ့ မတူဘူးလား။ ဟောဒီရေမျက်နှာပြင်ဟာ ကြည်လင်ငြိမ်သက်လို့မို့ နေမင်းရဲ့ အလှတွေ၊ သဘာဝရဲ့ အလှတွေကို ထင်ထင်ရှားရှား အရိပ်ဖမ်းနိုင်တာလို့ ကျွန်တော်တို့စိတ်တွေမှာ ပသားဒပေါ်နေတဲ့အခါမှာ ကြည်လင်ငြိမ် သက်နေတဲ့ အခါမှာ၊ လူ့လောကမှာ အမွန်မြတ်ဆုံးဆိုတဲ့ အများ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အကျိုးဆောင်ခြင်း တရားနဲ့ အရိပ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား ဖမ်းနိုင်မှာပဲ။ ဟိုမှာ ကြည့်ပါအုံး။ စိမ်းစိုတဲ့ သစ်ပင်တွေဟာ ပိုးစိမ်းကောင်တွေနဲ့တာလို ရေပြင်မှာ တွန့်နေကြတယ်။ အကိုကြီး မပျော်ဘူးလား။”

“ပျော်တာပေါ့ကွ”

“ပျော်ရင် ပသာဒမဖြစ်ဘူးလား။ ကဲ ပသာဒလွှမ်းတဲ့ စိတ်နဲ့ နေတဲ့အခါ အကိုကြီးဆီက ကတိတစ်ခု တောင်းမယ်နော်”

“နီဒါနီးတွေ သိပ်များမနေနဲ့ကွာ”

ထိုအတွင်း နေလုံးကြီးသည် ငြိမ်ငြိမ်ကြီးပေါ်ထွက်လာလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ခုမမှာအများမှာ ဟောဒီအပြင်ပန်းလှပြီး အတွင်းအဆိပ် အတောက်ပေါ်တဲ့ ယူနီဗာစီတီကြီးက သွင်းပေးလိုက်လို့ ကျွန်စိတ်တွေ သိပ်ပြီးများ နေတယ်။ အကိုကြီး ဒါတွေကို တက်နိုင်သလောက်ဖျက်ရလိမ့်မယ်။ ကျွန်စိတ် ပယ်ဖျောက်ရာမှာ အရေးပါအရာရောက်တဲ့ လက်နက်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ သမဂ္ဂအသင်း ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို လက်ခံရမယ်။ လက်ခံပြီး ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက် ရမယ်။ ကတိပေးပြီလား။”

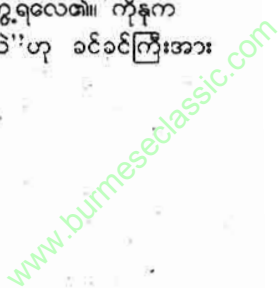
မြူး၍ “ကဲ ကဲ၊ ပေးပါ ပြီဗျာ”

နေမင်းသည်လည်း ကိုယ်လုံး ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ ထိုအတွင်းတောင် ဘက်မှ ကျောင်းသူသုံးယောက် လမ်းလျှောက်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့သည် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာကြလေ၏။

“ကောင်းတယ်၊ အကိုကြီးရဲ့ ကတိဟာ ကျွန်တော်ပသာဒနဲ့ နူးနေတဲ့စိတ်မှာ မြဲသွားပြီ၊ ကိုကြီးနုရဲ့ ပသာဒနဲ့ နူးနေတဲ့ စိတ်မှာလဲ၊ ကျွန်စိတ်ကို ဖျောက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဟာ မြဲနေပါစေ။ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ထား။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ပင်းယဟောလ်ရှိတယ်။ ပုဂံရှိတယ်။ သထုံရှိတယ်။ အင်းဝ ရှိတယ်။ အင်းလျားမှာ တစ်ဝက်လောက်ရှိမယ်။ ယှဉ်အရွေးခံရမယ့်လူ မရှိအောင်တောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်။ မနက်ဖြန်က ကျွန်တော်တို့ ဟောလ်က အမျှဆောင် အစည်း အဝေးက ကိုနုကို ဥက္ကဋ္ဌတင်မြှောက်ရန် တိုက်တွန်းကြောင်းကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချမယ်။ နောက်ပုဂံက ကိုလှဖေတို့က လုပ်ကြလိမ့်မယ်”

မိန်းကလေးများကား အနီးရောက်လာလေ၏။ သူတို့သည် ထမိတ်တိုဝတ် ထားကြလေ၏။ သားရေဂွင်းထိုးဖိနပ်ကို စီးလာကြလေ၏။ ကိုနုသည် ကြည့်လိုက် သောအခါ တစ်ယောက်မှာ ခင်ခင်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုနုက

“ ဟေ့၊ ဆရာစုံသမီး ဘယ်ကလာကြတာလဲ”ဟု ခင်ခင်ကြီးအား မေးလိုက်လေ၏။





“ဟာ ကိုကြီးနုတို့ပါလား။ ကျမတို့ လမ်းလျှောက်လာကြတယ်။ ကိုကြီးတို့  
ကော စောစောစီးစီးထိုင်ပြီး ဘာတွေတိုင်ပင်နေကြသလဲ။”

ညိုထွန်းသည် ဆရာစုံသမီးဆိုသော အသံကို ကြားရသဖြင့် အံ့အားသင့်ရင်း  
ခင်ခင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ရာ ခပ်ပုပုမိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ခင်ခင်၊ ဟောဒါက ငါ့မိတ်ဆွေ ကိုညိုထွန်း။ မောင်ညိုထွန်း၊ ဟောဒါက  
ငါ့မိတ်ဆွေ ဆရာစုံသမီးဟာ၊ ယောင်လို့ လယ်ဝန်သမီး ခင်ခင်ကြီးတဲ့” ဟု ကိုနုက  
မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

“အော်၊ ကျွန်တော်မြင်ဘူးပါတယ်။ လူချင်းသာမသိကြသေးတာ” ဟု  
ပြောပြီး ညိုထွန်းသည် အခြားမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအခါ  
ခင်ခင်ကြီးက

“ကိုကြီးနု ကိုညိုထွန်း၊ ဟောဒါက ဂျူနီယာဘီအေက မတင်လှ၊ ဟောဒါက  
ဆိမ်းကလပ်က မထားမြင့်” မိတ်ဆက်ပေးပြန်လေ၏။

မတင်လှကား အသားဖြူဖြူ ခပ်ပိန်ပိန်၊ ဆံပင်ရောင်တွဲထုံးကလေးနှင့်  
ဖြစ်လေသည်။ မတင်လှ၏ မျက်ခုံးမှာ ဖြောင့်နေသဖြင့် ချောသင့်သလောက် မချော်ဘဲ  
ရှိနေလေသည်။ မထားမြင့်ကား အသားညိုညို၊ ခပ်ပိန်ပိန်၊ အရပ်မှာ မနိမ့်လွန်း။  
မမြင့်လွန်းဖြစ်၍ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာတံပေါ်ပေါ်ရှိ၏။ အလှဆုံးမှာ နှုတ်ခမ်းကလေးဖြစ်၏။  
ရုပ်ကား လှသည် ချောသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ချိုပြုံးသော မျက်နှာကလေး  
ကြောင့် ချစ်စရာကောင်းလေ၏။

ကိုနုက “မင်းတို့တစ်တွေ ခင်ခင်ကြီး၊ မတင်လှ။ မထားမြင့်အားလုံး  
လုံ့လ တစိုက်၊ ကျန်းမာရေးလိုက်စားတာ အကိုကြီးတွေရလို အင်မတန်ဝမ်းသာတယ်။  
ပို့မာတွေဟာ ကျန်းမာရေးကို လုံးလုံးဂရုမစိုက်ကြဘူး။ သူတို့အဖို့ မျက်နှာလှပလောက်  
သာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်နေတယ်။ စင်စစ်တော့ ကျန်းမာမှ တကယ်ရုပ်ချောတာ  
မသိကြဘူး။ များသောအားဖြင့်ကွာ၊ မီးယပ်သယ် ကလေးတွေလို ပိန်းညှော်နေ  
ကြတယ်။ ဘယ်တော့ (Charm) ချမ်းစံရှိတော့မလဲ” ဟု ပြောလေရာ

“အို ကိုကြီးနုကလဲ ကျွန်မတို့ လျှောက်နေတာ ‘ချမ်းစံ’ ရှိအောင်မှတ်  
လို့လား။ ကျန်းမာချင်လို့ လျှောက်တာ” ဟု ခင်ခင်ကြီးက နှုတ်ခမ်းစုကြီးဖြင့်  
ပြောလေ၏။

“သာဓုပါဗျာ ငါပြောတာက ဥပမာပြောတာပါ။ ကျန်းမာချင်လို့ လျှောက်  
တာဆိုတာက မူလရည်ရွယ်ချက်၊ မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ သို့ပေမဲ့ လှအောင်လို့  
လျှောက်ချင်တဲ့မိန်းမများလဲ အကျိုးရှိနိုင်တဲ့ အကြောင်းပြောတာပါ။ ကဲ ရှေ့ဆက်ကျ  
မလား ပြန်ကြမလား”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သွင်းကြလေသည်။ သူတို့ကို ဆလံပေးမှ ကြိုက်သည်။ သူတို့ကို ဆာ(Sir) ဟု ထည့်ပြောမှ နာလိုသည်။ သူတို့အမိန့်ကို အာဏာပိုင်အမိန့်လို လိုက်နာမှ နှစ်သက်သည်။ ဆင်ခြေတက်လျှင် မျက်နှာမသာ။ တပည့်များကို ဆရာဝတ်နှင့် ညီညွတ်စွာ မစောင့်ရှောက်ဘဲ လက်ပါးစေများအား သခင်ဆိုး ပြောဆိုပြုမူသလို ပြောဆိုပြုမူကြသည်။

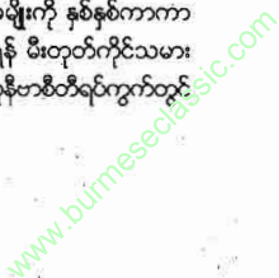
သူတို့သည် အမျိုးသားကို ချစ်သူများအား အမြဲငြူစုသည်။ အမျိုးသားအတွက် လုပ်ကိုင်ပြောဆိုသူများကို အမြဲနှိပ်စက်သည်။ သူတို့သွင်းနေသော ကျွန်ုပ်တို့ရောဂါဆိုးကို ကာကွယ်ကန့်ကွက်သော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များကို ကျောင်းတွင် မထား။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောရဲဆိုရဲသော ကျောင်းသားများကို ကျောင်းမှနှင်ထုတ်သည်။

သည်ကား သူတို့၏ ဝါဒပင်ဖြစ်သည်။ သည်ဝါဒသည် သူတို့လုပ်ငန်း ဟူသမျှတွင် ပြန့်လျက်ရှိသည်။ သည်ဝါဒသည်ပင် သူတို့အား လမ်းပြနေလေသည်။ အထက်ပါ လူတစ်စုသည် အသွင်အမျိုးမျိုးဆောင်တတ်သော ဤဝါဒကို ရှင်းရှင်းကြီးမြင်ကြသည်။ ဤဝါဒမျိုးလွမ်းမိုးနေသမျှ ဆူပူ ပူပူ၊ သပိတ်မှောက်မှုများ ရှိမည်သာ။

(၄)

အင်ပီရီရယ်လစ် ဝါဒလွမ်းမိုးနေသော ယူနီဗာစီတီ တစ်ခု၌ ဆူချင်ပူချင်စိတ်၊ သပိတ်စိတ်သည် အခိုးတလူလူနှင့် အူလျက်ရှိသည်။ မီးတစ်ခြစ်၊ လေတစ်မှုတ်၊ အကြောင်းကလေးများသာ လိုသည်။ မီးတစ်စချမည့်သူ၊ လေတစ်ခါမှုတ်မည့်သူသာ လိုသည်။ (ဝါ) ကျောင်းသားအများ ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်သော အကြောင်းတစ်ခုနှင့် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်သာလိုသည်။

၁၉၃၆ ခုတွင် တရားလွတ် ကျောင်းထုတ်ခြင်း၊ အနံ့အပြားပေါ်လာလေသည်။ အဆူအပူ၌ ကျွမ်း၍ ဆူရဲပူရဲသော ကိုနု သမဂ္ဂအသင်း ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာလေသည်။ ကိုနုမှာ အပြောအဟော ကောင်းသောကြောင့် (ဝါ) အဆူအပူ ကျွမ်းသောကြောင့် ကျောင်းသားအများက သဘောကျကြသည်။ အသက်ကြီး၍ သမာဓိရှိသောကြောင့် တစ်ဖက်သားများက ရိုသေကြသည်။ ရိုးသား၍ အမျိုးကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်သော ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လက်ဝဲဂိုဏ်းသား ကျွန်ုပ်ညာကို ရှိရန် မီးတုတ်ကိုင်သမား တစ်စုက ခေါင်းဆောင်တင်မြှောက်ကြသည်။ ၁၉၃၅-၃၆ ခုမှာ ယူနီဗာစီတီရပ်ကွက်တွင်



“ပြန်မယ်လေ၊ သွားကြစို့” ဟု ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုနုနှင့် ယှဉ်၍ လျှောက်လာလေ၏။ မတင်လှလည်း ကိုနုညာဘက်မှ လိုက်သွားလေ၏။ ထားမြင့်သည် နောက်က ကျန်ရစ်ခဲ့လေရာ ညိုထွန်းသည် ထားမြင့်အနီးသို့ ကပ်သွားလေ၏။

“မထားမြင့်က ခုဘာဘာသာတွေ ယူသင်နေသလဲ” ဟု ညိုထွန်းက စကားစလျှင် ထားမြင့်သည် အေးအေးပင်

“အင်္ဂလိပ်စာ၊ ဗမာစာနဲ့ အရှေ့နိုင်ငံများ ရာဇဝင်ပဲ၊ ရှင်ကော ခု ဘယ်အတန်းမှာလဲ” ဟု ဖြေ၍ ပြန်မေးလေ၏။ သို့ဖြင့် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

“မထားမြင့်က ဘယ်မြို့ကလဲ ”

“ပုသိမ်မြို့ကပဲ”

“ဘယ်ကျောင်းထွက်လဲ”

“ နေရှင်နယ်”

“ဒါဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ပေါ့” ဟု ညိုထွန်းက ရယ်၍ ပြောလိုက်ရာ ထားမြင့်သည်လည်း ပြုံးနေလေ၏။

“ခုတော့ ကျောင်းသစ်ဆောက်နေပါပြီ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းက နေရှင်နယ် ကျောင်းကြီးပြောင်းရတော့မှာပဲ” ဟု ထားမြင့်က ချေလိုက်လေ၏။ ကိုနုကား ခင်ခင်ကြီးနှင့် မတင်လှတို့ကို ကျန်းမာရေးအကြောင်း တရားဟောသွားလေ၏။

“အမျိုးသားကျောင်းထွက် ဆိုတော့ အမျိုးသားစိတ်ရှိတယ်လို့ မျှော်လင့်ရမှာပေါ့နော်” ဟု ညိုထွန်းက ထားမြင့်အား ပြောရာ

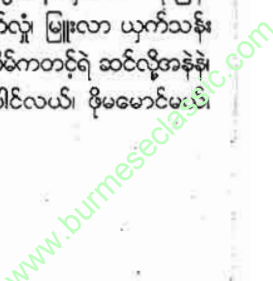
“ဒါတော့ ရှမ်းနှင့်ဆင် လယ်ပြင်ကြမှာ၊ သိရမှာပေါ့လေ” ဟု ထားမြင့်က ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ဖြေလိုက်လေ၏။ ညိုထွန်းလည်း အတော်သဘောကျသွားလေ၏။

နေမင်းသည် ဝင်းထိန်သော ရောင်ခြည်များကို လွှတ်လေပြီ၊ နေရောင်ခြည်သည် အင်းလျားကန် အနောက်ဘက်ကမ်း မြက်ခင်းများပေါ်တွင် သက်ရောက်လျက် အရှေ့ဘက်ကမ်း သစ်ပင်များပေါ်တွင်ကား အဖျားဖျားတွင် နားလျက်ရှိလေ၏။

(၁၂)

“စုံသာမြိုင်လယ်၊ လွမ်းဖွယ်တခန်း၊ ယဉ်ပုံဝေ၊ ထွေဆန်းလှလေ၊ ရော်မြန်းရွက်ကျင်၊ ညိုလွင်တည့်မောင်းပြေပြေ၊ သာသာလေညှင်းဆော်လှုံ၊ မြူးလာ ယုက်သန်းကုံကျ၊ ရွှေငုံ၊ ပန်းမှုန်နံ့ကြိုင် လန်းလန်း၊ ဖန်နန်းစကြာလှုံဖိုနံ၊ တိမ်ကတင့်ရဲ ဆင်လို့အနဲနံ၊ ကွဲကြွေဆွေးလှလှဖွယ်၊ တပင်ပျံလှယ် မြေယံဝယ်၊ ရွှေရင်ပေါင်လယ်၊ ဖိုမမောင်မယ်၊

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ကျူးတယ်ခေါ်သံသာနှင့်လေ'

စသည်ဖြင့် မောင်သန်းမြင့်သည် သီဆိုပြီး သီချင်းကို မဆက်သေးဘဲ ရပ်နေလေ၏။ စောင်းကောက်ကြီးကို စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှ ထလာကာ ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျောင်းဆောင်များ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်မင်းမှုနေလေ၏။ အဆောင်ဝများဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ များစွာသော အခန်းတို့သည် မီးပိတ်လျက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စာဖတ်ခန်းများ၊ လေ့ကျားများမှ မီးရောင်နှင့် အချို့အခန်းများမှ မီးရောင်တို့သည် အဆောင်ပြင်ဘက်သို့ တိုးထွက်ကာ မှောင်ထုကြီးကို ဖောက်ထွင်းရန် ကြိုးစားနေကြလေ၏။ အင်းဝကျောင်းဆောင် အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ မောင်သန်းမြင့်သည် လှမ်းထားသော လုံးချည်နှင့် ပတ်လက်ကုလားထိုင်တစ်ခုကို မြင်ရလေ၏။

မောင်သန်းမြင့်သည် အမှောင်တွင်းသို့ ကြည့်ပြန်လေ၏။ အမှောင်မှာ ကြည့်ချင်စဖွယ်မကောင်းလှသောကြောင့် ကောင်းကင်ပြင်ကို မော့ကြည့်ပြန်၏။ ကောင်းကင်ပြာကား ကြယ်တာရာတို့ ကင်းမဲ့လျက် ရှိလေ၏။ မောင်သန်းမြင့်သည် စိတ်ညစ်၍ မိမိဆိုနေသော ဤသီချင်းသည် ဤအချိန် မိမိ၌ဖြစ်နေသော စိတ်နှင့် ဆီလျော်ပါ၏လောဟု တွေးတောမိလေ၏။ ယနေ့ညတွင် သူဘယ်သို့ကြည့်ကြည့် အမှောင်ကို မြင်ရသကဲ့သို့ သောင်းရီတို့ အတန်းကို ပြခဲရသောနေ့မှ ယနေ့တိုင် ဘယ်အရပ်ကိုပင် မျက်နှာမူမှု ထိုလှပသော မျက်နှာ၊ ထိုဒေါင်းအမြီးဖြန့်သလို ကျက်သရေရှိသော ဆံတောက်၊ ထိုနှင်းဆီရောင်စိုနေသော ပါးအို့ကလေးများကို မြင်ယောင်နေလေ၏။ သောင်းရီ၏ ဒက်ကနဲ ဒက်ကနဲ ဆင်ခြေကလေးများ ထိုးသံကို လည်း ကြားယောင်နေ၍ ငှက်ပျောသီးပေးသည့် ဘုန်းကြီးစာတတ် ဆိုသကဲ့သို့ လှပသည့် မျက်နှာကလေးဖြင့် ဆရာအား နှစ်သိမ့်စေလိုက်သော သောင်းရီ၏ ဆင်ခြေကလေးများမှာ မှားသည် မှန်သည်အပထား၍ ယုတ္တိယုတ္တာရှိသော ဆင်ခြေတွေဟု လက်ခံစပြုလာလေ၏။

ကြာသပတေးနေ့ မြန်မြန်ရောက်ပါစေဟု မောင်သန်းမြင့် ဆုတောင်းမိလေ၏။ အချိန်သည် စက္ကူပေါ်မှ ပြက္ခဒိန်ဖြစ်ကာ ကြားမှရက်တွေကို ဆုတ်ပစ်နိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် အကောင်းကြီး ကောင်းလေစွဟု သူတမိလေ၏။ ကြာသပတေးနေ့တွင် တခါ တမည့်မလေးများနှင့် တွေ့ရဦးမည်။ သောင်းရီကလေး၏ ဒက်ကနဲ ဒက်ကနဲ တက်သော ဆင်ခြေကလေးကို ကြားရအုံးမည်။ သူ့မြန်မာစာ ဟင်းလေးအိုးကြီးကို ဖွင့်လှစ်ပြရအုံးမည်။ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မှတစ်ခါ နည်းပြဆရာအတန်း(ကျူတို ဂီရယ်ကလပ်) ရှိသည်မှာ နည်းလွန်းသည်ဟု သူထင်ပြန်သည်။ ခက်လိုက်သည်မှာ ယနေ့မှ စနေနေ့သာ ရှိသေးသည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သူသည် ချစ်စရာမရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၍ တွေးနေရသည်ကို များစွာ စိတ်ပျက်လာ၍ ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြန်ပြီး စောင်းကို ပိုက်ပြန်လေ၏။

“စောင်းတော်ကို ပိုက်ပါလို့ လွမ်းခိုက်ကိုမျှော်၊ ခွန်မီးတိုက်ခေါ်ပါတဲ့ တစ်တီ တူး၊ ဖြစ်ပြီဘူးဆိုထင်၊ ဟိုကမြည် စိုရပြန်ပြီ ရွှေမျက်ရည်လဲမှာလေး။ သွေးကဲ့သို့နီ၊ ပြင်သစ်စက်ပါတဲ့ စက်ကတီး၊ မစက်ပြီဘု ဗိုတ်တမေး၊ စိတ်မအေးနိုင်ဘု အသက်ကာယ၊ ကနက်ဗွေလယ် ကေသွယ်ရော ရည်းငယ်လေး ထီးနေညွန့်နွယ်” ဟု ဆိုလျက် တီးလိုက်သည်နှင့် လွမ်းကွက် ဖော်ပြီးနောက် သူ့အခန်းနံရံတွင် ရှိတ်ထားသော စာရေးဆရာ သိပ္ပံမောင်ဝတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ဓာတ်ပုံကို မြင်လေ၏။ “ကိုဝရာ ခင်ဗျားမှာတော့ ဇနီးချောကလေးနဲ့ သိပ်ပြီး နိပ်နေတာဘဲ၊ နေနှင့်အုံးဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားလို ဖြစ်ရမှာပေါ့” ဟု ကြုံးဝါးမိလေ၏။ “ငါက ‘လွမ်းကြည့် မျှောဆုံရကောင်း ရဲ့လေ၊ အောက်မေ့မိနော်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းတွေများဆိုလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆုံမှာ မဟုတ်ဖူး။ သူက ငါချစ်နေတာကို မသိဘူး၊ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဘောလယ်နဲ့ ငါ့အဖြစ်နဲ့ တခြားစီ” ဟု တွေးမိပြန်ပြီး အားပျော့ကာ အရပ်ကြိုးပြတ် ခွေသွားပြန်လေ၏။

နောက် စုံနဲ့သာမြိုင်လည်ကို ဆက်ဆို၍ တီးပြန်လေ၏။

“မဟာလေကာ၊ ဆက်သွားမဉ္ဇူ၊ ပြင်ဖြူတီအနန်း၊ ပုံယဉ်များလှ၊ နှင်းပန်း လောင်းပန်း၊ နံကြွယ်ပြန်လယ်၊ ရဂုံပျော်ဘွယ်၊ ဖော်မယ်ဝေးလို့၊ တန်နိုင်းဖန်ရေး၊ သဲကြွေလှပြန်အောင်၊ မိုးဟန်ဖွဲ့မှာ ပြိုမယ် ခုံဟန်ဆောင်တယ်ကိုလေး၊ လွမ်းအောင် သွယ်လျား၊ ဖြေတော်အား တန်ခိုးရန်ပျော်ပါးမြင်လာသားစေပင်” ဟု အဆုံးသတ်ပြီး စောင်းကြိုးကိုကား မရပ်သေးဘဲ အကွက်ကို ပြန်ကျော့နေပြန်လေ၏။

ထိုအခိုက် လမ်းဘက်ဆီမှ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ဆူညံစွာ အော် လိုက်သော သီချင်းသံကို ကြားရလေသည်။

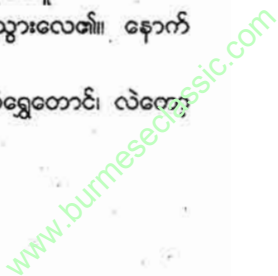
“မာန်တင်းကာ အလှူဂုဏ်ကိုးသူရဲ့ အန်ချင်စရာ ငါပုံက ဆိုးပေမဲ့ ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ နတ်မိမယ်တောင် ဓာတ်သိလျှင်ဖြင့် မပယ်လေဘူး၊ ကျုပ် လူထူး ဟူး ဟူး”

“အင်း အန်ချင်စရာ ရုပ်ဆိုးရုံဖြင့် တော်သေးတာပေါ့ ကိုယ်တောကလေးရယ်၊ နှုတ်သွားအောင်သာ မဆိုးပါစေနဲ့တော့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ နှုတ်သွားအောင် ဆိုးမှတော့ ကြောက်စရာပဲ၊ နှုတ်သွားရင် ဘရ လမ်းထဲ လျှောက်သွားတောင် ခေါ်မယ့်သူ ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟူသော လေပြေသံများသည် အပေါက်ဝ၌ ရပ်သွားလေ၏။ နောက် ခုံဖိနပ်သံ၊ ပန်းရှူးသံများသည် ပေါ်လာလေ၏။

“ကြက်ညီနောင် ရေဝယ်မြောပါလို့၊ မြကြော မင်းဝံရွှေတောင်၊ လဲတော့ ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မရှောင်၊ အာကာဘောင် ကြယ်ပြောင်ကွယ် မြေလူ၊ ပြည်ဇေယျာ လေလာရင် မြေပါရွှေစေတော့ မရေ၊ အင်းလျားသူတို့ရေ၊ သုံးဘဝကူး။ အင်းရွှေကြက်ယက်၊ ငွေကြက်ယက် ဘုရားနှစ်ဆူသည်ပင် ဧရာဝတီမြစ်ရေဝယ် မြောစေတော့တဲ့ မင်းဝံရွှေ တောင်ကြီးပင်လျှင် ဘုံးကနဲ လဲစေတော့တဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ လဲစေတော့တဲ့၊ လဲပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“မပြောတတ်တော့ဘူးဗျာ၊ ဦးပုညမို့ ဒီလို ဘုရားတွေ၊ တောင်တွေ အကြောင်းပြုပြီး ရေးနေတာ။ ကိုယ်သာရေးရရင် ဗဟို ထမင်းစားရုံကြီးသည် ဤနေရာ မှ ပျောက်ပြီး အင်းလျားဆောင်ကြီးသည် ကျုပ်တို့ ကျောင်းဆောင်တွေရဲ့ အလယ်မှာ ရောက်လာစေတော့၊ မန်းကျည်းသီးမုည့်နဲ့ သံပရာသီးကို နယ်သော် ချော်ကလက်ပင် ဖြစ်သွားစေတော့၊ ဘာညာနဲ့ ရေးမှာပေါ့” ဟု သောလာကြသော အသံ၊ တဟားဟား ရယ်သုတို့သည် များသည်ထက် များလာလေ၏။

ကိုးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ် ရှိပြီဖြစ်ရာ ပထမ ကလိုင်လှုပ်လေ၏။ တစ်ကျောင်း တိုက်လုံး ဆူညံသွားလေ၏။ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထိုင်နေကြသော လူစုသည် ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်ကြလေ၏။

ကိုးနာရီခွဲတွင် တစ်ကြိမ် ကလိုင်လှုပ်ပြန်လေ၏။ တံခါးကြီးသည်လည်း ပိတ်သွားလေတော့၏။

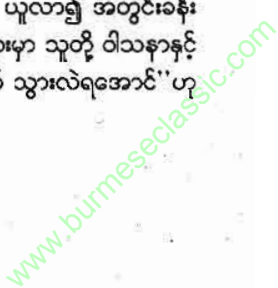
အခန်းတိုင်းလိုလိုတွင် မီးထွန်းလိုက်ကြပြီဖြစ်၍ အလင်းရောင်တို့သည် တံခါးပေါက်များမှ အစင်းလိုက် အလျားလိုက် အပြင်သို့ တိုးထွက်နေကြလေသည်။

(၁၃)

ပုဂံကျောင်းဆောင် သဟာယအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌ လှဖေနှင့် စက်ကရီထေရီ စိုးထွန်းတို့သည် အတန်းမတူကြသော်လည်း ယနေ့ နည်းပြဆရာ၏ အတန်းတွင်ကား အတူတူ တက်ကြရသည်။ လှဖေမှာ ဘီအက်စီ အထက်တန်းက ဖြစ်၍ စိုးထွန်းမှာ ဘီအေ အောက်တန်းတွင် သင်ကြားနေလေသည်။ ယနေ့မှာ အင်္ဂလိပ် စာစီစာကုံး ရေးပြီးဖြစ်၍ စစ်ဆေးရသော နေ့ဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူပင် ဆရာ ဒေါက်တာ အောင်ဒင်၏ အတန်းတွင် နည်းပြခံကြရလေသည်။

သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်စာကြည့်ခန်းမှ စာတစ်အုပ်စီ ယူလာ၍ အတွင်းခန်း တွင်း၌ ဖတ်ရန် ကြစည်ကြသော်လည်း ယူခဲ့မိသော စာအုပ်များမှာ သူတို့ ဝါသနာနှင့် မတွေ့သောကြောင့် မဖတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုအခါ “စာအုပ် သွားလဲရအောင်” ဟု

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





တိုင်ပင်ပြီး ဆရာ့ကို အကြောင်းကြားကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ စိုးထွန်းသည် ပင်နီတိုက်ပုံ အင်္ကျီအိတ်တွင် လက်တစ်ဖက်နှိုက်၊ တဖက်တွင် စာအုပ်ကို ကိုင်ပြီးသွားရင်း သူ့ပေါင်ကို စာအုပ်ဖြင့် ရိုက်လာလေ၏။ နောက် စာအုပ်နှင့် ပေါင်ရိုက်ခြင်းကို ရင်ပြီး "ကိုလှဖေ" ဟု သူ ဥက္ကဋ္ဌကို ခေါ်လေ၏။

"ဘာလဲ"

"စာအုပ် သွားမလဲပါနဲ့အုံးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆိုင်းယင့်စ် (Science) အခန်းတွေကို တခါမှ ကောင်းကောင်း မကြည့်ဖူးသေးဘူး။ ကြည့်ချင်တယ်"

"ကြည့်ချင် သွားကြည့်တာပေါ့။ ကျုပ်တို့ ဆိုင်းယင့်စ်အခန်းတွေက တခန်းတခန်း မြင်ရတာအပြင် စိတ်ဝင်စားမယ့် အကြောင်းအချက်တွေကလဲ များတော့ ကြည့်ထိုက်တယ်။ ကဲ ဒါဖြင့် ဒီက စကြည့်မလေ" ဟု ဆိုပြီး လှဖေနှင့် စိုးထွန်းသည် ညာဘက်သို့ မဲကျွေကြတော့ဘဲ ရှေ့တည့်တည့်သို့ လျှောက်သွားကြလေ၏။

မကြာမီ ဓာတုဗေဒဟု ခေါ်သော ကယ်မစ်စထရီခန်းဆီသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ စိုးထွန်းသည် ထိုအခန်းများအတွင်းသို့ ရှာဖွေသော မျက်လုံးများကို လှုပ်လေ၏။

စိုးထွန်းသည် စင်အဆင့်ဆင့်များပေါ်တွင် တင်ထားသော ပုလင်းများကို မြင်ရသောအခါ ဆေးရုံတစ်ခုသည် သူ့ဉာဏ်မျက်စိတွင် ပေါ်လာလေ၏။ ထိုပုလင်းများကား ပုံ အရွယ်အစာ အမျိုးမျိုး ရှိလေ၏။ သူတစ်သက်၌ ဤမျှ များပြားသော ပုလင်းပုံ အရွယ်အစားတို့ကို တခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

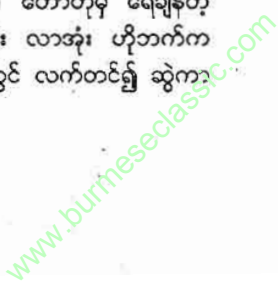
ထိုပုလင်းများသည် အထားအသို ကောင်းသဖြင့် ကြည့်၍ပင် ကောင်းသေးတော့၏။

ပြန်ကောက် ပြန်ဖြောင့်များဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသော ဖန်အိုးကြီးများကို မြင်ရသောအခါ စိုးထွန်းသည် သူ နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်နေပြီလောဟု တွေးမိ၏။ ကြေးနီပြွန်ကြီးများမှာ ဝင်းထိန်နေလေ၏။

"ကိုလှဖေ၊ ဟိုဟာက ဘာခေါ်သလဲဗျ"

"အဲဒါက Electrical Stirring Arrangement ခေါ်တယ်။ ဒါကြီးက လျှပ်စစ်ဓာတ်တွေ၊ မမြင်ရတဲ့ ဓာတ်တွေပေါ့လေ။ အဲဒီဓာတ်တွေကို ယောက်မနဲ့ ထမင်းအိုးမွှေတာလို မွှေတဲ့ ကိရိယာပေါ့။ ဟောဟိုဘက်နားက ဟာက ဒစ်စလင်းတစ်အပရေးတစ် ခေါ်တယ်။ ဓာတ်တွေကို ခွဲတဲ့ ကိရိယာ၊ ဟောဟိုမှ ရေချိန်တဲ့ ဝါးတာဘတ်သံနဲ့ လေချိန်တဲ့ အဲယားဘတ်သံ။ လာအုံး လာအုံး ဟိုဘက်က အပေါက်ကို" ဟုပြောပြီး လှဖေသည် စိုးထွန်း ပုခုံးပေါ်တွင် လက်တင်၍ ဆွဲကာ အရှေ့ဘက်ပေါက်သို့ သွားကြလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“အဲ ဟိုကြီးကြီး ဟာကြီးက မီးအိုးဗျ၊ Electrical Oven ခေါ်တယ်၊ ခင်ဗျား အပူဒီဂရီ ၁၂၀ တို့ ဘာတို့သာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဟော အဲဒါ ကြီးကတော့ အပူဒီဂရီ ၃၀၀၀ ထိ ပူစေနိုင်တယ်”

“ဟာ ဖိုကနောက်နတ် ရှိရင်တော့ စပ်ကြားက နတ်ဖားသဝေးဆိုတဲ့ ကြော်ခွဲကြီးစကားလို နတ်ခမျာ အတတ်ပူရှာမှာပဲ” ဟု စိုးထွန်းက ရယ်စရာကလေး ကြားထိုးလိုက်ပြီး နှစ်ဦးစလုံး ရယ်ကြလေ၏။

“ကိုလှဖေ၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ဘယ်လောက်တော့ တန်ပါ့မလဲဗျ”

“ဟောဟိုက တက်စ်ကျူဘ်ခေါ်တဲ့ ချိန်ခွင်တစ်မျိုးကဘဲ အနည်းဆုံး ၃၀၀ တန်ရှိ၊ အများဆုံး ၁၀၀၀ တန်တယ်၊ ခု ကျုပ်တို့ ကြည့်ခဲ့တာတင်ပဲ ငွေ ၇ သိန်းကျော် ၈ သိန်းဖိုးလောက် ရှိမှာပဲ”

ထိုမျှ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများနှင့် အံ့ဩဖွယ်သော ကရိယာများကို မြင်သော အခါ စိုးထွန်းသည် လောကဓာတ်ပညာဘက်ကို လိုက်၍ ဘီအက်စီဘွဲ့ကို မယူ သည်မှာ မှားသည်ဟု အထင်ရောက်လာလေ၏။

“ကိုင်း ဖီးဆစ်ဒီပန်မင့်ကို သွားမယ်”

ရောက်သောအခါ အဖိုးတန် မှန်ပြောင်းကြီးများ၊ မိုက်ကရိုစကုပ်၊ စပက်ထို ရိုမီတာ စသော ကရိယာများကို တွေ့ကြရလေ၏။ အခန်းတစ်ခု၌ မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ကရိယာများကို ကိုင်တွယ် အသုံးပြုနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုမိန်းကလေးကား အလွန်သွက်လက်ပုံ ရှိလေ ၏။ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားဖြူဖြူပင် ဖြစ်၏။ အကျီလက်ကို ပင့်ထားလေ၏။

စိုးထွန်းသည် အားကျသော မျက်လုံးများဖြင့် ထိုကျောင်းသူကို အကဲခပ်၏။ ထိုကျောင်းသူကား သူ့အလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ စူးစိုက်ကာ လုပ်နေ၏။ ထူးဆန်းသော ကရိယာကြီးကို ရှေ့တွန်းလိုက်၊ မြှင့်လိုက်၊ နေရာပြောင်းလိုက်ဖြင့် အသုံးပြုနေလေ၏။ နောက် စားပွဲတစ်ခုမှ ဓာတ်ငွေ့များ ထည့်ထားသော ပုလင်းများကို တစ်နေရာသို့ ရွှေ့နေလေ၏။ စိုးထွန်းသည် လှဖေအား လက်တို့ပြီး

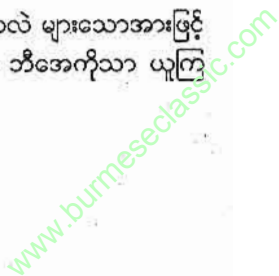
“သူက ဘယ်အတန်းကလဲဗျ”

“အိုင်အက်စီ အထက်တန်းက ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“တယ်ဟုတ်တဲ့ ငတ်မကလေးပါလားဗျ၊ ကျွန်တော် ကနေ ဆိုင်းယင့်စ် မယူမိတာ မှားတယ်လို့ အောက်မေ့တယ်။ ဒီမိန်းကလေးတွေတောင် ယူနိုင်သေးရင် ကျုပ်တို့က မယူနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတော့ လူနဲ့ရာ ရောက်နေတယ်”

“မလွမ်းလောက်ပါဘူးဗျာ၊ မိန်းကလေးတွေ ယူတာလဲ များသောအားဖြင့် ဖိုင်အက်စီထိတင်ပဲ။ နောက် ဘတ်ချလာတန်းရောက်တော့ ဘီအေကိုသာ ယူကြ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



တာဘဲ”

စိုးထွန်းသည် လောကဓာတ်မယ်ကလေးကိုသာ ချီးကျူးသော မျက်နှာထားဖြင့် ရှုစားနေလေ၏။ ထိုသူတို့ စကားပြောသံကို ကြားသောအခါ လောကဓာတ်မယ်ကလေးသည် လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသောကြောင့် စိုးထွန်းကား မြူးသွားလေ၏။ ကျောင်းသူကား အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားပြီး ငုံ့နေလေသည်။

“ကိုလှဖေ”

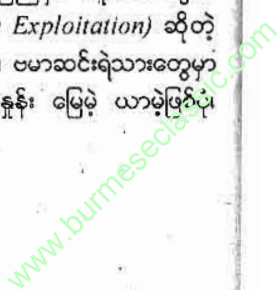
“ဘာလဲ”

“သူကလေးက ရုပ်လဲ ချောတယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ ဒီပြင် မိန်းကလေးတွေ တော်တော်နဲ့မယူကြတဲ့ ဘာသာကိုလဲ သူသင်တယ်ဗျ။ သတ္တိရှိတယ်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားလဲ ဝှက်နေပြီ။ ဒီဆိုင်းယင့်စ်ယူဖို့ သတ္တိထူးပဲ ရှိနေရအုံးမလိုလို့၊ ဘာမှ ကျုပ်တို့ဘက်က ပညာကို အထင်ကြီးစရာ မရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဘက်ကမှ အကျိုးရှိတဲ့ ဘာသာကလေးဘာလေး ရှိအုံးမယ်။ ပမာဗျာ၊ ရာဇဝင်တို့၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးတို့၊ အီကော်နော်မစ်တို့ လောကမှာ အကျိုးရှိတာ သင်ရသေးတယ်”

“အောင်မာ ခင်ဗျားက ဒါတွေ အဟုတ်ထင်နေသလား။ ဟော ရာဇဝင်က ကုလား။ ဗမာ၊ တရုတ် စတဲ့လူမျိုးတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်နေရတာ၊ ကျွန်တစ်ဝက်ဖြစ်လာရတာကို လမ်းကျကြောင်း၊ တရားနှင့် ညီညွတ်ကြောင်း၊ ရှေးက ဖြစ်ပြီးအကြောင်းတွေကို သူတို့ ထင်သလို အဓိပ္ပာယ်ကောက်၊ သူတို့ ထင်သလို ထုတ်ပြီး ပြယုဂ်ထုတ်ထားတဲ့ စာတမ်းရှည်ကြီးပဲ။ ဒီပြင်ဟာမပြောနဲ့ တရုတ်တွေ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားပြီး လူနဲ့တွေ့ဖြစ်အောင် ဘိန်းတွေကို ပြည်ထဲ ခိုးသွင်းတာတောင် သွင်းသူက တရားကြောင်း ဖော်ပြထားကြတယ်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးဆိုတာလဲ ရေပတ်လည် ဝိုင်းရံလျက် ရှိသော မြေကို ကျွန်းဟုခေါ်ပါသည် ဆိုတာမျိုးထဲက တိုင်းဆိုတာဘာလဲ၊ အစိုးရဆိုတာဘာလဲနဲ့ ပြီးနေတာတွေပါ။ တကယ့်နိုင်ငံရေး ကျုပ်တို့ပြည် လွတ်လပ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်ရေးကို သင်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အီကော်နော်မစ်တော့ ဘာတွေ သင်နေသလဲ မသိဘူး။ သို့ပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ကျောင်းက အီကော်နော်မစ် သမားတွေထဲကဖြင့် အမျိုးသားကြီးပွားမယ့် ဘဏ်တစ်ခု ဖွင့်နိုင်သူ၊ အသက်အာမခံ လုပ်ငန်း တည်နိုင်မယ့်လူ၊ ကုမ္ပဏီထောင်နိုင်သူ၊ တိုင်းပြည်မှာ ကုလားတွေက အီကော်နော်မစ် အိပ်ကပ်ပလွိုက်တေးရှင်း(Economic Exploitation) ဆိုတဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ဘယ်လို သွေးစုပ်နေပုံကို စာရင်းတွက်ပြနိုင်သူ၊ ဗမာဆင်းရဲသားတွေမှာ ကြွေးဘယ်လောက် တင်နေပုံ တစ်နှစ်ကို ဘယ်လောက်နှုန်း ပြေမဲ့ ယာမဲ့ဖြစ်ပုံ၊

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ချစ်တီးတွေက ဘယ်လို ဗမာ့ပစ္စည်းတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ပုံကို စာရင်းနဲ့ အင်းနဲ့ ပြနိုင်တဲ့ အီကော်နော်မစ်တစ်ယောက်မှ မထွက်သေးဘူး။ သင်သူတွေကဘဲ ဒါက အကြီးတွေမို့လား။ သင်ရတဲ့ ပညာကပဲ နတ်အိုးကွဲမို့လား မဆိုနိုင်ဘူး” ဟု စိုးထွန်းက ဒေါနှင့်မောနှင့် ဝဲပြာသည်ကို လှဖေသည် များစွာ အားရနေလေ၏။

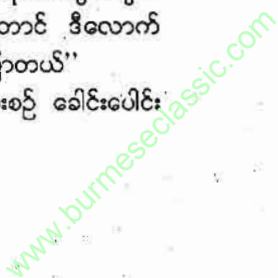
သူတို့သည် ဆက်လက်၍ ကြည့်ကြပြန်ရာ ပြောင်ပြောင် လက်လက် အရောင်ထွက်နေသော ကရိယာအထူးအဆန်းများကို တွေ့ရလေ၏။

“ခင်ဗျားလဲ ခင်ဗျားတို့ အတိတ်ဘက်က ပညာဟာ လောကီတဖွားဖွားနဲ့ ပုပ်နေတာကို ပြောပြတယ်။ ကျုပ်လဲ ကျုပ်တို့ သင်ရတဲ့ ပညာကို သမ္မာရပရိစ္ဆေဒ လုပ်ပြတာပေါ့။ ဟောဟိုက မိုက်ကရိုစကုပ်ပဲ။ တစ်ခုကို အဖျင်းဆုံး ငွေ ၅၀၀ ပေးရတယ်။ ဒီဘက်က စပတ်ထိုရိုမီတာတစ်ခုကို ငွေ ၁၀၀၀ လောက် ပေးရတယ်။ ကဲ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဟာတွေ မှန်းချေစာရင်း ချုပ်ကြည့်မယ်။ ကယ်မစ်စထရီက ကရိယာကချည်းပဲ ရှစ်သိန်း။ ခု ဖိဆစ်က ဆယ်သိန်း။ တိုက်ကြီးက ဆယ့်ငါးသိန်းထား ပေါင်း သုံးဆယ့်သုံးသိန်း ကုန်ထားရတယ်”

“ဟာ အတော်များပါကလားဗျ။ ဒီလို ငွေတွေ အများကြီး အကုန်ခံထားတာ ခင်ဗျားတို့ လောကဓာတ်ကျောင်းသားတွေအတွက် ကောင်းတာပဲဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို သွားရေယိုမိတာ” ဟု ပြောဆဲတွင် ယခင်က ကျောင်းသူကလေး အခန်းတွင်းက ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လမ်းဖယ်ပြီး သူတို့ စကားကို ဆက်ကြပြန်လေ၏။

“ပြောမယ်၊ ပြောမယ်။ ရွှေရှိလို့ ထမင်းမဝဘူး။ ဆန်ရှိမှ ထမင်းဝတယ် ဆိုတာလို ကရိယာရှိရုံနဲ့ ပညာကောင်း ရကြတာမဟုတ်ဘူး။ စေတနာကောင်းနဲ့ တကယ့်ပညာကို မလျှို့မ့ဝက်ဘဲ သင်ပြတဲ့ ဆရာတွေ ရှိမှ ပညာကောင်း ကျွန်တော် တို့ရတာ။ ဒီတော့ ခုဒီမှာ ဘယ်လိုတွေ့ရသလဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့တော့ အတော် အတန် တတ်တာပဲ။ အနောက်နိုင်ငံက ဆရာတွေတော့ ဒီလာပြီး သူတို့ဟာသာသူတို့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ကရိယာတွေနဲ့ သူတို့ ရှေ့ပညာတွေ ဆက်ရှာကြ၊ ရီဆာချ်(Research) လုပ်ကြ၊ နောက် သူတို့တော့ ပညာဝသွားတာပဲ။ ပညာလဲ ပရော ကျုပ်တို့ ကျောင်းဆရာအဖြစ်က ထွက်ပြီး သူတို့ပြည်မှာ အလုပ်ရသွားရော။ သူတို့ အမျိုးသားလေးတွေကို ကြီးပွားထွန်းကားအောင် တကယ့်ပညာတွေ ပေးရော။ ပါက ဖြစ်တတ်တဲ့ နည်းကို။ ဒီတော့ ဒီအဆောက်အအုံကြီးတွေ၊ ကရိယာတွေအတွက် ယိပ်အသားယူဖို့ မရှိပါဘူး။ မစွတာကွေးက အမေရိကန်မှာတောင် ဒီလောက် ကရိယာတန်ဆာပလာ စုံတဲ့ ယူနီဗာစီတီ အရှားသားဘဲလို့ ပြောတယ်”

“မစွတာကွေးက အမေရိကန်ကလား” စိုးထွန်းကမေးစဉ် ခေါင်းပေါင်း ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



တလူလူ၊ ဖိနပ် တခွပ်ခွပ်နှင့် နည်းပြဆရာတစ်ဦးလာသောကြောင့် စကားကို ရပ်ထားလိုက်ကြ၏။

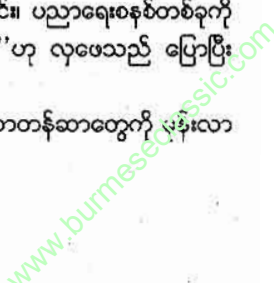
“ကဲ ဆိုစမ်းပါအုံး” ဟု စိုးထွန်းက စပြန်လေ၏။

“ဒေါက်တာလတ်ဆိုတဲ့ ဒုတိယပါမောက္ခကလဲ အရှေ့နိုင်ငံမှာ ဒီယူနီဗာစီတီဟာ ကရိယာ အပြည့်အစုံဆုံးလို့ ချီးကျူးတယ်။ အနောက်နိုင်ငံမှာတောင် ဒီလိုကောင်းတာ ရှားသတဲ့။ ကဲ။ မေးခွန်းတစ်ခု မေးစရာမကောင်းလား။ ဒီလို ကရိယာပြည့်စုံပြီး ကြီးကျယ်တဲ့ ယူနီဗာစီတီကြီး ရှိရက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်မှာ လောကဓာတ်ပညာက ဖြစ်လာတဲ့ စက်မှုလက်မှု ဘာမှမရှိတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ကျောင်းကထွက်၊ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်တာဘာကြောင့်လဲ။ ကျုပ်တို့ နေ့စဉ်သုံးနေကြတဲ့သွားတိုက်ဆေးပူ၊ ဖိနပ်ဆေးပူက စပြီး ဝါယာလက်၊ လျှပ်စစ်လေယာဉ်ပျံတွေတိုင်အောင်ဟာ လောကဓာတ်ပညာဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ ရှိရက်နဲ့ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ လောကဓာတ်ပညာဖြန့်ဖြူးဖို့ ကရိယာတွေရှိရက်နဲ့ သွားတိုက်ဆေးပူ၊ ဖိနပ်ဆေးပူကစပြီး လေယာဉ်ပျံအထိ ကျွန်တော်တို့ ပြည့်မှာ မလုပ်နိုင်တာဟာ အမြဲမကြီးနဲ့ တူမနေဘူးလား” ဟု လှဖေက မေးလိုက်ရာ နှစ်ယောက်သား သက်ပြင်းကြီးချလိုက်မိကြလေ၏။ အရှေ့တောင်ဘက်မှ လေအေးကလေးသည် ပင့်တိုက်ခတ်လိုက်လေ၏။

သူတို့သည် အုတ်ဝရံတာပေါ်တွင် လက်ထောက်ပြီး ကျောင်းအောက်သို့ ကြည့်နေကြလေ၏။

“ဘယ့်နယ် ဆရာလေး၊ မျောက်အုန်းသီးရသလိုဆိုတဲ့ စကားပုံရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းမသွားပေဘူးလား။ အုန်းသီးရှိပေမဲ့ ခွဲစားတတ်အုံးမှ၊ ကျွန်တော်တို့လောက် ကောင်းတဲ့ အဆောက်အအုံတွေ ကရိယာတွေ မရှိတဲ့ ကျွန်ချင်းအတူတူ ကုလား ပြည်မှာတောင် ဆေးလုပ်စက်ရုံကြီးတွေ၊ ဓာတုဗေဒ စက်ရုံကြီးတွေ၊ သားရေနယ် လုပ်ငန်းတွေ၊ ဓာတ်မီးလုပ်ငန်းတွေ၊ သံမဏိလုပ်ငန်းတွေဟာ စက်မှုလုပ်ငန်းနဲ့ အကုန်ပဲ ရှိနေပြီ။ ကျုပ်တို့ပြည်မှာဖြင့် ခဲတံတောင်မလုပ်တတ်ကြ သေးဘူး။ နိုင်ငံခြားကချည်းဝယ်၊ နိုင်ငံခြားကုလားတွေ ဆိုင်ကချည်း တစ်ဆင့်ယူနေကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ နိုင်ငံရေးဘက်တွင်သာ လက်အောက်ခံမဟုတ်ပဲ စီးပွားရေး စက်မှုလက်မှုနေရာမှာလဲ ကုလားအင်္ဂလိပ်တို့ထံက ကျေးတော်မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးခံ နေရပြီ။ ဒီအဖြစ်က လွတ်အောင်ကျွတ်အောင် မဖန်တီးတဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်း၊ ပညာရေးစနစ်တစ်ခုကို ကျုပ်တို့တစ်တွေ လက်ခံနေကြတာဟာလဲ နံ့သေးတာပဲ” ဟု လှဖေသည် ပြောပြီး ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။

စိုးထွန်းကား ထိန်ဝင်းပြောင်လက်သော ကရိယာတန်ဆာတွေကို ပန်းလာယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လေ၏။ ချိုးခွဲပစ်လိုလေ၏။ ယူနီဗာစီတီ၏ ခန့်ညားကျယ်ပြောသော အဆောက်အအုံကြီးကို တွန်းဖျက်လိုက်လို၏။ လှပေကား မျောက်လက်ထဲ၌ ရောက်နေသော အုန်းသီးကို ဘယ်တော့ လှယူပြီး ခွဲစားရနိုင်မလဲဟု တွေးတော၏။

သူတို့သည် မြောက်ဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်ကြလေ၏။ ကြည့်လင် ပျံပျားသော အင်းလျားကန်ကြီး၊ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ရှုပ်တိုက်ကာ ဝဲနေကြသော တိမ်တောင် တိမ်တိုက်များ၊ အင်းလျားကန်သို့ လက်ယှက်ကာ ဖက်ထားကြသော သစ်ပင်စသည်တို့၏ အလှကား အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာပင်။ လှပေနှင့် စိုးထွန်းတို့၏ စိတ်ကား လှိုင်းလေ သောင်းကျန်းပြီး ဆူတုန်းပွက်တုန်းပင်။

(၁၄)

ပန်းပင်ရေပြန်းသော သံကတော့မှ ကျသည့် ရေသံတို့သည် အဆပေါင်းများစွာ အသံကျယ်၍ အဆပေါင်းများစွာ ရေထွက်သန်သော ရေချိုးသံကတော့အောက်တွင် တရုတ် တဗွမ်းဗွမ်း ရေချိုးရင်း

“ပန်းတကာတွင် ဘယ်ပန်းမွှေးသရှင်၊ နှင်းဆီ၊ လေယူရာသွေး မွှေးပါသရှင်” ဟု အမာစိန်သည် သီးချင်းကလေးကို ရွှင်မြူးသောနှလုံး၊ အေးမြသောနှုတ်ဖြင့် သီဆိုနေလေ၏။ နောက်ရေကို ပိတ်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် ဆပ်ပြာတွန်းပြန်လေ၏။ ဆပ်ပြာတိုက်ရင်း

“ပန်းတကာတွင် ဘယ်ပန်းမွှေးသရှင်၊ နှင်းဆီ၊ လေယူရာသွေး မွှေးပါသရှင်၊ ပွင့်ချိန်တန်ပေါ့ ချူလဲ့ပါ အတည်၊ ရွှေ ရွှေ နှင်းဆီ” ဟု ထပ်ဆိုပြန်လေ၏။ ထိုအခါတွင် ရေသံတရုတ် မရှိသောကြောင့် သီးချင်းသံသည် ပိုမိုပေါ်လွင်လာလေ၏။

“အလို၊ အထဲက စိန်ပါလား”

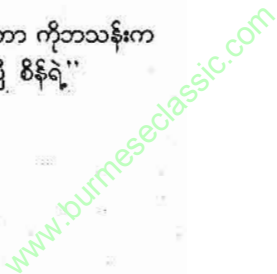
“အေး၊ မိလား၊ စောင့်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကြာပြီ မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါကွယ်၊ ဒီနေ့ညနေ ဘယ်သူလာမှာမို့ ဒီလောက်ကြာအောင် ရေချိုးနေတာလဲ စိန်ရဲ့”

“သိသားနဲ့ကွယ်၊ မိကော ဘာအရေးကြီးနေတာလဲ” ဟု ပြောပြီး ဆပ်ပြာခဲကို ရေဆေး၍ ခွက်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ အမာစိန်၏ ဆပ်ပြာခွက် ပိတ်သံသည် ပေါ်လာလေ၏။

“ကိုယ်လဲ ဒီနေ့တော့ အရေးကြီးတယ်။ ဟစ်စထရီကျူတာ ကိုဘသန်းက တွေ့ပါရစေတဲ့။ ခဏခဏ ပြောနေတော့ ကိုယ်လဲ အားနာလာပြီ စိန်ရဲ့”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အဆူဆုံး အပူဆုံးဖြစ်လေသည်။ ဤဆူမှု ပူမှုများသည် ၁၉၃၆ ခုဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့ သပိတ်မှောက်ခြင်း၌ ဆုံးတော့သည်။

(၅)

သပိတ်မှောက်သောအခါ ရိုးရိုးအရည်အချင်းရှိသော ကျောင်းသားများ သာမက ပညာဘက်၌ ထူးချွန်သူ များစွာသော ကျောင်းသားများလည်း ပါဝင်ကြလေသည်။ “အဖေ ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့ကမှ အဖေစကားမပယ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ယခုအခါဖြင့် ပယ်ရပါလိမ့်မည်” ဟူသော သားမျိုး၊ စာမေးပွဲအောင်၍ အလုပ်လုပ်ကာ အဖေအမေလုပ်ကျွေးမည်ဟု ခဲထားသော သားမျိုး၊ စာမေးပွဲအောင်လျှင် ချစ်သူနှင့် ညားတော့မည့် လုလင်ပျိုမျိုး များစွာပါဝင်ကြလေသည်။

သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတို့သည် တစ်သက်တွင် ဘယ်တုန်းကမျှနှင့် မတူအောင် အဆင်းရဲခံကြသည်။ ကြမ်းတမ်းသော ဇရပ်ကြမ်းပြင်တွင်၊ ဘုရားပျားများ ထိုင်သော ထိုင်ခုံတွင် ပန်းသည်များ၏ ခုံတန်းလျားတို့တွင် အခင်းချို့တဲ့စွာနှင့် အိပ်ကြရသည်။ စိမ်းဆတ်ဆတ်ထမင်း၊ တစ်ပင်တိုင်ဟင်းတို့နှင့် ရောင့်ရဲနှစ်ခြိုက်ကြရလေသည်။ သပိတ်မှောက်သူများကို ဆွဲရာ၌ နေပူကြိုကြိုတွင် ကပ်တရားစေးလမ်းပေါ်၌ မှောက်၍ လှဲကြလေသည်။ ဗမာလူမျိုးသည် ဝင့်သည်၊ ဝါသည် အဝတ်အစားလော်လီသည်ဟု ဆိုကြ၏။ အကဲဆုံးကား ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေဖြစ်၏။ သို့သော် သပိတ်မှောက်စဉ် ဝင့်ခြင်း၊ ဝါခြင်း၊ လော်လီခြင်းတို့သည် ကွယ်ပျောက်၍ သွားကြလေသည်။ ဗမာတို့သည် စည်းကမ်းမသေဝပ်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြသည်။ ထိုအကဲ့ရဲ့ ထိုအဆိုကို သပိတ်မှောက်စဉ်က ကျောင်းသားများက ချေပကန့်ကွက်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဗမာတို့သည် ကောက်ရိုးမီးနှင့် တူသည်ဟူသော အဆိုကို ကားသပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတို့သည် မှန်ကန်ကြောင်း ထပ်မံသက်သေပေးပြန်လေသည်။ သူတို့သည် ‘တောင်းသမျှမရ မပြန်ပါဘူး’ ဟူသော ကတိကို မေ့လိုက်ကြသည်။ ‘စုံစမ်းရေးကော်မတီ၏ အစီရင်ခံစာ ကျေနပ်ဖွယ်မရှိ’ ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေ့လိုက်ကြသည်။ သူတို့ဘယ်မျှ မွန်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သပိတ်မှောက်လာကြသည်ကို မေ့လိုက်ကြသည်။ ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်ခဲ့သည်။ လိုလားချက် ရန်ဆင်းရဲဒုက္ခခံခဲ့သည်များတို့ မေ့လိုက်ကြသည်။

၁၉၃၆ ခုမေလ ၁၀ ရက် နေ့၌ သပိတ်လှန်လိုက်ကြသည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

“အားနာတော့ အားပါပေါ့လေ”ဟု အမာစိန်သည် မိမိလေးကို နောက်လိုက်ပြီး ရေကို ဖွင့်လိုက်ပြန်လေ၏။ ကတော့ကြီးမှ ရေများသည် အတင်းတိုးထွက်ကာ အမာစိန်ကို အလှပြင်ပေးကြကုန်၏။

“မှုန်ရွှေရီ၊ ခိုင်မာလာနှင့်ဆီ၊ ခိုင်ဒါလင်၊ ဆွီးတီ၊ ခင်ခင်ပျိုမဒီ နှင်းဆီပန်းကို လက်လှမ်းကာနေသည်” စသည်ဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်ခပ်မြန်မြန် သီဆိုပြန်၏။ ရေသံမှာလည်း ပြင်းလှလေသည်။

တစ်ဖက်ခန်း၌ ရေချိုးနေသော အိုင်အေ အောက်တန်းသူ ထွေးထွေးကလေးကား အမာစိန်နှင့် မိမိလေးတို့၏ စကားကို ကောင်းစွာကြားလိုက်ရ၏။ မှတ်လိုက်ရ၏။

အမာစိန်အခန်းမှ ရေသံ ရပ်သွားလေ၏။ မိမိလေးသည် ခြုံထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဖြုတ်၍ ခေါင်းပေါ်တွင်တင်ထားလိုက်၏။ ထမီရင်ရှားကို တင်းသည်ထက် တင်းအောင် ထပ်ဝတ်ပြန်သည်။

“စိန်ရေ ဖွင့်တော့ကွယ်”ဟု ပြောပြောဆိုဆို မိမိလေးသည် တံခါးကို တွန်းလေ၏။

“နေအုံး၊ နေအုံး၊ နေးကတ်ကြီးနဲ့ ၊ ထမီဝတ်လိုက်အုံးမယ်”  
ထိုသို့ဖြင့် မိမိလေး၊ အမာစိန်တို့ကား ဧည့်မျှော်ကြလေ၏။ မသန်းရှင်၊ ညွန့်ညွန့်၊ မစွဒေါ်ရီသီသိန်းဖေ၊ စသောအင်းလျားကျောင်းသူများကား လမ်းလျှောက်ထွက်ကြလေ၏။

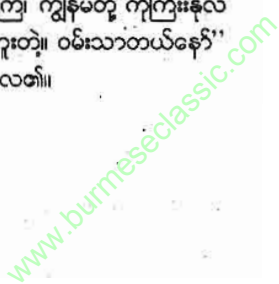
ဗမာဂုဏ်ထူးတန်းမှ မစောညွန့်ကား သူ့အခန်းတွင် ကြမ်းတိုက်နေလေ၏။ ကြမ်းပြင်မှာ တစ်ဖိတ်ဖိတ် အရောင်တောက်နေလေ၏။

ခင်ခင်ကြီးသည် အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲကာ ခြေကို နံရံတွင် ထောင်ထားလျက် ကြီးပွားရေး မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်နေလေ၏။ တစ်ရွက်ဖတ်ပြီး၍ တစ်ရွက်သို့ကူးသောအခါ

“ရင်ရင်ပူကြတာ၊ လင်လင် မယူကြဖို့ရာ၊ အပျိုကြီးကျွန်မက မှာလိုက်မှာ၊ အိုပြီးတော့မှ မပျိုနိုင်ပါ၊ မ ဆိုတိုင်း ယောက်ျား ဖောက်ပြားတာကို ခံရတာ”ဟု သီချင်းဆိုလိုက်သည်တွင်

“ ဘယ့်နယ် ကိုယ်တို့ ဆရာစံ သမီးကြီးက တယ်ပြီး ညည်းချက်ကောင်း နေပါကလား”ဟူသော နှုတ်ဆက်သံများကြားရ၍ ကြည့်လိုက်ရာ မတင်လှနှင့် မထားမြင့်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ညည်းဆို တင်ရေ၊ ပျင်းတာကို ၊ ကဲ ကဲ ထိုင်ကြ၊ ကျွန်မတို့ ကိုကြီးနုလဲ ဒီနှစ် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဘယ်သူမှလဲ ယှဉ်ပြိုင်ရွေးမခံဘူးတဲ့။ ဝမ်းသာတယ်နော်” ဟု ပြောပြီး ဖွာဖွာကြနေသော ဆံပင်များကို သိမ်းနေလေ၏။



“ဒါကိစ္စမရှိဘူး။ ယူနီယံမင်းဘားတွေ တော်တော်ကောက်ရပြီလား။ ကျွန်မ တော့ တာဝန်အတိုင်း ၁၅ ယောက် ကောက်ပြီးပြီ။ ထားကလဲ သူ့ဝေပုံကျ ကောက် ပြီးပြီ” ဟု မတင်လှက ပြောလေ၏။

“ကျွန်မလဲ ကောက်ပါ့မယ်လေ။ ခုပဲ ပြည့်တော့မယ်။ ဟော စက်ကရီထရီ လုပ်တဲ့ ကောင်မကတော့ ဘာမှလဲ မလုပ်ဘူး။ ကြောက်လိုက်တာလဲ လွန်လို့။ ပြီး တော့ အချိန်ရှိသရွေ့ ဧည့်ခန်းမှာပဲ ဖြုန်းနေတာပဲ”

“ကဲ ခင်ခင်ရာ၊ သူများဘာဖြစ်ဖြစ် မပြောပါနဲ့။ ကျွန်မတို့တာဝန်သာ ကျေအောင်ထမ်းကြစို့” ဟု မထားမြင့်က ပြောနေဆဲ အခန်းဝတွင် သောင်းရီကလေး ရပ်လာသောကြောင့်

“ဟေ့ ဘာလဲဟေ့။ မင့်နာမယ် ဘယ်သူလဲ” ဟု ခင်ခင်ကြီးက မေးလိုက် လေ၏။

“ကျွန်မနာမယ်က သောင်းရီတဲ့။ မထားမြင့်ကို တွေ့ချင်လို့” ဟု ဖြေမှ ထားမြင့်သည်နေရာကထလေ၏။

“အထဲ ဝင်ခဲ့ပါလား” ဟု ခင်ခင်ကြီးက ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း သောင်းရီက အခန်းဝက ပြုံး၍သာနေဖြင့် ထားမြင့်သည် အပြင်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲရီ”

“ကျွန်မတို့ အကိုကြီး ကိုညိုထွန်းကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“အော်အော် ၊ စိနီယာဘီအေက ကိုညိုထွန်းလား၊ ရီအကိုကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဘာဖြစ်သလဲ” ဟုပြောပြီး ထားမြင့်သည် လက်တစ်ဖက်ပိုက်၍ လက် တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ပခုံးကို ကိုင်ထားလေ၏။

“အောက်မှာ ရောက်နေတယ်၊ တွေ့ချင်လို့ ခေါ်ပေးပါဆိုလို့” ထားမြင့်သည် အနည်းငယ်စိတ်လေးသွားလေ၏။ နောက်ပျော်သလိုလို ဖြစ်လာပြန်၏။ ခင်ခင်ကြီးတို့ အခန်းဝသွားပြီး

“ကဲ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောရစ်ကြအုံး” ဟု မှာလေရာ “ ဘယ်သွား မလို့တုံး။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလား”

“အရေးကြီးလား၊ မကြီးဘူးလား မပြောတာတဘူး။ ဟို ကိုညိုထွန်းက တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘယ် ကိုညိုထွန်းလဲ၊ အော် တစ်နေ့က အကိုကြီးနဲ့ပါလာတဲ့ ကိုညိုထွန်း လား”

“ ဟုတ်တယ်၊ နေရစ်အုံးနော်”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





“မလိုက်ရဘူးလား” ဟု မတင်လှက ခပ်ပြုံးပြုံး မေးလိုက်ရာ “လာလော့ လိုက်ခဲ့ရင် သာကောင်းတာပေါ့” ဟု ထားမြင့်က စောင့်နေပြန်လေ၏။

“အို၊ အတင်ကလဲ၊ နေရစ်ပါ။ ဟိုက ခေါ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပြီးတော့ ထားနဲ့တော့ လေပေးလဲဖြောင့်တယ်” ဟု ခင်ခင်ကြီးက မတင်လှကို တားထားလိုက် လေ၏။

ထားမြင့်က ခင်ခင်ကြီးတို့၏ ထေ့လုံးများအတွက် အခြေမပျက် တည်တည် ကြည်ကြည်မျက်နှာထား၍ သောင်းရီနှင့် အောက်ထပ်သို့ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

ဧည့်ခန်းတွင် ဧည့်သည်နှင့် ဧည့်ခံသူ များနေသဖြင့် အချို့ကား အပြင်ဘက် လှေကားအနီး ခုံများတွင် ဧည့်ခံရ၏။ အောက်တန်း အိုင်အေကျောင်းသူ ညွန့်ညွန့် ကလေးကား ထိုလှေကားအနီး၌ ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။ သူ့အနီး၌ အသက်လေး ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ဝဝမိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် ထိုင်နေလေ၏။

“သမီးကို စိတ်မချလို့ ခုထပ်လာတာ၊ သမီးပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ် မေမေရဲ့။ မေမေတို့ကလဲ သိပ်စိတ်ပူတတ်တာကိုး”

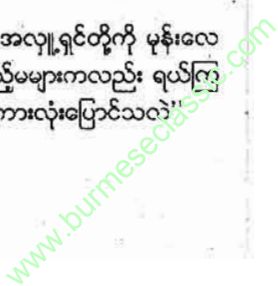
“အေး၊ ပြီးတော့ တစ်ခုမှာရအုံးမယ်၊ အနေအထိုင်မှာလဲ မစောညွန့်တို့လို နေရမယ်၊ အဝတ်အစားလဲ မလောလီနဲ့၊ အသွားအလာလဲ ဆင်ခြင်၊ ဟောဟိုတက်က သူငယ်မလေးတွေလိုလဲ မနေနဲ့နော်” ဟု ပြောပြီး ထိုမိခင်ကြီးက ကျောင်းဝင်းမျက်နှာစာ ပန်းခြံကလေးထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသော ကျောင်းသားနှင့် ကျောင်းသူတို့ဘက်ကို မေးငေါ့၍ ပြလေ၏။ ထိုကျောင်းသားကား သပ်ရပ်ဝင့်ပြောင်စွာ ဝတ်ဆင်လျက်၊ ထိုကျောင်းသူကား လှပယဉ်ကျေးစွာ ဝတ်ဆင်လျက် စကားတပြောပြော ပြုံးလိုက်၊ ရယ်လိုက်ဖြင့် လမ်းလျှောက်နေကြလေ၏။

ဧည့်ခန်းထဲတွင်ကား ဟိုကက ဓန္ဒယားကြီးထောင့်နားတွင် လူပျိုနှင့် အပျိုနှစ်ဦးထံ စကားပြောနေကြလေ၏။ သူတို့အမူအရာကား ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန် ရှိလေသည်။ အရှေ့ဘက် စားပွဲတွင်ကား လှသိန်း၊ ဘညိမ်း၊ ဘအောင်တို့သည် မြမြ၊ သိန်းသိန်း၊ မငြိမ်းသာတို့နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားပြောနေကြသည်။ သူတို့ကား ရယ်ကြလျှင်လည်း ဝါးကနဲ၊ ပြောကြလျှင်လည်း ညံကနဲ၊ မေးကြလျှင်လည်း ဒက်ကနဲ ဖြစ်နေတော့၏။

အခန်းအဝင်အဝလောက်တွင်ကား ဆရာဘလှသိန်းသည် တပည့်မများ အလည်တွင် ရီစရာ ကြည်စရာတွေကို ပြောနေလေ၏။

“ဒိုင်းမင်းသမက်ချော် စာဆိုတော် ဉာဏ်ပေး၊ အလှူရှင်တို့ကို မုန်းလေ ရော့လား၊ ဝက်တုံးချွေမရတယ်၊ မွန်တည့်မှကျွေးတဲ့” တပည့်မများကလည်း ရယ်ကြ လေ၏။ “ကဲ ဘယ်လောက်မြန်ပြီ၊ ဘယ်လောက် စကားလုံးပြောင်သလဲ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မလှရှိန်က စားပွဲပေါ်တွင် တတောင်ထောက်ပြီး

“ရာမရကန်မှ အပျေန ကာညေန ဆိုတာ ဘာစကားလဲ ဆရာ”ဟု မေးလေ၏။

“အပျေနက အပျို၊ ကာညေနက ကညာတဲ့ဗျာ၊ စကားနှစ်လုံးပေါင်းလိုက် တော့ အလှရှိန်တဲ့ဗျာ” ဝါးကနဲရယ်ကြလေသည်။

“ကြက်တောင်ပြန် ဆန်အိမြတ် ဆိုတဲ့ ရာမ ရကန်မှာပါတဲ့ စကားကကော ဆရာ၊ ဘာလဲ”ဟု ခင်မမကမေးပြန်လေ၏။

“စပါးစကျမြတ် မယားတစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အတူတူဘဲ။ အင်မတန် အရသာရှိတဲ့ သဘောချည်းပေါ့”

“ဆရာဒါဖြင့် တစ်ခုလပ်ယူပါလား”

တပည့်မတွေက ယူဆိုရင် ယူမှာပေါ့။ တပည့်မတွေက ဆရာဟာ တစ်ခုလပ် နဲ့သာ တန်တယ်ဆို တစ်ခုလပ်ကိုသာ ယူရုံပေါ့။

ညိုထွန်းသည် ခေါင်းကို ကုလားထိုင်ကြေးမှီထိပ်တွင် မှိုရင်း စောင့်နေလေ၏။ စောင့်ရင်း ဆရာက တပည့်မများအား သွန်သင်နေချက်များကို ကြားနာလေ၏။ သူသည် ပင်နီအင်္ကျီပိုးလုံချည်အကြမ်းများကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ဧည့်သည်နှင့် ဧည့်ခံသူအားလုံးသည် သူ့အား အထူးအဆန်းအဖြစ်ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။

ထားမြင့်သည် ပိန်သော်လည်း သွားရာလာရာ၌ကား ဖျက်လတ်တောင့်တင်း ၏။ မီးယပ်သည်လို ခါးကုန်းကလေးနှင့် မဟုတ်သဖြင့် သူ့သွားပုံကို ညိုထွန်းသည် သဘောကျမိလေ၏။ ထားမြင့်သည် ဆရာနှင့်တပည့်တစ်စုတို့ဘေးမှ ဖြတ်သွားရရာ ဆရာက

“ဟယ်လို မထားမြင့်ပါကလား။ ဆရာတစ်ယောက်လုံး ရောက်နေတာ တောင် လာမတွေ့ဘူး”ဟု စပ်ဖြီးဖြီးလုပ်၍ ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော်ဆိုတာကို ဆရာက ဂရုမထား တော့၊ ရွှေမရှိတဲ့ဘုရား လူမရှိသေတာပေါ့”ဟု ထားမြင့်သည် ပြောပြီး ဆရာကို ပြန်မကြည့်ဘဲ ညိုထွန်းဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။ ဆရာလည်း တဟဲ့ဟဲ့နှင့်ရယ်၍ ကုန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။

ထားမြင့်သည် ညိုထွန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်လေ၏။ သောင်းရိုကား ကြားမှထိုင်နေပြီး ညိုထွန်းကို ကြည့်နေလေ၏။

“ရောက်နေတာ တော်တော်ကြာပြီလား”

“ကြာတော့ မကြာသေးပါဘူး”

“ဘာကိစ္စများထူးသလဲ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ဒီလ ဆယ့်ငါးရက်နေ့မှာ ကိုနု ဥက္ကဋ္ဌသစ်အဖြစ်နဲ့ တက်မယ်။ အဲဒီနေ့မှာ သူ့ကျမ်းသစ္စာဆိုမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျောင်းသူတွေ စကားပြောပွဲတစ်ခု လုပ်ချင်တယ်”

“ဘာလို့ ယောက်ျားကလေးတွေ စကားပြောပွဲ မလုပ်သလဲ”

“ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ အဲဒီနေ့မှာ လူများများ လာစေချင်တယ်။ ပထမနေ့ကို၊ ပြီးတော့ ကိုနုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ မိန့်ခွန်းစာ အထူးနံ့မှာမို့ များများကြားစေချင်တယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းသူတွေပါ တက်စေချင်တယ်” ဟု ဘွင်းဘွင်းကြီးပြောပြီး ညိုထွန်းသည် ပြုံးနေလေ၏။ ထားမြင့်လည်း “ဒီလ တော်တော် စကားပြောပွဲတို့လုပ်” ဟု အကဲဖြတ် ပြီး သဘောကျလျက်ရှိလေ၏။ ဆရာတို့ဝိုင်းမှ ဝါးကနဲရယ်သံကို ကြားရလေ၏။

“ကျွန်မက ဘယ်လို ကူညီစေချင်သလဲ” ဟု ပြောပြီး ညိုထွန်းကို စိုက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ညိုထွန်းသည် ထားမြင့်၏ မျက်လုံးတွင်းသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မထားမြင့် စကားပြောဖို့ပဲ” ဟု ပြန်ကြားလိုက်၏။

“ကျွန်မတယောက်ထဲ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဘက်ရှာပေါ့။ ဆပ်ပို့တာရှာ၊ တစ်ဖက်ကတော့ ရဖို့သေချာပြီပဲ”

“နေရစ်အုံး၊ ဒါဖြင့် မခင်ခင်ကြီးကို သွားမေးအုံးမယ်” ဟု ဆိုပြီး ထွက်သွားရာ ဆရာဘလုသိန်းက ကြည့်နေ၏။ ထားမြင့်က ဂရုမစိုက်သောကြောင့် “ဆရာ၊ ဒီကောင်မ သိပ်သွေးကြီးတယ်” ဟု တစ်ဦးသော တပည့်မက တိုင်ကြားလိုက်လေ၏။

သောင်းရီသည် ထားမြင့်ကျောင်းပေါ်တက်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ပြီး

“အကိုကြီး ရီလေ ဗမာစာတော်အောင်လို့ စာတွေဖတ်နေတယ်။ ရီတို့ ကျူတာကိုလဲ ဗမာစာတော်ချင်တယ်။ ကူပါလို့ ပြောထားတယ်။ ဆရာက စာအုပ် တစ်အုပ် ပေးတယ်” ဟုပြောရင်း လက်ဖဝါးကို ပက်လက်လှန်၍ ခုံပေါ်တွင် လက်တင် ကာ ရမ်းနေလေ၏။

“ညီမလေးတို့ဆရာ ဘယ်သူလဲ”

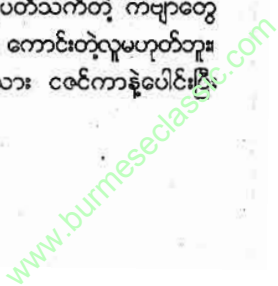
“ဆရာ ကိုသန်းမြင့်တဲ့”

“ဘာစာအုပ်ကို ပေးလိုသလဲ”

“နတ်ရှင်နောင်ရတုတွေကို ပေးလိုက်တယ်။ ဖတ်ရမလား အကိုကြီး”

“မဖတ်နဲ့၊ နတ်ရှင်နောင် ရတုတွေဟာ စာနုလွန်းတယ်။ တွေးချင်ရာတွေပြီး လွမ်းနာသာ သင့်နေတတ်တာပဲ။ တဏှာရှားတိုင်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကဗျာတွေ ချည်း သူရေးထားတယ်။ ပြီးတော့ နတ်ရှင်နောင်ကိုယ်တိုင်က ကောင်းတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ သူ့ရည်းစားကို ရှင်ဘုရင်သားက လုယူတာနဲ့ နိုင်ငံခြားသား ငဇင်ကာနဲ့ပေါင်းပြီး ဗမာပြည်ကို ပြန်တိုက်တဲ့လူ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





“ဟင် ဟုတ်လား၊ အကိုကြီး၊ ဒါဖြင့် ညီမလေး မဖတ်ဘူး၊ ဟော မထားမြင့် ဆင်းလာပြီ” ဟု ပြောသဖြင့် ညိုထွန်းသည် မျှော်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ ရခဲလား”

“ရတယ်၊ ဘာဆပ်ဗချက်ကို ပြောရမှာလဲ”

“ကြိုက်ရာ၊ ရွေးကြတာပေါ့၊ စာရေးပြီး အကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါထက် ကိုညိုထွန်း ခုမဂ္ဂဇင်းတွေဘာတွေထဲမှာ မရေး တော့ဘူးလား”

“ရေးတာ ဘယ်သူကပြောလို့ သိသလဲ”

“ဒီလိုပဲ နောက်မှ ကြားတာပေါ့၊ အစကတော့ ရှင့်စာတွေဖတ်ဖူးသားပဲ၊ ကလောင်နာမည်ကိုလဲ သိရဲ့၊ လူတော့နောက်မှ သိရတာကိုး၊ ကျွန်မရှင့်စာမှာ သဘောကျတာက ဟိုအဆွေးနယ်ဆိုတဲ့ ခေတ်စားစာကလေးထဲမှာ ပထမဝါကျ ကလေးတစ်ခုရေးပြီ၊ ဒီဝါကျကို နောက်ဝါကျတွေချဲ့ပြီးပြကြတယ်။ နောက်ဆုံးက အဲဒီအစဝါကျကိုဘဲ ထပ်အုပ်လိုက်တာ ကျွန်မသိသဘောကျတယ်” ဟု ချီးမွမ်းသံမှာ မိန်းမသံ၊ မိန်းမမှာ ထားမြင့်လို ကျောင်းသူတယောက်ဖြစ်ပြန်သဖြင့် အထူးဝမ်းသာမိ လေ၏။ နီသောမျက်နှာ၊ ပြုံးသောပါးစပ်ဖြင့် ထားမြင့်၏ စကားများကို နားထောင် နေလေ၏။

ထားမြင့်လည်း ချီးမွမ်းပြီးမှ သူ့စကားလွန်သွားသည်ကို ရိပ်မိ၏။ မိမိကား မိန်းမပျို သူကား ယောက်ျားပျို၊ ချီးမွမ်းရာ၌ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က ယောက်ျားပျို တစ်ယောက်ကို သည်မျှရက်ရှောဖို့မကောင်းဟု ထားမြင့်သဘောရမိလေ၏။ ညိုထွန်းက ‘ငါ့ကို ဒီကောင်မ ကျနေပါလား’ ဟု ထင်မြင်မည်ကို စိုးမိ၏။

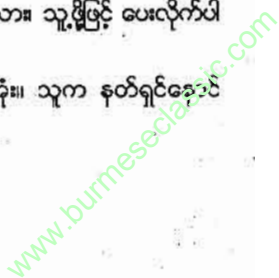
“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ကောလိပ်မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတွေ ပြန်ဖတ်ရင်း ရှင့်ဝတ္ထုတိုကလေး ဖတ်လိုက်မိတာကို”

ညိုထွန်းသည် ထားမြင့်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဖုံးသည်ကို သတိပြုမိလေ၏။ ‘ငါ့စာတွေ ဂရုစိုက်ဖတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မတော်တဆ တွေ့သွားတယ်လို့ ဟန်လုပ်တာ ထင်ပါရဲ့’ ဟု တွေးမိလေ၏။

မထားမြင့် ဟောဒီက ညီမလေးက ဗမာစာ သိပ်တော်ချင်နေတယ်။ ရူးနေတာပဲ။ ကူလိုက်ပါနော်၊ စာအုပ်ကောင်းများရှိလဲ ပေးလိုက်ပါ။ တပင်ရွှေထီး ဝတ္ထုရှိလား”

“ရနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဇီဝိလား၊ သူ့ဖို့ဖြင့် ပေးလိုက်ပါ မယ်လေ”

“ပေးလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ ကြည့်ရှုသင်လိုက်ပါအုံး၊ သူက နတ်ရှင်နှောင် ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ရတုတွေ ဖတ်မယ်လုပ်နေတယ်။ သူတို့လို ငယ်ရွယ်တဲ့စိတ်နဲ့ မတော်သေးဘူး ထင်တယ်။ ဥပမာ ထောပတ်ထမင်းဓာတ်စာ စားတော့ အစာမကြေတာလို ဖြစ်နေမယ် ထင်တယ်။ ချီအနေကတော့ ဗမာစာတော်အောင်ဆိုတဲ့ ထောပတ်အရသာကို ရှာတာပဲ။ ဆန်နဲ့တူတဲ့ စင်တီမင်တယ်လစ်ဇင်း ( Sentimentalism ) တွေကြောင့် ခက်နေပါမယ်။ ကိုင်းသွားတော့မယ်လေ" ဟု ပြောပြောဆိုဆို ညိုထွန်းသည် ထလေ၏။

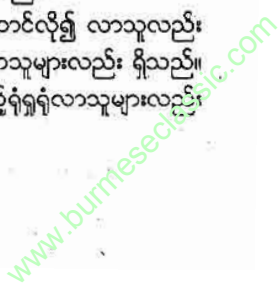
(၁၅)

မီးရောင်တွေ တထိန်ထိန်လင်းလျက် ပန်ကာတွေ အတောင်လိုတလွင့်လွင့် လည်နေသော သမဂ္ဂအသင်းတိုက် အခန်းမကြီးသည်ခါတိုင်းထက် ပိုမိုထကြွ အသက် ဝင်လျက်ရှိလေ၏။ ရှိသမျှသော ကြိမ်ကုလားထိုင်များတွင် လူပြည့်နက်နေသည့်ပြင် များစွာသော ကျောင်းသားတို့သည် ထိုင်စရာနေရာမရသဖြင့် နောက်ဆုံးမှ မတ်တတ် ရပ်သူရပ်၊ တံခါးပေါင်ပေါ်ထိုင်သူထိုင်၊ အပြင်တွင် စုသူစုလျက်၊ ဥက္ကဋ္ဌ၏ ကုလားထိုင် ကျောက်ဘက်မှလည်း ကုလားထိုင်များဖြင့် ထိုင်သူထိုင်၊ အပေါက်ဝ၌ ရပ်သူရပ်လျက် များစွာ စည်ကားနေလေသည်။

ရှေ့ဆုံးစားပွဲကြီးမှာ မီးရောင်တွင် ပြောင်ချောနေ၍ ၎င်းကို ဝိုင်းထားသော ကုလားထိုင်များတွင်ကား ဟာလာဟင်းဖြစ်နေလေ၏။ ကြိမ်ကုလားထိုင်တန်းများတွင် ကား ဒေါက်တာ ချန်ထွန်းနှင့်ဇနီး၊ ဝတ်လုံးဦးဘခက်၊ ဝတ်လုံးဦးစိန်ဝင်း၊ ပညာဝန် ထောက် ဦးလွန်းမောင်နှင့် ဇနီး ခင်မြမြတို့အပြင် အခြားလူကြီး လူကောင်းဆိုသူများ ထိုင်ကြလေသည်။ သူတို့နောက်တွင် ဆရာဖြစ်ကောလိပ်ကျောင်းသူများ ထိုင်ကြသည်။ ဥက္ကဋ္ဌနေရာ၏ လက်ဝဲလက်ယာတွင်ကား အင်းလျားကျောင်းဆောင်သူများ ထိုင်ကြ လေသည်။ မာဂရက်တုတ်ကြီး၊ ဒေါ်ရီသီသိန်းဖေ၊ ညွန့်ညွန့်၊ သောင်းရီစသော အောက်တန်းကျောင်းသူကလေးများမှအစပြု၍ ဘီအယ်တွင် သင်ကြားလျက်ရှိသူ မမီးမြင့်နှင့် အိမ်အေအတန်းမှ မစောသင်တို့လည်း လာရောက်ကြသည်။ ကျန်နေရာများ တွင်ကား ဖလေဇာဝတ်၊ ပိုးအကျီဝတ်၊ သက္ကလပ် အကျီဝတ်၊ ရှပ်အကျီလက်တို ဝတ်စသော ကျောင်းသားများဖြင့် ပြည့်နက်လျက်နေလေသည်။

၎င်းတို့အထဲတွင် ကိုနု၏ ဥက္ကဋ္ဌမိန့်ခွန်းကို နားထောင်လို၍ လာသူလည်း ရှိသည်။ မိန်းကလေးများ၏ စကားပြောပွဲနားထောင်ချင်၍ လာသူများလည်း ရှိသည်။ ယနေ့တွင် မိန်းကလေးအများလာရောက်မည်ဖြစ်၍ ကြည့်ရုံရှုရုံလာသူများလည်း

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ရှိသည်။ စာဖတ်ရမည်ကို ပျင်း၍ အပျင်းပြေလာသူများလည်း ရှိလေသည်။ လူအမျိုးမျိုး၊ ရည်ရွယ်ချက်အမျိုးမျိုး။

သမဂ္ဂအသင်းစောင့် ဦးကံသိန်းသည် စားပွဲလွတ်ပေါ်သို့ နာရီတလုံးလာ၍ ချလေ၏။ အချိန်ကား ၇ နာရီခွဲပြီ။

စက်ကရီထေရီအဟောင်း ဝင်လာပြီး စားပွဲလွတ်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လေ၏။ မရွှင်သော မျက်လုံးဖြင့် ပရိသတ်ကို ထိုင်းရှိုင်းစွာကြည့်ပြီး

“ကြွလာသူများခင်ဗျား၊ ဥက္ကဋ္ဌလာပြီ” ဟု ကြွေးကြော်လေ၏။ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်းသည် နီမြန်းသော ခေါင်းပေါင်းကို ပေါင်းလျက် နီမြန်းသော မျက်နှာဖြင့် ဝင်လာ၍ ခုံမြင့်ပေါ်တက်လေ၏။ အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးသည် ရပ်ပေးကြလေ၏။ သူသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်က သူလုပ်ခဲ့သမျှကို ပြောပြပြီး

“ယခုနှစ် ကျွန်တော့်နေရာတွင် ဦးနုတက်ရောက်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ကြေညာလေရာ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်းသည် စင်မြင့်က လေးပေါ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုင်ကာ ရပ်နေလေ၏။ ဥက္ကဋ္ဌသစ် ကိုနုသည် စင်မြင့်အောက်မှ အခြားစာရွက်တစ်ရွက်ကိုကိုင်ကာ ရပ်နေလေ၏။ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်းသည် စာရွက်ကို ကြည့်၍

“ကျွန်ုပ်သည် သမဂ္ဂအသင်း၏ ဥပဒေကို ရိုသေလိုက်နာပြီး သမဂ္ဂအသင်း၏ အကျိုးကို ရိုးသားမှန်ကန်စွာ ဆောင်ရွက်ပါမည်” ဟု ဖတ်၏။

ကိုနုက လိုက်၍

“ကျွန်ုပ်သည် သမဂ္ဂအသင်း၏ ဥပဒေကို ရိုသေလိုက်နာပြီး သမဂ္ဂအသင်း၏ အကျိုးကို ရိုးသားမှန်ကန်စွာ ဆောင်ရွက်ပါမည်” ဟု ရေရွတ်ကိုင်ဆိုလေ၏။

နောက်အစည်းအဝေး ၂ မိနစ်မျှ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်၏။

အတန်ကြာသောအခါ စက်ကရီထေရီက

“ဥက္ကဋ္ဌသစ်လာပါပြီခင်ဗျား” ဟု ကြွေးကြော်ပြန်လေ၏။ အားလုံးမတ်တတ်ထ၍ အရိုအသေပေးကြ၏။ ကိုနုသည် ပန်းရောင် ခေါင်းပေါင်းကလေးကို ပေါင်းထားရာ သူ့ခေါင်းမှာ လုံးနေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခေါင်းပေါင်းအမျိုးမကျသဖြင့် လည်းကောင်း ကျွဲကောသီး (ရှောက်ပန်း သီး)ကြီးကို အခွံနွှာပြီး တပိုင်းတွင် ဆေးနီ ဆိုးထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သူသည် ထိုင်လိုက်သောအခါ ပရိသတ်သည် ထိုင်လေ၏။ အားလုံးငြိမ်နေလေ၏။ ကျောင်းသူတွေအထဲတွင် မျက်စိစတုဒီသာကျွေးရန် လာကြသော ကျောင်းသားများ သည်ပင်လျှင် ယခုအခိုက်၌ ကိုနုကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြလေ၏။ နောက်သူသည် မတ်တတ်ရပ်သောအခါ ကြဘာသံကြီး ပေါ်လာပြန်လေ၏။ ကိုနုသည် ဖူးရှုသော မျက်စိဖြင့် ပရိသတ်ကို သေချာစွာ ကြည့်၏။ ဘေးသို့လည်း စောင်းကြည့်၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အဝေးသို့လည်း မျှော်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပန်ကာလှုပ်သံမှ တပါး ဘာသံမျှ မကြားရတော့ချေ။

ကိုနုက သူ့အား ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့် တင်မြှောက်လိုက်၍ ဝမ်းသာကြောင်း၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း။ ဝတ္တရားကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်မည့်အကြောင်းများကို ပြောပြီး

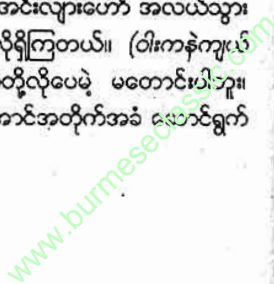
“ မိတ်ဆွေတို့ တင်မြှောက်လိုက်တဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ ဝါဒကို သိဖို့လိုတယ်။ ကျွန်တော်သည်အများကို ချော့၍နေသော အများကို ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ တိုင်ပင်၍ လုပ်နေရသော လူယုတ်မာတယောက်က နှောင့်ယှက်နေလျှင် အချိန်မင့်နှေးစေသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို မကြိုက်။ ဒီမိုကရေစီဟာ အမည်သာ ကောင်းပြီး ခရီးမရောက်တဲ့ ဝါဒတခုဖြစ်တယ်” ဟု ထုတ်ဖော်လိုက်ရာ ပုဂံကျော်ညွန့်က “ဟီးယား ဟီးယား” ဟု ချီးကျူးလိုက်ရာ လက်ခုပ်သံ ဆူညံစွာ နောက်တော်ပါးမှ ပါလာလေ၏။

“ ဒီမိုကရေစီဟာ ခုခေတ်ကြီးမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခုခေတ်ဟာ အာဏာရှင် ခေတ်၊ ဟစ်တလာခေတ်၊ မူဆိုလိုနီခေတ်။ ကျွန်တော်သည်ရဲဝံ့စွာ လုပ်ရသော၊ ဝလျင်စွာ ပြီးလွယ်သော၊ အနှောင့်အယှက်မကြောက်ရသော အာဏာရှင် ဝါဒကိုသာ ကြိုက်တယ်။ ဒီတော့ကာ (လက်ခုပ်တီးကြပြန်လေ၏။) ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသား များအတွက် ကောင်းသည် ထင်က၊ ကျွန်တော်အယူရှိက တဖွတ်ထိုး ဘယ်သူကန့် ကွက်သည်ကိုမျှ မကြောက်ပဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လုပ်ပါမည်။ (သြဘာသံ) ရဲရဲဝံ့ဝံ့စွန့်စားချေက၊ ကျောင်းသားများအကျိုးကို ရှေ့မရှုသဘောမပိုက်ချေက ကျွန်တော်သည် သွေးစိမ်းအန် ၍ သေပါစေသတည်း” ဟု ကျိန်လိုက်လေ၏။ အချို့ကျောင်းသားများသည် ကျိန်သံကိုကြားလျှင် ကြက်သီးမွှေးညှင်းများထ၍ သွားလေ၏။ မိန်းကလေးများသည် တုန်လှုပ်၍ သွားလေ၏။

ထို့နောက် ကျော်သိန်းသည် ပရိသတ်ကြားမှ ထလေ၏။ ဆီမတည့်သော ဆံပင်ကို ပန်ကာမူတ်နေရာ တလွင့်လွင့် နေလေ၏။ သူ့မျက်မှန်ကား မီးရောင်တွင် ထိန်နေလေ၏။ သူသည်ဥက္ကဋ္ဌသစ်အားချီးကျူး၍ အမျိုးမျိုးသော ကျောင်းသားများ၏ လိုလားချက်ကိုပြောပြီး

“ဒီပြင်လိုလားချက်တွေတော့ မပြောပါရစေနဲ့တော့။ တချို့ကျောင်းသားတွေ က ရန်ကုန် မြူနီစီပယ်က ပန်းခြံထဲမှာ ခြုံသူမြို့သားအတွက် အငြိမ့်ကစေတာလို ကျောင်းသားများ အကျိုးမျှော်ကိုးပါသဖြင့် တနင်္ဂနွေတပတ်တခါ အငြိမ့်ကဖို့လိုလားကြ တယ်။ (ဝါးကနဲရယ်သံကြား)၊ တချို့ကျောင်းသားတွေလဲ အင်းလျားဟော် အလယ်သွား တော့ ဧည့်စာရင်းစာအုပ်မှာ ရေးရတာကို ဖျက်ဖို့အလိုရှိကြတယ်။ (ဝါးကနဲကျယ် လောင်စွာ ရယ်ကြလေ၏။)အဲ အဲဒါတွေ ကျွန်တော်တို့သို့ပေမဲ့ မတောင်းပါဘူး။ ပထမဖော်ပြတဲ့ လိုလားချက်များကိုသာ ဥက္ကဋ္ဌသည်ရအောင်အတိုက်အခံ ဆောင်ရွက်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ပေးစေလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ ကျိန်စာမိတာတွေ၊ သွေးအန်တယ်ဆိုတာ တွေ၊ သိပ်မယုံဘူး။ ကြည့်ပလား။ တောကမင်းတိုင်ပင်တွေ ကျိန်စာဆိုလိုက်ကြတာ၊ မင်းတိုင်ပင်ဖြစ်လာတော့ သစ္စာပျက်၊ မဟုတ်တာလုပ်ရင် ကျွန်တော်တို့ဖြုတ်ချဖို့ အခွင့်သာပေးထားပါတော့” ဟု ဆို၍ ထိုင်လေ၏။

ညိုထွန်းထလေ၏။ သူသည် ရှေ့ကခုံကျောမှီပေါ်တွင် လက်ထောက်ထား လေ၏။ သူစပြောသောအခါ အားလုံးလှည့်ကြည့်ကြလေ၏။ ထားမြင့်၊ ခင်ခင်ကြီး၊ သောင်းရီတို့ကား သူ့အသံကို ကြားလျှင် ကြားချင်းကြည့်ကြလေ၏။ ကိုနု၏ အကြောင်းကို ပြောပြီး

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သူ့ဝါဒအကြောင်းပြောသွားတယ်။ ဒီကျောင်းမှာ ကျွန်တော့် သဘောအရ ဝါဒနှစ်ခုသာ ရှိတယ်။ ကျွန်ုပ်ညာဝါဒနဲ့ သခင်ပညာဝါဒ နှစ်ခုပဲရှိတယ်”

သက်တင်နှင့် တင်ဦးကား ညိုထွန်းကိုရယ်ကြ၏။ “ဒီကောင်ဟာ အလကား ကောင်၊ မိုက်တိုက်တိုက် သခင်ဝါဒလိုလားဦး ဟောမလား” ဟု တစ်ယောက်တစ် ယောက် မေးကြလေ၏။

“ကျောင်းအရာရှိများက ကျွန်ုပ်ညာဝါဒကို ကျွန်တော်တို့ကို ပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီပညာကို သုတ်သင်ရမယ်။ ဗမာကလေးတွေ ကိုယ်ဒူးကိုယ်ချွန် နိုင်မယ့် ပညာ၊ စာရေးစာချီ၊ မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက်စသည်ဖြင့် လုပ်ပြီး ဗြိတိသျှ အစိုးရကိုသာ အကျိုးဆောင်နိုင်တဲ့ ပညာမဟုတ်ပဲ။ တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသား များ၏ လိုလားချက်များကို ဖြည့်နိုင်မယ့်ပညာ၊ ဗမာတွေ လွတ်လပ်ရေးကို ကြိုက်စေတဲ့ ပညာ၊ လွတ်လပ်ရေးအတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ထမ်းရွက်စေမယ့် ပညာကိုသာ ရအောင် ကျွန်တော်တို့က တောင်းဆိုရမယ်။ ဒီလို တောင်းဆိုချင်တာကို သခင်ပညာ ဝါဒလို့ ဆိုလိုတယ်” ဟု ရှင်းပြရာ လက်ခုပ်သံပေါ်လာပြန်လေ၏။

“ခု ဥက္ကဋ္ဌဟာ သခင်ပညာဝါဒရဲ့ ဟစ်တိုင်း၊ သခင်ပညာဝါဒရဲ့ ပြယုဂ်၊ သခင်ပညာဝါဒရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းတယ်။ သခင်ပညာဝါဒ အတွက် ဆောင်ရွက်ရာမှာ အာဏာရှင်လို တဦးတည်း ထင်ရာမလုပ်ပဲ သူ့ရဲဘော် မိတ်ဆွေများနဲ့လဲ တိုင်ပင်နှိုးနှောပြီး ဆောင်ရွက်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ထို့နောက် စကားပြောပွဲစလေ၏။ ဥက္ကဋ္ဌ၏ ညာဘက်တွင် စားပွဲနှစ်ခုနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးရှိသည်။ လက်ဝဲဘက်တွင် စားပွဲနှစ်ခုနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးရှိသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက “မထားမြင့်၊ မခင်ခင်ကြီး၊ မခင်မေ(ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်)၊ မကြူကြူ (ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်)တို့ကို စကားအခြေအတင်ပြောဖို့ ဒီနားလာပါဆိုတာ တောင်းပန်ပါတယ်” ဟုခေါ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့တစ်တွေသည် နေရာမှထပြီး ညာဘက်နှင့် ဘယ်ဘက်ရှိ စားပွဲများဆီသို့သွားကြလေ၏။ သူတို့သွားနေကြစဉ်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဘာကြောင့် ကောက်ရိုးမီးထက် အသက်တိုသော၊ သမံတလင်းပေါ် အရက် ပြန်လောင်း၍ ရှိသော မီးပျိုးဖြစ်သလဲ။ ဘာကြောင့် သပိတ်အရေးရှုံးရသလဲ။

ကိုနု၊ ကိုအုန်း၊ မစ္စတာရာရှစ် စသော ခေါင်းဆောင်တစ်စုက နောက်လိုက် ညံ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ မိဘတွေက အားမပေးဘဲ ဖျက်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ လူကြီးများနှင့် အချို့သူများက ယူနီဗာစီတီနှင့် ကောလိပ်အရာရှိတို့သည် စိတ်ပြောင်း ကြပါပြီဟု ပြောကြရာ စိတ်ပြောင်းမပြောင်း စမ်းသပ်ရန် သပိတ်ကို လှန်ပါသည်ဟု လည်းကောင်း၊ ဤဆုံးဖြတ်ရသည်မှာ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများသည် တိုင်းပြည်တွင် ဆူပူအောင် ထွက်ခဲ့သော လူရှုပ်လူပွေ (Merely Been Mischief makers) မျှသာဟုတ်ကြောင်း၊ တိုင်းပြည်ကို တင်ပြရန်ဟု မိမိတို့ကိုယ်ကို လူရှုပ် လူပွေဟု မှားယွင်းစွာ ဝန်ခံထားသော မေလ သရက်နေ့ထုတ် ဘွဲ့ကြကောက် တားကောင်စီ ပြန်တမ်းတွင် ပါရှိလေသည်။

ဗမာပြည်လောက် နောက်လိုက်ကောင်းသော တိုင်းပြည်မရှိသလောက် ဖြစ်သည်ကိုပင် နောက်လိုက်ညံ့၍ ခွပ်စွဲခြင်းမှာ ကိုယ့်လူမျိုးအကြောင်း (မစ္စတာ ရာရှစ်ကိုကား ကုလားဖြစ်၍ မသိသောကြောင့် ထားဦးတော့) မသိရာရောက် သည်။ နောက်ထပ်ခေါ်သောအခါ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား ၂၀၀မျှပင် လာသေးရာ ထိုလူ ၂၀၀မျှဖြင့် ဆက်မှောက်၍ ဆက်ကြိုးစားလျှင် အောင်နိုင်သေးသည်။ ၂၀၀ အားမှာ များပင် များသေးသည်။ မှောက်စက ၅၀မျှ ဖြင့်ပင် စခဲ့ကြသည်။ မိဘများက ရှေးကထက် အားမပေးကြ။ ကန်ကွက်ဆဲ။ သူတို့အာဏာပီဆန်၍ ထွက်လာကြပြီးမှ 'မိဘတွေအားမပေး' ဟု သပိတ်လှန်ခါနီးမှ သိသည်မှာ ထူးသော အသိဉာဏ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အခြားဆင်ခြေများမှာ အရှုံးပေးလိုစိတ် (Defeatist Mentality) (ဝါ) ချော်လဲ ရောထိုင်လိုသော စိတ်ကြောင့်သာဖြစ်ရာ ခေါင်းဆောင်ကိုနုတို့ ပြောနေကျ စကားပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကား ခေါင်းဆောင်ညံ့၍သာ ဖြစ်ရာသည်ဟု သဘောပေါက်ပေ သည်။ ဤတွင် 'ခေါင်းဆောင်မှု' (Leadership) အကြောင်းရှင်းဖို့လိုလေသည်။ ခေါင်းဆောင်၊ ခေါင်းဆောင်မှုကား အဘယ်ကိုဆိုလိုသနည်း။

'ခေါင်းဆောင်မှု' ဆိုသည်မှာ ပုဂ္ဂလိမ္မတ္တန် စွဲချိုးမဟုတ်ဘဲ မွေမိဋ္ဌာန်ချိုးသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဝါဒတစ်ခု ကြီးစိုးမှုပင်လျှင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အထက်ကပင်နေရသော်လည်း သူ့သဘောထား၊ သူ့ဝါဒမပြန်ဘဲ သူ့ဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ





ရှင်ဘုရင်အတွက် စည်တော်သံတီးသလို ကျောင်းတော်သားအပေါင်းသည် လက်ခုပ်တီးပေးကြလေ၏။ အင်းလျားသူများလည်း အင်းလျားကိုယ်စားလှယ်များကို အားပေးရန် ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်ကလည်း သူတို့ကိုယ်စားလှယ်များကို အားပေးရန် တဖျပ်ဖျပ် လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ ဆိုင်ရာတွင် အသီးသီးထိုင်ပြီး၍ အတော်ကြာမှ လက်ခုပ်ရပ်ကြလေ၏။

စကားပြောပွဲဆုံးဖြတ်ရန် ဒေါက်တာချန်ထွန်း၏ ဇနီး၊ ပညာဝန်ထောက် ဦးလွန်းမောင်၊ ဝတ်လုံ ဦးစိန်ဝင်းတို့ကို နှစ်ဦးသဘောတူ တင်မြှောက်ထားလေ၏။

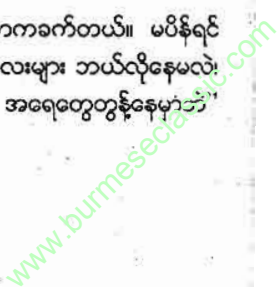
ထားမြင့် စကားပြောရန်ထလေလျှင် အင်းလျားသူများကစ လက်ခုပ်တီးသောကြောင့် ကျောင်းသားများက ဆက်တီးကြပြန်လေ၏။ ထားမြင့်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခါးထောက်လျက် လက်တစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်တစ်ခုပေါ် တွင် ထောက်ထားပြီး

“ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ကြွရောက်လာကြသော အဆွေတို့။ ကျွန်မခု မိန်းကလေးများသည် အိမ်တွင်းမှုပညာကိုသာ သင်ထိုက်မသင်ထိုက်သည် မဟုတ်ဘဲ ကောလိပ်ပညာကိုလည်း ဆက်သင်ထိုက်သည်ဆိုသော အဆိုကို သွင်းရပါမယ်။ တင်သွင်းရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ကို ခုစကားပြောပွဲ စီစဉ်သူများထံက ကြားရကတည်းက တစ်ဖက်ကဖြင့် ကောလိပ်ပညာ စသော အထက်တန်းပညာကို မသင်ထိုက်ဖူးလို့ ကန့်ကွက်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို တွေးထားမိတယ်။ အထက်တန်းပညာကို ကျွန်မတို့တတွေ မသင်ထိုက်ဖူးလို့ ဖယ်လိုက်ကတိက ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားများနဲ့ တန်းတူအခွင့်အရေးများစွာ ခံထိုက်တယ်။ တန်းတူဆောင်ရွက်ရန် များစွာသော ကိစ္စတွေရှိတယ်ဆိုတဲ့ ကျမတို့ရဲ့ ကြွေးကြော်သံကို ပိတ်တာဘဲလို့ ကျမယူဆလိုက်တယ်။ မိန်းမတွေကို နိုင်ကွက်မယ်။ တန်းတူမထားဘူးဆိုရင် လိစ္ဆာတို့ ပျက်စီးဖို့အကြောင်းဘဲလို့ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတ ဟောပြီး အခွင့်အရေးအပေးခံရတဲ့ ကျွန်မတို့တတွေ ကမ္ဘာ့အရှေ့ပိုင်းမှာဖြင့် ယောက်ျားများနှင့် ညီတူလိုက်နိုင်သော သူများဟု အဆိုခံရသော ကျွန်မတို့တတွေဟာ” စသည်ဖြင့် ရှိအေးသောအသံ၊ တည်ငြိမ်သော နှလုံး၊ ပြုံးသော ပါးစပ်ဖြင့် ပြောလေရာ များစွာသော ကျောင်းသားများသည် စူးစိုက်ကာ နားထောင်နေကြလေ၏။ ဘစိန်က မိန်းမိန်းမကြီးနားထောင်နေသော ဘဖေအား

“အသံကလေးက တယ်ချို့ပါကလား၊ မျက်နှာကလေးကပြုံးလို့” လို့ တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

“အသံချို့တာ မျက်နှာပြုံးတာထက်ကွာ ပိန်တာကခက်တယ်။ မပိန်ရင် တော်တော်ချောမှာပဲ၊ ခုပိန်နေတော့ အိုင်ဆေး သူ့တင်ကလေးများ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ခရမ်းသီးမီးဖုတ်ထားတာလို အသားမရှိတဲ့ တင်ကလေးဟာ အရေတွေတွန့်နေမှာဘဲ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဟု ဘဖေက ဦးပုညလေမျိုးဖြင့် ကဲ့ရဲ့လိုက်လေ၏။

ပုဂံကျောင်းဆောင်က ကိုစိန်ကား သူပိုး၍ သူစွဲနေသော ကျောင်းသူကလေးကို အင်းလျားတစ်သိုက်တွင် ရှာဖွေကြည့်ရှုနေလေ၏။ စက်ကရီထေရီကား ရှက်တတ်သူ ဖြစ်၍ ကျောင်းသူတွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရသည်၏ အဖြစ်ကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးမချဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ နေလေ၏။

ထားမြင့်သည် မိန်းမနှင့်ယောက်ျားတန်းတူ ထားရမည်များကို အဓိကထား၍ ပြောနေလေ၏။

“ကမ္ဘာအစဉ်အလာကိုကြည့်ပါ။ ဟိုကမ္ဘာအစပထမတုန်းက ဆိုရင်” ဟု ပြောရင်း ဟိုဆိုသော စကားကို ရှည်လျားစွာ ဆွဲရင်း လက်ကိုမြှောက်၍ မြောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေ၏။ “မိန်းမနှင့်ယောက်ျားတန်းတူသွားလာနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းအခါက ပရီဟစ်စ်တောရစ်အိပ်ချီ (Pre-Historic Age) ခေါ်တာပေါ့။ နောက်ယောက်ျားတွေက အနိုင်ကျင့်ပြီး မိန်းမတွေကို ဇွတ်အတင်း နောက်တန်းမှာ ထားခဲ့တယ်”

တင်ဦးသည် အနိုင်ကျင့်ပြီးဆိုသော စကားကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ကောက်၍ ရယ်လေ၏။

“ ကမ္ဘာမှာ ရန်ခိုက်ဒေါသ၊ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ငြိုငြင်ကြတာဟာ အဲဒီလို မိန်းမတွေကို ယောက်ျားက အနိုင်ယူပြီး နှိမ်ထားကတည်းက ပေါ်လာကြတယ်”

ညိုထွန်းသည် ထားမြင့်၏ ပြောပုံကို များစွာ သဘောကျသွားလေ၏။ လက်ခုပ်တီး၍ ချီးကျူးလို၏။ သို့သော် မျက်နှာချင်းတန်းမိသူမို့ မျက်နှာလိုက်ပြီး သြဘာပေးတာဟု ဆိုကြမည်ကို စိုးရိမ်သလိုလို ဖြစ်မိ၍ ငြိမ်ငြိမ်သာ နေလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မတို့ လူ့လောကမှာ ရန်ခိုက်ဒေါသတွေ ပေါ်ပြီး မီးတစ်ဆယ့်တစ်ပါး တောက်လောင်နေတော့ ဒီမီးတွေငြိမ်အောင် ကမ္ဘာအထင်အရှားပေါ်ပေါက်လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေဟာ မီးသတ်နည်း အမျိုးမျိုးပေးကြတယ်။ ဘုရားသခင်ကလဲ သစ္စာလေးပါးတရားတော်ဖြင့် နည်းပေးတယ်။ ဟော နောက်ဆုံးပေါ် ဆရာကြီးမတ်ကတော့ ဆိုရှယ်လစ်စင်း ဆိုတဲ့နည်း၊ လူကို လူချင်းမညှင်းဆဲတဲ့နည်း၊ မနှိမ့်တဲ့နည်းကို ပေးတယ်။ တစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်၊ တစ်တန်းစားနဲ့ တစ်တန်းစား။ ညီတူညီမျှခွဲဝေပြီး ကမ္ဘာဦးတုန်းကလို ရင်ပေါင်တန်း အလုပ်လုပ်ကြဖို့ကို အဲဒီနည်းက ထွင်တယ်။ အဲဒီနည်းက ရန်ခိုက်ဒေါသဖြစ်ပွားခြင်းရဲ့ ပထမဆုံး အမြစ်ဖြစ်တဲ့ မိန်းမတွေကို နိုင်လိုမင်းထက် နှိမ်ထားခြင်း ပယ်ဖျက်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်မသဘောအရ ဒီနည်းဟာ ခေတ်အမှီဆုံး၊ အဖြစ်နိုင်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံးထင်တယ်”

ညိုထွန်းသည် ‘အလဲ၊ သူဒါတွေတောင် ဖတ်ထားတယ်၊ တယ်လာတဲ့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဟာပါကလာ။ ကောင်းတယ်။ ရှင်းတယ်' ဟုများစွာသဘောကျလာရာ နှစ်သက်ချက် တို့သည် ထိမ်စိုက်၍ ထားမရသဖြင့် လက်ဖျား၌ ပေါ်လာကြပြီ တဖျန်းဖျန်း မြည်သွားလေ၏။ ကျောင်းသားအားလုံးသည် နောက်ကလိုက်၍ ဩဘာပေးကြ ပြန်လေ၏။

"ပြောကြပေမပေါ့။ ဒိမ်တွင်းမူသာ အရေးကြီးတယ်၊ ကောလိပ်ပညာဟာ အရေးမကြီးဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်၊ နောင်ရတော့မယ့် လင်ကိုသာ ချစ်အောင် ယုယနေကြ မယ့် လင်လုပ်ကျွေးမှု၊ သားမွေးမှုဟာ ကမ္ဘာမှာ မိန်းမဆောင်ရွက်စရာ ကုန်ပြီလို့ထင်နေ ကြတဲ့သူများအတွက်တော့ မှန်ပါလိမ့်မယ်"

ဝါးကနဲ ရယ်ကြလေ၏။ ထားမြင့်သည် မျက်နှာမပျက်ပဲ 'ရှင်တို့ထဲမှာ အများကြီးဟုတ်လား' ဟု မေးသော မျက်နှာထားဖြင့် မိန်းမသိုက်ကို ကြည့်နေလေ၏။ နောက် မိန်းမတို့သည် အထက်တန်းသို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားရမည် အချက်ကို ပြောပြနေလေ၏။

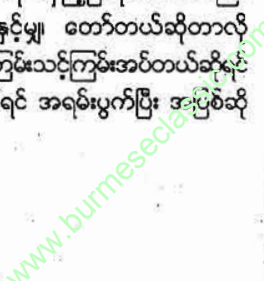
နောက် ဆရာဖြစ်သင်က မခင်မေအလှည့် ရောက်လေ၏။ မခင်မေကား အသားဖြူဖြူ မဆူမကြူဖြင့် အတော်ချောသူဖြစ်၏။ အရွယ်မှာလည်း ၁၉ နှစ်မျှရှိ၍ ဆံပင်ကို အုပ်လုံးသိမ်းခါစဖြစ်ကာ ဖဲပွင့်ကြီးတလွင့်လွင့်နှင့် ဖြစ်လေသည်။

"ကြွလာသော သဘာပတ်လူကြီးမင်းများနှင့် ကျောင်းတော်သားကိုကိုတို့ ရှင့်" ဟု ခေါ်လိုက်လေရာ ဝါးကနဲရယ်သံကြီးပေါ်လာလေ၏။ 'ကိုကို' ဟု အခေါ်ခံရ သည့် ကျောင်းသားများသည် အူဖြူးသွားကြလေ၏။ တင်မောင်က ဘာသိန်းကို လက်တို့ပြီး "ဟေ့ ငတ်မကလေးက မင်းကို မြင်တာနဲ့ အားလုံးခြုံပြီး ကိုကိုလို့ ခေါ်လိုက်တာကွ" ဟု လှောင်လိုက်ရာ ဘငြိမ်းက "ကျွန်တော်သင်ထားတာက တစ်မျိုးဘဲ။ ခါတိုင်းခေါ်တာကလဲ ကိုကိုငြိမ်း"ဟု နောက်ပြန်လေ၏။

"မပြောမပြီ။ မတီးမမြည်၊ မလည်မရောက်၊ မထောက်မကြားဆိုတဲ့ စကား လို တစ်ဖက်က အချက်မစုံတစ်ခုနှင့် လက်ကုန်ထုတ်ပြီး သွင်းသွားတဲ့ အဆိုကို"ဟု အရကျက်လာသောနဘောထပ်နှင့် စကားများကို ရွတ်ဆိုလေ၏။ နဘောထပ်သံကို ကြားရသောအခါ "ကိုကို" ဟူသော အာလပနပုဒ်ကြောင့် မြူးတူးနေကြသော ကျောင်းသားများသည် တဖျောင်းဖျောင်း လက်ခုပ်တီးလိုက်လေ၏။ မခင်မေသည် အကင်းပါးသူဖြစ်၍ စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာနှင့် အတန်ကြာ ပရိသတ်တို့ကို ကြည့်နေလေသည်။ သူ့မျက်နှာကလေးကို လှည့်ပြလိုက်လေသည်။

"အဆိုကို ကန့်ကွက်ရာ၌ ဒီလမ်း ဒီပန်းနှင့်မျှ၊ တော်တယ်ဆိုတာလို နှသင့်တဲ့နေရာမှာ မတုမယှဉ်သာအောင် နုယဉ်ပြီးတော့ ကြမ်းသင့်ကြမ်းအပ်တယ်ဆိုရင် ကြမ်းလိုက်ရမည် ဖြစ်ပါတယ်။ သို့ကလို အကြမ်းဖက်မိရင် အရမ်းပွက်ပြီး အပြစ်ဆို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ကြမယ်ဆိုရင် နမကလေးမှာ ရေနစ်ရာ ဝါးကူဆိုတာလို ဖြစ်ရပါတော့မယ်။ ဒီတော့ကာ ကိုကိုတို့က”

လက်ခုပ်သံများသည် တဖျောင်းဖျောင်း ပေါ်လာပြန်လေ၏။ အရူးကို အမဲသားကျွေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရေငတ်သူကို ရေပေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း ကိုကိုခေါ်သံတွင် ဂီတသံ၊ အကြောအခြင်တွေ ဖျန်းဖျန်းကြွစေသော တဏှာသံတွေ နေသောကျောင်းသားများကို မကြာခဏ ‘ကိုကို’ ဟုခေါ်ခြင်းဖြင့် သူ့ဘက်သို့ဆွဲလိုက် လေ၏။ အင်းလျားသူများသည် ငိုငိုသွားကြလေ၏။ ‘ဒီတစ်ခါဖြင့် ဆရာဖြစ်သင် ကောလိပ်က မာယာနှင့် ထွင်ပြီး တယ်လိုက်တဲ့ ချိုးမကဖြင့် အကူတယ်ချို့ပါလား’ ဟု မတင်လှသည်တွေ့မိ၏။ မခင်မေသည် ကောလိပ်စသော အထက်တန်းပညာများကို လာသင်သော မိန်းကလေးအိမ်တွင်းမှ၌ ညံ့ပုံ၊ အိမ်တွင်းမှလုပ်ရမည်ကို သွေးကြီး၍ ရှက်နေပုံ၊ ကောလိပ်ကျောင်းများ၌ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားပုံတို့ကို ပြောပြလေ၏။ အိမ်တွင်းမှ၌သာ အရေးကြီးပုံကို ဟစ်တလားကို ကိုး၍ အချေတင်လေ၏။ လိုရာလိုရာ တို့၌ တက်ဖုန်းကြီး မွေကထိကလို သီချင်းကလေးများကိုလည်း ဆိုပြလိုက်သေး၏။ ‘ကိုကိုတို့ရှင်’ ဟု နေဝင်ခြင်းခတ်လိုက်ပြီး ထိုင်သွားလေ၏။ လေပြေထိုးပေးလိုက်သော လက်ခုပ်သံကား တော်တော်နှင့်မစဲနိုင်။

ခင်ခင်ကြီးက “အဆွေတို့ တံစိုးလက်ဆောင်ပေးခြင်းကို အားမပေးကြပါနဲ့။ တံစိုးလက်ဆောင်ပေးမှုယူမှုကြောင့် ကျွန်မတို့လောကကြီး ပျက်စီးနေတယ်မဟုတ်လား။ အစိုးရဘက်မှာ မတရားမှုတွေ များနေတယ်မဟုတ်လား။ တံစိုးလက်ဆောင်ကိုသာ မက်မောမှုကြောင့် သံဃာတော်တွေ ပျက်စီးနေကြတယ် မဟုတ်လား” ဟု စလိုက်လေ လျှင် အများမှာ ဘယ်ရောက်အောင် ခင်ခင်ကြီးပြောမည်မသိ၊ ဇဝေဇဝါနှင့် နားထောင်နေကြလေ၏။ “ကောင်မကြီး ဘာတွေလေရည်နေတာပါလိမ့်မလဲ” ဟု ကိုကိုတွေ မေ့စပြုကြလေ၏။

လှဖေက သီဟန်အား “ဒီကောင်မကြီးဟာ ဖင်ကောက်သလို ပြောတော့လဲ ကွေ့ကောက်ပြောနေတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ တံစိုးလက်ဆောင်ကို အားမပေးကြမှ အမှန်ကိုရောက်မယ်။ ခုနစ်က ကျွန်မတို့ကို ကန့်ကွက်သူ မိန်းမလှ၊ မိန်းမလိမ္မာကလေးက ကိုကို အစရှိတဲ့ ချို့မြတ်တဲ့ စကားလက်ဆောင်ကလေးတွေနဲ့ အဆွေတို့ကို တံစိုးပေးသွားပြီ။ တံစိုးကို လက်ခံရင် အများကိုရောက်ပြီသာ မှတ်လိုက်ပေတော့” ဟု ခင်ခင်ကြီးသည် ဖောင်းကြွနေသော ဖာင်ပေါ်တွင် လက်ထောက်ထားကာ ရင်ကော့၍ ပြောလိုက်ရာ

“ဟီးယား ဟီးယား” ဟူသောအသံနှင့် ကြီးမားသော ဩဘာသံသည် ဆူညံပဲ့တင်သွားပြန်လေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မကြာကြာမှာ ခင်ခင်ကြီးကို လက်စားချေရန် ရေးမှတ်လိုက်၊ ခင်မေ ပြောသမျှတွင် လိုသေးသော အချက်များကို ရေးထားလိုက်သဖြင့် အလုပ်ရှုပ် နေလေ၏။ ကြာကြာကား အချိုးကျသော ဆံထုံးကလေးတွင် ခပ်နီနီနှင့်ဆီပန်းကလေး တစ်ပွင့်ကို ထိုးထားလေ၏။ ဇာဘော်လီ အနီကလေးမှာ ပန်ကာအောက်တွင် လှိုင်းကွက်ကြွနေသော အင်္ကျီပါးကလေးအောက်မှ အထင်းသားပေါ်နေလေ၏။ အနီရောင်ပိုးတွန့်လှုံ့ချည်မှာလည်း ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်းရောက်မှ ခုန်ရလွှားရ ကစားထားရသော အရှိန်ကြောင့် လှပပြေဖြစ် ဖောင်းကြွ၍ ဆင်နာမောင်းကဲ့သို့ လှသော ပေါင်တန်များကို မှုမှန်အတိုင်း ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။ များစွာသော ကျောင်းသားတို့သည် ခင်ခင်ကြီး အချက်အလက်ကျကျ ပြောနေသည်ကိုလည်း နားမထောင်၊ ဒေါနှင့်မောနှင့် လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် ပြောနေပုံကိုလည်း မကြည့်ကြဘဲ နောက်လာမည့်ထောက်ခံသူ ကြာကြာကိုသာ ကြည့်နေကြလေ၏။

“ပြီးတော့ ခုနင်က မိန်းမလိမ္မာကလေး စကားပြောသွားတာက နဘော ထပ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ဆိုတော့ ဦးပုည သမီးကလေးလား။ သို့တည်းမဟုတ် အခါတိုင်း နဘောထပ်စကားတွန့်တွေနဲ့ ပြောတတ်တဲ့ ကျောင်းတော်သား စကားတွေကိုရေးပြီး ကျက်၊ ဒီကျတော့ ဟန်နဲ့ ရွတ်ဖက်သရဇ္ဈယ်တဲ့ ကျောင်းတောသားရဲ့ တပည့်မကလေး များလားလို့ တွေးမိတယ်” (အချက် အချက်ဟူသော အော်သံ)

ကြာကြာသည် စာရေးနေစဉ် မင်ကုန်သွားသဖြင့် အနီး၌ခေါင်းငုံ့ကာနေသော စက်ကရီထေရီကို

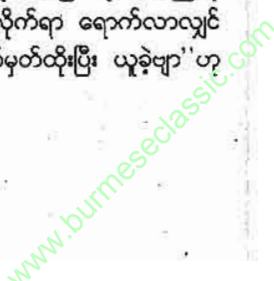
“ဒီမှာရှင့်၊ ဒီမှာရှင့်” ဟု ခေါ်၏။ စက်ကရီထေရီကား မကြား။  
 “ဒီမှာရှင့်၊ ဒီမှာရှင့်” ဟု ဆိုပြီး ဖောင်တိန်နှင့် စားပွဲကိုခေါက်ရင်း ခေါ်ပြန်၏။  
 မထူး။

“အိုရှင့်၊ မစွတာ စက်ကရီထေရီ”  
 “ဘာလဲ ခင်ဗျာ” ဟု အလန့်တကြားကြည့်ပြီး စက္ကရီထေရီကထူး၏။  
 “မင် ပေးစပ်ပါ” စက်ကရီထေရီသည် မင်ယူပေးရပြန်၏။

ညိုထွန်းသည် နေရာမှ ထသွားပြီး ဥက္ကဋ္ဌငန်းသို့ ဝင်သွား၏။ အမှုဆောင် ကော်မတီ ဘယ်သူတွေကို တင်ရပါ့မလဲဟု ရွေး၏။ နောက် အင်းဝကျောင်းဆောင်မှ ကျော်သိန်း၊ ပုဂံမှ ကိုလှဖေ၊ သထုံမှ ကိုတင်မောင်၊ စစ်ကိုင်းမှ ကိုအေး၊ ပဲခူးမှ ကိုဘဌေ၊ ဂျပ်ဆင်မှ ကိုမြင့် စသော မိတ်ဆွေအပေါင်းကို ခေါ်၍ တိုင်ပင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။ သူတို့ထံသို့ စာရေး၏။ ကိုကံသိန်းကို ခေါ်လိုက်ရာ ရောက်လာလျှင်

“ဦးကံသိန်း ဒါကို သူတို့ဆီ လိုက်ပြပြီး လက်မှတ်ထိုးပြီး ယူခဲ့ဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ကောင်းပြီ ဆရာ”

“ခင်ဗျား ဖိနပ်စီးထားပါလား။ အောက်က အေးတယ်”

“ပြင်ဘက်မှာ ချွတ်ထားတယ်။ ခုံဖိနပ်မို့ အစည်းအဝေးမှာ ဆူလွန်းလို့”

“အစည်းအဝေး ပြီးခါနီးပြီလား”

“ပြီလုပြီ ဆရာ။ ဟော ခုဘဲ ပထမဆုံးပြောတဲ့ မိန်းကလေး ပြောပြီဆရာ”

ညိုထွန်းသည် အခန်းဝသို့ သွားနားထောင်ပြန်လေ၏။

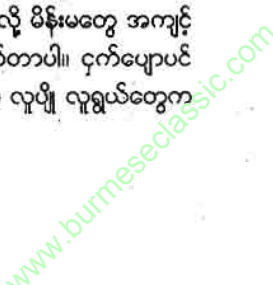
“အိမ်ထောင်မှု ကောင်းစွာတတ်ရတယ်။ အိမ်ထောင်မှုကို အရေးတကြီး

ထားအပ်တယ် ဆိုတာဟာ စီးပွားရေး ဖူလုံမှ နေနိုင်တယ်။ ရှင်တို့တစ်တွေက ကိုယ့်ကိုယ်လောက်သာ ကြည့်နေတာကိုး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ကြည့်နေတော့ စီးပွားရေး တင့်တောင့်တင့်တယ်နဲ့ ထယ်ထယ်ဝါဝါ နေရတဲ့ အိမ်ကြီးရှင်အဖြစ်နဲ့ မြင်ရတာပေါ့။ ဒီကိုယ်ခွဲနဲ့ ဖြစ်နေတာမို့ အိမ်ထောင်မှုသာ အရေးကြီးလေဟန် အမြင်မှား နေတာပေါ့။ ရှင်တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်မှု စွာလိုက်စမ်းပါ။ ဘာတွေ မြင်ရမလဲ။ လင်ပြောင်း ရိုးစင်းရင် ထင်းခွေရတဲ့ မယား။ ကောက်သင်းကောက် ထွက်ရတဲ့ မယား။ လင် ကူလီလုပ်ရင် ဆေးလိပ်ခုံသွားရတဲ့ မယား။ လင် စွပ်ကျယ်စက်က အလုပ်လုပ်ရင် ထီးစက်သွား ထီးချုပ်ရတဲ့ မယား။ အဲဒီလို ပစ္စည်းဥစ္စာ မဖူလုံလို့ လင်တွေနဲ့ တန်းတူ လုပ်နေရတာကို တွေ့ရမှာပဲ။ အထင်းသား မြင်ရမှာပဲ” စသော အသံကလေးသည် ညိုထွန်းနားသို့ တစ်စိစိမိုလို့မိ၍ ဝင်လာလေ၏။ လက်ခုပ်သံ ဆူညံစွာ ပေါ်လာလေ၏။

“အဲဒီတော့ကာ ရှင်တို့ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် မယားရော လင်ရော အအားမနေရမယ့် ခေတ်ရောက်လာပြီ။ ဒီခေတ်ကို ဖိဆန်ပြီး ဗမာဆယ်သန်းအနက် ငါးသန်းကျော်သော မိန်းမတို့က အိမ်မှုကလေးလုပ်ပြီး ဇာတက်တင်းကို ထိုးနေကြမယ် ဆိုရင် မွဲသထက်မွဲပြီး ဖတ်သေကြမယ်။ ဒီလို လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းတောင် ချောင်တယ်လို့ မရှိကြဘူး။ ကျွန်မတို့ ပညာတတ် မိန်းကလေးတွေဟာ ခုနင်ကပြောခဲ့တဲ့ တောင်သူ မယား။ ကူလီအလုပ်သမားတွေရဲ့ မယားတွေကို ရှေ့ဆောင်ထားပြီး ဆိုက်ရောက်တဲ့ ခေတ်ကြီးကို မကြောက်မရွံ့ လက်ခံပြီး လုပ်ရသော အလုပ်ကို နိုင်နိုင် လုပ်ကြရမယ်။ ကျွန်မတို့ ခေါင်းဆောင်ပြီး သူတို့ရဲ့ စီးပွားရေး တက်အောင်လုပ်ရမယ်” လက်ခုပ်သံများ ဆူညံလာပြန်လေ၏။ ညိုထွန်းသည် အရှေ့ဘက် အုတ်နံရံပေါ်တွင် လက်ထောက်ပြီး ငေးကြည့်နေလေ၏။

“တစ်ချက် ခံပြာသွားတာက ကောလိပ်ကျောင်းလာလို့ မိန်းမတွေ အကျင့် စာရိတ္တပျက်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ စင်စစ်မှာ နဂိုရှိမှ နကိုင်ထွက်တာပါ။ ငှက်ပျောပင် စိုက်မိ မိလိုက်ဖဲသာ။ ကျွန်မ ဝန်ခံတယ်။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းမှာ လူပျို လူရွယ်တွေက

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ဟော်တယ်ခေါ်ရာလိုက်၊ အရက်တိုက်လဲသောက်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခေါ်လိုက်၊ ညနာရီပြန် တချက် နှစ်ချက် ကျောင်းက ခိုးထွက်ပြီး လူပျိုက ကားနဲ့ ခေါ်ရာလိုက်၊ ဆရာတွေကို မျက်နှာရအောင်ဖြူ ဒါတွေ ရှိပါတယ်။ ဝန်ခံပါတယ်။ ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်မှာတော့ ပိုများတယ်တောင် ကြားရတယ်။ ဒါမေမဲ့ ဒါတွေက ရှိပြီတော့ဘဲ။ ကောလိပ်ကျောင်း မှတင် မကဘူး။ အရပ်ထဲမှာလဲ အပြည့်ဘဲ။ သူတို့လို လူစားက ကျွန်မတို့ ကျောင်း ဆောင်မှာ ၁၅၀ လောက်ရှိတဲ့အထဲက ၁၅ ယောက်လောက် ရှိမှာပေါ့။ သူတို့ ရှိတာကို ဝန်ခံတဲ့အပြင် ဒီပြင်အစားမျိုး ရှိသေးတာကိုလဲ သိရအုံးမယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရား အမှန်သွား။ ဥပုသ်စောင့်လို့၊ စာကို ကောင်းကောင်းဖတ်လို့၊ အဝတ်တောင် တော်တော်နဲ့ ဒီဘီမပေ။ ကိုယ်ဖာသာကိုယ်လျှော်၊ ကိုယ်ဘာသာကိုယ်မီးပူတိုက်၊ မောင်ဘွားအစောင့်အရှောက်ခံ၊ ရည်းစားမထား။ ရုပ်ရှင်ခေါ်ပြမလိုက်၊ အကျင့်စာရိတ္တ ပထမတန်းစားတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါကို သိဖို့လိုတယ်။ မကောင်းတဲ့ မိန်းမအညံတွေ ကို သုတ်သင်မယ့်အစား၊ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ၊ စောင့်ထိန်းပြီး အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်စွာ နေမယ့်အစား၊ အကျင့်စာရိတ္တ မပျက်အောင် ကောလိပ်စတဲ့ အထက်တန်း ပညာကို မသင့်ပါနဲ့လို့ ဆိုတာဟာ ငွေစင်မှာ ဘော်ရောနေတာကြောင့် လွင့်အပစ်ခိုင်းတာလို မသိတွင်းနက်လှတယ်”

ညိုထွန်းသည် သစ်တိုပင်ကြီးများပေါ်မှာ ငွားငွားကြီးလင်းနေသော လမင်းကြီးကို ကြည့်နေလေ၏။

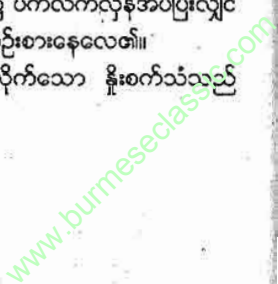
နေ့အခါ၌ မည်းနေသော ကတ္တရာစေးလမ်းများမှာ လရောင်တွင် ဖြူရော် ရော်ဖြစ်နေပြီး ကုလားဆာရီအဖြူရှိ အနားပတ်လိုထင်ရှားစွာ ပေါ်နေလေ၏။ လမင်းပေါ်တွင် မေးတင်နေကြသော တိုက်အိမ်ကလေးများမှ ဓာတ်မီးများသည် လရောင်တွင် မျက်စပစ်နေကြလေ၏။

(၁၆)

ပုဂံကျောင်းဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ အခန်းတိုင်းတွင် မီးရောင် ဝင်း၍ နေလေ၏။ များစွာသော ကျောင်းသားတို့သည် မိမိတို့အခန်းတွင် စာဖတ်နေကြသည်။ အတန်းစာဖတ်သူဖတ်၊ ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်သူကဖတ်၊ စာရေးသူက ရေး၊ ကိုသီဟန်မှာကား ဘာမျှမလုပ်ဘဲ ခြင်ထောင်တွင်း၌ ပက်လက်လှန်အိပ်ပြီးလျှင် ဆေးပြင်းလိပ်ကို တဖွားဖွား ဖွာ၍ ခဲရင်း တွေ့ကရာ စဉ်းစားနေလေ၏။

“ဒင် ဒလင် ဒလင် ဒင်” နှင့် ပြင်းစွာတီးလိုက်သော နှိုးစက်သံသည်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

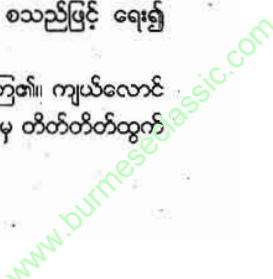


ဆိတ်ငြိမ်သော ပုဂံကို နောက်ယုက်လိုက်လေ၏။ ထိုနာရီသံမှာ ကိုစိန်၏ အခန်းမှဖြစ်ရာ အကြောင်းမသိသူ အခန်းနားနီးချင်းတို့သည် ဤဆယ်နာရီခွဲအချိန် ဘယ်အတွက် နှိုးစက်ကြီးဖြင့်ထားရပါလိမ့်ဟု တွေးတော အံ့ဩကြလေသည်။ အခန်းချင်းနီး၍ ဓာတ်သိဖြစ်သူ တင်ဦး၊ သက်ဖေ၊ လွန်းမောင်တို့ကား မအံ့ဩ၊ မတွေးတော၊ နာရီသံကို ကြားလျှင်ပင် ကုလားထိုင်မှထပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့တက်ကြလေ၏။ သက်ဖေသည် ကုတင်ပေါင်ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ကိုစိန်၏ အခန်းတွင်းသို့ ရာဖုတ်ကွက်ကာထားသော နံရံကြားမှကြည့်လေ၏။

ကိုစိန်သည် နာရီနှိုးစက်ကိုပိတ်ပြီး ဖတ်နေသော စာအုပ်ကို ဘေးဖယ်ထား လိုက်လေ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လက်ပိုက်၍ တာဝန်ရှိစစ်သားလို ထိုင်လေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများကို တောင့်တင်းကာထားသည်။ အသက်ကိုမှန်စွာ ဂှူရှိုက်သည်။ နောက်မျက်စိကိုမိန်းလိုက်သည်။ မျက်လွှာဖြင့် မှောင်ချထားလိုက်သော ကိုစိန်၏ စက္ခုအကြည်ဓာတ်တွင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ခုပေါ်လာ၏။ အလှသည် ဆံပင်နောက်တွဲဆံထုံးကလေးဖြင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။ သူ၏ အခန်းမီးမှာ ခလောင်ပိတ် လိုက်ပြီးဖြစ်၍ မှောင်နေလေ၏။ ပြင်ဘက်က မီးရောင်သာ မှန်ရုံမှန်ဝါး ထိုးဝင်လျက်ရှိ သည်။ အလှ၏ ဖောင်းကြွသော ရင်ကလေးသည် ဘဝင်တုန်တိုင်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဆင်းတက်နေလေသည်။ အလှမှာနှာတံကလေးပေါ်ပေါ်၊ မျက်တောင်ကျော့ကျော့၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်ကွင်းညိုညို၊ အသားဖြူဖြူ၊ တော်တော်လှသူကလေး ဖြစ်လေ သည်။ အလှသည် ထိုသို့လျှင် ကုတင်ပေါ်တွင် ခြေတွဲလွဲချ၍ ၂ မိနစ်ခန့်မျှထိုင် နေလေသည်။ ကိုစိန်သည် မျက်လွှာလိပ်ကို ဖြန့်တင်လိုက်လေ၏။ သူ့ရှေ့တွင် တွေ့နေကျ စာအုပ်၊ တွေ့နေကျ မင်အို၊ တွေ့နေကျ နာရီကို မီးရောင်တွင် မထင် မရှားစွာ မြင်ရပြန်လေ၏။ ကောင်းသောအိပ်မက်မက်နေသူသည် အိပ်မက်မပြီးမီ နိုးလာသကဲ့သို့ ကိုစိန်သည် မကျေနပ်၊ မရောင့်ရဲ၊ အခဲမကြေ။

ကိုစိန်သည် အလှဆီမှ စာတစ်စောင်ရကတည်းက ထိုသို့ဆယ်နာရီခွဲပြီး ငါးမိနစ်အလွန်တွင် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ထိုင်၍ အလှကို တွေးလေ့အောက်မေ့လေ့ရှိသည်။ အင်းလျားသူအလှက 'အလှတို့ကျောင်းဆောင်မှာ ဆယ်နာရီခွဲမီးပိတ်လိုက်ပြီး ငါးမိနစ် လောက်ကြာရင် အိပ်ရာပေါ်မှာ အလှထိုင်ပြီး ကိုကိုကို တွေးပြီသာမှတ်ပေတော့။ အလှ ညစဉ်တွေးတဲ့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုကိုကလဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ထိုင်ပြီး အလှကို တွေးပါနော်။ စိတ်မပျက်ပါနဲ့နော်။ ကိုကိုနော်။ ဟုတ်လားနော်' စသည်ဖြင့် ရေး၍ ကိုစိန်ကို ပြောထားလေသည်။

လွန်းမောင်နှင့် တင်ဦးတို့သည် ကိုစိန်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးကြ၏။ ကျယ်လောင် စွာမရယ်မိရန် ချုပ်တီးထားကြလေသည်။ သူတို့သည် အခန်းတွင်းမှ တိတ်တိတ်ထွက်



ပြီး သက်ဖေအခန်းသို့ ထွက်ကြလေ၏။ သက်ဖေလည်း လူလာသံကြား၍ ချောင်းကြည့်ရာမှ ဆင်းလာပြီး

“ကဲ၊ ဘာလုပ်မလို့ လာကြတာလဲ။ သွားကြကွာ။ ဆရာလာနေမှဖြင့် မကောင်းဘူး” ဟု ကုလားထိုင်ထိုးပေးရင်း နှင်ထုတ်လေ၏။

“ သိပ် ဟိုပြောဒီပြောမပြောနဲ့ ကိုယ်လူ။ ကဲ မင်းဒီမှာထိုင် ကိုယ်တို့က ဒီမှာထိုင်မယ်”

“ဘာကြောင့်”

“ပြန်စာကလေး ရေးကြအုံးစို့”

“ဘယ်သူ့ဆီ” ဟု သက်ဖေက မျက်ခန်းမြင့် မျက်လုံးဖြင့် မေး၏။

“ကွာ နောက်မနေပါနဲ့။ ကိုစိန်ဆီပေါ့”

“ ဘာအကြောင်း”

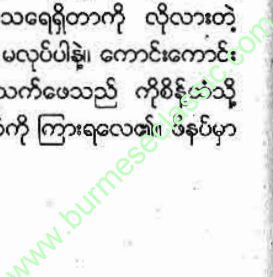
“မင်းအမေနဲ့ ငါနဲ့ ညားတဲ့အကြောင်းဗျာ” ဟု တင်ဦးက ဘောက်ထိုးလိုက်မှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး သက်ဖေသည် စာရေးရန်ပြင်လေ၏။

“ ရှေ့ဆုံးက ဒီတစ်ခါတော့ သီချင်းထည့်မယ်ကွာ။ ရေး ရေး၊ သိကြားမင်းတောင် ဖျက်တာ မပျက်နိုင်ပါဘူးရှင်။ ပျို့စိတ်ထဲမှာ မောင့်ကိုသာ ချစ်ခင်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မေတ္တာမညှိုးပေါင်၊ တို၍ မောင်ကဲချင်၊ ဖဲရိုက်တာ မြင်းလောင်းတာတွေ စုံလင်၊ ဒါထက်တောင် ကဲအုံးရှင် ဆယ်ဆပင်။ မေတ္တာ သို့ပေမယ့် ပျက်ပေါင်ရှင်။ မောင့်ကိုသာ ပင် ရွှေမေတ္တာ အရင်းခံပါဘဲရှင် ၂ ချို့။ ညအိပ်ရာထဲဝင်၊ ဘုရားရှိခိုးရင် မောင့်ကို ရည်မှန်းကာ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေရှင်၊ ကဲသီချင်းတော့ ရေးပြီးပြီ။ နောက်ဟာ တွေတော့ မင်းကောင်းမယ်ထင်သလို ချဲ့ပေတော့” ဟု လွန်းမောင်က အမိန့်ပေးပြီး ရုပ်ရှင်ဂျာနယ်များကို ယူ၍ ကြည့်နေလေ၏။ သက်ဖေလည်း စာကိုဆက် ရေးလေ၏။

“ ဟေ့ကောင် မင်းလက်ရေး ပေါ်ကုန်လိမ့်မယ်။ ငယ်ငယ်ရေးပါကွာ။ မစောင်းပစေနဲ့” ဟု တင်ဦးက အကြံပေးပြန်လေ၏။

“ အဲဒီလို သီချင်းရှိတယ်။ သီချင်းအတိုင်းပါပဲ။ ကိုကိုဘာလုပ်လုပ် သဘော ကျပါတယ်။ တေလဲ စိတ်မဆိုးရက်ဘူး။ ပေလဲ မပြောရက်ဘူး။ နို့ပေမဲ့ မြင်းလောင်းတာ ဖဲရိုက်တာ။ မိန်းမလိုက်တာတွေဟာ ကောင်းသလား။ မကောင်းဘူး နော်။ အယုတ္တမာ တရားတွေ၊ ဒါကြောင့် ဒီမကောင်းမှုတွေ မကျူးလွန်ရင် ကိုကိုမှာ ကျက်သရေ မင်္ဂလာတိုးဖို့၊ ကြီးပွားဖို့ဘဲ။ ကိုကိုကြီးပွားတာ၊ ကျက်သရေရှိတာကို လိုလားတဲ့ အလှတစ်ယောက်က ကိုကိုရယ် မကောင်းတာတွေတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ကောင်းကောင်း နေပြီး စာကြိုးစားပါလို့ အသနားခံရင်” စသည့်ဖြင့် သက်ဖေသည် ကိုစိန်ဆီသို့ အလှ၏ ကိုယ်စားစာရေးနေခိုက် ဒေါက်ဒေါက်နှင့် ဖိနပ်သံကို ကြားရလေ၏။ ဖိနပ်မှာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အခန်းဝ၌ ရပ်သွားလျက် 'အဟမ်း' ဟူသော ချောင်းဟန်သံကြားရ၏။ သက်ဖေတို့သည် ထိန်လန်သွားကြလေ၏။ သက်ဖေက မျက်စတစ်ဖက်ချီပြီး တံခါးဘက်သို့ ကလောင်နှင့် ထိုးပြ။

"ဆရာပဲ" ဟု လေသံနှင့် ပြောပြီး ရေးသောစာကို ဖုံး၊ ကြည့်နေကြသော ရုပ်ရှင်ဂျာနယ်ကို ချောင်ထိုးထား စာအုပ်ကြီးများကို ဆွဲ၍ ဖွင့်နေကြလေ၏။

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ မောင်တင်ကို မြင်ကြမှ

"ဟေ့ မင်းရည်းစား ငါနဲ့ညားတဲ့လား" စသည်ဖြင့် ဆူကြလေ၏။

"မင်းတို့ဘာလုပ်နေကြသလဲ" ဟု မောင်တင်ကမေးရင်းစားပွဲပေါ်တွင် တင်ပလွဲထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ရှာလေ၏။ ရေးလက်စ စာကိုတွေ့မှ

"ဟေ့ မင်းတို့ဒါဘာလုပ်ကြတာလဲ" ဟု မေး၏။

"တိုး တိုး ၊ ခွေးသားဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့။ ကိုစိန်ကြီး ဟိုဘက်ကလေ သိသလား။ မောင်တင်က ပုတ်သင်ညှိလုပ်ပြ၏။

သူကဖရက်ရှာကလေးအလှကို ကြိုက်နေရော။ ပိုးချင်လှတယ်ဆိုတာကို။ ဒါနဲ့ ကိုယ့်ကို လုပ်ပေးစမ်းပါ ခိုင်းရော။ ဒါနဲ့ ကိုယ်ကလဲ အလှနဲ့သိတယ်။ လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ချကြားက စာရေးနေတာပေါ့" ဟု သက်ဖေက ရှင်းပြလေ၏။

"ဟား ဟား။ တယ်ရှုပ်တဲ့ကောင်တွေကွာ" ဟု ရယ်လျှင်

"ဟဲ့ ဖင်ကြီးပြန်ပြီး သိပ်မရယ်နဲ့ကွာ။ ဆရာကြားကုန်လိမ့်မယ်" ဟု လွန်းဖေက အမိန့်ပေးပြန်လေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ပျော်တပြုံးပြုံးဖြင့် ထူးဆန်းသော သတ္တဘောဂနတ်၏ ဇာတ်ထုပ်ကို ကပြကြပြီးနောက် မောင်တင်က

"ဟေ့ ကိုသက်ဖေ၊ ကိုယ်တို့လူတွေအားလုံး သမဂ္ဂအသင်းကော်မတီ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ" ဟု အကြောင်းကြားလိုက်လေ၏။

"ဟုတ်လား။ ကောင်းတယ်"

"ဘယ်သူများလဲကွ" ဟု တင်ဦးက မေးလေ၏။

"ကိုစိုးထွန်း။ ကိုတင်မောင်၊ သထုံဟောလ်ကလေး။ ပန်းဟောလ်က ကိုဘဌေ၊ အင်းဝကကိုသိန်းမောင်။ ပင်းယက ကိုညိုထွန်း။ ဂျပ်ဆင်က ကိုမောင်ကြီးတို့ပဲ။ အားလုံးလူတော်ချည်းပဲ"

"လူရမ်းချည်းပါပဲကွာ မင်းတို့ လူစုသာ တက်ရင်တော့ အရမ်းတွေလုပ်ကြ တော့မှာပဲ" ဟု တင်ဦးက ကန့်ကွက်လေရာ

"ဘာရမ်းတာလဲကွ။ မိုးရိုးသားသားနဲ့ မဆောင်ရွက်၊ မခိုမကပ်ဘဲ၊ သတ္တိရှိရှိနဲ့ ဆောင်ရွက်ရင်ပဲ မင်းတို့က ရမ်းတယ်ခေါ်သလား" ဟု သက်ဖေက ကြားဝင်၍ မေး

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား

လုပ်နေရလျှင် ထိုသူကား ခေါင်းဆောင်တူသာဖြစ်၍ ခေါင်းဆောင်မှုမှာ သူတစ်ပါး၏ အလုပ်ဖြစ်ပေသည်။ ဆင်းရဲသားများ၏ လိုလားချက်များ ဆင်းရဲသားတို့ ကောင်းစွာ စီစဉ်မှုများကို လှုံ့ဆော်သောဝါဒ ကြီးစိုးလျှင် ဆင်းရဲသားခေါင်းဆောင်သည် (Leader of the Masses) ဟု ခေါ်ရသည်။ နေရှင်များ၊ အင်ပီရီရယ်လစ်များ ကောင်းကျိုးကိုသာ ကြွေးကြော်လှုံ့ဆော်သော ဝါဒကြီးစိုးလျှင် နေရှင်အင်ပီရီရယ်လစ်တို့၏ ခေါင်းဆောင်မှုပင်ဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်မှုကို ကြီးမှူးသူ (ဝါ) ဝါဒကို ထွင်သူ၊ ဝါဒတစ်ခုကို ယုံကြည်သက်ဝင်၍ ဝါဒအတိုင်း လုပ်သောသူ၊ ဝါဒကို သစ္စာမဖောက်ဘဲ လိုက်သူကို ခေါင်းဆောင်စစ်ဟု ခေါ်ရလေသည်။ ဝါဒကို ရိုသေစောင့်စည်းသော သစ္စာဝါဒကို တွင်ကျယ်အောင် လုပ်နိုင်သော အရည်အချင်း၊ ဝါဒပြန်နဲ့အောင်မြင်အောင် ပြုနိုင်သော ဖွဲ့တို့ဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကောင်းမကောင်းကို ဆုံးဖြတ်ရလေသည်။

သပိတ်မှောက်ကိစ္စတွင် လွှမ်းမော ဝါဒမှာ သခင်ပညာဝါဒဖြစ်၍ လက်နက်မှာ သပိတ်ပင်ဖြစ်၏။ ကိုနု အပျိုးရှိသော လူတစ်စုသည် သခင်ပညာဝါဒဖြင့် ယူနီဗာစီတီကို သပိတ်မှောက်၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုနုကို ကျောင်းထုတ်ခြင်းမှာ အူနေသော မီးပုံကို လေတစ်ချက်ပင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ကိုနုကိုသာ ကျောင်းမထုတ်လျှင် ထိုနှစ်က သပိတ်ဖြစ်ရန် အကြောင်းမရှိ၊ ကိုနုလို ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်မရှိကလည်း သပိတ်မှောက်ကိစ္စ ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ကိုနုကား သပိတ်မှောက်ရန်သာ ခေါင်းဆောင်၍ သပိတ်မှောက်နေဆဲတွင် ခေါင်းဆောင်မဟုတ်တော့ပေ။ အရေးဆိုစရာ ဘျိုက်ကောက်တားကောင်စီ အတွင်းရေးစီမံစရာ ဘျိုက်ကောက်တားကို အဘော်ကို ထုတ်စရာတို့၌ ကိုနုခေါင်းမဆောင်၊ မစ္စတာရာရှစ်ကိုသာ လွှဲထားပေးသည်။ မစ္စတာရာရှစ်မှာ သခင်ပညာဝါဒရှိသူ မဟုတ်ဘဲ ခုံဖိနပ် ဆေးသုတ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ပညာ အစုတ်ကလေးကို ပြုပြင်၍ နေလိုသောသူသာ ဖြစ်လေသည်။ သပိတ်ပြန်လှန်သောအခါ၌ကား ကိုနုမှာ နောက်လိုက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မစ္စတာရာရှစ်၊ ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုအုန်း၊ စသည်တို့ကား သပိတ်လှန်ရာ၌ ခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြ၏။ သခင်ပညာဝါဒကို ခေါက်သိမ်းထားပြီး မစ္စတာရာရှစ်နှင့် ကိုအုန်းတို့သည် ပညာရေးဝန်ကြီး အစရှိသော ပညာပိုင်း အရာရှိတို့နှင့် ဈေးဆစ်သော ဝါဒ၊ လျှပ်ပေါ်သော လျှာတို့ဖြင့် ပေးသမျှ ကတိကို ယုံကြည်သောဝါဒ (ဝါ) ခယဝယ ဝါဒသို့ ကူးပြောင်းသွားခြင်းဖြင့် သပိတ်ကို လှန်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုသို့သပိတ် လှန်ရာ၌ စာမေးပွဲအောင်၊ အစိုးရအလုပ် လုပ်ကာနေချင်လာသောသူများ၊ ဇွဲမရှိသောသူများ၊ ကြာရှည်အနစ်နာမခံလိုသူများ၊ သာရာညာဏီသမားများ၊ သခင်ပညာဝါဒကို သဘောမပေါက်ဘဲ အများမြေပြို၍ ပြိုခဲ့ကြသူများသည် မစ္စတာရာရှစ်၊ ကိုအောင်ဆန်းနှင့် ကိုအုန်းအား ထောက်ခံကြ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လေ၏။

“ရမ်းတယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတာ၊ အဆင်ခြင်မရှိ ထင်ရာတစွတ်ထိုး လုပ်တာကို ပြောတာ”

“မင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ဘာများ မစဉ်းစားဘဲ ဒို့လူတွေလုပ်လဲ ပြောစမ်း။ မစဉ်းစားတဲ့နေရာတွေ ပြောစမ်း ဥပမာထုတ်”

တင်ဦးလည်း ထုတ်မပြနိုင်သောကြောင့်

“ကဲကွာ၊ ဒါတွေမပြောပြနဲ့။ အလှကြောင်းသာ ဆက်ကြစို့” ဟု ရှောင်လိုက်လေ၏။

(၁၇)

ညိုထွန်းသည် ပင်းယကျောင်းဆောင်အပေါ်မှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြီး တင်အေး၊ လှဘော်၊ စန်းမောင်စသော ပထမနှစ် အိုင်အေ ကျောင်းသားများထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်လေ၏။

သူသည် ထိုကျောင်းသား ကလေးများနှင့် သင့်မြတ်လေ၏။ ကျောင်းသား ကလေးများသည် သူ့အား အကိုကြီးကဲ့သို့သဘောထားကာ ချစ်ခင်ကြ၏။ အားကိုး ကြ၏။ ဆုံးမစကားနားထောင်ကြ၏။ သူသည် သူတို့ကြိုက်တတ်သော စာအုပ်များကို ပေးလေ့ရှိ၏။ တင်အေးကား သတင်းစာကြည့်လေ့ရှိ၏။ လှဘော်ကား ဝတ္ထုစာအုပ် ဖတ်တတ်၏။ စန်းမောင်မှာ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ရာဇဝင်များကို ဖတ်နေကျဖြစ်၏။ သူတို့၏ အကြိုက်လိုက်၍ ဘယ်သတင်းစာကြည့်၊ ဘယ်ဝတ္ထုဖတ်၊ ဘယ်သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို လေ့လာ စသည်ဖြင့် ညိုထွန်းသည်လမ်းညွှန်လေ့ရှိ၏။

ညိုထွန်းရောက်လာသောအခါ တင်အေးနှင့် လှဘော်တို့သည် စန်းမောင် အခန်းတွင်းသို့ စုလာကြပြီး စန်းမောင်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကြလေ၏။ ညိုထွန်းကား ပတ်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး

“လှဘော်ရင်ပတ်နာတာ သက်သာပြီးလား” ဟု မေးလေ၏။

“သက်သာပြီခင်ဗျ”

“စန်းမောင်ကော မင်းအကိုဆီက စာရသေးသလား”

“မရတာ ကြာပြီ”

“မင်းကကော ရေးသားသလား”

“ဒါထက် ကိုညိုထွန်း၊ ကျွန်တော် ဟိုမော်ဒင်ရီးဗျူးပြီးသွားပြီ။ ခုယူသွားပါ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ဗျာ”ဟု တင်အေးက ကြားဝင်၍ ပြောလေ၏။

“အေး ယူမယ်၊ ငါ့အခန်းမှာ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဝတ္ထုလဲပါတယ်။ ဆွန်ယက်ဆင် အတ္ထုပ္ပတ္တိလဲပါတယ်။ တရုတ်ပြည်က ကျောင်းသားတွေ အကြောင်းလဲပါတယ်။ ငါ့အဟောင်းဆိုင်ကဝယ်လာတာ သုံးအုပ်ထဲ၊ မင်းတို့လှည့်ဖတ်ကြ” ဟု ပြောပြီး စာအုပ်ကို ဆွဲ၍ ကြည့်နေရာ

“ဆွန်ယက်ဆင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”ဟု လှသောင်းကမေးလေ၏။

“ဆွန်ယက်ဆင်ဆိုတာ တရုတ်ပြည်က သူပုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးပေါ့ကွ။ သူဟာ ငယ်ငယ်က အင်မတန် ဆင်းရဲတယ်။ တရုတ်ကျောင်းကလေးမှာ နေစဉ်တုန်းက ဖိနပ်မစီးရလို့ ခြေဖဝါးတွေကွဲတော့ “ငါတယ်ဆင်းရဲတယ်။ ငါတင်မကဘူး ငါတို့ကျောင်းနေဖက်တွေဟာ အားလုံးဆင်းရဲကြတယ်။ ငါတို့တစ်တွေ ချမ်းသာအောင် ငါကြိုးစားမယ်” ဆိုပြီး တိုင်းပြည်မှာ ဆင်းရဲရေးရဲ့ အမြစ်၊ အလုပ်လက်မဲ့ရေးရဲ့ အမြစ်ဖြစ်တဲ့ အစိုးရ မကောင်းမှုကို ဖြိုဖျက်ခဲ့တယ်။ နောက် သမ္မတတောင် ဖြစ်သွားတာပဲ”ဟု ညိုထွန်းက ပြောပြသည်။ ညိုထွန်းသည် ပြုတ်လျက်နေသော ဖျင်အင်္ကျီ လက်ကြယ်သီးကို ပြန်တပ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။

တင်အေးသည် ညိုထွန်းအခန်းသို့ လိုက်သွားလေ၏။ အခန်းရှေ့တွင် ကိုလှဖေနှင့် စိုးထွန်း စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟလို၊ ဘယ်ကလာကြတာလဲ”

“ခင်ဗျားဆီ လာတာပါ”

“လာကြဗျာ၊ ဝင်ကြ”ဟု ပြောပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။ စိုးထွန်းတို့သည် ဝင်၍ ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ထိုင်ကြ၏။

“တင်အေး ဒီမှာထိုင်”ဟု ဆိုပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် နေရာပေးလေ၏။ သူလည်း အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။

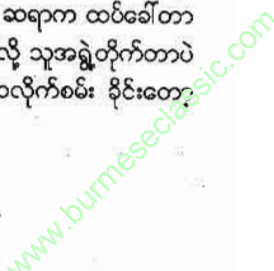
“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီနေ့ ကိစ္စထူးတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟောလ်က ကိုရွှေကျောင်းထုတ်ခံရတယ်”ဟု စိုးထွန်းကဖြေလေ၏။

“ဘာ့ကြောင့်လဲ”

ရှင်းမှာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်တုန်းက ကိုရွှေက ရာဇဝင်တန်းကို သွားတက်တယ်။ ဆရာက “ရိုး”ခေါ်တော့ ကိုရွှေက အမှတ်တမဲ့ ‘ပရဲဇင့်’ လို့သာထူးလိုက်တယ်။ ‘ဆာ’မထည့်မိဘူးပေါ့။ ဆာသံမပါတော့ ဆရာက ထပ်ခေါ်တာ ပေါ့လေ။ ဒီတော့ ကိုရွှေက ရိပ်မိတာပေါ့။ သက်သက်ဆာမပါလို့ သူ့အရွဲ့တိုက်တာပဲ မရှိပြီး ပရဲဇင့်လို့သာ ထူးလိုက်တာပေါ့။ ဆရာက ဒေါပွပြီး ထလိုက်စမ်း ခိုင်းတော့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ကိုရွှေက ထပြတာပေါ့။ ကိုရွှေကလဲ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ပင်နီအင်္ကျီနဲ့ ဆိုတော့ ဆရာက ချက်ချင်းသူ့ရန်သူပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး သွားတာပေါ့။ “မင်းငါ့ကို မရှိမသေ လုပ်တယ်။ ငါ့ကိုတောင်းပန်” လို့ပြောတာကိုး။ ကိုရွှေက “မရှိသေတာမဟုတ်ဘူး။ ဆာမထဲတာဟာ မရှိသေရာမရောက်ဖူး။ ဘိလတ်မှာတောင် ‘ရိုးကော’ ခေါ်ရင် ဆာမထည့်ဘူး” လို့ ဆင်ခြေပေးတာပေါ့။ ‘ကောင်းပြီ’ ဆိုပြီး ဆရာက ပါမောက္ခတိုင်၊ ပါမောက္ခက ကျောင်းအုပ်ကြီးတိုင်၊ ကဲ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ခုကျောင်းထုတ်ပစ်တာပဲ” ဟု စိုးထွန်းက ရှင်းပြလေရာ ညိုထွန်းသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အားပါးရိုက်သလို အခံရ ကြပ်နေလေ၏။ ဒေါသဖြစ်၍လာလေ၏။

“ဒီလောက်ပဲ ဒီကောင်တွေ တစ်ချက်လွှတ်လုပ်ရသလား။ ကြီးတဲ့အပြစ် မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ကျောင်းတောင်ထုတ်ပစ်ရသလား” ဟု ကျယ်လောင်စွာ မေးလေ၏။

“တိုးတိုးပေါ့ ကိုညိုထွန်းရာ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ သူတို့ကို ရိုဂိုသေသေ နေရမယ်။ အာခံပြီး မရှိသေရင် ဒီကျောင်းမှာ မနေရဘူးဆိုတာပေါ့။ ကျွန်ုပ်တို့သွင်းတဲ့ အလုပ်၊ ကျွန်ုပ်ညာပေးတဲ့ဝါဒကို လက်ကိုင်ရှိသူတွေဆိုတော့ ဆင်ခြေတတ်တာ၊ တော်လှန်တာ၊ ကျုပ်တို့ဂုဏ်ကို ကျုပ်တို့ရိုသေတာကို မကြိုက်ဖူးပေါ့” ဟု လှဖေက ပြောပြန်လေ၏။

“ဘာလုပ်မလဲ ကိုညိုထွန်း” ဟု စိုးထွန်းက မေးလေ၏။

“တိုင်းပြည်ကသိအောင် ဆူဖို့ပေါ့ဗျာ။ ကဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကျောင်း ဖြစ်နေပုံက ရုရှားမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်က အခြေအနေနဲ့တူပြီး တော်လစတိုင်း ရေးတဲ့ ဟာကလေးဖတ်ပြအုံးမယ်”

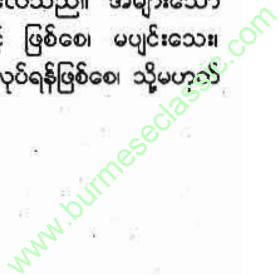
“ယူနီဗာစီတီများသည် ချင်နော့နစ် လူတန်းစားကို စာသင်ကြားပေးရန် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် ရုရှားလူမျိုးတစ်ခုလုံးကို သင်ကြားပေးရန်နှင့် ကျောင်းအဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုရန်ကား လုံးဝမလျော်သော ယူနီဗာစီတီများ ဖြစ်လာလေ သည်။”

“ကိုညိုထွန်း၊ ချင်နော့နစ်ဆိုတာက ဘာလဲ” ဟု တင်အေးကမေးလိုက် လေ၏။

“ချင်နော့နစ်ဆိုတာက ရုရှားစာဘုရင့်အစိုးရ အမှုထမ်းတွေကို ဆိုလိုတာ။

“ကျောင်းသားများ (အကောင်းဆုံးသော ကျောင်းသားများကို ဆိုလိုသည်) ၏ အဓိက လုပ်ငန်းမှာ မှတ်စုကူးယူ၍ ထိုမှတ်စု နှစ်ဆစာမျှ ဆရာများထံမှ သင်ကြားခံယူကာ စာမေးပွဲအတွက်ကိုသာ ပြင်ဆင်ရလေသည်။ အများသော ကျောင်းသားတို့သည် ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိသောကြောင့် ဖြစ်စေ၊ မပျင်းသေး၊ မငြီးငွေ့သေး၍ ဖြစ်စေ။ ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကို မျက်နှာလုပ်ရန်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဆရာတစ်ယောက်ယောက်သည် တော်လှသည်ဟု ကျော်ကြားလာလျှင် သူ့အတန်း တက်ရသည်မှာ ကျောင်း တို့အဖို့ ဖက်ရှင်တစ်မျိုးဖြစ်၍ ဂုဏ်ရှိသည်ထင်၍ ဖြစ်စေ အတန်းတက်ကြသည်။ ”

“ဖယ်စရာပြောတတ်တဲ့ ဆရာအတန်းမှာ ပျော်စရာကောင်းလို့ တက်တာ တော့ မပါတော့ဘဲကို” ဟု စိုးထွန်းက ကြားဖြတ်လိုက်လေသည်။

“အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းအတွက်ကို မပါဘူး ၊ ကဲ ကျောင်းသား များသည် စာမေးပွဲအတွက် အတန်းများကို ဝတ်ကျေတန်းကုန်သာ တက်ကြသည်။ အချို့ကျောင်းသားများကား စာမဖတ်။ အချို့ကား အပေါင်းအဖော်များကို လိုက်၍ အပြင်စာများကို ဖတ်ကြသည်။ ဆရာများနှင့် ရင်းနှီးဆက်ဆံခြင်းမရှိ”။

ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက သာတယ်။ ဆရာတွေက မိန်းကလေး တွေနဲ့များဆိုရင် ဆက်ဆံချင်လွန်းလို့ မပြောနဲ့တော့။ ဆက်လဲ ဆက်ဆံကြတာပဲ။ အင်းလျားဟောလ်မှာဆိုလဲ သွားသွားဆက်ဆံကြတယ်။ အတန်းခန်းထဲမှာလဲ ရင်းရင်း နီးနီးပဲ။ ဆရာတစ်ယောက်ကများ ကျောင်းပြင်ဘက်က အလုပ်တစ်ခုခုရတာနဲ့ ကျောင်းသူတွေအများကြီးကို ထမင်းကျွေးရတယ်။ ရုပ်ရှင်ပြရတယ်။ အဆောင်စေ့ လိုက်နှုတ်ဆက်ရတယ်။ ဆရာတော့ သွားရတော့မယ်။ တပည့်မတို့နဲ့ ခွဲရတာ ဝမ်းနည်း ပါတယ် ပေါ့လေ။ ပြီးတော့ အလိုတော်ရှိတွေနဲ့ ဆရာတွေလဲ အဆက်အသွယ်တော့ အရှိသားပဲ။ တင်ဦးတို့လို လူစုတွေပေါ့”ဟု လှဖေက ပြောလေသည်။

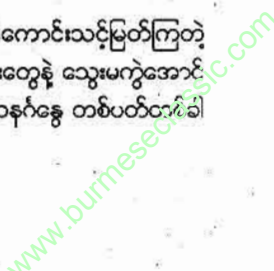
“ဆရာများနှင့် တပည့်များဆက်သွယ်ရာတွင် မေတ္တာနှင့် ယုံကြည်ခြင်း ကင်းမဲ့လျက် ရှိသည်”ဟု ဖတ်ရင်း ညိုထွန်းသည် တစ်ခါက ရိုတ်စီးယား သင်နေခိုက် ဖေခင်ကို ဆရာက ခွေးမောင်းထုတ်သလို မောင်းထုတ်ပုံ၊ ကိုရွှေကျောင်း ထုတ်ခံရပုံ များကို တွေးမိလေ၏။

“များသောအားဖြင့် ဆရာများအပေါ်တွင် တပည့်များကြောက်ရွံ့ခြင်း မယုံခြင်းသာ ထားလေသည်။ တပည့်များသည် ဆရာများထံမှ စာအုပ်တွင်ဖတ်မရ နိုင်သော အသစ်အထူးများကို မရရှိနိုင်ကြ။

“ကဲ ကြည့်ပေတော့ ကိုလှဖေရေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်လောက်က ကျွန်တော်တို့ အထက်ဗမာပြည် ပါသွားတဲ့ အခါလောက်ကပေါ့လေ။ ရုရှားယူနီဗာစီတီ များနဲ့ အခုကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကြီးနဲ့ တူနေကြပြီ” ဟု ပြောပြီး ညိုထွန်းသည် စာအုပ်ကို စာပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်လေ၏။

“ဂျာမနီမှာတော့ ဆရာတွေနဲ့ တပည့်တွေ ကောင်းကောင်းသင့်မြတ်ကြတဲ့ အပြင် တပည့်တွေကို တောသူတောင်သား ကူလီအလုပ်သမားတွေနဲ့ သွေးမကွဲအောင် ပညာရေးစနစ်ကို ပြင်ထားဆိုပါလား”ဟု လှဖေက မေးပြီး “တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်တစ်ခါ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ကျောင်းသားလေးတွေဟာ အလုပ်သမားတွေနေရာ စက်ရုံများကို သွားရတယ်တဲ့။ အလုပ်သမားများနဲ့ သင့်မြတ်စွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသတဲ့။ နောက်ကျောင်းပိတ်ရက် ကျတော့ အစုလိုက်အစုလိုက် ဆရာများက ခေါင်းဆောင်ပြီး တောကို သွားရသတဲ့။ တောမှာ ကျောင်းခန်းများလုပ်ပြီး စာသင်တယ်။ ကျောင်းသားတွေကို တောသူ တောင်သားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး တောသူတောင်သားတွေရဲ့ နေထိုင်မှုကို သိစေ သင်စေတယ်တဲ့” ဟု ဆက်ပြန်လေသည်။

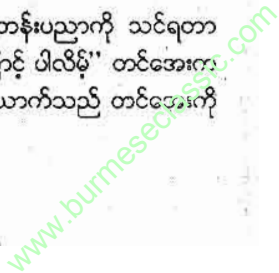
“ရုရှားမှ ခုတော့၊ ခုနင်ကဟာက အနှစ်ငါးဆယ်လောက်တုန်းကကိုး။ ဒီထက် ကောင်းတယ်။ ကျောင်းတွေကို တစ်ခါတည်း စက်ရုံကြီးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး တည်ထောင်ကြတယ်။ ကျောင်းမှာ စာသင်ပြီး လက်တွေ့ပညာကို စက်ရုံထဲဆင်းသင်ရ တယ်။ တောမှာတော့ စုလုပ်တဲ့ လယ်ယာတွေမှာ ကျောင်းများတောင်ထားတယ်။ ဒီလို စက်မှုလက်မှု ပညာသင် ကျောင်းသားတွေ ၁၉၃၂ ခုနှစ်မှာ ၁၃၃၉၀၀ရှိတယ်။ လူတစ်ရာမှာ တစ်ယောက်ခုပြောခဲ့တဲ့ကျောင်းမှာ သင်နေကြတယ်။ စက်ရုံနဲ့ တွဲထားတဲ့ ကျောင်းမျိုးပြောတာ။ ကျွန်တော်တို့ဗမာပြည်မှာတော့ အမရပူရ ရက်ကန်းကျောင်း၊ အလုံအသက်မွေးပညာသင်ကျောင်းက လွဲလို့ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီလို အောက်ကျ နောက်ကျ ဖြစ်နေတဲ့ ပညာရေးစနစ်ဟာ ဘယ်တော့ ဗမာတွေ လူဖြစ်အောင် ထူပေးနိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်မှာ အထက်တန်းပညာဆိုလဲ သင်နေရတဲ့ လူ ၂၀၀၀လောက်သာရှိတယ်။ လူ ၇၀၀၀ မှာ တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ” ဟု စိုးထွန်းက ဝင်၍ ညည်းလိုက်လေ၏။

“ဒီလောက်နည်းတာတောင် ကောလိပ်ကျောင်းကလေးတွေ ထပ်ဖွင့်ပေးပါ ဆိုလို့ ဖွင့်မပေးဘူး။ မန္တလေးကောလိပ်ကို အိုင်အေက တက်ပြီး ဘီအေထားပါလို့ ခဏခဏ တောင်းနေတာတောင်မထားဘူး။ ကုလားပြည်မှာတောင် ကျွန်ချင်းတူပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ထက်သာသေးတယ်။ လူဦးရေ ၁၀၀၀၀ ကျော်လောက်ရှိတဲ့ ဆီရပ်ပူဆို တဲ့ မြို့ကလေးမှာတောင် ဘီအေ သင်ပေးတဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိသတဲ့။ နံပေ့ဆိုတဲ့ ပညာကိုတောင်ရက်ရက်ရောရော သင်မပေးဘူး” ဟု လှဖေက ပြောပြီး စားပွဲပေါ်လက်ထောက်၍ ငေးနေလေ၏။ ခဏမျှငြိမ်သွားလေ၏။ လေတိုက်လာလေရာ တန်းပေါ်၌လှမ်းထားသော လုံချည်သည် တလွင့်လွင့်ခတ်နေလေ၏။ ရေချိုးခန်းဆီသို့ သွားသော ဖိနပ်သံသည် စူးရှစွာ ပေါ်လာလေ၏။

“ လူ ၇၀၀၀မှာ တစ်ယောက်တည်း အထက်တန်းပညာကို သင်ရတာ တောင် အလုပ်လက်မဲ့ဆိုတာ ရှိသေးတာကို။ ဘယ်နယ်ကြောင့် ပါလိမ့်” တင်အေးက ကုတင်ပေါင်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းမေးလေ၏။ စိုးထွန်းတို့ သုံးယောက်သည် တင်အေးကို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ကြည့်ကြလေ၏။

“ လူ ၇၀၀၀ တစ်ယောက်ဆိုတာက အထက်တန်းပညာ သင်နေတာပဲရှိ သေးတယ်။ အထက်တန်းပညာကို လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ပျမ်းမျှကြေးလေးနှစ် သင်ရ တယ်။ အဲဒီတော့ လေးနှစ်တစ်ကြိမ်မှ လူ ၇၀၀၀ အနက်က တစ်ယောက်အလုပ်လို့ချင် တာ။ ဒါတောင် အလုပ်ရှားနေသေးတယ်” ဟု လှဖေက ရှင်းပြလျှင် ညိုထွန်းက ထိုင်ရာမှထပြီး

“ရှားမှာပေါ့ဗျာ သင်ပေးတဲ့ အစိုးရကလဲ သူတို့အစိုးရဘက်မှာချောင်ချောင်နဲ့ ခိုင်းစားဖို့ လူလောက်သာ မှန်းသင်ပေးတာပဲ။ အခုတော့ နိုင်ငံခြားသား ကုလားအမျိုးမျိုး က အလုပ်တွေမှာ လွှမ်းနေလေတော့ သူတို့မှန်းထားတဲ့လူတောင်မှပဲ အကုန်မခိုင်း နိုင်ဘူး” ဟု ပြောလေ၏။ ညိုထွန်းသည် အပေါက်ဝတွင်ရပ်၏။ အားလုံးသူ့အား မော်ကြည့်နေကြ၏။ “သင်သူ့ကျောင်းသားတွေကလဲ အစိုးရအလုပ်ကိုပဲ မှန်းထားကြ တယ်။ သူတို့အမြင်ဟာ ဘယ်လောက်နဲ့နေပြီလဲဆိုရင် အစိုးရအလုပ်ရရင်ရ၊ မရရင် အလုပ်လက်မဲ့ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ မြင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားတစ်စုထဲမှာတောင် ငွေရှာတာကို အစိုးရအလုပ်ရမှ ရှာနိုင်မယ် ထင်ကြ တယ်။ ခိုးကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေတာကိုး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးပြီး ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ဘက် ဝင်ကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ကျွန်တော်က လူငယ်တွေအား လုံး တိုင်းရေးပြည်ရေးချည်းဝင်ရမယ် မဆိုလိုပါဘူး။ မိဘကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်သေးရင်၊ မရှိဆင်းရဲသေးလို့ ငွေစုချင်သေးရင်၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးမှာ မစွန့်ခွဲရင်၊ ကိုယ်စီးပွား ကိုယ်ရှာချင်သေးရင် ဘာပြုလို့အစိုးရအလုပ်တစ်ခုတည်းကို အလုပ်ထင်နေကြ တာလဲ” ညိုထွန်းသည် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ပဲလွှဲထိုင်ပြန်၏။ စားပွဲကိုလက်နှင့် ထုပြီး “ကျွန်တော်တို့ ဗမာလူငယ်တွေ ဒီပြင်ညာဏ်မရှိတော့ဘူလား။ အညွန့်တုံးကုန်ပြီ လား။ ကျွန်တော်ပြောမယ်။ ကော်မရှင်အေးဂျင်းပွဲစား လုပ်အုံးတော့မြို့အုပ်လောက် တော့ လခရတာပါပဲ။ ၇၅ ကျပ်တန် စာရေးလုပ်မယ့်အစား အသက်အာမခံကိုယ်စား လှယ် လုပ်ပါအုံးတော့ ဂုဏ်မငယ်ပါဘူး။ လူငယ်တွေ ပေါင်းစုပြီး ဆိုင်ကလေးတွေ ထောင်၊ အသေးအဖွဲ့အလုပ်ကလေးတွေလုပ်၊ အရင်းသိပ်မကြီးတာက စလုပ်၊ ငါးနှစ် လောက် လုပ်မိရင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ခုတော့ ဒီလိုစွန့်ချင်တဲ့ သတ္တိမရှိတာ။ ဘယ်မလဲ ဒီအကောင်တွေ၊ ဗမာတွေသတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ။ လူ့ရိုက်ရဲတာ သတ်ရဲတာလောက်သတ္တိရှိတာဟာ သတ္တိကောင်းမဟုတ်ဘူး။ မိုက်တာ” ညိုထွန်း သည် စားပွဲပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလေ၏။ အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေပြန်လေ၏။ လေသည် တော်တော်ပြင်းစွာ ညိုထွန်းကို တိုး၍ တိုက်လေ၏။ ညိုထွန်းလုံချည်ကား ဖောင်းနေ လေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ဗျာ၊ ပညာရေးစနစ်ကလဲ ညံ့ပြန်၊ လူတွေကလဲ နံ့ပြန်ဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့ကျောင်းသားတွေရဲ့ ရှေ့ရေးဖြင့် သဲပြင်ကြီးမျှော်ကြည့်လိုက်ရတာလို့ပဲ” လှဖေက စပြန်သည်။ “ကျောင်းမှာ ကိုယ်ရှေ့ရေးကို တစ်ထွာကပိုမမြင်တဲ့လူတွေကလဲ သိပ်ပေါ တာလဲ။ နဲ့တဲ့ပညာရေးစနစ်ကို နှံ့မှန်းမသိ၊ မြင်းစီးအထီးမှန်း အမမှန်းမသိ၊ ဒီပညာရေးကို ပြင်ချင် ဆင်ချင်တဲ့စိတ်လဲမရှိ။ ရေမှာ မျောပါနေတာလို အမျောခံနေ တာပဲ။ သူတို့ရှေ့မှာ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်မှာကိုလဲ မမြင်၊ အစိုးရအလုပ်မရရင် ဘာလုပ်ရ မလဲလို့လဲ မတွေ့။ ရေပဲထဲမှာသာ အမျောခံသွားရင် ပင်လယ်ပြင်မှာ နစ်မြုပ်တာလို ဆင်းရဲတဲ့ နဲ့တဲ့ဘဝမှာ နစ်မွန်းတော့ မှာကိုလဲ မစဉ်းစားမိကြဘူး။ လူငယ်ကလေးတွေ ဆင်းရဲခေါင်းပါးပြီး စိတ်နဲ့လူနဲ့ဖြစ်သွားရင် ဗမာတပြည်လုံးဟာ ကစဉ့်ကလျားနဲ့ ခုအတိုင်းထက်ဆိုးပြီး နစ်မျောမှာပဲ” လှဖေသည် မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး မျက်နှာသုတ်၏။ စကားကို ရပ်ထား လိုက်လေ၏။

“ကိုင်း၊ ကိုလှရွှေကိစ္စ ဆွေးနွေးရအောင် နက်ဖြန် ယူနီယံကို လာခဲ့ပေ တော့”

“ခင်ဗျား တံခါးက ဒရဝမ်ကို လိုက်ပြောပါအုံး။ ကျွန်တော်တို့သွားမယ်”

(၁၈)

မြန်မာစာဌာန  
တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်

တပည့်မလေး အရီ  
နတ်ရှင်နှောင်ကဗျာတွေကို ဖတ်ရတာ ခက်တယ်ဆို၍ ဆရာများစွာ စိတ်မ ကောင်းပါ။ ‘ဆင်းရဲကားရှေ့၊ ချမ်းအေး ကားနှောက်၊ ပြီးရောက်ဘန်ရာ၊ ထိုပမာလည်း၊ ဝမ်းမှာ သိုက်မြိုက်၊ ပိုက်ကာထားလျက်၊ ရက်တသဲသဲ၊ ဝဲအခွေခွေ၊ ပင်လယ်ရေမှ၊ လေတဖျတ်ဖျတ်၊ မော်ကမ်းယပ်သို့ ၊ ခပ်မည့်ရေးရေး ထင်သတည်း’ ဆိုတဲ့ မဟာနေက္ကသိုလ်က စကားစု အားပြုပြီး၊ ခုတစ်ခါနားမလည် နောက်တစ်ခါ၊ နောက်တစ်ခါ နားမလည်တစ်ထပ်တိုး၊ အမျိုးမျိုးဖတ်ရင်၊ နားလည်မှာပဲ။ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပုံလဲ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ဖို့လိုတယ်။ ဒါကြောင့် ထပ်ဖတ်စမ်းပါအုံး။ ဆရာက ရိုကလေး စာတော် သည်ထက် တော်အောင် စေတနာလွန်ကဲလို့ ပြောတာကို အားမနာပဲ နာစေလိုတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အို ရီလေးရဲ့။ နားလည်အောင်ဖတ်နည်းကို ဆရာပေးလိုက်အုံးမယ်။

'ဂျပန်သိက၊ ရွှေလှုံဖြာသား၊ ပြင်လျာညံ့သက်၊ ရောင်ပြိုးပြက်နှင့်၊ လှုံတက်  
သည်နယ်၊ ခြည်သွယ်သွယ်ဖြင့်၊ တင့်တယ်လွန်းလှ၊ နတ်မယ်လှသို့၊ ရာဇစာရ၊  
မြတ်ပေါင်းစုသည်၊ ကမ္ဘာရိပ်လှုံ၊ မညွှန်၏။ ရုပ်ပုံတွေ့ထူ၊ ရှေ့မှူးဖြူသည်၊ ရည်စူးစိတ်  
သံလှိုင်

'တူမျှစိန္တာ၊ ကံနှစ်ဖြာလျှင်၊ ကြရာရွယ်တိုင်၊ မဆိုင်းမတွ၊ ကုန်ဝပြည့်ကြောင်း၊  
ဆုတော်တောင်း၏။ အကြောင်းရှေးဖြစ်၊ အချစ်ရင်းနှီး၊ ခိုင်ပြီတူစုံ၊ ရှိခဲ့တုံ၍ ခုဘုံခိုက်၊  
နေကြကြိုက်ခဲ့၊ နှစ်ခြိုက်စာနာ၊ မလွဲသာဟု သစ္စာယိုးထူး၊ နေ့စဉ်ကျူးသည်၊ ကြည်နူး  
မိဋ္ဌာန်ပိုင်တကား။

'သူ့ကုန်စွာ၊ ဝတ်နိသာတွင်၊ စိန်ကြာခန်းမှန်၊ အပျော်လွန်ဟု၊ ရည်ညွှန်းစိတ်ရှိ၊  
စွပ်စွဲမိ၏။ သုဇိတာမောင်၊ ကသစ်ဆောင်မှ၊ တထောင်စက္ကူ၊ ဖြင့်သာရှု၍ ဓာတု  
နတ်ခင်၊ ချစ်ကြင်သည့်နည်း၊ ဆုံစုဆည်းအောင်၊ ဖြည်းဖြည်းမပျ၊ တိမ်နှင့်တူသား၊  
ဘွဲ့ဖြူဝတ်လုံ၊ နင်းသိုင်းခြေ၍ ၊ ရစ်စုံစုလျား၊ ပိုက်ဖြားညွတ်နူး၊ ဘိသိက်ဦးသည်။  
ရှည်ကျူး နိဗ္ဗာန်တိုင်တကား။

ကဲ ဒီနတ်ရှင်နောင် ရတုကလေးကို အခေါက်ခေါက်ဖတ်စမ်းပါအုံး။ ဖတ်ပြီး  
တော့ အဓိပ္ပာယ်အကြမ်းကို တွေးကြည့်။

မိုးပေါ်ကျလာတဲ့၊ နတ်သမီးကလေး ရုပ်ပုံကို ဆောင်တဲ့အချစ်ကြီး ရာဇ  
ဓာတုကလျာ။ ပန်းမညွှန်နှင့် တူတဲ့ရာဇဓာတုကလျာရဲ့ ရုပ်ပုံကလေးကို စိတ်ထဲမှာ  
တဝဲဝဲ မြင်မိပါတယ်တဲ့။ ဆရာတော့ ကိုယ်ချင်းစာလိုက်ပါရဲ့။ ဆရာရဲ့ ဖြစ်နေပုံနဲ့  
နတ်ရှင်နောင်ဖြစ်နေပုံ တူလှတယ်။

ဆုတောင်းတိုင်းပြည့်ပါစေ၊ ခုဘဝ ကြိုကြိုခိုက်၌ ညားကြပါစေ၊ အတူမကွဲ  
မကွာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ပေါင်းမိကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်တဲ့။ လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံ  
စေတီတော်မှာ ဆရာလဲ ဆုတောင်းရတယ်။

သိကြားမင်းသည် သုဇာတာ၊ သုဇိတာတို့နှင့် အပျော်လွန်သည် ထင်မိခဲ့  
သည်။ ယခုမှ သိကြားမင်းက မျက်လုံးတစ်ထောင်နှင့် ကြည့်ပြီး ဓာတုကလျာနှင့်  
နတ်ရှင်နောင် ချစ်ကြသည့်အတိုင်း ပေါင်းသင်းမိရန် သိကြားဘွဲ့ဖြူ ပုဆိုးဖြင့်  
ရစ်ပတ်လက်ထပ်ပေးပါ။ နိဗ္ဗာန်တိုင် ကြားအောင် ပေါင်းရပါစေလို့ ဆိုလိုရင်းပဲ။

ကဲ အနုစိပ်ကြစို့။ ဂျပန်အဆင်း၊ အင်္ဂါကရွှေ၊ ရွှေအဆင်းရှိတဲ့အသား၊  
အသားပါကို ဆိုလိုတယ် ။ အနီတို့အသားကလေးလိုပေါ့။ မြတ်ပေါင်းစုသည် ဆိုတာက  
မြတ်တယ် ကောင်းတယ် ဆိုတဲ့အရာတွေ စုနေတာကို ဆိုတယ်။ ဥပမာ တပည့်မ  
ကလေးမှာ မြင့်မြတ်သော အကျင့်သီလရှိတယ်။ မွန်မြတ်သော နှလုံးရှိတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



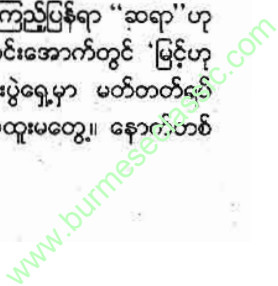
အဆင်းရှိတယ်ဆိုရင် မြတ်ပေါင်းစုတယ်လို့ခေါ်ရတာပေါ့။ ဟုတ်လားအရီ မဂ္ဂါဇ်ဆိုတာ က မဂ္ဂါဇ်ဆိုတဲ့ပန်း။ ပန်းဆိုတဲ့ အလှမဂ္ဂါဇ်ကလေးများ မပွင့်တပွင့်နှင့် နေတုန်းလှတာလို လှတယ်လို့ ဆိုလိုတာ။ အော် စကားစပ်မိလို့ ရေးပါရစေနော်။ ရီ ကိုများမဂ္ဂါဇ်နှင့် နှိုင်းမယ်ဆိုရင် နှိုင်းနိုင်ပါတယ်နော် စသည်ဖြင့် မောင်သန်းမြင့်သည် တပည့်မကလေးထံ သို့ စာရေး၍ ပို့ပြန်လေ၏။ ဤစာကား နောက်ဆုံးပိုလိုက်သော စာဖြစ်၏။ သန်းမြင့် သည် တပည့်မအား အတန်းထဲတွင် မထေ့တထေ့နှင့် ချစ်စကားပြောခဲ့သည်မှာ များလေပြီ။ သောင်းရီကား ကောင်းစွာမရိပ်မိ။ အခြေမပျက်သာ နေလေ၏။ 'မြို့ထဲ ဂလုပ်မှာ ရုပ်ရှင်တယ်ကောင်းဆိုပါလား' ဟု ရေမြောင်းကလေးတူးလိုက်သော်လည်း သောင်းရီထံမှ 'ကြည့်ချင်လိုက်တာ' ဟူသော ရေမလာခဲ့။ အရီတို့ အင်းလျားလာ လာပြီး ဆရာဘာလှသိန်းတို့ဘီအေက ကျောင်းသူတွေကို စာပြဆိုပါကလား''ဟု မေးရာ''ဟုတ်တယ်။ ပြောသံကြားတယ်ဆရာ'' ဟု သောင်းရီက ပြောပြီးသူ့စာစီစာကုံး ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေလေ၏။ သန်းမြင့်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပတ္တာချိတ်ဆက်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ကာ ငုံ့နေသော သောင်းရီကို စောင်းကြည့်လေ၏။ သောင်းရီ၏ ဖြူဖွေး ဖောင်းမိုသော .ခြေဖမိုးဝယ် ခေါင်းတင်၍ငေးနေသော ရွှေခြေကျင်းကို မြင်ရလေ၏။ သန်းမြင့်အတွက်ကား ရှင်ဘုရင်သုံးက ပဲလှော်ကိုပင် ပဲလှော်တော်ဟု ခေါ်ပြီး 'တော်' တစ်လုံးသွင်းရသကဲ့သို့ သောင်းရီနှင့် ပတ်သက်သော စကားတိုင်းတွင်လည်း လှသည် ဟူသောစကားတစ်လုံး ထပ်ထည့်ရလေသည်။

“ရီတို့ကော ပြပေးမယ်လူမရှိဘူးလား”ဟု မြောင်းတူးပြန်သော်လည်း သန်းမြင့်မှာ “မရှိဘူးဆရာ၊ ကျွန်မတို့လဲ သင်ချင်တယ်” ဟူသော ရေလာသံကို မကြားရ။ ထို့ကြောင့် သန်းမြင့်ကား မခံချိမခံသာရှိနေလေ၏။ နောက်ဆုံးစာဉ်ကား “ဒါနဲ့မှ နားမလည်ရင် ဆရာကို ပြောပါ။ အားမနာနဲ့။ ဆရာရီတို့ဆီကိုလာပြီး သင်ပေးမယ်”ဟု မလဲခင်က ခြေဆင်းလိုက်လေသည်။

သောင်းရီသည် တစ်နေ့၌ သန်းမြင့်ထံမှ စာတစ်စောင်ရလေ၏။ စာကလေး ကို အောက်မှာပင် မဖောက်ဝံ့ရကား ကျောင်းပေါ်ပြေးတက်သွားလေ၏။ သူ့အခန်း တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မောနေသည့်အပြင် ရင်ကလည်း တထိတ်ထိတ်နှင့် နေလေ၏။

“တပည့်မကလေး ရီ ဆိုလျှင်ပင် သောင်းရီသည်ညှသံကလေးကို ရိပ်မိ လေ၏။ စာကိုရှေ့မဆက်သေးဘဲ အောက်က လက်မှတ်ကို ကြည့်ပြန်ရာ “ဆရာ”ဟု တစ်နေရာတွင်လက်မှတ်ထိုး၍ မှတ်ချက်ဟူသော အကြောင်းအောက်တွင် 'မြင့်ဟု ပါလေ၏။ သောင်းရီသည်တံခါးကိုပိတ်ပြီး မထိုင်ဘဲ စားပွဲရှေ့မှာ မတ်တတ်ရှပ် လျက် စာကိုဖတ်၏။ တခေါက်ဖြင့် နားမလည်။ ဘာမျှ အထူးမတွေ့။ နောက်တစ်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ခေါက် ဖတ်ပြန်လေ၏။ ‘စေတနာကံလွန်းလို့၊ ဆရာတော့ ကိုယ်ချင်းစာလွန်းလို့၊ ‘ရွှေတိဂုံစေတီမှာ ဆုတောင်းတယ်’ စသော စကားများကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာလေသည်။ အရီ၏ မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးတွေ့ဖြန်းလာသဖြင့် နီဖြန်းလာလေ၏။ အရီသည် မတ်တတ်ရပ်ပြီး တွေးနေလေ၏။ စားပွဲပေါ်ရှိ မင်အိုးကို အရှေ့ရွှန်းမှ အနောက်ရွှန်းသို့ ပြောင်းထားလိုက်လေ၏။

နောက် ထားမြင့်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူ့အခန်းတံခါးမပိတ်မိဘဲ ထွက်လာသဖြင့် လမ်းရောက်မှ ပြန်ပိတ်ရလေ၏။ ထားမြင့်ကား စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေရာ ဖိနပ်သံကြား၍ ကြည့်လိုက်မှ အရီကို မြင်ရပြီ

“ဟေ့ မိရွှေသောင်း၊ ဘာလဲကွ၊” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မမထား၊ ရီလေ ဒီနေ့သိပ်အံ့သြဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဟောဒီမှာ စာတစ်စောင် ရတယ်” သောင်းရီသည် စာကိုလှမ်းပေးပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။

“ ဘယ်သူ့ဆီကလဲ ရီ”

‘ရီတို့ ကျူတာဆီက၊ ဖတ်စမ်းပါအုံး မမထားရာ’ ထားမြင့်စာကိုဖတ်နေရင်း အရီသည် ထားမြင့်မှောက်ထားသော စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်နေလေ၏။ ဘားနဒ်ရှော့၏ ဆိုရှယ်လစ်ဇင်းလမ်းပြစာအုပ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရရာ လှန်လျှော့ ကြည့်ရှုနေမိ၏။ ထားမြင့်သည် စာကိုဖတ်ပြီးသော် တဟားဟားနှင့်ရယ်လေ၏။

“ဘာရီတာလဲ မမထားရ” ဟု နှုတ်ခမ်းကလေးစူပြီး အရီက ထားမြင့်၏ ပေါင်ပေါ်သို့ တတောင်ဖြင့်ဖိလိုက်လေ၏။

“မသိဘူးလား၊ စလုံးရေစတာကွ၊ မောင်ကျန်တစ်တို့ထဲက လုပ်တာ။ တစ်လုံးသွင်း နှစ်လုံးသွင်းနဲ့ ရည်းစားစကားပြောတာ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ” ဟု ဝိုမဲ့မဲ့ အသံဖြင့် ရီက မေးလေသည်။ ထားမြင့်သည် မျက်နှာထားကို တည်ပြီးနောက်

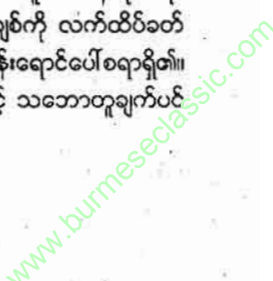
“ဘာမှပြန်စာမရေးနဲ့။ အတန်းထဲတွေ့လဲ ဂရုမစိုက်နဲ့။ တန်းတန်းနေ။ အရီကကော ကြိုက်နေသလား”

“ အို မဟုတ်တာ” ဟု ပြောပြီး သောင်းရီသည် ထားမြင့်ကို ထုလေ၏။

“ဘာမှ ပြန်လဲမရေးနဲ့၊ နတ်ရှင်နောင် နားလည်ပြီလားမေးရင် ဝါသနာမပါလို့ မဖတ်ဖူးလို့ပြော၊ အကိုကြီးက မဖတ်နဲ့ဆိုလို့ မဖတ်ဖူးလို့ပြော”

သို့ဖြင့် သောင်းရီသည် သန်းမြင့်၏ စာကို အရေးမယူဘဲ နေလိုက်ရာ သန်းမြင့်သည် အဖြူအမဲ မကွဲသည်ကိုလည်း မကျေနပ်။ အချစ်ကို လက်ထိပ်ခတ် ထားရသည်ကလည်း မခံနိုင်။ သူ့ကို မကြိုက်က မုန်းရိပ်မုန်းရောင်ပေါ်စရာရှိ၏။ ယခုကား ဘယ်လိုမျှ မပြောင်းလဲ။ တိတ်တိတ်နေသောကြောင့် သဘောတူချက်ပင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ဖြစ်မှာဘဲဟု ယူဆမိသောကြောင့် ရည်းစားစာ ချစ်စာတစ်စောင်ကို ရေး၍ပေးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟော လာပြန်ပြီ မမထားရေ” ဟု ပြောပြီး သောင်းရီသည် ထားမြင့်ထံသို့ စာကို ပစ်ပေးလိုက်လေ၏။ ထားမြင့်က ရယ်ပြီး “ဟော အရီတဲ့။ တပည့်မကလေးဆိုတာ မပါလာတော့ဘူး။ အောင်မာ လာလာချည်သေး။ တပည့်ဆရာမလျော်တာ ပြောတယ်လို့လဲ အပြစ်တင်မစောပါနဲ့တဲ့။ ဟော ဥပမာပေးထားလိုက်တာ မနည်းဘူး။ ဦးလှနှင့် တပည့်မ ခင်ခင် ညားပုံရောဟေ့။ ခုလဲဆရာဦးသန်းမြင့်နဲ့ တပည့်မ မသောင်းရီတို့ ညားကြ” ဟု စာဖတ်ရင်းပြောဆဲ “ဟာမမထားကလဲ နောက်နေပြန်ပြီ။ မနောက်ပါနဲ့နော်” ဟု ပြောကာ အိပ်ရာတွင် ထားမြင့်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ အိပ်လိုက်လေ၏။

“အရီက အလှမှာလဲ ပြိုင်ဘက်မရှိ။ ပညာမှာလဲ ထိတ်ထိတ်ကြ။ အပြောမှာလဲ ခေါင်မို့တဲ့။ မချစ်ပါနဲ့လို့ ဆရာစိတ် (အိုဒီလိုပြောရတာ ရိုင်းတယ်) ကိုမြင့်စိတ်ကို တားပေမယ့် တားလို့မနိုင်။ မကြိုက်ပါနဲ့လို့ ဆုံးမပေမဲ့ ဆုံးမလို့မရ။ ဒါကြောင့်ချစ်မိပြီတဲ့ ကြားလား” ဟု နောက်ပြန်လေ၏။ သောင်းရီသည် မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးတွင် မြှုပ်ပြီး ထားမြင့်၏ ရင်သားပေါ်တွင် ထုလေ၏။

“မမထားက မပြောင်ပါနဲ့ဆိုတာ၊ ရီကဒီလိုက်မှာ၊ ကဲ ကဲပြောင်အုံး”

“ဟေ့ ရီ၊ ရင်ပေါ်မထုနဲ့ကွာ။ ဒီနေရာကို ထုတာလောက်နာတာမရှိဘူး။ တော်ပါတော့၊ ကျွတ် ကျွတ် သိပ်အောင့်တယ်” ထားမြင့်သည် အော်နေလေ၏။ သောင်းရီသည် ဆတ်ကန်ထပြီး

“ဟင် အဟုတ်နာသွားလားဟင်၊ မတော်လို့နော်” ဟု စိုးရိမ်သံကလေးနှင့် တောင်းပန်ပြန်လေ၏။ ထားမြင့်သည် ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာကလေးကို သနားလာပြီး

“မနာဘူး၊ နာတတ်တယ်။ ကဲ ရှေ့ဆက်ဖတ်အုံးမယ်။ အိုချစ်တာတော့ မပြောနဲ့တော့။ နတ်ရှင်နောင်ရေးတာတွေ အစကတော့ စာမို့ ဝါးပြီး ချဲ့ချင်တိုင်းချဲ့ထားတာလို့ အောက်မေ့တယ်။ ခုတော့ နတ်ရှင်နောင်၊ ရှင်သံခို၊ ဦးပုည၊ မြဝတီတို့ကို အကုန်ကိုးသော်လဲ ချစ်ပုံတွေ သရုပ်ဖော်လို့ ရဖွယ်မရှိဘူးတဲ့” ဖတ်ပြီးလျှင် ထားမြင့်သည် သောင်းရီမျက်နှာကို စိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ကိုယ်တောင် ရီကို ကြိုက်လာပြီ ချောတာကိုး။ ဟောဒီနာခေါင်း ကလေးများ နာရောင်ပေါ်ပေးလိုက်ရင် ကျူတာမပြောနဲ့၊ ပရောက်ဖက်ဆာတွေတောင် ကြိုက်လိမ့်အုံးမယ်” ဟု ပြောပြီး နာခေါင်းကို ထားမြင့်သည် ညှပ်ဆွဲလိုက်လေ၏။

“ရီ ရည်းစားမထားဖူးဘူးလား”

“ဟင့် အင်း”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ရည်းစားစာကော မရဖူးဘူးလား”

“မရဖူးဘူး၊ မမထားကော ရည်းစားမထားဖူးဘူးလား” ဟု ပြောပြီး သောင်းရီသည် ထားမြင့်၏ကြယ်သီးများကို ကိုင်လှုပ်နေလေ၏။

“မထား ဖူးဘူး၊ ထားတို့အိမ်က ကျိန်းထားတယ်။ တစ်သက်လုံးဘာမဆို အလိုလိုက်ထားမတဲ့။ ဘာဘဲလုပ်လုပ် မလုပ်လုပ်သူတို့ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ သမီးကို ချမ်းသာအောင် ခေါင်းပေါ်ထားစောင့်ရှောက်မတဲ့။ သူတို့ကိုသာ အရှက်မခွဲတဲ့။ အရှက်မခွဲတဲ့နည်းက သူတို့သဘောမတူတာနဲ့၊ ပြီးတော သူတို့မသိတဲ့နဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မချစ်ရဘူး။ ရည်းစားမထားရဘူးတဲ့။ ထားအပျိုဖြစ်ကတည်းက ပြောထားတဲ့စကား။ ခဏခဏလဲ ထပ်ပြောနေတာဘဲ”

“တစ်နေ့တော့ ထားရ ယူရမှာပေါ့ မမထားရယ်”

“ထားကိုယ်နှိုက်ကလဲ အိမ်ထောင်ရေးသံယောဇဉ်တွေကို ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားမယူချင်ပါဘူး ရီရာ” ဟု ပြောပြီး ထားမြင့်သည် သက်ပြင်းချ လိုက်လေ၏။ ထားမြင့်သည် ရုတ်တရက် ညိုထွန်းကို အမှတ်ရသွားလေ၏။

“ကဲ ရီအကြောင်းကို ကိုညိုထွန်းနဲ့ ကိုသောင်းဖေဆီ တိုင်လိုက်ပေတော့။ ဒီအတိုင်းနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ မောင်မောင်ဆိုလေ ထီးရိုးရှည်လေ ဖြစ်နေမယ်။ သူ့အတန်းမှာလဲ နေလို့ မဖြစ်ဖူး။ ကျောင်းပိတ်ရက်ပြီးရင် အတန်းပြောင်းမှဘဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ ရီ ရှက်တယ်။ သူ့မျက်နှာလဲ မကြည့်ချင်ဘူး။ ရီက ဗမာစာတော်ချင်လွန်းလို့ သူ့ကို အရောဝင်မိတာပဲ။ မှန်မှန်နေမိရင် အကောင်းသား။

“ကဲ ကဲ၊ ဟိုတပင်ရွှေထီးဝတ္ထုတွေလဲရပြီ၊ ဟိုတုန်းက ကိုညိုထွန်းရှာပေးပါ ပြောတာလေ။ ဖတ်ပေတော့။

သောင်းရီသည် စာအုပ်များကို ဖွဲ့ပိုက်ကာ ပြန်ခဲ့လေ၏။ လမ်းကိုကျော်၍ အင်းလျားကန်ကြီးဆီသို့ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဖျော့တော့သော အလင်းရောင်တွင် ထူထပ်စိမ်းစိုသော သစ်ပင်များသည် မလှုပ်မရှား အုပ်အုပ်ကလေးနေကြလေ၏။ သစ်ပင်ကြီးသစ်ပင်ကြားမှ ပြာညိုညိုအင်းလျား၏ မျက်နှာသည်ပြုစီထိုး၍ ပေါ်လာလေ ၏။ ကျောင်းသားများကား ဖလေဇာ၊ တောင်းဘီနှင့် ဖိန်ဖြူ ဆင်တူများဖြင့် အင်းလျားမှ ပြန်လာကြလေသည်။ အချို့ကျောင်းသူနှင့် ကျောင်းသားများကား စကားလေရှည်ခွဲ၍ ကောင်းနေကြတုန်းပင်။

(၁၉)

မိုးသည် မစဲတမ်းရွာနေသည်မှာ သုံးရက်မျှရှိလေပြီ။ ရန်ကုန်မြို့သည် နေမင်းနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ထိုမျှပင်ကြာလေပြီ။

ကျောင်းဝင်းတွင်းရှိ ရေမြောင်းကလေးများလည်း အားသည်မရှိ။ တံစက်မြိတ် အောက်ရှိ အုတ်မြောင်းကလေးများလည်း နားရသည်မရှိ။ ထူထပ်သော မြက်ခင်းပြင် များသည်လည်း ခေါင်းငုံ့ကာ မိုးနေ့တွင် နစ်နေကြလေသည်။

ကျောင်းသားများသည် မိမိတို့ကျောင်းဆောင် ဝင်တော့၍ ရပ်စရာမရှိ။ ခြောက်သွေ့သော နေရာမရ။ များသောအားဖြင့် မိမိတို့အခန်းတွင်းသာ အောင်းနေကြရ တော့၏။ အချို့မှာ ဤမျှချုပ်ချယ်သော မိုး ဤမျှရွာနေခိုက် အခန်းကလေး၌ အောင်းနေရသည်မှာ ထောင်တွင်းနေရသကဲ့သို့ ထင်မိလေသောကြောင့် အခန်းကူးခြင်း အဆောင်ကူးခြင်းဖြင့်သာ စိတ်ကို ဖျော်ဖြေ၍လည်းကောင်း၊ အချို့မှာ ဖဲရိုက်ကြ၍ လည်းကောင်း၊ အချို့မှာ သိမ်ဖျင်းသော စကားကို ပြောရင်းလည်းကောင်း၊ အချို့မှာ စာဖတ်ခန်းတွင် ကျားထိုး ပင်ပေါင်ရိုက်၊ ကက်ဆွဲခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကွင်းပြင်တွင် မြူးပျော်လှေ့ရှိသော ဝါသနာကို အမိုးအကာတို့၏ ကြား၌ ကျက်စား စေရတော့၏။

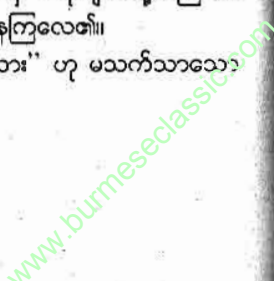
ညိုထွန်းသည် သူ့အခန်းတွင်း၌ သတင်းစာဖတ်နေစဉ် သောင်းဖေရောက် လာလေ၏။ သောင်းဖေကား မျက်နှာမရွှင်။ မာဖလာကြီးကို ခေါင်းစည်းလျက်။ ဆွယ်တာအင်္ကျီကို အတွင်းခံပြီး အပေါ်မှ ပင်နီအင်္ကျီကို ဝတ်ထားလေသည်။ ကုလားထိုင်ကို ညိုထွန်းအိပ်ရာအနီးသို့ ဆွဲလာပြီး လေးလံစွာ ထိုင်ကာ

“ကောင်မလေးဆီက စာရပြီဟုတ်လား” ဟုမေးလေ၏။

“ရတယ်” ဟု ဖြေပြီး ညိုထွန်းသည် သတင်းစာကိုပင် ဖတ်နေပြန်လေ၏။ သောင်းဖေကား ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချကာ လက်ဖဝါးနှင့် ကုလားထိုင်လက်ကိုင်ကို ထုလျက်နေ၏။ ‘နမရှိတာမကောင်းဘူး၊ သူက ဘယ်လောက်လိမ္မာ လိမ္မာ ရှက်စရာတော့ကောင်းသေးတာဘဲ’ ဟု တွေးပြီး သက်ပြင်းကြီးချပြန်၏။ ညိုထွန်းက သူ့ကိုစောင်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ သောင်းဖေကား ဘာမျှမပြောဘဲ ဝဲဘေးနေပြန် လေ၏။ အပြင်မှ ခုံဖိနပ်သံနှင့် ဘွတ်ဖိနပ်သံတို့သည် ဝါးလက်ခုပ်သံနှင့် ဝါးဘိုးသံလို ဆူညံနေလေ၏။ ခုံဖိနပ်နှင့် ဘွတ်ဖိနပ်သံတို့သည် အဝေးတွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ မိုးသံတူရဲ့ရဲ့နှင့် တံစက်မြိတ်မှ ရေကျသံတို့သည်သာ ညိုထွန်းနှင့် သောင်းဖေတို့ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ဝဲနေကြလေ၏။

“ခင်ဗျားထဲမှာ ဟိုအကြောင်းပါတယ် ဟုတ်လား” ဟု မသက်သာသော

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ရင်း သောင်းဖေက မေးလိုက်လေ၏။ ညိုထွန်းသည် သတင်းစာကို ချထားလိုက်ပြီး

“ပါ့တယ်” ဟု ဖြေကာ သောင်းဖေကိုကြည့်လိုက်မှ သောင်းဖေမှာ တကယ် ရှက်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုယ်လူရာ သိပ်ပြီးပူမနေပါနဲ့။ အလွယ်ကလေးပါ”

“ဟာ၊ ရှက်တယ်ဗျာ၊ ရှက်တယ်” ဟု သောင်းဖေသည် ခေါင်းကိုသာ ရမ်းနေလေ၏။

“ဘာမှရှက်စရာ မရှိဘူး။ နှမကပါ အလိုတူနေလို့ ရှိရင်ဟုတ်သေးရဲ့၊ ခုတော့ လိမ္မာတဲ့ဟာကလေးမို့ ဆရာက စတာတောင်မခံဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို တိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ ကောင်းမလေးက ကလေးရှိသေး မအပေးကြီးက စာပေးတယ်။ တယ်ရှက်တယ်ဗျာ” ဟု ပြောရင်း သောင်းဖေသည် ကုလားထိုင်လက်ကိုင်ကို ဆုပ်ထားလေ၏။

“ရှက်နေလို့မပြီးဘူးလေ၊ တစ်ခုခုလုပ်မှ၊ နို့မဟုတ်ရင် အရီလေးကို အနှောင့်အယှက်ထပ်ပေးနေအုံးမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ထ၊ သွားကြမယ်” ဟု ဆိုပြီး ညိုထွန်းသည် အိပ်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။ အပေါ်အကျိကို လှမ်းယူပြီး လက်တစ်ဖက်ကို သွတ်နေဆဲ သောင်းဖေက မော်ကြည့်ပြီး

“ဘယ်ကိုလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“သန်းမြင့်နဲ့ သွားတွေ့မယ်”

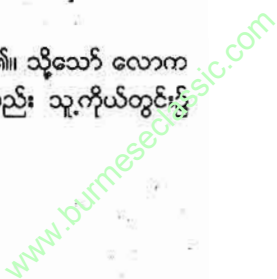
“ဟာ ရှက်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မလိုက်ဖူး၊ ခင်ဗျားပဲသွားပါ”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကျွန်တော်ယောက်ထဲ သွားလို့မဖြစ်ဖူး၊ ကျွန်တော်က မောင်အရင်းမဟုတ်တော့ တစ်ယောက်တည်းသွားရင် သံသယရှိစရာကြီး။ မောင်အရင်း ပါမှ ကောင်းတာမျိုး။ ခင်ဗျားဘာမှပြောဖို့မလိုဘူး။ လိုက်သာ လိုက်ခဲ့” ဟု ပြောရင်း လက်မောင်းကိုဆွဲလေ၏။ သောင်းဖေလည်း ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား၍ လိုက်ခဲ့ရလေ၏။

သူတို့သည် အိမ်ကလေးများ၊ စကြံက လျှောက်သွားကြရ၏။ မိုးမှာ တဖျန်းဖျန်း ပတ်လာသောကြောင့် လုံချည်ကို မ၍ လျှောက်ကြ၏။ လမ်းဘက်မှာ မော်တော် ကားဟွန်းသံတစ်ခုသည် မိုးကြားမှ ဘွားကန်ပေါ်လာ၏။

သန်းမြင့်ကား မိုးစိုသလောက် အဆွေးပို၍ နေလေ၏။ သို့သော် လောက ဓာတ်ကြီးမှာ မကြာခင် မိုးရပ်၍ ခြောက်သွေ့သွားနိုင်သော်လည်း သူ့ကိုယ်တွင်း၌

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သဲနေသော အလွမ်းမိုးကား စဲနိုင်မည် မထင်ရပေ။ သူသည် ပိတ်ထားသော မှန်ပြတင်းမှ မိုးစက်ကလေးများကို ကြည့်၏။ မိုးစက်ကလေးများ သေးကွေး၍ ကြဲနေသောအခါ ညှို့အိုင်သော တိမ်တောင် တိမ်လိပ်များကို မြင်ရလေ၏။ သူ့စိတ်သည် တိမ်ယုံများကို စီး၍ လွင့်၏။

'ရီကလေးကလဲ ပြန်ချစ်ရော၊ နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်ပြီး စုလျားရစ်ပတ် ကြရော၊ သူ့ကို မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတွေကို သင်ပေးမယ်။ ကဗျာ ဂီတတွေကို တတ်စေမယ်။ ဟောဒီလို မိုးရွေတဲ့အခါမှာ သူကလေးကို ပြုံးပြုံးကလေးဆိုပြီး ငါကတီးပေးလိုက်၊ ဟင်း၊ ပျော်စရာကြီးဘဲ' ဟု သူ့အတွေးနှင့်သူပျော်နေ၏။ အင်းဝကျောင်းဆောင်နှင့် သစ်ပင်ကြီးများကို ကျော်ဖြတ်၍ အင်းလျားကျောင်းဆောင်သို့ သူ့စိတ်သည် ခုန်ပြေးပြန်လေ၏။ အနီအား စာသင်ပေးနေရုံကို မျှော်မှန်းကာ ကြည့်၏။ အရီကို စာသင်ပေးနေစဉ် အများသော ကျောင်းသူတို့က ချီးမွမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် သူတို့ကို ကြည့်ကြမည်သာ။

"ကသစ်ကယ်တဲ့ နမ်းသူမောင်၊ သရစ်ကယ်နွယ်သိန်ဌ်၊ ပြက္ခဒိန်ခါတော် လုချိန်မို့၊ မေရုတောင် နောင်မြင့် ကွန်းဆီက၊ ဗိုလ်ဝန်းစုံညီလာခတယ်၊ အားပြမာန်ဆောင်၊ ဆွေမဟာ ကွေကွာတုန်းကိုလ၊ ဒေဝရာ စွေကာ ချွန်းပါလို့၊ ပတ်ကုန်းတဲ့ လဲ့လဲ့မှောင်၊ တတောင်လုံးမင်မိုး၊ သုန်သုန်ငယ်ချို၊ ဒုန္နဘီ ရွှေစည်စောရန်ကော့၊ မြဲကြောလွင် ပင်သခွတ်ဆီက၊ ထုံဝတ်ရည် မကြည်သေးပါဘု၊ အရေးတော် သီသီမြန်လှတယ် လွမ်းရန်ဘွဲ့မိုး" ဟူ၍ လေးချိုးခွန်းထောက်ကလေးကို ညည်းပြန်လေ၏။ ဆိုရုံဖြင့် အားမရ ဝစ်ကံဖြင့်မပြီး ကာယကံကလေးပါ လိုသောဆာဖြင့် ဘီရိုပေါ်ဝယ် တရိတသေထားသော စောင်းကောက်ကြီးကို ယူပြန်လေ၏။ ရင်ခွင်ပေါ်တွင် တင်၍ညှို့ကြည့်လေ၏။ မိုးစိုသဖြင့် ကြိုးများသည် ထိုင်းနေသောကြောင့် အသံမသာ။ သန်းမြင့်သည် ကြိုးများကို တုံးကလေးတစ်ခုဖြင့် တိုက်ပြီး ညှို့ပြန်လေ၏။

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်" တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာလေ၏။ သန်းမြင့်သည် မကြည်လင်စွာ တံခါးဆီကို ကြည့်ပြီး

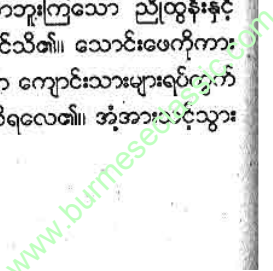
"ဝင်ခဲပါ" ဟု ခေါ်လေ၏။

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"

"ဝင်ခဲပါ၊ တွန်းလိုက်"

တံခါးပွင့်လာသောအခါ တစ်ခါမျှ မိမိထံမလာဘူးကြသော ညှို့ထွန်းနှင့် သောင်းဖေကို တွေ့ရလေ၏။ ညှို့ထွန်းကိုကား ရှေးကပင်သိ၏။ သောင်းဖေကိုကား သောင်းရီကို ပိုးစပြုတော့မှ အင်းလျားကိုသွားလေ့ရှိသော ကျောင်းသားများရစ်ကွက်တွင် မေးမြန်းထားသောကြောင့် သောင်းရီမောင်မှန်း သိရလေ၏။ အံ့အားသင့်သွား

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လေ၏။ သူတို့ဝင်လာသည်ကိုပင် ကုလားထိုင်မပေးမိအောင် ငေးကြည့်နေမိ၏။ စောင်းကြိုးများပေါ်တွင် သူ့လက်တစ်ဖက်ကိုအုပ်၍ တင်ထားပြီး တစ်ဖက်ဖြင့် လက်ထောက်ကာ ကိုယ်ကို နောက်သို့လှန်ထားလေ၏။

သောင်းဖေကား သန်းမြင့်၏ မျက်နှာကို မကြည့်ရဲဘဲ စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်ပုံကြီး ဆီသို့သာ မျက်နှာမူထားလေ၏။ ညိုထွန်းသည် မျက်နှာမပျက်ထားပြီး

“ဘယ်နှယ်၊ ကိုသန်းမြင့်က စောင်းတော်ကိုပိုက်ပါလို့ ဆိုတာထဲကပါ ကလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ သန်းမြင့်သည် သည်တွင်မှ သတိရလာပြီး

“ထိုင်ကြပါ၊ ထိုင်ကြပါ” ဟု ပြောပြီး ကုလားထိုင်များဆီသို့ လက်ညှိုးထိုး ရင်း ‘စောင်းတော်ကို ပိုက်ပါလို့ လွမ်းခိုက်ကိုဖော်’ ဟူ၍ စိတ်တွင်းက ဆက်ဆိုမိပြီး သူ့ကို စောင်းလိုက်သည်ဟု ရိပ်မိလေ၏။

“ဟား” ဟု ရယ်သံကို တမင်လုပ်ထုတ်ပြီး “ဟာ စောင်းတော်တီးရတာက တော့ ဂီတဝါသနာပါတာ တစ်ကြောင်း၊ မြန်မာစာကို အထူးလိုက်တော့ ဂီတပါမှ ဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း၊ မြန်မာမှုမြန်မာ့ ယဉ်ကျေးခြင်းတွေ မပျောက်စေလိုတာ တစ်ကြောင်းကြောင့် တီးတာဘဲဗျာ” ဟု ပြောနေကျစကားဖြစ်၍ ရှင်းရှင်းပီပီပြောနိုင် သော်လည်း အရီနှင့် ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းများပေါ်လာက ဘယ်လိုဖြေရမလဲ တွေးကာ အကြံကြပ်နေလေ၏။

“အောင်မာ တယ်ဆိုတဲ့ စကားပါကလား။ ဂီတဝါသနာပါတယ်ဆိုတာက အမျိုးမျိုးရှိကြတာပေါ့။ ဂီတအတွက်နဲ့တော့ ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဆိုတာ အယူအဆနှစ်မျိုးရှိတာမို့ ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ဆို ရင်ဖြင့် ဂီတဟာ မကောင်းဘူး။ လူလေတယ်၊ စိတ်လေတယ်။ စိတ်နုသွားပြီး သတ္တိနဲ့ အပျော့စားတွေဖြစ်စေတယ်လို့ အယူရှိတယ်” ဟု ညိုထွန်းက ပြောလေရာ သန်းမြင့်သည် စောင်းကိုချထားလိုက်လေ၏။ ယောက်ဖလောင်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက် ၏။ ယောက်ဖလောင်း ကိုသောင်းဖေကား ဦးသံကို ဂီတသံထက်နာလိုဟန်၊ ဦးဖွားများ ကို ကခြင်းထက် ကြည့်လိုဟန်ဖြင့် အပြင်ဘက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

“ခင်ဗျား နားမလည်လို့ပါ။ ဂီတကို လိုက်ကြည့်စမ်းပါအုံး။ သိမှာပေါ့။ စိတ်နူးညံ့ပြီး အင်မတန် ယဉ်ကျေးတဲ့လူဖြစ်မှာပဲ” ဟု သန်းမြင့်က ချေပြန်လေ၏။

“ဘယ်လို ယဉ်ကျေးတာလဲ၊ လုံချည်ကို ခြေမျက်စိဖုံးအောင်ဝတ်၊ ဦးအင်္ကျီ နုနုကလေးကို ဝတ်ပြီး ကနွဲ့ကလျနဲ့ လမ်းလျှောက်တာကို ယဉ်ကျေးတာ ခေါ်တာလား။ ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်များမှာ ဒီလို အစီရင်ခံရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘာညာနဲ့ စကားကို ပြေပြစ်အောင် ပြောတာဟာ ယဉ်ကျေးတာလား။ စောင်းတီးတာ၊ စန္ဒယား

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com



တီးတာ ယဉ်ကျေးတာလား။ အထက်တန်းအရာရှိဆိုတဲ့ လူတွေ၊ ပညာရှင်ဆိုတဲ့ လူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းပြီး တီးမှုတ်ပြရတာကို ယဉ်ကျေးတာလား။ ဘာကို ယဉ်ကျေးမှုဆို တာလဲ။ ဆိုစမ်းပါအုံး” ညိုထွန်းက စားပွဲပေါ်မှ ပေါင်ဒါထည့်သော ယွန်းခွက်ကလေးကို တွန်းထိုးလိုက်ရင်း မေးလိုက်လေ၏။

“ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ စိတ်၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ ကိုယ်၏ ယဉ်ကျေးမှု နှုတ်၏ ယဉ်ကျေးမှုပေါ့ဗျ”။

“အို ခင်ဗျားစကားက အကျယ်သားဘဲ။ စိတ်ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာက ပန်းခြံ တွေဝိုင်းပြီး ကြာမျိုးငါးပါးနဲ့ ပြည့်နက်နေတဲ့ကန်မှာ ချစ်သူကလေးနဲ့ လှေလှော်ကြ တယ်လို့ တွေးပြီး နေတာဟာ စိတ်ယဉ်ကျေးမှုလား။ လမ်းကိုကြည့်ပြီး ‘လွမ်းကြည့် မျှော်ဆိုရကောင်းရယ်လေး အောက်မေ့မိနော်’ လို့တွေးတောတာ စိတ်ယဉ်ကျေးမှု လား။ ဗမာလူမျိုးတွေကို အညွန့်ရှူးနေတဲ့ လူတွေကို မတော်လှန်ဘဲ နေတဲ့စိတ်၊ ကြည်ဖြူမေတ္တာမျှတဲ့စိတ်ဟာ စိတ်ယဉ်ကျေးမှုလား။ ဆိုစမ်းပါအုံး”

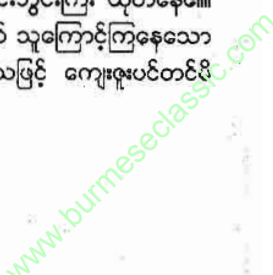
“ဒါတော့ ဘာဟုတ်မလဲဗျ။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ စိတ်ကို ခေါ်တာပေါ့”

“အော်၊ အော် ဖယောင်းများကို အရည်ကြိုပြီး လုပ်ချင်တာရသလို လုပ်တိုင်းခံ ပြုတိုင်းရ စိတ်မျိုးကိုပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဒီယဉ်ကျေးတဲ့ စိတ်မျိုးကို မလိုချင်ဘူး။ ခင်ဗျားမဟာဂီတဟာ ဒီစိတ်မျိုးထက် ဘယ်မှာများ ပိုပြီး ပြုပြင်နိုင်တာ ရှိသေးသလဲ ဗမာစာပေမှာ တန်ခိုးကြီးပြီး နေရာကောင်းယူနေတဲ့ ဂီတတို့ ကဗျာတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ပြောတဲ့ စိတ်မျိုးထက် ဘယ်မှာများ ပိုပြီး မွန်မြတ်အောင် ဘယ်လိုများ တတ်နိုင်သလဲ ပြောစမ်းပါ။ ဘယ်ဆရာရေးတဲ့ ဘယ်ကဗျာလဲ။ ယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို သုံးချင်သေးရင် ဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်မျိုးကောက်ရမယ်။

စိတ်၏ ယဉ်ကျေးမှုဆိုရင် အများအကျိုးကို ကြည့်တဲ့စိတ်၊ သီလသမာဓိယှဉ် တဲ့စိတ်၊ မှန်တယ်ထင်ရင် ဘာမှအမှုမထားဘဲ လုပ်တဲ့စိတ်၊ ကိုယ်အမျိုးကို နှိင့်ထက်စီး နင်း ညှင်းပန်းနေရင် ကိုယ့်ကိုထိတာလို မခံနိုင်တဲ့စိတ်၊ သူ့ရသတ္တိဝင်စား တဲ့စိတ်၊ အဲဒီစိတ်မျိုးမှ ယဉ်ကျေးတဲ့စိတ်၊ ဒီအတိုင်းပြောတာကို ယဉ်ကျေးတဲ့စကား။ ဒီစကား အတိုင်း လုပ်တာကို ယဉ်ကျေးတဲ့အမှုပေါ့။ အဲဒီလိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးကို ယဉ်ကျေး တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဆောင်ရင် ယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတဲ့ ဗမာစကားကို အဘိဓာန်က ထုတ်ပစ်ပြီး စကားသစ်ထွင်ကြရမယ်”

“အင်မတန် စကားပြောတဲ့သူပဲ”ဟု သောင်းဖေသည် တွေးပြီး သူ့မိတ်ဆွေ ကိုကြည့်၏။ ညိုထွန်းကား သူ့ရင်တွင် ကိန်းသေမျှကို ဘွင်းဘွင်းကြီး ထုတ်နေ၏။ သန်းမြင့်ကား ညိုထွန်းပြောသည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ သို့သော် သူ့ကြောင့်ကြနေသော ကိစ္စကို မပြောဘဲ သည်အကြောင်းတွေကိုသာ လင်းနေသဖြင့် ကျေးဇူးပင်တင်ဖို့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သေး၏။ 'ငါ့စာအကြောင်းများ ကောင်မလေးက သူ့မောင်ဆီတိုင် လေသလား' သူတွေေးသည်။ 'မတိုင်ဘဲသည်ပြင် ကိစ္စတစ်ခုခုကြောင့် ညိုထွန်းခေါ် လာလို့ ပါလာတာလား။ ညိုထွန်းက ဘာကြောင့် လာရတာလဲ။ ငါ့ဆီမှာ ကိစ္စမရှိဘူး။ သို့မဟုတ်လဲလေ'ဟု စဉ်းစားဆဲ ညိုထွန်းက

"ကိုသန်းမြင့် ၊ ဗမာ့ယဉ်ကျေးမှုတွေဆိုတာ ဘာပဲ'ဟု မေးမြန်းရာ သန်းမြင့် သည် ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပြန်၏။

"စောင်းကောက်ကြီး တီးတာတို့ ပတ္တလားတီးတာတို့ သီချင်းကြီး သီချင်းခံ သီဆိုတာတို့ပေါ့ဗျာ"ဟု လေပျော့နှင့်ဖြေပြီး

'အင်း ကောင်မလေးက တိုင်လို့ပဲ ငါ့ဆီလာကြတာလား။ သို့မဟုတ် နမကို ပိုးတာသလို ငါ့အခြေကို လာစုံစမ်းတာလား။ ဒီခွေးသားကြီးကိုမှ ခေါ်လာတယ် ကိုသောင်းဖေတစ်ယောက်တည်းလာရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့။ ကပ်ဖဲ့သမား ခွေးသားကြီးမှ ခေါ်လာပလေတယ်'ဟု သန်းမြင့်သည် ညိုထွန်းအား ငြူစုလေ၏။ စိတ်တွင်းက ဆဲမိလေ၏။

"ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာဟာ လူတွေက လူ့အကျိုး၊ လူ့စီးပွားရေးအတွက် ဖန်တီးလုပ်ကိုင် အောင်မြင်ခဲ့သမျှ ရခဲ့သမျှရဲ့ အပေါင်းအစုကို ယဉ်ကျေးမှုခေါ်တယ်' ဟု ညိုထွန်းက ရှင်းပြန်လေ၏။ "အင်္ဂလိပ်လိုတော့ ဆီဗီလိုက်ဇေးရှင်းတို့ ကားလ်ချားတို့ပေါ့။ ဗမာစကားနဲ့တော့ သိပ်အဓိပ္ပာယ်မလိုက်ဘူး။ ဥပမာ လူတွေသုံးဖို့ မီးခတ်ကျောက်၊ မီးခတ်ကျောက်က မီးခြစ်၊ မီးခြစ်က လျှပ်စစ်ဓာတ်တွေကို လူအချို့က ထွင်လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီ မီးခြစ်ဖြစ်မှုဟာ ယဉ်ကျေးခြင်းရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပေါ့။ မီးခြစ်ဖြစ်မှု၊ ဆေးတံပေါ်မှု၊ မီးခြစ်နဲ့ မီးထွန်းမှု၊ ယမ်းပေါ်မှု၊ ယမ်းပျောက်အိုးလုပ်မှု၊ သေနတ်လုပ်မှု၊ မြေကြီးကို ရေဖျော်ပြီး ရွံစေးလုပ်မှု၊ အိုးခွက်လုပ်မှု၊ အဲဒီလိုဟာတွေ ပေါင်းလိုက်တော့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်တယ်။ ဗမာကစထွင်လိုက်တဲ့ ဗမာယဉ်ကျေးမှု ဘာများရှိသေးသလဲ။ ခင်ဗျား အင်မတန်ကြိုက်တဲ့ ဂီတဘက်မှာများ ရှိသလား။ ရှိတယ်ထားအံ့။ ဘယ်လောက်များ သွေးကြီးလောက်သတုံး။ ဗမာက စထွင်လိုက်တဲ့ ဆေးကျမ်းကြီး တစ်ကျမ်း၊ ဝမ်းနုတ်ဆေးတစ်ခွက် ရှိသလား။ ဗမာက စထွင်လိုက်တဲ့ လူ့လောကကြီးပွား ရေးစနစ်တစ်ခု လမ်းတစ်ကြောင်းရှိသလား။ ကမ္ဘာကို ပျော်တော် ထက်နိုင်တဲ့ စာတပုဒ် ပေါ်ဘူးသလား" ဟု ဆက်ကာ ဆက်ကာ မေးရာ သန်းမြင့် သည် ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ

"တော်ဗျာ၊ တော်။ ခင်ဗျားဟာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတယ်လို့ လူတွေက သိပ်ထင်နေကြတာ အထင်မှားတာပဲ။ ကိုယ့်အမျိုးကို အင်မတန် နှိမ်တဲ့လူပဲ"ဟု စကားဖြတ်လိုက်လေ၏။

ယဉ်ကျေးစာအုပ်တိုက်

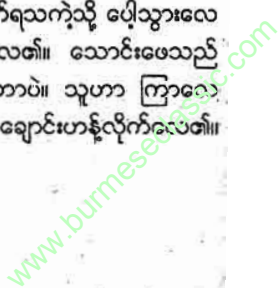
“ဟာ အမျိုးချစ်တာနဲ့ အမျိုးကို အထင်ကြီးတာနဲ့ တခြားစီပဲ။ ကျွန်တော့် အမျိုး ကျွန်တော်သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကျေးခြင်း မခမ်းနားလှသေး တာတော့ ခမ်းနားပါတယ်။ ကြီးကျယ်ပါတယ်လို့ ပြယုဂ်မရှိဘဲနဲ့ မကြားချင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးဟာ ခုပြောခဲ့တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုမှာဖြင့် ကလေးသာရှိသေးတယ်။ ဘာမှသွေးကြီးစရာ မရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒီအပြင်လဲ ဗမာတွေဟာ သတ္တိရှိတယ်။ သူများတ ကာထက် စွန့်စားတဲ့စိတ်ရှိတယ်။ ကုလားတို့ တရုတ်တို့ထက် ဉာဏ်ရှိတယ်။ ဖျတ်လတ်တယ်။ မွန်မြတ်တဲ့စိတ်နှလုံးရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်အမြဲယုံတယ်။ ဒါကြောင့် ဒို့တစ်တွေ ကြိုးစားရင် ထိပ်ဖျားရောက်မယ်လို့ ယုံထားတယ်။ တစ်နေ့ကျ တော့ ကမ္ဘာကြီးဟာ ဗမာ့ယဉ်ကျေးမှုအရသာကိုတောင် ခံစားရအုံးမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်” ဟု ပြောပြီး ညိုထွန်းသည် သောင်းဖေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြန်၏။ သောင်းဖေကား မသက်သာသော မျက်နှာဖြင့် တစ်ခြားဘက်လှည့်ကာ မှိုင်းနေသည် ကိုတွေ့ရ၏။

ဝင်းကနဲ့ လျှပ်စစ်ရောင်တို့သည် ပေါ်လာလေ၏။ မိုးကား တဖွဲဖွဲကျလျက် ပင်။

“ဒီတော့ အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကို သိကြတယ်။ ဗမာဟာ ယဉ်ကျေးမှုကြီးစွာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ခုလဲမရှိဘူး။ အဲဒါကို ဗမာ့ယဉ်ကျေးမှု မပျောက်အောင်ဆိုပြီး ဂီတကို လိုက်စားပြီး နေကြတာဟာ သူတို့ ပျော်ချင်ပါးချင်တာ။ စိတ်လေပြီး တီးချင် မှုတ်ချင်တာကို ဟုတ်တဲ့အတိုင်း ငါအပျော်လုပ်တာပါလို့ မပြောဘဲ သက်သက်လိမ်လည်ပြီး ယဉ်ကျေးမှုမပျောက်အောင် လုပ်ရပါတယ်လို့ ပြောနေကြတာပဲ။ ဆင်ဖြူတော်ပြုပြီး ဆန်တောင်းတာ။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာလူငယ် တွေဟာ ဒီဝါဒကို ပစ်ပယ်ရမယ်။ ခုနေအခါမှာ ယဉ်ကျေးတဲ့လူငယ်တွေဆိုတဲ့ နာမည်ထက် ထမင်းဝတဲ့လူတွေ၊ လွတ်လပ်ရေးကို လိုတဲ့လူတွေဆိုတဲ့ နာမည်ကို ပိုနှစ်သက်ရမယ်။ ယဉ်ကျေးပြီး ကျွန်ဖြစ်နေတာထက် လူစေ့လူငှာ တောသူတောင်သား ကူလီအလုပ်သမားတွေအားလုံး ထမင်းဝပြီး အညှင်းမခံရဘဲ ရှိပြီး တစ်ပါးကျွန် မဟုတ်တဲ့ ကိုယ်မင်းကိုယ့်ချင်းနဲ့ လူရိုင်းဖြစ်နေတာကို ပိုပြီးကြိုက်ရမယ်။ ခုကျွန်တဝက လွတ်ပြီးတော့မှ တစ်ဆင့်တက်ပြီး ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာတွေကို လုပ်ကြပြီး ကမ္ဘာကို တောင် ဗမာ့ယဉ်ကျေးမှု အရသာကို ပေးကြရမယ်”

ညိုထွန်းသည် ကုန်ထုပ်ကြီးကို ပခုံးပေါ်မှ ချလိုက်ရသကဲ့သို့ ပေါ့သွားလေ ၏။ သူပြောချင်သည်ကို ပြောလိုက်ရ၍ ရွှင်လန်းသွားလေ၏။ သောင်းဖေသည် ‘ဒီလူပြောနေရင်တော့ ကိစ္စရောက်နိုင်မှာမဟုတ်ဖူး။ ခက်တာပဲ။ သူဟာ ကြာလေ လေဖောလေပဲ’ ဟု တွေးပြီး သတိပေးရန် “အဟမ်း” ဟု ချောင်းဟန်လိုက်လေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ညိုထွန်းသည် သောင်းဖေ၏ စိတ်ကို ရိပ်မိ၏။

“ကိစ္စရင်းကတော့ ဒီလို၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့မလေးကို စာပေးတယ် ကြားတယ်” ဟု ပတ်မကြီးမတီးဘဲ နတ်ကတော်တီး တီးပေးလိုက်လေရာ သန်းမြင့်သည် လန့်သွားလေ၏။ သောင်းဖေကား သူ့သူငယ်ချင်းကိုသာ အံ့သြ၏။ ‘ခုနစ်ကတော့ မဆိုင်တာတွေ ဖောင်လှအောင်ပြောပြီး ခုတော့ မြူးကနဲ ပြောပစ်လိုက်တာ တယ်လဲ ပြောင်တဲ့လူ။ ရဲပါပေကွာ’ ဟု သူ့သူငယ်ချင်းကို ချီးမွမ်း၏။ သန်းမြင့်၏ မျက်နှာကား ရှက်သွေးတို့ဖြင့် နီမြန်းသွားလေ၏။ ‘အင်မတန် ရိုင်းတဲ့ကောင်၊ ယဉ်ကျေးခြင်းဘာမှ မရှိဘူး’ ဟု တွေးပြီး ညိုထွန်းကို ဒေါသဖြစ်မိလေ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ မိုးတိမ်များကဲ့သို့ မကြည်မလင် ဖြစ်လာလေ၏။

“ဟာ မဟုတ်တာဘဲ” ဟု ငြင်းလေ၏။

“ငြင်းမနေပါနဲ့ဗျာ၊ အသေအချာ သိရတာပဲ။ ခင်ဗျားစာပေးတယ်” သန်းမြင့်သည် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချလျက်

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ဆရာနဲ့ တပည့် မတော်တာချည်းဘဲ” ဟု ငြင်းပြန်၏။

“မြောင်လိမ်မလိုလား၊ အပေးခံရတဲ့ ကာယကံရှင်က ပြောတာပဲ။ ခင်ဗျားက လိမ်နေပြန်ပြီ” သန်းမြင့်ကား ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငုံ့နေလေ၏။ သောင်းဖေကား ရှက်လှသဖြင့် အပြင်ဘက်ထွက်သွားမည်ကြံ၏။ “ကျွန်တော်တို့ နှမက ငယ်ငယ်ကလေးရှိသေးတယ်။ ရည်းစားထားရမယ့်အရွယ်၊ လင်ယူရမယ့်အရွယ် မဟုတ်သေးဘူး။ ပြီးတော့ ကျောင်းလာနေတာ စာသင်ဖို့လာတာ။ သူ့စာကို ကောင်းကောင်းသင်ရမယ်။ အဲဒီအခါကြီးမှာ စာမသင်ရင်တောင် ဆရာက ဆုံးမဖို့။ ဆရာက ဒီပြင်လူတွေကို မပိုးအောင် မပန်းအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ ။ ခုတော့ ဆရာကိုယ်တိုင်ပိုးတယ်။ တော်ရောလား။ ဆရာတို့ကို အားကျပြီး တပည့်တွေပိုးတာ ဘာအပြစ်ဆိုရောရှိသလဲ” ညိုထွန်းသည် ထိုင်ရာမှထ၏။ သန်းမြင့်ကား ငုံ့၍ မှိုင့်နေဆဲပင်။ ဂုတ်ကြိုးနှင့် ခေါင်းကြိုးပြတ်သော အရုပ်လိုဖြစ်နေလေ၏။

“ဆရာတွေက ပြန်ပိုးတော့ ကိုယ်မွေးတဲ့ကြက် ကိုယ်ချက်စားတာလို ကျနေပြီ။ အဲဒါခင်ဗျားကို ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မပေးချင်လို့။ ဆရာလဲ အရှက်မကွဲအောင် မိသားဖသားပီပီ လာပြောတာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မသိစေရဘူး။ ခင်ဗျားနောက်ထပ်စာပေးရင်တော့ ပရော်ဖက်ဆာကို အတိုင်ဘဲ။ ခင်ဗျားကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ အရှက်ခွဲပြီးသားပဲ။ လာ သွားမယ် ကိုသောင်းဖေ” ဟု ဆိုပြီး ကုလားထိုင်ကို ဘေးလွှဲလိုက်ရာ ကျီကနဲ ကျယ်လောင်သော အသံသည်ပေါ်လာလေ၏။

လေသည် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လာလေ၏။ သစ်ပင်များသည် ယောက်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ယက်ခတ်အောင် လှုပ်ပြီး ရေပေါက်ကြီးများသည် တဖျောင်းဖျောင်း မြေသို့ကျကုန်၏။  
ပိုးသည် မှန်တံခါးကို ဖျန်းကန် ဖျန်းကန် ပက်လေ၏။ သန်းမြင့်ကား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်  
မျက်နှာကို ကိုင်လျက် ခေါင်းငုံ့၍ နေဆဲပင်။

(၂၀)

“သွားခါနီး မောင်ကြီးရယ်တဲ့ မှာခဲမယ်၊ ဗိုက်ပေါ်ကို လူမတက်စေနဲ့၊  
ခင်ရေ သားပျက်တတ်တယ်” ဟူသော သီချင်းသံသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်း ပတ်ဝန်း  
ကျင်၌ မကြာခဏ ကြားရလေပြီ။ အင်းလျားကျောင်းသူတို့လည်း ထိုသို့သောအသံ၏  
ဆူညံသောအရသာထူးကို ခံစားကြရလေပြီ။

နေဝင် ခြင်းခတ်ရန်ဟု အားခဲသော ကျောင်းသားတို့သည် အစွမ်းကုန်  
ထောကြလေသည်။ စရိတ်ကို ချန်၍ ပိုသမျှကို အနည်းနည်း ဖြုန်းကြသည်။  
ဘိုင်စကုတ်သွား၊ အရက်ဆိုင်ဝင်၊ မော်တော်ကားငှား၊ ဖာအိမ်မောင်း၊ မိန်းမခေါ်၊  
မြို့စွန်ရှိ ဟော်တယ်များတွင် တစ်ညလုံးပျော် စသည်ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ အရသာ  
ထူးကို ခံယူကြလေသည်။

အချို့သော ကျောင်းသားများကား စကော့ဈေးသစ်ကြီးသွားကြ၏။ ပိုးတွန့်  
လုံးချည် ဝယ်သူဝယ်၊ လမ်းလျှောက်ရာ ကိုင်ရန်လက်ဆွဲအိတ် ဝယ်သူဝယ်၊ ရေမွှေးဝယ်  
သူဝယ်၊ ပိုးလက်ကိုင်ပုဝါတစ်ဒါဇင်လုံးဝယ်သူဝယ်။ ကျောင်းဖွင့်ခါစနှင့် ယခုလို  
ကျောင်းပိတ်ခါနီးတွင် စကော့ဈေးကြီးသည် လူအစည်းကားဆုံး ဖြစ်လေသည်။

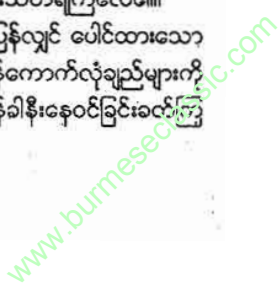
ကျောင်းဝင်းအတွင်းတွင် တက္ကသိုလ် ဘတ်စကားသံတို့မှာ ဆူညံနေသည်။  
အထုပ်များ၊ သေတ္တာများဖြင့် ပြည့်ညပ်နေသော ကားများသည်တစ်စီးပြီး တစ်စီး  
စီကာ ထွက်သွားကြလေသည်။ ကားပေါ်မှ လူများသည် လမ်းပေါ်၌ သွားနေကြသော  
မပြန်သေးသည့် ကျောင်းသားများကို လက်ပြဲ၍ ပြောင်ကာ

“ဟေ့ယောက်ဖ၊ နေရစ်ခဲ့တော့ဟေ့” ဟု အော်ကြ၏။

“သွားတော့ဟေ့။ အိမ်ရောက်တော့သာ မင်းနမ ကြည့်ပြောလိုက်။  
တော်တော်နဲ့ မပြန်နိုင်သေးဘူးလို့” ဟုအော်သူက အော်ကြ၏။ ကားမောင်းသူများကား  
သူတို့ပြောသံကို ကြား၍ ပြုံးနေပြီး တောင်ပြုံးကိုသာ ပြေးသတိရကြလေ၏။

ကျော်သိန်းကား မပြန်နိုင်။ ပိုက်ဆံလည်းမရှိ။ အိမ်ပြန်လျှင် ပေါင်ထားသော  
စိန်လက်စွပ်ကလေးကို ရွေးရမည်။ သက္ကလပ်အင်္ကျီ၊ ဘန်ကောက်လုံချည်များကို  
ရွေးရမည်။ ရွေးစရာကား မရှိ။ သို့သော် အများတကာ ပြန်ခါနီးနေဝင်ခြင်းခတ်ကြ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သည်ကို ညှိုးငယ်စွာ ကြည့်မနေရ။ သူ့မှာ ခင်မင်သူများသဖြင့် တစ်ယောက်က အရက်၊ တစ်ယောက်ကရုပ်ရှင်၊ အခြားတယောက်က ဖာ စသည်ဖြင့် တိုက်ကြ၊ ပြကြ၊ ပေးကြသောကြောင့် သူများပျော်သလို သူပျော်ရ၏။

ကျောင်းဆောင် အသီးသီးမှာ ခြောက်သွေ့၍ နေလေပြီ။ ရေချိုးခန်းမှ သီချင်းသံကိုလည်း မကြားရ။ ကွန်မွန်းရမ်းမှ ဝါးကနဲ ဆူသံကိုလည်း မကြားရ။ ဆူသံ၊ ပူသံ၊ သောသံတို့မှာလည်း ကျောင်းပြင်သို့ ထွက်လေပြီ။ ကျယ်ပြောသော ကျောင်းဝင်းရှိ ရှည်လျားသော အုတ်လမ်းများပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်နှစ်ယောက် သာလျှင် သွားလာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထမင်းစားခေါင်းလောင်း ထိုးလိုက်လျှင် ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင်မှ လူသုံးယောက်လောက်သာ လာကြသဖြင့် ဇွန်းသံ၊ ခရင်းသံတို့လည်း လက်ကောက်သံ၊ ခြေကျင်းသံလောက်မျှ မညံ့တော့ပေ။ တံမြတ်စည်းလဲ့သမား ဂျာရှုတ်လားများသည် တံမြတ်စည်းကို ဘေးချပြီး သစ်ပင် အောက်များ၌ အတုံးအရုံးလဲ့ကာ အိပ်ပျော်နေကြလေသည်။

ထိုနေ့ညနေ ထမင်းစားခေါင်းလောင်းထိုးသောအခါ ကျော်သိန်းသည် ပြေး၍ ဆင်းလာလေ၏။ သူသည်မြောက်ဘက်ထမင်းစားရုံနှင့် မီးဖိုကိုဖြတ်၍ ဝင်လာလေ၏။ သူ၏ ဖိနပ်သံသည် ထမင်းစားရုံအတွင်း၌ ပဲ့တင်သွားလေ၏။ ထမင်းပွဲ လေးပွဲပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထမင်းချက်များနှင့် ဘွိုင်များမှာ အိုးခွက် ပန်းကန်များကို ဆေးကြောနေကြလေသည်။ ထမင်းပွဲများအနီး၌ စားပွဲထိုးတစ်ယောက် နှင့် ဂျွန်ဆိုသော စားပွဲထိုး ခေါင်းဆောင်ကြီးသာ ရှိလေသည်။

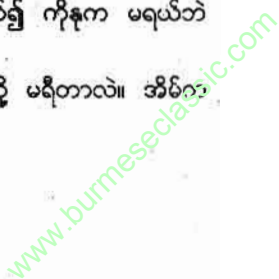
ကျော်သိန်းသည် ထမင်းပွဲ အားလုံးကို မြဲ၍ ကြည့်လိုက်၏။ ကြက်သားဟင်း ပဲကြီးဆီပြန်၊ ငါးပိကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ရေများကို တွေ့ရလေ၏။ ဘယ်ထမင်းပိုင်းတွင် အသားအများဆုံး အရိုးအနည်းဆုံးဖြစ်သည်ကို ကြည့်ပြီးမှ ထိုင်လေ၏။ သူသည် အနောက်ဘက်သို့ ကြည့်နေလေ၏။ ဇွန်းခရင်းကို ကိုင်ထား၏။ စားကားမစားသေးပေ။

ညိုထွန်းသည် ကိုနု၏ စာကို ဗတ်လျက် စကားတပြောပြောနှင့် လာနေလေ၏။ ကိုနုကား ညိုထွန်း၏ လည်ပင်းကို ဖက်ထားလေ၏။ ကိုနုကား ဆံပင်ကို ကောင်းစွာဖိ၍ ပိုးလုံချည်၊ သက္ကလပ် အင်္ကျီများကို ကျကျနန၊ ဝတ်ထားလေသည်။ ညိုထွန်းကား ကျော်သိန်းကဲ့သို့ စုတ်ချာချာပင်။ သူတို့ကို ကျော်သိန်းစောင့်၏။

အခန်းတွင်းသို့ သူတို့ဝင်လာလျှင် ဂျွန်က ဆလံပေး၍ နှုတ်ဆက်၏။ ကျော်သိန်းသည် မတ်တတ်ရပ်ပြီး "ဟေး ဟစ်တာလာ၊ ဟေ့မောင်ရင်နု" ဟုအော်ပြီး လက်ကိုဆန့်တန်းကာ နှုတ်ဆက်၏။ ညိုထွန်းကသာ ရယ်၍ ကိုနုက မရယ်ဘဲ ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ကျော်သိန်းကိုကြည့်နေရာ

"ကိုနု၊ ခင်ဗျားက ဘာလူပါးဝတာလဲဗျ။ ဘာလို့ မရီတာလဲ။ အိမ်က

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





မယားက မပြန်ခဲ့ရဘူး ဆိုလို့လား”ဟု ကျော်သိန်းက မေးလေ၏။ ကိုနုကား ယခင်ကပင် ရယ်ချင်လျက် ဟန်ဆောင်နေရသောကြောင့် ယခုမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။

“ဟေ့ ခွေးသား၊ မင်းဖင့် ငါလိုးလား။ မင်းမစား ငါ့ချည်းစားပစ်မှာပေါ့ကွ” ပြောပြောဆိုဆို ကြက်သားဟင်း ပန်းကန်ကို နှိုက်လေ၏။ ကိုနုတို့ကား ကျော်သိန်းနှင့် အတူ ရော့နေကာ စားကြလေ၏။

“အိုင်ဆေးဂျွန်၊ ဟင်းချို အဝယ်လွတ်လိုက်စမ်းပါ” ဆို၍ ကိုနုက ဘွိုင်ခေါင်းကြီးကို ပိုက်ဆံတမူး ပစ်ပေးလိုက်ရာ ကျော်သိန်းက

“တစ်မူးဖိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ တစ်မူးဆိုရင် ကျွန်တော်မစားဘူး”ဟု မျက်မှန်ရှေ့ကျနေသာကို တင်ရင်းပြောလေ၏။

“မင်းစားဖို့ မှာတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဆလံဗျာ ဆလံ။ ကျွန်တော်စားဖို့လဲ လုပ်ပါအုံး။ အိုင်ဆေးဂျွန်။ နေအုံး။ တစ်မူးထပ်ယူအုံး”

ကိုနုသည် ဂျွန်ကို တမူးထပ်ပေးလိုက်ပြန်လေ၏။

ထမင်းစားကြလေ၏။ အခြားပိုင်းများတွင် ဖေခင်၊ ထွန်းအေး၊ အေးကိုတို့ လည်း ရောက်လာလေ၏။ မကြာမီ ညိုမြသည် ဖိနပ်စုတ်ကြီးကို တခွပ်ခွပ်မြည်အောင် စီးရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို တဖွားဖွားမှုတ်ကာ ဝင်လာလေသည်။ သူသည် ဟွတ်ဟွတ်ကန်ချောင်းဆိုးရပ်လျက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပါးစပ်မှ ထုတ်ထားလိုက်၊ ချောင်းဆိုးရပ်လျှင် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပါးစပ်တွင် တပ်ပြန်လေ၏။

“ဟေ့ နုမပေး”ဟု ကျော်သိန်းက နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

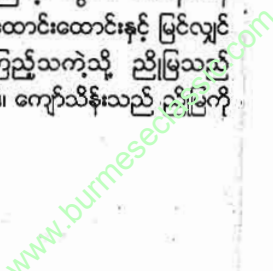
“ပေးစရာမရှိတော့ဘူးကွ”

“သေကုန်ကြလို့လား”

“မနေညကဘဲ ပြန်ကုန်ကြတယ်။ မလေးတို့ မကြီးတို့ပြန်သွားကြတာ သနားစရာကွယ်တို့”ဟု မင်းသားရှူးကြီး မျက်နှာ၊ မင်းသားရှူးကြီးလေဖြင့် ပြောပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို တံခါးပေါင်ပေါ်၌ တင်လေ၏။ သူသည် ကျော်သိန်းတို့နံကို ကြည့်၏။

“ငါ့နုမလွှားလား။ မင်းတို့ ခုံ မစားပါဘူးကွာ။ ကျော်သိန်းလက်ရာကြောင့် ဟင်းတစ်ဖတ်မှ မရှိတော့ဘူး”ဟုပြောပြီး ပွဲလွတ်များဆီသို့ သွား၏။ ကိုနုနှင့် ညိုထွန်းကား ပြူး၍သာ ကြည့်နေကြ၏။ ထိုအတွင်း ဘွိုင်တစ်ယောက်သည် ဟင်းတစ်ဖတ်ဖိုးကို အငွေတထောင်းထောင်းနှင့် ယူလာသောကြောင့် ခွေးက သံပန်းကန် ပက်လက်တွင်ထည့်၍ တိုက်သော ဟင်းချိုကို အငွေတထောင်းထောင်းနှင့် မြင်လျှင် ငှက်ကျားကြီးသည် အားမလို အားမရမျက်နှာဖြင့်ကြည့်သကဲ့သို့ ညိုမြသည် ကျော်သိန်းနှင့် ထိုအသစ်လာသော ဟင်းကို ကြည့်လေ၏။ ကျော်သိန်းသည် ညိုမြကို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ကြည့်ပြီး

“ဟေ့ စားချင်သလား”ဟု မေးရာညိုမြသည် တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။

“လချေ၊ ကောင်းသားပဲ”ဟု ဖြေပြီး သူတို့ဆီကြည့်နေပြန်၏။

ညိုထွန်းသည် ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် တင်ထားသော ခြေတစ်ဖက်ကို ချလိုက်ပြီး “ဟေ့ လာကွာ”ဟု ကုလားထိုင်ကို ပြင်ပေးလေ၏။

“မင်း ဒီဘက်လာချင်ရင် တစ်ခုလုပ်ရမယ်။ ဟိုဘက်စားပွဲက ကြက်သား တစ်ပန်းကန်ကို ယူခဲ့ရမယ်”ဟု ကျော်သိန်းက ဖိတ်မန်သော မူလအဆိုတွင် ပြင်ဆင် ချက်သွင်းလိုက်လေ၏။ ညိုမြသည် ကြက်သားတစ်ပန်းကန်ကို ယူလာပြီး စားကြ လေ၏။

“မောင်ညိုမြက မပြန်တော့ဘူးလား” ဟု ကိုနုက မေးရာ“ရည်းစားက မပြန်ပါနဲ့ပြောလို့” ဟု ကြားပြီး ဟိကနဲ ရယ်လိုက်လေ၏။

“ကိုနုကော မပြန်တော့ဘူးလား”ဟု တစ်ခြားဘက်ပိုင်းမှ ဖေခင်က လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။

“မနက်ဖြန် ပြန်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ကော”

“ကျွန်တော်တို့လဲ မနက်ဖြန် ပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဘာမှ မရွေးဖြစ်သေးဘူးနဲ့ တူတယ်” ကျော်သိန်းက တွေး၍ ပြောလိုက်ပြန် လေ၏။

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားပဲ ယူပေါင်ထားပြီး”ဟု ဖေခင်က ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ညိုထွန်းကား သမဂ္ဂအသင်းတွင် ကျောင်းပိတ်ရက် အရာရှိအဖြစ်ဖြင့် နေရစ်ရမည် ဖြစ်၏။ ကျော်သိန်းမှာ တကောင်းကျောင်းဆောင်သို့ ပြောင်းနေရမည် ဖြစ်၏။ ညိုမြလည်း ထိုအတူပင်။

“ကိုနု၊ ကျွန်တော်လဲ ယူနီယံမှာ နေခဲ့ချင်တယ်”ဟု ကျော်သိန်းက စမ်းလေရာ

“ဟေ့၊ ခွေးပါးစပ်က နတ်စကားထွက်တယ်။ ကော်မတီထဲမှာ ပါမှနေရ တယ်ကွ”ဟု ညိုထွန်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းက အိမ်သာစောင့်နတ်လား”

သို့ဖြင့် ရယ်စရာ ရွှင်စရာတွေ ပြောပြီးနောက် ကျော်သိန်းက “ ကဲ ကိုနု၊ မြို့ထဲသွားမယ်မဟုတ်လား” ဟုမေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ခဏလမ်းလျှောက်ကြည့်”

သူတို့သည် ကျောင်းဆောင်များ ဘေးပတ်လည် လမ်းတွင် လျှောက်ကြလေ သည်။ အတန်ကြာသော်ဖြတ်၍ ဖြတ်၍ သွားသောမော်တော်ကားများမှတစ်ပါး အားလုံး

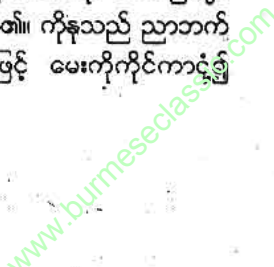
ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ အုပ်ချုပ်တဲ့ အဖွဲ့မှာလဲ ဥပဒေက ကောင်းလို့ တကယ့်ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များကိုသာ တင်မြှောက်နိုင်ခွင့်ရတယ်” ညိုထွန်းက ဆက်ပြန်သည်။ “ဥပဒေ လုပ်သွားသူတွေကို ကျေးဇူးပဲ တင်ရသေးတယ်”

“ဘယ်သူတွေ လုပ်သွားတာလဲ”ဟု ကျော်သိန်က မေးလေ၏။

“သခင်မိန့်တို့၊ ကိုထွန်းစိန်တို့၊ ကိုကျော်သိန်းတို့ မစွတာရာရှစ်တို့ပဲ။ ကဲ ထားအုံး။ ဒီယူနီယံကော်မတီမှာ ကျောင်းသားအကျိုးကို တကယ်ကြည့်ပြီး ရဲရဲဝံ့ လုပ်တဲ့လူ၊ ဆရာတွေ အရာရှိတွေနဲ့ ပြိုင်ပြီးတိုက်ရဲတဲ့လူတွေကိုမှ ကြီးစိုးရအောင် လုပ်နိုင်တဲ့အသင်း။ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အကောင်းဆုံး ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း။ ကျောင်းသား တွေမှာ နစ်နာချက်ရှိရင် ဒီကနေ အော်ဆူပူတောင်းနိုင်တဲ့ အသင်း။ ဒီအသင်းကို ချုပ်ချယ်ရင် ကျောင်းသားတွေပါးစပ်ကို ပိတ်တာပဲ။ ကျောင်းသားတွေမှာ နစ်နာမှုရှိရင် မပြောဘဲ မျိုသိပ်ထားရအောင် လုပ်တာပဲ။ ထစ်အပြီးနေတဲ့ လူလိုဖြစ်အောင် လုပ် တာပဲ။ ကျောင်းသားတွေကို ကျောင်းသားမထင်၊ ငွေဝယ်ကျွန်ကလေး တွေထင်ပြီး ပြောသမျှခံ၊ လုပ်သမျှခံ၊ ညှင်းပန်းသမျှ ခံနေရအောင်လုပ်တာပဲ” ညိုထွန်းသည် သူ့မိတ်ဆွေများအား တရားဟောဖို့ မလိုသည်ကို သိ၏။ သူ့သူငယ်ချင်း များကား သူသိသကဲ့သို့ သိကြ၏။ သမဂ္ဂအသင်းကို ကျောင်းသားတို့ အမွန်မြတ်ဆုံး သော ဥစ္စာပစ္စည်းဖြစ်မှန်း သိကြလေ၏။ သို့သော် ညိုထွန်းကား ထိုစကားများကို မပြောဘဲ မနေနိုင်။ ထိုစကားများသည် သူ့ပါးစပ်မှ အတင်းတိုး၍ ထွက်သွားကြ၏။ “ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအသင်းကို နှိမ်မယ်။ သူတို့ဩဇာအောက်သွင်းမယ်ဆိုရင် ဒီဂျစ်အစိုးရကို ဘီလတ်အစိုးရက ချုပ်ချယ်တာလို ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေဟာ ဗမာအဖြစ်နဲ့တင် ကျွန်ုပ်တို့နေရတာမဟုတ်တော့ဘဲ ကျောင်းသား အဖြစ်နဲ့လဲ ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်ရတော့မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုး၏ အညွန့် မျိုးညွန့်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ တစ်ဆင့်ထပ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရလိမ့်အုံးမယ်။ ဒါမခံဘူး။ ဘယ်တော့မှ မခံဘူး။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မုခံမယ်။ ကျောင်းသားတွေဟာ ဒီအသင်းနဲ့သာ အားလုံးပေါင်းထားတယ်။ ဒီအသင်း ဖျက်တာဟာ ကျောင်းသားတွေကို သွေးခွဲတာဘဲ။ ကျောင်းသားအချင်းချင်း အရေးရှိရင် ပေါင်းအောင်ဖွဲ့ထားတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကြိုးကိုဖြတ်တာပဲ။ ဒီကြိုးကို အဖြတ်မခံ ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နစ်နာချက်ကို ဖော်ပြနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ထိခိုက်နစ်နာစေတဲ့ အရာများကို အားရှိပါးရှိ ဆောင်ရွက်နိုင်အောင်အသင်းဖွဲ့စည်းနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို မထိခိုက်အောင် လုပ်ကြမယ်”ဟု ပြောပြီး အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဆက်လက်လျှောက်ကြပြန်လေ၏။ ညိုမြကား ချောင်းဆိုးပြန်၏။ ကိုနုသည် ညာဘက် ဖြင့် သူ့ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကိုကိုင်၊ သူ့ဘယ်လက်ဖြင့် မေးကိုကိုင်ကာငံ့၍ လမ်းလျှောက်လေ၏။

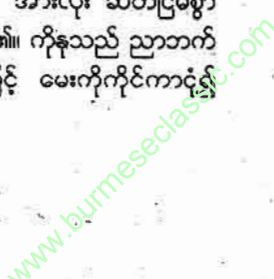




“ အုပ်ချုပ်တဲ့ အဖွဲ့မှာလဲ ဥပဒေက ကောင်းလို့ တကယ့်ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များကိုသာ တင်မြှောက်နိုင်ခွင့်ရတယ်” ညိုထွန်းက ဆက်ပြန်သည်။ “ဥပဒေ လုပ်သွားသူတွေကို ကျေးဇူးပဲ တင်ရသေးတယ်”

“ဘယ်သူတွေ လုပ်သွားတာလဲ” ဟု ကျော်သိန်က မေးလေ၏။

“သခင်ဗစ်နီတို့၊ ကိုထွန်းစိန်တို့၊ ကိုကျော်သိန်းတို့ မစွတာရာရှစ်တို့ပဲ။ ကဲ ထားအုံး။ ဒီယူနီယံကော်မတီမှာ ကျောင်းသားအကျိုးကို တကယ်ကြည့်ပြီး ရဲရဲဝံ့ လုပ်တဲ့လူ၊ ဆရာတွေ အရာရှိတွေနဲ့ ပြိုင်ပြီးတိုက်ရဲတဲ့လူတွေကိုမှ ကြီးစိုးရအောင် လုပ်နိုင်တဲ့အသင်း၊ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အကောင်းဆုံး ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း၊ ကျောင်းသား တွေမှာ နစ်နာချက်ရှိရင် ဒီကနေ အော်ဆူပူတောင်းနိုင်တဲ့ အသင်း၊ ဒီအသင်းကို ချုပ်ချယ်ရင် ကျောင်းသားတွေပါးစပ်ကို ပိတ်တာပဲ။ ကျောင်းသားတွေမှာ နစ်နာမှုရှိရင် မပြောဘဲ မျှိုသိပ်ထားရအောင် လုပ်တာပဲ။ ထစ်အပြီးနေတဲ့ လူလိုဖြစ်အောင် လုပ် တာပဲ။ ကျောင်းသားတွေကို ကျောင်းသားမထင်၊ ငွေဝယ်ကျွန်ကလေး တွေထင်ပြီး ပြောသမျှခံ၊ လုပ်သမျှခံ၊ ညှင်းပန်းသမျှ ခံနေရအောင်လုပ်တာပဲ” ညိုထွန်းသည် သူ့မိတ်ဆွေများအား တရားဟောဖို့ မလိုသည်ကို သိ၏။ သူ့သူငယ်ချင်း များကား သူသိသကဲ့သို့ သိကြ၏။ သမဂ္ဂအသင်းကို ကျောင်းသားတို့ အမွန်မြတ်ဆုံး သော ဥစ္စာပစ္စည်းဖြစ်မှန်း သိကြလေ၏။ သို့သော် ညိုထွန်းကား ထိုစကားများကို မပြောဘဲ မနေနိုင်။ ထိုစကားများသည် သူ့ပါးစပ်မှ အတင်းတိုး၍ ထွက်သွားကြ၏။ “ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအသင်းကို နှိမ်မယ်။ သူတို့ဩဇာအောက်သွင်းမယ်ဆိုရင် အီဂျစ်အစိုးရကို ဘီလတ်အစိုးရက ချုပ်ချယ်တာလို ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေဟာ ဗမာအဖြစ်နဲ့တင် ကျွန်ုပ်တို့နေရတာမဟုတ်တော့ဘဲ ကျောင်းသား အဖြစ်နဲ့လဲ ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်ရတော့မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အမျိုး၏ အညွန့်၊ မျိုးညွန့်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ တစ်ဆင့်ထပ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်ရလိမ့်အုံးမယ်။ ဒါမခံဘူး။ ဘယ်တော့မှ မခံဘူး။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ခုခံမယ်။ ကျောင်းသားတွေဟာ ဒီအသင်းနဲ့သာ အားလုံးပေါင်းထားတယ်။ ဒီအသင်း ဖျက်တာဟာ ကျောင်းသားတွေကို သွေးခွဲတာဘဲ။ ကျောင်းသားအချင်းချင်း အရေးရှိရင် ပေါင်းအောင်ဖွဲ့ထားတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကြိုးကြိုးဖြတ်တာပဲ။ ဒီကြိုးကို အဖြတ်မခံ ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နစ်နာချက်ကို ဖော်ပြနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ထိခိုက်နစ်နာစေတဲ့ အရာများကို အားရှိပါးရှိ ဆောင်ရွက်နိုင်အောင်အသင်းဖွဲ့စည်းနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို မထိခိုက်အောင် လုပ်ကြမယ်” ဟု ပြောပြီး အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဇာတ်လက်လျှောက်ကြပြန်လေ၏။ ညိုထွန်းကား ချောင်းဆိုးပြန်၏။ ကိုနုသည် ညာဘက် ဖြင့် သူ့ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကိုကိုင်၊ သူ့ဘယ်လက်ဖြင့် မေးကိုကိုင်ကာငုံ၍ လမ်းလျှောက်လေ၏။



“နေရှင်နယ်ဒေးအတွက် အစည်းအဝေးတို့ ဘာတို့တက်ရစ်နော်” ဟု ကိုနုက မှာလေ၏။ ညိုထွန်းလည်း ဝန်ခံ၏။ “မောင်ကျော်သိန်းရော တက်ရစ်ပါနော်”

“ တက်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားလဲ ပြန်လာရင် ကောင်းမှာပဲ။ လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ မိန်းမနဲ့တွေ့တော့ ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်တို့ကို မေ့မှာပဲ”

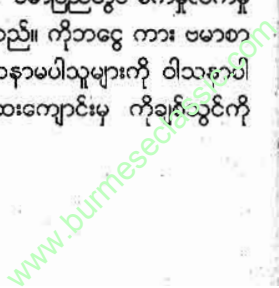
ညိုမြ၊ ညိုထွန်း၊ ကျော်သိန်းတို့သည် ကိုနု အာအီးတီဘတ်စကားပေါ်၌ လိုက်ပါသွားသည်ကို မျှော်ကြည့်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျော်သိန်းသည် ညိုမြနှင့် ညိုထွန်း၏ အလယ်မှနေပြီး လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် သူတို့လည်ပင်းကို ဖက်၍ “အို ကိုနု၊ အသင်ကား မယားရင်ခွင်သို့ ပြေးဝင်တော့အံ့။ အကျွန်ုပ်တို့ကား အင်းလျားဟောင်း ၃ရပ်စီ၏ ရင်ခွင်သို့ ပြေးဝင်ပါအံ့” မဲ့ရွဲကာ နောက်နေလေ၏။

(၂၁)

ညိုထွန်းတို့ တည်ထောင်သော ညကျောင်းကလေးမှာ ကမာရွတ်တပ်တွင်း ကျောင်းတွင် ရှိလေသည်။ ဘုန်းကြီး၏ အကူအညီဖြင့် နေရာထိုင်ခင်းကောင်စွာ ရရှိ၍ ညိုထွန်းတို့ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်တစ်စု ထည့်ကြသောငွေဖြင့် မီးခွက်၊ သင်ပုန်းကြီး၊ မြေဖြူအစရှိသော ကျောင်းသုံး ကုန်ကလေးများကို ဝယ်ကြရသည်။ သထုံဟောင်း ကိုတင်မောင် အမှူးရှိသော ငွေခံကော်မတီက ကျောင်းသားများထံမှ လည်းကောင်း၊ အရပ်ထဲမှလည်းကောင်း ငွေကောက်ခံကြသောကြောင့် စာအုပ်ဝယ်ရန် နှင့် အခြားရန်ပုံငွေများအတွက် ငွေခြောက်ဆယ်ကျော်မျှ ရလေပြီ။

ကျောင်းသားများမှာ မူလက ခြောက်ယောက်သာရှိသော်လည်း ယခုမူ တစ်ဆယ့်ငါးယောက် ရှိလာလေပြီ။ ယူနီဗာစီတီ ဖွင့်ဆဲတွင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် နှစ်ခါသာကျောင်းရှိ၍ ယခု သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းတွင်ကား ရက်ခြား အတန်းတက်ကြရလေသည်။ အခြားယူနီဗာစီတီ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်လည်း ဤအလုပ်သမား ကျောင်းကလေးကို ဖွင့်ကြလေသည်။

ကျော်သိန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကြီးများမှ ဘာသာပြန်၍ ပြောရသော သင်ခန်းစာကို အလုပ်သမားများအား သင်ရလေသည်။ လှဖေမှာ လောကဓာတ်ပညာ ၏ ကြီးကျယ်ပုံနှင့် လောကဓာတ်ပညာ၏ အကူအညီဖြင့် ဗမာပြည်တွင် စက်မှုလက်မှု ထွန်းကားအောင် လုပ်ရမည် စသည်တို့ကို သင်ရလေသည်။ ကိုဘဌေ ကား ဗမာစာ မရေးတတ်သေးသူတို့ကို အရေးသင်ပေး၍ စာဖတ်ဝါသနာမပါသူများကို ဝါသနာပါ အောင် မီးထိုး၍ ပေးရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးကျောင်းမှ ကိုချစ်သွင်ကို



ခေါ်လာ၍ ကျန်းမာရေးအကြောင်းကို အနည်းငယ် ပြောစေရ၏။ ညိုထွန်းမှာ ကျောင်းသားများ ရန်နှင့် ကျောင်းကြီးပွားရန် ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်၍ အလုပ်သမား များသည် သူတို့၏ အခြေအနေ၊ သူတို့၏ စီးပွားရေး၊ သူတို့၏ ဝတ္တရား၊ သူတို့၏ စွမ်းရည်များ၊ သူတို့၏ နစ်နာချက်များကို သိအောင် သင်ကြားပေးရလေသည်။

ထို့ပြင် ကမာရွတ်ရွာမှာ အင်္ဂလိပ်လို ဆယ်တန်းအောင်သော စာရေးကလေး ကိုခင်မောင်၏ အကူအညီကိုလည်း ရလေသည်။

ယနေ့မှာ မောင်ကြွယ်သည် အစောကြီး ကျောင်းခန်းတွင် လက်ဆွဲဓာတ်မီး ကြီးကို ထွန်းထားလေ၏။ ကြမ်းပြင်၊ ထိုင်ခုံစသည်များကို အမှိုက်လှဲ၏။ ယနေ့ မောင်ကြွယ်နှင့် အတူတူဒေါ်ပန်းခက်လည်း ပါလာလေသည်။

မကြာမီ ကျောင်းသားများ ရောက်လာလေ၏။ သူတို့ကား ဤကျောင်း ကလေးတွင် အားကိုးစရာ တွေ့စပြုပြီး သင်ခန်းစာများတွင် စိတ်ဝင်စားစပြုလာလေ၏။ သူတို့သည် ကျောင်းသို့လာရာ တရိုတသေလာကြ၏။ ဖိုးသည် ပလေကပ်လုံးချည်နှင့် ပင်နီအင်္ကျီသစ်ကို ဝတ်လာလေ၏။

“ဟေ့လူ၊ ပင်နီအင်္ကျီကြီးနဲ့ပါလား၊ ဒို့ဆရာတွေကို အားကျသလား” ဟု ထွေးမောင်က မေးလိုက်လေ၏။

“ကောလိပ် ကျောင်းသားတွေတောင် ဝတ်သေးတာကွာ၊ ဒို့ဆရာတွေ အားကျတာ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဖိုးခက် ဖြေပြီး သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့် လေ၏။ သူသည် ပင်နီအင်္ကျီ ဝတ်လာသောကြောင့် ဆရာတွေ သဘောကျ မည်၊ သူ့ကို ချီကျူးမည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေလေ၏။

ရွှေထွန်းသည် ပြောင်းဖူးလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရသဖြင့် ဆရာများစားရန် ပြောင်းဖူးကို ပြုတ်၍ ယူခဲ့၏။ ပြောင်းဖူးတောင်းကြီးကို လူတကာပြုပြီး အသားယူနေ လေ၏။

ဦးဖိုးခင်သည် ယနေ့ အိမ်တွင် မြေပဲလှော်ပြီး ဆရာများအဖို့ယူခဲ့လေသည်။ ဒေါ်ပန်းခက်ကား ညိုထွန်းတို့ အကြောင်းကိုအကြားနှင့်စေတနာရှိနေပြီး လက်ဖက်ကျွေး ရန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယနေ့ ယောက်ျားကျောင်းသားသစ်လှံအပြင် အသက် ၂၅ နှစ်မျှသာရှိသောမရှိန်လည်း ပါလာလေသည်။ မရှိန်မှာ ထီးစက်မှ အလုပ်သမား ဖြစ်လေသည်။ တစ်နေ့လုံးလုပ်မှ သူငါးပဲမျှ ရလေသည်။ ထိုငါးပဲဖြင့် ညီမ တစ်ယောက်၊ မောင်တစ်ယောက်၊ အမေအိုကြီး တစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးနေရသည်။

ခုနစ်နာရီ မထိုးမီ ဆယ်မိနစ်အလိုတွင် ညိုထွန်း၊ ကျော်သိန်းလှဖေ စသော ဆရာများ ရောက်လာလေ၏။ ပထမ ဘုန်းတော်ကြီးကို သွားဝတ်ချကြသည်။ ကျောင်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာလျှင် ကျောင်းသားအားလုံးက ဝိုင်းနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ပေးစရာပါလာသူတို့က မျက်နှာအားရ ပေးကြသည်။

ကျော်သိန်းက စ၍သင်လေ၏။ မက္ကဇင်ဂေါ်ကီရေးသော ဒီကေးဒင့်စ်ကို ဘာသာပြန် ပြောခဲ့သည်မှာ ယနေ့ပြီးလေသည်။ သို့ကြောင့် ၎င်းဆရာကြီး၏ အမေဆိုသော ဝတ္ထုကို စ၍ ပြောပြလေသည်။

“ဒီဝတ္ထုကတော့ စစချင်း စက်ရုံက အလုပ်သမားတွေအကြောင်းပါတယ်။ စက်ရုံကြီးညစ်ပတ်တာတွေ၊ စက်ရုံအရာရှိတွေက အလုပ်သမားတွေအပေါ် ညှဉ်းတာတွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုညှဉ်းတာလဲဆရာ” ဟု ထွေးမောင်က မေးလိုက်ရာ

“ဟိတ်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေး၊ နားထောင်နေရောပေါ့” ဟု ဦးအောင်ဘန်းက ငေါက်လိုက်လေ၏။

“ဘကြီးနေပါ။ မေးပါစေ။ အားလုံးမေးနိုင်ပါတယ်။ ညှဉ်းတယ်ဆိုတာက နေ့တွက်ဖြတ်တာတို့၊ ဒဏ်တပ်တာတို့၊ အလုပ်ဖြုတ်တာတို့ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ရှင်းအောင် ပြောသွားပါမယ်” ညိုထွန်းသည် ခုနင်က မေးခွန်းရှင် ထွေးမောင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ပင်နီအင်္ကျီနှင့် ပြောင်းလဲလာမှုကြောင့် ကိုယ်ရေးသော စာကလေး ပုံနှိပ်ထားသည်ကို မြင်ရသော စာရေးဆရာကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်၍ သွားလေ၏။ ထွေးမောင်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ရာထွေးမောင် ပြုံးလျက်လာလေ၏။

“ခင်ဗျားအင်္ကျီ ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

“တစ်ကျပ်ခွဲ ဆရာ”

“အဖိုး သိပ်ကြီးနေတယ်။ ဒီမှာရက်ရင် မကုန်ဘူး။ အိမ်က ခင်ဗျားမိန်းမကို အရက်ခိုင်းပါလားဗျာ။ ပင်နီတစ်တောင်မှ ဒီမှာ ရက်ရင်ရက်ခပါ ခြောက်ပြားလောက်သာ ကျမယ်” ဟု ညိုထွန်းကပြောပြီး ဆံချည်မျှင်ကြီးတစ်ခု အင်္ကျီပေါ်ရှိနေသည်ကို ယူပစ်လိုက်၏။ ထွေးမောင်မှာ သူ့အလုပ်ကို အသိအမှတ်ပြုခံရသဖြင့် ကျေနပ်သွားလေ၏။

“ ဒီဝတ္ထုမှာ ကောင်းတာက သားက အလုပ်သမား၊ သူတို့စက်ရုံမှာ မကောင်းတာတွေကို ပြုပြင်ရအောင်လုပ်တော့ အစကတော့ အမေက သားမှာ ဘေးတစ်ခုခု ထိမှာစိုးလို့ သဘောမတူဘူး။ နောက်သားကိုချစ်လို့ အမေပါ ဝင်ပြီး လုပ်တယ်။ အမေကြီးက သားခိုင်းလို့ စက်ရုံတွင်းကို စာအုပ်တွေ ခိုးသွင်းတယ်။ တောမှာ စာအုပ်တွေ ခိုးဝယ်တယ်”

“ဘာစာအုပ်လဲ မောင်ရင်ရဲ့ ” ဟု ဒေါ်ပန်းခက်က သူ၏ ရုပ်သေးစင်ပေါ်က လှုပ်ပြက်ရုံ မျက်နှာနှင့်တူသော မျက်ခွက်တွင် ကနေရာ၌ ဖောင်းကြွလျက်၊ တစ်နေရာ၌ သူ့သွားအောင်ပြုံးပြီးမေးလိုက်၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ အလုပ်သမားတွေ ဘယ်လိုအညှင်းခံရသလဲ၊ ဘယ်လိုအလုပ်သမားတွေ လခပိုရမလဲ၊ အလုပ်နှင့်ထုတ်မခံရအောင် လုပ်သလဲဆိုတာတွေ ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ပေါ် အဒေါ်ရယ်၊ အလုပ်သမားတွေ၊ စက်ရုံ မန်နေဂျာတွေရှေ့မှာ အီးမြည်အောင် မပေါက်ဖို့လဲ ပါချင်ပါမှာပေါ့” ဟု ကျော်သိန်းက သောလိုက်ရာ ဝါးကနဲရယ်ကြလေ၏။ ဘကြီးဦးအောင်ဘန်းက မရပ်မနားရယ်နေလေ၏။ ကျော်သိန်းသည် မျက်မှန်ကလေး ချွတ်ပြီး လက်ကိုင်ပစီနှင့် တိုက်လေ၏။ အတန်ကြာ ဆက်လက်ပြောပြီး

“ ဒီလောက်ဆိုရွေးတဲ့ အခြေအနေကနေပြီး အလုပ်သမားတွေက စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်လိုက်တော့ ခုဆိုရင်အဲဒီပြည်မှာ အလုပ်လက်မဲ့ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့။ အလုပ်သမားတွေဟာ တစ်နေ့ ၇ နာရီသာ အများဆုံးလုပ်ရတယ်။ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် လုပ်ရက် ရှစ်ရက် ရှိတယ်။ စားရသောက်ရတာ၊ နေရထိုင်ရတာကလဲ ဟောဟို ဘက်နားက ဦးသော်တို့ထက်တောင် ခန့်သေးတယ်။ လူ ၁၀၀ မှာ ၉၈ ယောက်စာ တတ်ကုန်ပြီ။ အလုပ်သမားတွေအလုပ်အားတော့ ပျော်ဖို့ စက်ရုံတစ်ခုခုမှာ စာဖတ်ခန်းနဲ့ ကလပ်ရက် တစ်ခုစီရှိတယ်။ ကူလီရဲ့သားက ကောလိပ်နေချင်ရင် အစိုးရက အလကား စာသင်ပေးတယ်။ ဘိလတ်သွား စာသင်ချင်သေးရင် အစိုးရက အလကား ပို့ပေးတယ်။ ကောင်းတာတွေ အများကြီးပါပဲဗျာ။ အဲဒါတွေကို ရအောင်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့လူတွေ သန်းပေါင်းများစွာမယ် ပါဝင်တဲ့ လူအချို့နဲ့ မိခင်အကြောင်း ကို ဒီဝတ္ထုက ရေးထားတာ။ ကြားချင်ကြသလား” ဟု ပြောပြီး ကျော်သိန်းက စာအုပ်ကို ထောင်ပြလေ၏။

“ ကြားချင်တယ်” ဟု ပြိုင်တူ အသံတွေထွက်လာလေ၏။

“ ကြားချင်ရင် နောက်တစ်ခါ မပျက်မကွက်လာကြ။ ကျွန်တော်ပြောပြမယ်” ကျော်သိန်းပြီးလျှင် လှဖေက သင်ပြ၏။ သတင်းစာများမှ ခုတလာသော အရုပ်ကားများကို ဘဋွေက လိုက်ပြလေ၏။ ညိုထွန်းကား အသစ်ပါလာသော ကျောင်းသားများကို သွားမိတ်ဆက်ရလေ၏။

“ ခင်ဗျားက စာရေးတတ်သလား” ဟု ညိုထွန်းက မရှိန်အားမေး၏။

“ ရေးတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မငယ်ငယ်က သုံးတန်းအောင်အောင် စာသင်ဘူး ပါတယ်”

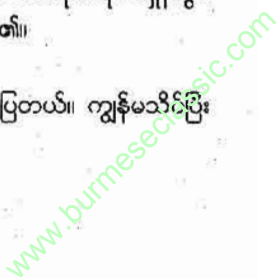
“ အော်၊ ဂျာနယ်တို့ ဘာတို့ ဖတ်ဖူးသလား”

“ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်ရယ်၊ ဗန္ဓုလရယ်တော့ ဖတ်ဖူးပါရဲ့”

“ ကောင်းတယ် ၊ အိမ်ထောင်နဲ့လား” ဟု ညိုထွန်းက မေးလိုက်ရာ မရှိန်တွင် မျက်နှာများ နီသွားလေ၏။ ရှက်သွား၏။ ခေါင်းငုံ့ကာထား၏။

“ နို့၊ ခု ဘယ်သူကခေါ်လို့ လိုက်လာသလဲ”

“ ကိုကြွယ်က ဒီမှာ ကြားရတာတွေ ပြောပြော ပြတယ်။ ကျွန်မသိပ်ပြီး ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



နားထောင်ချင်တာနဲ့ လိုက်လာတာဘဲ”

“ကောင်းတယ်၊ နားထောင်ပေရော့ မရှက်နဲ့၊ နားမလယ်ရင်မေး ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်ကိုပြော”

ပြီးသောအခါ ဆရာများကို ပြောင်းဖူးစားစေ၏။ ညိုထွန်းတို့ကား ပျော်ရွှင်စွာ စားကြလေ၏။

“ဗျို့၊ တစ်ဖူးလောက် ထုတ်ယူမသွားရဘူးလား” ဟု ကျော်သိန်းက ရယ်၍ မေးလိုက်ရာ ရွှေထွန်းက

“ ဆရာ ကြိုက်သလောက် ယူသွားပါ” ဟု ပြောလေ၏။

“ ကိုယ့်လူတွေ ပြောင်းဖူးရိုးတွေ မပစ်ကြနဲ့။ ကျော်သိန်းဖို့ စုယူခဲ့ရအောင်” ဟု ဘဋေက သောလေ၏။ အချို့ကား ရေသွားခတ်ကြ၏။ အချို့ကား မြေပဲခွံများ သင်ကြ၏။ ဒေါ်ပန်းခက်မှာလက်ဖက်များကို ကောင်းစွာသုတ်ပြီး

“စားကြပါမောင်တို့ရဲ့။ ကြီးကြီးက အကုန်စားမှ ကြိုက်တယ်” ဟု လှဖေ ဘက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ ကျောင်းသားများကိုလည်း လက်ဖက်သုတ်ဝေ သေး၏။

“ကြီးကြီးလက်ဖက်တွေ မလောက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အိမ်ပြန်ယူမှာပေါ့၊ စားသာ စားကြပါ”

ညိုထွန်းက လက်ဖက်ကြိုက်သူဖြစ်၍ မြိန်ရေရှက်ရေ စား၏။ ဒေါ်ပန်းခက် သည် ယနေ့အဖို့ မကြားဖူးသေးသောစကားများ၊ ပုံပြင်များ၊ မကြားဖူးသေးသော လူများအကြောင်းကို ကြားရသဖြင့် ကမ္ဘာကြီးတခု သူ့မျက်စိတွင် ပေါ်နေလေ၏။ ကူလီအလုပ်သမားတစ်ယောက်သည် ဦးသော်ကဲ့သို့ ဆန်ကောင်းကောင်း၊ ဟင်းကို ဆီနိုင်နိုင်၊ ကြက်သားဝက်သားကို စားနေရ၍ လေတဟူးဟူးနှင့် နေသောအိမ်၊ သပ်သပ်ယပ်ယပ် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသောအိမ်နှင့် နေနိုင်သည်ဟု သိရသောအခါ “ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား” ဟု တွေးမိရာ၏။ သူသည် ဤကမ္ဘာသစ်ကို သူတို့ ရှေ့ယူ၍ ပြသော ညိုထွန်းတို့ကို သဘောကျနေလေ၏။ ကြည်ညိုလာလေ၏။ သူ့သားကလေး ကို သွားသတိရ၏။ သူ့သားကလေးလည်း ဤလိုပညာရှိကလေးဖြစ်ရင် ကောင်းမည် ဟု ဆန္ဒဖြစ်မိ၏။ လက်ဖက်စားနေသည်ကို ပြုံး၍ ကြည့်ရင်း

“မောင်ရင်တို့ကျောင်းမှာ ကြီးကြီးသား ထားရင် ဖြစ်ပါ့မလား” ဟု မေးလေ၏။ လှဖေက

“ဘယ်ကျောင်းလဲ၊ ဒီကျောင်းလား” ဟု မေးလေ၏။

“မောင်ရင်တို့နေတဲ့ ကျောင်းလေ”

“အော် ကောလိပ်လား၊ ကြီးကြီး တစ်လငွေ ၃၀ လောက်ကုန်နိုင်ပါ့မလား”





“ဟာ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ မောင်ရင်ရယ်၊ ကြီးကြီးတို့ တစ်လတောင် ဒီလောက် မရဘူး” ဟု မေးပြီးအံ့သြတွေဝေစွာ ကြည့်နေလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက စရိတ်ကြီးအောင် လုပ်ထားတာကိုး။ ကြီးကြီးတို့ သားက အိမ်မှာစားပြီး ကျောင်းတက်ရမှာမို့ သိပ်မကုန်တာ။ နယ်ကလာနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့တတွေဆိုရင် တလလေးဆယ် ငါးဆယ် ကုန်တာပဲ”

“ကျွတ် ကျွတ်၊ ကုန်လှချေကလား”

“ဒါက မရှိဆင်းရဲသားများ ကျောင်းမနေနိုင်အောင် လုပ်ထားတာ၊ သက်သက် သူဌေးနဲ့ အစိုးရအရာရှိ သားသမီးတွေ အတွက်သာ ရယ်ရွယ်ထားတဲ့ ကျောင်းဖြစ်နေတာဘဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ဒီကျောင်းကြီးကို မုန်းနေတာ” ဟု လှဖေကပြောရာ ထွေးမောင်၊ ဖိုးခတို့ လူစုသည် “ အင်း ဟုတ်တယ်” ဟု တီးတိုးသဘောကျကြလေ၏။

“ ကျောင်းလခတွေက သိပ်မြင့်ထားတာကိုး၊ ပြီးတော့ ကျောင်းကိုလဲ အနေအထိုင် အစားအသောက် စရိတ်အင်မတန်ကြီးတဲ့ ရန်ကုန်မှာပဲ တစ်ကျောင်း တည်း ထားတယ်ဆိုတော့ နယ်က လူတွေတော်တော်နဲ့ မလာနိုင်တာပေါ့။ နယ်မှာသာ ကျောင်းတွေများများရှိရင် အနေအထိုင် အစားအသောက် စရိတ်လဲသေးတော့ ကျောင်းမနေနိုင်တဲ့လူလဲ များမယ်။ ပညာတတ်ပေါ့မယ်။ မကောင်းပါဘူးဗျာ။ သက်သက်ကို မကောင်းအောင်လုပ်ထားပြီး ဥပဒေကြီးတခု ကျုပ်တို့ဗမာတွေ စာတတ်နေအောင်နဲ့ အထက်တန်းပညာကို လူချမ်းသာနဲ့ အစိုးရအရာရှိများရဲ့ စိတ်ထားနဲ့ သားတွေ၊ ကိုယ်ကျိုးသာမြင်တဲ့ သားတွေ၊ အဖအရာကိုသာ သက်သက်သာသာနဲ့ ဆက်ခံပြီး စားနေချင်တဲ့ လူဆန်ကုန်မြေလေးတွေလက်ထဲမှာသာ ထားလိုက်တယ်” ဟု လှဖေသည် ပြောပြီးညိုထွန်းကို ကြည့်လိုက်၏။ ညိုထွန်းကား ကျောင်းဝင်းတွင်းရှိ ငှက်ပျောပင်၊ ရွက်လှပင်၊ မာလကာပင်များကိုကြည့်နေလေ၏။ နှင်းဆီပင်တစ်ပင်မှ အပွင့်များကား မီးရောင်တွင် ကားကားကြီးအလှကျူးနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

လှဖေသည် ဆက်ပြန်၏။ “ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ လူတယောက်ပညာ သင်ကြားရေးအတွက် တစ်နှစ်ကို အစိုးရက တစ်ကျပ်သာသုံးတယ်။ ဘီလတ်မှာ ၂၃ ကျပ်၊ ဂျပန်မှာ ၁၁ ကျပ်၊ ကနေဒါမှာ ၄၈ ကျပ်၊ အမေရိကန်မှာ ၆၃ ကျပ်၊ ရုရှားမှာ ၁၅၈ ကျပ်သုံးတယ်။ ကဲ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့။ ဒီတော့ ဘယ်မှာ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ပညာကောင်း သင်ရတော့မလဲ”

ဒေါ်ပန်းခက်က သက်ပြင်းကြီးချ၏။ ဘကြီး ဦးအောင်ဘန်းက “ ငါ့လချီး၊ ကောင်းပေါင်ကွာ” ဟု ညည်းလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

“ ရုရှားမှာ လူဦးရေသန်းပေါင်း ၁၅၀ ရှိတဲ့ အနက်က ဒီနှစ်ကျောင်းသားပေါင်း ၂၇ သန်းရှိတယ်။ ဒါက ကလေးတွေကျောင်းပြောတာ။ လူကြီးတွေသင်တာက ရှိသေးတယ်။ လူကြီးတွေ အလုပ်အားရင် ညကျောင်းတို့ ခုလို တစ်ခါတစ်ခါသင်တဲ့ ကျောင်းတို့ကို တက်တဲ့ လူကြီးကျောင်းတွေလဲ ရှိသေးတယ်” ဟု ဘဇွေက ဝင်၍ ပြောလေ၏။

“ ခု ကျွန်တော်တို့ဗမာပြည်မှာ လူကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းတိုးပြီ။ ကျောင်းသားဦးရေ ၁၅ ယောက်ရှိတယ်” ဟု ကျော်သိန်းက ပြောလျှင် ရယ်ကြ၏။ “ ဒီနေ့ညဆိုရင် ၂ ယောက်ထပ်တိုးတယ်။ ဒေါ်ပန်းခက်ပါဆိုရင် သုံးသောက်ပဲ”

ဒေါ်ပန်းခက်က တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး

“ ကြီးကြီးလဲ ကျောင်းသူကြီးပေါ့ မောင်ရင်ရဲ့။ နောက်နေ့စဉ်လာမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ မလာရင်လဲ မောင်တို့ဆုံးမဖို့ မလိုဘူး။ ဘကြီးက ဒီကောင်မကြီးကို ရိုက်မယ်။ ကြိမ်ယူထားမှ” ဟု ဘကြီးဦးအောင်ဘန်းက ဝင်သောပြန်လေ၏။

အချိန်သည် မသိလိုက်မသိဖာသာ လျင်မြန်စွာ ကုန်သွားလေ၏။ အင်းစိန်၊ အင်းစိန်ဟူသော ကားစပယ်ယာ၏ အော်သံနှင့် ဘတ်စကားသံများက တိတ်စပြုလေပြီ။ ကြက်အတန်တန်တွန်လျက်ရှိပြီ။

အလုပ်သမား ကျောင်းခန်းကား ဟာလာဟင်း ဖြစ်နေ၍ မှောင်ထုသည်သာ ကြီးစိုးလျက်ရှိပြီ။

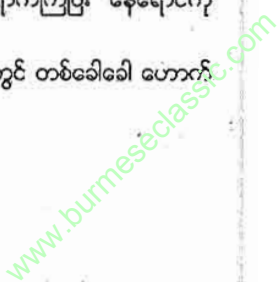
(၂၂)

အတားအဆီးမရှိသော နေသည် အစွမ်းကုန် ပူလိုက်လေ၏။ သို့သော် မြောက်လေပြေကလေးကြောင့် အပူရှိန်မှာ သက်သာလျက်ရှိသေး၏။

သမဂ္ဂအသင်းတိုက် အနောက်ဘက်ရှိ မရမ်းပင်များမှာ အကိုင်းအခက် စိမ်းလန်းစည်ကားနေ၏။ ခူးဆွတ်သူမရှိသော ပန်းပင်များမှာ ဝေဝေဆာဆာအပွင့်များ ပွင့်လျက်ရှိလေ၏။ ဂန္ဓမာ၊ ဇလပ်၊ ပုဏ္ဏရိပ်များမှာ ပန်းခြံကလေးကို ဆေးရောင်စုံ ခြယ်ထားလိုက်လေသည်။ တစ်နှစ်လုံး ရေအောက်ဝပ်ကာ နေခဲ့ရသော မြက်များသည် ရေခန်း၍ အေးမြကျန်ရစ်ခဲ့သောမြေမှ တိုးထွက်ပေါက်ရောက်ကြပြီး နေရောင်ကို အားရစွာ သောက်သုံးလျက် ရှိလေသည်။

ဦးကံသိန်းကား လှေကားအနီးရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် တစ်ခေါခေါ ဟောကံ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လျက် အိပ်ပျော်နေသည်။

ညိုထွန်းသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် ဘိလိယက်ခန်း၏ အနောက်ဘက်တွင် ထိုင်လျက်၊ နေပင်ပူလျက် အေးမြသောရာသီ၊ အလင်းရောင်ပင်ထိန်နေလျက် စိမ်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်၊ ရောင်စုံပင်ခင်းလျက် အဆင်ပြေပြေနှင့် လှပသော ပန်းခြံတို့ကို သုံးသပ်နေလေသည်။ ထိုသို့လှပသော သဘာဝ၏ အရသာကို ခံစားနေရာတွင် ဆူညံနေလေ့ရှိသော ကျောင်းသားများကလည်း မနှောင့်ယှက် ၊ မော်တော်ကားသံ တစ်ညညံ့တို့ကလည်း မဖျက်ဆီး။

ညိုထွန်းသည်စာအုပ်ကိုကိုင်လျက် ဖတ်ပြန်၏။ ခဏမျှကြာလျှင် မျက်စိညောင်းလာ၍ သစ်ပင်ပန်းမန်များကို ကြည့်ပြန်၏။ 'ဧည့်ဝတ်ကျေတဲ့ သဘာဝကြီးပေပဲ။ စိတ်မော ကိုယ်မောနှစ်တန်မောလာပြီဆိုရင် ဒီလိုကြည့်လင်တဲ့ သဘာဝကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရရင် ရွှင်ပျံသွားရတယ်။ အမောတွေပြေ သွားရတယ်' သူတွေ့မိသည်။ ဤအတွေးသည် ကူလီအလုပ်သမားများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသည်ကို သတိရစေလေ၏။ 'သူတို့တစ်တွေကို မြင့်မြတ်တဲ့ မေတ္တာကို အရင်းခံပြီး အကျိုးဆောင်လိုက်တယ်ဆိုရင် အင်မတန် ဝမ်းသာနေကြတာတယ်။ ဒို့တစ်တွေ သွားတယ် ဆိုရင် ခင်မင်ကြတယ်။ ဟောဒီ သဘာဝကြီးလိုဘဲ ဧည့်ဝတ်ကျေကြတယ်။ သဘာဝကြီးမှာ ချမ်းမြေ့ရတာလို သူတို့တစ်တွေဆီမှာလဲ ချမ်းမြေ့ရတယ်။ အယောင်မဆောင်ဘဲ ဝမ်းထဲက လိုက်လိုက်နဲ့ ပါလာတဲ့ စကားကိုပြော၊ ဝမ်းထဲက သဘောကျသလို အဆီးအတားမရှိ ပြုံးပြီးနေကြတာ မြင့်ရတာဟာ သဘာဝဒီရှုမျှော်ခင်းကို ဝင်းနေတဲ့ ခုအခါမှာ မြင်ရသလိုပဲ'။

လေပြေကလေးသည် တိုက်လာပြန်လေသည် မြက်ပင်ကလေးများသည် လက်ခုပ်တီး၍ လေပြေကို ကောင်းချီးပေးကြသည်။



'ဆရာ တပည့် လုပ်ကြတာလဲ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ တပည့်က ဆရာတွေခင်၊ ဆရာတွေက တပည့်တွေ ချစ်၊ ဆရာကို မေးရဲပြောရဲ။ ဆရာတွေကို အရွယ်ငယ်ပေမဲ့ ဘုန်းကြီးကို ပြုစုတာလို ပြုစုကြတယ်။ ဒို့ဟောဒီတက္ကသိုလ်ကြီးမှာတော့ ဘယ်နေရာမှ မဟန်ဘူး။ ဆရာကလဲ လခတွေ အဆမတန်ယူထားပြီး တာဝန်ကျေရုံစာသင်၊ တပည့်တွေကလဲ စာသင်ရတာ စိတ်မပါ။ တပည့်ဆရာကြားမှာ မေတ္တာဆိုတာ မဲ့နေတော့ နေကြထိုင်ကြရတာ သဲကန္တာရကြီးလိုပဲပေါ့။ အော်၊ ဒို့မမာကျောင်းသားတွေဟာ သူတို့ဘာဖြစ်နေကြတယ် ဆိုတာကို သိလဲမသိ၊ သိအောင်လဲမတွေ့။ မစုံစမ်း၊ အရမ်း ဂရုမစိုက်ဘဲ နေကြတယ်။ အသုံးအပြုန်းသာသိ၊ ပျော်ဖို့သာသိ၊ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ကိုသာ သိပြီ။ ကျောင်းတံခါးက ထွက်ပြီး ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ ဝင်းခြံထဲဝင်တဲ့အခါ ဘာနဲ့ရင်ဆိုင်တိုက်ရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစား

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com



ကြဘူး။ ကိုယ့်ရှေ့ရေးတောင် မတွေးတော့တဲ့ လူတွေဆိုတော့ ဆင်းရဲခေါင်းပါးနေတဲ့ တောသူဆင်းရဲသားတွေ၊ ကြွေးတူပြီး မလှူမတန်းနိုင်တဲ့ မြေလက်မဲ့ တောင်သူတွေ၊ အညှင်းခံနေကြရတဲ့ အလုပ်သမားတွေအကြောင်း၊ ဗမာပြည်လွတ်လိပ်ဖို့ အကြောင်း စဉ်းစားရကောင်းမှန်းမှ သိကြပါမလား' ဟု တွေးနေစဉ် စာပို့ကုလားလားနေသည်ကို တွေ့လေ၏။ ဆိတ်ငြိမ်သောအခါဝယ် ကျောက်စရစ်ပေါ်တွင် နင်းလိုက်သော စာပို့ကုလား၏ ဖိနပ်သံသည် ဆူညံသွားလေ၏။

စာပို့ကုလားသည် စာနစ်ဆောင်ကို လာပေး၏။ တစ်စောင်မှာ ခပ်စောင်းစောင်းသောသော့ ရေးထားသော စာဖြစ်၏။ လက်ရေးကို မမြင်ဖူးသဖြင့် မည်သူ့စာဟု မသိ။ စာတိုက်တံဆိပ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ပုသိမ်ဟု တွေ့ရလေ၏။ သည်တွင်လည်း ဘယ်သူ့စာဟု မရိပ်မိ။



ပုသိမ်ဖြူ၊  
၁၈၊ ၁၀၊ ၃၅။

ကိုညိုထွန်းထံ

ညီမလေး မသောင်းရီထံမှ ကိုညိုထွန်း တယောက်တော့ သမဂ္ဂအသင်း တိုက်မှာ နေနေမည်ဟု သိရသဖြင့် ဤစာကို ဤလိပ်ဖြင့် ဖို့လိုက်ရပါမည်။ ရောက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်ရှင့်။

အကြောင်းထူးမှာ ကျမ ဘားနစ်ရှော ရေးထားသော *Intelligent Womans Guide to Socialism* စာအုပ်ကို လိုချင်ပါသည်။ *Cheap Edition* ရှိသည်ဟု ကြားရရာ ဘယ်မှာ ဝယ်ရမည်ကို ညွှန်ကြားစေလိုပါသည်ရှင့်။

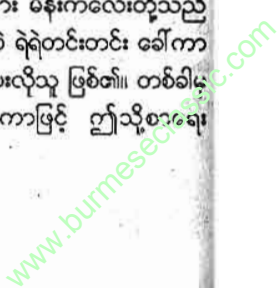
ကျွန်မတို့ ပုသိမ်မှာ အကူအညီ တစ်ခုခုလိုပါလျှင် ကျွန်မအား အကြောင်း ကြား နိုင်ပါသည်။

ယခုနှစ် အမျိုးသားနေ့အတွက် စိုင်းပြင်းနေကြပြီဟု ထင်ပါသည်။

*Yours Sincerely*  
ထားမြင့်

ဟု ဖတ်ပြီးမှ ဘယ်သူရေးသည်ဟု သိတော့၏။ ညိုထွန်းကား မိန်းကလေးတို့သည် ယောက်ျားကလေးများကို ရှက်စရာ ကြောက်စရာဟု မထင်ဘဲ ရဲရဲတင်းတင်း ခေါ်ကာ ပြောကာနေခြင်းကို သဘောကျသူဖြစ်၏။ ရဲရဲခြင်းကို အားပေးလိုသူ ဖြစ်၏။ တစ်ခါမှ မရေးဖူးသော ထားမြင့်က နှစ်ခါမျှ လူချင်းစားပြောဘူးကာဖြင့် ဤသို့စာရေး

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လိုက်သည်အတွက် ထားမြင့်၏ သဘောထားကို များစွာချီးကျူးမိလေ၏။ အခြားလူများကဲ့သို့ 'အင်မတန် ပျံ့တဲ့ ဟာမကလေးပါလား'ဟု အရိပ်ကလေးမျှ သူ့အတွေးဉာဏ်တွင် မပေါ်လာ။ ထို့ပြင် စာအုပ်အကြောင်းမေး၏။ စာအုပ်မှာ နိုင်ငံရေးစာအုပ် ဖြစ်ပြန်၏။ ညှိထွန်းကား ထိုစာအုပ်ကို မကြိုက်လှ။ သို့သော် ထားမြင့် ထိုစာအုပ်ကို မေးခြင်းသည် နိုင်ငံရေး၌ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ပြနေရကား များစွာထားမြင့်အား အားပေးလိုလာလေ၏။

မကြာသေးမီက ကျောင်းသားများအတွက် စိတ်ပျက်မိခြင်း များသည် ထားမြင့်၏ စာရှေ့ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူတို့သည် မိမိတို့၏ အဖြစ်ကို မသိနိုက်၊ သိအောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ကရော်ကမယ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေနိုက်။ ဆယ်ယောက် ဆယ်ငါးယောက်သည် ကိုယ်အခြေ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုသာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်သည်မဟုတ်ဘဲ သူများ၏ မျိုးတူ၊ ဇာတ်တူ၊ လူများ၏ အခြေအဖြစ်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်လျက်ရှိသည်ကို ညှိထွန်းသဘောပေါက်လာလေ၏။ လင်းအရှုဏ်၏ ပထမရောင်ခြည်ကို တိမ်ကြားမှ ဖြာကနဲ ညှိထွန်း မြင်စပြုလေပြီ။ ဗမာပြည်တွင် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်သိ၍ တိုးတက်ရေး လွတ်မြောက်ရေးကို သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ကြ တော့မည်နေ့ အချိန်သည် နီးပြီဟု ညှိထွန်းဝမ်းမြောက်မိလေသည်။

စာတစ်စောင်ကား ဦးဖိုးကျား၊ ဦးစိုးဝင်းတို့ထံမှ အမျိုးသားနေ့အစည်းအဝေး ဖိတ်စာ ဖြစ်လေသည်။

"အင်း၊ ဒီနှစ်တော့ အင်းလျားက ကူမယ့်လူ ရပြန်ပြီ။ အင်းလျားသူတွေဟာ နှစ်စဉ်တော့ ပိုက်ဆံထည့်ပြီး အေးအေးနေလိုက်ကြတာပဲ" ဟု ညှိထွန်းတွေးမိလေ၏။

ညှိထွန်းသည် စာများကို စာအုပ်ကြား၌ညှပ်ပြီး တွေးနေပြန်လေ၏။ ပန်းပွင့် တိုင်းတွင် ဝင်သော ပျားကဲ့သို့ သူ့စိတ်သည် အတွေးအိမ် အမျိုးမျိုး၊ အတွေးကွက် အဝဝတွင် ဝင်လေ၏။

"ဟေ့ကောင်၊ ဘာဝိုင်နေတာလဲ" ဟု အသံကို ကျောဘက်မှ ကြားလိုက်ရ သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျော်သိန်းနှင့် ညှိမြသည် တောင်ဘက် သံကြိုးဝင်းထရုံ ကြားမှ တိုးဝင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

"ဟေ့ မင်းတို့ ဟိုအပေါ်က ကျော်ပါလား၊ တိုးတာထက်ကောင်းတယ်" ဟု ညှိထွန်းက ဖြတ်လမ်းတစ်နေရာကိုပြလေသည်။

"မင်းတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ"

"မင်းဆီလာတာပေါ့ကွ"

"ဦးကံသိန်း၊ ဦးကံသိန်း" ဟု ညှိထွန်းက ခေါ်လိုက်ရာ ထူးသံမကြား ရသဖြင့် ညှိမြက



www.burmeseclassic.com

“ဗျို၊ သူဌေးကြီး ဦးကံသိန်း” ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်လေ၏။

“ဆရာ၊ ဆရာ၊ ဆရာ။ လာပါပြီဆရာ” ဟု အတင်းထပ်ပြေးလာရင်း ဆံပင်ကို ရစ်ပတ်ထုံးနေလေ၏။ ခေါင်းပေါင်းကား လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားလေသည်။

“ဒီတံခါးဖွင့်ပြီး ဟိုဘက်မှာ ကုလားထိုင်တွေ ခင်းစမ်းပါအုံး၊ ဒီဘက်နေ လာတော့မယ်” ဟု ညိုထွန်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ကျော်သိန်းသည် ညိုထွန်း၏ စာအုပ်ကို ယူကြည့်ရာ စာနစ်စောင်ကို တွေ့သည်နှင့်

“ဟေ့ ဒီမှာ ကောင်မ တစ်ယောက်ဆီက စာပါဘား” ဟု အော်လေ၏။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ထားမြင့် ၊ ဘယ်ထားမြင့်လဲ၊ အော် အော် ဟိုစကားပြောဒေါပါပါနဲ့ ငဖောင်ရိုးမမဟုတ်လား၊ ဖတ်ကြည့်မယ်ဟေ့”

“ဖတ်ပေါ့ကွ” ကျော်သိန်းက ဖတ်နေစဉ် ညိုမြက

“ဟေ့ ဒီနေ့ ငါ့ပိုက်ဆံ ရောက်တယ်။ ဘာစားကြမလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ငါစားချင်တာက မြို့ထဲမှာမှကောင်းမယ်”

“ဘာမို့လဲ”

“ခေါက်ဆွဲ”

“ညမှ ထမင်းလွတ် သွားကြိတ်ရအောင်ကွာ”

“ဟေ့၊ ဒီမှာ မထားမြင့်က ပုသိမ်မှာ မှာချင်တာ မှာပါတဲ့ကွ။ ဘာမှာရင် ကောင်းမလဲဟေ့” ဟု ကျော်သိန်းက စာဖတ်ရင်း မေးလေ၏။

စားရာသောက်ရာ၌ နှံ့နှံ့ပြားပြားသိသော ညိုမြက

“ဟာလဝါမှာပါကွာ။ လချီး၊ အိသွားအောင် ကြိတ်အောင်”

“ကဲ၊ ဟိုဘက်သွားကြစို့” ဟု ပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ သွားကြလေ၏။

ကျော်သိန်းက ပတ်လက်ကုလားထိုင်ကို ဦးအောင်ပြေးထိုင်လေ၏။

“ဟေ့၊ ည ထမင်းလွတ်စားတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခုဆာတယ်”

“မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ဗျာ ဦးကံသိန်း” ဟု ညိုမြက ဆယ်တန်ကြီးတစ်ချပ် ထုတ်ပေးရာ

“ဆရာ၊ ဆယ်တန် အမ်းမရဘူးဆရာ” ဟု ဦးကံသိန်းက မယူဘဲ နေလေ၏။ ညိုထွန်းက

“ ဒီကပဲ ပိုက်ဆံယူသွားဗျာ၊ ဒီကောင်လုပ်ရင် စောက်ပုံမတဲ့အောင်ချည်းဘဲ၊ ညမြို့ထဲထွက်လဲ ဆယ်တန်းအမ်းမရတာနဲ့ဘဲ ငါကစရိတ်ခံရမှာပါကွာ” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။

ဦးကံသိန်း ထွက်သွားလျှင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



www.burmeseclassic.com



“ဗို၊ ဦးကံသိန်း၊ လက်ဖက်ရော ဝယ်ခဲ့ဗို့” ညှိထွန်းက အော်၍ မှာလေ၏။

သူတို့သုံးယောက်ကား နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ကိုဖတ်ပြီး အမျိုးသားနေ့ အတွက် အစီအစဉ် စဉ်းစားကြလေ၏။ ဦးမောင်ကြီးမှာ နှစ်စဉ်ပြောနေသော စကားကို ထပ်ကာထပ်ကာပြောနေသဖြင့် ယခုနှစ် စကားပြောခွင့်မပေးရန်၊ တို့ဗမာသီချင်းကို ရှေ့ဆုံးဆိုရန်၊ ဆရာလွန်းကို အမျိုးသားနေ့ အစီအစဉ်၌ အကြီးအမှူးထားရန်၊ သမဂ္ဂအသင်းတိုက်၌ မီးထွန်းရန်၊ ကြွေးကြော်သံများကို ရေးရန် တိုင်ပင်ကြလေ၏။

(၂၃)

လေးနာရီးတိုးလျှင် နိုးစက်သည် စူးရှစွာ မြည်လိုက်လေ၏။ စိုးထွန်းသည် ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လေ၏။

လောကဓာတ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ဆီးနှင်းများမှာ ထူထပ်စွာ ကျနေလေသည်။ ပုဂံကျောင်းဆောင်၏ တောင်ဘက်ယူနီဟစ်တီ အဲဗင်းညူးလမ်းပေါ်ရှိ လမ်းဓာတ်မီးများသည် တဖွဲဖွဲကျနေသော ဆီးနှင်းများ ကြားတွင် မနိုင်တနိုင်ထွန်းနေ ကြသည်။

စိုးထွန်းအခန်းမှ နိုးစက်သံကြောင့် အခန်းနီးချင်း လှဖေနှင့် သီဟန်တို့ နိုးကြလေသည်။ သီဟန်ကား အိပ်ရာတွင် တွန့်ကာ၊ လက်ကို ဆန့်တန်းကာ၊ ပါးစပ်မှ သန်းကာအပျင်းတွေကို ထုတ်လေသည်။ သို့သော် အပျင်းကား ကြွက်ဝမ်းဖြူ ကြီးကို မြေတွင်းမှထုတ်ရသလို ဟိုချောင်ကပ် သည်ချောင်ကပ်နှင့် အထုတ်ရအတော် ကြပ်လေသည်။ တွန့်ရင်း လိမ်ရင်း သူ့ခြေတစ်ပိုင်းစောင်မှ လွတ်သွားရာ အနည်းငယ် အေးလာသဖြင့် စောင်ကို လှဲအောင်ခြုံကာ အိပ်ပြန်လေသည်။

လှဖေနှင့် စိုးထွန်းသည် မောင်တင်၊ သက်ဖေ၊ ပေါ်ထွန်းစသော သူများကို အားလုံးလိုက်နိုးလေ၏။

သက်ဖေနှင့် မောင်တင်တို့သည် ချက်ချင်းထပြီး ကျောင်းအောက်၌ သူတို့လုပ်ထားသော လက်တွန်းအမြှောက်ကြီးကို ပြင်ထားကြလေ၏။ သူတို့၏ အမြှောက်မှာ ဝါးဘိုးကြီးကိုလုပ်ထားသည်။ မကြာမီ သူတို့ဆီသို့ လှဘော်ဆင်းလာ လေသည်။

လှဖေသည် ဒရဝမ်ကို မီးဖွင့်နိုင်လောက်သဖြင့် ကျောင်းဆောင်တစ်ခုလုံး လင်းလာလေ။ တစ်စတစ်စဖြင့် အားလုံးထကြလေ၏။ ဘသန်း၊ တင်ဦးစသော အမျိုးသားရေးလုပ်ငန်းများကို ဝါသနာ မပါသူများပင် ထ၍ အဝတ်အစား ပြင်ဆင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ကြလေ၏။ ပုဂံကျောင်းဆောင်၏ သစ်သားကြမ်းပြင်တွင် ပြင်းထန်စွာ နင်းလိုက်သော ခုံဖိနပ်သံ၊ သားရေဂွင်းထိုးဖိနပ်သံ၊ ရေချိုးခန်းမှ ရေကျသံ၊ မျက်နှာသစ်သံများသည် ဆူညံလာလေ၏။

သက်ဖေတို့၏ အမြောက်ကြီးမှာ ပြီးလေ၏။ ဝါးလုံးကြီးတဖက်၌ အပေါက်ဖောက်ပြီး ရေနံဆီထည့်ထားကာ မီးရှို့၍ဖောက်သော အမြောက်ဖြစ် လေသည်။

ထိုလက်တွန်းအမြောက်ကြီးကို လှဘော်က တွန်းပြီး သက်ဖေနှင့် တင်မောင်က မီးရှို့ပေးကြလေသည်။ မောင်တင်က

“ဘွဲ့နွှော မျိုးချစ်ကျောင်းသား အပေါင်းတို့၊ ယနေ့အမျိုးသားနေ့ ဖြစ်ပါ သောကြောင့် ရွှေတိဂုံခြေရင်း သွားကြရအောင် ထကြပါတော့ဗျို့” ဟု အောက်လေ၏။ သက်ဖေက ငုံးငုံးနှင့် မြည်အောင်ငုံးပစ်လေ၏။ သူတို့သည် ပုဂံမှ ထွက်ပြီး သထုံ ကျောင်းဆောင် ရှေ့နောက် ပဲခူး၊ ပင်းယ၊ စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝရှေ့များသို့ သွား၍ နှိုးကြလေ၏။

အင်းလျားကျောင်းဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မောင်တင်က “အိုင်ဆေး၊ ငါမအော်ချင်ဘူးကွ” ဟု ငြင်းနေရာ လှဘော်က “ မျိုးချစ်ကျောင်းတော် သူများ ခင်ဗျား၊ နေရှင်နယ်ဒေးအတွက် ထကြပါ ခင်ဗျ” ဟု အော်လေ၏။ ငုံးသံ များလည်း ဆူညံစွာပေါ်လာလေ၏။

သထုံကျောင်းဆောင်မှ ကိုတင်မောင်သည်လည်း သူ့ကျောင်းဆောင်တခု လုံးကို လေးနာရီက စ၍ နှိုးလေ၏။ ကိုဘဌေးသည် စစ်ကိုင်းကျောင်းဆောင်တွင် လှုံ့ဆော်၏။ ကျော်သိန်းသည် အင်းဝကျောင်းဆောင်တွင် ဆော်ကြ၏။

ကိုမြကား သမဂ္ဂအသင်း၏ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌလူကြီးဖြစ်လေသည်။ ကိုမြမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှပပြေပြစ်၏။ ချစ်ချင်စဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကလေးရှိ၏။ အသောက်အစားအပျော်အပါး လိုက်စားခြင်းမရှိသော လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ စကားပြောသောအခါ တစ်မိန်းများကို ချို့သာစွာ ပြောလေ့ရှိသည်။ ‘မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား’၊ ‘ကောင်းလှပါပြီ ခင်ဗျာ’၊ ‘အစီရင်ခံပါရစေခင်ဗျား’၊ ‘ကျေးဇူး ကြီးလှပါပြီခင်ဗျား’ စသောစကားယဉ်များဖြင့် ပလူး၏။ ကြားရသူများကို ကြည့်နှူးစေလေ၏။

သူသည် စည်းကမ်းနှင့် နေလေ့ရှိ၏။ သူ့အတွက် သူ့လုပ်ထားသော စည်းကမ်းကို ဘယ်သူ့ငဲ့ကွက်၍မျှ သူမဖျက်။ သူသည် ပင်နီအင်္ကျီ၊ အတွင်းခံအပေါ် ဝတ်သောကြောင့် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟု ဝေးနီးကျော်ကြားသည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကိုမြဲသည် ဘာဖြစ်ဖြစ် ယခုနှစ် ဘီအယ်စာမေးပွဲ အောင်ရမည်ဟု ဇွဲပိုက်ထားသဖြင့် သမဂ္ဂအသင်း အမှုဆောင် အစည်းအဝေးများသို့ မှန်မှန်မတတ်နိုင်ရှာ။ သို့သော် ယနေ့လိုအမျိုးသားနေ့၌ကား တစ်နေ့လုံးလုံး အမျိုးသားအလုပ်၌ အချိန်ဖြုန်းတော့မည်ဟု သူပရိုဂရမ် (အစီအစဉ်) ဆွဲထားလိုက်၏။ ပရိုဂရမ်စာရွက်တွင် ပါသည့် အတိုင်း လေးနာရီတွင် ထ၍ အခန်းနားနီးချင်းများကို နှိုး၏။ နောက်ဘုရားမီးထွန်းသေး၏။

မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် ကြမ်းပေ့နီပေ့ ဆိုသော ပင်နီရှပ်နှင့် ပင်နီအယ်အင်္ကျီကို ဝတ်၍ ကြမ်းပေ့ ထူပေ့ဆိုသော မယားမိုးကွက် ယောလုံချည်ကို ဝတ်လေ၏။

အချို့အင်္ကျီများမှာ တစ်နှစ်လုံး တစ်ကွေးကွေး ယူနီဖောင်းသေတ္တာများတွင် လျောင်းနေခဲ့ပြီး ယနေ့မှ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးကို မြင်ရတွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာကြကုန်၏။ ယမန်နှစ် အမျိုးသားနေ့က တစ်ကြိမ်လှုပ်ရှားတကြသော ဗမာပြည်ကို ပင်နီအင်္ကျီတို့ဖြင့် မြင်ခဲ့ကြရ၏။ ယခုနှစ်လည်း တစ်ကြိမ်မြင်ရဦးတော့မည် ဖြစ်၏။ သူတို့အဖို့ကား ဗမာပြည်သည် တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်သာလှုပ်ရှားထကြ၍ လူစင်စစ်တို့နေရာ ပြည်တစ်ပြည်ဖြစ်လေသည်။

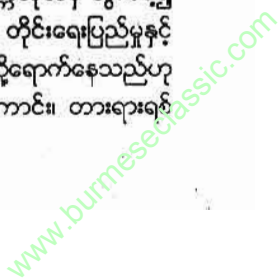
အင်းလျားဟောလ်တွင်လည်း မတင်လှ၊ ခင်ခင်ကြီး၊ ထားမြင့်၊ သောင်းရီတို့သည် လေးနာရီတွင် နိုးကြလေ၏။ မစောညွန့်သည်လည်း ဘုရားခြေရင်းလိုက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ အားလုံးကျောင်းသူ လေးဆယ်လောက်ပါလာလေသည်။

ငါးနာရီထိုးသောအခါ သမဂ္ဂဝင်းတွင် လူစုစပြုလာလေပြီ။ ရှောက်ပန်းသီး၊ ကျွဲကော်သီးကို အထက်မှ ပန်းဆီဆိုးထားသကဲ့သို့ သဏ္ဍာန်ပေါ်အောင် ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော ကိုနုသည် အစီအစဉ်များကို ကြည့်နေလေ၏။ ညိုထွန်း၊ လှဖေ၊ တင်မောင်၊ ဘဌေစသော လူစုကား ကြေးကြော်သံ စက္ကူချပ်ကြီးများကို စီစဉ်နေကြလေ၏။ ကျော်သိန်းမှာ အလံများ ဝေနေလေ၏။

ကျောင်းသားများသည် များသည်ထက် များလာလေ၏။ ဘတ်စကားများသည်လည်း လမ်းကြီးပေါ်တွင် စီတန်းကာ ရပ်နေကြလေ၏။

သမဂ္ဂအသင်း ငွေထိန်းလူကြီး မစ္စတာဒီ၊ ပီ၊ ဘနားဂျီးလည်းရောက်လာလေသည်။ ဘနားဂျီးကား ပင်နီဘောင်းဘီ၊ ပင်နီဦးထုပ်ဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူသည် စကားပြောအလွန်ကြမ်း၍ ဉာဏ်ပညာလည်း ပြည့်စုံသူ တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဘင်လားပြည် ကလေးကတ္တား တက္ကသိုလ်မှ ထွက်ခဲ့၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေပညာ သင်နေသူ ဖြစ်လေသည်။ တိုင်းရေးပြည်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘင်လားပြည်မှ နှင်ထုတ်ခံရသောကြောင့် ရန်ကုန်သို့ရောက်နေသည်ဟု စကားပြောနေ လေသည်။ ကွန်ဂရက် ခေါင်းဆောင်ဟု လည်းကောင်း၊ တားရားရန်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





(Terroist) ခေါ် လူသတ်သူပုန် အသင်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟုလည်းကောင်း၊ ကျော်ကြား လျက်ရှိလေရာ ဗမာကျောင်းသားများက သူ့အားများစွာကြည်ညိုချီးကျူးကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့သော နာမည်များကြောင့် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စကားကို သူ့နိုင်ငံစကားလို (Mother Tongue) ပြောသကဲ့သို့ မွတ်နေအောင် ပြောနိုင်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ စာဖတ်များသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်ထက်မြက်၍ လည်းကောင်း၊ ကုလားကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအသင်းသို့ များစွာ ဝင်ကြကာ ဗမာကျောင်းသားများနှင့် စိတ်ဝမ်းစေ့ကြစေရန် လည်းကောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သူ့ကို ဝေဖန်ခံရ ခန့်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဂျပ်ဆင်မှလည်း ကျောင်းသားများစွာ ရောက်လာကြလေသည်။ ၎င်းတို့အား ကိုနုသည် ဆီးကြိုပြီး နေရာကောင်းတစ်ခုပေးလေသည်။

ညိုထွန်းသည်ညိုမြကိုခေါ်ပြီး "ဟေ့ ညိုမြ၊ မင်းကားနှစ်စီးယူသွား၊ အင်းလျားဟောင်း သွားပြီးမလေးတို့ မကြီးတို့ကို ခေါ်ခဲ" ဟု ပြောလေရာ ညိုမြသည် အဟွတ်ကနဲ ချောင်းဆိုးပြီး ကားနှစ်စီးကို လက်ယပ်ခေါ်လေ၏။

ငါးနာရီခွဲလျှင် မိုးထိန်ထိန်လင်းလာလေသည်။ တိမ်ဖြူ တိမ်ပြာတို့သည် နီးမြန်းသော အနားရေများဖြင့် တောက်ပစပြုကြလေပြီ။ ဆီးနင်းများသည် တဖြည်းဖြည်း ကြသွားလေတော့သည်။

ကျောင်းသားများ ကားပေါ်သို့ တက်သောအခါ ကားမလောက်သဖြင့် အာအီးတီသို့ တယ်လီဖုန်းနှင့်ပြော၍ ဘတ်စကားကြီးများ အမြန်ခေါ်ရလေ၏။

ကိုနုသည် အားကျိုးမာန်တက်လိုက်လာကြသော လူအများကိုမြင်သောအခါ များစွာ ပျော်မြူးသွားလေ၏။ ပြုံးပြုံးကြီးလက်ပိုက်ပြီး ကြည့်၏။ ခြေတရွေရွေလည်တမော့မော့ဖြစ်နေသော မြင်းများကို စီးလျက် ရင်ကော့ကာ စီတန်းနေသော မြင်းစစ်တပ်များကို မြင်ရသော စစ်ဗိုလ်ကဲ့သို့ ကိုနုလည်း အားတက်ပေလိမ့်၊ နှစ်သက်ပေလိမ့်။

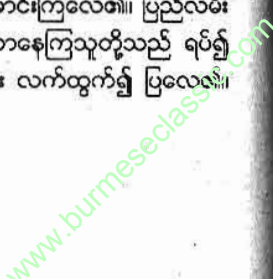
ကျောင်းသားအချို့ကား ရဲစာနည်သီချင်းကို ဆိုကြ၏။ အချို့ကား "တို့ဗမာ သီချင်းကို ဆိုကြ၏။ အချို့ကား "သွားကြစို့၊ ထွက်လေ" စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ရွှေတံဂုံခြေရင်း အချိန်မီမရောက်မည်ကို စိုးရိမ်နေကြလေသည်။

"ဒါဒို့ပြေ၊ ဒါဒို့ပြေ၊ ဒါဒို့ပြေ၊ ဒါဒို့ပြေ၊ ဒါဒို့ပြေ၊ ဒါဒို့ပြေ"

ဆူညံစွာ အော်၍ ဘတ်စကားဘေးကို တပုန်းပုန်းနှင့်တီးသံသည် ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ ကားများသည် ပြည်လမ်းဆုံးသို့ မောင်းကြလေ၏။ ပြည်လမ်းတစ်လျှောက်သို့မောင်းသောအခါ လမ်းဘေးတွင် သွားလာနေကြသူတို့သည် ရပ်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ကျောင်းသားအချို့တို့သည် ၎င်းတို့အား လက်ထွက်၍ ပြလေ၏။

"ဟေး" ကနဲ ညာသံပေး၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သို့ဖြင့် ရွှေတိဂုံခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကြီးစွာသောလူထုကြီးနှင့် မော်တော်ကားတန်းကြီးကို တွေ့ရလေသည်။ ကိုနုသည်ရှေ့ဆုံးက ဆင်းပြီး ရာထားသော နေရာကို မေးလေ၏။ အေးကျော်နှင့် လှမော်တို့သည် 'တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂအသင်း' ဟူသော စာတန်းကြီးကို ဝါးလုံးကြီးနှစ်ခုဖြင့် ဟိုဘက်ဒီဘက်ကိုင်ပြီး ထောင်ကြလေ၏။ အလံများသည် တလွင့်လွင့် နေလေသည်။

နေလည်း ဝင်းဝါသောအရောင်ကို ထိုးလိုက်လေပြီ။ ဆီးနှင်းများမှာ တလူလူလွင့်နေသော မီးခိုးကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဆီးနှင်းစွတ်၍ နေသော သစ်ပင်များတွင် နေရောင်နားလိုက်ရာ စိန်လုံးကလေးများကဲ့သို့ တပျတ်ပျတ်ဝင်းနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ နုပျိုသော နေရောင်တွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော် အထက်ပိုင်းမှာလည်း ဝင်းထိန်၍ နေလေ၏။ ပစ္စယံဆင့်များနှင့် ကုန်းတော်မှာ ညှို့မှိုင်း၍သာနေလေသည်။

အနောက်ဘက် ကွင်းပြင်ကြီးတွင်ကား ခါတိုင်း ရှင်းနေသလောက် ယနေ့ရှုပ်၏။ ခါတိုင်းဟာသလောက် ယနေ့ပြည့်နေလေသည်။ ပင်လယ်နှင့် တူသော လူထုကြီးတွင်းသို့ မြစ်ရေနှင့် တူသော လူတန်းများမှာ အကြောင်းလိုက် အကြောင်းလိုက် တိုးဝင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အလံများ၊ စာတန်းများကား ရေပြင် ရွက်တိုက်သကဲ့သို့ လူထုကြီးပေါ်တွင် တလွင့်လွင့်ဝဲနေလေ၏။ ထန်းပင်နှစ်ပင်သည်သာ ကွက်ကြားကွက်ကြား၌ ထိုးထွက်ကာ နေလေသည်။

စည်တော်သံ၊ ရဲတပ်မှ ဘင်သံ၊ ခရာသံ၊ သူနာပြုတပ် ခရာသံ၊ တို့ဗမာသီချင်းကို တီးသံ၊ ရေကျော် မီးသတ်အဖွဲ့မှ စည်တိုနက်သံ၊ မော်တော်ကားဟွန်းသံတို့လည်း ဆူညံနေလေ၏။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ ရှေ့ဆုံးက ကိုနုသည် စစ်ချီသွား၏။ သူ့နောက်မှ 'တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအသင်း' ဟူသော စာလံများ၊ ၎င်း၏နောက်မှ ကျောင်းသူများသည် အလံများ၊ စာတန်းများကိုကိုင်၍ လိုက်ကြလေသည်။ သူတို့နောက်မှ ကျောင်းသားများလိုက်ကြသည်။

အားလုံးစုမိကြသောအခါ ဦးဖိုးကျားက အခမ်းအနားစကြောင်း ကြေညာလေသည်။

စည်တော်သံ တငြိမ်ငြိမ် ပေါ်လာလေ၏။

“ဒေါင်းမိခင် တောင်ပံကျချိန်မို့ ပျံကြွဖို့ ခက်တယ်။ လူမမယ်ရွှေရင်သွေး တို့ကြောင့် တွေးလို့ပူဖွယ်၊ ကမ္ဘာဝယ် သမ္မာကြွယ်စေကြောင်း၊ မယ်မြန်မာ ရွယ်ကာ ညွှန်းတယ်၊ သွန်းဆုပန်တောင်း”

“ထောင့်နှစ်ရာ ရှစ်ဆယ်နှစ်ခုကိုဖြင့် ဘယ်ခေတ်မှ မနိုင်သော၊ ယူနီဗာစီတီ အက်ကယ်သင်းထွက်ပေါ်လာ၊ သည်သောအခါပြည်ဩဘာ ဂုဏ်မသိမ်စေဖို့၊

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ကောလိပ် ဟိုနှစ်ကျောင်းဆီက ပြောင်းထွက်ကြသော”

“ ကောလိပ်နေချိန်းကောက်တာတွေရှိ၊ ကိုင်းယောက်ျားဟဲ့နေ၊ ဟတ္ထိပါ တောထွက်ခန်းလို၊ လမ်းဖြင့် ဆီလျော်။ ဤသရော်ပြည်ပေါ်ရှိ ထိုထိုကျောင်း၊ သပိတ်ကိုယ်စီမောက်ကြတယ် ကြောက်ဖွယ်ခေတ်ပြောင်း”

“မိ မြန်မာ အကျိုးများစေဖို့ ကြိုးစားမယ့်ကျောင်းတွေ၊ ဘယ်ခေတ်ရာဇဝင်မှ မြန်မာတွင် မကြုံဖူးအောင် ထူးတဲ့အခြေ၊ မြန်မာအေ ခန့်ခန့်ဂုဏ်သရေနှင့် စုံပစေ သားတွေကြီးမယ်၊ ဝိုးကြယ်မို့လား”

“ ဒေါင်းမိခင် တန်ခိုးကြွားစေဖို့ အမျိုးသားကျောင်းတွေ၊ ပြည်ခွင်မှာ စည်ပင်ပေါတယ်၊ ဩဘာနှင့်လေ၊ ပေါ်လာချေတော်ပါပေရဲ့၊ သမီးငယ် သားငယ်များ ကြောင့် အားဖြင့်မနွဲ့”

“မင်္ဂလာ မြန်မာတိုင်းတွင်ဖြင့် စာသမိုင်းတဆူ နေရှင်နယ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းတွေ ကဖြင့် ကောင်းစေဖို့သူ၊ ခေတ်ဇေယျ အသစ်နော် ပြန်လူဖို့ ပြည်တော်သူ အဖြေပျိုးတယ် အိုးဝေမည့်ဒေါင်း”

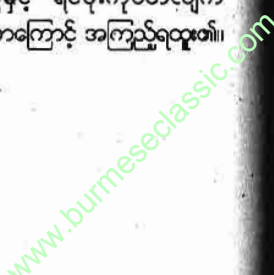
သာယာသော စည်တော်သံမှာ နံနက်ခင်း အရုဏ်တက်တွင် ပေါ်လွင်လာ သော ကြေးစည်သံကလေးထက် ငြိမ်ဆိမ့်နာပျော်ဖွယ်ရှိလေ၏။ စည်တော်သံသည် စုဝေးနေကြသူတို့ နားတွင်းသို့ တငြိမ့်ငြိမ့်ဝင်လာပြီး တအိမ်အိမ် ကိုယ်တွင်းတိုးကာ မနောဟဒယ ဝတ္ထုအိမ်ကို အလိုမဲ့လိုမဲ့ လှုပ်ရှားစေလေသည်။

သူတို့၏ စိတ်သည် ပျော့သွားကြလေ၏။ သူတို့၏ ရင်သည် ဖိုလာလေ၏။ သူတို့၏ မျက်စိများသည် ဝေလာလေ၏။ သူတို့သည် လွမ်းဆွေးလာကြ၏။ ဘာကြောင့်ဟုကား ဆင်ခြေမပေးနိုင်ကြ။ မိမိတို့အဖြစ်ကို စူးစိုက်ကာ ဆင်ခြေသုံး သပ်မိသူကား ဗမာတို့အခါကိုပင် စူးစိုက်ကာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိသူကား ဗမာတို့ အခါကိုပင် တွေးမိကြ၊ တမ်းတမိကြလေသည်။

အမျိုးသားအလံကြီးသည် အလိပ်လိုက် အလံတိုင်ထိပ်သို့တက်သွားပြီး တဖြည်းဖြည်း ဖွင့်ကျလေ၏။ လေပြေကလေးကလည်း အခန့်သင့်ပင် သွေးလာပြီး အလံကြီးကို တလူလူ လွင့်စေလေ၏။

လက်ခုတ်သံ ချည်လာလေ၏။ တို့ဗမာသီချင်းကို ဝိုင်အမ်ဘီအေဆရာတင်သည် စင်မြင့်ပေါ်တက်လျက် သီဆို၏။ ဆရာတင်ကား အရပ်ပုပုတွင် တောင်ရှည်နှင့် ရင်ဖုံးကိုဝတ်လျက် အသားမည်းမည်းတွင် ခေါင်းပေါင်းနီကိုပေါင်းလျက် ထားသောကြောင့် အကြည့်ရထူး၏။ သူက ဆိုပြီးလျှင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





“ ကမ္ဘာမကြေ၊ ဗမာတတွေ၊ ဒါဒို့ပြည်၊ ဒါဒို့မြေ၊ ဒါဒါဒို့ပြေ၊ ဒို့ဗမာ ဒို့ဗမာပြည်ကို ၊ တိုင်းရင်းသားအကုန်ခင်၊ ဒို့ပြည်လို့မှတ်ထင် ၊ ဒို့ဝတ္တရားပင်၊ ဒို့ဗမာခင်”

သံပြိုင်ဆိုသံသည် ပုံတင်သွားပြန်၏။ လူထုကြီး၏ စိတ်သည် မြောက်သွားလေ၏။ သူတို့၏ သွေးသည် ဆူလာလေ၏။ သူတို့၏ နှလုံးသည် ပွက်လာလေ၏။ သူတို့သည် စိတ်အားထက်သန်စွာလိုက်၍ ဆိုကြလေသည်။ မိမိတို့အဖြစ်ကိုတွေးလိုက်မိသူတို့သည် ‘ဗမာနေ့ကို ရောက်အုံးမှာပဲ’ ဟု အားတတ်မိကြလေသည်။

လူသုံးယောက် စကားပြောပြီးသောအခါ ပထမဆုံးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် တောင်ရှည်ကြီးတကားကားဖြင့် ထွက်လေသည်။/ အမျိုးသားလုပ်ငန်းတိုင်း၌ ရှေ့က မားမားရပ်လိုက်သောသူကား ဆရာကြီးဟုပင် အများယူဆကြသည်။ နောက်ရဲတပ်က ထွက်လေသည်။ နောက်ဦးလှမ်း အမှူးရှိသော မြို့မရဲတပ်က အလံကို အရှိအသေပြုပြီး ထွက်လာလေသည်။ သူ့တပ်သည် များစွာအနေအထားကျ၏။ တပ်သားကလေးများဝတ်ပုံနေပုံမှာ သေသပ်ပိပြား၏။ သူတို့မှာ စည်းကမ်းညီညွတ်လှ၏။ လူထုကြီးမှာ ထိုတပ်ကိုကြည့်ပြီး ပျော်မြူးကြ၏။ ‘ဒို့ဗမာတွေဟာ လုပ်လိုက်ရင် ခဏတတ်တာဘဲ။ ကြည့်စမ်း ဒီကောင်ကလေးတွေဆိုရင် ထောင်တာဘာမှ မကြာသေးဘူး။ ခုဘယ်လိုလူမျိုးတပ်နဲ့ စစ်ရေးပြ ပြိုင်ရမတုံး ဒီကောင်လေးတွေမရှုံးဘူး’ ဟု အချို့က တွေးပြီး မြို့မတပ်အတွက် သွေးကြွကြလေ၏။

နောက် မိန်းမသူနာပြုတပ် ထွက်လာသည်။ သူတို့ကား အကျီအဖြူပေါ်ပလင်လုံချည် အစိမ်း၊ ဖိနပ်ဖြူဆင်တူဖြစ်လေသည်။ လက်ခုပ်သံကြီး ပေါ်လာလေ၏။ သူတို့တပ်ကား အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဘေးခွဲ၍ ထွက်ခဲ့လေ သည်။ ဆူးလေဘုရားသို့ မလျှောက်ကြချေ။

တက္ကသိုလ်အလှည့်သို့ နီးလေပြီ။ မိန်းကလေးများသည် သွေးဆူ၍ နေလေပြီ။ သူတို့စိတ်များကား မျိုးချစ်စိတ်ဖြင့် စွေ့စွေခုန်နေလေသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် အားလုံးကိုလှည့်ကြည့်၏။ ထားမြင့်၊ မတင်လှတို့လည်း သူ့အားကြည့်ကြ၏။ ခင်ခင်ကြီးက

“ကဲ၊ ကိုယ်တို့လဲ ဆူးလေရောက်အောင် လျှောက်ကြမယ်” ဟု အကြံပေးလေ၏။ “လျှောက်မယ်၊ လိုက်မယ်” ဟု ဆူညံစွာ ပြန်ပြောလေ၏။ မဟာဝိဇ္ဇာတန်း မစောညွန့်ကား

“ ကျွန်မတော့ မလိုက်နိုင်ဘူး။ မမသန်းကို ခွင့်မတောင်းခဲ့ရဘူး။ ဘုရားတင်လိုက်ဖို့ ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်” ဟု ပြောရာသူ့အား ထောက်ခံသူ ဆယ်ယောက်လောက် ပေါ်လာလေ၏။

“ဘယ်သူတွေ မလိုက်လိုက်၊ ဒို့လိုက်မယ်၊ နေရစ်ခဲ့ကြသွေးနည်းတဲ့ ဟာမတွေ” ဟု ခင်ခင်ကြီးက လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ပြောလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ကိုနုက သူတို့အနားလာပြီး

“ဟိုဘက်နားရောက်တော့ ဘေးချိုးပြီးနေရစ်ခဲ့ကြပေတော့ ဘုရားလေးဘာ လေးဖူးပြီး” ဟု ပြောလေ၏။

“မနေနိုင်ဘူး ကိုကြီးနုရှင်။ ဘာလို့ နေရစ်ခဲ့ရမလဲ” ဟု ခင်ခင်ကြီးက ပုန်ကန်လေ၏။

“မိန်းကလေးများမလိုက်ရဘူးလို့ အမျိုးသားနေ့ကော်မတီက ဆုံးဖြတ်တဲ့ ဥပဒေရှိတယ်”

“ဘာလို့ ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ၊ ကျွန်မတို့လဲ ယောက်ျားတွေလို ခြေနှဲ့လက်နှဲ့ ပဲ။ ဆူးလေရောက်အောင်လိုက်မယ်”

“လိုက်မယ်၊ ဥပဒေဖျက်ပစ်” ဟု ပုန်ကန်သံတွေအများကြီး ပေါ်လာလေ၏။ ကိုနုလည်း ရှေ့က မုန်မုန်ပစ်လျှောက်သွားရလေ၏။ ကျောင်းသူများ ပါလာသောအခါ လက်ခုပ်တီး၍ ကောင်းချည်းပေးကြသူများပင်။

တစ်လမ်းလုံးလိုလိုပင် ကြည့်သူတွေနှင့် ညှပ်နေလေသည်။ မော်တော်ကား နှင့် လာကြည့်သူ ကြည့်ကြသည်။ ခြေလျင်လာသူလား၊ ဓာတ်ရထားနှင့် သစ်ပင်ရိပ်ပေါ သော လမ်းဘေးတိုဌ်သာလွန်၍ အကြည့်လာသူတွေ များပြားလေသည်။

‘ကြောက်မွေးပါ ဇာကနာနှင့် နတ်ပြစ်မယ်’ ဟူသော ဇာတန်းကို ခင်ခင်ကြီးက ကိုင်လျက် ရှိလေသည်။ လမ်းဘေးပရိသတ်များလည်း “ လူပုံနဲ့စာ လိုက်ပါပေတယ်” ဟု စုပ်သပ်ကြကုန်၏။ ၀၀လူကြီးတယောက်က အရပ်ရှည်ရှည် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်အား

“ဟေ့၊ ကြောက်မွေးပါ ဇာကနာနဲ့ နတ်ရမတဲ့။ တကတည်း ရဲရဲတောက် တွေပါလားဟေ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

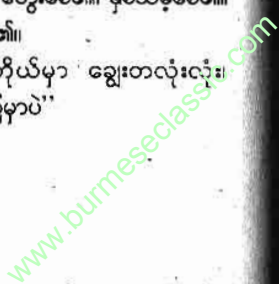
“ဘာမွေးတဲ့ မောင်၊ ဟိုဒင်း အင်း၊ ဟား ဟား”

“ကြောက်မွေးတဲ့ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား ကြောက်တတ်ရင် ခင်ဗျားအမွေးတွေ၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထတဲ့ အမွေးတွေကို ဇာကနာနဲ့ နတ်မတဲ့”

‘လာမည့်ဘေးပြောတွေ’ ဆိုသော သခင်ဘသောင်း၏ စကားပုံ လက်သစ် ကို မတင်လှသည် ကိုင်၍လာ၏။ ‘မိန်းမတွေ ရှေ့ဆက်ချီမည်’ ဟူသော ဇာတန်းကို ထားမြင့်က ကိုက်လျက်ပါရှိလေသည်။ ‘သခင်စိတ်ကို မွေးပါ’ ‘ကျွန်ုပ်ညာကိုဖျက်ကြစို့’ စသော ကြွေးကြော်သံများမှာ ကြည့်သူများကို လန့်စေ၏။ တွေးစေ၏။ နှစ်သိမ့်စေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဖေခင်သည် ကလျက်ရှိ၏။

“အမျိုးသားရေး ကြိုးပမ်းတာ၊ မောင်တို့ကိုယ်မှာ ချွေးတလုံးလုံး၊ ကျောင်းတော်သားတွေ ထတဲ့ခါ၊ ကျွန်ဘဝဗမာလွတ်ကြမှာပဲ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သံချပ်တွေကား ဆူနေတော့၏။

မောင်ကြည်၊ မောင်ဝန်း၊ ဘကျော်၊ တက်ထွန်းတို့သည် ပါးစပ်အိုးစည်တီးပေးရာ ကျော်သိန်းသည် ကွေးနေအောင် ကလေ၏။

“စိန်အိုးစည် လွယ်သလေ လွယ်သလေ၊ လိမ်ဖယ်ဖယ်တီးပါလို့ မောင်ရယ် လိမ်ဖယ်ဖယ်တီးပါလို့မောင်ရယ်၊ မောင့်လက်သီးကို လက်သီးကို ရွှေချပါလို့၊ အလိုဆရာ ပတ်ပေထုံထုံ”

နေမင်းသည် တော်တော်မြင့်လာပြီဖြစ်၍ တော်တော်ကလေးပူလာလေ၏။ ကုလားမြို့ကြီးဖြစ်သော ရန်ကုန်သည် ယနေ့မှဗမာမြို့နှင့်တူတော့၏။ ဗမာတွေလွမ်းတော့၏။ တစ်ရက်အဖို့သာ ဗမာမြို့နှင့်မတူဘဲ ၃၆၅ ရက်လုံးအဖို့ ဗမာနှင့် တူလျှင် ကောင်းလေစွဟု တွေးသူ တွေးမိကြ၊ တသူတမိကြလေ၏။

ရှည်လျားသော လူတန်းကြီးကြောင့် တတ်ရထားများသည် တန်းလျက်ရပ်နေလေ၏။ ဓာတ်ရထားပေါ်မှ ခေါင်းပြူကာ အမျိုးသားနေ့၏ စည်ကားပုံကို ကြည့်နေသူများကားမရှားပေ။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတွေကား မောသည် ဟုလည်း မသိကြ။ ချွေးတွေစီးကျနေသည်ကိုလည်း သုတ်ရမှန်း သတိမရကြ။ ဝိုင်းကြည့်နေကြသူများအမြင်တွင် ယဉ်ပါစေ၊ တင့်ပါစေဟုလည်း သဘောမထားကြဘဲ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်ကြလေ၏။ သူတို့တွင် ‘အမျိုးသားနေ့ပွဲကို ငါတို့ခွဲကြသည်’ ဟူသော ယူဆချက်မှလွဲ၍ တခြားအယူမရှိ။

ညွန့်ညွန့်က သောင်းရီအား လက်တို့ပြီး

“အိုင်ဆေးရီး ညွန့်သိပ်ပျော်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။ “အေး ညွန့်ရာ။ ပျော်တယ်တော်၊ လူတွေလဲ သိပ်လိုက်ကြတာပဲ”

သူတို့သည် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကျောင်းသားများတွင် ပါးစပ်ဆိုင်းနှင့် ကပွဲများ လေးပွဲထက်မနည်း မြင်ကြလေ၏။

“ရီရာ၊ ညွန့်သိပ်ကချင်တာပဲ”

“ကလေ ရီတို့ မမထားတို့ တီးပေးမယ်”

“ကွာ၊ မတော်ဘူး၊ ကျောင်းကျမှ ကရအောင်”

ညိုထွန်းစိတ်တွင် ဗမာတို့သည် အရေးရှိက ညီညာထက်မြက်စွာ အားပြကြသည်ကို အခါတိုင်းထက် ယနေ့ ပိုထင်ရှားစွာ မြင်ရသဖြင့် အထူးပျော်ပြီး လှဖေ၊ စိုးထွန်း တင်မောင်တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး “ဒို့လူတွေများ ဆိုသလေ” ဟုခေါ်လိုက်၏။

“ဝေ ဝေ” ဟု ခေါ်လိုက်၏။

“ဗမာပြည်လွတ်အောင် ဘယ်လိုတိုက်မလဲ”

“ဒီလိုတိုက်မယ်”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ညီစေနေနော်”

“အေး”

“အေးပြင် အဲ မရဘူးဟာနော်”

(၂၄)

တင်အေးနှင့် ကျော်ဖေသည် ပင်းယကျောင်းဆောင်အောက်ထပ် ကြော်ငြာကပ်သော နို့တစ်ဘုတ်ရှေ့တွင် ရပ်၍ ကြော်ငြာများကို ဖတ်လျက်ရှိကြလေ၏။ လမထွက်သဖြင့် အပြင်ဘက်တွင်ကား မှောင်မည်းနေလေ၏။ ကျောင်းတွင်းကျောင်းအောက်များမှာမူ မီးရောင်ကြောင့် ဝင်းနေလေသည်။ တင်အေးသည်

‘ဤနေ့ကို စိတ်ထားကောင်းသောနေ့(Good Will Day) ဟု အသိအမှတ်ပြု၍ ကျောင်းပိတ်လိုက်ကြောင်း’ ဟူသော အမျိုးသားနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ကို နေရှင်နယ်ဒေးဟု မခေါ်ဘဲ လွဲထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်

“ကျော်ဖေရေ၊ ကြည့်စမ်း၊ ဒီနေ့ဘာနေ့လဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ဒါ ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်တာကို ပြောတာပေါ့”

“နို့ဘာလို့ နေရှင်နယ်ဒေး မခေါ်ဘဲ ဝွတ်ပီဒေးလို့ ခေါ်တာလဲ”

“ကျောင်းအုပ်ကြီးများ၊ ကျောင်းဆရာကြီးများက နေရှင်နယ်ဒေးကို အသိအမှတ်မပြုဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ကွာ”

“တင်အေးသည် လက်ထောက်ပြီး သက်ပြင်းချ၏။ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားပြီးနောက်

‘တောက်၊ စိတ်ထားဒါလောက် သိမ်ရသလား။ နုံလှချေကလား။ ဒီလူတွေ ကျုပ်တို့ဗမာပြည်မှာ ဘာလို့ ဆရာလာဖြစ်ပါလိမ့်’ ဟု မေးပြီး ကြော်ငြာစာရွက်ကို ကြည့်နေ၏။

“စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီလိုစိတ်ရှိတဲ့လူ၊ ကျွန်တော်တို့ကို နှိမ်ချင်တဲ့လူမှ ကျောင်းမှာ ဆရာဖြစ်တာပဲ”

သူတို့သည် အခြားစာရွက်များကိုကြည့်ရာ အမျိုးသားနေ့တရားဟောမည် ရှစ်နာရီ စမည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သွားရအောင်ဗျို့”

“သွားတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်အိမ်သာသွားလိုက်အုံးမယ်” ဟု ပြောပြီး ကျော်ဖေသည် ကျောင်းအပေါ်ထပ် တက်သွားလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

သူတို့သည် နာရီဝက်မျှ နောက်ကျနေလေသည်။ သမဂ္ဂအသင်းတိုက်နှင့် ချန်ချောခိုင် ကျန်းမာရေး ရုံးကြီးကြားတွင် လေဟာပြင်အစည်းအဝေးစလေပြီ။ သံကုလားထိုင်ကလေးများ ပြည့်နေလေသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးများကို ချထားလေသည်။ မြို့ထဲမှ လူကြီးအချို့နှင့် ကျောင်းသူများသည် ရှေ့မှ ထိုင်ကြလေသည်။

ကိုနုစကားပြောလျက်ရှိပြီ။

သခင်ဗစိန်ပြောသောအခါ အများသဘောကျကြ၏။ သခင်ဗစိန်ကား ဒေါပါပါပြော၏။ သူပြောသောအချက်များမှာ စဉ်းစားရ၏။ မှန်လွန်း၍ နှလုံးခိုက်ခိုက်သွားပြီး ရယ်ကြရ၏။ ခွသမား ဘားနဒ်ရှောတို့လိုပင် ခွလုံးများများသုံး၍ ခွဆံဆံဖြင့်ပင် ကောင်းလေသည်။

“ဗစိန် တယ်တော်နေပါကလား” ဟု ပြောသူမရား။ “ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်” ဟု ကျေနပ်သူတွေလည်း အများ။

ဦးချစ်လှိုင်က “ကျုပ်မှာတော့ အခုဆိုရင် အစိုးရလူ ဖြစ်နေပါပြီ။ မောင်တို့ အထွက်ခိုင်းရင် ဥက္ကဋ္ဌရာထူးက ထွက်ပေးပါမယ်” စသည်ဖြင့် ပြောသောကြောင့် ကိုနုက

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က ဦးချစ်လှိုင်အားရာထူးက ထွက်ပေးပါ။ တိုင်းပြည် အကျိုးရှိစရာ အများကြီး လုပ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရယ်သံ လက်ခုပ်သံတို့မှာ ရော၍ ညံ့သွားလေ၏။

“ကဲ၊ ကျွန်တော်က အထွက်ခိုင်းသလို ကျောင်းသားတွေကလဲ သဘောတူပါတယ်ဆိုရင် လက်ခုပ်တီးကြပါ”

လက်ခုပ်တီးသံ ဆူညံသွားလေ၏။

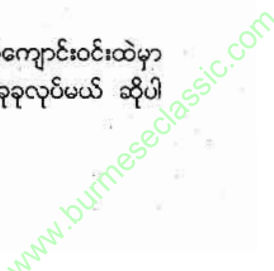
လှမောင်က စိန်မောင်ကို လက်တို့ပြီး “ဟေ့ ငတိကြီး မိနေပြီ။ ဒီလူတွေ ထွက်မပေးချေဘူး။ လူကြီးတိုင်းဟာ လူရှော်ချည်းပဲ။ တိုင်းပြည်အတွက် ဘယ်သူမှ မစွန့်စားကြပါဘူး” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

သမဂ္ဂအသင်းတိုက် ရှေ့ဘက်တွင်ကား မီးအိမ်များကို ကြိုးဖြင့် သွယ်၍ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်များပေါ်တွင် လည်းကောင်း ချိတ်ဆွဲ၍ ထွန်းထားလေသည်။ အသင်းတိုက် အထက်တောင်ဘက်ပြင်များ၌ကား ဆီမီးတွေကို ထွန်းထားလေ သည်။

အိုင်အေ အထက်တန်း၌ သင်နေသော အောင်ကြီးသည် သူရဲကြီး အောင်လံကို ကြည့်နေပြီး အနီးတွင် ရှိသော ထွန်းရှိန်အား

“သတင်းစာထဲမှာ အမျိုးသားအလံကြီးကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ထုဖို့ခွင့်မပြုဘူးဆိုတာ ကြားရတယ်။ ထူရင် ဆရာကြီးက တစ်ခုခုလုပ်မယ် ဆိုပါ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ကလား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့လဲ ကြားတာပဲ။ သို့ပေမဲ့ ဇွတ်ထူတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့ဆရာကြီးတွေလဲ မလုပ်ရဲပါဘူး။ အမျိုးသားအလံထိရင် ကျုပ်တို့က ဘာခံမလဲဗျ”

တရားပွဲကား ပြီးခါနီးလေပြီ။ ကိုနုက တလောထပြီး ကြုံပြန်သည်။

“သခင်ဖစ်နီက ဒီကနေ့ ကျောင်းသားတွေကို အများကြီးအပြစ်ဆိုသွားတယ်။ ကျွန်စိတ်ပေါက်နေကြတယ်။ သတ္တိနည်းနေတယ်။ နိုင်ငံရေးကို လျစ်လျူရှုထားတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီစွပ်စွဲချက်ကို ကန့်ကွက်တယ်။ ( လက်ခုပ်သံများ )

“ယခုနှစ်အဖို့ဆိုရင် ကျောင်းသားတွေဟာ ကျွန်စိတ်တွေအများကြီး ပျောက်နေကြပြီ။ အချင်းချင်းလဲ ကျွန်စိတ်မမွေးဖို့ နှိုးဆော်နေကြပြီ။ သခင်အမည်ခံသူ အချို့ထက်တောင် သခင်စိတ်ရှိကြပြီး သတ္တိနည်းတယ်ဆိုတာက နားမလည်လို့ ပြောတာ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူတွေကတောင် ကြောက်ပွေးပါဇာကနာနဲ့နှုတ်ဆိုပြီး ကြွေးကြော်နေကြပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ လက်ခုပ်ဩဘာသံများမှာ ဆူသွားအောင်၊ မိန်းကလေးများလည်း သေးသွယ်သော လက်များနီလာသည်တိုင် တီးကြလေ၏။

(၂၅)

ဆရာဘလုသိန်းနှင့် ဆရာကျော်မြင့်တို့သည် ဘီအေ အထက်တန်းသား ကိုခင်မောင်လတ်၏ ကားဖြင့် အင်းလျားဟောတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ခင်မောင်လတ်မှာ ရန်ကုန်မြို့မှ သူဌေးတစ်ယောက်၏ သားဖြစ်၍ သူ့အိမ်တွင် ကားပိုင် သုံးစင်းရှိလေရာ ယနေ့မာစတာဗျူ ကားအကြီးကြီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာခဲ့လေသည်။ ဆရာကျော်မြင့်မှာ ခင်မောင်လတ်နှင့်အတူတူ ရှေ့တွင်ထိုင်၍ ဆရာဘလုသိန်းမှာ နောက်မှစီးလာလေသည်။

ကားကြီးမှာ အသစ်လည်းသစ်၊ ခန့်လည်းခန့်သည့်အပြင် ကားပေါ်တွင် ပါလာကြသူများသားနားစွာ ဝတ်စားလာသဖြင့် အင်းလျားသူများနှင့် ဧည့်သည်များ သေချာစွာကြည့်နေမိကြလေသည်။

ယနေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ အချိန်မှာ နေ့လယ် နာရီပြန်တစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ခလုတ်ကန်သင်းမရှိသော ကောင်းကင်ခရီးတွင် တောက်ဘက်သို့ စောင်း၍ မောင်းလျက် ရှိ သော နေရထားသည်လည်း လောကဓာတ်ကြီးကို ကြည်လင်တောက်ပသော အလင်းရောင်ဖြင့် ခြုံ၍ ထားလေသည်။

ကျောင်းသူအချို့မှာ အောက်ဆုံးအထပ် အခန်းတခုတွင် စက်ချုပ်လျှင်ရှိ





ကြ၍ အချို့မှာ အခြားအခန်းတခု၌ သူတို့အကျိုးများကို မီးပူတိုက်၍ နေကြလေသည်။ ဒေါ်ရီသီသိန်းဖေ၊ အလှ၊ ညွန့်ညွန့်နှင့် အခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ကျောင်းဆောင်၏ မြောက်ဘက် ကျောင်းရိပ်တွင် ထိုင်၍ မြေပဲလှော် စားနေကြလေသည်။

ခင်မောင်လတ်သည် ကားကြီးကို ဆင်ဝင်အောက်၌ ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ ကားဟွန်းသံနှစ်ချက်ပေးလိုက်ရာ ဘလှသိန်းက

“ အိုင်ဆေးမတီးနဲ့၊ အခေါ်လွတ်ရမှာ။ ကားသံ အချက်ပေးမထားဘူး’ ဟု ပြောပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလေ၏။

ဆရာဘလှသိန်းကား ရိုးအင်းကိုဖိနပ် ၊ ဘန်ကောက်လုံချည်၊ အိတ်လီယံထို့ အပေါ်အကျီတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ထားလေသည်။ ခေါင်းပေါင်းကား မပါ၊ သူသည် အသားအရေ စိုစိုပြေပြေရှိ၍ မဲ၏။ ကျောက်ပေါက်နာများလည်း ရှိလေသည်။

နောက်ဆရာကျော်မြင့်လည်း ဆင်းပြန်လေသည်။ ဆရာကျော်မြင့်ကား အရပ်အမောင်းကောင်း၍ အသားမှာ ဖြူ၏။ ရုပ်လည်းအတော်ချော၏။ ပန်းပုရူးကိုစီး၍ သက္ကလပ်အကျီအနက်ကို ဝတ်ထားလေသည်။ သူလည်း ခေါင်းပေါင်းမပါ။ သူကား ဆေးပြင်းလိပ်ကို လက်မှတ်လျက်ရှိသည်။

ဘလှသိန်းသည် အဝင်ဝရှိ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်တွင် ခင်မမနှင့် မစန်းသင်ဟု နာမည်နှင့် အခန်းနံပါတ်များကို ရေး၍ အောက်မှ ဆရာလှဟု လက်မှတ်ထိုးပြီး ဒရပ်ကို ပေးလိုက်လေ၏။ ဒရပ်လည်း စာရွက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ပြေးလေ၏။

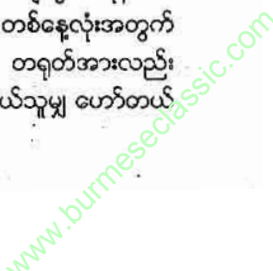
အလှတို့သည် ကားဝင်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု သိချင်ကြ၏။ သို့ကြောင့် ဒေါ်ရီသီကို သွားကြည့်စေ၏။

ဒေါ်ရီသီသည် မြေပဲဝါရင်း ဆင်ဝင်အောက်သို့လာခဲ့၏။ နောက်မရောင်မလည် အကဲခပ်ရန် ကြော်ငြာကပ်ရာသို့ သွားပြီး ရပ်ကာ ကြည့်နေလေ၏။

မကြာမီ ခင်မမနှင့် မစန်းသင်တို့ ဆင်းလာသည်။ ခင်မမကား အသားဖြူဖြူ ဝဝတုတ်တုတ်၊ မစန်းသင်မှာ အသားညို၍ အရပ်ရှည်၏။ သူတို့သည် နှစ်ယောက်လုံး လေယာဉ်ပျံဆံထုံးကလေးများနှင့် ဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းကား ယနေ့ဆရာများ၏ ဖိတ်မန်ပြုချက်အရ တပည့်မအရင်း နှစ်ယောက်သည် ပျော်ပွဲစားလိုက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပျော်ပွဲစားရန်ကား ရှစ်မိုင်အရပ်တွင်ဖြစ်၏။ ထိုအရပ်တွင် ဟော်တယ် တစ်ခုကို တစ်နေ့လုံးအတွက် ခင်မောင်လတ်က ရီဇော်လုပ်ထားလိုက်သည်။ ဟော်တယ်ရှင် တရုတ်အားလည်း စားရန်သောက်ရန် အသင့်စီမံထားစေသည့်အပြင် ထိုနေ့အဖို့ ဘယ်သူမျှ ဟော်တယ်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဝင်းတွင်း မဝင်ရန် အပေါက်ဝမှ ဆီး၍ တားရန် အမိန့်ချထားပြီး ဖြစ်လေသည်။  
ခင်မမနှင့် မစန်းသင်သည် ကားနောက်ပိုင်းမှ ထိုင်၏။ ဆရာဘာလှသိန်းလည်း  
နောက်မှပင်တွဲ၍ စီး၏။ ကားလည်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး မောင်းထွက်လိုက်လေ၏။  
ဒရဝမ်လည်း ဆရာများကို ဆလံပေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အပြင်သို့ ကားရောက်သောအခါ ကားသည် ဘယ်ဘက်သို့ သို့မောင်းလိုက်  
ရာ ခင်မမက ဆရာဘာလှသိန်းဘက်လှည့်ပြီး

“ဘယ်သွားမှာလဲ ဆရာ” ဟု မေးလိုက်၏။

“နို့ ပြောထားတဲ့ အတိုင်းပေါ့ ခင်ရဲ့။ ရှစ်မိုင်ကိုသွားမှာ”

“မြို့ထဲ မသွားသေးဘူးလား”

“မြို့ထဲ ဘာလုပ်ဖို့သွားမလဲ။ ပျော်ပွဲစားသွားတာပဲ။ ရှစ်မိုင်မှာ အင်မတန်  
သာယာတဲ့ ခြံရှိတယ်။ ဥယျာဉ်ကလဲ ပန်တွေက ဝေလို့။ အဲဒီတော့

“စိန်ကြီး မြိုင်ကြီး ရိပ်ကြီးတောတောင်၊ နေရောမခ၊ ပန်းပျံပင်ဆင့်၊  
မြေနှင့် ရန်ဘက်၊ ခက်လက်စိမ်းမြ၊ မိုးမခဘူး၊ နွေလသန်ပေါက်၊ ယဉ်ချိန်ရောက်ခါမှ  
နှင်းပေါက်ကယ်ခွင်၊ ဖူးပွင့်တွေဆင်ကြသည်။ ရွှေပင်ဆင့်၊ ငွေပင်ဆင့်၊ ပတ္တမြားပင်  
ဆင့်၊ ဂမုန်းအင် အဖက်ဖက်”

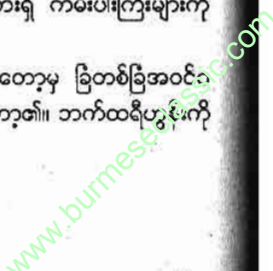
ဟု သီဆိုပြီး ဘယ်ချောက်ကာ ညာလှမ်း အသွားဖြင့် ဘာလှသိန်းသည်  
လက်ကို ကားထားလေသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့၊ ခင်တို့ဆရာက ဒီလိုဆိုတော့ အသံကောင်းတယ်နော်” ဟု  
ခင်မမက ယဉ်စေနှင့် မျက်ခုံးကလေးချိုပြီး ပြောလေ၏။

မော်တော်ကားသည် ပြည်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မောင်းသွားလေ၏။  
ခင်မောင်လတ်မှာ ရှေ့သို့သာကြည့်၍ မှန်မှန်မောင်းသွား၏။ ကျော်မြင့်မှာမူ ရှေ့သို့  
မကြည့်နိုင်။ ရယ်တပြုံးပြုံးနှင့် အကြည်လုံး ဆိုက်နေသော ဆရာနှင့်တပည့်ကိုကြည့်ပြီး  
သမင်လည်ပြန်လို လှုပ်နေလေ၏။ သူသည်လည်း ကားတဖက်ခေါင့်တွင် ထိုင်နေသော  
မစန်းသင်အား ပြုံးကာရယ်ကာ ကြည့်၏။ မစန်းသင်လည်း အမှီပေါ်တွင် တင်ထား  
သော ကျော်မြင့်၏ လက်ကိုတို့ပြီး သီချင်းဆိုပြသော ဘာလှသိန်းနှင့် လက်ခုပ်တီး  
နေသော ခင်မမကို မေးထိုးကာ ပြလိုက်၏။

သူတို့သည် လမ်းဘေးကုက္ကိုပင်၊ သစ်တို့ပင်၊ ဝါးပင်ကြက်ပေါင်ပင်များကို  
မမြင်ရ။ အင်းလျားကန်ကြီးကို ကြည့်ခွင့်မရှိကြ။ လမ်းဘေးရှိ ကမ်းပါးကြီးများကို  
သတိမရကြ။

သို့ဖြင့် ကားကို ရုတ်တရက် အရှိန်သတ်လိုက်တော့မှ ခြံတစ်ခြံအဝင်  
တံခါးဖြူကလေးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်ကို သူတို့သိကြတော့၏။ ဘက်ထရီပွန်းကို  
ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



တီးလိုက်ရာ ဘောင်းဗီအဖွဲ့နှင့် စွပ်ကျယ်အကျီကို ဝတ်ထားသော ထောင်ကဲတစ်ယောက်ထွက်လာလေ၏။ ထောင်ကဲသည် ကားတွင်သို့ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ ခင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာကိုမြင်မှ

“ဟက် ဟက် ဆရာကီး၊ ကျွန်တော် ချောင့်နေလယ်။ လာပါ လာပါ” ဟု ပြုံးရယ်ကာ တံခါးဖွင့်လေ၏။

ကားထဲ ဝင်မိသောအခါ တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ အိမ်ကလေးမှာ တောရပ် ဗိုလ်တဲကလေးနှင့် တူ၏။ ယှဉ်ထောင်ကာဖြစ်၍ ရေနံကြီး အထပ်ထပ် သုတ်ထားသောကြောင့် ညှို့မိုင်းနေလေသည်။ အထပ်တစ်ထပ်သာရှိ၍ မြေနှင့်ထို အထပ် သုံးပေမျှသာကွာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလွန်သာယာ၏။ ခြံစည်းရိုးတွင် ဝါးရုံများရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလွန်သာယာ၏။ ကွမ်းသီးပင်ကလေးများမှာ ဖြောင့်စင်းဖြူဖွေးသော ပင်လုံးဖြင့် ခြံကလေးကို တစ်မျိုးလှပစေသည်။ စပယ်ပင်၊ လောင်ပင်၊ နင်းဆီပင်များသည် အပွင့်အဖူးတို့နှင့် ဝေဆာနေလေ၏။

ခင်မမသည် များစွာသဘောကျမိ၏။ လူအမြဲရှုပ်နေသော နေပူထဲ အမြဲ ငုတ်တုတ်နေရသော အင်းလျားဆောင်ကြီးကို ငြီးငွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ကြာ၍ ယခုအခါ ဤလူသူရှင်းသည့် အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် စိုစိုကလေးနေသော ဤအိမ်ငယ် ကလေးကို ချစ်မိလေ၏။ သူ့စိတ်သည် ချိုင့်တွင်းမှ လွတ်မြောက်၍ စိမ့်တောထဲ ရောက်သော ကြက်တူရွေးကလေးစိတ်ကဲ့သို့ မြူးနေလေ၏။ ကြက်တူရွေးကလေး အော်သံကို ပေးသကဲ့သို့ သူ့နှုတ်မှတေးကလေးတစ်ပုဒ်သည် ထွက်လာလေ၏။

“မြိုင် တသန့်မှာတဲ့ ကြိုင်နံ့ငယ် ကန္တာ၊ လှိုင်နံ့ငယ် ဖြာသည်၊ ဝိုင်ရွှေညှာ ဂေါ်ငုံက အိုတိုက်မှုန့်သင်းပြန်တော့တယ်လေး။

“ငွေစပယ်ငယ်၊ နန်းမယ်ဆင်ခွင့်၊ ခါတော်မီ ပွင့်ရှာတဲ့၊ လေးခင့်မိတ်နံ၊ ပြည်ထောင်ပြန်ဝယ်၊ လွမ်းရစုံစုံ၊ မြူခြည်ဆိုင်းလို့ ရှစ်တိုင်းမှာ မှုန်တော့ကာ။ ရွှေဘုံကြော့မဏ္ဍလာမှာ၊ ရည်ရော်ကာ ဘယ်ဆီမှန်းငယ်လို့ ရမ်းသိပြီလေး”

သီချင်းသံကလေးနှင့် ဆီလျော်စွာ ဖြည်းညင်းစွာ နန်းတော်သူတို့ အမူအရာဖြင့် ပန်းတစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ လျှောက်သွားလေ၏။ ဘလုသိန်းသည်လည်း နောက်ပါးကပါသွားလေသည်။

ခင်မောင်လတ်၊ ကျော်မြင့်နှင့် မစန်းသင်တို့မှာမူ အိမ်ကလေးပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။ မစန်းသင်ကား စကားလည်း ကန္တူကရ မပြောတတ်။ သီချင်းလည်း ကောင်းစွာမဆိုတတ်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အင်းလျားဟောလ် ကျောင်းသူများ၏ အတင်းကို ပြော၍ ဧည့်ခံ၏။ ပထမဦးစွာ ကြာဆံကြော်တစ်ပန်း ကန်ကို အလယ်တွင် ချပြီး သုံးယောက်စားကြ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ခင်မမသည် ကွမ်းသီးပင်ကလေး တစ်ပင်ကို ကိုင်၍ ဝါးရုံကြီးများလေတွင်း ယိမ်းနေသည်ကိုကြည့်နေ၏။ သူသည် ဘလှသိန်းနောက်က လိုက်လာသည်ကို သိ၏။ သူသည် ပန်းများ၏ ထုံရနံ့ကို ရှူရှိုက်ကာ နေလိုက်၏။ ဘလှသိန်းသည် နောက်နားမှ ရပ်ကာ ခင်မမ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလိုက်လေရာ ခင်မမသည် ထိန်လန်ခြင်းမရှိဘဲ တည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ခြေတစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ ကတ္တီပါဖိနပ်ဦးဖြင့်ထောက်ထားပြီး ဘယ်ဘက်မျက်ခုံးကို မြှင့်တင်လျက်

“ဆရာ၊ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် လက်ကိုင်တာလဲ” ဟု ခင်မမက မေးလေသည်။

“အို ခင်ကလဲ၊ ဆရာ့အဖြစ်ကို သိသားနဲ့။ မေးနေပြန်ပြီ”

“အို မကိုင်ရဘူး။ ဟင့်အင်း မကိုင်နဲ့” ဟု ဆိုပြီး လက်ကလေးကို သာယာ ညှင်းပြောင်းစွာခါ၏။

“ခင်ရေ ၊ ဆရာ့အရက်ကို မဝံ့နိုင်တော့ဘူး။ ခင်လဲ သိလောက်ပါပြီ။ ဆရာ ခင့်ကို ချစ်နေတာဟာ လယ်ပြင်ဆင်းသွားသလို ထင်ရှားပါတယ်ခင်ရယ်။ ဆရာ့အချစ်ဟာ ရှေးအခါက ဗိုလ်တထောင်တင် လေးကြီးလိုပဲ ပါခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဟောဒီက ရာမမင်းသားနဲ့ တူတဲ့ ခင်ဆိုတဲ့ ခင်မမကလေးက ဆရာ့အချစ် လေးကြီးကို ကွေးနေအောင်ညွတ်လိုက်တာမို့ ခါတိုင်းထက် ဆရာ့အချစ်ဟာ ခင့်ဘက်ကို ညွတ်နေပြီ” ဟု ဆရာ့ပီပီ စကားလှတို့နှင့် နားချလိုက်လေ၏။ ခင်မမသည် ရာမမင်းတို့ ဗိုလ်တထောင်တင်လေးတို့နှင့် ယှဉ်မီးကာ ရည်းစားစကား အပြောခံရသော အခါ ဆရာဘလှသိန်း အတန်းထဲ၌ ရာမရကန်ပြခဲ့သည်ကို ပြေး၍ သတိရလေ၏။ ဆရာက စာသင်ရာတွင် ထေ့လုံး ညှုလုံးကလေးများဖြင့် သူ့အား ချစ်ရိပ် ချစ်ငွေ့ပေးခဲ့သည်ကို တွေးမိပြန်၏။

“ဆရာက စကားတတ်တိုင်း သိပ်ပြောနေတာပဲ”

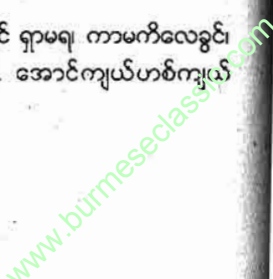
“တပေါင်းလရဲ့ သာယာပုံဟာ ဥဩငှက်ကလေးကို ချိုမြကြည့်လင်စွာ သိဆိုစေတာလို ခင်ရဲ့ လှမှု လိမ္မာမှုက လှူဆော်ပေးလေတော့ ဒီလိုစကားတတ်ဖြစ် ရတာပေါ့။ မဖြစ်မနေနိုင်ဘူး” ဟု ပြောကာ ဘလှသိန်းသည် အခြားတစ်ဖက်ဖြင့် ပခုံးကိုဖက်လိုက်ပြန်လေ၏။

“အို ဆရာ၊ မြင်ကုန်မယ်၊ ဟင့်အင်း၊ ဆရာ့ မကောင်းဘူး” ဟု နာသံကလေးနှင့် ပြော၍ လက်ကိုဆွဲရုန်း၏။ ဘလှသိန်း၏ လက်ကား ကပ်လျက်ပင်။

ဟော်တယ်ပေါ်၌ကား ကျော်မြင့်သည်

“ဒေတ္တိသဘောင် ကမ္မဋ္ဌာန လွတ်ငြိမ်းကြအောင် ရှာမရ၊ ကာမကိလေခွင်၊ တူတဲ့တယ်တယ်၊ တူတဲ့တယ်တယ်တဲ့” စသည်ဖြင့် အောင်ကျယ်ဟစ်ကျယ် သီချင်းဆိုနေလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



စားပွဲပေါ်တွင် အစိမ်းကြော် တစ်ပန်းကန် ရောက်လာ၏။ နောက် ဝက်အူ  
ချောင်းနှင့် ကြက်ဥဟပ်ဖိုင့် သုံးပန်းကန်ရောက်လာ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ဘရနီဒီတပုလင်း  
နှင့် ဖန်ခွက်များ ဆိုဒါပုလင်းများ ရှိ၏။ ခင်မောင်လတ်သည် အရက်များကို ထည့်ပြီး  
မစန်းသင်အားပေး၏။

“အို မသောက်ပါရစေနဲ့”

“နည်းနည်းပေါ့။ ပျော်ပွဲစားဆိုတာ ဒါမပါ ပျောက်ပါ့မလား”

ခင်မောင်လတ်သည် အရက်ခွက်ကို မစန်းသင်၏ ရှေ့၌ချထားလိုက်၏။  
အမြဲဝက်လေးများသည် ဖန်ခွက်ဖင်မှ တက်၍ တက်၍ လာကြ၏။ မစန်းသင်သည်  
ဘာမျှ မပြောဘဲ ပြုံး၍သာနေလေ၏။

ကျော်မြင့်က

“ကဲ၊ စန်းရာ၊ သောက်ပါ” ဟု ခွက်ကိုမ၍ မစန်းသင်၏ ပါးစပ်တွင်  
တေ့ပေးလေ၏။

“ဟီး ဟီး ၊ ခါးမှာပဲနော်” ဟု ပြောပြီး လက်ပြင်နှစ်ခုကို တုန်လှုပ်လိုက်  
လေ၏။

“ချိုတယ်၊ မခါးဘူး၊ မျက်စိမိုတ်ပြီး မျိုးလိုက်ပါ”

မစန်းသင်သည် သောက်လိုက်ရာ ခါးရုံတွင်မက လည်မျိုမှာလည်း ရှသွား  
သောကြောင့် မျက်စိမိုတ်ဘဲ မနေနိုင်ချေ။

“ရော ၊ ဒါလေးစားလိုက်၊ အခါးပြေသွားအောင်” ဟု ကျော်မြင့်က ပြောကာ  
အာလူးကြော်ကလေး တစ်ဖတ်ကို ပေးလိုက်၏။

ခင်မမနှင့် ဘလုသိန်းလည်း ဟော်တယ်ပေါ်သို့ တက်လာကြလေ၏။  
သူတို့ ထိုင်မိသောအခါ ကြက်ဥတစ်ဝက်ကြော်နှင့် ဝက်အူချောင်းကို သူတို့ရှေ့သို့  
ခင်မောင်လတ်က ချလိုက်လေ၏။

နောက် ခင်မောင်လတ်သည် အရက်ကို ငဲ့ပြီး ဆိုဒါနှင့်ရောကာ ခင်မမနှင့်  
ဘလုသိန်းသို့ ခွက်လှဲလိုက်၏။

“ဟင်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ဟု မေးပြီး ခင်မမသည် ပယင်းရောင်ထနေသော  
အရက်ခွက်ကို ဖင်မှ နခမ်း၊ နခမ်းမှဖင်၊ ကြည့်နေလေ၏။ ဘလုသိန်းက ပြုံးပြီး  
ကြည့်နေလေ၏။

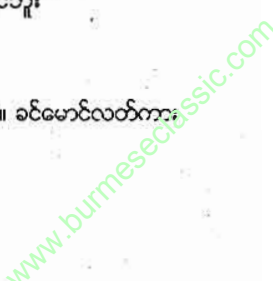
“ကောင်းပါ့မလား၊ ကြောက်ပါတယ်၊ မသောက်ချင်ဘူး”

“ဆရာကို ချစ်ရင် သောက်ရမယ်”

မစန်းသင်သည် ထိုစကားကို ကြားရလျှင် ပြုံး၏။

ကျော်မြင့်က ပါးစပ်ရှုံ့ပြီး မစန်းသင်ကို မျက်စစ်၍ ပြ၏။ ခင်မောင်လတ်ကား

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အရက်တစ်ခွက်ကို မျိုလိုက်ပြန်၏။

မစန်းသင်သည် မျက်စိများနီလာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမီးလုံနေသလို ပူလာ၏။ ရင်မှာလည်း ပူလာ၏။ စိတ်ကား ပေါ့လာလေ၏။ ခင်မမကား ပူလှသဖြင့် ရေခဲကို ဝါးနေလေ၏။ ခင်မောင်လတ်သည် သူတို့အား ဟပ်ပက်စီ တိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

မစန်းသင်သည် ထိုင်နေရာမှထ၏။ ဟော်တယ်တခုလုံးသည် ပတ်ချာလည် သွား၏။ သူ့မှာ ကောင်းကောင်းထောင်မနေနိုင်ဘဲ ယိုင်သွားလေ၏။ ကျော်မြင့်က သူ့အား တွဲထားလိုက်ရလေ၏။

“ဟိုဟာတွေ ဘာတွေလဲ” ဟု လေးလံသော မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ပြီး နံရံရှိ အရုပ်ကားများကို လက်ညှိုးထိုး၏။

“လာလေ၊ ကြည့်ကြမယ်” ကျော်မြင့်က တွဲခေါ်သွား၏။

“လှတယ်နော်” ဟု ပြောပြီး ညာဘက်ယိုင်သွားပြန်၏။

“ဒါထက် လှတာတွေ ပြမယ်၊ လာ”

ကျော်မြင့်သည် မစန်းသင်ကိုတွဲကာ အခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ခေါ်သွားလေ၏။ အခန်းတွင်ခုတင်တစ်ခုရှိ၏။ ကုတင်ပေါ်တွင်ထူသောမွေ့ရာနှင့် သန့်ရှင်းသော အိပ်ရာခင်းရှိ၏။ ခြင်ထောင်ကိုကား တင်ထား၏။

“သိပ်မူးတာပဲ၊ မလျှောက်နိုင်ဘူး”

“မလျှောက်နိုင်ရင် ထိုင်လေ”

မစန်းသင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပလွဲထိုင်လိုက်၏။ ခေါင်းကို ဘေးစောင်း ထားပြီး နံရံရှိ မှန်ကလေးကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျော်မြင့်ကား တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

“ကဲလေ၊ ဟိုပေါ်တက်”

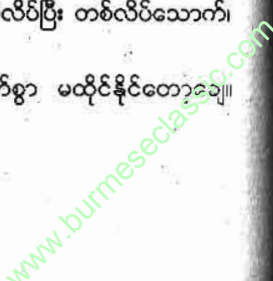
မစန်းသင်သည် လေးလံသော မျက်ခန်းများကို ကုပ်လျက်မတုန်မလှုပ် ထိုင်လေလေ၏။ ကျော်မြင့်သည် ခုတင်ပေါင်နှင့် မစန်းသင်၏ ခြေထောက်ကြားတွင် ဘယ်ဘက်လက်လျှို့၍ ညာဘက်ဖြင့် ကိုယ်ကိုပွေ့ကာ ခုတင်ပေါ်သို့ တကိုယ်လုံးတင် လိုက်လေ၏။

“ဟင်၊ ဘာ ဘာလုပ်တာလဲ” ဟု မေးပြီး မစန်းသင်သည် ကျော်မြင့်၏ ကျောကိုထု၏။ ကျော်မြင့်လည်း ခြင်ထောင်ကို ဆွဲချလိုက်၏။

အပြင်တွင် ခင်မောင်လတ်ကား စီးကရက်တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ်သောက်၊ အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်လေ၏။

ခင်မမကား ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဖြောင့်မတ်စွာ မထိုင်နိုင်တော့ချေ။ ဘာလှသိန်းက တွဲထားရလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





“မူးတယ်၊ မူးတယ်၊ ဇီဇီ” ဟု အော်ပြီး ခင်မမသည် ခေါင်းကိုရမ်းနေလေ၏။  
ဘလုသိန်းသည် ခင်မမ၏ ညှာဘက်လက်ကို သူ့ပခုံးပေါ်သို့ တင်ပြီး ခါးကို  
ဖက်ကာပွေ့ရင်း

“ထ၊ မူး ရင် နည်းနည်းလျှောက်လိုက်၊ ပြေသွားမယ်” ဟု ဆွဲခေါ်လေ၏။  
နောက်တွဲပြီး ခေါ်သွားလေ၏။ မကြာမီ အခန်းတခုထဲသို့ သွင်းသွားလေ၏။ အခန်းမှာ  
ခုတင်တစ်ခုရှိ၏။ ခုတင်ပေါ်တွင် မွေ့ရာ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံး၊ ခြင်ထောင်တို့ရှိ၏။  
ခုတင်နားရောက်လျှင် ခင်မမသည် ထိုင်မနေနိုင်ဘဲ မူးလွန်အားကြီးသဖြင့်  
လှဲအိပ်လိုက်၏။ ခြေဖျားများက တွဲလွဲကျနေ၏။ ဘလုသိန်းသည် တံခါးပိတ်ပြီး  
အပေါ်အကျို ရွတ်၏။ နောက် ခင်မမ၏ ပေါင်နှစ်ခုကို ပိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့  
တင်၏။ ခေါင်းကို ခေါင်းအုံးပေါ် တင်မိသောအခါ ဘလုသိန်းသည် ခင်မမကို  
ပွေ့၍ နမ်းလေမှ သူ့မျက်စိပွင့်လာပြီး

“ ဆရာ၊ ဆရာ၊ ဘာလုပ်တာလဲ ဟင်” ဟု မေးလေ၏။

ဘလုသိန်းကား ဘာမျှ ပြန်မပြော၊ ခင်မမ၏ နီမြန်းနေသော ပါးကို  
ပါးစပ်နှင့်စုပ်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းကို ငုံ့ထားလိုက်ဖြင့် အလုပ်များနေလေ၏။ ခင်မမသည်  
“ဆရာ၊ ဆရာ” ဟု ခေါ်ပြီး ထထိုင်၏။ ဘလုသိန်းသည် လှဲပစ်လိုက်ပြီး ခြင်ထောင်ကို  
ဆွဲချလေ၏။

ခင်မောင်လတ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ပြီး စီးကရက်ကို  
ပြင်းပြင်းကြီး ရှူနေလေ၏။ ဖွားကနဲ မီးခိုးများကို ဖွာထုတ်ပြီး မီးခိုးများ လွင့်တက်နေ  
သည်ကို ကြည့်နေလေသည်။

အတန်ကြာလျှင် ကျော်မြင့်ထွက်လာလေ၏။

“ပြီးပလား”

“ပြီးပြီ” ဟု ပြောပြီး ကျော်မြင့်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။

“မြန်လှချေကလား၊ ကဲ။ ဘယ်ကိုသွားမယ်”

“ရေဆာသတဲ့” ကျော်မြင့်သည် ဖန်ခွက်ကိုကိုင်၏။

“ကောင်းတယ်၊ ရေဆာရင် ကိုယ်ပေးလိုက်မယ်။ အမူးပြေသွားမှာ  
စိုးရတယ်။ အရက်ထပ်တိုက်မှပဲ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဆရာလှကြီးဆီသွားပါကွာ၊ ကိုယ့်ကောင်မကြီး ချမ်းသာပေး  
လိုက်ပါ”

“ဘာမလဲ၊ ဘုံဘဲဟာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အသားညိုမှ ချိုသတဲ့။  
မစန်းသင်မှ ကြိုက်တယ်” ဟု ပြော၏။ ကျော်မြင့်ကား ပြုံး၍သာနေ၏။ ခင်မောင်လတ်



သည် အရက်ဟပ်ပက်ကို ဆိုဒါနှင့် ရောပြီး အခန်းတွင်းသို့ယူသွားလေ၏။

မစန်းသင်ကား တစောင်းကလေး အိပ်နေလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မိလျှင်ပင် ခင်မောင်လတ်သည် တံခါးပိတ်ထားလိုက်၏။ နောက်မစန်းသင်၏ တင်ပါးကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ပြီး

“ရှော့ ရေ” ဟု ခင်မောင်လတ်က ပေးလိုက်၏။ မစန်းသင်သည် မျက်စိကို မှေးမှေးကလေးဖွင့်ကာ လက်ထောက်၍ ထလေ၏။

“ပေး ပေး ဆရာ မြင့်ပေးလေ”

“ခင်မောင်လတ်သည် ရေတိုက်၏။ ရေခွက်ကို နဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။ တက်ပြီး မစန်းသင်၏ တင်ပါးကို ပုတ်ကာ

“ထလေ၊ စန်းထပါ”

“အို၊ မူးတယ်၊ မထဘူး” ဟု ညည်းသံနှင့် ပြောပြီး မှောက်အိပ်လိုက်လေသည်။ ကျော်မြိုင်ပင် လာနိုးသည်ထင်မိလေ၏။ ခင်မောင်လတ်သည် မစန်းသင်နှင့် ယှဉ်အိပ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို မစန်းသင်၏ ကိုယ်အောက်သို့ လျှို့ဝှက်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်ဖြင့် ပန်းတစ်ဖက်ကို တွန်းမကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်စေလေ၏။ ဆိုင်မသော်လည်း မစန်းသင်ကား မျက်စိကို မှိတ်လျက်သာထား၏။ ခင်မောင်လတ်သည် ကိုချင်းထပ်ပြီး တအားနမ်းလိုက်မှ မစန်းသင်မျက်စိကိုဖွင့်၏။ ဖွင့်စဉ် ကောင်းစွာမမြင်ရထင်၍ သူ့မျက်လုံးကို ပွတ်ကြည့်၏။ နောက်ပွေ့နမ်းနေသော မျက်နှာကို ကြည့်ပြန်၏။ သူသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

‘ဟင်၊ ခင်မောင်လတ်’ ဟု အော်၏။ အော်ပြီး ကုန်းထ၏။ မစန်းသင်၏ မျက်နှာသည်နီမြန်းသွားလေ၏။ အမူးလည်း အတော်ပြေသွားလေ၏။

“သွား သွား၊ ဘာလုပ်တာလဲ။ သွား”ဟု အော်ပြီး မစန်းသင်သည် ခင်မောင်လတ်၏ ရင်ကို တွန်းလေ၏။ တွန်းလည်းမရ။ ရုန်း၍လည်း မလွတ်။ ခင်မောင်လတ်က နေရာတကျ ရောက်နေနှင့်လေပြီ။

“ဆရာ၊ ဆရာ”ဟု ခေါ်၏။ ကျယ်စွာကား မခေါ်နိုင်။ အပြင်ကမူ ကြားလောက်၏။ ထူးသံကား မပေါ်လာ။ မစန်းသင်သည် ချောက်ကြားထဲ ကျနေသလို စိတ်ကြပ်သွားလေ၏။ ထပ်၍ ရုန်းပြန်၏။ ခင်မောင်လတ်ကား တအားဖိထား၏။ မစန်းသင်သည် လှေလှော်သလို ပေါင်များကို ရမ်း၏။ လွတ်ကား မလွတ်။ သို့ကြောင့် ငိုလေတော့၏။ မျက်ရည်များသည် တဖြိုင်ဖြိုင်စီးကာ နထင်ပေါ်သို့ကျ၏။ ပါးပေါ်သို့ စီး၏။ ခင်မောင်လတ်သည် ရှိုက်ပြီး

“ ချစ်လွန်းလို့”ဟု ပြောပြီး မျက်ရည်စိုရာတွင် နမ်းလိုက်လေ၏။

“ဆရာတွေ တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဖူး။ ကိုယ်ကမှ တကယ်ချစ်တာနော် တကယ်ချစ်”ဟု ပြောပြီး နမ်းပြန်လေ၏။ မစန်းသင်၏ ခက်မာသော စိတ်သည် သနားလုံး၊ ချစ်လုံးတို့ရှေ့တွင် ဖယောင်းလို ပျော့လာလေ၏။ မစန်းသင်ကား ကန်ကွက် ငြင်းဆန်ရန်မှာ ဘယ်လိုဟုပင် မမှတ်မိတော့ချေ။

သူတို့သုံးယောက်နှင့် ကျောင်းသူနှစ်ဦး တပင်ရွှေထီးဇာတ်ခင်းလိုက် ကြသည်မှာလည်း ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဘယ်နှစ်ခါဟု မသိကြတော့ချေ။

(၂၆)

ကိုနုသည် သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့် ယခုအခါ လွန်စွာ ကျော်ကြားလျက်ရှိ လေပြီ။

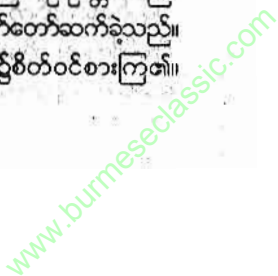
ပထမ ဥက္ကဋ္ဌ စဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း ကြားရသူများ အသည်းနှလုံးတုန် သွားအောင် ကြိုးဝါးလိုက်ခြင်း၊ ကျိန်စာ ဆိုလိုက်ခြင်းတို့ကြောင့် များစွာထင်ပေါ် သွားလေသည်။ သစ္စာဆိုခြင်း၊ ကျိန်စာရွက်ခြင်းတို့မှာ ဗမာပြည်တွင် ခေတ်မကုန်သေး သဖြင့် ဗမာပြည်တစ်ဝန်းတွင် ကိုနုအား ချီးမွမ်းသူ အများပင် ရှိလေသည်။ ကျေနပ်ထောက်ခံသူများပင် ရှိလေသည်။

စကားလုံးပြောင်ပြောင်နှင့် ရဲရဲဝံ့ ပြောလေ့ရှိသောကြောင့် သူစကားပြောလျှင် များစွာသော သူတို့သည် ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြလေသည်။ သတင်းစာများကလည်း အရေးတယူထည့်ကြသည်။

ယခုနှစ် သမဂ္ဂအသင်း၏ အမှုဆောင်အဖွဲ့မှာ ကျောင်းသားများ၏ အကျိုးကို တကယ်ထမ်းရွက်လိုသော၊ အပ်နှင်းသောတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်လိုသော အမြဲ အလုပ်လုပ်နေသော အဖွဲ့ဖြစ်ရကား စကားပြောပွဲအမျိုးမျိုး၊ တရားပွဲအမျိုးမျိုး၊ အလေးမပြိုင်ပွဲ၊ အခြားကျန်းမာရေးပြိုင်ပွဲ အမျိုးမျိုးကို သမဂ္ဂအသင်းက ရှေ့ဆောင်၍ ကျင်းပနိုင်ခဲ့လေသည်။ စကားပြောပွဲများတွင် ပြောရန် ပြဋ္ဌာန်းသော အကြောင်းအရာ များမှာလည်း ထူးလည်းထူး ဦးလည်းဦး၍ မျိုးချစ်စိတ်ကို အားပေးသည်သာ များလေသည်။ တရားပွဲကျင်းပရာ၌ ဟောပြောသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ဖြစ်လေသည်။ နီဂရီးလူမျိုး ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး သမဂ္ဂစင်မြင့်၌ ရပ်ခဲ့လေသည်။ ဂျပန်ပြန် ဂဠုန်စောလည်း တရားဦးဟောသည်။ ဦးဥတ္တမလည်း ဗမာပြည်ရောက်၍မှ မကြာသေးမီ သမဂ္ဂအသင်းသားများအား ပျော်တော်ဆက်ခဲ့သည်။

သို့ကြောင့် ကျောင်းသားများသည် သမဂ္ဂအသင်း၌စိတ်ဝင်စားကြ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





သမဂ္ဂလုပ်လျှင် အားကျိုးမာန်တက် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ သို့ကြောင့် ကျောင်းသားများ လွန်စွာ နိုးကြားနေ၏။ ကျောင်းသားများနိုးကြားလှုပ်ရှားသည်ကို တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်အနည်းဆုံး သတင်းစာ၌ပါကုန်၏။ တက္ကသိုလ် သတင်းထောက်၏ သတင်း များ နှင့် အခြားတက္ကသိုလ် သတင်းများကို တိုင်းပြည်က အရေးတယူ ဖတ်ကြ၏။ ကျောင်းသားများ စိတ်ကြွသလို ကြွကြ၏။

တက္ကသိုလ် နိုးကြားမှုတိုင်း ကိုနုမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေလျက် တက္ကသိုလ်ရပ် ကွက်မှ ဆောင်ရွက်သမျှတွင် ကိုနုနှင့် မကင်းဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

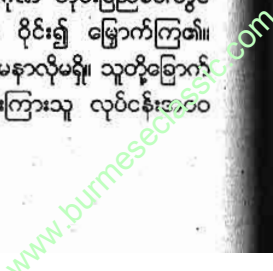
ကိုနု နာမည်ကြီးသလောက် သူ့အား သတင်းစာမှ ထုသူ၊ နံသူအများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ ကျောင်းသူများ စကားပြောပွဲတခုနှင့် ပတ်သက်၍ပင် ရှုံးသောဘက်မှ ကိုနုအား သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးမြောက်မြားစွာ ရေး၍ အပြစ်ဆိုရှုတ်ချခဲ့သည်။ ကိုနု မှန် မမှန် အငြင်းပွားနေခဲ့သည်။

“ဦးဥတ္တမ ကုလားပြည်ပြန်လော့”ဟု အမျိုးသားနေ့၌ ဦးဥတ္တမအား နှင်လိုက်သောအခါမူ ကိုနုကို သဘောကျသူများသလောက် ကန့်ကွက်သူ၊ ဆဲသူများ ကြလေသည်။ တစ်လလောက်ပင် သတင်းစာများ၌ ကိုနုအား ထောက်ခံသော ဆောင်းပါးကန့်ကွက်သော ဆောင်းပါးများပေါ်ခဲ့လေသည်။

ကိုနု၏ အမည်မှာ လူအများ၏ လျှာဖျားတွင် တရစ်ဝဲဝဲ နေလေပြီ။ ကိုနုအား တိုင်းပြည်က ကျောင်းသားများ ခေါင်းဆောင်ဟု လက်ခံသဘောပိုက် ထားကြပြီ။

ကိုနု၏ အတိမ်အနက်ကိုကား တိုင်းတာကြည့်သူ နည်းလှ၏။ ကိုနု၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ အတွင်းရေးကို စုံစမ်းသူကား နည်းလှ၏။ အမှုဆောင် ခြောက်ယောက်တွင်း မှာမူ တိုင်းတာသူ၊ စုံစမ်းသူများ ပါလေသည်။ သူတို့ထဲတွင် “ဗမာပြည်ကြီး၏ လွတ်လပ်ရေးကို ပုတီးစိတ်၍ ယူလိုက်မည်” ဟု ကိုနု ကြိုးဝါးသောစကားကို မနှစ်ခြိုက်သူအများပါ၏။ ကိုနုသည် အင်းအိုင်မန္တရားများ ယုံကြည်လေ့လာသည်ကို စက်ဆုပ်သူတွေ့ရှိ၏။ ကိုနုသည် ဘာသာတရား၌ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ဘုရားရုပ်ပွား ဆင်းတုများရှေ့၌ တစ်နေ့နာရီပေါင်းများစွာထိုင်ကာ ရှိခိုး၍ ပြုခြင်းကို ရယ်သူတွေ အများအပြားရှိ၏။ သို့သော် သူတို့ကား ကိုနုကို ရှေ့ကထားကြ၏။ ကိုနုသည် တိုင်းပြည်ကို ဘယ်သောအခါမျှ မလိမ်သည်ကို သိကြ၏။ စိတ်သဘောဖြူဝင်သည်ကို သံသယကင်းကြ၏။ ကိုနု၏ အပြောအဆိုကြောင့် ကိုနု၏ဂုဏ် တိုင်းပြည်ပေါ်တွင် ပြောင်နေသည်ကို ရိပ်မိကြ၏။ သို့ကြောင့် ကိုနုကိုသာ ဝိုင်း၍ မြှောက်ကြ၏။ ချီးမွမ်းကြ၏။ ကိုနုနာမည်ကြီးသွား၍ သူတို့ခြောက်ယောက်မနာလိုမရှိ။ သူတို့ခြောက် ယောက် နေရာတကာ အပင်ပန်းခံ၍ လုပ်ရပါလျက်၊ နိုးကြားသူ လုပ်ငန်းအောင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



စတင်ဆောင်ရွက်ရပါလျက် သူတို့ နာမည်မကြီးသည်ကို သူတို့အရေး မယူ။ သူတို့ဂရု မစိုက်။ သူတို့တွင် ကျောင်းသားတွေ နိုးကြားကြစေဟူသော ရည်ရွယ်ချက်သာ လျှင် လမ်းပြဦးတိုင် ဖြစ်ကြလေတော့သည်။

ကျောင်းသားများသည် သို့လျှင် အဘက်ဘက်၌ နိုးကြားနေသည်သာမက ဗမာစာနယ်ဇင်းတို့ကလည်း အားပေးစား လမ်းညွှန်စာများကို ရေးသားစပ်ပြုနေကြလေပြီ။

ကျောင်းသားများက နိုးကြား၍ သူတို့အသိဉာဏ် အထက်သို့ တက်နေပုံကို အင်ပီရီရယ်လစ် ပါရဂူများဖြစ်သော ကျောင်းအရာရှိများသည် ကျောင်းသားများကို နှိမ်မှု၊ ကွပ်မှု၊ ကျောင်းသားများကိုယ်တွင်းသို့ ကျွန်ဆေးများ ထိုးသွင်းပေးမှုတို့တွင် ပိုမိုသောင်းကျန်းလာလေသည်။ ကျောင်းသားအချို့ကို တစ်ချက်လွတ် အာဏာဖြင့် ထုတ်ပစ်ရာ နိုင်ငံခေါင်းဆောင် လူကြီးများက ပြန်သွင်းရန် ဝင်ပြောကြ၏။ ကျောင်းဆရာ ကြီးများက လက်ခံပါမည်ဟု ကတိပေးကြ၏။ ကတိကို ဖျက်ပစ်ကြလေသည်။

သို့ကလျှင် နိုးကြားသော ကျွဲဖြူနှင့် နိုင်ကွက်သော ကျွဲမ နှစ်ကောင် စောင်၍နေလေရာ အမြန်နှင့် အနှေး ဝှေ့ကြ ခတ်ကြတော့မည်မှာကား မလွဲတော့ပေ။

တစ်ကောင်က ကော်ထိုးလိုက်သော မြေစာပင်ကလေးသည် တစ်ကောင်၏ မျက်ခွက်ကိုသာ ထိမှန်ပါစေ။ တစ်ကောင်တစ်ကောင်ခတ်ကြမည်က မလွဲတော့ပေ။

(၂၇)

၁၉၃၅ ဒီဇင်ဘာလကုန်ခါနီးလောက်တွင် ကမာရွတ်ချည်စက်တစ်ခု သပိတ် မှောက်လေ၏။ အလုပ်သမားများသည် အခလျှောခံရခြင်း၊ ဒဏ်ငွေ အဆမတန် ဆောင်ရခြင်း၊ မိန်းမ အလုပ်သမားများကို စက်ရုံမန်နေဂျာ၊ ကုလားကူလီခေါင်း၊ စက်ဆရာ၊ စာရေးစသော ကုလားများက အတင်းဘလက္ကာရ မုဒိမ်းကျင့်ခြင်း၊ ငွေဖြင့် ဖြားယောင်း၍ မယားပြုခြင်း၊ လခငွေပိုရအောင် တောင်းသူ၊ အရာရှိများကို ခုခံပြောသူများကို အလုပ်မှထုတ်ပစ်ခြင်းစသော အချက်များကြောင့် အလုပ်သမား လေးရာကျော်လောက် သပိတ်မှောက်ကြလေသည်။

သပိတ်မှောက်သည်ကို ကြားလျှင် ကြားချင်း ညှိထွန်းလှပေ။ ဘဌစသော ကျောင်းသားများသည် ကမာရွတ်ဘက်သို့ သွားကြလေ၏။ အလုပ်သမားများ၏ လိုလားချက်များ၊ ၎င်းတို့၏ အင်အားစသည်များကို စေ့စေ့ငှာ စုံစမ်းကြ၏။ အလုပ်သမားများကို မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ရန် အကြံပေးကြလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် သပိတ်မှောက် အလုပ်သမားများက ကြီမှူး၍ ကမာရွတ်ဈေးရှေ့၌

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



တရားပွဲလုပ်ရန် စီမံခဲ့ကြလေသည်။

ညနေတွင် ညိုထွန်းသည် အင်းလျားဟောင်းသို့ သွား၍ ထားမြင့်ကို နက်ဖြန် တရားဟောလိုက်ရန် ခေါ်လေ၏။ ထားမြင့်ကား ပထမသော် ငြင်းနေသေး၏။ “မဟောတတ်ဘူး၊ ဘာဟောရမလဲ” စသည်ဖြင့် ဆင်ခြေတွေ ပေးနေသေး၏။ ညိုထွန်းက မရမက ခေါ်သောကြောင့် ထားမြင့်က လိုက်ခဲ့မည်ဟု ကတိပေးလိုက်၏။ နက်ဖြန် ကမာရွတ်မှ ဒေါ်ပန်းခက်ကို မြင်းလှည်းနှင့် အခေါ်လွှတ်လိုက်မည်ဟု မှာထားခဲ့ပြီး ညိုထွန်းပြန်လာလေ၏။

ညိုထွန်းတို့လူစုသည် သမဂ္ဂ အသင်း၌ စုဝေး၍ အလုပ်သမားများအား မည်သို့ကူညီရမည် စသည်ကို ဆွေးနွေးကြလေသည်။ ကျောင်း၌ အကူငွေ ကောက်ခံရန်၊ ကျောင်းဆောင်များတွင် အလုပ်သမားများအတွက် အစည်းအဝေးများ ကျင်းပ၍ တရားဟောရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

“ အလုပ်သမားတွေကို ကိုယ်ချင်းစာနာတယ်ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျောင်းသပိတ်မှောက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ” ဟု လှဖေက ပြောလေရာ ဘဝေသည် စားပွဲပေါ်မှောက်နေရာမှ မတ်မတ်ထိုင်ပြီး

“ဟာ၊ နည်းမကျတာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ” ဟု အော်လိုက်လေ၏။

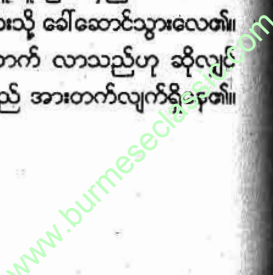
“ဘယ်နှယ်ကြောင့် နည်းမကျရမှာလည်း ၊ တရုတ်ကျောင်းသားတွေ ခဏခဏ ဒီလိုပဲ၊ ရုန်ဟဲတို့၊ ပီကင်းတို့မှာ အလုပ်သမားတွေနဲ့ ဆင်ပသက်တစ် စထရိုက် (Sympathetic Strike) တွေ လုပ်နေကြတာပဲ။ ကုလားပြည် ကရာချိုမှာ ဓာတ်ရထားအလုပ်သမားတွေ သပိတ်မှောက်လို့ ကျောင်းသားတွေ လိုက်မှောက်တယ်။ ဘီလတ်မှာကော ဒီလိုမဟုတ်လား” ဟု လှဖေက ခုခံပြန်၏။

“ကိုလှဖေရာ ဒီထဲအောင် မပြောပါနဲ့အုံး။ ဝန်နဲ့အား မြားနဲ့လေးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေ အဲဒီအဆင့်အတန်းမရောက်သေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ငွေကောက်ခံဖို့ဘဲ အရေးကြီးတယ်” ဟု ညိုထွန်းက ပြောပြီးနောက် ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့ကြ လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ကမာရွတ်ဈေးရှေ့၌ လူထုကြီးသည် စုဝေး၍ နေကြလေ၏။ စင်မြင့်ကလေးပေါ်၌ ညိုထွန်း၊ လှဖေ၊ စိုးထွန်း တင်မောင်တို့သည် ထိုင်နေကြလေ၏။

မကြာမီ မထားမြင့်သည် ဒေါ်ပန်းခက်နှင့် အတူတူ မြင်းလှည်းကလေးပေါ် တွင် ပါလာလေ၏။ ထားမြင့်ကို မိန်းမအလုပ်သမားများကြားသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ပရိသတ်များကား ကောလိပ်ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက် လာသည်ဟု ဆိုလျှင် များစွာ ဝမ်းမြောက်သွားကြလေ၏။ အလုပ်သမားများသည် အားတက်လျက်ရှိနေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ကျောင်းဆရာ ခင်မောင်က အစည်းအဝေးဖွင့်ရင်း 'ယနေ့ အလုပ်သမားများ အရေးနဲ့ သပိတ်မောက်ခြင်းအကြောင်းကို ကောလိပ်ကျောင်းသားကိုညှိထွန်းရယ်'

စကားရှေ့မဆက်နိုင်သေးမီ ညှိထွန်း၏ ကျောင်းသားအလုပ်သမားများက လက်ခုပ်စတီးကြရာ ပရိသတ်တစ်ခုလုံးက လိုက်တီးလိုက်ကြပြန်၏။ ညှိထွန်းလည်း ပြုံးမိ၏။ နောက်အလုပ်သမားမိန်းမများကြား၌ ထိုင်နေသော ထားမြင့်ကိုလှမ်းကြည့်မိရာ ထားမြင့်လည်း သူ့ကို ကြည့်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဝမ်းသာသွား၏။ နောက် နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် ထားမြင့်ကို ပြုံးပြလိုက်၏။ ထားမြင့်လည်း သူ့ပါးစပ်ကို လက်နှင့် ထိုးပြ၍ တစ်စုံတစ်ရာကို မေးလေ၏။ ထိုအခါ ညှိထွန်းက ခေါင်းဆတ်လိုက်၏။ ဒေါ်ပန်းခက်သည် ထိုသို့ တရားဟောဖို့၊ မဟောဖို့ မေးသောအခါ ဆေးလိပ်တောင်း သည်ထင်၍ ထားမြင့်အား ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးညှိ၍ ပေးလေသည်။

“ ကိုညှိထွန်းရယ်၊ ကိုတင်မောင်ရယ်၊ ကိုလှဇေ၊ ပြီးတော့ ကောလိပ် ကျောင်းသူ မထားမြင့်၊ ပြီးတော့ သပိတ်မောက်အလုပ်သမား ကိုရွှေထွန်းတို့ တရားဟောကြပါလိမ့်မယ်”

လက်ခုပ်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်လာလေ၏။

ကိုတင်မောင်နှင့် ကိုလှရွှေတို့ ဟောပြီးသောအခါ ထားမြင့်အလှည့်သို့ ရောက်လေ၏။ ဒေါ်ပန်းခက်သည် ထားမြင့်ကို ရှေ့ဆောင်၍ ခေါ်လာလေ၏။ အဒေါ်ကြီး သည် အငြိမ်းမင်းသမီး၏ အထိန်းတော်ကြီးထက် ဘဝင်မြင့်သွားလေ၏။

ထားမြင့်သည် စင်မြင့်ပေါ်၌ ရပ်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် လက်ခုပ်စတီးသံ၊ လက်ခေါက်မှုတ်၍ လေချွန်သံတို့သည် ဆူသွားလေ၏။ နောက်အားလုံးပင် နားစိုက်ကာ ထောင်ကြလေ၏။

“ကျွန်မတို့ ကျောင်းသူကလေးများဟာ ကျောင်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင် မနေနိုင်ဘဲ၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ကိုယ့်စာကို ကိုယ်ကျက်မနေနိုင်ဘဲ ဒုက္ခတစ်ခုခံပြီး ဒီလိုလာရောက်ဟောတာဟာ လက်ခုပ်စတီးခံရုံ၊ ဩဘာပေးခံရုံ လာတာမဟုတ်ဖူးရှင်။ ရှင်တို့တစ်တွေ့ အလုပ်သမားဆင်းရဲသား အကျိုးစီးပွားကို ကျွန်မတို့အကျိုးစီးပွားလို အောက်မေ့ထားလို့။ ။ ရှင်တို့တစ်တွေဟာ ခနရှင်လူမျိုးခြားတွေနဲ့ နင်လားငါလား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေရတဲ့ အခါရှင်တို့ဘက်က ကူညီနိုင်သလောက် ကူညီချင်လို့ လာခဲ့ပါတယ်”

လက်ခုပ်သံ ပေါ်လာပြန်၏။ လေချွန်သံကား မပေါ်လာတော့။

“ကျွန်မတို့ ကူညီနိုင်တာကတော့ အကြံပေးနိုင်ရုံ၊ ရှင်တို့ကို တိုင်းပြည်က မေတ္တာညွတ်လာအောင် တရားဟောရုံ၊ တတ်အားသမျှ ငွေကောက်ပြီး ပေးရုံဘဲရှိ တယ်။ လိုလားတဲ့ အချက်ကို ရအောင်ကတော့ ရှင်တို့တတွေ မကွဲမပြားဘဲ စည်းလုံး

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ညီညွတ်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြရလိမ့်မယ်။ ဇွဲကောင်းကြရလိမ့်မယ်။ အခကြေးငွေ မရဘဲ ရက်ရှည်လများ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ရပေမယ့် စိတ်မပျက်ဘဲ တောင့်ခံထားကြရမယ်” ဆိုပြီး လက်ကိုဆန့်၍ ရမ်းလေ၏။ လက်ခုပ်သံ ပေါ်လာပြန်၏။

“ကျွန်မ ဒီသပိတ်မောက်တဲ့ လူများဘက်က ပိုပြီးပါဝင် ဆူပူချင်တာက လူမျိုးကွဲ ခန့်ရှင်များ၊ လူမျိုးကွဲစာရေးများ၊ မန်နေဂျာများက ကျွန်မတို့ ဗမာအလုပ်သမား အမျိုးသမီးကလေးများကို အတင်းအဓမ္မ ကာမခားမြဲ တိုက်ယှက်တယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ပဲ။ ဒီလိုမိန်းကလေးတွေကို စော်ကားတာဟာ တစ်မျိုးလုံးကို စော်ကားတာပဲ။ ဒီလို မိန်းမတွေကို ကရော်ကမယ် လုပ်တာဟာ ကျွန်မတို့ဗမာတွေကို လူမထင်ကြ တော့ဘူးဆိုတာ သက်သေပြတာမှတ်ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”ဟု မိန်းမအလုပ်သမားများသည် တီးတိုး သဘောကျကြ၏။ လက်ခုပ်တီးကြ၏။

“အမျိုးသန့်တယ်ဆိုတာက မိန်းမသန့်မှ သန့်တယ်။ အမေမန့်မှ ဘာသားဆိုတာ မကြားဖူးကြဘူးလား။ မိန်းမတွေ မသန့်ရင် အမျိုးမသန့်ဘူး။ မိန်းမတွေ ဖောက်ပြားရင် အမျိုးပျက်တာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ လူတစ်မျိုးအသက် အဆက်မပြတ် အောင်အသက်ဆက်နေတာ အသစ်သစ် သားကလေးတွေ မွေးထုတ်နေတာ မိန်းမတွေ ဖြစ်တာကြောင့်ပဲ။ အဲဒီလို နောင်လာနောက်သားတွေကို မွေးထုတ်ပြီး အမျိုးအသက်ကို ဆက်နေတဲ့မိန်းမတွေကို ဖျက်ဆီးတာဟာ ကျွန်မတို့ ဗမာအမျိုး အသက်ကို သတ်နေတာမဟုတ်ဖူးလား”

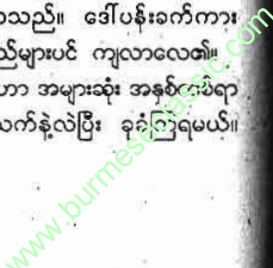
ထားမြင့်သည် လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးကာ ထိုးကာ မေးလေသည်။ ပရိသတ်များမှာ ကြက်သီးမွေးညှင်း တဖျန်းဖျန်းထလာကြလေ၏။

“လူတစ်ယောက်အသက်ဆိုတာဟာက အနှစ်တရာ အလွန်ဆုံး။ လူမျိုးတမျိုးရဲ့ အသက်ဆိုတာက နှစ်ပေါင်း ကုဋေကုဋာမဟုတ်လား။ ကမ္ဘာတည်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ရှင်တို့အသက်ကို သေရာသေကြောင်း ကြတာထက် ကုဋေကုဋာရှည်တဲ့ အသက်ကို သေကြောင်းကြတာထက် ကုဋေကုဋာရှည်တဲ့ အသက်ကို သေကြောင်းကြတာထက် ကုဋေကုဋာမဟုတ်လား။ ကမ္ဘာတည်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ရှင်တို့အသက်ကို သေရာသေကြောင်းကြတာ ဘယ်ဟာက ဆိုးသလဲ။ စဉ်းစားကြပါ။ အမျိုးအသက် သေကြောင်းကြတာက မဆိုးဘူးလား”

“ဆိုးတယ်၊ ဆိုးတယ်”ဟု အော်ကြလေသည်။ ဒေါ်ပန်းခက်ကား ထားမြင့်အတွက် သွေးကြွ၏။ ဝမ်းမြောက်၏။ မျက်ရည်များပင် ကျလာလေ၏။

“ဒီတော့ကာ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ကျွန်မတို့တစ်တွေဟာ အများဆုံး အနှစ်အသက် သာကြာတဲ့ အသက်ကလေးကို မနုမြော်ဘဲနဲ့ အသက်နဲ့လဲပြီး ခုခံကြရမယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



(လက်ခုပ်သံ ဆူညံသွားလေသည်။ )

“ပိုက်ဆံကလေးနဲ့ မြူတာကိုလဲ မပါကြပါနဲ့။ မရှိရင် ခွက်ဆွဲပြီး တောင်းစားပါ။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် လူမျိုးကွဲအပ်ပြီး ရတံ့ငွေနဲ့ စားသောက်ပျော်ပါးမနေကြပါနဲ့။ တောင်းမရရင် အငတ်ခံပြီး သေပြလိုက်ပါ။ ကုလားက တဏှာဆက်ကြေးပေးတဲ့ ငွေကလေးနဲ့ စားပြီး အသက်ရှင်မနေကြပါနဲ့”

အလုပ်သမားများမှာ အမျိုးအသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလိုက်ကြ၏။ “မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကပင် ငါတို့အား အသိဉာဏ်ပေးသေးသည်။ ငါတို့ကား နံခဲလှလေစွဲ” ဟု နောင်တရကြ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပြောသဖြင့် သာလွန်၍ ဂရုစိုက်နားထောင်ကြ၏။ နောက်ထပ် ပြောသော ညိုထွန်းတို့မည်မျှ ကောင်းကောင်း ထားမြင့်၏ စကားများလောက် အမြတ်တန်းနားမထောင်ကြပေ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ဤ၍ ဤမျှပြောရဲဆိုရဲလျှင် ငါတို့ကော ဘာကြောင့် မရဲရမည်နည်းဟု အားကျကြကုန်၏။

တရားပွဲပြီး၍ ထားမြင့်သည် ဒေါ်ပန်းခက်နှင့် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်ကြသောအခါ အလုပ်သမားများသည် လိုက်ကြည့်နေကြလေ၏။ နောက်က အုံးလိုက်နေလေ၏။ ထားမြင့်သည် သပိတ်မှောက် အလုပ်သမား မိန်းမများကို ချိုသာယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်၏။

“ကျွန်မ နောက်မှလာအုံးမယ်နော်”

နောက်လာဖြစ်အောင်လာပါ။ ညည ကျောင်းကို ကိုညိုထွန်းတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား” ဟု မရှိန်က ခေါ်လေရာ

“မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ခုစိတ်ရှိသလောက် မလွတ်လပ်သေးဘူးရှင့်” ဟု ထားမြင့်က ပြောပြလေ၏။ ထိုအတွင်း လူအုပ်ကြီးကြားမှ တိုးကာ ညိုထွန်းသည် ထားမြင့်တို့ မြင်းလှည်းနားသို့ လာလေ၏။

“ငါ့သား အမေတို့နဲ့လိုက်ပါလား။ လာလေ၊ လှည်းပေါ်ကို” ဟု ဒေါ်ပန်းခက်က ဆီးခေါ်ပြီး နေရာလုပ်ပေးလေသည်။

“နေပါစေ အမေရယ်။ ထား၊ ကျောင်းမှာ အလုပ်သမားတွေအတွက် ရသလောက် ပိုက်ဆံကောက်လိုက်အုံးနော်”

“ကောက်တာပေါ့”

ကဲ၊ သွားရော့နော်” ဟု ပြောပြီး ညိုထွန်းက ပြူးလေ၏။ ထားမြင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး မြင်းလှည်းသမားလည်း ကြိမ်ကိုရမ်းလေ၏။ မြင်းလှည်းကလေးသည် ဝိုင်းကြည့်နေကြသော လူထုကြီးကိုဖြတ်ကာ မောင်းသွားလေ၏။





(၂၈)

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေကြတာ သိရဲ့လား။ အလုပ် လက်မဲ့ မဖြစ်ပေမဲ့ ဘီအေအောင်ပြီးတောင် ၇၀ စား စာရေးလုပ်နေကြရတာ သိရဲ့လား” ဟု ညိုထွန်းသည် လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် ပုဂံကျောင်းဆောင် စာဖတ်ခန်း တွင် ကျင်းပနေသော အစည်းအဝေးကို မေးနေလေသည်။

“အစိုးရ အလုပ်တွေမှာ ကုလားတွေအများကြီး ဝင်လုပ်နေလို့ပေါ့ဗျာ” ဟု လူအုပ်ထဲမှ အသံတသံက ဖြေလေ၏။

“တစ်ရွေးသားလောက်ပဲ ဟုတ်တယ်” ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်သူ လှဖေက ပြီးနေလေ၏။

“ကဲ၊ တွက်ကြည့်၊ ကျွန်တော်တို့ဗမာပြည်မှာ လခ ၅၀ ကအထက်စားရတဲ့လူ သုံးသောင်းလောက်ရှိမယ်။ ကျွန်တော်အထင်အားဖြင့် မီးရထား၊ ကြေးနန်း၊ စာတိုက်၊ ဆေးဘက်၊ ကုန်စည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဘက်များမှာ ကုလားက တစ်ရာမှာ ၇၅ ယောက်ရှိနေတာမို့ တခြား မြေစာရင်းဘက် ပညာတတ်များနဲ့ ပျမ်းမျှလိုက်ရင် အကြမ်းအားဖြင့် လခစား အားလုံးရဲ့ထက်ဝက်ဟာ ကုလားတွေပဲ။ ဒီတော့ ဗမာအတွက် သောင်းငါးထောင်သာ ရတယ်။ အသက်ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်မှ ပင်စင်ယူတာ၊ နှစ်အစိပ်ပြည့်မှ ပင်စင်ယူတာ၊ အမှုထမ်းမပြည့်ပဲ သေသွားတာ၊ ပင်စင်ယူတာတွေဟာ တစ်သောင်းငါးထောင်အနက် တစ်နှစ်ကို အလုပ်ထွက်ရတဲ့လူ တစ်ထောင်ငါးရာထက် ပိုနိုင်ပါ့မလား။”

“ပိုပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့” အသံတစ်သံ။

“အစိုးရ အလုပ်ကိုသာ မက်မောသူအဖို့ တစ်နှစ်ကို အလုပ်ထောင်ငါးရာ လောက်ဘဲ ရနိုင်မယ်။ ဒီအထဲမှာ လခ ၅၀ ကနေပြီး အထက်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးမို့ ဆယ်တန်းသမားများကိုလဲ ထည့်တွက်ရမယ်။ ဒီတော့ ဗမာရော အင်္ဂလိပ်ရော တစ်နှစ်တစ်နှစ်ကို ပညာတတ်ပေါင်း လေးထောင်ကျော် ထွက်နေတယ်။ လူလေး ထောင်ဟာ အလုပ်ထောင်ငါးရာအတွက် လုပ်နေကြရတော့ တစ်နှစ်တစ်နှစ် ပညာတတ် နှစ်ထောင်ငါးရာ အလုပ်လက်မဲ့တွေ ဘယ်လောက်များသွားမလဲ”

ညိုထွန်းက ပြောနေရင်း လှမောင်သည် အသက်ရှူရ ကြပ်လာပြီး သူ့အနီးက လှဘော်ကို “ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းထွက်တာ ကောင်းပါတယ် ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

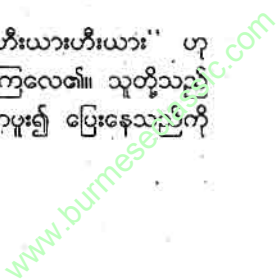
“ကျောင်းထွက်ရင် ပညာမတတ်ပြန်ဘူး။ ပညာကတော့တတ်ဖို့လိုတယ်။ ပညာမတတ်၊ အထက်တန်းပညာမရှိဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရှေ့ရေး ညံ့သွားမှာပေါ့” ဟု လှဘော်ကပြောမှ လှမောင်သည် ခေါင်းကုတ်ကာ ဝိုင်နေသည်။

“ ဒီတော့က ကျွန်တော်တို့ပညာတတ်တွေဟာ ကုန်သည်လုပ်ဖို့၊ ကော်မရှင်ပွဲစားလုပ်ဖို့၊ စက်မှုပညာမှာ အလုပ်ရဖို့၊ ရှေ့နေလုပ်ဖို့၊ စာရေးဆရာကလေးတွေ သတင်းစာဆရာကလေးတွေလုပ်ဖို့သာရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒါတွေကို ဂုဏ်မရှိလို့ မလုပ်ချင်ရင် နှစ်စဉ်ပွားနေတဲ့အလုပ်လက်မဲ့ လူထုကြီးထဲကို ပိုကြီးအောင် လုပ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ခုနေမှာ အမေ အဖေက ကျွေးနိုင်မွေးနိုင်လို့ ကွင်းရှောင်ပြီးနေရင် နေနိုင်မယ်။ နောက်မကြာခင် ခင်ဗျားတို့အဖေအမေရဲ့ အခြေလဲ ကြပ်ပြီးမို့ အလုပ် မလုပ်ရင် ငတ်ရမယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေဟာ ထွက်ပေါက်ရှာရမယ်၊ အလုပ်လက်မဲ့ မဖြစ်ချင်ရင်၊ မငတ်ချင်ရင် ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ကုန်သည်ပွဲစား စတဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်ရမယ်။ ကုန်သည်ပွဲစား ရှေ့နေစတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ရင် ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ အခြေပြုနေသလဲ။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါကြီးပွားမှ ဒီအလုပ်တွေ ကြီးပွားမလဲ။ ဗမာပြည်မှာ လူ၁၀၀ မှာ ၈၀ ကျော်ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ။ တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲသားတွေ မဟုတ်ဘူးလား။ တောင်သူအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားတွေကြီးပွားချမ်းသာမှ ဒီအလုပ်တွေ ကောင်းမွန်ကြွယ်ဝမယ်။ ဥပမာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဘီစကွတ်တို့ ကိတ်တို့ လုပ်တဲ့မုန့်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တည်တယ်ဆိုပါတော့။ တောင်သူအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားများ မုန့်ဝယ်စားနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိမှ ခင်ဗျားတို့မုန့်ဆိုင်ကောင်းကောင်း ရောင်းရမယ်။ သူတို့တစ်တွေ မုန့်ဝယ်ပြီး ဝေခိုင်ကမ်းနိုင် အလှူပေးနိုင်မှ ခင်ဗျားတို့ မုန့်ဆိုင်တွေ မုန့်ဖိုတွေ မြို့ကိုးဆယ်ကျော်၊ ရွာပေါင်းသုံးသောင်းကျော်အတွက် ဖွင့်နိုင်ကြမယ် မဟုတ်လား။ ဒီပြင်ဘက်မှာလဲ ဒီလိုပဲ။ ခင်ဗျားတို့စားရေးဆရာလုပ်အုံးတော့ ဗမာပြည်မှာ ဗမာဆယ်သန်းကျော်အနက် လေးသန်းလောက် စာဖတ်တတ်တယ်။ ဒီလူတွေ အားလုံးမှာ စာဖတ်နိုင်တဲ့ အချိန်နဲ့ စာအုပ်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံရှိလို့ ဖတ်ကြဝယ်ကြမှ ခင်ဗျားတို့စာအုပ်တွေ သိန်းချီသန်းချီပြီး ရောင်းရမယ်။ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့စာ အဖိုးတန်လာမယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရှေ့ရေးဟာ ဗမာတော သူတောင်သား အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားများ ကြီးပွားရေး၊ ဆင်းရဲရေးစသော အရေးများနဲ့ ဒွန်တွဲနေတယ်။ သွေးကွဲလို့မရဘူး”

ကျော်ထွန်းသည် သဘောကျလှသည်နှင့် “ ဟီးယားဟီးယား” ဟု အော်လိုက်သည်တွင်မှ အများက ကြီးမားစွာ လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ သူတို့သည် သူတို့ရှေ့ရေးနှင့် ဆင်းရဲသားများ ရှေ့ရေးသည် လမ်းနှစ်ဖွားပူး၍ ပြေးနေသည်ကို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဖြူဖြူဖွေးဖွေးတရားရေးရေး မြင်နိုင်ကြလေသည်။ ညိုထွန်းကား အချက်ပိုင်၏။ လူတိုင်း လူတိုင်းသည် ကိုယ့်ဝမ်းရေကို ပိုကြည့်လေ့ရှိသည်ကို ညိုထွန်းနားလည်ထား၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျောင်းသားများ၏ ဝမ်းရေးသည် ဆင်းရဲသားများ၏ ဝမ်းရေးနှင့် လှေတစ်လှေထဲတွင် ပြိုင်တူလှော်နေရသည်ကို ရှင်းပြလေသည်။

နောက် ညိုထွန်းသည် ရှေ့ရေတွင်သာ မဟုတ်၊ ခုလောလောဆယ်တွင် လည်း အများသော ကျောင်းသားတို့၏ စီးပွားရေးနှင့် ဆင်းရဲသားများ စီးပွားရေး ဆိုင်သေးသည်ကို ရှင်းပြလေ၏။

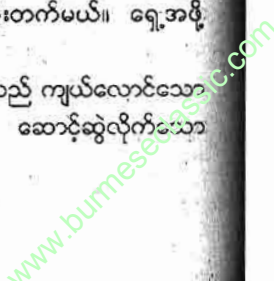
“ကျွန်တော်တို့ အမိအဖများဟာ များသောအားဖြင့် ဘယ်သူတွေလဲ။ ကုန်သည်၊ မြေပိုင်ရှင်၊ ရှေ့နေစတဲ့ အလယ်တန်းစားလူတွေ မဟုတ်လား။ စပါးဈေးကျလို့ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားတွေ အကြပ်ရိုက်သွားတာ၊ တချို့ ကျောင်းထွက်ကြရတာ စဉ်းစားကြည့်ကြပေတော့၊ ဒီတော့ကာ ဆင်းရဲသားများ၊ အလုပ်သမားများ သူတို့ကြီးပွား ရေး စီးပွားရေးအတွက် ဆူပူကြီးစားနေကြရင် ကျွန်တော်တို့က အားပေးကူညီကြရမယ်။ အကြံဉာဏ်ပေးရမယ်”

ညိုထွန်းပြောနေခိုက် ဘဝွေ တင်မောင်၊ စိုးထွန်းတို့သည် ငွေလိုက်ကောက် ခံနေကြလေ၏။ ညိုထွန်းကား ကမာရွတ်အလုပ်သမားများ၏ နှစ်နာချက်များ၊ တောင်းဆိုချက်များကို ရှင်းပြ၏။ အလုပ်သမားများသည် ဗမာများ ကြီးပွားရေးစီးပွားရေး၊ လွတ်မြောက်ရေးတို့အတွက် ခေါင်းဆောင်၍ တောသူ တောင်သားများနှင့် လည်ပင်းဖက်ကာ မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်သွားလိမ့်မည်ကို ဟောပြောလေ၏။

“ပြီတော့ကာ၊ ကျွန်တော်တို့ဗမာပြည်မှာ အနှေးနဲ့အမြန်စက်မှုလုပ်ငန်းများ တည်ထောင်ရမှာပဲ။ ဗမာတွေ ကျွန်ဘဝနဲ့ နေရင် နှေးနှေးနဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်း အနည်းအကျဉ်းထောင်ရမယ်။ လွတ်လပ်ရင် အမြန်ထူထောင်ရမယ်။ ကျွန်ဘဝ အဖြစ်နဲ့ထားတွက်အုံးတော့၊ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြိုင်ဖို့ မလိုသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာခနရှင်တွေဟာ ကုလားခနရှင်တွေနဲ့ ပြိုင်ပြီး စက်မှုလုပ်ငန်းများ ထောင်ကြရအုံး မှာပဲ။ ဒီတော့ ဗမာအလုပ်သမားတွေ ထဲမှာ တတ်ကျွမ်းသူ မရှိရင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဗမာခနရှင်နဲ့ ကုလားခနရှင်တွေ ပြိုင်ဆိုင်ကြတဲ့အခါမှာ ကိုယ်အရေးကိုယ်နားလည်တဲ့ စည်းရုံးမှုရှိတဲ့ သတ္တိဗျတ္တိရှိတဲ့ ဗမာအလုပ်သမားတွေမရှိရင် ဖြစ်ပါ့မလား။ ဗမာတွေပဲ အရေးနိမ့်နေမှာပဲ။ ဒီတော့ကာ ခုအလုပ်သမားများ အရေးမှာ ခင်ဗျားတို့ကုမု၊ ခင်ဗျားတို့စောင့်ရှောက်မှ အလုပ်သမားတွေ ကြီးပွားတိုးတက်မယ်။ ရှေ့အဖို့ အားကိုးရမယ်”

ညိုထွန်း တရားဟောနေစဉ် အာအီးတီ ကားကြီးသည် ကျယ်လောင်သော အသံကိုပေး၍ အပြေးမောင်းနေလေသည်။ ‘ဂေါင်’ ကနဲ့ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သော

ယဉ်မျိုးစားအုပ်တိုက်





ခေါင်းလောင်းသံသည် စူးရှစွာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ညိုထွန်းတို့သည် ပုဂံမှ ပြီးလျှင် သထုံသို့ ကူးသွားကြ၏။ အင်းဝနှင့် စစ်ကိုင်းအတွက်ကား ဘဌေ့ ကျော်သိန်းစသော ခေါင်းဆောင်များသည် တရားဟော၍ ငွေခံကြလေ၏။

ထိုအချိန် ထိုအခါတွင် အင်းလျားကျောင်းဆောင်၌ ထားမြင့် တစ်ခန်းမှ တစ်ခန်းသို့ သွားလာလျက် တစ်ယောက်ချင်း တရားဟောကာ ငွေကောက်ခံရှာ၏။ အချို့က ဘောက်မေးသည်ကို ချိုသာစွာ ဖြေလေသေး၏။ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ရှင်းပြရသေး၏။ ခင်မမနှင့် တွေ့၍ အလှူခံရင်း စကားအတော်များရလေသည်။ ကုလားတွေက အလုပ်သမား မိန်းကလေးများကို ဖျက်ဆီးနေကြောင်းဖြင့် အသနားခံသောအခါ

“ ဒါ သူတို့ မိန်းမတွေက ပျံလို့ခံရတာပဲ”ဟု ခင်မမက ပြောလိုက်၏။

“တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်တော့ ပျံလွှားမကလေးတွေ ရှိမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ဆင်းရဲမက ဆင်းရဲတော့၊ ကောလိပ်ကျောင်းသူတွေလို အသိဉာဏ် သတ္တိများလဲ မရှိသေးတော့ ငွေနှုန်းရင် ပါမိကြမှာပေါ့ရှင်။ ပြီးတော့လဲ ဗမာထဲမှာ ယောက်ျားနည်းပြီး မိန်းမများနေတယ်။ ကုလားကျတော့ ယောက်ျားများပြီး မိန်းမနည်းနေတယ်။ ဗမာ ယောက်ျားက ခြောက်သန်း ခြောက်သိန်းကျော်ရှိတယ်။ မိန်းမက ခုနစ်သန်းကျော် ရှိတယ်။ ကုလားထီးက ခုနစ်သိန်းကျော်၊ ကုလားမက နှစ်သိန်းရှစ်သောင်းကျော်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ မမျှဘူး။ မိန်းမတွေ တွေ့ရာယူကြရှာတာမို့ သိပ်အပြစ်တင်ဖို့ မရှိဘူးထင်တာပဲ”ဟု ထားမြင့်က ရှင်းပြလေ၏။

“ ဟာ သူတို့က မစောင့်တာပါ”ဟု ခင်မမကပြောပြီး အလှူငွေတစ်ပဲ ထည့်လိုက်သည်။

(၂၉)

ဆရာဘလုသိန်း၊ ကျော်မြင့်၊ ခင်မောင်လတ်၊ ခင်မမ၊ မစန်းသင်တို့သည် ရှစ်မိုင်၌ တပင်ရွှေထီးဖာတ်တော်ကြီးကို ခမ်းခမ်းနားနားခင်းကျင်းခဲ့သည် ဟူသော သတင်းမှာ ဆူးပုပ်ရွက်ဟင်းချိုအနံ့ကဲ့သို့ တထောင်းထောင်းလွင့်လာလေ၏။

ခင်မောင်လတ်သည် ခပ်မှူးမှူးရှိသော ညတစ်ည၌ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကို ပြောပြလေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စီကို ဖောက်သည်ချပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ရေပြင်တွင် လှိုင်းကွက်တွေ ဖွားသကဲ့သို့ တစ်ဆင့်ပြီး

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



တစ်ဆင့် ပွက်ရိုက်၍ သွားလေသည်။ ဤသတင်းမျိုး၏ ပြောကောင်းကြားကောင်း၊ အတင်းဆိုကောင်းသော၊ ကောင်းလှသော သတ္တိထူးဟူသော လေ့ပြုကြီးက တိုက်ပြန်သောကြောင့် သတင်းဆိုး လှိုင်းများမှာ ကမ်းဘောင်သို့ပင် တဖြည်းဖြည်း ရိုက်နေတော့၏။

လူစုလျှင် ဤစကားကို ပြောကြ၏။

“ဟင် သိပ်ရမ်းတဲ့ လူတွေပဲ” ဟု တစ်ယောက်က အံ့သြလျှင် “ရမ်းတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ ဖာလုပ်နည်း လုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ” ဟု သာ ကျန်လူစုက ပြောကြတော့၏။ စုပ်သပ်သူက သပ်ကြ၏။ အားကျသူက အားကျ၏။ ဆရာတွေကို ချီးကျူးသူက ချီးကျူး၏။ မုန်းသူက မုန်း၏။

ညိုထွန်းသည် ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ နှမလင်နောက်လိုက်ပြေးပြီး ဟူသော သတင်းမျိုးကိုကြားရသည်ထက် အံ့သြမိ၏။ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

ရမ်းဘဲ ရမ်းလွန်းတယ်၊ လုပ်ချင်လဲ မိသားဖယားပီပီ တခြားတစ်နေရာမှာ စခန်းသွားကြပါတော့လား။ သမီးရည်းစား ချစ်သူတွေလို တစ်ယောက်စီ စခန်းသွားကြပါတော့။ ခုတော့။ တောက်ခနဲ တောက်ခေါက်ပြီး ညိုထွန်းသည် စားပွဲပေါ်သို့ ခြေထောက်ကို ပစ်တင်လိုက်၏။ ခုတော့ ဖာအလေလိုက်တာလို ကျင်တယ်။ ဆရာတွေ လုပ်နေကြပြီး တော်သလင်းခွေးတွေလို ကျင်ကြတယ်။ ဒီလို တရားပျက် နေတဲ့ လောကကြီး ဘယ်မှာ ကောင်းအုံးမတုံး။ ဒို့မှာဖြင့် လူမျိုးခြားတွေက ဒို့ဗမာတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာကို အော်ကျယ် ဟစ်ကျယ်နဲ့ ကန့်ကွက်နေကြတယ်။ ဟောဟိုအိမ်မှာတော့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေပေ။ ဟော်တယ်၊ အရက်၊ မိန်းမ၊ ဟော်တယ်၊ မိန်းမ၊ အရက်။

ညိုထွန်းသည်ကား တွေနေလေ၏။ စဉ်းစားတိုင်း မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေလေ၏။ ထားမြင့်ထံသို့ စာတစ်စောင် ကောက်ရေး၏။ ကြားရသော သတင်းများကို ရေးပြီး နောက်

“ဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက ဟောဒီသတင်းဟာ အနည်းနဲ့အများ လူကြီးတွေ ကြားကြတော့မယ်။ ထားတို့ အဖေ အမေ၊ ကျောင်းသူအားလုံးတို့ရဲ့ အဖေအမေတွေ ကြားကြတော့မယ်။ ကြားရင် ကျောင်းထားတာဟာ ဒို့သားသမီးတွေ ပျက်တယ်၊ ဒို့သားသမီးကို ဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်သူတွေ များတယ်လို့ တွက်ခြေပေါက်ပြီး ထားပြီးသော မိဘများလဲ သမီးတွေကျောင်းထုတ်၊ ထားတော့မယ့် သမီးရင်များကလဲ ကျောင်းမထား တော့ဘဲ နေမှာစိုးရတယ်။ ဟောဒီလို ဆရာယုတ်တွေ၊ ကျောင်းသား ယုတ်တွေ၊ မိန်းမညံ့တွေကြောင့် ကျောင်းကိုပဲ စိတ်နာကြတော့မယ်။ ထားတို့တတွေ ပညာသင်ရေး ပျက်ကြတော့မယ်။ ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လှေလုံးပုပ်ရပေ။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ဒါကြောင့် ထားတို့ငြိမ်နေလို့မဖြစ်ပူ။ ဒီမကောင်းသူတွေ အင်းလျားပြင်ဘက် ရောက်အောင် လုပ်ရမယ်။ မကောင်းသူတွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပေါ်အောင်ဆူပူရ မယ်။ ကျောင်းမှာ ကျောင်းသူတစ်ရာကျော်၊ အဲဒီလိုမိန်းမစား ဗမာမထဲက ငါးယောက် လောက်သာရှိတယ်ဆိုတာကို တိုင်းပြည်က သိအောင်လုပ်ရမယ်။ ထားတို့ တခြား မိန်းကလေးတွေဟာ အကျင့်သီလ လုံခြုံကြောင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်ကြောင်း၊ ဒီလိုယုတ်မာတဲ့ အကျင့်အကြံမျိုးများကို စက်ဆုပ်ကြောင်း၊ အမြဲကန့်ကွက်ကြောင်းကို ပြရမယ်’ စသည်ဖြင့် ဆူနည်း၊ ပူနည်းနှင့် တကွ ခင်ခင်ကြီး၊ မတင်လှ၊ ဒိုရိုသီ၊ ညွန့်ညွန့်၊ သောင်းရီတို့နှင့် တိုင်ပင် ဆူပူကြရန် စာရေးပေးလိုက် လေ၏။

စာရေးပြီး၍ အတန်ကြာသောအခါ ကျောင်းအုပ်ကြီးထံမှ စာတစ်စောင် ရောက် လာလေ၏။ ထိုစာကား ညိုထွန်းသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးအား နောက်တစ်နေ့ နာရီပြန် ၂ ချက်တွင် လာရောက်တွေ့ရန် ဆင့်ဆိုသော စာဖြစ်လေသည်။ ညိုထွန်းကား ထိုကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် အတိုက်အခံလုပ်ရတော့မည်ကို သိလေသည်။ မည်သည့်အချက် တွင် တိုက်ရ ခိုက်ရမည်ကိုကား တပ်အပ်သူ မရိပ်မိ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ညိုထွန်းသည် ပိုးအနီနှင့် ရှန်နီရက်ထားသော လုံချည်နှင့် ဖျင်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်ပင် ကျောင်းရုံးခန်းဆီသို့ လာခဲ့လေသည်။

နေကား စပ်နေအောင် ပူလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ဆောင်းဥတုနှင့် မြောက်လေ အေးတို့သည် နေကို အပူချိုးခြံစေလေသည်။ ဘွဲ့နှင့်သဘင်ရုံကြီးနှင့် ယုဒသန် ကောလိပ်ကား ဝင်းထိန်သော အလင်းရောင်တွင် ဖြူဖွေး၍ နေလေသည်။ ပြာလဲတည် ငြိမ်သော ကောင်းကင်နှင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ကျောခံ၍ စိမ်းသော သစ်ပင်များသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေကြလေသည်။

‘ငါ့ကို ဘာအတွက်ကြောင့် ခေါ်တာလဲ။ သူတို့ပေးတဲ့ ကျွန်ုပ်ညာကို အပြစ်ဆိုလို့လား။ ဆရာတွေကို ကဲ့ရဲ့လို့လား။ ကမာရွတ်အလုပ်သမားတွေကို အားပေး ကူညီလို့လား။’ စသည်ဖြင့် ညိုထွန်းတွေ့တော့၏။ ‘ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆူချင်တာဆူ ၊ ငါဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါက အမှန်လုပ်နေတာပဲ။ အမှန်လုပ်သမျှ ငါမကြောက်ဘူး’ ဟု အားတင်းပြီး ဆရာကြီးအခန်းနားသို့ ကပ်လေ၏။ ညိုထွန်း၏ မျက်နှာထားကား အခြေမပျက်၊ စိတ်ကလည်း အေးအေးလူလူပင် ရှိလေသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးအခန်းကား များစွာ ကျယ်လေသည်။ ခပ်နီနီ သမံတလင်းမှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်နှင့်နေအောင် ချောနေလေသည်။ အပြင်မှ အလင်းရောင်သည် ငါးမန်းကွက်ထနေသော တံခါးပေါက်ကြား မှန်များမှ တိုးဝင်၍ နေလေရာ အခန်းတွင်း၌ ဝါလဲ့လဲ့ အလင်းရောင်ဖြစ်ပေါ်နေလျက် မှန်များမှာမူ ဝင်းလျက် နေလေသည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ ရှေ့က စားပွဲတွင် စားပွဲခင်းအစိမ်းကြီးဖြင့် ဖုံးထားလေသည်။ ထိုစားပွဲကြီး၏ ရှေ့ကား ကုလားထိုင်ပိုင်းထားသည်။

နေခင်းကြောင်တောင်တွင် ဆရာကြီး၏ ညာဘက်ရှိ စာအုပ်စင်လေးပေါ်မှ ပြာလဲ့လဲ့ ဓာတ်မီးကလေးသည် လင်းနေသည်။

ညိုထွန်းသည် ခွင်းထိုးဒီနပ်ကို မြည်မြည်စီးလျက် ဝင်သွားလေရာ ဆရာကြီးသည် ငုံ့စာရေးနေရာမှ ဝင်လာနေသူဆီသို့ လှည့်ကြည့်ရလေ၏။ သူ့ထိပ်ပြောင်ကြီးသည် ဝင်းကနဲ လက်သွားလေသည်။ ဆရာကြီး၏ မျက်နှာသည် ပထမသော် ညိုမည်းသွား၏။ နောက်ခဏမျှသော စိတ်မပါ လက်မပါ ပြုံးခြင်းသည် သူ့မျက်နှာတွင် ဖွတ်ဝင်လာလေ၏။

“ဟလို ညိုထွန်း”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းတယ်ပြီးအချိန်မှန်ပါကလား”

ဆရာကြီးသည် ညိုထွန်းကိုစိုက်ကြည့်နေပြန်လေသည်။ အပြင်တွင် ကားတစ်စီးထိုးရပ်သံကို ကြားကြရလေသည်။ ညိုထွန်းက ဆရာကြီးက ထိုင်ပါဟု ဆိုမည်ကို ခဏစောင့်နေသေး၏။ ဆရာကြီးက မဆို။ ကုလားထိုင်ပေးရန် မလိုဟု ထင်ဟန်ရှိလေသည်။ သို့ကြောင့် ညိုထွန်းသည် အမိန့်မရဘဲ ကုလားထိုင်တခုတွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။ ဆရာကြီးသည် ညိုထွန်း၏ အကဲကို ခပ်မိ၏။

“အို၊ အို၊ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ။ ကျုပ် မေ့နေတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ညိုထွန်းသည် ပြောပြီး ပြုံးနေလိုက်လေ၏။

“မင်းအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပုလိပ်ထံက သတင်းရတယ်”

“ဘယ်လိုသတင်းရသလဲခင်ဗျာ”

“မင်းဟာ တိုင်းရေးပြည်ရေးမှာ အများကြီး ဆူပူနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ”

ဆရာကြီးသည် မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို မြှင့်လိုက်၏။

“ဘယ်လို တိုင်းရေးပြည်ရေးလဲ။ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံဆီမှာ လုပ်ကြတဲ့ တိုင်းရေး

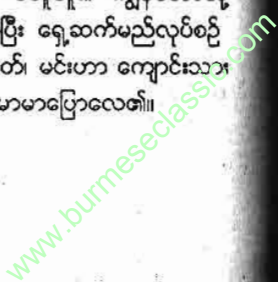
ပြည်ရေးလား”

“မင်းလုပ်နေတာပဲ။ မင်းသိမှာပေါ့။ အင်္ဂလန်မှာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗမာပြည်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အတူတူပေါ့”

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ငြင်းချက်ပေးရမယ်။ မတူဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေးက တမျိုးပဲ” ဟု ပြောပြီး ရှေ့ဆက်မည်လုပ်စဉ်

“တူတူ မတူတူ တစ်မျိုးဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ မင်းဟာ ကျောင်းသား တိုင်းရေးပြည်ရေးကို မလုပ်ရဘူး” ဟု ဆရာကြီးက ခပ်မာမာပြောလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ကျောင်းသားတွေ တိုင်းရေးပြည်ရေးမလုပ်ဘဲ ခပ်အေးအေး ခပ်ပျားတို့တိုင်း ပြည်မှာ နေချင်နေနိုင်ကြမယ်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ ကျွန်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပြည်ရဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေးဆိုတာက ဒီကျွန်အဖြစ်က ထွက်မြောက်ရအောင် ကြံတာလုပ်တာဟာ တိုင်းရေးပြည်ရေးအစစ်ဘာပဲ။ ကောင်စီထဲဝင်ပြီး တာဝန်ခံ ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးကို အုပ်ချုပ်ရေး ဥပဒေက ခွင့်ပြုသလောက်ကလေး လမ်းမလွှဲရအောင် လုပ်ကိုင်တာဟာ တိုင်းရေးပြည်ရေးအစစ်မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံရေးသုခမိန့်ကြီး ဆိုတာဟာ ခပ်ပျားတို့ရဲ့ ဥပဒေစည်းမျဉ်းကို သိပ်တတ်တဲ့လူ။ ဒီစည်းမျဉ်းတွေရဲ့ ပရိယာယ် မာယာကို နားလည်ပြီး လမ်းအတိုင်း မမှားအောင် သွားတတ်တာဟာ ဗမာအလိုကျ နိုင်ငံရေးသုခမိန့် မဟုတ်ဘူး။ ဗမာပြည် လွတ်လပ်အောင် ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားတဲ့လူကို ဗမာအလိုကျ တိုင်းရေးပြည်ရေး သုခမိန့်လို့ ခေါ်ရမယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးရအောင် ကြိုးစားတဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေးမှာတော့ ကျွန်တော်လဲလိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါတယ်”

ဆရာကြီးသည် ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပြီးနောက် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားရင်း

“မင်းရှင်ပြလို့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ ကျောင်းသားဟာ ကျောင်းသားပဲ တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့ မဆိုင်ဘူး” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောပြီး ဆေးလိပ်ကြီးကို ရှူလေသည်။

“ဆိုင်တာပေါ့။ ဗမာပြည် မလွတ်လပ်ရင် ကျွန်တော်တို့တတွေကြား ဒုက္ခ များလေနေမှာပဲ။ ကျောင်းသားတွေရှေ့ရေး ကြပ်ဖို့ပဲ။ ပညာတတ် အလုပ်လက်မဲ့ များဖို့ပဲ။ ဂုဏ်ညှိုးဖို့ပဲ။ ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရေးရရင် ကျောင်းသားတွေ အလုပ်လက်မဲ့ မရှိ၊ ဒုက္ခမတွေ့၊ ဂုဏ်မညှိုးဘဲ နေကြမယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းသားတွေဟာ သူတို့ အားကုန် နိုင်ငံရေးမှာ ဆောင်ရွက်ကြရမယ်”

“စာကြည့်ဖို့ တာဝန်သာ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ ကျောင်းသားတွေဟာ စာကြည့်ဖို့ တာဝန်တစ်ခုလဲ ရှိပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ ဒီတာဝန်တစ်ခုတည်း ထမ်းရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားတာဝန်တွေလဲ ထမ်းရအုံးမယ်။ လူအများဝမ်းရေးအလုပ် လုပ်သလို ကျောင်းသားတွေဟာ စာဖတ်တဲ့ အလုပ် လုပ်ရမယ်။ လူအများဟာ ဝမ်းရေးလုပ်လို့ ပိုတဲ့အချိန်မှာ သာရေးနာရေး ပြို့အရေးတွေကို နိုင်ငံရေးလုပ်ရမယ်။ ဥပမာ ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ဦးဟာ တစ်နေ့ ကျောင်းလေးနာရီတက်ရတယ်။ စာလေးနာရီဖတ်၊ အိပ်တာကတော့ ခုနစ်နာရီ ပေါင်းဆယ့်ငါးနာရီ၊ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အနက်ကျန်တဲ့ ကိုးနာရီထဲက တတ်နိုင်သ လောက် အချိန်ယူပြီး နိုင်ငံရေးမှာ လုပ်ကြရမယ်။

ကျွန်နိုင်ငံမှာ ကျွန်ဘဝလွတ်ပြီး (ညှိ)ထွန်းပြောနေစဉ် ဆရာကြီးသည်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



နားညည်းသလိုဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်လှည့်ကာ စာအုပ်တွေကို လှန်နေလေ၏။ )  
သခင်နိုင်ငံဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့တာဝန်ဟာ လူတိုင်းမှာရှိတယ်။ ကျောင်းသားတွေမှာလဲ  
ရှိတယ်။ ဒီတာဝန်တွေရှောင်တိမ်းနေရင် ဗမာမပီဘူး။ ကိုယ်တာဝန်နဲ့ကိုယ် အသီးသီး  
ထမ်းရမယ်”

“ကျုပ်ကို တရားဟောနေတာလား”

“ ရှင်းပြတာပါ”

“ရှင်းဖို့မလိုဘူး။ တိုင်းရေးပြည်ရေး လိုက်စားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ကျောင်းသားနဲ့  
တိုင်းရေးပြည်ရေး တစ်ဖက်တစ်လမ်းစီလို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ တိုင်းရေးပြည်ရေးလုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့  
မလုပ်ရဘူး။ ဟုတ်လား”

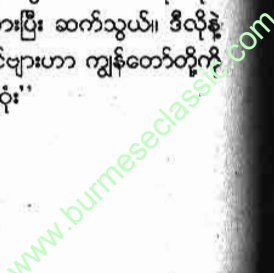
ဆရာကြီးသည် မျက်လုံးပြုံးသွားလေ၏။ ကိုင်နေသော စာအုပ်ကို ဗုန်းကနဲ  
လွှတ်ချလိုက်ပြီး ညိုထွန်းကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘယ်မှာ ကျုပ်တို့တိုင်းရေးပြည်ရေး လုပ်သလဲ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ  
စာပေကိုသာ အေးအေး လိုက်စားနေကြတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အင်မတန် ဆိုးရွားတဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေးကို  
လုပ်နေကြတာပဲ” ဟု ညိုထွန်းက ပြန်အော်ပြီး စာပွဲကို ထုလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ဗမာတွေအဖို့ နိုင်ငံလွတ်လပ်အောင် လုပ်တာက တိုင်းရေး  
ပြည်ရေးအစစ်၊ ခင်ဗျားတို့ အင်ပီရယ်လစ်တွေအဖို့ကဗမာပြည်ကို အမြဲ ကျွန်လုပ်ထား  
ပြီး အသွေးအသား အဆီအနှစ်ကို ဗမာပြည် ဗမာလူမျိုးဆီက ညှစ်ထုတ်ယူဖို့က  
ခင်ဗျားတို့ တိုင်းရေးပြည်ရေးအစစ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီလို အင်ပီရယ်လစ် တိုင်းရေး  
ပြည်ရေးအစစ်မှာ ခေါင်းဆောင်လုပ်နေတဲ့ တပည့်တွေကျောင်းထွက်ရင် ကိုယ့်ရူးကိုချွန်  
လုပ်ကိုင်စားနိုင်တဲ့ ပညာကို မပေးဘဲ ထားပြီး။ ကျောင်းသားတွေရဲ့ ကိုယ်တွင်းမှာ  
မှီလိုက်လို့စိတ် သွင်းပေးတယ်။ မှီလိုက်လို့တဲ့ စိတ်နဲ့ လူငယ်ကလေးတွေရဲ့  
ကိုယ်တွင်း သွင်းပေးလိုက်ကတည်းက ဒီလူမျိုး ဘယ်တော့လွတ်လပ်ချင်တဲ့စိတ်  
ရှိမလဲ။ ဘယ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတဲ့ လူ၊ အာဇာနည်တွေ ပေါ်မလဲ။  
ခင်ဗျားတို့မျက်နှာ ကြည်သာမှ ထမင်းတစ်လုပ်စားရမယ့်လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရ  
လခစားလုပ်မှ ချမ်းသာကြီးပွားမယ်ထင်နေတဲ့ လူတွေကို ခင်ဗျားတို့ ဖန်တီးတယ်။  
ကျောင်းသားတွေ ခဏခဏထုတ်ပစ်၊ ခင်ဗျားက တစ်ချက်လွတ် အာဏာကို သုံး။  
ဆရာအားလုံးက တပည့်တွေကို ကျွန်တွေလို သဘောထားပြီး ဆက်သွယ်။ ဒီလိုနဲ့  
ကျောင်းသားတွေကို ကြောက်စိတ်၊ ကျွန်စိတ်တွေပေး။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ကို  
ကျွန်သက်ရှည်အောင် လုပ်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးဆရာအကြီးဆုံး”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ဆရာကြီးသည် မျက်နှာ ညိုလာပြီး မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့်

“ရပ်ပါ။ နောက်ထပ်မပြောနဲ့” ဟု အော်လိုက်လေ၏။

“မရပ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့လူမျိုးကို အဟုတ်ထင်အောင်၊ ကြောက်နေအောင်၊ ကြည့်ညိုနေအောင် ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေကို ခင်ဗျားတို့က လာသိမ်းပိုက်တာကို ကယ်ဆယ်တဲ့ အနေရောက်အောင်၊ ဒီအတွက် ခင်ဗျားတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရအောင် ကျောင်းသားတွေ မင်းစိုးရာဇာကိုသာ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်စေချင်အောင်၊ တောသူ တောင်သားတွေဟာ အရေးထားလောက်သူတွေမဟုတ်ဘူး ယူဆလေအောင် ခင်ဗျားတို့ ရေးတဲ့ ကျွန်စိတ်သွင်းရာဇဝင်ကို နေ့စဉ်သင်ကြားတယ်။ အင်ပီရီယယ်လစ် ရာဇဝင်ကို အမြဲသင်ပေးနေကြတယ်။ ကျောင်းသားတွေဟာ စိတ်ကူးနဲ့လွှမ်းနေအောင်၊ စိတ်ကူးနဲ့ရှူး နေအောင်၊ ကျောင်းသားတွေစိတ်ပျော့ စိတ်နုကလေးတွေ ရှိနေအောင်၊ အဆင်ခြင် ဉာဏ်ခေါင်းပါးနေတာတွေနဲ့ တင်းတိမ်နေအောင် ပြုပြင်နေတဲ့ စာတွေကို သင်ပေးတယ်။ ဒါတွေကိုသာ သင်နေကြတယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှဘဲ။ ဒီလိုခင်ဗျားတို့က နေ့စဉ် အင်ပီရီယယ်လစ်စိတ်ဒနဲ့ လူတစ်မျိုးလုံးရဲ့ အညွန့်၊ မျိုးညွန့်ဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေး တွေရဲ့ စိတ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့တိုင်းရေးပြည်ရေးကို လုပ်ကိုင်နေကြခိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ က ငြိမ်ခံနေရမလား။ မခံဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေး အစစ်ကို လုပ်ရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ ဗမာမျိုးညွန့်တွေရဲ့ စိတ်ကို အာဇာနည် စိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်။ ဗမာတစ်ပြည်လုံး လွတ်လပ်ရေးဆိုတဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရေး အစစ်ကို လုပ်ဖို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရေးအကြီးဆုံး တာဝန်”

ညိုထွန်းကား ရပ်နေလေ၏။ ဆရာကြီးကား ညိုထွန်းအား ၇ တန်း ကျောင်းသားကလေးတွေကို ရိုက်သကဲ့သို့ ကြိမ်နင်းပင် ထရိုက်ချင်လာလေ၏။ ဒေါသ အမျက်အချောင်းချောင်းထွက်ပြီး နေလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ တိုင်းရေးပြည်ရေး မလိုက်ရဘူး။ နောက်ထပ်လိုက်ရင် ကျောင်းက ထုတ်ပစ်မယ်” ဟု ဝေါက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ဆရာကြီးက လှန့်လေ၏။

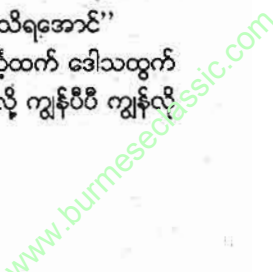
“တိုင်းရေးပြည်ရေးလိုက်လို့ ကျောင်းထုတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဥပဒေများရှိသလား” ဟု ညိုထွန်းသည် မခန့်လေးစားရယ်သံနှင့် မေးလေ၏။

“ရှိတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဟာကို အရေးယူနိုင်ဘို့ အာဏာတွေ ကျုပ်မှာ အများကြီး ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခါ လုပ်ရင် ထုတ်မှာပဲ”

“စမ်းကြည့်ပါလား။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုလူလဲ သိရအောင်”

ဆရာကြီးသည် ဖားသူငယ် အကျီစားခံရသော ခြေသေ့ထက် ဒေါသထွက် လာလေ၏။ “ဒင်းက ငါ့ကို ဘာမို့လို့ဒီလိုပြောရတာလဲ။ လူပါးဝလို့ ကျွန်ပီပီ ကျွန်လို့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



စကားမပြောဘူး။ ငါ့လိုလူကို ဘာထင်နေပါလိမ့်မလဲ။ သိမပေါ့” ဟု ဆရာကြီးက စိတ်တွင်းက ကြိမ်းပြီး

“မင်း၊ ကျုပ်ကို စမ်းတာလား။ ကဲ ဒါဖြင့် ခုပဲ ကျောင်းထုတ်ရအောင် လုပ်လိုက်မယ်။ ငွတ်ဘိုင်”

ညိုထွန်းသည် ရင်ကော့ကော့ထား၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဒရဝမ်ကလား သည် ညိုထွန်းကို စာရေးခန်း လမ်းကြားကလေး၌ ကွယ်သွားသည့်တိုင် ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

(၃၀)

ကျောင်းသားအချို့ကို အဆင့်အတန်းမစီအောင် ညံ့ဖျင်းသည် ဟူသော ဆင်ခြေဖြင့် စားမေးပွဲဝင်ခွင့်မပြုဘဲ ထားမည်ဟူသောသတင်းသည် တက္ကသိုလ်ရပ် ကွက်တွင် ပျံ့လျက် ရှိလေသည်။ များစွာသော ကျောင်းသားတို့မှာ သတင်းကြားဖြင့် ထိန်းလန့်တုန်လှုပ်လျက် စာကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့် မဖတ်နိုင် ရှိကြလေ၏။

မန္တလေးကောလိပ်တွင်ကား အကယ်ပင် ကျောင်းသားအချို့ကို စာမေးပွဲ မသွင်းရန် ကျောင်းဆရာများက ဆုံးဖြတ်လိုက်သဖြင့် မန္တလေးကောလိပ်ကျောင်းသား များသည် ဆူကြူပူကြူလေသည်။ ယခုနှစ်အဖို့မှာ မန္တလေးကျောင်းသားများ၏ သမဂ္ဂအသင်းနှင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂအသင်းတို့မှာ ခါတိုင်းထက် ပိုမိုရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေကြသောကြောင့် မန္တလေး၏နစ်နာချက်ကို ရန်ကုန်ကပါ အရေးယူဆူ ပူကြလေသည်။ များစွာသော ကျောင်းသားများသည် မန္တလေးကျောင်းသားများ ဆူသည် ပူသည်ကို သဘောကျအားပေးကြလေသည်။ အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာ ဟူသော စကားကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုနုသည် တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂအသင်း၏ နောက်ဆုံးအစည်းအဝေးတွင် ကျွန်စိတ်ကို လက်ခံထားသောကျောင်းသားများကို များစွာ အပြစ်ဆို၍ ဆရာကြီး များက ကျောင်းသားများကို ကျွန်စိတ်သွင်းခြင်း၊ ကျွန်ကဲ့သို့ မှတ်ကာ ပြုမူခြင်းများကို များစွာ အပြစ်ဆိုလိုက်သည်။

“ကျောင်းသားတွေဟာ ဘယ်လောက်နံ့နေပြီလဲဆိုရင် ကျောင်းက ဆရာ တိုင်းကို ဆလံပေးကြတယ်။ တွေ့ကရာလူကို ဦးတိုက်နေကြတယ်။ ဒီပြင်လူတွေ ကိုမပြောနဲ့၊ ထမင်းစားပွဲထိုးခေါင်း ဂျွန်ကိုဘဲ အချို့ကျောင်းသားကလေးတွေက ဆလံပေးနေကြတယ်။ ကျန်းမာရေးဆရာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အကောင်ကိုလဲ ဆလံပေး

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

သူတွေက တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး။ အဲဒီလို မြင်မြင်သမျှကို ဦးနှိမ်ချင်တဲ့စိတ်၊ ဆလံသ နေချင်တဲ့စိတ်၊ ဆလံသချင်တဲ့စိတ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေကို ရောဂါ တစ်မျိုးပေးနေပြီ။ ကျောင်းအုပ်ကြီးလုပ်သူများကလဲ ကျောင်းသားတွေကို ဘယ် လောက်အထင်အမြင်သေးနေသလဲဆိုရင် သိနိုင်တယ်”ဟု ပြောပြီး လွန်ခဲ့သော နှစ်က သူ့အိမ်က ပြန်ခဲ့ရန် စာရေးခေါ်သဖြင့် ဆရာကြီးအားခွင့်တောင်းရာ မယုံကြည် သလိုလိုလုပ်လျက် အိမ်ကစာကိုပြုမည်ဟု တောင်းဆိုပုံကို ပုံခင်းပြုလေသည်။

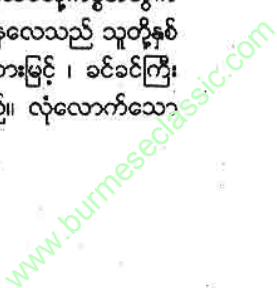
“ ဆရာကြီးမှာ ဘာအခွင့်ရှိသလဲ။ အိမ်က ကျွန်တော်ဆီပေးတဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ စာကို သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြုရမှာလဲ။ ကျွန်တော်မပြခဲ့ဘူး။ ဆရာကြီးကို ခင်ဗျားမှာ ဘာတရားဥပဒေရှိလို့ ကျွန်တော်က ဒီစာကို ပြရမှာလဲ။ မပြဘူးလို့ တင်းနေတော့မှာ လျော့ပေးတော့တယ်။ အချို့ကျောင်းသားတွေဟာ ဒီထက်ဆိုးတာကို ခံနေကြရ သေးတယ်။ ဗမာလူမျိုးရဲ့ အညွန့်အဖူးကလေးတွေကို နှိမ်နေတာဟာ လူတစ်မျိုးလုံးကို စော်ကားတာပဲ။ ဒီလိုစော်ကားတာကို ခံနေကြမလား။ ခင်ဗျားတို့ နာရမှန်းမသိကြ ဘူးလား။ မရှက်ကြဘူးလား။ ခင်ဗျားတို့မှာ ရှက်တတ်တဲ့စိတ် ရှိသေးရဲ့လား” စသည်ဖြင့် နှိုးပေးလိုက်သော ကိုနုစကားကြောင့် ကျောင်းသားများ သည် များစွာပင် နိုးကြားလာကြလေ၏။ သူတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကောင်းစွာ ထင်လင်းစွာ မြင်ကြလေ၏။

ယခုအခါ အထက်တန်းများအတွက် အိမ်တွင် စာဖတ်ကြရန် ကျောင်းပိတ် ထားလေပြီ။ ကိုနုသည် သူ့အိမ်ကို ပြန်သွားပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်လာ လေသည်။ ကိုနု၏ အိမ်လိပ်တပ်ထားသော စာတစ်စောင်သည် ပထမ ကိုနုတို့ နေရပ်သို့လိုက်သွား၏။ နောက် ကိုနုမှာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်နေပြန်ရာ ထိုစာသည် ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာပြန်၏။

ကိုနုသည် သမဂ္ဂအသင်းရုံးတွင် တစ်နှစ်လုံး မကြည့်ရသော အတန်းစာကို ယခုမှဖတ်နေလေရာ ထိုစာကြီးရောက်လာလေသည်။ စာမှာ မောင်နုသည် သမဂ္ဂ အသင်း နောက်ဆုံးအစည်းအဝေး၌ ပြောဆိုသော စကားများအတွက် ဘာကြောင့် အရေးမယူထိုက်သနည်းဟူသော ထုချေလွှာ တောင်းစာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်မှန်သော စကားများကိုသာ ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်မရှိ’ ဟူသော စကားမျိုးဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးထံသို့ စာပြန်လေ၏။

အင်းလျားကျောင်းဆောင်တွင်လည်း ခင်မမ၊ မစန်းသင်တို့ကိုစွဲအတွက် ဟိုချောင်း၊ ဒီချောင်းတို့တွင် အုတ်ကြွက်အုတ်ကြွက်နှင့် ဆူပူစပြုနေလေသည် သူတို့နှစ် ယောက်အတွက် အများမှာ ရှက်ကြနာကြဖြစ်နေလေသည်။ ထားမြင့် ၊ ခင်ခင်ကြီး တို့သည် အစည်းအဝေးလုပ်၍ ဆူကြရန် စိုင်းပြင်းနေလေသည်။ လုံလောက်သော

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





သက်သေများကို ရှာနေကြသည်။ ဒေါ်ရီသီသိန်းဖေနှင့် အလှတို့တစ်စုကား ခင်မမတို့ လိုက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် အရေးကြီးသော သက်သေများ ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအတွင်း အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်းထွက်လာရာ ဘလုသိန်းတို့ အဖြစ်အပျက် စောင်း၍ ရေးထားသည်ဟု ဆိုကြသော ဆောင်းပါးတစ်ခုပါလာလေသည်။ ဆောင်းပါးမှာ ဆရာအချို့ အင်းလျားဆောင်တွင် ရမ်းကားနေကြောင်း၊ သူတို့ကို နှိမ်ကြရမည့် အကြောင်းကို ရေးထားလေသည်။ အင်းလျားဆောင်တွင်လည်းကောင်း၊ ပုဂံသထုံစသော အဆောင်တို့၌လည်းကောင်း ထိုဆောင်းပါးကိုဖတ်၍ ရယ်ကြ၏။ အဖြစ်အပျက်အမျိုးမျိုးကို မေးကြမြန်းကြ၏။ ဆရာများကို စိတ်နာကြ၏။ သူတို့အတွက် ရှက်၏။

အင်းဝကျောင်းဆောင်တွင် အောင်မြင်နှင့် ဘချစ်တို့သည် ကျော်သိန်းအခန်းသို့ ညလူခြေတိတ်တွင် လာကြလေသည်။ ကျော်သိန်းကားလုံချည်ကိုချွတ်လျက် ပြင်သစ်စောင်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးပတ်ကာ စာဖတ်နေလေသည်။ သူတို့ဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင်

“ဟလို မအေပေးတို့” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ သူတို့ကား ဘာမျှ မပြောဘဲ ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကြ၏။

“ငါ့လီးမို့ လာကြသလား၊ စာဖတ်စရာတွေအများကြီးရှိတယ်။ ငါ့မှာ ပထမတန်း ဂုဏ်ထူးရဖို့ ကြိုးစားနေရတယ်။ သွားကြကွာ”

“အတည်ပြောစမ်းဗျာ၊ အရေးကြီးလို့လာတာ”  
ကျော်သိန်းသည် မျက်မှန်ကို စားပွဲပေါ်မှ ယူ၍ တင်ပြီး စာအုပ်ကို ချထားလေ၏။

“ကိုညိုထွန်းကို ကျောင်းထုတ်မယ်လို့ ကြားပါလား”

“ထုတ်ဖို့ အခုကြိုးစားနေကြတယ်”

“သူ့အပြစ်က ဘာလဲဗျ၊ ရှင်းရှင်းသိချင်တယ်”

ကျော်သိန်းသည် စောင်ပတ်ထားသည်ကို ဖြေပြီး

“ဟိုဘက်ခဏလှည့်နေကြစမ်း” ဟု အောင်မြင်တို့အား အမိန့်ပေးပြီး

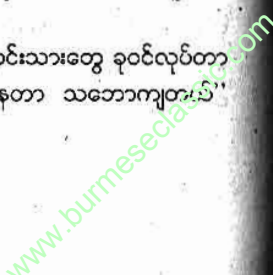
လုံချည်ဝတ်လေ၏။

“တိုင်းရေးပြည်ရေးလိုက်လို့တဲ့ဗျာ”

“တိုင်းရေးပြည်ရေး ကျောင်းသားဘဝက လိုက်တာမကောင်းဘူးထင်တယ်” ဟု ဘချစ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်တော့ တိုင်းရေးပြည်ရေးမှာ ကျောင်းသားတွေ ခုဝင်လုပ်တာ မကြိုက်ဘူး။ ကျောင်းသားဘဝမှာ စာကိုချည်း ဖတ်နေတာ သဘောကျတယ်”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



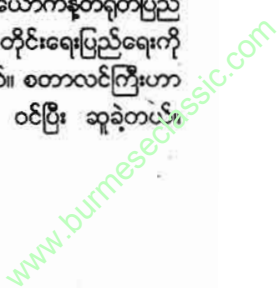
ဟု အောင်မြင်ကလည်း ဝန်ခံပြန်လေ၏။

“လုပ်နိုင်ရင်လုပ်တာဘဲ ကောင်းတယ်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးဟာလဲ ပညာတစ်ခုဘဲ။ စာဖတ်ရုံနဲ့လဲ နားလည်တဲ့ပညာ မဟုတ်ဘူး။ စာချည်းဖတ်နေပြီး ပြန်တော့လဲ စာသံပေသံ စာလုပ်ပေလုပ်သာရှိပြီး ထောင်မကျိုးဘဲ နေတတ်တယ်။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်နဲ့ စာမှာပါတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ယှဉ်ယှဉ်ပြီး ညှိနှိုင်းပြီး မလုပ်တတ်ဘဲ ရှိနေမယ်။ စာမှာတွေ့တဲ့ ပညာကို လက်တွေ့နဲ့ကျဘမ်းညှိပြီးလုပ်မှ ကောင်းတာမျိုးကို။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကယ်မစ်စထီလိုပေါ့။ ကယ်မစ်စထီစာတွေ့ဘယ်လောက်ဖတ်ဖတ်၊ ဘယ်လောက်တတ်တတ် အလုပ်ရုံထဲမှာ လက်တွေ့နဲ့တွဲတွဲပြီးလုပ်မှ နားလည်တာလို တိုင်းရေးပြည်ရေးကိုလဲ လက်တွေ့နဲ့ တွဲတွဲလုပ်မှ နားလည်တယ်။ ကျောင်းသားဆိုတဲ့ ပညာရှင်ကလေးတွေဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စတွေကလဲ အများသားကို။ များသလောက် ကျေပွန်ကြရင်လဲ အင်မတန် အရေးရောက်တာဘဲ။ ပညာရှင်ကျောင်းသားတွေဟာ လူထုကြီးကို ခေါင်းဆောင်ရမှာ ဖြစ်တော့ကာ တိုင်းရေးပြည်ရေးပညာကို စာအုပ်မှ ရိုတာကလေးကိုသာ သင်ကြားနေရုံနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စာကိုလဲဖတ် လက်တွေ့လဲလုပ်ပြီး တိုင်းရေးပြည်ရေးပညာကို သင်သွားမှ အကျိုးများမယ်” ဟု ကျော်သိန်းက ပြောသည်တွင် အောင်မြင်တို့သည် ဟုတ်သလိုရှိသည်ဟု ထင်မိကြ၏။

“နို့ပေမဲ့ မစ္စတာကနို့တို့ ဆူဘတ်ဘိုစ်တို့ ဂျဝါဟလာနေရှူးတို့ တစ်တွေဟာ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဘာမှမလုပ်ခဲ့ကြဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်သာနေပြီး စာဖတ်ကြတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဘချစ်က ဆင်ခြေတက်ပြန်ရာ ကျော်သိန်းကရယ်လေ၏။

“ကိုယ်လူတို့က ဒီလူတွေဟာ နာမည်ကြီးနေတာနဲ့ဘဲ သိပ်ဟန်ပြီ ထင်နေတာကို။ သူတို့တစ်တွေဟာ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်။ ကုလားပြည်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေပေါ့။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ခေါင်းဆောင်လို့ နိုင်လွတ်လပ်ပြီလား။ ဒီလူသုံးယောက် ခေါင်းဆောင်နေလို့တော့ ခုလဲမလွတ်လပ်ဘူး။ နောက်လဲ မလွတ်လပ်ဘူး။ အဲဒီတော့ လွတ်လပ်ရေးရအောင် လုပ်မပေးနိုင်တဲ့လူတွေကို ကျွန်တော် တန်ဘိုးဖထားဘူး။ နမူနာမယူဘူး။ နာမူနာယူစရာက တိုင်းပြည်ကို လွတ်လပ်အောင် ဆောင်ရွက်တဲ့လူတွေကိုသာ နမူနာယူချင်တယ်။ ဒေါက်တာ ဆွန်ယက်ဆင်၊ လီနင်၊ စတာလင်၊ ဒီဗလရားတို့ကို နမူနာယူချင်တယ်။ ဒေါက်တာ ဆွန်ယက်ဆင်ဟာ ဆေးကျောင်းမှာ စာသင်ကတည်းက လူခုနစ်ယောက်နဲ့တရုတ်ပြည် မန်ချူးအစိုးရကို ပုန်ကန်ဖို့ အသင်းကို စတင်ထောင်ခဲ့တယ်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးကို လိုက်ခဲ့တယ်။ လီနင်ဟာ ကျောင်းသားဘဝကစပြီး ဆူခဲပူခဲတယ်။ စတာလင်ကြီးဟာ ၁၅ နှစ်သားကစပြီး ရုရှားသို့ရှယ် ဒီမိုကရက်တစ်အသင်းမှာ ဝင်ပြီး ဆူခဲတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အဲဒီအခါတုန်းက ကျောင်းသားပဲရှိသေးတယ်။ ဒီဗလရာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဒီတော့ တိုင်းပြည်ကို လွတ်လပ်စေတဲ့ လူတွေဟာ ကျောင်းသားဘဝကတဲက တိုင်းရေးပြည်ရေးကို လုပ်ကြတာပဲ။ ဒေါက်တာမာဆာရစ်ဆိုတဲ့ ချက်ကိုစလို ဗက်ကီးယားကို သခင်နိုင်ငံဖြစ်စေတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကတော့ သူ့အပြောက ရှစ်နှစ်သားလောက်ကစပြီး နိုင်ငံရေးလုပ်ခဲ့သတဲ့။ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ပေးစမ်းကွာ ဟု ကျော်သိန်းသည် ဆေးလိပ်တောင်းသောက်ပြန်လေ၏။ အောင်မြင်နှင့် ဘချစ်တို့ကား ဆင်ခြေမတက်နိုင်တော့ချေ။

“ဒါဖြင့် ကိုညိုထွန်းက အမှန်ပေါ့နော်”

“မှန်တာမှ သိပ်မှန်ပေါ့။ ဒီကောင်ကျောင်းထုတ်ရင် ကျုပ်ငြိမ်မနေဘူး။ ကျုပ်အခြေအနေ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး၊ ကျုပ်မိဘဟာ ငတ်ပြတ်နေနေ ကျုပ်စွန့်ပြီး လုပ်တော့မယ်။ ခုတော့ ဓပြောချင်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်အခြေဆိုးလွန်းလို့”ဟု ပြောပြီး ကျော်သိန်းသည် ငေးနေလေ၏။ ဆေးလိပ်ကို ရှူရှူပြီး ဖွာကာ အမြဲရွှင်ပျသော မျက်နှာကလေးသည် ဘယ်တုန်းကနှင့်မျှမတူအောင် ညှိုးနွမ်းနေလေ၏။

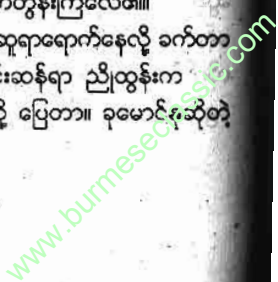
ဘချစ်သည် ကျော်သိန်းကိုကြည့်ပြီး ရင်ဆို့၍ လာ၏။ သူ့အခြေလည်း ကျော်သိန်းအခြေကဲ့သို့ရှိလေ၏။ သူ့တွင် ဆင်ခြေပေးသော အမေသာရှိ၏။ အဖေကား ဆုံးလေပြီ။ မုတ်ဆိုးမ မိခင်ကြီးသည် အနည်းနည်းကြီးစားပြီး ကျောင်းထားခဲ့၏။ ညီငယ်နှစ်ယောက်အများနှင့် တစ်အိမ်လုံး၏ မျှော်လင့်စရာကား သူတစ်ယောက်သာဖြစ်၏။ ယခုဘချစ်မှာ ရာဇဝင် ဂုဏ်ထူးတန်းတွင် နောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်လေသည်။ အောင်မြင်မှာ လည်း မထူးလှချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ထက် ဆိုးလျှင် ဆိုးမည်သာ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ကိုနုကို ကျောင်းထုတ်စာသည် ကိုနုထံ ရောက်လာလေသည်။ ကိုနုကား သူ့ထုတ်သည့်အတွက် မဆူမပူလို့၊ ကျောင်းသားများ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေလို။ သူသည် ကျောင်းထုတ်သည်ကို အေးအေး ထွက်သွားလို၏။ ကျောင်းထုတ်ခံရသည်ကိုပင် ဖုံးထားချင်၏။ သို့သော် ညိုထွန်း၊ တင်မောင်၊ ဘဌေစသော သူ့လူများက ကိုနုအား အတင်းတိုက်တွန်းကြ၏။ ငြိမ်ခံနေ လျှင် သာ၍ပင်ဆိုးသွားမည့်အကြောင်း၊ ဆရာကြီးများက ကျောင်းသားအပေါင်း ကို အထင်သေးသွားမည့်အကြောင်း၊ ခေါင်းဆောင်ကပင် အဆိပ်မရှိလျှင် နောက်လိုက် တွေလည်း အဆိပ်မရှိ သတ္တိနည်းသူတွေဟု ယူဆပြီး မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး နှိမ်မည့် အကြောင်းများကို ပြော၍ ကိုနုအား အရေးယူရန် တိုက်တွန်းကြလေ၏။

“ကိုယ်အကျိုးထိခိုက်လို့ ကိုယ်အကျိုးကြည့်ပြီး ဆရာရောက်နေလို့ ခက်တာ ပဲ။ ကဲ့ရဲ့စရာကြီးတခုလဲ ဖြစ်နေမယ်”ဟု ကိုနုက ငြင်းဆန်ရာ ညိုထွန်းက

“ဘယ်သူက ဘယ်လိုပြောပြော နားမလည်လို့ ပြေတာ။ ခုမောင်နုဆိုတဲ့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





လူရဲ့အကျိုးမဟုတ်ဖူး။ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌဆိုတဲ့ ကျောင်းသားတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်အကျိုးကို ထိခိုက်တာ။ ကျောင်းသားတွေ ခေါင်းဆောင်ကို စော်ကားကတည်းက ကျောင်းသားတွေရဲ့ ခေါင်းကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်တာပဲ။ မခံရဘူး။ ခင်ဗျား ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နဲ့ဆူရမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေရာ အားလုံးက ဝိုင်းထောက်ခံကြလေ၏။

တစ်နေ့လုံး သမဂ္ဂအသင်းတိုက်တွင် ကိုနအား လာရောက်မေးမြန်းသူတို့သည် ပြည့်ညပ်နေလေသည်။ အားလုံးသော ကျောင်းသားတို့သည် တည်ကြည်သော မျက်နှာ၊ ညှိုးငယ်သော အမူအရာ၊ ချောက်ချားသော စိတ်ဖြင့် ကိုနထံသို့ လာကြလေသည်။ “ကိုနလုပ်ချင်တာလုပ်ပါ။ နောက်ကလိုက်မည်” ဟု ပြောလာကြလေသည်။ သတင်းစာတွင် ကိုနအား ကျောင်းထုတ်ပြီ ဟူသောသတင်းပါလာသောအခါ တစ်ပြည်လုံး ဆူသွားလေ၏။

ကျောင်းဆောင်အသီးသီးတွင် သပိတ်မှောက်ပါဟု ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များကို လာရောက်တိုက်တွန်းသူ အများပင် ရှိလေသည်။ ဤသို့ ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းကြသဖြင့် ကိုနသည် ဆူပူရန်သဘောတူညီလိုက်ရလေသည်။

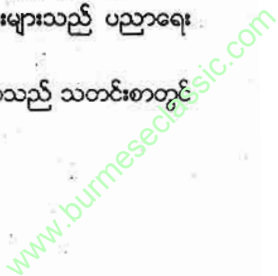
ဘလုသိန်းကို စွပ်စွဲသည်ဟူသော ဆောင်းပါးအတွက် ဆရာများသည် များစွာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ အယ်ဒီတာစိုးထွန်းကို ကျောင်းထုတ်ရန် အုပ်ချုပ်ရေးအစည်းအဝေးက ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဟူသော သတင်းသည်လည်း ရေပူတွင် သကြားလောင်လျှင် အရေပျော်လွယ်သကဲ့သို့ ပူနေသော တက္ကသိုလ်ရပ်ကွက်တွင် အမြန်လွင့်ပြန့်သွားလေသည်။

ကျောင်းသားများကား စာမေးပွဲမှာ တသီတင်းလောက်သာ လိုတော့သဖြင့် စာဖတ်ရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း စာတွင် စိတ်မဝင်။ ကျောင်းသားများအထံသို့ တထိုင်းထိုင်း ပစ်ဖောက်လိုက်သော ဆရာကြီးများ၏ ကျောင်းထုတ်ရေးအမြောက်သံကိုသာ ကြားနေကြလေ၏။ စာဖတ်၍ မဖြစ်၊ စုမိလျှင် အကြောင်းစုံကို ဆွေးနွေး၍သာ နေမိကြလေသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့ ညတွင် ကျောင်းသားများ၏ အိပ်ခန်းတွင်း၌ ရွှေပေလွှာများ ကျလာလေသည်။ ‘နတ်အိုးကွဲ’ ဆိုသော စာတန်းများသည် ရွှေပေလွှာကဲ့သို့ ဝေသူငှာသူ ရေးသူမသိရဘဲ ကျောင်းသားများတွေ့ရလေတော့သည်။ ထိုစာမှာ ထူးဆန်းစွာရ၍ ထူးဆန်းစွာ ရေးထားသဖြင့် ကျောင်းသားတို့သည် အရေးယူကာ ဖတ်ကြ၏။ ပညာသင်ကြားရေးစနစ်ကို နတ်အိုးကွဲနှင့် နှိုင်းယှဉ်ထား၍ ကျွန်ုပ်ညာ၏ အဖြစ်သနစ်ကို ဖော်ပြထားရကား ကျောင်းသားများသည် ပညာရေးစနစ်ကို မုန်းလာကြကုန်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုန၏ ကျောင်းအုပ်ကြီးထံပေးစာသည် သတင်းစာတွင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ပါလာလေ၏။ ထိုစာကို ကျောင်းသားများသည် စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖတ်ကြ၏။ ဆွေးနွေးကြ၏။ ကိုနုကို ကြည်ညိုသည်ထက် ကြည်ညိုလာကြ၏။ ဘီအေဘွဲ့ကို ပြန်အပ်သည့်အတွက် သုံးကျူးကြ၏။ ဘီအေဘွဲ့၏ အနစ်ပုံကို သိလည်း သိလာကြ၏။ ဤစွန့်စားချက်သည် ကိုနုအတွက်လည်းကောင်း၊ သပိတ်လုပ်ငန်းအတွက် လည်းကောင်း၊ အကောင်းဆုံးအဖိုးတန်ဆုံး ဖြစ်လာလေသည်။

(၃၁)

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့ညနေ လေးနာရီခွဲအချိန်တွင် သမဂ္ဂအသင်း အမှုဆောင်ကော်မတီ အစည်းအဝေး ကျင်းပလေသည်။ အသင်းတိုက် ဥက္ကဋ္ဌခန်းကို သက္ကလပ်အစိမ်းခန်းဆီးကြီးများဖြင့် လုံခြုံစွာ ပိတ်ထားလေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ လေကောင်းစွာ မဝင်ရသောကြောင့် ပန်ကာကို မှန်မှန်ဖွင့်ထားလေသည်။ ဓာတ်မီးကို လည်း ဖွင့်ထားရလေ၏။

အခန်းပြင်ဘက်တွင်ကား အချို့သော ကျောင်းသားများသည် ဖိနပ်ကို ဖော့နင်းလျက် ရစ်နေကြလေသည်။ သက္ကလပ်ခန်းဆီးကြီးများကြားမှ တစ်စုံတစ်ရာ အတွင်း၌ မြင်နိုးဖြင့် စောင်းငဲ့ကာ ကြည့်ရှုသူကြည့်ကြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ကြားရနိုး နိုးဖြင့် နားစွင့်ထောင်သူက ထောင်ကြသည်။ အချို့ကား အဝေးက ရစ်နေသည်ကို အားမရသ ဖြင့် အခန်းအနီးတို့ ကပ်ကြသောအခါ ဦးကံသိန်းက လက်ပြပြီး မကပ်ရန် ပြောသောကြောင့် အဝေးသို့ ဖယ်ကြလေသည်။

အခန်းထဲတွင် ကိုနုကား မြောက်ဘက်တွင် ထိုင်၏။ သူ့ဘယ်ဘက်တွင် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌကိုဖြူ ညာဘက်တွင်မစ္စတာ ဒီပီဘနားဂျီတို့ထိုင်ကြသည်။ စားပွဲဘေးတွင် ဝိုင်းလျက်ကား ညိုထွန်း၊ စိုးထွန်း၊ တင်မောင်၊ ဘဌေ၊ ကိုသိန်းမောင်၊ ကိုမောင်ကြီး စသော အမှုဆောင်ကော်မတီများ ထိုင်လျက်နေကြလေသည်။ သူတို့ကား တရား သူကြီးများကဲ့သို့ပင် တည်ကြည်ကြလေသည် စကားပြောသောအခါ၌လည်း စဉ်းစား၍ ပြီးမှ ပြောကြလေသည်။ သူတို့သည် ကိုနုအား ကျောင်းထုတ်ပစ်မှုနှင့် ကိုညိုထွန်းနှင့် ကိုစိုးထွန်းအား ကျောင်းထုတ်တော့မည်ဟူသော သတင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြလေသည်။

မစ္စတာ ဘနားဂျီးက ကျောင်းအုပ်ကြီးထံနှင့် ဒုတိယ အဓိပတိထံသို့ ဤကိစ္စများကို ပြန်လည်ဆွေးနွေးရန်၊ စကားပြော လူစွမ်းကောင်းကိုယ်စားလှယ်များကို လွှတ်ရန် အကြံပေးလေသည်။ ကိုမြက ပညာရေးဝန်ကြီးချုပ် ဒေါက်တာဘမော်၊

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဝတ်လုံးဦးသိန်းမောင်၊ ဂဠုန်ဦးစောစသော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များကို ကျောင်းအရာရှိ များထံလွတ်လျက် ကျောင်းထုတ်သည့်အမိန့်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ရန် ပြောဖို့ အကြံပေး သည်။

ကော်မတီခြောက်ယောက်ကား သဘောမတူကြ။ ဤနည်းများမှာ ရိုးနေပြီ။ တက္ကသိုလ်ရပ်ကွက်၌ ဆရာတပည့်ဆက်ဆံရာတွင် ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်၍ အရေးဆို စေခဲ့သော အကြောင်းကိစ္စတိုင်း၌ ပျက်ပြားခဲ့လှပြီ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဝင်၍ စွက်သော်လည်း ကျောင်းအရာရှိတို့ အလေးမမူကြသည်မှာ ထင်ရှားခဲ့လေပြီ။

ကိုနုသည် ကော်မတီတို့၏ မျက်နှာကို လိုက်၍ ကြည့်၏။ နောက်မျက်နှာငဲ့ ကာ တွေးနေလေ၏။ ကုလားထိုင်လက်များတွင် တစ်ဖက်စီ တတောင်ထောက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ပတ္တနာဆက်သလို ဆက်ထားလေသည်။ အတန်ကြာငြိမ်နေပြီးနောက်

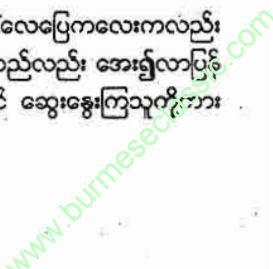
“ကဲ၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စတော့ မစဉ်းစားကြပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော်ကတော့ အမှန်မှာ ကျောင်းထုတ်လို့ နစ်နာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းထုတ်တယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ဘဲရှိတာဘဲ။ စာမေးပွဲဝင်ခွင့်လဲ ပေးထားတယ်။ နို့ပမဲ့ မဝင်တော့ဘူး။ ဒီဘီအယ် ကိုလဲ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ဘီအေကိုလဲ ပြန်အပ်လိုက်ပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းထွက်ပြီးသားဖြစ်ပြီ။ တစ်သက်လုံး ဒီယူနီဗာစီတီကို သပိတ် မှောက်ပြီးပြီ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့လဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စည်းဝေးဆွေးနွေးရအောင် ကျွန်တော်အပြင်ထွက်နေမယ်” ဟု ပြော၍လက်ပိုက်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

နေမင်းသည်ကား နောက်ဆုံးရောင်ခြည်များကို သစ်ပင်ထိပ်များပေါ်မှ ရွှေသင်ဖြူးရုပ်သလို ရုပ်သိမ်းပြီး အနောက်မိုးကုတ်စက်ခိုင်းတွင် တိုးဝင်၍ သွားလေ၏။ လောကဓာတ် ပတ်ဝန်းကျင်အလုံးသည်လည်း မြူမင်းလွင်တို့ဖြင့် မှိုင်းမှုန်မှုန်ဖြစ်လာ လေသည်။ ငှက်ကလေးတို့သည် အစာရှာရာမှ တစစာ အော်မြည်ကာ သူတို့ဆိုင်ရာ အသိုက်များသို့ ပျံကြလေပြီ။ လမ်းလျှောက်ကြသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့လည်း ရှေ့မဆက်ဘဲ တုံကြလေပြီ။

ကော်မတီများကား ထိုင်ကြမြဲ၊ ဆွေးနွေးကြမြဲ၊ အကြံယူကြမြဲပင်။ ပေသီး ကြမ်းခင်းသလို ဖြန်းကန် အကြံများကို ရှေ့တွင်ခင်းပေးလိုက်ကြ၏။ တစ်လုံးလုံးကို လက်ညှိုးထိုးကာ ဖယ်ပြုလျှင် ပစ်၍ မမှန်နိုင်သကဲ့သို့ အကြံတစ်ခုခုကို အတည်ယူ၍ ဆုံးဖြတ်ရန် ခဲယဉ်းနေကြလေ၏။

နင်းများသည် တဝေသေလွင့်ပျံ၍ လာလေပြီ။ လေပြေကလေးကလဲလည်း တသုန်သုန်ဝှေ့၍ လာလေပြီ။ ဆောင်းကုန်ခါနီး ရာသီဥတုသည်လည်း အေး၍လာပြန် လေသည်။ အပြင်တွင် အေးသော်လည်း ဥက္ကဋ္ဌအခန်းတွင် ဆွေးနွေးကြသူတို့ကား

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





မအေးကြ။ အမူအရာလည်း မအေး။ အပြောအဆိုလည်း မအေး။ သူတို့တွင် ပူပြင်းသော စိတ်သာရှိ၍ ပူပြင်းသောအကြံကိုသာ မွေးထုတ်ကြ၏။ ပူပြင်းသော လေဖြင့်သာ စကားပြောနိုင်ကြတော့၏။

၇ နာရီထိုးပြီးလျှင် သထုံကိုတင်မောင်သည် စားပွဲကို လက်နှင့်ပုတ်ပြီး

“ကဲ၊ ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး အကြံပေးမယ်။ အကြံလုပ်မနေပါနဲ့လေ။

ကျွန်တော် အစည်းအဝေးမှာ အဆိုသွင်းတယ်။ ခုကိုနုကိုလဲ ကျောင်းထုတ်ပြီ။ နောက်လဲပဲ ကိုညိုထွန်း၊ ကိုစိုးထွန်းတို့ကို ထုတ်မယ်လို့ကြားရပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ရဲဘော်တွေကို ကျောင်းထုတ်လို့ ဖော်ကားခြင်းကို မခံမရပ်နိုင်ကြောင်း ကန့်ကွက် ကြောင်းပြရန်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တွေကို ကိုယ်ချင်းစားပြီး သူတို့နဲ့ ဆိုးတူ ကောင်းဘက်၊ ခံစရာရှိအတူခံ၊ ခံစရာရှိ အတူခံသော ညီညွတ်ခြင်းကိုပြရန် ငွေထိန်း၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အမှုဆောင် ကော်မတီတစ်ခုလုံးဟာ စာမေးပွဲမဖြေပဲ နေကြရမယ်။ ကျွန်တော် ဒါကို အဆိုသွင်းတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ အားလုံးငြိမ်သွားလေ၏။ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်တွင် ‘သူခိုးဟ၊ လိုက်ဟ၊ ရိုက်ဟ’ ဟူသောအသံကို ကြားရသော ရွာသားများကဲ့သို့ ရုတ်တရက် တိတ်သွားကြလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ကော်မတီ သပိတ်မှောက်မယ်ဆိုလိုသလား” ဟု မစ္စတာ ဘနားဂျီက မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ပိုပြီးတောင် ဆိုးတယ်”

ညိုထွန်းသည် တင်မောင်ကို ကြည်ညိုသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး စိတ်တွင်းက ချီးကျူး၏။ သူ့သွေးများသည် ကြွလာသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးလာလေ၏။

“ကျွန်တော် ကိုတင်မောင်ပြောတာကို ထောက်ခံတယ်။ ခုနေအခါမှာ ဒါအကောင်းဆုံးပဲ” ဟု ဘဌက ထောက်ခံလေ၏။ ကျန်လူများကား မည်သူမျှ စကားမပြောဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်၍ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး တွေ့နေကြလေသည်။ ညိုထွန်းသည် ဘဌကို ချီးကျူးသောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်၏။ ထ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်လေ၏။ စားပွဲကို လက်ဖြင့်ခေါက်ရန်ပင် လက်ကိုကြွလိုက်မိသေး၏။ ဟီးယား၊ ဟီးယား’ ဟု ထောက်ခံသောစကားလုံးကလေးများသည် အာခေါင်ကို ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်နေလေ၏။ သို့သော်သူသည် ‘အော်၊ ငါထောက်ခံလို့မကောင်းဘူး၊ ငါကလဲ ကျောင်းထုတ်ခံရခါနီးဆိုတော့ ကျောင်းထုတ်ခံရမှာမို့ ထောက်ခံတယ် ဖြစ်နေအုံးမယ်’ ဟူသော တွက်ခြေဖြင့် စကားများကို ထိန်းထားလိုက်ရလေ၏။

ကိုဖြကား ဖိုင်သွားလေ၏။ မျက်နှာဖိန်းရိုန်းလာပြီး အသွေးညိုလာလေ၏။ သူသည် မိမိအကဲပျက်သွားသည်ကို ရုတ်တရတ်ရိပ်မိလေ၏။ မျက်နှာကို ပြကားဟု

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အမူရအောင် ပြန်ဆောင်ပြန်၏။

“စဉ်းစားကြလေ။ စဉ်းစားကြ” ဟု ကော်မတီကို ဆုံးမလိုက်လေ၏။

“စဉ်းစားပြီးပြီ။ အခါခါ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောတာ” ဟု ကိုတင်မောင်က အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကိုမြမှာ ဒေါသအနည်းငယ် ဖြစ်လာ၏။ စကားဆက် မပြောသေးဘဲ တွေးလိုက်ပြန်လေ၏။ အခြားလူများလည်း စာမေးပွဲ သပိတ်မှောက် ရမည့်အရေးမှ ပေါက်ပွားလတ္တံ့သော ကိစ္စကြီးငယ်ကို တွေးစပြုနေကြလေ၏။ တင်မောင်နှင့် ညိုထွန်းကား အားလုံး၏ မျက်နှာကဲကိုသာ ခတ်နေကြလေ၏။ ပန်ကာသံမှာ တဟူဟူကြားနေရလေသည်။ အပြင်ဘက်မှ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ လာနေသောခြေသံကို ကြားနေရလေသည်။

ကိုမြသည် လွန်စွာ အောက်ကျနောက်ကျခံကာ ကျူတာကလေးလုပ်ခဲ့ပုံကို မြင်မိသည်။ ဆရာကြီးကို မည်မျှအောက်ကျီ၊ ခယမှ အလုပ်ကလေးကိုရသည်။ ထိုအလုပ်ကလေးမှ အခြားအလုပ်ကလေးမအကူအညီဖြင့် ဘီအယ်နေနိုင်ခဲ့သည်ကို သူ့စဉ်းစားမိလေ၏။ တစ်နှစ်လုံး စာကျက်ခဲ့ရသည်ကို သူ့သတိရလေ၏။ သို့ကလို မရမက ကြိဖန်ကာ ကျောင်းနေခဲ့ရပြီး ဘီအယ်အထက်တန်းရောက်ခါမှ၊ စာမေးပွဲ အောင်ရန် စာတွေပင်အပန်းခံ၍ ဖတ်ခဲ့ပြီးမှ (ဝါ) သစ်ပင်စိုက်၍ သစ်သီးခူးရခါနီးမှ စာမေးပွဲသပိတ်မှောက်ရတော့မည်။ သစ်သီးတွေကို နွားကျွေးပစ်ရတော့မည်လား ဟု ယူကျုံးမရရှိလေ၏။

“စဉ်းစားတာဟာ ပိုတယ်မရှိဘူး။ လိုတယ်သာရှိမယ်။ အဘက်ဘက် ကနေပြီး စဉ်းစားရဲ့လား” ဟု တင်မောင်ကို မကြည့်ဘဲ သူ့ဖာသာသူ ညည်းဟန်ဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

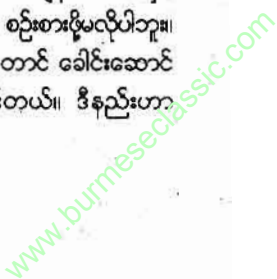
“ထပ်စဉ်းစားဖို့ မလိုဘူး”

မစ္စတာ ဘနားဂျီက နာရီကို ကြည့်ပြီး

‘ဟလို၊ အချိန်ခုနစ်နာရီတောင် ကျော်သွားပြီ။ ကျုပ်မှာ ချိန်းထားတာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ သွားပါရစေ။ ခင်ဗျားတို့အများဆုံးဖြတ်သလိုပေါ့။ သပိတ်မှောက် မယ်ဆိုလဲ မှောက်ပေါ့’ ဟု စကားကို အမြန်ပြောပြီး ထွက်သွားလေရာ ကော်မတီများ တားရန် အချိန်မရလိုက်ကြချေ။

“ကဲ၊ ကျွန်တော်က ကာယကံရှင်ထဲပါနေလို့ မပြောခဲ့တာ။ ခုပြောတော့ မယ်၊ မပြောမပြီးပဲဟာကိုး” ဟု ညိုထွန်းက စလေ၏။ “ဒီအချိန် ဒီအခါမှာ ကိုတင်မောင်ရဲ့ နည်းတစ်နည်းတည်းပဲ လုပ်ဖို့ဖြစ်တယ်။ အများကြီး စဉ်းစားဖို့မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကိုးယောက်နဲ့သာ ဆိုင်တာပဲ။ ကျောင်းသားတွေကိုတောင် ခေါင်းဆောင် နေကြသေးတာပဲ။ ဒီလောက် စွန့်ရရှိခဲ့တော့ ဝန်မလေးဘူးထင်တယ်။ ဒီနည်းဟာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



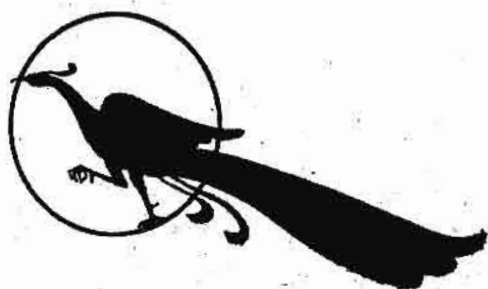
အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကန့်ကွက်ချက်ကို ပြရန်နဲ့ ရဲဘော်တွေ ထိရင် မခံဘဲ ညီညီညွတ်ညွတ် ဆောင်ရွက်ကြတယ်ဆိုတာ ပြရန် ဒီနည်းကသာ အထင်ရှား ဆုံးပြနိုင်မယ်။ တိုင်းပြည်ကလဲ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအပေါ် မေတ္တာညွတ်လာ မယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ ညည်းဆဲခံရပုံကို သိလာကြမယ်။ ပြီးတော့”ဟု ပြောပြီး အပြင်မှဖိနပ်သံကြားသဖြင့် အပြင်ဆီသို့ မျက်စောင်းထိုးကြည့်လေ၏။ နောက်ဆက်ပြန်၏။

“ကျောင်းသားတွေကိုယ်တိုင်က ဒါမှ ပိုဆူမယ်။ ကိုယ်တို့ကို ကြည့်ညှိပြီး အားပေးကူညီကြလိမ့်မည်။ သူတို့လဲ စွန့်ရဲတဲ့စိတ်တွေပေါ်လာမယ်။ မနက်ဖြန် သူတို့တောင် သပိတ်လိုက်မှောက်ချင်မှောက်ကြမယ်” ဟု ညှိထွန်းက အဆုံးသတ် လိုက်လေ၏။

“ကန့်ကွက်သူရှိသေးသလား” ဟု ညှိထွန်းက မေးလေရာ ဘယ်သူမှ မဖြေကြ၊ နောက်ထပ်လည်းမထောက်ခံကြ။ ကန့်ကွက်လည်း မကွန့်ကွက်ကြ။ သူတို့ အားလုံးသည် ဟိုက်ကုတ်တရားသူကြီးများ၏ မျက်နှာထားဖြင့်သာ တွေးနေကြလေ သည်။ နောက် ကိုမြသည် ထလေ၏။ “ ကဲ၊ အစည်းအဝေးသိမ်းကြစို့” ဟု ညှိထွန်းက ဆိုလိုက်မှ အားလုံးထကြလေ၏။

တင်မောင်သည် ခန်းဆီးကို ဘေးသို့ဆွဲလိုက်လေ၏။ ကြယ်များသည် မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်ဖြင့် ကမ္ဘာကြီးကို မျက်စပစ်နေကြလေ၏။ မှုန်ဝါးဝါးလရောင်နှင့် ဆီးနင်းတွင် အရှေ့ဘက်ရှိ ကျောင်းဆောင်နှင့် သစ်ပင်များသည် အဝေးရှိ တောတောင်များ သဏ္ဍန်ဆောင်နေလေ၏။





ခုတီယဝိုင်း

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

(၁)

ခန်းဆီးကို ဘေးဆွဲလိုက်သောအသံ၊ အပြင်ထွက်ကြသော ပိနပ်သံများ သည် စွင့်နေသောကိုနု၏ နားတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာကြလေ၏။ ကိုနုသည် သူ့အခန်းဆီ သို့ အမြန်လျှောက်လာပြီး အလျှိုအလျှိုထွက်လာနေကြသော ကော်မတီ လူကြီးများကို “ဟေး၊ ဟေး” ဟု အသံပေးပြီး ရပ်စေလေ၏။

“ဘယ်နယ် ဘယ်နယ် ဆုံးဖြတ်ကြသလဲ” ဟု ကိုနုက အလောတကြီး မေးလေသည်။ သူတို့သည် ကိုနုကို ဝိုင်းထားကြလေ၏။ တင်မောင်က ကိုနု၏ နားအနားသို့ ကပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသွင်းလိုက်လေရာ ကိုနုသည် စွန့်စားရဲသော ရဲဘော်တို့အတွက် အားတက်မိ၏။ ရွှင်မြူးမိလေ၏။

“ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို မနက်ဖြန် အစည်းအဝေးကျမှ ပြောပြရမယ်။ ဒီကနေ့ မပေါက်ကြားကြစေနဲ့နော်” ဟု ကိုနုက ပြောလေ၏။

“ကဲ၊ နက်ဖြန်သာ လူစည်ကားအောင် လုပ်ကြပေတော့နော်” ဟု ကိုမြက ထြဝါဒပေးလေရာ ညိုထွန်းသည် ကိုမြကို လှည့်ကြည့်ပြီး “ခင်ဗျားတော့ကော မလုပ်ဖူးလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အားရင် လုပ်မယ်လေ။ ကဲ သွားအုံးမယ်။ ကိစ္စလေးရှိသေးလို့” ကိုမြသည် ဆင်းသွားလေ၏။

ညိုထွန်းသည် အားလုံးကို ပိဋကတ်တိုက်တွင်းသို့ ခေါ်ခဲပြီး မီးကိုကား ငြိမ်းလိုက်လေသည်။

“ကဲ၊ သပိတ်တော့ မှောက်ဖြစ်တော့မယ်။ ဘယ်လောက်လိုက်မလဲသန့် တွက်ဖို့ပဲ။ ကျွန်တော့်ကျောင်းဆောင်က သေချာပေါက် လိုက်မယ့်လူ သုံးဆယ်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

လောက်ရှိတယ်”ဟု ညှိထွန်းက ပြောလေ၏။

“သထုံကလဲ သေချာတဲ့လူ ဒီလောက်ပဲ”

“ပုဂံက ခြောက်ဆယ်လောက်တော့ လိုက်မယ် ထင်တယ်”

“မသေချာတာ မလိုချင်ဘူး လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ လူတွေလိုချင်တယ်။ အားလုံး ၁၅၀ လောက် သေချာပေါက်လိုက်ပါ့မလား”

“ ဟာ ဒီလောက်တော့ လိုက်တာပေါ့”

“ကဲ ဒါဖြင့် ဟန်ပြီ။ ဒီနေ့ည လူစုကြစို့။ ခပ်ကြောင်ကြောက် ကောင်တွေ တော့ အစည်းအဝေး လာရုံလာဖို့ပြောတာပေါ့။ သပိတ်မှောက်မယ် မမှောက်ဘူးကို မပြောကြနဲ့။ ဟန်မယ့်လူတွေတော့ မှောက်ရင်လိုက်မယ် မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်က မှောက်မယ်လို့ အဆိုသွင်းလိုက်ရင် လိုက်မယ်မဟုတ်လား လို့သာမေးထား”

“ကိုဘဲငွေ၊ ဟိုစာရွက်တွေကော”

“နတ်အိုးကွဲတွေလား၊ ရှိတယ်”

“ဝေဖို့ ခင်ဗျာတာဝန်ပဲ”

“ကိုညှိထွန်းနဲ့ ကျွန်တော် မြို့ထဲသွားရအောင်။ ဘတ်စကားတွေ ငှားထား မယ်။ ကိုဘခင်တို့ကို ပြောရင် ပြီးတာပဲ”

“သွားတာပေါ့။ ဒါထက်ကိုယ်တို့ခုလူစုထဲမှာ စိတ်မပါတပါလူများ ရှိသေး လား။ နောက်ဆုတ်ချင်တဲ့လူ ရှိသလား” မဖြေ။

“တော်တော်ကြာကျမှ ခေါင်းဆောင်လုပ်နေပြီး ဘာကြောင့်လေး။ ညာကြောင့် လေးနဲ့ ထွက်ပြေးမယ့်သူ ရှိသလား” မဖြေ။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်မမြင် ရသဖြင့် အားမရကြ။ ဘယ်သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုနေသည်ကို ကြည့်လိုကြ၏။ မျက်နှာ ဆီတွင် မှောင်ထုကိုသာ မြင်ရလေ၏။ သို့ကြောင့် စိတ်ဒုံးဒုံးချပြီး မချပြီးကို သိကြရန် အသက်ရှူ မှန်မမှန်များကိုသာ နားထောင်ကြရလေတော့၏။ သက်ပြင်းချ သံကိုလည်း အကဲခပ်ကြလေ၏။

“အားလုံး ဘာမဆို စွန့်စားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“ပြီးပြီ”

“ပြီးပါပြီ”

“အင်း၊ ပြီးပါပြီ”

“အဟမ်း၊ အဟမ်း၊ ပြီးဟီးပြီ”

နောက် ထကြသံ၊ သွားကြသံ ကုလားထိုင်များကို ဝင်တိုက်သံများကို ကြားရလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ညိုထွန်းတို့သည် အောက်သို့ဆင်းကြလေ၏။ လှေကားထစ်ဆုံးအောင်မှ မဆင်းရခင် ကျော်သိန်းနှင့် ဘချစ်တို့သည် ကယျာကယာနှင့် ရှေ့တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျော်သိန်းသည် ညိုထွန်းတို့လူစုအား မျက်နှာမရွှင် ပျာဘဲ ပါးစပ်ဖြင့် ပြုံး၍ကြည့်ပြီး ညိုထွန်းကို လက်ယပ်ခေါ်လေ၏။

ညိုထွန်းလည်း ဘချစ်တို့ထံ အပြေးဆင်းလာလေ၏။ ကိုတင်မောင်ကား တံခါးဝတွင် ရပ်နေ၏။ အခြားသူများကား တာဝန်အသီးသီးကို ထမ်းရန် အမြန်သုတ် ရွေ့တင်ကြလေ၏။

ကျော်သိန်းသည် ညိုထွန်းအား အသင်းတိုက် အပြင်ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွား လေ၏။ “ငါ့လီး၊ လာပါအုံးကွာ” ဟုပြောပြီး ညိုထွန်း အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲကာ တောင်ဘက်ပန်းခြံတွင်း မှောင်ရာသို့ ခေါ်ခဲ့၏။

“မင်းတို့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ကြသလဲ”

“ဒို့ကော်မတ်ကတော့ စာမေးပွဲ သပိတ်မှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ရမ်းပေကွာ” ဟု ဘချစ်က မြည်တမ်းလိုက်ရာ ညိုထွန်းက

“ဘာ ရမ်းတာလဲ။ ဒီလမ်းပဲရှိတယ်။ မင်းတို့တစ်တွေတော့ မင်းတို့ဖာသာ ဆုံးဖြတ်ကြ။ ဟေ့ကောင် လွတ်ကွာ။ ငါသွားမယ်” ဟု ဆိုကာ ညိုထွန်းသည် ကျော်သိန်းကိုင်ထားသော အင်္ကျီစကို ဖြုတ်လေ၏။ “ငါမြို့ထဲသွားရမယ်ကွ။ အလုပ် တွေများတယ်။ သတင်းစာမှာလဲ လှုံ့စာ၊ နှိုးစာကလေး ထည့်ရမယ်။ ဘတ်စကားတွေ လဲ ငှားရမယ်”

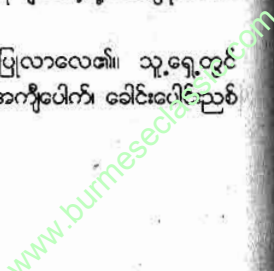
“ဟေ့ကောင်၊ မင်းတို့သပိတ်မှောက်ပြီး ငါတို့နေရစ်ခဲ့ရမှာလားကွ” ဟု ကျော်သိန်းက မေးလေ၏။

“ဒါတော့ မင်းတို့သဘော၊ စဉ်းစားကြလေ။ မင်းတို့က ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ။ ငါတို့အလိုကတော့ သပိတ်မှောက်စေချင်တာပဲ” ဟု ပြောပြီး တင်မောင်ကိုခေါ်၍ ညိုထွန်းသည် မြို့တွင်းသို့သွားလေ၏။

ကျော်သိန်းနှင့် ဘချစ်ကား ညိုထွန်းတို့ ကားပေါ်တက်မိ၍ ကားထွက်သွား သည့်တိုင်အောင် ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ကား ယခုအခါ စဉ်းစား၍မရ။ သူတို့ စိတ်ကား ကောင်းကင်ပြာကြီးကဲ့သို့ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက်နေ၏။ မော်တော် ကားသံ၊ သမဂ္ဂအသင်းစားပွဲရုံမှ ၊ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ၊ ဆိုင်မှ စကားပြောသံ ဆိုသံများသည် ထွေးလုံးရောနှောလျက် တံစက်မြိတ်မှ ရေကျသကဲ့သို့ မဝေခွဲနိုင်သော သူတို့နားတွင်းသို့ ကျလျက်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာလျှင် ကျော်သိန်းသည် တွေးစပြုလာလေ၏။ သူ့ရှေ့တွင် သူ့ဖခင်ကြီး ပေါ်လာလေ၏။ သူ့ဖခင်ကား လုံ့ချည်စုတ်၊ အင်္ကျီပေါက်၊ ခေါင်းပေါင်းညစ်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဖြင့် ။ သူ့အဖေသည် သူ့အား ကျောင်းမထားနိုင်။ သူ့အမေကား သူနှင့် နှမနှစ်ယောက်ကို ချန်၍ ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်းသွားလေပြီ။ သူ့ဒွေးလေးမှာ ကလေးမရှိ။ သူ့ဒွေးလေးယောက်ျားသည် သူ့အားအတော်ချစ်၏။ သူ့ဒွေးလေးယောက်ျားကြောင့် သူ့ကျောင်းနေရ၏။ သူ့အဖေမှာ ကြွေးအပူပူ၊ သူ့နှမတွေမှာ ခိုကိုးရာမဲ့လျက်၊ ဤရပ်ရှင်တစ်ခုလုံးသည် သူ့မျက်စိတွင် ကြည်လင်စွာ ပေါ်နေသည်။ သူသည် သဘောပေါ်မှ လှိုင်းတံပိုးများ မြင်ရသကဲ့သို့ မှူးသလိုလို၊ အော့သလိုလို၊ ရင်ဆို့သလိုလို စံစားနေရလေ၏။

ဤဒုက္ခသည်များအတွက် သူ့စာကို ကြိုးစားလာခဲ့သည်။ ဤဒုက္ခသည်များကို ကျွေးမွေးမည်၊ စောင့်ရှောက်မည်၊ ကျေးဇူးဆပ်မည် ဟူသောခွဲဖြင့် ဤအတန်းစာကို ဖတ်ခဲ့၏။

ဘချစ်သည်လည်း သူ့ကဲ့သို့ပင် တွေး၏။ သူ့ကဲ့သို့ပင် မိခင်မုဆိုးမကြီးကို မြင်မိလေ၏။ ညီငယ်နှမငယ်တို့ကို သတိရမိလေ၏။ သူတို့အတွက် သူ့စာတွေ ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူတို့အတွက် အိုင်စီအက်ရအောင် မှန်းခဲ့မိလေသည်။

ယခုမူ အခက်ကြုံရလေပြီ။ ဒီလမ်းမဟုတ်က ဟိုလမ်း။ ဟိုလမ်းမဟုတ်က ဒီလမ်း။ သူတို့သည် မျိုးချစ်စိတ်ရှိကြ၏။ ဗမာဆင်းရဲသား တောသူတောင်သားတို့ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်လိုကြ၏။ အမျိုးကို အညွန့်တုံးအောင် အညွန့်အတက်တွေက ဖဲ့နေသော ပညာရေးစနစ်ကို ဖျက်လိုကြ၏။ သည်အလုပ်ကို ဝင်ကုန်ချက်တွေ ပျက်ကုန်တော့မယ်။ မိဘဆွေမျိုးများ သူတို့တွင် မျှော်လင့်ခဲ့သမျှသည် ခဲလေသမျှ သံရေကျတော့မည်။ သူတို့တစ်တွေ ဒုက္ခရောက်သည်ထက် ရောက်တော့မည်။

သူတို့ကား ဘယ်လမ်းလိုက်ရမည်နည်းဟု စိတ်တွင်မေးကြ၏။ ကောင်းကင်ပြာကြီးကို ကြည့်ကြ၏။ ဟာလာဟင်းဖြစ်သော ကောင်းကင်ကြီးကား သူတို့ကို အဖြေမပေး။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော မျက်နှာဖြင့်သာ သူတို့အား ပြန်ကြည့်ကြလေသည်။

“ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ ဘချစ်ရာ” ဟု ကျော်သိန်းသည် ငိုသံပါကလေးနှင့် ဘချစ်အား မေး၏။

“ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ ကျော်သိန်း” ဟု ဘချစ်က ပြန်မေးလေ၏။

“ခက်တာပဲ” ဟု ကျော်သိန်းသည် ရင်ဆို့လာလေ၏။

“ခက်တယ်” ဘချစ်သည် ရှိုက်လိုက်လေ၏။

“ညိုထွန်းတို့ကတော့ သပိတ်မှောက်ထွက်သွား၊ ဒို့ကတော့ နေရစ်ရင် ဘယ်နယ်လုပ်နေဖြစ်မလဲ”

“မဖြစ်ဘူး”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“တောက်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အကြောင်းမင်းသိတယ် မဟုတ်လား ဘချစ်ရာ၊ အာအာဟာ” ဟု ကျော်သိန်းသည် ငိုလေ၏။ ဘချစ်လည်း မချုပ်တီးနိုင်တော့ဘဲ “ငါ့အကြောင်းလဲမင်းသိတယ်ကွ” ဟု ပြောကာ ငိုပြန်လေ၏။ သူတို့သည် မိမိတို့ ငိုမိသည်ကို သိလာ၍ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ဖက်ထား မိကြလေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လိုက်မယ်ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်မယ်” ဟု ကျော်သိန်းက ဆုံးဖြတ် လေ၏။

“မှောက်မယ်၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးကွား၊ မှောက်မယ်” ဟု ဘချစ်က ထောက်ခံပြန်လေ၏။ သူတို့၏ စိတ်များသည် အိပ်ပျော်ခိုက် ဘီးလူးစီးရာမှ လွတ်လာသူကဲ့သို့ ပေါ့ပါးသွားလေတော့၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမွန်မြတ်ဆုံးသော အမျိုးအတွက် ကျရသော မျက်ရည်စကလေးများသည် ခန်းခြောက်စပြုလေ၏။ ရိုက်သံသည် ဝေးစပြုလာ၏။ “ကဲ သွားကြစို့။ ဒို့ကျောင်းဆောင်သွားပြီး လူစုကြစို့” ဟု ဆိုကာ နှစ်ယောက်သား လည်ပင်းဖက်လျက် ကျောင်းဘက်သို့ သွားကြလေသည်။ ယနေ့ည ယခုအချိန်မှာ အလင်းရောင်မရှိတော့သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အေးမြသော အရိပ်ကို ဤကမ္ဘာမြေကြီး မခံစားရပေ။

(၂)

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့ညနေအချိန်တွင် အဆောင်ဆောင်မှ ကျောင်းသားများစွာတို့သည် သမဂ္ဂအသင်းတိုက်သို့ သွားကြလေသည်။ အသင်းတိုက် ကား အရပ်လေးမျက်နှာမှ ရေများ စီးဝင်လျက်ရှိသော အိုင်ကြီးနှင့်သာ တူတော့၏။ အသင်းတိုက်၏ အရှေ့ဘက် ပုဂံကျောင်းဆောင်ဆီမှလည်းကောင်း၊ မြောက်ဘက် သထုံ စစ်ကိုင်း၊ ပင်းယစသော ငါးဆောင်မှလည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက် ယုဒသန် ဘက်မှလည်းကောင်း၊ တောင်ဘက်တကောင်းနှင့် ပြည်မှလည်းကောင်း ကျောင်းသား တို့သည် အစုလိုက် အသိုက်လိုက် လာကြလေသည်။

အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ပြင်တွင် နေထန်းတစ်ဖျားခန့်မျှ ရှိနေသေးသော် လည်း သမဂ္ဂအသင်းဆီသို့ကား နေရောင်ခြည်မဖြန့်လော။ တောင်ဘက်မှ လမ်းမကြီး ပေါ်တွင်မူ နေရောင်ကျ လျက်ရှိလေသည်။

အသင်းတိုက်၏ အနောက်ဘက်တွင် စုံထောက်အင်စပက်တော်နှင့် အခြား

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အရာရှိများသည် ကားကလေးနှစ်စီးဖြင့် သစ်ပင်အောက်မှ စောင့်နေကြလေသည်။ သူတို့သည် လူသွားလူလာကို အကဲခတ်၍ ကြည့်ကြ၏။ လှုပ်ရှားထကြွသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များကို စာရင်းမှတ်ယူကြ၏။ သူတို့၏ အသွားအလာကို မျက်ခြည်မပြတ် စုံထောက်နေကြလေသည်။

မကြာမီပင် သမဂ္ဂအသင်းတိုက် အစည်းအဝေးခန်းမကြီးသည် ပြည့်သွားလေ၏။ ပင်းယမှ ဘဖေ၊ ဘမော်၊ ဘစိန်စသောအင်းလျားသူ လွယ်လွယ်ပိုးနိုင်ရန် ကျူတာနည်းပြလုပ်လိုကြသူတစ်စုတို့လည်း သူများတွေ့မောက်ရင် ဒို့တစ်တွေလဲ မောက်မှာပဲဟူသောခွဲဖြင့် လာကြလေသည်။ လှမောင်၊ လှဘော်၊ သီဟန်စသော ပုဂံကျောင်းသားတို့ကား အစည်းဝေးတွင် ဘာတွေများ ဆုံးဖြတ်ကြပါလိမ့်မလဲ ဟူသော သိချင်စောဖြင့် လာကြသည်။ အချို့မှာ ကိုနကို ကျောင်းထုတ်ရာ ကိုနသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးကို နံ့သော စကားပြောမည်ကို နားထောင်ရန် လာကြသည်။ အချို့ကား အစည်းအဝေးသို့ လာဖြစ်အောင်လာပါဟု တိုက်တွန်းသူများ၏ အလိုကို လိုက်ခဲ့ကြလေ သည်။

ကျောင်းသားနှစ်ရာလောက်ကား ဘယ်သူမမောက်မောက် ဒို့သပိတ် မောက်မယ်ဟူသောခွဲဖြင့် အစည်းအဝေးတက်ကြသည်။ အများက သူများမောက်ရင် ဒို့လဲ မောက်မှာပဲ ဟူ၍ အားခဲထားကြသည်။ ဘသန်း၊ တင်ဦး၊ စစ်ကိုင်းဟောလ်မှ ထွန်းတင်၊ အင်းဝမှ ဘိုးအေး၊ ဘောလုံးနာမည်ကျော် မောင်သင်း၊ ပဲခူးမှ မောင်နီစသော ဆရာကြီး၏ အလိုတော်ရိအမျိုးအကျိုး အများအကျိုးကို လျစ်လျူထားကြသော လူတစ်စုလည်း မယောင်မလည်နှင့် လာ၍ အစည်းအဝေးခန်းပြင်ဘက်တွင် ရပ်ကာ စနည်းနာနေကြလေသည်။

မောင်သန်းမြင့်၊ မောင်ဖြိုးသာစသော ကျူတာကလေးများကား ကျောင်းဆောင်အသီးသီးရှိ သူတို့အခန်းများတွင် ခေါင်းဖီးကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ဆရာကြီး အချစ်တော်များစွာနှင့် အိုင်စီအက်၊ ဘီစီအက် အလုပ်များကို သွားရည် တပြားမြားဖြင့် မျှော်ကြကုန်သော ကျောင်းတော်သားတို့သည်လည်း ကျောင်းဆောင် အသီးသီးတွင် ဆရာများနှင့် တီးတိုးစကားပြောကြရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

အစည်းအဝေးခန်းတွင်းရှိ ကျောင်းသားများကား အံ့ပြောင်းခါနီးပျားများကဲ့သို့ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေကြလေ၏။ သူတို့သည် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်မနေနိုင်ဘဲ ဝင်လာကြသော လူများကို လည်ဆန့်ကာ ဆန့်ကာကြည့်ကြလေ၏။ ခေါင်းဆောင်ကျောင်းသားများသည် တစ်ပင်မှတစ်ပင် ကူးလူးစားနေသော လိပ်ပြာများလို ဟိုမှ သည်မှ သွားလာနေ သည်ကို မျက်နှာမော့ကာ မော့ကာ ကြည့်ကြလေ၏။ ကျောင်းသားများ၏ စိတ်ကား များစွာချောက်ချားနေကြလေသည်။ သူတို့သည် မြစ်ဝမှ ထွက်ခဲ့၍ ရှေ့အဖို့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ပင်လယ်ပြင်ကြီးတွင် လှေငယ်ကလေးကို လှော်ရမည်ဖြစ်သော လှေသမားများကဲ့သို့ စိတ်လေးသလိုလိုလည်းရှိ၏။ လိမ့်၍ လိမ့်၍ နေသော လှိုင်းကြီးများကဲ့သို့ လှိုင်းလှိုင်းဝင်သော လူစုများ၊ ယိမ်း၍ ယိမ်း၍ တိုးဝင်နေကြသော အချင်းချင်းများကို မြင်ရသောအခါ ပျော်သလိုလို ရှိလေ၏။

ကိုနုဝင်လာသောအခါ ရှေ့နားက လက်ခုပ်စတီးလိုက်၏။ နောက်အဝေးကြီးမှ ကြားလောက်အောင် အားကြီးမာန်တက်တီးကြပြန်၏။ လက်ခုပ်သံဆူညံသလောက် ကျောင်းသားတို့၏ စိတ်မှာ တက်ကြွလာပြန်လေ၏။ ကိုနုကား ဥက္ကဋ္ဌကုလားထိုင်သို့ မတက် ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လေရာ ကျောင်းသားများသည် အံ့ဩစွာ ကြည့်နေလေ၏။

ကိုမြသည်ကား အခန်းတွင်းသို့မဝင်။ အခန်းပြင်ဘက်တွင် လူးလာပြန်လမ်းလျှောက်ကာ လူများ၏ အခြေအနေကို ကြည့်နေလေ၏။ သူသည် ရှမ်းလွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်ထားလေ၏။ ညိုထွန်းမှာ စက်ကရိထေရီအခန်းတွင် စာရေး၍ နေလေ၏။ အခြားအမှုဆောင် ကော်မတီများကား အစည်းအဝေးခန်းတွင် ရှေ့နား၌ ထိုင်ကြလေသည်။ သူတို့သည် များပြားလှသော လူထုကြီးကို ကြည့်ကြ၏။ အခန်းမဆုံသဖြင့် နောက်ကပြင်တွင် ရပ်နေသူ၊ ရှေ့ဥက္ကဋ္ဌခန်း အနီးတွင် ရပ်နေသူများသည် ချောင်းအနီးရှိ ပြောင်းခင်းကဲ့သို့ ညပ်နေလေ၏။ ကော်မတီများသည် ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ အားတက်ကြ၏။ ကိုယ့်ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ရသကဲ့သို့ပင် ကြည့်မရောင့်ရဲ ရှုအားမရ ဖြစ်နေလေ၏။ “လူတွေ သိပ်များတာဘဲ” ဟု မောင်ကြီးက ဘဇွေအား ပြောလိုက်ရာ “ဟာ များဆို ဒါမှ ဒို့ကျောင်းသား” ဟု ပြောလေ၏။

အင်းလျားကျောင်းဆောင်မှ မမကြီး၊ မအုန်း၊ မအမာ၊ မခင်မြ၊ ထားမြင့် အစရှိသော ကျောင်းသူကြီးများနှင့် မာဂရက်၊ သောင်းဇီ၊ အစရှိသော ကျောင်းသူကလေးများသည် အစည်းအဝေးသို့ သွားချင်ကြ၏။ သူတို့သည် အစည်းအဝေးလာရန် ဖိတ်စာများ ရရှိကြ၏။ သို့သော် မလာလာအောင်၊ မလာချင်လာချင်အောင် ခေါ်သူမရှိ၊ ဖိတ်သူမရှိ၊ ထိုအခါက ဤကိစ္စမျိုးတွင် ကျောင်းသူများသည် အားကျလိမ့်မည်၊ ပါဝင်လိမ့်မည်ဟု အားထားသော ကျောင်းသားအလွန်နည်းလေသည်။ “ဟာ ဒီကောင်မတွေစွဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပါးစပ်ပြောလောက်သန်ကြတာပါ။ အစည်းအဝေး မလာလဲ အရေးမကြီးလှပါဘူး” ဟု အထင်သေးသူများပေ၏။ ကိုနုကား သူတို့အထဲတွင် တယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။

အစည်းအဝေး စခန်းသောအခါ ထွေးမောင်က အေးကိုအား လက်တိုပို့လျှင် “ဟေ့ ဒီနေ့တော့ မြာတွေမလာကြပါဘဲလား” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။



သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား

မကြာမီ မစ္စတာ ဒီပီဘနားဂျီဝင်လာပြီး စင်မြင့်ကလေးပေါ်တွင် တက်၏။  
ကျောင်းသားများသည် လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။

“ယနေ့ အစည်းအဝေးမှာ ကိုနုကိုစွကို ဆွေးနွေးရန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုနုက သူ့ကိုစွဖြစ်နေလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် အစည်းအဝေးကို မကြီးမှူးပါရစေခဲ့လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပဲကြီးမှူးရပါတယ်” ဟု ပြောကာ ဥက္ကဋ္ဌကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေလေ၏။ ကုလားထိုင် နောက်မှ ဒေါင်းရုပ်ကြီးကား ထိုင်နေသူ ကုလားဥက္ကဋ္ဌ ခေါင်းပေါ်တွင် ဝဲလျက်ရှိနေလေ၏။ အတန်ကြာပြီးနောက် မစ္စတာဘနားဂျီသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ အရေးတော်ပုံကို ရှင်းပြလေ၏။ ကိုနု ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံ များကို ချီးကျူး၏။ ကိုနု နောက်ဆုံးပြောသော စကား၊ ထိုစကားကို ကျောင်းအုပ်ကြီး များက အရေးယူပုံများကို စီကာပတ်ကုံးပြောပြလေ၏။

မအုန်း၊ မမကြီး၊ မအမာ၊ ထားမြင့်၊ သောင်းရီနှင့် အခြားကျောင်းသူအချို့တို့ သည် မမကြီး အခန်းရှေ့တွင် ရပ်ကာ တီးတိုးစကားဆိုနေကြလေ၏။ သူတို့ကား ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်ကြ။ မောင်များ တစ်ဖက်တွင် မီးလောင်နေခိုက် နှမဖြစ်သူတို့တစ်တွေ ကား လက်ပိုက်ကာ မနေနိုင်။ အစည်းအဝေးတွင် ဘာတွေဆုံးဖြတ်ကြပါလိမ့်၊ ဘာစကားတွေ ဆိုကြပါလိမ့်၊ သူတို့ဘာများလုပ်ကြပါလိမ့်၊ တဖြစ်တောက်တောက်နှင့် သူတို့ကား အချင်းချင်းမေးကြလေ၏။ ဆရာမကလည်း အစည်အဝေးသွားရန် ခွင့်မပြု။ ဆရာမက လေပျောဖြင့် တောင်းပန်ထားခဲ့သည်။ သူတို့အကြံကြပ်နေကြလေ၏။

နောက် “လမ်းလျှောက်သွားအုံးမယ်” ဟု ဆင်ခြေကို ဆရာမအားပေးထား ခဲ့ပြီး ကျောင်းသူရှစ်ယောက်သည် ယူနီဗာစီတီ လမ်းမကြီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

မစ္စတာ ဘနားဂျီက

“မိတ်ဆွေတို့အဖို့တော့ မိတ်ဆွေတို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကော်မတီအဖွဲ့ကတော့ မိတ်ဆွေတို့ ပါပါ မပါပါ။ ကိုနုကို ကျောင်းထုတ်ပြီး အယ်ဒီတာ ကိုစိုးထွန်းနှင့် စက်ကရီထေရီကို ညှိထွန်းတို့ကို ကျောင်းထုတ်ဖို့ စီမံနေတာကို ကန့်ကွက်သော သဘော၊ သူတို့နဲ့ အတူစံ အတူခံဆိုတဲ့ သဘောပြုရန် ခုလာမယ့် စာမေးပွဲများကို မဖြေတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ” ဟု ကြေညာလိုက်ရာ ဆူညံစွာ လက်ခုပ်သံများ ပေါ်လာလေ၏။ ကျောင်းသားများသည် ကော်မတီ၏ စွန့်စားပုံကို ချီးကျူးကြ၏။ စစ်တပ်ချီတက်တိုက်ခိုက်ရာတွင် စစ်ဗိုလ်စွန့်စားသည်ကို မြင်ရသော စစ်သားများ အားတက်သကဲ့သို့ ကျောင်းသားများသည် အားတက်ကြကုန်၏။ သူတို့လည်း စွန့်စားကာ ရှေ့တိုးလိုကြ၏။

“ကျုပ်တို့လဲ လိုက်မယ်”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“လှိုက်မယ် မနေရစ်ခဲ့ဘူး” စသည့် အောက်သံတို့သည် ပွက်ပွက်ရိုက်သွားလေ၏။ မစ္စတာဘနားကိုပြီးလျှင် ပုဂံကျောင်းဆောင် သဟာယအသင်း ဥက္ကဋ္ဌကိုလှပေသည် ထ၏။ လက်ဦး သူသည် အမှုဆောင် ကော်မတီကို ချီးကျူး၏။ သူတို့၏ လုပ်ငန်းကို ဥပမာ တင်ထိုက်ကြောင်းကို ပြော၏။ နောက်ကိုနုကို ထုတ်ခြင်းမှာ တစ်ကျောင်းလုံးကို စော်ကားရာရောက်ကြောင်း၊ ယခု ယူနီဗာစီတီဥပဒေအရ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် အင်္ဂလိပ် ဆရာကြီးများသည် အာဏာရှင် ဖြစ်နေပုံ၊ ယူနီဗာစီတီဥပဒေအရ ဖွဲ့စည်းထားသော ကောင်စီတွင် တိုင်းသူပြည်သားက ရွေးကောက်သူခွဲ ယောက်ျား သာပါပြီး အစိုးရသဘောအရ ရွေးသော အလိုတော်ရှိ ချွယ်ယောက်မျှပါပုံ၊ ဆီးနိတ်ခေါ်သော တက္ကသိုလ်သင်ရေး စနစ်ကို စီမံခန့်ခွဲသော အဖွဲ့၌အင်္ဂလိပ်များနှင့် ကျောင်းဆရာ အလိုတော်ရှိများသာ ကြီးစိုးနေပုံ၊ ထိုအဖွဲ့၌ တိုင်းပြည်က ရွေးသူ တိုင်းပြည်၏ လူငါးယောက်လောက်သာရှိပြီး အစိုးရလူ သုံးဆယ်ကျော်မျှ ရှိပုံ စသော ဥပဒေ ချွတ်ယွင်းချက်များကို ပြောပြလေ၏။ ကျောင်းသားများလည်း သူတို့အား အုပ်စိုးနေ သော ဥပဒေကို ယခုမှ သိကြရလေ၏။ အချို့မှာ ငါတို့ကို ချွတ်ချယ်နေတဲ့ ဥပဒေဟာ သည်လောက်ပဲ ဆိုးသလားဟု အံ့အားသင့်နေကြလေ၏။

ဝင်ဒါဒီယာဘက်၌ ရပ်ကာစောင့်ဆိုင်းနေသော ဘတ်စကားများလည်း အချိန်တန်ပြီ ဆုံးဖြတ်ပြီးလောက်ပြီဟု ယူဆကာ ယူနီဗာစီတီလမ်းမကြီးဆီသို့ မောင်းလာကြလေ၏။ တဖြည်းဖြည်း သမဂ္ဂအသင်းရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။ အားလုံးစီတန်းကာ ရပ်နေကြလေသည်။ သမဂ္ဂအသင်းတိုက်ရှေ့၌ ရပ်ကာစောင့်နေသော စုံထောက်များသည်လည်း ကားများ ရုတ်တရက် ရောက်လာကြသဖြင့် အံ့အားသင့် သွားကြလေ၏။

အချို့စုံထောက်များသည် သမဂ္ဂဝင်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးနောက် အစည်းအဝေးသို့ သွားရန် အနီးကပ်လေ၏။ ကျောင်းအောက်တွင် စောင့်နေသော မောင်တင်သည် ထိုစုံထောက်များကို ဝင်းပြင်သို့ ထွက်ရန် ပြောလိုက်လေ၏။

လှပေကား ဥပဒေကို အပြစ်ဆိုပြီးနောက်  
 “ဒီဥပဒေက အာဏာပိုင်ခန့်ထားတဲ့ ကျောင်းအုပ်တစ်ယောက် ဒီလိုရိုင်းပျဉ္စာ စော်ကားတာကို ခံနေကြမလား”ဟု မေးလိုက်ရာ လူထုကြီးက

“မခံဘူး မခံဘူး”ဟု ပြန်အော်ကြလေ၏။

“ဒီလိုစော်ကားတာ ခံနေရင် ကိုယ်တို့ လူမပီသရာရောက်မယ်။ ဒီလို စော်ကားမှုမျိုးကို အားပေးခွင့်ပြုတဲ့ ဥပဒေကိုလဲ ယနေ့သင်္ကြံရမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သပိတ်မှောက်ဖို့ အဆိုသွင်းတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ လက်ခုပ်သံကြီး ပေါ်လာလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“မောက်မယ် မောက်မယ်”

ဖေတင်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး ရှေ့နားသို့တက်လာလေ၏။ သူကား ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် လုံချည်ကို လျော့ယီးယီးဝတ်လျက်

“ကိုလုဖေကို ထောက်ခံမလို့ ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့တယ်”ဟု ဖေတင်က နိဒါန်းကွန်လိုက်ရာ လက်ခုပ်သံများက လိုက်လာပြန်လေ၏။

“ဘာကြောင့် ထောက်ခံရသလဲ။ ထောက်ခံထိုက်လို့ထောက်ခံရတာဟာ လယ်ပြင်ဆင်းသွားသလို ထင်ရှားပါတယ်”

အချို့က ပြုံးကြ၏။ အချို့က ရယ်ကြလေ၏။

“အဲ သိပ်မထင်ရှားသေးဘူးထင်ရင် ရှင်းပါ့မယ်။ ခင်ဗျားတို့က ကိုနုထုတ်တာ၊ ကိုညိုထွန်းကို ကျောင်းထုတ်တာလောက်သာ မြင်နေကြတယ်။ တစ်နှစ်တစ်နှစ် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကျောင်းသားတွေကို ထုတ်နေတာတော့ မမြင်ကြဘူးလား။ ဘယ်လိုလဲ။ ဘယ်လိုလဲ။ ဒီလိုကျောင်းကို စရိတ်ကြီးအောင်လုပ်ထား။ ကျောင်းတွေ နည်းနည်းထား။ ကြည့်ပါလား။ ဗမာပြည်မှာ ကျောင်းပေါင်းသုံးကျောင်းဘဲ ရှိတယ်။ ဒီလိုထားပြီး မရှိဆင်းရဲသားတွေမနေနိုင်အောင် လုပ်တယ်။ ဒါဟာ ကျောင်းထုတ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“အချက်၊ အချက်၊ ဟုတ်တယ်”ဟု အော်ကြပြန်လေ၏။

“ပြီးတော့ တချို့မှာ ကျောင်းလာနိုင်အောင် ရှိကြပါရဲ့။ ငွေကြေးလုံလောက်ကြပါရဲ့။ ဘာမှ မဆီမဆိုင်တဲ့ ဘီလစ်ကြီးက တစ်လစ်ကြီး ခံနေလို့။ မလာကြရဘူး။ ဒါလဲပဲ ကျောင်းထုတ်တာတမျိုးပဲ”

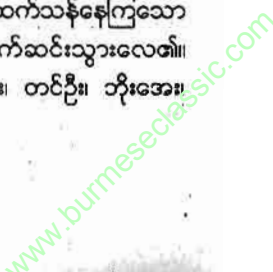
“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

မြန်မာ့အလင်းက ဓာတ်ပုံဆရာသည် ဓာတ်မီးဖာ မီးရှို့ကာ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်လေ၏။

ဖေတင်၏နောက် ကျော်သိန်းက ထောက်ခံပြန်လေ၏။ ရှေးနှစ်များက သပိတ်မောက်ဘဲ အေးချမ်းစွာဖြင့် ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်ခြင်း၊ ကျောင်းသားများ အစည်း အဝေးလုပ်၍ ဆုံးဖြတ်ခြင်းပြုကာ လိုလားချက်များကို တောင်းဆိုခဲ့ကြသော်လည်း ကျင်းအရာရှိများက အရေးမယူပုံ၊ ကတိဖျက်ခဲ့ပုံများကို ပြောကာ ထောက်ခံလေသည်။

ဘချစ်ကား လက်ပိုက်၍ ပြောကြသမျှစကားကို နားထောင်လေ၏။ လူအများ၏ ဖျက်နာကို ကြည့်၏။ များသောအားဖြင့် စိတ်အားထက်သန်နေကြသော ကျောင်းသားများကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ လုဖေကား အောက်ဆင်းသွားလေ၏။ ညိုထွန်း အစည်းအဝေးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ဘသန်း၊ တင်ဦး၊ ဘိုးအေး။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မောင်သင်း စသော လူတစ်စုသည် အောက်ဆင်းသွားကြလေ၏။ သူတို့ကား အာအီးတီ ဘတ်စကားကို စီး၍ မြို့တွင်းသို့ ရှပ်ရှင်ကြည့်သွားကြလေ၏။

ညိုထွန်းထလေ၏။ ကျောင်းသားများက လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ “သူပေါ့ကွ၊ ကျောင်းထုတ်ခံရတော့မယ့်လူ” ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောသူက ပြောကြ၏။ “သူသခင်ဆိုပါလား” ဟု တစ်ယောက်ကမေးရာ “သခင်ထက်ဆိုး ဆိုးမသာပေါ့ကွာ” ဟု တစ်ယောက်ကဖြေလိုက်လေ၏။

“ကိုယ်တို့ဗမာကျောင်းသားတွေဟာ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်က တကြိမ် သပိတ် မှောက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက မှောက်တာ ဘာကြောင့်ဆိုပြောပြမယ်” ဟု ညိုထွန်းသည် သပိတ်ရာဇဝင်ကို ခင်းပြလေ၏။ ရှေ့က တောင်းဆိုချက်များကို ပြောပြလေ၏။

“အဲဒီတုန်းက တောင်းဆိုချက်တွေ၊ အဲဒီတုန်းက နှစ်နာချက်တွေဟာ ခု ကျွန်တော်တို့ နှစ်နာချက်၊ ခုကျွန်တော်တို့ တောင်းဆိုရမယ့် အချက်တွေပဲ ဖြစ်နေ တယ်။ ဒီဟာ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ တိုးတက်ချက်တစ်ကွက်မှ မရှိဘူးလို့ ယူဆရတော့တယ်။ တချို့ တောင်းဆိုချက်တွေ ရခဲ့ကြပါရဲ့။ အဲဒီနေရာ တွေမှာ ဆထက်တံပိုး ဆိုးတာတွေ ရောက်နေတာက ခက်တာပဲ”

ညိုထွန်းစကားကောင်းနေခိုက် အောက်မှ ဘတ်စကားများမှာ လှုပ်ရှားသွား နေကြလေ၏။ အချို့မှာ သမဂ္ဂအသင်းဝင်ထံသို့ ဝင်လာလေ၏။ အချို့ မောင်တင်၊ လှဖေစသော ကျောင်းသားများသည် “ဆင်းခဲ့ကြတော့ဗျို့၊ ဘာစကားရှည်နေကြ တာလဲ” ဟု အော်ကြလေသည်။

“သပိတ်မှောက်တယ်ဆိုတာ” ညိုထွန်းက ဆက်ပြန်သည်။ “မကျေနပ် ကြောင်းပြတာ။ မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ တိုးတက်ချင်တဲ့ စိတ်ကို ပြတာ။ တိုးတက်ချင်တဲ့ စိတ် ပေါ်လာရင် တိုးတက်ကြိုးပွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် သပိတ်မှောက်ရတာဟာ တိုးတက်ရေးလမ်းကို တန်းဝင်မိတာပဲလို့ ယူဆရမယ်။ သပိတ်မှောက်တာဟာ နိုးကြားတာကိုလဲ ပြတယ်။ နိုးကြားလေ သပိတ်မှောက်လေပဲ။ တစ်ခါ သပိတ်မှောက် ရင် လှုပ်ရှားထကြွရေး၊ ဆူပူရေးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ လှုပ်ရှားထကြွလာရင် တိုင်းပြည်မှာ မျိုးချစ်စိတ်ပွားတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ သပိတ်မှောက်ရင် မျိုးချစ်စိတ်အရှိန် အများကြီး အများကြီး တော်လာတယ်။ ပြီးတော့ သပိတ်ဟာ ကြီးပွားစေတဲ့လက်နက်၊ နိုးကြားစေတဲ့ လက်နက်။ အမျိုးသားစိတ် တိုးတက်စေတဲ့လက်နက်။ ကျွန်တော်တို့ တရားသဖြင့် သုံးနိုင်၊ လွယ်လွယ်နဲ့သုံးနိုင်တဲ့ လက်နက်ဖြစ်လို့ ဒီလက်နက်ကို ရဲရဲကြီး သုံးကြရမယ်”

ကိုမြသည် အရှေ့ဘက်သို့ ကြည့်နေရာ ကျောင်းသူရှစ်ဦး ယူနီဗာစီတီး လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လျှောက်လာနေကြသည်ကို မြင်လေ၏။ အစည်းအဝေးခန်း

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော ညိုမြကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး "ကဲ ကိုညိုမြ၊ ဟိုမှာမြင်ရဲ့လား" ဟု မေးလေ၏။

"အဟိ၊ မြင်သားပဲ"

" သွားခေါ်ချေပတော့။ သူတို့အစည်းအဝေးလာတာရှိမှာပဲ"

နေကား ဝင်စပြုလေပြီ။ နေရောင်ကြွင်းအချို့နှင့် တိမ်နီရောင်တို့ကား ပတ်ဝန်းကျင် လောကဓာတ်တွင် ကျက်စားနေလေသည်။ ခပ်ကွေးကွေး ငါးရက်လ ကလေးကိုလည်း တရေးရေမြင်နိုင်လေပြီ။

ဘဌေနှင့် လှဖေတို့ကား အောက်တွင် တက်ခေါက်ရင်း မကျေမချမ်း ဖြစ်နေကြလေ၏။ "ဘာလုပ်နေကြပါလိမ့်မလဲ။ ဆင်းခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး" ဟု အားမ လိုအားမရ ဖြစ်နေလေ၏။

ညိုထွန်းပြီးသောအခါ ကိုနုက ဆက်ပြောနေပြန်လေသည်။ ဘဌေသည် မိန်းကလေးများ လာနေသည်ကို မြင်လေ၏။ "ဟန်တယ်ဟေ့၊ သူတို့ကိုလဲ ခေါ်ရမယ်" ဟု ပြောပြီး သူတို့ထံသို့ ပြေးလေ၏။ အချို့ကျောင်းသားများကား ဆင်းလာကြလေ၏။

"ဘယ်သွားမှာတဲ့လဲကွ"

"ရွှေတိဂုံပေါ့ကွာ။ ကဲတက်ကြစို့ ကားပေါ်ကို "

ကိုနုပြောပြီးလျှင် မစ္စတာဘနားဂျီးက

"ကဲ ကွန့်ကွက်မယ့်လူ ရှိသေးသလား"

"မရှိဘူး။ မှောက်မယ်၊ မှောက်ဟေ့"

"ကန့်ကွက်မယ့်လူရှိသေးသလား"

နောက်ပိုင်းက လူတို့သည် ရပ်ကြလေ၏။ "သွားမယ်၊ ထကြ" ဟု အော်သူက အော်၏။

"မကန့်ကွက်ဘူး၊ ခုမှောက်"

"ကန့်ကွက်မယ့်လူရှိသေးသလား"

"ဘာလို့ ထပ်မေးနေတာလဲ။ မရှိဘူး၊ သွားမယ်"

"အော်ဒါ၊ အော်ဒါ" နှင့် မစ္စတာ ဘနားဂျီးက အော်သော်လည်း နောက်ပိုင်း

က လူများသည် အောက်သို့ဆင်းကြလေ၏။

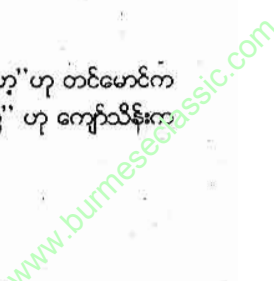
"စဉ်းစားပါ။ သပိတ်မှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ စဉ်းစားပါ"

"စဉ်းစားပြီးပြီ။ မှောက်မယ်"

"စဉ်းစားပါ"

"ကိုင်း၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ သွားကြစို့ဟေ့။ ဆင်းဟေ့" ဟု တင်မောင်က ရှေ့နားက နေ၍ အော်၏။ "ကိုင်း ဆင်းကြ၊ ကားတွေရောက်နေပြီ" ဟု ကျော်သိန်းက

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လက်မြောက်ကာ အော်လေ၏။

ဝုန်း ဒိုင်း ဝုန်းဒိုင်း နှင့် ဆူညံကြွေးကြော်သံများမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေ၏။ မြစ်ကမ်းကျိုးရာ ရေတွေ တပေါပေါနှင့် ထွက်သကဲ့သို့ ကျောင်းသားများမှာ တိုး၍ထွက်လာကြ၏။ ကားပေါ်သို့ တက်ကြကုန်၏။ တစ်စီးပြည့် တစ်စီး ထွက်လေရာ ဘတ်စကားများ လိုနေလေ၏။ ကျောင်းသားက များနေ၏။ ဘတ်စကားများကို အလျင်အမြန် ရှာငှားကြလေသည်။

လမ်းလျှောက်လာကြသူ ကျောင်းသူရှစ်ယောက်ကား ဘတ်စကားတစ်စီး ပေါ်တွင် တက်ကြ၏။ သူတို့ကား အစည်းအဝေး၌ ဘာပြောသည်၊ ဘာဆွေးနွေးသည် ကို မသိကြရ။ သပိတ်မှောက်ပြီ ဟူသော စကားကိုသာ ကြားရ၏။ သူတို့အတွက် သပိတ်မှောက်ရန် ဘာကြောင့်လိုသည်၊ ဘာအကြောင်းတွေကြောင့် သပိတ်မှောက်ကြ မည် ဟူသော အချက်များမလို။ သူတို့ကား သပိတ်မှောက်ရန် လိုကြောင်း နားလည်ကြပြီး ဖြစ်သည်။ သပိတ်မှောက်ဖို့ အကြောင်းများကို အားလုံး သူတို့ခံစားပြီး သိပြီ ဖြစ်သည်။

ဘဌေ၊ ညိုမြနှင့် လူသုံးယောက်တို့သည် ဘတ်စကားတစ်စီးကို ခေါ်ပြီး အင်းလျားကျောင်းဆောင်သို့ ပြေးကြလေ၏။ ဘတ်စကားကို ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ အံတင်းဝင်ပြီး သူတို့ ဆင်းကြလေ၏။

“ဟေ မကြီးတို့ မလေးတို့ ဆင်းကြဟေ့၊ သပိတ်မှောက်ပြီကွ” ဟု ညိုမြက အော်လေ၏။ အချို့ကျောင်းသူများမှာ အပေါ်သို့တက်ပြေးကြလေ၏။

“အစိတို့ အရီတို့ရေ၊ လာကြဟေ့၊ သပိတ် သပိတ်” ဟု ညိုမြအော်ပြန် သည်။ ညိုမြကား ခုန်နေ၏။ ခုန်ရင်းခုန်ရင်း အော်၏။ အောက်ရင်းလည်း ခုန်သေး၏။ ဘဌေလည်း “သပိတ်ချို့၊ လိုက်ခဲ့ကြပါချို့၊ သပိတ်မှောက်ပြီ” ဟု အော်၏။ အခြားသုံး ယောက်ကလည်း

“သပိတ်၊ သပိတ်၊ သပိတ်”

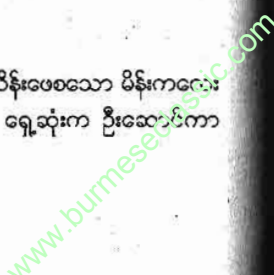
ငယ်သံပါအောင် ကုန်းအော်ကြလေ၏။ သူတို့ကား ထန်းရည်မူးနေသူများ နှင့် တူတော့၏။ သူတို့မှာ အကယ်ပင်လည်း အားတက်ကြွခြင်းဖြင့် မူးရစ်နေကြလေ သည်။

အချို့ကမှာ ထွက်ကြည့်ကြ၏။ အချို့မှာ ပုန်းနေကြလေ၏။ အချို့ကား ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

“မစောင့်၊ ဝံသာနမကြီး ထွက်ခဲ့ချို့”

မကြာမီ မခင်မြ၊ မစောညွန့်၊ မတင်လှ၊ ဒေါ်ခိုသီသိန်းဖေစသော မိန်းကလေး နှစ်ဆယ်ခန့်သည် ဆင်းလာကြလေ၏။ ပဲခူးသူခင်မြကား ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်ကာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဆင်းလာလေ၏။ အစိတို့အနီတို့ကား ပျော်ရွှင်စွာ မျက်နှာထားလျက် လာကြလေသည်။

သူတို့ကားပေါ် တက်မိသောအခါလည်း ညိုမြဲတို့ လူစုကား အအော်မရပ်  
သေး။ ဆက်၍ ခေါ်ကြ ဟစ်ကြဆဲပင်။ အခြားဘတ်စကားနှင့် ကျောင်းသားများသည်  
အင်းလျားကန်ဘက်မှ လာကြပြီး

“အင်းလျားသူတွေ ထွက်ကြဟေ့” ဟု အော်သူက အောက်ကြ၏။

“သပိတ် သပိတ်၊ မှောက်တယ် မှောက်တယ်”

ကားတန်းကြီးကား အင်းလျားကျောင်းဆောင်ကို ဝိုင်းထားလေ၏။

ဘဌေနှင့် ညိုမြဲသည် စပယ်ယာ ရပ်သော နေရာကား ခွေးကတက်ပေါ်တွင်  
ရပ်၊ လက်ကိုင်ကို တွဲလွဲဆွဲလိုက်ကြပြီး ကျောင်းသားများဆီသို့ လက်ပြလေသည်။

“ဒါပဲဟေ့၊ နောက်ထပ်မလာတော့ဘူး”

“နောက်ခေါ်ကြ ဟစ်ကြပြန်လေ၏။

“သွား သွား၊ မောင်းဟေ့ ရှေ့ဆုံးကား”

ရှေ့ဆုံးကကားသည် အလှူလှည့်သွားသလို ဖြည်းဖြည်းကလေး မောင်းလေ  
၏။ နောက်ကားများ ဆက်ကာဆက်ကာ လိုက်လေ၏။ ကားတန်းကြီးမှာ  
လင်းမြေကြီးကွေ့ကောက်သွားနေသကဲ့သို့ တူလေ၏။

မစ္စတာထင်းဆီသည် သူ့အိမ်ရှေ့မှထွက်ပြီး ကြည့်နေလေ၏။ သူကား  
ပြုံးပြီးပြီးနှင့်ပင်။

“ဆရာ၊ သွားသေးပြီ ဆရာ” ဟု အချို့က လက်ပြ၏။ ဆရာထင်းဆီ  
သည် ခါးညွတ်ကာ အရိုအသေပြုလိုက်လေ၏။

ညိုမြဲတို့ပါလာသော ယုဝတီကားသည် နောက်ဆုံးမှလိုက်ရလေ၏။  
ကားသမားသည် ရှေ့မှသွားလို၏။ လမ်းကွင်း၍ မရ။

မိန်းကလေးများသည် အစက စကားမပြောနိုင်ကြ၊ ပျာလောင်ခတ်နေကြ၏။

“ဟိုမစောခင်ကြီးက သိပ်ရှော်တာဘဲ။ ခုတော့ မလိုက်ခဲ့ဘူးတဲ့” ဟု  
ညွန့်ညွန့်က ပြောလိုက်ရာ မတင်လှက

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလို အယောင်ဆောင်တဲ့ မိန်းမတွေ တယ်ပေါတာပဲ။

နေပုံက ပင်နီအကျီနဲ့ ဝံသာနုစကားကတော့ပြောပါရှင်” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

အရီက

“ကဲ၊ သီချင်းဆိုရအောင်” ဟု စလိုက်၏။

“ဆို၊ ဒို့မမာသီချင်း”

ငါးရက်လကလေးသည် ဝင်းဝါစပြုလာလေ၏။ တိမ်များသည်လည်း  
ကံအားလျော်စွာ ကွင်း၍ ကွင်း၍ ရွက်တိုက်ကြကုန်၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ကမ္ဘာမကြေ၊ ဗမာတွေ၊ ဒါဒို့ပြေ၊ ဒါဒို့မြေ၊ ဒါငါဒို့ပြေ၊ ကမ္ဘာမကြေ၊  
ဟေ့ ဗမာတွေ၊ ဒါဒို့ပြေ၊ ဒါဒို့မြေ၊ ဒါငါတို့ပြေ”

(၃)

ကိုနအား ကျောင်းထုတ်လိုက်ပြီဟူသော သတင်းကို ဗမာပြည်တပြည်လုံး  
သည် များစွာကရုစိုက်၍ ဖတ်ကြလေသည်။ ဝမ်းနည်းသူ၊ ကိုယ်ချင်စာသူ၊ မခံမရပ်  
နိုင်သူတို့ မြောက်မြားစွာရှိ၍ ထိုသတင်းကို အခြေပြုပြီး တဖြစ်တောက်တောက်နှင့်  
မကျေမချမ်းဖြစ်နေကြလေသည်။ ဦးဥက္ကမကို ဗမာပြည်မှ နှင်ထုတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်  
လည်းကောင်း၊ လူကြီးများကို ပြင်းထန်းစွာ အပြစ်ပြောခဲ့သဖြင့်လည်းကောင်း ကိုနအား  
မုန်းခဲ့ကြသူများအဖို့မှာမူ “တယ်လူစွာလုပ်တဲ့ ကောင်း ထိမှာပေါ့” ဟု ဝမ်းသာကြ၏။  
သို့သော် နောက်တစ်နေ့ ကိုန၏ ဘီအေ စွန့်ကြောင်း စာတန်းနှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီး၏  
ထုချေစာကို သတင်းစာတွင် ဖတ်ကြရသောအခါ နဂိုက ကြည်ညိုသူတို့သည်  
ကိုနအား ပိုမိုမြတ်နိုးလာကြလေ၏။ သူ့ကို များစွာ ချီးကျူးကြလေ၏။ မုန်းထားကြ  
သော ရန်သူများသည် ကိုနဘက်သို့ မေတ္တာညွတ်စပြုလာကြကုန်၏။

အရပ်ရပ်ရှိ ကျောင်းသားတို့၏ မိဘများကား ‘ကျောင်းမှာတော့ ဆူနေပြီ။  
ဒို့သားတွေမှ ကင်းပါ့မလား’ ဟုစိုးရိမ်နေကြလေ၏။ သူတို့သည် ရင်တဖိုဖိုနှင့်  
နေ့အသစ်သစ်ဖြစ်ပွားမှုများကိုသာ စောင့်ကြည့်ကြလေသည်။

“ဖွားခိုရေ မောင်စိန်တို့ကျောင်းမှာဖြင့် တယ်ဆူဆူပူပူနိုင်နေပါကလား” ဟု  
ဘီးလစ် စာရေးကြီးက သူ့စာရေးကြီးကတော်အား ပြောလိုက်၏။

“သူများဘယ်လောက်ဆူဆူမိုက်မိုက် ကျွန်မသားက လူလိမ္မာပါရှင်။  
ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး” ဟု မယ်ခိုက ပြန်ပြောလေ၏။

စာမေးပွဲနားနီးချိန် ဤကဲ့သို့ တက္ကသိုလ်၌ မငြိမ်သက်ခြင်းကြောင့် မိမိသား  
သမီးများ စာသင်ပျက်မည့်အတွက် ပုပန်ကြသူများလည်းရှိလေ၏။

ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များ၏ မိဘများကား ကိုနကျောင်းထုတ်ခံရလေ  
လျှင် သူတို့သားများကို ကူးစက်တော့မည့်အတွက် ကူးစက်တော့မည်လောဟု  
ကြိုတင်၍ စိတ်မောနေကြလေ၏။ ထိုမိဘများမှာ အစက သူတို့သားများက  
စက်ကရီထေရီ၊ ငွေထိန်း၊ ပိဋကတ်တိုက်မှူး စသဖြင့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်  
ရာထူးများဖြင့် ဂုဏ်ရှိခဲ့၍ ဝမ်းမြောက်ခဲ့ကြ၏။ ပြောပခဲ့ကြ၏။ ယခုမူ တိုက်မြင့်ကြီးနှင့်  
နေသူသည် လေကို ပိုကြောက်လေဖြစ်သကဲ့သို့ ဆူပူသောင်းကျန်းသော လေသည်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



တက္ကသိုလ်ရပ်ကွက်ကို တိုက်လိုက်ရာ သူတို့အတွက် ပို၍ စိုးရိမ်ဖွယ် ကြုံ၍ နေကြလေ၏။

“ယူနီဗာစီတီ ဘွိုက်ကော့၊ ဘွိုက်ကော့” ဟူသော သံပြိုင်ဟစ်အော်သံ။

“မီးသွေးခဲခွံ မဲသကို၊ ကျောင်းတော်သားမို့ ရဲသကို”

“ကျောင်းတော်သားတွေ ညီညီညွှာ၊ မှောက်ခဲတာဟာ သပိတ်သပိတ်” စသော သံချပ်သံ။

“ဒို့လူလေးများဆိုသလေး၊ ဝေး ဟေး ဟေး။ ဒို့ညှင်းတဲ့ဆရာ ဘယ်လိုစီရင်မလဲ၊ ထမီဝတ်ပေးမယ်” ဟူသော ကြွေးကြော်သံ။

“ ဒါဒို့ပြေ၊ ဒါဒို့မြေ၊ ဒါငါဒို့မြေ၊ ဒို့ဗမာ၊ ဒို့ဗမာပြေကို ဒါဒို့ပြေ၊ ဒါဒို့မြေ၊ ဟေ့ ဒါငါဒို့ပြေ”

စသည်ဖြင့် ကုလားတွေ ရှေ့ရောက်လျှင် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဆိုလိုက် သော ဒို့ဗမာသီချင်းသံ၊ လက်ရုပ်တီးသံ၊ မော်တော်ကား ဘော်ဒီအိမ်ကို ထုသံတို့သည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာသောအခါ မြို့သူမြို့သားများ သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ကာ လမ်းသို့ထွက်ကြည့်ကြစေလေ၏။

“ဟော မပြောဘူးလား”

“ဘာလဲ ကိုရှေ့”

“သပိတ်မှောက်လာကြပြီ ထင်တယ်”

ထမင်းစားနေရင်းလည်း ထမင်းစားပွဲ ပစ်ပြီး ထွက်ကြည့်ကြ၏။ ရေချိုးဆဲ လူကလည်း ရေပေါက်တွေ တစက်စက်နှင့် အိမ်ရှေ့ လမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

“ဘာစီတီ၊ ဘာစီတီ၊ ဘွိုက်ကော့၊ ဘွိုက်ကော့”

“ဒိန်း၊ ဒိန်း၊ ဒိန်း” (ကားကို ထုသံ)

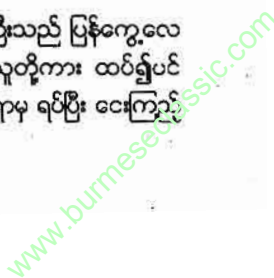
ဓာတ်ရထားတို့လည်း ရပ်၍ လမ်းပေးကြ၏။ မော်တော်ကားကလေးများဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာများလည်း ကားကိုဘေးဆိုက်လျက် ကြည့်နေကြလေ၏။

“ကျွန်စိတ်မွေးတဲ့ တက္ကသိုလ်၊ ဒို့မနေဘူးဟာ၊ သင့်မေကလေးမှ ဒို့မနေဘူး” ဓာတ်စက်ဖွင့်ကာ နားအရသာခံနေကြသော မြင့်မြင့်တို့၊ လှဝင်းတို့လည်း ဓာတ်စက်ကို ရပ်လျက် ထွက်ကြည့်ကြပြန်လေ၏။

“ဟာ ၊ အများကြီးဘဲဟေ့၊ ဟင် ဟိုကနေပြီး ဒီအထိ ကားတန်းကြီး ၊ ကျောင်းသားတွေ တစ်ထောင်လောက်ရှိမှာဟေ့”

မောင်ဂိုမာရီလမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ကားတန်းကြီးသည် ပြန်ကွေ့လေ ၏။ အပြန်တွင် ခပ်မြန်မြန်ကလေး မောင်းလာလေ၏။ ကြည့်သူတို့ကား ထပ်၍ပင် ကြည့်ကြသည်။ လက်ဖက်သည်မိန်းမကြီးသည် လက်ဖက်ပြင်နေရာမှ ရပ်ပြီး ငေးကြည့်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



နေပြန်လေ၏။

“ဟယ်၊ မိန်းမတွေရောပါလား”

ကျောင်းသူများလည်း ကားပေါ်မှနေပြီး “ဝေး ဝေး”နှင့် အော်ဟစ်၍ နေကြပြန်လေ၏။ သူတို့သည် သေးသွယ်သောလက်ကလေးများ နီလာသည်တိုင် အောင် လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ ရဲစာနည်သီချင်းများကို ဆိုသူက ဆိုကြလေ၏။

“အာဏာပြင်းတဲ့ ဆရာကြီးကို ထမိတ်ပေးမယ်”ဟု အော်သူက အော်ကြသည်။

မောင်ဂိုမာရီ လမ်းမှ ရှိုးပြီး ဘုရားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် သပိတ်မှောက်သံ ပေးပြီး လာခဲ့ရာ ရွှေတိဂုံဘုရားခြေရင်းသို့ ရောက်ကြလေ၏။

ဒီဒုတ်ဦးဘချို၊ ဦးဘခိုင်၊ ဒေါက်တာ ကျော်ငြိမ်းတို့ကား ဆီးကြိုနေကြလေ၏။

ကျောင်းသားတွေ အပြည့်နှင့် မော်တော်ကားတန်းကြီးဘုရားခြေရင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ ပထမဆုံးပန်းဆိုင်က

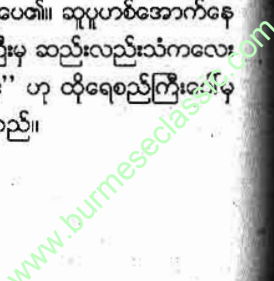
“ကောလိပ်ကျောင်းတွေ သပိတ်မှောက်လာပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒုတိယ အသည်က တတိယအသည်ကို တစ်ဆင့်လှမ်းလိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် “အုတ်ပေး၊ အုတ်ပေး၊ ရှေ့ဗျာ ရှေ့ဗျာ” ဟု အော်၍ အုတ်ချပ်များကို တစ်ဆင့်လှမ်းပေးသကဲ့သို့ သတင်းထူးမှာ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ဘုရားပေါ်တက်သွားလေရာ ကျောင်းသားများ ဘတ်စကားပေါ်မှ ဆင်းမပြီးမီပင် ဘုရားကြီး ရင်ပြင်သို့ သတင်းရောက်သွားလေ၏။

ဘုရားကြီး တောင်ဘက်စောင်းတန်းမှ နေ၍ ကျောင်းသားတို့သည် ဝိုင်းတက်ကြလေ၏။ အစီအစဉ်မရှိ အားလုံးပင် တိုးတက်ကြရာ အပေါ်ကနေ ကြည့်လိုက်က သိုးအုပ်ကြီးများ လမ်းကျဉ်းကလေးတွင် ဖြတ်သွားသည်နှင့် တူနေလေ တော့၏။

ပန်းသည်များမှာ ဘာဟု တပ်အပ်မသိဘဲ အားကြိုးမာန်တက် လာနေကြသော ကျောင်းသားများကို ကြည့်ရင်းပျော်လာကာ ပြုံးလျက်ကြည့်နေကြလေ၏။ သူတို့သည် ဘုရားကုန်းတော်ရင်ပြင် ရာဟုထောင့်တွင် စုကာထိုင်ကြလေ၏။ ကျောင်းသူများကား တန်ဆောင်းတစ်ခုတွင် ထိုင်ကြလေသည်။

ငါးရက်လကလေးကား မိန်းမေးသော မျက်နှာကလေးဖြင့် အနောက်ဘတ် ဘုရားကြို ဘုရားကြားမှ ချောင်းမြောင်းကာ ကြည့်နေလေ၏။ ခပ်မှုန်မှုန် ဆိုင်းနေသော မြူမင်းလွင်နှင့် နှင်းများကို လရောင်တွင် မထင်မရှား မြင်ရပေ၏။ ဆူဟုဟစ်အောက်နေ ကြသော ကျောင်းသားများကို လွှမ်းလျှက် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးမှ ဆည်းလည်းသံကလေး များသည် လွှင့်၍ လာလေ၏။ “ဒီလိုတာမရရင် မပြန်ဘူး” ဟု ထိုရေစည်ကြီးပေါ်မှ တက်ကာ ကြိုးဝါးသူတွေ ထိုနေ့က အတော်များလေသည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ညိုထွန်းသည် ဗလာစာအုပ်များကို ယူလာပြီး ကျောင်းဆောင်သဟာယ အသင်းဥက္ကဋ္ဌများကို ပေးလေ၏။ ထိုစာအုပ်များဖြင့် ယနေ့ည သပိတ်မှောက်ခဲ့သူများကို စာရင်းကောက်ကြလေ၏။ လိုက်ပါသူများသည် မပြန်နိုင်စေရန် လက်မှတ်ထိုးဖို့ တောင်းဆိုကြလေ၏။

ကိုတင်မောင်ကား ငွေထိန်းကိုမြကို လိုက်ရှာလေ၏။ ကိုမြသည် အစည်း အဝေးနောက်ပိုင်း၌ လူးလာ လျှောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘယ်မလဲ ငွေပေးပါ”

“အော်၊ ကျုပ်ထုတ်မထားမိဘူး။ နက်ဖြန်မှ ထုတ်တာပေါ့”

“ဟာ ခင်ဗျားနက်ဖြန် ဘာလုပ်မလဲ။ ဒီနေ့လိုချင်တယ်။ ဒီမှာဘာနဲ့ကျွေးမလဲ။ ဘယ်သူမှ ထမင်းမစားကြရသေးဘူး” တင်မောင်သည် အတော်စိတ်ဆိုးမိလေ၏။ အကြံရကြပ်သွား၏။

“တော်သလိုကြည့်လုပ်ဗျာ” ဟုပြောပြီး ကိုမြသည် အခြားသို့ ဂရုစိုက်လိုက်သောကြောင့် ယမ်းပုံမီးကျသကဲ့သို့ တင်မောင်သည် ဒေါပွလာ၏။ ရန်ပင် ဖြစ်ချင်လာလေ၏။ တောက်ခေါက်ပြီး ဒေါသတွေကို ပြင်ပထုတ်လျက် များစွာပင် ချုပ်နေလိုက်လေ၏။

တင်မောင်သည် သူ့လက်စွပ်နှင့် နာရီကြိုးကို ချွတ်ကိုင်လာပြီး ကိုလွင်ဆိုသော သူငယ်ချင်းကို လိုက်ရှာပြန်လေ၏။

“ကဲ၊ ခင်ဗျားကားနဲ့ ခြို့ထဲ ခဏသွားရအောင်”

“လာ လေ၊ သွားမယ်။ ဘာကိစ္စလဲ”ဟု ကိုလွင်ကမေးလေ၏။

“သူတို့ကို တခုခုကျွေးရအုံးမယ်။ ငွေလဲ ရှာ၊ ဒါတွေပေါင်မှဘဲ။ မုန့်လဲဝယ်မယ်”ဟု တင်မောင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုကိုလွင်၏ လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ

“ပေါင်ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဆီကရမယ်”

ကျော်သိန်းသည် ကားသူ့ကိုယ်သူ ခုံထောက်အရာရှိ ခန့်လိုက်လေ၏။ ဘငွေကို ခေါ်ပြီး “ဟေ့ကောင်၊ ဇဝေဇဝါကောင်တွေအများကြီး ပါလာတယ်။ လိုက်စောင့် ကြည့်မယ်ကွ။ ဒို့လူဆယ်ယောက်လောက်ရှာ။ မင်းမေလို့တဲ့။ ပျော်သကွာ။ လူတွေအတော်ပါသဟေ့”ဟု ပြောကာ ဘုရားချောင် တစ်ချောင်တွင် သွားပြီး ဆွေးနွေးကြလေ၏။

သပိတ်မှောက်ခေါင်းဆောင် ကျောင်းသူမကြီးသည် ရေစည်ကြီးပေါ်သို့ တက်၍ တရားဟောပြန်လေ၏။

“ကျွန်မတို့လို မိန်းမတွေတောင် လိုက်ခဲ့သားနဲ့ ၊ မလိုက်ခဲ့ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ သတ္တိအင်မတန်နည်းတာပဲ။ မျိုးချစ်စိတ်အင်မတန် ခေါင်တာပဲ။ ဒီလို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လူမျိုးတွေအတွက် ရှင်တို့ယောက်ျားတွေက ရှက်ကြပါ။ ဒီလူတွေဟာ ထမိဝတ်ပေးဖို့ သာ ကောင်းတယ်”

ဩဘာသံမှာ ဆူညံသွားလေ၏။ ဘုရားဖူး လာသူများကား ဘုရားမဖူးနိုင်ကြဘဲ စကားပြောကြသည်ကိုသာ လာ၍ နားထောင်နေကြလေ၏။

နောက်စကားပြော နာမည်ကြီးသော မအမာသည် အချို့ကျောင်းသားများ တိုက်တွန်းလှသောကြောင့် စကားပြောရန် လာခဲ့လေ၏။ ရေစည်ကြီးမှာ ရင်ခေါင်း ဆိုက်အောင် မြင့်နေသောကြောင့် စည်ပိုင်းပြတ်ကြီးတခုကို လှေကားဆင့်လှဲ၍ တက်ရလေသည်။ စည်ပိုင်းပြတ်ကြီးမှာ ရေတစ်ဝက်မျှရှိ၍ အပေါ်မှသွပ်ပြားတစ်ပြားကို အုပ်ထားလေသည်။ မအမာ တက်သောအခါ သွပ်ပြားမှာ ကျွေး၍ သွားရာ ဗြဲနံ့ကနဲ စည်ပိုင်းတွင်းသို့ ကျသွားလေ၏။ ကျောင်းသားများကား သူ့အတွက် ထိတ်၍သာသွားကြ၏။ အခါတိုင်းက ယခုကဲ့သို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကျောက်ကျလျှင် ပိုင်းရယ်ကြ။ နောက်ပြောင်ကြမည် မှန်သော်လည်း ယခုမူ သူတို့နှလုံးသားများမှာ ပြာဇီတပိုင်း နူးနေသောကြောင့် မရယ်ကြ၊ မနောက်ကြ။ ကိုယ့်နှမကလေးကို ကြင်နာသလို ကြင်နာကြကုန်၏။

မအမာသည် ဗြဲနံ့ကနဲ ကျသွားရာ ဇော်ကန်ပင် ခုန်တက်လိုက်လေသည်။ စိတ်ဆောင်နေသောကြောင့် များစွာ ပေါ့ပါးဟန်တူလေ၏။ သူ့တွင် ဒူးဆစ်ရောက်အောင်ရွဲနေလေ၏။ သူ့သည်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခါးထောက်ပြီး သပိတ်မှောက် တရားဟောနေလေ၏။ သူ့ဟောခဲ့သည်များကို မည်သူမျှ မမှတ်မိ။ သို့သော် သူ့ဟောပုံမှာ ပုံးထဲလိန်ကျ၍လည်း အခြေမပျက်။ အသံမှာလည်း မတုန်ရိ။ သူ့အမူအရာ အေးအေးသက်သာ ရှိနေသည်ကိုသာ မှတ်မိကြလေသည်။

ရာဇဝင်ဂုဏ်ထူးယူသော အောင်ကျော်သည် ဟေးလား ဝါးလားနှင့် ဘုရားပေးသို့ရောက်အောင်လိုက်လာပြီးနောက် တိတ်တိတ်ကလေး အရှေ့စောင်းတန်းမှ ဆင်းကာ ကျောင်းသို့ထွက်ပြေးလေ၏။ အင်းဝဆောင်သဟာယအသင်း စက်ကရီထေရီသည် လက်မှတ်ယူရန် သူ့အဆောင်သားများဆီသို့ လိုက်နေစဉ် သူတို့ကျောင်းဆောင်မှ ခေါင်းဆောင်တဦးဖြစ်သော ကိုဖေမောင်ကိုတွေ့ရာ

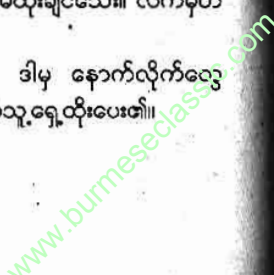
“ကဲ ကိုဖေမောင်၊ ထိုးပါ”ဟု ပြောလေ၏။

“ကျုပ်တို့အတွက်၊ အရေးမကြီးဘူး။ ဒီပြင်လူတွေလိုက်ပါအုံး”

“ဟာ၊ ခင်ဗျားတို့ စထိုးပါဗျာ” ဖေမောင်ကား မထိုးချင်သေး။ လက်မှတ်မထိုးဘဲ ထားပြီး အလစ်တွင် ကျောင်းပြန်ချင်သေး၏။

“ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်တွေက စထိုးပေါ့။ ဒါမှ နောက်လိုက်လေ့အားရှိတယ်”ဟု စက်ကရီထေရီက စာအုပ်ကို ဖွင့်လျက်သူ့ရှေ့ထိုးပေး၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ဟာ၊ အရေးကြီးရန်ကော။ ထိုးပျံမယ်၊ ကျုပ်လူတွေလိုက်ရှာအုံးမယ်”

“ထိုးသွားပါ။ ထိုးပြီးမှ ရှာတာပေါ့” ဟု စက်ကေရီထေရီမှာ အတင်းပြောသောကြောင့် ဖေမောင်သည် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရလေ၏။

ညိုထွန်းသည် ထားမြင့်ထံသွားပြီး

“ထားလဲစကားပြောလေ” ဟု ခေါ်လေ၏။ ထားမြင့်ကား တန်ဆောင်း၏ သုံးဆင့်ရှိသော လှေကားတိုကလေး၏ အထက်ဆုံးအဆင့်တွင် သောင်းရီနှင့်ထိုင်နေလေသည်။ သူတို့သည် ခြေများကို ဒုတိယအဆင့်၌ တင်ထားပြီး မေးကိုလက်ကလေးတွေနှင့် ထောက်ကာ ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဟာ၊ မပြောချင်ဘူး” ဟု ထားမြင့်က ခေါင်းရမ်း၏။ သောင်းရီကား သူတို့နှစ်ယောက်ကို တလှည့်စီကြည့်နေလေ၏။

“ဘာလို့လဲ၊ ပြောရင်ကောင်းတာပေါ့”

“မမကြီးတို့၊ မအမာတို့ ပြောနေပေါ့ဟာဘဲ။ မလိုပါဘူး။ နောက်တော့ ပြောမယ်လေ” ဟု ငြင်းနေသောကြောင့် ညိုထွန်းသည် ထပ်မတိုက်တွန်းဘဲ နေလေ၏။

သတင်းစာ ဆရာများသည် ကျောင်းသားများကို မတ်တက်ရပ်၍ နေစေပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြလေ၏။

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ဆက်ကာဆက်ကာ တရားဟောနေကြလေသည်။ ကပြား၊ ကရင်၊ ကုလားစသော လူနည်းစုများပင်လျှင် ထိုနေ့က ထိုစင်မြင့်ပေါ်တွင် ကိုယ်စားလှယ်များရှိကြလေသည်။ မိုးရွာလျှင် တုံးအောက်ဖားပင် မကျန် ဖားလောကကြီးတစ်ခုလုံး အုံးအင်၊ အုံးအင် နှင့် ဆူကြ၊ ပျော်ကြသလို ကျောင်းသားလောကကြီး တစ်ခုလုံး ဆူကြ၊ ပူကြ၊ ပျော်မြူးကြလေသည်။

မိုးတိတ်လျှင် ဘယ်လိုလဲဟုကား မည်သူမျှ ထိုနေ့က မမေးကြ။

ကျောင်းသားတို့သည် ရင်ခုန်ခြင်း၊ ဒူးတုန်ခြင်း၊ မရှိကြ။ သူတို့လုပ်ငန်းတွင် အားကျ၏။ ပျော်မြူးခုန်ပေါက်ကြ၏။

လက်ဖက်ရည်တွေ ရောက်လာလေ၏။ ဒန်အိုးကြီးထဲတွင် အဆမတန် ရေများစွာ ထည့်ဖျော်သော လက်ဖက်ရည်များကို ညစ်ပေသော ခွက်များနှင့်ပင် မြိန်ရေရှက်ရေ သောက်ကြလေ၏။ ကျောင်းတုန်းကသည့်ထက်သာသော လက်ဖက်ရည်ကိုပင် ညံ့လှပါသည်ဟု သွန်ပစ်ခဲဖူးကြသည်ကို တစ်ယောက်မျှ သတိမရကြချေ။

ပေါင်မုန့်များ၊ ငါးသေတ္တာများ ရောက်လာလေ၏။ မိန်းကလေးများနှင့် ယောက်ျားကလေးအချို့သည် ပေါင်မုန့်လှီးသူက လှီးကြ၏။ ငါးသေတ္တာဖောက်သူက

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ဖောက်ကြလေ၏။ အချို့ပိန်းကလေးများမှာ မနိုင်တနိုင်နှင့် ငါးသေတ္တာ ဖောက်ကြရာ သွေးများပင် စို့လျက်လာလေ၏။ သူတို့မောင်များ၊ အကိုများသည် ငါးသေတ္တာနှင့် ပေါင်မုန့်ကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားနေသောအခါ ဝမ်းသာကြလေသည်။

အချိန်မှာ ဆယ်နာရီခွဲမျှရှိလာလေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးတွင် အမှိုက်မှောင် မင်းမူနေလေ၏။ လေပြေအေးက လေးသည် တစ်သုန်သုန် ဆော်လာ၏။ ဘုရားဆည်းလည်းသံများကား ပတ်မသံ ကြားမှ ကြေးနောင်သံပေါ်နေသကဲ့သို့ ဆူပူလှုပ်ရှားသံတို့ကြားမှ တလွင်လွင် မြည်နေလေ၏။

(၄)

အချိန်မှာ ည ၂ နာရီတိုင်လေပြီ။

ရွှေတိဂုံတောင်ဘက်တန်းဆောင်းရှိ ဇရပ်များကို ယခုဖွင့်ပြီးလေတော့သည်။ အမှိုက်လုံပြီးလေတော့သည် ခင်းရန် ဖျာအလိုက်အထိုက်ရလေတော့သည်။

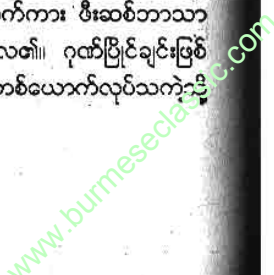
ဒီးဒုတ်ဦးဘချီ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျောင်းသားများသည် တရေးတမောလဲ လျောင်းရန် နေရာရကြလေသည်။

အိပ်ရာထိုင်ခင်းရသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း အထက်၌ အမိုးရှိသဖြင့် နှင်းမရွဲရုံ၊ အောက်မှ ကြမ်းပြင်ရှိသဖြင့် မြေငွေ့မရိုက်ရုံသာရှိလေသည်။ မိုက်ရိုင်းသော မြောက်လေအေးသည် ကျောင်းသားများကို တိုက်ခတ်လျက်ရှိလေရာ လုံခြုံအောင် ကာကွယ်နိုင်သော အကာအဆီးကားမရှိ။

ကျောင်းသားများသည် ပါးလွှာသော အင်္ကျီ၊ အေးစက်၍နေသော ပိုးလုံချည်များကိုသာ ဝတ်ဆင်လျက်သားဖြစ်နေ၍ အပိုအဝတ်အစားတစ်ထည်မျှ မပါခဲ့ကြချေ။ သူတို့သည်ဖျာကြမ်းပေါ်၌ အခင်းမပါဘဲ လှဲအိပ်နေကြလေ၏။ အချို့မှာ သစ်သားခေါင်းအုံးများကို အုံးကြရလေ၏။ ကံထူးချွန်လှမှ မို့ခေါင်းအုံးခပ်မာမာကို တစ်ဝက်စီအုံးကြရလေသည်။

တရုတ်ကပြားကလေး အယ်ထင်ဖတ်ကား သစ်သားကို အုံးစရာလည်း မရှိ။ မို့ခေါင်းအုံးနှင့် အိပ်ရန်ကား စိတ်ကူးတွင်မှ ထည့်မဖြစ်။ အောင်မြင်အတွက်ကား သစ်သားတုံးကလေးတစ်ခု ရရှိထားလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကား ဖီးဆစ်ဘာသာ ဂုဏ်ထူးတန်း နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြလေ၏။ ဂုဏ်ပြိုင်ချင်းဖြစ် သော်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်များစွာချစ်ကြ၍ တစ်ယောက်လုပ်သကဲ့သို့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



တစ်ယောက်လိုက်လုပ်သည်။ ယခုအောင်မြင်သပိတ်မှောက်၏။ အယ်ထင်ဖတ်က နောက်ချန်မနေရစ်။

“ခေါင်းအုံး ရှာမနေပါနဲ့ကွာ” ဟု အောင်မြင်ကပြောလေရာ

“မတွေ့ဘူး၊ ဘာမှမတွေ့ဘူး” ဟု ထင်ဖတ်ကဖြေ၏။

“ကဲ ဒီပေါ်မှာ အုံးပါ” ဟု အောင်မြင်သည် လက်မောင်းကို ပေး၏။ ထင်ဖတ်သည် အောင်မြင်၏ လက်မောင်းပေါ်တွင် အုံးပြီး မျက်စိမှိတ်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ မိတ်ဆွေချစ်၏ နူးညံ့သောလက်မောင်း၊ နွေးသောကိုယ်ငွေ့ကို သူထင်ရှားစွာ ခံစားမိလေ၏။ အေးသောရာသီကိုမေ့၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် နွေးနေကြလေ၏။

‘ဒို့ဟိုတုန်းက ဘယ်လောက်ချစ်ချစ်၊ တစ်ယောက်လက်မောင်း တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ခေါင်းအုံးပြီး မအိပ်ခဲ့ကြဘူးနော်’ ဟု လေပျော့ကလေးနှင့် ထင်ဖတ်က ပြောလေ၏။ “အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟီး ဟီး” ဟု အောင်မြင်သည် နှစ်ဦးကြိုရွှင်မြူး နေလေ၏။

ထင်ဖတ်ကဲ့သို့ ချစ်မိတ်ဆွေများ၏ လက်မောင်းတွင် စက်ရသော သူများ ကား အများပင်။

အချို့မှာ နေရာမရကြ၍ အပြင်ဘက် ပန်းဆိုင်များရှိ ဧည့်ခံသော ထိုင်ခုံများ တွင် လက်တင်ကို ခေါင်းအုံးကာ အိပ်ကြရလေ၏။ အချို့ကား ရင်ပြင်တော်ရှိ ကော်ဇောခင်းထားသော တန်ဆောင်းများသို့ သွားရောက်အိပ်ကြလေ၏။

သူတို့သည် အိပ်မပျော်ကြသေး။ ယနေ့ညနေစောင်းမှ ယခု ညသန်းခေါင် ကျော်အချိန်ထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းများသည် ဆက်ရက်နှစ်ကောင်ထွေးလုံး သကဲ့သို့ မျက်စိတွင်း၌ ပေါ်နေလေ၏။ ဘုရားရင်ပြင်တော် အစည်းအဝေးမှသည် ဘတ်စကားပေါ်၌ တပုန်းဗုန်းတီးကြရာသို့ စိတ်ရောက်သွားကြ၏။ သမဂ္ဂအသင်း တိုက်သို့ ပြန်ရောက်၊ ပေါင်မုန့်စားရာ ပြန်သွားသဖြင့် စိတ်တို့မှာ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ခရီးသွားနေကြလေ၏။ လှုပ်ရရားရ၊ အော်ရကြွေးကြော်ရသော ဒဏ်တို့သည် သူတို့ကိုယ်ကာယများကို တွယ်စပြုလာလေ၏။ မောပျီ ဟူသော စကား၏ သရုပ်ကို ခံစားစပြုလာကြလေ၏။

ဘုရားကြီးပတ်ဝန်းကျင်၏ ယခုအချိန် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် သူတို့အပေါ်၌ ဩဇာမညောင်းသေးပေ။ သူတို့သည် အသံမျိုးစုံကို ကြားယောင်ယောင် ရှိနေကြသေး သည်။ သံချပ်သံများသည် အဆူဆုံး ဖြစ်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တရားဟောသံကို ကြားမိကြ၏။ အီးစည်ပွဲ၊ ငိုချင်သံ၊ မျောက်မင်းအူ တီးလုံး၊ ယိမ်းသီချင်းသံ၊ ဘုန်းကြီးများ ပရိတ်ရွတ်သံတို့ဖြင့် သံစုံလွတ်သော ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲ များစွာသည် သူတို့အနီးတွင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကျင်းပနေသည်ဟု ထင်ရတော့၏။

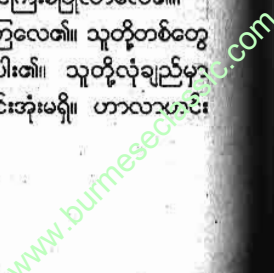
အတန်ကြာလှုံ့၍ အမောဖြေမိလျှင် သောင်းကျန်း လှုပ်ရှားနေသော စိတ်တို့သည် ငြိမ်စပြုလာလေ၏။ မြင်နေကြရသော အဖြစ်အပျက်များသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ကွာခြားလျက် မှန်၍မှန်၍ လာလေ၏။ သံစုံများမှာလည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားလေ ၏။

လေးအေးကလေးများသည် အေးအေးလူလူ ရှိလာသောအခါ စိကာစိကာ အရေးကြီးသောအရာများတွင် ကွန်မြူးလာကြကုန်၏။ ဒီမှ 'ငါတို့သည် ငါတို့၏ ပညာသင်ကြားရေးကို စွန့်ခွဲကြပါပကော' ဟု ကျကျနနစဉ်းစားမိကြလေသည်။ အချို့ အိမ်က မိဘများအတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ 'ဖေဖေတို့ကတော့ ဆူ တော့မှာ ဘဲ' ဟု ကြော်ငြိကြ၏။ "မေမေတို့မှာပဲ" ဟု ပူဝင်စပြုလာကြလေ၏။ အချို့စိတ်များ သည် ကြမ်းပြင်တွင် အိမ်ဆောက်ကာ အနီးရှိ လှံထားသော တိုင်များကဲ့သို့ အတုံးတုံး၊ လဲနေကြသော ခန္ဓာကိုယ်များကို ကျော်ဖြတ်ကာ၊ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကုလားတိုက်ကြီး၊ အင်္ဂလိပ်စက်ရုံကြီးများကို ဖောက်ထွင်းကာ သူတို့ ရပ်ရွာသို့ ပြန်ပြေးကြလေသည်။ ရည်းစားသည်များကို အိပ်ရာမှ နှိုးကြလေသည်။ "ခုလို သပိတ်မှောက်တာ သဘော တူရဲ့လား" ဟု မေးကြလေသည်။ သို့သော်ဘာပဲ ကြောင့်ကြ ကြောင့်ကြ၊ ဘာပဲစိုးရိမ် စိုးရိမ် သူတို့၏ အကြား၊ သူတို့၏ အမြင်၊ သူတို့၏ အတွေးဟူသမျှတွင် "ဒို့တောင်းတာ မရရင် မပြန်ဘူး" ဟူသော စကား သည် ဒွန်တွဲ၍ ပါနေလေ၏။ ထိုစကားရှေ့တွင် အခြားထောက်ထားစရာ အားလုံးသည် ရွေ့လျားပျောက်ကွယ်ရလေ၏။

အချို့မြို့ထဲမှ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမကြီးများသည် မိန်းကလေးများကို မြို့တွင်းသို့ ခေါ်ကြလေ၏။ ဘုရားပေါ်တွင် အိပ်စရာမရှိ၊ အိပ်စရာ ရှိစေဦး စိတ်မချရဟု အကြောင်း ပြကြရလေ၏။ ကိုနကား ထိုအခေါ်ကြီးများကို ထောက်ခံလို၏။ ကိုနသည် သပိတ် မှောက်စ သူတို့တစ်တွေ လိုက်လာကတည်းက 'ကျောင်းပြန်ပို့မည်' ဟု ခန့်မှန်းခဲ့သည်။ သူသည် နုနယ်သော မိန်းကလေးများထိုသို့ ဒုက္ခခံရမည်ကို ခွင့်မပြုရက်။ ဘုရားကုန်း တော်ပေါ်တွင် သူတို့တစ်တွေနေကြမည့်အတွက်လည်း အမြင်မတော် မသင့်လျောက် ဟု သူအောက်မေ့ခဲ့၏။ သူသည် သနား၏။ အနုစား မိန်းမများကို ညှာတာလို၏။ သို့သော် ကျောင်းသူများသည် မြို့ထဲမလိုက်ဟု ငြင်းကြ၏။ "ကျမတို့ မောင်တွေနဲ့ ဆင်းရဲအတူ ချမ်းသာအတူ ဘုရားပေါ်မှာပဲ နေမယ်" ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ထို အတွက် ကိုန အံ့ဩသွား၏။ မိန်းကလေးအချို့ကို အထင်ကြီးစပြုလာလေ၏။

နောက် သူတို့ကို မော်လမြိုင် ဖရပ်ပေါ်သို့ ခေါ်ခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့တစ်တွေ အတွက် သာ၍ အကြပ်ကြပ်တော့၏။ သူတို့အင်္ကျီမှာ ပါး၏။ သူတို့လုံချည်မှာ အေးစက်စက်နှင့် ဖြစ်၏။ ဖရပ်ပေါ်တွင် အခင်းမရှိ၊ ခေါင်းအုံးမရှိ။ ဟာလာဟင်း

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ကြီးကို ကြည့်ပြီး အားငယ်သွားမိကြလေ၏။ သူတို့သည် ပွဲလယ်တွင် မိခင်လက်မှ လွတ်သွားသော ကလေးသူငယ်များကဲ့သို့ ယခင်ကကြုံခဲ့တက်ခဲ့သော စိတ်များသည် ခွေကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်သက်စုစသော ဝံသာနုခေါင်းဆောင်မကြီးများကို ညှိထွန်းသည် ဇရပ်ပေါ်သို့ ခေါ်လာလေ၏။ ညှိထွန်းသည် ဒေါ်သက်စုအား ကျောင်းသူ တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး

“ကိုင်း အမေစု သမီးတွေကို ကောင်းကောင်းစောင့်ရစ်ပေတော့။ နောက်ဖေး ဆင်းချင်ရင်တောင် အမေစုလိုက်ပို့ရစ်” ဟု အမေစု လက်သို့ ကျောင်းသူများကို အပ်လိုက်လေ၏။

ဇရပ်အထက်ထက်တွင် ဖျာကလေးများကို ခင်းကြ၏။ သူတို့အဖို့ ဥပုသ် သည်များအသုံးပြုကြသော အုပ်တစ်ချပ်စာလောက်မျှသာ ရှိသော ခေါင်းအုံးငယ် များ ရကြလေ၏။ သို့သော် ကောင်းကောင်းမလောက်။ စောင်မရှိသေးသဖြင့် အကြံရ ကြပ်နေလေ၏။

ကိုမြနှင့် ကိုတင်မောင်တို့သည် မိန်းကလေးများ ခြုံကြရန် အမွေးမပါသော ကော်ဇောဟောင်းကြီးများကို ယူလာကြလေ၏။ ထိုကော်ဇောကြီးမှာ သုံးခန်းပေါက်၊ လေးခန်းပေါက်မျှရှိ၍ ဖုံတထောင်းထောင်းနှင့်နေလေ၏။

လူစေ့ လူငုခြုံနိုင်ရန် မိန်းမဉာဏ်နှင့် ကြံဖန်ကြလေ၏။ သူတို့သည် တစ်ဖတ် သတ် ခေါင်းပြု၍ မအိပ်ဘဲ ခြေရင်းချင်းဆိုင်ကာ အိပ်ကြတော့မှ ခပ်နွေးနွေးကလေး ကွေးနိုင်ကြလေ၏။

သူတို့သည် သို့ကလို အိပ်ရသည့်အတွက် စိတ်ညစ်ရမှန်း မသိ။ ကျောင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဓမ္မရာ၊ ဇာခေါင်းအုံး၊ ကတ္တီပါစောင် ခြင်ထောင်းများကို လွမ်းရမှန်း မသိကြပေ။

ခင်ခင်ကြီးကား ကျောင်း၌နေခဲ့ကြသော ကျောင်းသားများကို “မျိုးဖျက်မ တွေ၊ စိဉ္ဇမာနလောင်းတွေ” ဟု ကြိုမ်းမောင်းရင်း တခါခါ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ထားမြင့်၏ လက်မောင်းပေါ်တွင် သောင်းဇိုကား အိပ်လျက်ရှိ၏။ ထားမြင့် သည် မျက်နှာဖုံးထားသော ကော်ဇောကြီးကို ရင်ပေါ်တွင် မတင်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။ အားလုံးသည် ကော်ဇောကြီးအောက်၌ အိပ်လျက်နေကြရာ ထွန်သွားရာ နက်နက် ထွန်ထားသော ယာမြေနှင့် တူလေ၏။ ဒေါ်သက်စုသည်ကား ထားမြင့်၏ အရှေ့ဘက် နားတွင် တိုင်မီကာ ဆေးလိပ်သောက်လျက်နေလေ၏။ ထားမြင့်က မျက်နှာဖော်ကာ ကြည့်နေသည်ကို မြင်လျှင် ဒေါ်သက်စုက

“ဟဲ့ ဒီသမီးက အိပ်မပျော်သေးဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

“မပျော်သေးဘူး အမေရဲ့”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ထိုအသံကို ကြားသောအခါ သောင်းရီသည်လည်း ခေါင်းကိုလှုပ်လိုက်လေ၏။ ထားမြင့်၏ နားတွင်းသို့ အရိုက

“မမထား၊ အကိုကြီးနဲ့ အမေစု ဘယ်တုန်းက သိသလဲလို့ မေးလိုက်စမ်းပါ” ဟု တိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

“အမေစု ကိုညိုထွန်းတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်တုန်းက သိသလဲ”

“အော်၊ အော် ဟိုခုနက လိုက်ပို့တဲ့ ကောင်ကလေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြာပြီကွယ်၊ ဝံသာနုအလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်တဲ့သူမှန်ရင် အမေ့ကို သိတာချည်းပါ၊ သမီးတို့နဲ့ ဘာတော်သလဲ”

ထားမြင့်သည် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ စဉ်းစားနေခိုက် သောင်းရီက

“ကျွန်မတို့ အကိုကြီး အမေရဲ့” ဟု ဖြေလိုက်မှ

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်နမတွေပဲ” ဟု ထားမြင့်သည် တောင်းသော အဖြေကို ပေးနိုင်လေ၏။

“ဒါထက် မမထား၊ ကိုကိုသောင်းလဲ မတွေ့ဘူးလား”

“ကိုသောင်းဖေလား၊ မလိုက်လာဘူးလား”

“မလိုက်ဘူးထင်တယ်၊ ရီရက်တယ်။ ကိုကိုသောင်းက သိပ်ညံ့တာပဲ။ လိုက်မလိုက် အကိုကြီးကို မေးအုံးမယ်” ဟု ပြောပြီး နေကြရာ ဒေါသက်စုက

“ဟဲ့ သမီးတို့ အိပ်ကြလေ ။ ညည့်နက်လှပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုအကြံကို ကျေနပ်စွာပင် သူတို့ လက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

ကျော်သိန်းတို့ လူစုကား သူများတွေ အိပ်ရသော်လည်း သူတို့ မအိပ်ရသေး။ ချွတ်နင်း၍ ကသော အသွားမျိုးဖြင့် ဟိုချောင်း ဒီချောင်း ချောင်းကာ အရိပ်အကဲ ကြည့်ကြလေသည်။ အချို့ကျောင်းသားများသည် မအိပ်ဘဲ ဘုရားအောက်သို့ ဆင်းရာ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်ကြလေသည်။

ကိုတင်မောင်သည် အဖော်သုံးယောက်နှင့် အတူ နံနက်ကျောင်းသားများ အိပ်ရာမှ အနီးတွင် သောက်ကြရန် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ဖို့ပြင်ကြလေ၏။

ညိုထွန်းကား ဘုရားခြေရင်းသို့ ဆင်းလာလေ၏။ ကျော်သိန်းတို့၏ လူတစ်ယောက်သည် အောက်သို့ ဆင်းလိုက်လာလေ၏။ ညိုထွန်းလည်း သိသဖြင့်

“ဟေ့ လူတွေ၊ ငါပါကွ” ဟု အသံပေးလိုက်မှ “အောရိုက်” ဟု ပြောပြီး ထိုလူငယ် ပြန်တက်သွားလေ၏။ ညိုထွန်းသည် လန်ချားရှာ၏။ မတွေ့။ ညည့်နက်လှပြီ၊ မြန်မာ့အလင်းသို့ ဖောင်မပိတ်မီ အမြန်လျှောက်သွားရ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ထိုနေ့ညတွင် တစ်တိုက်လုံး အလုပ်များနေ၏။ ညဉ့်ဦးမှာကဲ့သို့ပင် စကား ပြောသံ၊ စာလုံးပေါက်သံများ ဆူညံနေလေ၏။ နေ့အယ်ဒီတာများလည်း ညမအိပ်ရဘဲ အလုပ်ဆင်း နေရလေ၏။ သပိတ်သတင်းကို အစုံထည့်နေကြလေသည်။

ညိုထွန်းသည် အယ်ဒီတာရှေ့တွင် ရှိသော သတင်းစာ ပရုအချို့ကို ကြည့်ပြီး များစွာ ကျေနပ်လေ၏။

“ဖောင်မပိတ်သေးရင် ကျွန်တော်တစ်ခုလောက်ရေးပါရစေအုံးဗျာ” ဟု အယ်ဒီတာအား တောင်းမန်လေရာ

“မြန်မြန်လဲရေး၊ တိုတိုလဲလုပ်၊ ဖောင်မရှိတော့ဘူး”

ညိုထွန်းသည် ပြည်သူ့ပြည်သားများထံ ကျောင်းသားများအားကူညီရန် အသနားခံစာတစ်စောင် ရေးကာ ‘သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား’ ဟု လက်မှတ်ထိုးလျက် ထည့်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် အသီးသီး တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းနေကြလေရာ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များမှာ တရေးမျှ မအိပ်ရသည်သာ များလေ၏။

(၅)

ကန်တော်ကြီး၏ ရေမျက်နှာပြင်သည် မိန်းမမြတ်၏ မျက်နှာကဲ့သို့ တည်ကြည်ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေ၏။ ရေငွေ့များသည် ရေပြင်တစ်ခုလုံးမှ ဝှေ့ကာ ကွေ့ကာ လိမ်တွန့်ကာ တက်လာပြီး ကောင်းကင်ဆီသို့ ပျံကြလေ၏။ အရှေ့ကောင်းကင် ပြင်သည် နီပြေပြေအဆင်းဖြင့် ကန်တော်ကြီးပေါ်တွင် မှန်ကြည့်နေ၏။ ညိုမှိုင်းသော သစ်ပင်များသည် ဆီးနှင်းများဖြင့် စိုနေလေ၏။ ဤသို့သော လောကဓာတ်ကြီး၏ သာယာပုံကို ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးသည် သရဖူဆောင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအတူ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့၏ စိတ်နှလုံးများသည် ကြည့်လင် ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေ၏။ သူတို့၏ စိတ်မှ တစ်စက်ယံကောင်းကြခြင်း၊ ပျင်းခိုခြင်း၊ ရန်လိုခြင်းစသော မကောင်းသော ဘဝများသည် ရေငွေ့များကဲ့သို့ ဝေးရာ ပျံတက်သွား ကြလေ၏။ အမိမြန်မာပြည်ကြီးသည် သူတို့၏ စိတ်မနောဟဒယ အကြည်ဓာတ်ပေါ် တွင် ရွှင်ပြုံးစွာ မှန်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၏ ကောင်းမြတ် သော စိတ်အမျိုးမျိုးပေါ်တွင် ယခုအခါ တလှိုက်လှိုက် ဆူနေသော မျိုးချစ်စိတ်သည် သရဖူဆောင်းလိုက်လေ၏။

ယနေ့နံနက် သူတို့နိုးကြသောအခါ လောကသစ်ကြီးသည် သူတို့အား

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





နှုတ်ခွန်းခြွေလိုက်လေ၏။ ယခု လောကကြီးကား တစ်ယောက်တစ်ယောက် ညီအကို ကဲ့သို့ ချစ်ခင်သော၊ မောင်နှမကဲ့သို့ ချစ်ခင်သော မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် သစ်ခဲပြီ။ တစ်ယောက်အကျိုး တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဆောင်ရွက်လိုသော ဝေဒနာဖြင့် သစ်ခဲပြီ။ ကျွန်စိတ်များကို ယယ်ကာ လွတ်လပ်သော ဇောဖြင့် သစ်ခဲပြီ။ ညကကဲ့သို့ အအိပ်ဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲခဲသော ဒုက္ခမျိုးကို ဗမာပြည်အတွက် ငါခံသည်။ သည်ထက်ပင် အဆင်းရဲ ခံဝံ့သည် ဆိုသောသတ္တိဖြင့် သစ်ခဲပြီ။

သပိတ်မမှောက်ခင်က ရန်ဖြစ်ဘက်ဖြစ်သော ရွှေဘော်အား ချစ်မောင်သည် နံနက်အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ရန် ရေယူပေးလေသည်။ ကျောင်းတွင် တွေ့နေသော် လည်း တစ်ခါမျှ မခေါ်ဘူးကြသော ကျော်ခေါင်နှင့် ထွေးမောင်တို့သည် စကားတပြော ပြောနှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြလေ၏။

တင်မောင်၊ သန်းတင် စသော လူတစ်စုကား ကျောင်းသားတွေ မထမီ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပြီးသဖြင့် 'ဟေ့ ဟေ့ ဒို့လူတွေမထကြသေးဘူး။ ဒို့က လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပြီးနေပြီ' ဟု သွေးကြီးကြ၏။

ကျောင်းသူများ အိပ်ရာမှ ထကြသောအခါ ခြံစောင်အဖြစ်ဖြင့် အသုံးတော်ခံ လိုက်သော ကော်ဇောကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေလေသည်။ ဆန်ပြာသူများ၏ ဆံပင်များ၊ မျက်ခုံးမွေးများကဲ့သို့ ဖြူနေလေ၏။ သူတို့သည် မျက်နှာသစ်ကြမည်ပြုသောအခါ ဆပ်ပြာတိုက်စရာ မရှိ၍ အကြပ်ကြို နေလေသည်။

ဒေါ်ရီသီသိန်းဖေခေါ် အမာမြင့်ကလေးသည် လူများတွေရှေ့ဆုံးမှ ဆံပင်ကို ရောင်တွဲထုံးပြီး ဆင်းလာလေ၏။ ဇရပ်နောက်ခန်းတွင်းသို့ဝင်ပြီး ရေအိုးများကို ရှာလေ၏။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပြီး စောင့်နေသော သန်းတင်က ရေခွက်သာ ပေးလာ လေ၏။ အမာမြင့်သည် ရေခပ်ပြီး ပလုပ်ကျင်းလိုက်သောအခါ ထောင်းကန် ညှိနံ့သည် စူးရှစွာ နှာဝကို ချူလိုက်လေ၏။ ထိုညှိနံ့ကြောင့် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ပြီး အသက်ရှူလွှဲသွားရာ အညှိနံ့ကို မှုတ်ထုတ်မည်အစား ရှူသွင်းလိုက်မိရာ အညှိနံ့သည် ကိုယ်ခန္ဓာတွင်း တစ်ခုလုံးကို ဆွဲလိုက်လေ၏။ အမာမြင့်မှာ အော်ဂလီဆန်လာပြီး ပျို၍ ပျို၍ အန်လာလေသည်။

သူ့နောက်တွင် ထိုင်စောင့်နေသော မတင်လှမြင်လေလျှင်

"ဟိုက်၊ ဒေါ်ရီသီ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ" ဟု မေး၏။ အမာမြင့်သည် မျက်နှာတွင် လှိုင်းထအောင် ရှုံ့ပြီး

"ဟီး၊ ဘာအနံ့မှန်းမသိဘူး။ ညှိလိုက်တာ" ဟု ခွက်ကို ပြလိုက်၏။

"သိပြီ၊ သိပြီ။ မနေညက ငါးသတ္တောနဲ့တွေ့ပဲ" ဟု ပြောပြီး ခွက်အသစ် တစ်ခု ထပ်ရှာလေ၏။ ထိုချိန်တွင် ထားမြင့်၊ သောင်းရီ ညွှန်ညွှန်စသည်ဖြင့် အားလုံးပင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ တွေ့သမျှ ခွက်များတွင် ငါးသေတ္တာ အညှီခွဲလျက် ရှိလေ၏။ ထားမြင့်သည် ခွက်များကို ယူပြီး မီးဖိုမှ ပြာများတွင် တိုက်ချွတ်ကာ ဆေးလေ၏။ သောင်းရီကား ရေလောင်းပေးခြင်းဖြင့် ထားမြင့်ကို ကူညီလေ၏။ ခွက်ဆေးနေကြ သောအခါ ကျောင်းသူကြီးများဖြစ်ကြသော မမကြီး၊ မအေ၊ ချစ်စိန်တို့ သည် ရောက်လာလေ၏။ သောင်းရီသည် ဆေးပြီးခွက်များဖြင့် ရေခပ်ကာ သူတို့အား သွားပေးလေ၏။

“သာဓု သာဓု” ဟု ပြောကာ ရေယူ၍ မျက်နှာသစ်သူသစ်၏။ “ကျေးဇူးတင် ပါတယ်” ဟု အင်္ဂလိပ်လိုပြောကာ သစ်သူသစ်ကြ၏။ ထားမြင့်သည် နောက်ဆုံးခွက်ကို ဆေးပြီး ရေထည့်ပြီး

“ဘယ်သူ လိုသေးလဲ” ဟု မေးလေ၏။ မအေမာကား မျက်နှာမသစ်ရသေး။ လက်ဖြင့် မျက်လုံးကို ပွတ်၍ နေလေ၏။

“ကျွန်မ မသစ်ရသေးဘူး”

“ရော့ပါရင်၊ ရှင်ထိပ်မှာ အဆီနဲ့ဖုံ စုလျားရစ်ပတ်ထိမ်းမြားပြီး ရွံဖြစ်နေတာကို ဆေးပစ်ရအောင်” ဟု ထားမြင့်က ခပ်ရွှင်ရွှင်လေးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ

“အော့ မျက်နှာသစ်ရေ ဆက်တယ်ဆိုပါတော့။ ထိပ်ထားက ညီမတော် တစ်ပါးကို အားရစွာ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါတယ်” ဟု မအေမာက ပြန်၍သောလိုက်လေ၏။

ဇရပ်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ သူတို့ အဝတ်အစားများကို ပြန်၍ ကြည့်ကြ၏။ အားလုံးမညစ်နေကြသောကြောင့် အကျီလုံချည်များလဲရန် အလိုရှိကြ လေ၏။ ဒေါ်ရီသီမှာ ဘုရားလမ်းတွင် ဦးလေးတစ်ယောက်၏ အိမ်ရှိသည်။ ညွန့်ညွန့်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက် လမ်းတွင်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ထိုအိမ်များမှ လုံချည်များ၊ အကျီများ ငှားပေးမည်ဟု ဝန်ခံကြလေ၏။ သူတို့သည် အဖော် ၃-၄ ယောက်ဖြင့် သွားကြလေသည်။ သွားခွင့်ကို ကိုနုထံမှာ တောင်းခဲ့ကြရလေသည်။

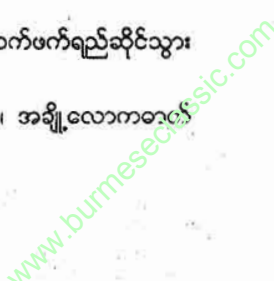
ကျန်ရစ်သူများသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကြ၏။ မအုံးကား တိုင်တစ်တိုင် တွင်မှီကာ သတင်းစာဖတ်လျက်ရှိလေသည်။ အားလုံးသူ့ဘေးမှ ဝိုင်းကြလေ၏။ စာရွက်တွေကို တစ်ရွက်စီ လှသူကလှကြ၏။ အချို့က မအုံးအား ကျယ်ကျယ်ဖတ်ရန် ပြောကြလေ၏။

လက်ဖက်ရည်သည် သူတို့ရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။ မည်သူမည်ဝါ လာပေးသည် မသိ။ ထမနဲများကိုလည်း စားကြရလေ၏။

ကျောင်းသူများကား သတင်းစာဖတ်သူ ဖတ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား သူသွား၊ ရေချိုးသူချိုး ဆူညံနေလေ၏။

ကျောင်းသားကြီးများမှာ ယနေ့ ၂၆ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ အချို့လောကဓာတ်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ပညာသင်များအတွက် လက်တွေ့ပညာတွင် စာမေးပွဲရှိသဖြင့် သွားတားမြစ်ရန် စီမံကြလေသည်။

ကိုနုသည် ဇရပ်တိုင်းသို့သွား၍ ညက ကောင်းစွာအိပ်ကြရ မအိပ်ကြရ၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြ မရှိကြ၊ ပျော်ကြ မပျော်ကြ လိုက်မေးနေလေသည်။ စစ်မြေပြင်တွင် တစ်တဲမှ ထွက် တစ်တဲမှာ ဝင်လျက် စစ်သားများကို ကြည့်ရှုနေသော စစ်ဗိုလ်ကြီးနှင့် တူလေတော့၏။

(၆)

ကျောင်းအရာရှိများကား ကျောင်းသားများ၏ ပြုမူပုံကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။ သူတို့သည် ကျောင်းသားများ ထိုကဲ့သို့ ညီညွတ်စွာ သပိတ်မှောက် ထွက်လိမ့်မည်ဟု မတွေးခဲ့ကြ။ ကိုနုကို ကျောင်းထုတ်ကာမျှဖြင့် ဤမျှကျောင်းသားများ မခံနိုင်မရပ်နိုင် ဖြစ်ရသလောဟု အံ့သြကြ၏။

ကျောင်းသားများ၏ နစ်နာချက်များကို မမြင်ကြသော သူတို့အတွက် ကိုနုကို ကျောင်းထုတ်ပစ်ခြင်းသည် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြ လေသည်။ ကျောင်းသားတိုင်းသည် နာကျည်းစရာတွေ ပွက်ပွက်ထအောင် ရှိနေသဖြင့် ဤသို့ သပိတ်မှောက်သည်ကို သူတို့မသိကြ။ အမျိုးသားစိတ်သည် ယူနီဗာစီတီရပ်ကွက် တွင် စည်စည်ကားကား ပေါက်နေသည်ကို သူတို့မသိ။

သူတို့သည် အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားများဖြင့် ထယ်ထယ်ဝါဝါ လုပ်ကာ ကျွန်ုပ်ညာကို ပညာကောင်းထင်စေရန် ဗမာလူငယ်များအား လှည့်စားနေခဲ့ သော သူတို့အကောက်ဥာဏ်ကို လူငယ်အချို့ ထင်းနေအောင် မြင်နေကြသည်ကို မသိ။

ကိုနုအား ကျောင်းထုတ်ပစ်ကာမျှဖြင့် သပိတ်မှောက်မည်ဟု သူတို့တွေးမိ လျှင် ကိုနုအား မျက်စောင်းထိုး၍မျှ ကြည့်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

သူတို့ပို၍ တုန်လှုပ်သွားသည်မှာ ကျောင်းသူများ သပိတ်မှောက်လိုက်သွား ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကြီးနှင့် အချို့ဆရာများသည် အင်းလျားကျောင်းဆောင်သို့ အပြေး သွားကြလေ၏။ သပိတ်မှောက်သူများ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို စစ်ဆေးကြ၏။ နောက် သူတို့မိဘများထံသို့ ကြေးနန်းရိုက်၍ “ခင်ဗျားသမီး သပိတ်မှောက်ရာသို့ ထွက်လိုက်သွားပြီ” ဟု အကြောင်းကြားကြလေ၏။





ဆရာကြီးသည် ကျောင်းဆောင်အသီးသီးမှ ဝါဒင်နှင့် ဒုတိယဝါဒင်များကို ခေါ်၍ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားမည်မျှများကြောင်း၊ မည်မျှကျန်ရစ်ကြောင်းကို စုံစမ်း၏။ ကျန်ရစ်သူများတစ်ဖက်သို့ ကူးမသွားနိုင်ရန် ကြံလုံးဖန်လုံးများကို ထုတ်ကြလေ၏။ အချို့သစ္စာတော်သိသော (loyal Section)ကျောင်းသားများကို အမျိုးမျိုး အသုံးချရန် သဘောတူကြလေ၏။

ဘသန်း၊ တင်ဦး၊ မောင်သင်း၊ မောင်မောင်ကလေး၊ စသောအလိုတော်ရှိ ကျောင်းသားများမှာ စန်းပွင့်လျက်ရှိလေ၏။ ဆရာများက သပိတ်မှောက်အကြောင်း စုံစမ်းလာလျှင် နှာခေါင်းရှုံ့၍ မကောင်းပြောရန် အဆင်သင့် ရှိကြကုန်၏။ သူတို့သည် သပိတ်ကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကျောင်းဆရာကြီးများထက် ရွံရှာစက်ဆုပ်ပုံပေါက်လေ၏။

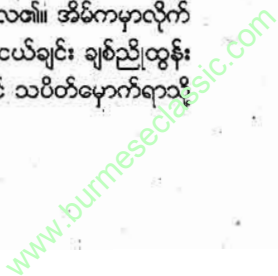
ကိုသန်းမြင့်ကား အေးအေးပင်။ ယခုမှ ကျောင်းတွင် လူတိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် စောင်းတီးလို့ ပိုကောင်း၏။ ကဗျာစာပေများကို ဖတ်ဖို့ အချိန်ပိုရလေ၏။ တွေး၍ ပိုကောင်းလေ၏။ ကိုသန်းမြင့်သည် သပိတ်ကို အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် မုန်း၏။ သပိတ်ခေါင်းဆောင်သူများထဲတွင် သူ့အား အရှက်ခွဲဖူးသောသူ၊ ချစ်သူကိုမရအောင် လုပ်ဖူးသူ၊ ချစ်သူကို သူ့အတန်းမှ အခြားအတန်းသို့ ပြောင်းပစ်သော ညိုထွန်းပါလေသည်။ သူကဲ့သို့ သပိတ်ကို ဂရုမစိုက်သူ ကျူတာကလေးတွေလည်း အများပင်ရှိ၏။

သို့သော် သပိတ်မှောက်သည်ကို အားရ ကျေနပ်စွာကြည့်နေကြသော ကျူတာတွေလည်း အများပင်ရှိလေသေးသည်။ ကိုဝင်း၊ ကိုကိုကြီး၊ ကိုသိန်းစသော ဆရာကလေးများသည်ကား ဤအတန်းအစားထဲမှ ဖြစ်လေ၏။ သူတို့သည် ကျောင်းသားများ၏ စွန့်ပုံ၊ ညီညာပုံကို ချီးကျူးကြ၏။ ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သပိတ်မှောက်သူများကို အားပေးရပါမည်နည်းဟု တွေးကြလေ၏။ သူတို့သည် ကျောင်းသားတွေ ဘုရားပေါ်၌မည်သို့နေရသည် ထိုင်ရသည်ကို သိလို၏။ ကြည့်လို၏။ ဆင်းရဲနေကြမည်လော၊ ပင်ပန်းနေကြမည်လောဟု စိုးရိမ်ကြ၏။ အချို့သတ္တိပိုကောင်းသူများသည် ကျောင်းသားများ နေရာသို့ သွားကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

သူတို့သည် သတင်းစာကိုဖတ်၍ စိတ်ကြွနေကြလေ၏။ ခဏခဏ တစ်ယောက်ယောက်အခန်းတွင်စုကာ သပိတ်အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြလေ၏။

ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် သောင်းဖေသည် ပင်းယကျောင်းဆောင်အထက်ဆုံး အထပ်၌ မှိုင်နေလေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လွန်ပွဲကြီး ကျင်းပနေလေ၏။ အိမ်ကမှာလိုက်သော စကားအတိုင်း စာမေးပွဲကိုလည်း အောင်ချင်၏။ သူ့သူငယ်ချင်း ချစ်ညိုထွန်း နောက်သို့လည်း လိုက်လို၏။ ယနေ့နံနက် သူ့နှမ သောင်းရီပင် သပိတ်မှောက်ရာသို့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လိုက်သွားပြီဆိုသောအခါ သူ့ အထူးရှက်မိ၏။ 'ငါသိပ်ညံ့တာပဲ' ဟု သူ့ကိုယ်သူ အကြိမ်ကြိမ် အပြစ်ဆိုနေလေ၏။

သူသည် ညိုထွန်းအခန်းရှေ့သို့ လျှောက်ခဲ့ပြန်လေ၏။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲနှင့် ပြတင်းပေါက်တရုတ်ကပ်ကြားမှ ချောင်းကြည့်လေ၏။ တစ်ခန်းလုံးမှာ ကလေးတွေ ခြေနင်းလုပ်စီးထားသော စာသိုက်ကဲ့သို့ ရှုပ်ပွေနေလေသည်။ လုံချည်တစ်ထည်မှာ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ရောက်နေလေ၏။ ဆွန်ယက်ဆင်၏ အရုပ်ကားကြီးမှာ ဇောက်ထိုးကြီး ကျနေလေ၏။ သောင်းဖေသည် ကြည့်ပြီး ရင်ဖိုလာလေ၏။ အသက်ရှူလွဲသွားပြီး သည်းထန်စွာ ရှိုက်လိုက်မိလေ၏။ မြောက်ဘက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေလေ၏။

မနေ့မနက်က ညိုထွန်းသူ့အခန်းသို့ လာသည်ကို သူ့စိတ်တွင် ပေါ်လာလေ သည်။ ညိုထွန်းသည်သွားတိုက်ရင်း သူ့အခန်းတွင်းသို့ လာလေ၏။ သူသည်ညိုထွန်း ထံမှ သတင်းထူး ကြားရမှာပဲဟု မျှော်ကာ နားစွင့်နေလေ၏။ ညိုထွန်းသည် တိုက်နေ သော သွားပွတ်တံကို ထုတ်ပြီး

“ဟေ့ သပိတ်တော့ မှောက်ဖြစ်မှာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။ သူက ဘာမျှမပြော။ ညိုထွန်းကိုသာ ငေးကြည့်နေလေ၏။

“ဒို့တစ်တွေတော့ ဘယ်သူမပါပါ စာမေးပွဲကို အဖျင်းဆုံးသပိတ်မှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရမလား”

“စဉ်းစားလေ၊ ဒီပြင် လူကို ကျွန်တော်က အတင်းခေါ်ချင်ခေါ်မယ်။ ခင်ဗျား ကတော့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ပေါ့” ညိုထွန်းသည် သွားတိုက်နေ ပြန်လေ၏။ သွားတိုက်၍ပန်းလှုပ်နေသောကြောင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးသည် အောက် သို့ လျှောက်ကျနေလေ၏။

သောင်းဖေသည် မနေ့ကတည်းက စဉ်းစားခဲ့၏။ မနေ့တည်းက လိုက်လို၏။ သို့သော် သူတစ်ခု တွေးမိပြန်သည်။ သပိတ်မှောက်လျှင် ကျောင်းမှ ထမင်းရတော့မည် မဟုတ်။ ဝယ်စားရတော့မည်။ ကျောင်းမှာကဲ့သို့ လက်ဖက်ရည်ရတော့မည်မဟုတ်။ ဝယ်သောက်ရတော့မည်။ ကျောင်းမှာ ဘယ်မှမထွက်ဘဲနေ၍ ခရီးစရိတ်ကုန်စရာမှရှိ။ မြို့ထဲမှာမှ သပိတ်ကိစ္စဖြစ်စေ၊ မိမိကိစ္စဖြစ်စေ ပေါ်လာ၍ သွားရသော် စရိတ်ကုန်ကျ စရာရှိသည်။ တိုတိုပြောရသော် ငွေတစ်ဆယ်စ ဆယ့်ငါးကျပ်စ အဖျင်းဆုံးပါမှ ဟန်မည်ဟု သူတွက်၏။ ယခုမူ သူ့မှာ ငွေတစ်ကျပ်တစ်ပြားမှ မရှိတော့။ လကုန်ခါနီးငွေ ကုန်နေလေသည်။ ငွေမရှိဘဲ လိုက်သွား၍ အစားအသောက်အတွက် အကြပ်ကျနေ သော် ရှက်စရာ ကောင်းလှမည် သူ့တွေး၏။ ထိုအတွေးဖြင့် မိဘများ မှာလိုက်သော စကားသည် ပေါင်းစပ်ကာ မလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖန်တီးလိုက်လေသည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သူသည် တစ်သက်လုံးက အေးအေးစာဖတ်၍သာနေခဲ့၏။ အများကိစ္စ သာရေး၊ နာရေး၊ မြို့ရေး၊ ရွာရေးကိုမျှ မဆောင်ရွက်ဖူးသဖြင့် ဗမာပြည်တွင် အများ ကိစ္စနှင့် လုပ်ကြံ ကိုင်ကြံသော အခါ ကျွေးသူမရှာ၊ မွေးသူမရှာ၊ ပေးသူမရှာ၊ ကမ်းသူ မရှားသည်ကို လုံးဝမသိရှာ။

ခေါင်မိုးစွန်း၍ စာကလေးများသည် တစ်စီမြဲမြဲ နေလေ၏။ လေပြေကလေး သည် သွေးလာပြန်လေ၏။

သူသည် သူ့နှမတွင် ငွေရှိဦးမှာပဲ။ ဒါကြောင့် သူလိုက်သွားတာဟု တွေးပြီး လိုက်ရန်ကြံစည်သေး၏။ 'ကောင်မလေးမှာလဲ ပိုပိုမိုမို ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး' ဟူသော အတွေးဖြင့် သူ့အကြံကို ပယ်ပြန်၏။

သူသည် ညိုထွန်းကိုသာ သတိရနေ၏။ သူ့မျက်နှာကလေးကိုသာ ရှေ့က လေဟာပြင်ကြီးတွင် မြင်နေရလေ၏။ သောင်းဖေသည် ဝရံတာလက်ရမ်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်နေလေ၏။ စာကြည့်မယ်ဟု သူကြံ၏။ အကြံမမြောက်။ လွမ်းစိတ်၊ ဆွေးစိတ်၊ ရှက်စိတ်တို့သည်သာ တဝဲလည်လည်း ပေါ်ပေါက်နေလေ၏။

ဘတ်စကားတစ်စီး ကျောင်းအောက်၌ ထိုးရင်သံကို ကြားရလေ၏။ နောက် လူတွေ ဆင်းသံ၊ ကျောင်းပေါ်သို့ အပြေးတက်လာကြသံကို ကြားရလေ၏။ အခန်း တံခါးတွေကို သော့ဖွင့်သံလည်း နောက်ထပ်ထွက်လာပြန်လေ၏။ သောင်းဖေကား တွေ၍သာနေ၏။

မကြာမီ ခင်မောင်ကလေးနှင့် သိန်းမောင်သည် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာလေ ၏။ သောင်းဖေသည် မျက်နှာကို မီးကင်လိုက်သလို ပူထူလာလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ကို မကြည့်ရဲ။ သူတို့တစ်တွေကား သပိတ်မောက် ကျောင်းသားများဖြစ်ကြလေသည်။ 'ဘာလိုပြန်လာကြပါလိမ့်နော်။ ငါ့နှယ် ခက်ပါတီ။ ငါ့ကို သောင်ပြင်မှာစွန့်ထားတဲ့ခွေးလို ပြန်မကြည့်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ပစ်ခဲ့ကြပါတော့' သောင်းဖေသည် စဉ်းစားမိလေ၏။ သူတို့ကို ရင်ဆိုင်ရမည်မှာ သောင်းဖေအတွက် မယားနှင့် အိပ်နေသော လင်ငယ်သည် လင်ကြီးကို ရင်ဆိုင်ရမည်ထက် ကြပ်နေလေ၏။

သောင်းဖေ၏ မျက်နှာသည် ရှက်သွေးများဖြင့် နီနေလေ၏။ ခင်မောင်က လေးနှင့် သိန်းမောင်သည် စပ်ပြီးပြီးလုပ်လျက် သူ့အားကြည့်ကြ၏။ သောင်းဖေသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြေးပြီး တံခါးပိတ်လိုက်လေ၏။ သူတို့သည် ရယ်ကြလေ၏။ သောင်းဖေကား အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်အိပ်လိုက်လေ၏။

ခင်မောင်ကလေးက

“သစ္စာမဲ့တဲ့ လူညံတွေကို ဒို့တစ်တွေက ဆွဲခေါ်မှာလိုလို ထင်ကြသလား။ ဒို့က ဘယ်သူမှ ဆွဲမခေါ်ဘူး။ ဒို့လာတာက ဒို့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းမလို့ လာကြတာ” ဟု

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





သိန်းမောင်အား လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

သောင်းဖေကား ငိုပစ်လိုက်ချင်လေ၏။

သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားတစ်စုသည် သူတို့ဝတ်ရန်၊ အိပ်ရန် အဝတ်အထည်များကို လုံလောက်စွာယူ၊ စာဖတ်ရန် စာအုပ်များကို ယူကြလေ၏။ နောက်သဟာယခန်းတွင်းမှ ယခုနစ်ပင်းယ ကျောင်းဆောင်သားများ စုရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို ဖြုတ်ယူကြလေ၏။

မကြာမီ ဘတ်စကားပေါ်သို့ တက်သံ၊ ဘတ်စကားကြီး ထွက်သံသည် ပေါ်လာလေ၏။ ဟွန်းတီးသံမှာ တိတ်ဆိတ်သော ကျောင်းတိုက်တွင် မိုးကြိုးသံလို ပြင်းစွာ ပေါ်လာလေ၏။ ပဲ့တင်၍ပင် သွားသေး၏။

သောင်းဖေကား မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးနှင့် ကပ်ကာ လှဲနေဆဲပင်။

(၇)

တငွေသည် တိုက်ပန်းကန်ပြားလောက်ရှိသော မောင်းကလေးကို ထုလျက် အောက်မှ အထက်သို့ တန်ဆောင်းတလျှောက်တွင် တက်လေ၏။ “ဘုရားကြီး ရင်ပြင် ရာဟုထောင့်တန်ဆောင်းကြီး၌ အစည်းအဝေးရှိပါသည်ဗျို့”ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်လေ၏။

“မြန်မြန် အစည်းအဝေးကို လာကြပါဗျို့”

“တစ်ယောက်မကျန် တက်ကြပါဗျို့”

“နောင် နောင် နောင် နောင်”

“ဘယ်အချိန်လဲ ကိုဘငွေ”ဟု တစ်ယောက်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

“အခုပဲ၊ အခုပဲ”

ကျောင်းသားများသည် စုရုံးကာ ဘုရားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ မော်လမြိုင် စရပ်မှ ကျောင်းသူများလည်း အားလုံးပင်လိုက်သွားကြလေ၏။

အစည်းအဝေးကို ဦးခေါ်သံတန်ဆောင်းကြီးတွင် ကျင်းပလေရာ တန်ဆောင်းတစ်ခုလုံး ပြည့်နေလေ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ ကော်မတီအချို့နှင့် ကျောင်းသူများ ထိုင်ကြလေ၏။ အစည်းအဝေးစသောအခါ ကိုနုကို ဥက္ကဋ္ဌတင်ကြလေ၏။ ကိုနုမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ခန့်ညားသော ကုလားထိုင်ကြီးနှင့် မထိုင်ရတော့ဘဲ ရှေ့ဆုံးနေရာ အလည်တည့်တည့်တွင် တင်ပလ္လင်ခွေ၍ ထိုင်နေလေသည်။ သူသည် ဘုရားဆင်းတုကြီးကို ကျောပေး၍ ပရိသတ်ဘက်လှည့် ထိုင်လေသည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ကိုနုသည် သပိတ်မှောက်ခဲ့ကြပြီး အဆင်းရဲအပြုငြင်ခံနိုင်ကြသောကြောင့် ကျောင်းသားများကို ချီးမွမ်းပြီး စည်းကမ်းစနစ်နှင့် နေကြရန်၊ ဖွဲ့ကောင်းကောင်းထားရန် ပြောပြီးနောက်

“ ခုသပိတ်မှောက် ကျောင်းသားများကို အုပ်ချုပ်ဖို့ သပိတ်မှောက်ကျောင်း သားများရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ဘွဲ့ခံကောက်တား ကောင်စီတစ်ခု ဖွဲ့စည်းဖို့လိုတယ်။ ယနေ့အစည်းအဝေးရဲ့လုပ်ငန်းဟာ အဲဒါ ပထမပဲ” ဟု ပြောပြီး ကိုနုသည် ထိုင်လေ၏။

ကျောင်းသားများသည် တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကြည့်ကြ၊ ဟိုဘက်သည် ဘက် လှည့်ကြည့်ကြဖြင့် နေကြလေ၏။ ထိုအခါ ကိုလှဖေက ထပြီး

“ဘွဲ့ခံကောက်တား ကောင်စီဖွဲ့ရန် သဘောတူပါတယ်။ မရှိမဖြစ်တဲ့ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော်သဘောအရ ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင်လျှင် နှစ်ယောက်ကျ။ ဂျပ်ဆင်က လဲ နှစ်ယောက်၊ နေ့ကျောင်းသားများကလဲ နှစ်ယောက်စီ ရွေးကောက်ပြီး ဖွဲ့စေလိုပါတယ်” ဟု အကြံပေးလေ၏။ ကျောင်းသားများသည် စဉ်းစားကြ၏။ အချို့က များသည် ထင်ကြ၏။ အချို့ကက ၃ ယောက်စီမှ ကောင်းမည်ထင်ကြ၏။ အချို့က ဒါဘဲ ကောင်းတယ်ဟု စဉ်းစားမိကြလေ၏။ မိန်းကလေးများကား ကြည့်နေကြ၏။ နားထောင် ၍သာနေကြလေ၏။

ကိုစိုးထွန်းသည် ထလေ၏။ ကျောင်းသားများက လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးကြလေ၏။ သူကား စကားမပြောသေး။ မေးရှေ့ထိုးလျက် မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့ထားပြီး ပရိသတ်ကို နှိပ်လိမ့် ပြင်သစ်ပြည်က နေလျက် ပင်လယ်ကြီး ကျော်ပြီး ဘီလတ်ကို လှမ်းကြည့်သကဲ့သို့ ကြည့်နေလေ၏။

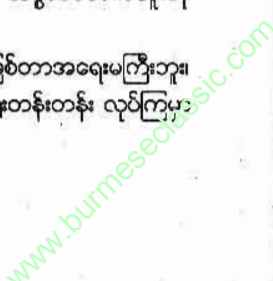
“ကျွန်တော် ကိုလှဖေ ပြောတာသဘော ကျပါတယ်။ တစ်ကျောင်းဆောင် ၂ ယောက်အပြင်၊ ခုသမဂ္ဂအသင်းကော်မတီ ၆ယောက်၊ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ငွေထိန်း၊ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌများကိုလဲ ဘွဲ့ခံကောက်တားကောင်စီ အရာရှိများအဖြစ်နဲ့ ထည့်ထားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အိပ်ကပ်အော်ဖီရှို (Ex-officio) မင်းဘားအဖြစ်ဖြင့်လား” ဟု မစ္စတာ ဘနားဂျီက မေးရာ စိုးထွန်းက “ဟုတ်တယ်” ဟု ဖြေလေ၏။

ညိုထွန်းသည်ကား ဘာမျှထမပြောဘဲ ဟိုလူစုကနေ၍ သည်လူစုထံလာ၊ သည်လူစုထံက ဟိုလူစုထံသွားကာ စကားဆွေးနွေးနေလေ၏။ သူသည် သပိတ် မှောက်လုပ်ငန်းတွင် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ပါဝင်ပြီဟု ထင်ရသူ၊ သစ္စာမဖောက်ဘူးဟု ထင်ရသူများထံသွား၍ စကားပြော၏။

“ကိုအောင်မြင့်ရ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဖြစ်တာ မဖြစ်တာအရေးမကြီးဘူး။ ကျွန်တော်တို့က အတွင်းက နေရနေရ အပြင်က နေရနေရ ရိုးရိုးတန်းတန်း လုပ်ကြမှာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဘဲ။ ကြီးစားပြီး သပိတ်မှောက်အတွက် ဆောင်ရွက်ကြမှာဘဲ မဟုတ်လား။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ရှေ့ကနေနေ၊ နောက်ကနေနေ မထူးပါဘူးဗျာ”

“အဲဒီတော့ ကျောင်းဆောင်အသီးသီးမှာ ရှေ့က နေချင်သူတွေ ဂုဏ်လိုချင်သူတွေရှိမယ်။ ခေါင်းဆောင်အခေါ်ခံချင်သူတွေရှိမယ်။ သူတို့လဲ လုပ်အားကိုင်အားရှိအောင် မြှောက်ပေးလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီလူမျိုးတွေကို ထိုးတင်လိုက်ပါ။ ဝေဝေဝက်နဲ့ မစွန့်ရဲ စွန့်ရဲနေတောင်မှ ဒီလို တာဝန်ခံနေရာကို ပေးလိုက်ရင် အဲဒီလိုလူတွေဟာ သပိတ်မှာ မြဲသွားမယ်ထင်တယ်”

“မြဲသွားမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ စိတ်နည်းနည်း ညွတ်လိုက်လာတဲ့လူထဲကလဲ ဒီလို အသားယူချင်တာတွေ များတာဘဲ။ အချို့ကြိုက်သူကို အချို့ကျွေးပြီး ချောသလို အသားယူချင်သူကို တင်ကြတာပေါ့”

ညိုထွန်းသည်ကို ဤသို့လုပ်ခြင်းဖြင့် သပိတ်အားတောင်းမည်ဟု မျှော်လင့်၏။ ရိုးသားစွာ သပိတ်မှောက်သူတို့သည် ဂုဏ်မခံပဲ လုပ်ရာရောက်သည်ဟု ထင်မိလေ၏။ စွန့်ခြင်းတစ်မျိုးဟု ယူဆလေ၏။ ဤသို့ စွန့်ခြင်းမျိုးကား မှားသည်ဟု သူမတွေးမိ။ ဂုဏ်လိုချင်သူများမှာ တကယ်စိတ်ကောင်း စေတနာနည်း၍ ရရှိထားသော တာဝန်ကို အလွဲသုံးစားပြုမည်ဟု သူမမြင်မိပေ။

“ဒီလို အသားယူချင်သူမရှိတဲ့ ကျောင်းဆောင်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ လူတွေကို တင်ကြမယ်။ ကဲ လုပ်ပေတော့” ဟု ညိုထွန်းသည် အောင်မြင်အားမှာချီးပြီး အခြားအဆောင်မှ သူ့လူတစ်စုထံ သွားပြန်လေ၏။

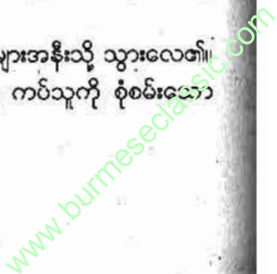
ဘွိုက်ကောက်တားကောင်စီ (သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများအဖွဲ့)ကို ဖွဲ့ပြီး နောက် လိုလားအပ်သော အချက်များကို ဆွေးနွေးကြလေ၏။ တစ်ယောက် တစ်ချက် နစ်နာမှုတွေကို ပြောနေကြရာ မဆုံးနိုင်ဘဲ ရှိသည့်အပြင် ရှုပ်၍ရှုပ်၍သာ သွားလေ၏။

နောက်အစည်းအဝေး သဘောတူတောင်းဆိုချက်များကို ဘွိုက်ကောက်တား ကောင်စီက အားလုံးသော ကျောင်းသားများ၏ ကိုယ်စားကြေညာရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

ကျော်သိန်း ဖေခင်၊ လှဖေ၊ အောင်မြင့်စသော လူတစ်စုသည် ဘွိုက်ကောက်တား ကောင်စီတွင် မပါကြဘဲ အပြင်တွင် အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ကြလေ၏။ ကျော်သိန်းအားစုံထောက်ဘက်ဆိုင်ရာ မင်းကြီးအဖြစ်ဖြင့် အသုံးတော်ခံစေ၍ ဖေခင်ကား တရားပွဲများစီစဉ်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်လေ၏။ အောင်မြင့်သည်ကား ငွေခံဘက်၌ ကြီးမှူး၍ လုပ်ကိုင်လေ၏။ လှဖေကား အထွေထွေပင်။

အစည်းအဝေးပြီးလျှင် ညိုထွန်းသည် ကျောင်းသူများအနီးသို့ သွားလေ၏။ ယခုအခါမူ ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းသူများအနီးသို့ ကပ်သူကို စုံစမ်းသော

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





မသကာသော၊ သရော်သော မျက်စိဖြင့် မကြည့်ကြ။ ကိစ္စရှိ၍သာ၊ မောင်လို နှမလို ရှိ၍သာသွားရဲလာရဲသည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်ကြလေ၏။

ထားမြင့်နှင့် သောင်းရီကား ညိုထွန်းသူတို့အနီးလာသည်ကို မြင်လိုက်၏။ ညိုထွန်းသည် ခင်ခင်ကြီးတို့၊ ညွန့်ညွန့်တို့အနီးသို့ ကပ်ပြီး

“ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဘာလိုနေကြသလဲ။ ကျွန်တော်တို့အကူအညီလိုရင် ပြောနော်။ ဘာမှအားမနာကြနဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

“ဟာ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို စာထည့်ချင်တယ်။ စာတိုက်လဲ သွားပြီး ခေါင်း မဝယ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါ ထည့်ပေးရင်တော့ ကျေးဇူးပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့အိမ်က စိတ်မချဖြစ်နေမယ်။ ရေးရေး၊ ကျွန်တော်ထည့်ပေးမယ်”

ညိုထွန်းသည် ခင်ခင်ကြီးတို့နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်သွားရင်း ပြောနေခိုက် ထားမြင့်နှင့် သောင်းရီသည် စကားတစ်ပြောပြောနှင့် ကျောင်းသူများ၏ နောက်ဆုံးက ရောက်နေလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့တင်မကဘူး။ တစ်ခြားလူတွေလဲ ဒီလိုဘဲ စာရေးချင်ကြမှာ အရေးခိုင်းပါ။ ကျွန်တော်ထည့်လိုက်မှာပေါ့။ မခင်ခင်ကြီးကဘဲ စာတွေစုယူထား၊ ကျွန်တော်လာယူမယ်”

ညိုထွန်းသည် နှေးနှေးကလေး သွားလိုက်လေ၏။ ခင်ခင်ကြီးတို့ ရှေ့ရောက် သွားပြီ မကြာမီ သူ့ကို ထားမြင့်တို့က မိလာခဲ့လေ၏။ ထားမြင့်ကား ဆယ့်တစ်ပဲတန် လေယာဉ်ပျံတံဆိပ်သရက်ထည်လုံချည်ကို ဝတ်လျက်ရှိ၏။ သူ့လုံချည်မှာ ရေတစ်ခါ သာချရသေးသောကြောင့် တဂျွမ်းဂျွမ်းမြည်လျက်ရှိလေ၏။ အင်္ကျီမှာမူ ပွနေလျက် သူ့သေးသွယ်သည် လက်တံကလေးတွင် ကျယ်နေသော အင်္ကျီလည်ပေါက်သည် လျော့ယီးယီးကျနေလေ၏။ အောက်ဆုံးကြယ်သီးတပ်သော အင်္ကျီထောင့်စွန်းကား ဆင်နားရွက်ကြီးခပ်သလို ဖြစ်လေ၏။

“ထားကို ဒီလုံချည် ဒီအင်္ကျီနဲ့ကြည့်ရတာ တောသူကြီးလိုပဲ” ဟု ညိုထွန်းက ပြုံး၍ပြောလိုက်လေသည်။

“အောင်မာ၊ ဒီဟာတောင် ကံကောင်းလို့ ဝတ်ရတာ။ မနက်က ဒေါ်ရိုသီတို့ ငှားလာတယ်။ တောသူနဲ့တူရင် တော်သေးရဲ့ နတ်ကတော်ကြီးနဲ့ တူနေမှာသာစိုး ရတယ်”

ညိုထွန်းက သောင်းရီဘက်လှည့်ပြီး

“မတူဘူး၊ မဟုတ်လားအရီ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒါတော့ အကိုကြီး မျက်စိထဲမှာ မြင်သလိုပေါ့” ဟု ပြောပြီး ပြုံးနေလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သောင်းရီ၏ အကျီမှာမှ ကြပ်၍ နေလေ၏။ လုံချည်ကား ပန်းနုရောင်လုံချည်ဖြစ်၍ သောင်းရီနှင့် များစွာလိုက်၏။

“ညီမလေးအကျီကတော့ သိပ်ကြပ်နေတယ်။ ထားနဲ့လဲဝတ်ကြပါလား” သူတို့သည် တောင်ဘက်စောင်းတန်းအဆိပ်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ပန်းသည်များကား ပန်းရောင်း၍ မကောင်းသော်လည်း ကျောင်းသားများကို ကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင်နေကြလေ၏။

ထားမြင့်သည် အောက်သို့ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ခေါင်းတွေခေါင်းတွေ ညပ်နေလေ၏။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆင်းနေကြသည်ကို ခေါင်းတွေနိမ့်နိမ့်သွားသည်ကို ကြည့်သဖြင့် သိရလေ၏။

လဲပြီး ဝတ်ကြည့်သားဘဲ။ အရီရဲ့ အကျီ ကျွန်မဝတ်တော့ ခါးတိုနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဝတ်မဖြစ်ဘူး” ဟု ထားမြင့်က ပြောပြီးရယ်လေ၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ဆင်းသွားကြလေ၏။ အထက်မှ “ဒီနူညနေ အိစ္စတ်ရက်စတော့ရင့်က ဒန်ပေါက်ထမင်း ကျွေးပါလိမ့်မယ်ဗျို့” ဟု အော်သံသည် စောင်းတန်းတစ်ခုလုံး လွှမ်းသွားလေ၏။ အချို့က “နိပ်ပြီဟ” ဟု အော်ကြလေ၏။ “တော်တော်သိတတ်တဲ့ ကုလားပဲ” ဟု တစ်ယောက်က မုတ်တမ်းတင်လိုက်ရာ “ဒို့ကျောင်းသားတွေဆီက ယူနေတာဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ဆိုတာကိုလဲ စဉ်းစားပါအုံး” ဟု အခြားတစ်ယောက်က ချေပလိုက်၏။ “ကုလားဆိုတာ ကိုယ့်အကျိုးရှိမှလုပ်တာ။ ခုကြော်ငြာတစ်မျိုးပေါ့” ဟု သည်ပြင်အခြားတစ်ယောက်က ဋီကာဖွင့်လိုက်လေ၏။

“ထားတို့ ငွေသုံးဖို့ မပါလာဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ မပါဘူး”

“ကိုယ့်ဆီက ယူထားလေ”

“ငါးကျပ်လောက်ယူထားတာပေါ့”

“တော်တော်ကြာ လာပေးမယ်။ အိမ်လဲ စာရေးကြအုံး။ ကြားလားအရီ။ ကိုသောင်းဖေတစ်ယောက်မပါလာတာ အကိုကြီးဝမ်းနည်းတယ်။ သူများတွေက ပြောနေကြ တယ်။ အကိုသူငယ်ချင်းအရင်းတောင်ပါအောင် မခေါ်နိုင်ကောင်းလားတဲ့”

“ညီမလေးတော့ ရှက်တယ်။ ကိုကိုသောင်းက သိပ်ခက်တာဘဲ။ ညီမလေး သူ့ဆီလဲ စာရေးလိုက်မယ်”

“အကိုကြီးသူငယ်ချင်း ဒီလောက်ရိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကဲ တက်ကြ၊ သွားမယ်။ စာရေးထားကြ ။ ခဲပဲ ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

ထားမြင့်တို့သည် မော်လမြိုင်ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။ မော်လမြိုင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဇရပ်ကား လူစည်ကားလျက်ရှိလေ၏။ စောင့်ရှောက်ရေးကော်မတီလည်း ဒီမှာရှိ၏။ အကျွေးအမွှေး လူစုလည်း ရှိလေ၏။ ကျောင်းသူများသည် ဇရပ်ပေါ်သို့ တတ်ကြလေ၏။ မိဘများထံသို့ စာရေးပေးကြလေ၏။

ခင်ခင်ကြီး၏ ခင်မာမြေစာရင်း ဝန်ထောက်ခေါ်လယ်ဝန်ဖြစ်လေ၏။ သူ့တွင် မိခင်မရှိတော့ပဲ ခင်မုတ်ဆိုးဖိုကြီးနှင့် နေရ၏။ ခင်ခင်ကြီးကား သူ့ကို များစွာ အလိုလိုက်လေ့ရှိ၏။ သို့သော် ဤအရေးကဲ့သို့သော အစိုးရမကြိုက်သော အလုပ်တွင် ကား ခင်ခင်ကြီး၏ စိတ်ကို ခင်ခင်ကြီး မသိနိုင်။

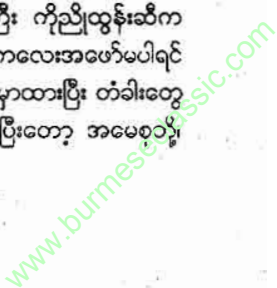
“ဖေဖေဖုရား၊ သမီးတို့ကျောင်းက ကျောင်းဆရာများသည် တစ်နေ့တစ်ခြား ကရုဏာကင်းပြီး ကျောင်းသားများအား အမျိုးမျိုး ညှင်းနေသည်ကို ဖေဖေဖုရားတို့ သိတော်မူပါလိမ့်မည် သမီးတို့သင်ရသော ပညာရေးမှာလည်း ကျွန်ုပ်ညာဖြစ်ပါသည် ဖုရား’ စသည်ဖြင့် ရေးလေ၏။

သန်းကြည်၏ ခင်မာလည်း ငွေတိုက် ဝန်ထောက်ဖြစ်၏။ မင်းအိမ်၊ စိုးအိမ်၊ မင်းမျိုး၊ စိုးမျိုးဖြစ်၍ မိခင်ခင်များကို သားသမီးများက ခင်ခင်ကြီးတို့လိုပင် ဘုရားစသည်ဖြင့် သုံးရလေသည် ‘ဖေဖေဖုရားနှင့် မေမေဖုရားတို့မှာ သမီးက ဒီလိုလုပ်လိုက်သဖြင့် အံ့ဩ၍သွားမည် ထင်ပါသည်။ ယခုကာလကြီးရှိ အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်ကို ကြည့်လျှင်ကား ဖေဖေဖုရားတို့ အံ့ဩလိမ့်မည်ဟု သမီးမထင်မိပါ။ ယခုခေတ်တွင် အထက်တန်းကျသော ဂျာမနီ၊ ဂျပန်၊ အီတလီ၊ အင်္ဂလိပ်တို့မှာ မျိုးချစ်စိတ်ကို မွေးမြူနေပါသည် ဖုရား။ မျိုးချစ်စိတ်ကြောင့်လည်း ကြီးပွားတိုးတက်နေကြပါသည်ဖုရား။ သမီးတို့အမိ မြန်မာပြည်ကြီးမှာလည်း မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် တက်ကြွမှ ကြီးပွားလွတ်လပ်ပါမည်ဖုရား။ ထိုအကြောင်းကိုသိသော မျိုးချစ်စိတ်ရှိသော အာဇာနည်သမီးဖြစ်ပါသဖြင့် မျိုးချစ်စိတ် အရင်းခံဖြင့် ဖြစ်လာသည် ဖုရား’ စသည်ဖြင့် ရေးသားလေ၏။

ထားမြင့်၊ သောင်းရီ၊ တင်လှတို့တစ်စုကား ရိုးရိုးခေါ်ကာ ပြောကာ ရေးကြလေသည်။ သူတို့ကား ကုန်သည်သားသမီးတစ်စုဖြစ်ကြလေသည်။

သောင်းရီသည် သူ့သပိတ်မှောက်ခဲပုံကို အကျယ်တစ်ဝင့်ရေးပြီး ‘ကိုကိုသောင်းကတော့ သိပ်ညံ့တာပဲ ဖေဖေရဲ့။ မေမေကတော့ သူ့သားကြီး တော်တယ် တော်တယ်နဲ့ လူလယ်မှာ ကြွားကြွားနေတာ။ ခုတော့ ဘယ်မှာလဲ တော်တာ။ ရီလဲ ကိုကိုသောင်းဆီစာရေးပြီး ရန်တွေ့အုံးမယ်။ ဖေဖေရေ၊ ငွေပို့လိုက်ပါအုံး။ ဦးလေးတင်ဆီက တစ်ဆင့်ပို့လိုက်ပါနော်။ သမီးတို့ခု အကိုကြီး ကိုညိုထွန်းဆီက ယူသုံးနေရတယ်။ စိတ်ချနေော် မေမေ၊ ဘာမှပူစရာမရှိဘူး။ မိန်းကလေးအဖော်မပါရင် ဘယ်မှမသွားရဘူး။ ညလဲ ကိုကြီးနုက ရီတို့ကို ဇရပ်အပေါ်ထပ်မှာထားပြီး တံခါးတွေ လုံအောင် ပိတ်ပေးတယ်။ ညဆိုရင် ဘယ်သူမှ မလာရဘူး။ ပြီးတော့ အမေစွာနဲ့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ဒေါ်ဒေါ်မမကြီးတို့ဆိုတဲ့ ဝံသာနုမကြီးတွေလဲ စောင့်အိပ်ကြတယ်။ ပုသိမ်က မမထားကလဲ ရီကို အမြဲစောင့်ရှောက်နေတယ်။ မေမေ ဈေးချိုထဲက အတင်တို့ မလှတင်တို့ကို ပြောလိုက်ပါနော်။

စသည်ဖြင့် အကြောင်းစုံကို ရေးလေ၏။

ထိုချိန်တွင် နေသည် နောက်ဘက်သို့ အတော်စောင်းနေပြီဖြစ်ရကား။ စူးရှပြင်းသော ရောင်ခြည်များသည် မော်လမြိုင်ရေပေါ်ထပ်တွင်းသို့ ဝင်နေလေ၏။ ပြတင်းပေါက်ဝတွင် နေရောင်ခြည် စူးရှသလောက် အနောက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သော် အေးမြစိမ်းလန်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

(၈)

“လနာရုပ်ကလေးကတော့ လုပ်ပါလိမ့်မယ်ဗျ”ဟု ဒေါ်ဖောင်းသော အသံဖြင့် ဦးမြသည် ကျယ်လောင်စွာ ညည်းလိုက်လေ၏။ သူသည် သတင်းစာကို အောက်ချလိုက်ပြီး မျက်မှန်ကို ထိပ်ပေါ်တင်လိုက်လေ၏။

“ဘယ်သူလဲ ကိုဖိုးမြရဲ့”ဟု ဒေါ်ကံမယ်က မေးလေ၏။ ဒေါ်ကံမယ်သည် ဆေးလိပ်လိပ်ရန် ဖက်ကိုက်နေလေသည်။

“ဘယ်သူရမလဲ။ ညည်းသားပေါ့” ဦးဖိုးမြကား တောင်ဘက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေလေသည်။

“အလို၊ ကျုပ်သားဘာဖြစ်သလဲဟင်”ဟု မေးပြီး ကပ်ကျေးကိုချလိုက်ရာ တောင်းနခမ်းနှင့် ရိုက်မိပြီး ချွင်ကနဲ မြည်သွား၏။

“ကျောင်းကို သပိတ်မှောက်သတဲ့ဗျာ။ သူက ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် တဲ့ဗျ”

“ဟင်၊ သပိတ်မှောက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သပိတ်မှောက်တယ်တဲ့။ ဟောဒီမှာကြည့်” ဦးဖိုးမြသည် သတင်းစာကိုယူပြီး ပါးစပ်ကို ရွဲ့ကာ ရွဲ့ကာ လှန်လေသည်။

‘အကြောင်းတစ်ကြောင်းမှာလည်း ကိုညိုထွန်းကို ကျောင်းမှထုတ်ပစ်မည်ဟု သတင်းကြားရသဖြင့် ဖြစ်ကြောင်း။ ကိုညိုထွန်းမှာ ဘီအေ အထက်တန်းသားဖြစ်ပြီး ကျောင်းသားများ၏ ချစ်ခင်ကြည်ညိုခြင်းကို ခံရသူဖြစ်ကြောင်း။’

ဒေါ်ကံမယ်သည် စကားတော်တော်နှင့် မပြောနိုင်ပဲရှိလေ၏။ ငယ်ထိပ်မြေ ပေါက်ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်လာလေ၏။



“တောက်၊ခွေးမသားလေး။ လိမ္မာလိုလိုနဲ့၊ သိပ်မိုက်တာပဲ။ ငါရန်ကုန်  
လိုက်ပြီး ရိုက်ပြန်ရောမယ်” ဦးဖိုးမြ၏ မျက်နှာသည် ဒေါသမီးရောင်ကြောင့် နီနေလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းထုတ်တာတဲ့လဲ ဦးဖိုးမြရဲ့” ဒေါ်ကံမယ်သည် ရင်တဖိုဖို  
နှင့် အဖြေကို စောင့်နေလေ၏။

“အလုပ်ကောင်း လုပ်လို့လေ။ တိုင်းရေးပြည်ရေး ဝင်လုပ်လို့တဲ့။ ခွေးကောင်  
ကလေး။ လနာကလေး။ ဒီက မရှိမဲ့ရှိမဲ့နဲ့ ကျောင်းနေဖို့လွတ်လိုက်တာ။ စာသင်ဖို့၊  
စာမေးပွဲအောင်ဖို့ လွတ်လိုက်တာ။ ခုတော့ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုတာတွေ လုပ်နေတယ်”  
ဦးဖိုးမြသည်အံ့ကြိတ်ပြီး ဟီးကနဲ သက်ပြင်းကြီးချလေ၏။

ဒေါ်ကံမယ်က ဘာမျှနားမလည်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးလုပ်သည် မလုပ်သည်  
ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ သူ့စိတ်တွင် သားကလေးကျောင်းထုတ်ခံရ၍ ညှိုးငယ်နေသော  
မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေလေ၏။

“နို့တော်၊ ခုဘယ်မှာနေကြတဲ့တုန်း။ ရန်ကုန်မှာ နေစရာက ရှားပါဘိနဲ့”

“ရွှေတိဂုံဇရပ်တွေမှာတဲ့ဗျာ။ မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံဝပ်ဆိုတာနဲ့ အင်မတန်တူ  
တယ်”

ဦးဖိုးမြသည် ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။ တောင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေပြန်လေ၏။  
ဗိုင်းများသည် အုပ်လိုက် ပျံနေကြလေ၏။ တိမ်တိုက်များမှာ ဆန်လျက်ရှိသော  
ငပိလှေကြီးများလို နှေးနှေးလေးသွားနေလေ၏။ ဦးဖိုးမြသည် သားအပေါ်၌ ဒေါပွရန်  
သားအနီး၌ မရှိသဖြင့် ကောင်းကင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးကိုသာ အားရအောင် ဒေါပွပြုစု၍  
ကြည့်နေလေ၏။

ဦးဖိုးမြတို့ နေထိုင်ရာ အရပ်မှ များစွာကွာဝေးသော မြို့တစ်မြို့တွင်လည်း  
ဦးဘကွန်းသည် သူ့သား တင်မောင်အတွက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိနေသည်။  
ဦးဘကွန်းကား လူပုလေးဖြစ်၏။ ကပြင်တွင် ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလေ၏။

“ဟီး၊ မယ်သင် မယ်သင်” ဟု သူ့မယားကို လှမ်းခေါ်ပြီး အပေါက်ဝနားက  
ရပ်၍နေ၏။

“ကြည့်စမ်းပါအုံး။ မင်သားလုပ်တာ ဘာကောင်းလဲ”

“ဘာလုပ်သတဲ့တုံး”

“သပိတ်မှောက်သတဲ့ဗျာ။ ငါကဖြင့် လခလေးတစ်ရာလောက်ရတာထဲက  
တစ်လငါးဆယ်ထောက်ပြီး ကျောင်းထားရတယ်။ ဒင်းက ငါ့မျက်နှာမထောက်ပူ။  
အမျိုးယုတ်ကလေး။ ငါက အသက်ကြီးပြီ။ ဒီအတန်းအောင်အောင်လုပ်ပါ။  
ငါပင်စင်ယူတော့မယ်။ ညီတွေ ကျောင်းထားဖို့ လိုပါသေးတယ်လို့ ပြောထားရက်နဲ့  
ဘာမှ နားမလည်သလို လုပ်တယ်”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ရှင်ကလဲ၊ အများနဲ့မို့ လုပ်ရတာရှိမှာပေါ့။ တစ်ဆိတ်ရှိ ဆူဖို့ချည်းပဲ”

“ဟေ့ တိတ်စမ်း၊ စကားမပြောနဲ့၊ ညည်းသား သပိတ်မှောက်တာ သဘော ကျရင် ငါ့အိမ်မနေနဲ့။ ဆင်း၊ ခုဆင်း” ဟု အော်ငေါက်ပြီး ဒေါသင်ကို ရိုက်မည်ဟု ပြင်လေ၏။

မော်လမြိုင်မြို့ အိမ်တစ်အိမ်တွင်လည်း အရေးပိုင်ဦးလှမိုးသည် စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထူပြီး ဆူနေလေ၏။ “ဒီလောက်ပဲ မိုက်ရသလား၊ ငါ့သားမဟုတ်သ လိုပဲ” ဟု ကြူဝါးပြီး စားပွဲကို ထူပြန်လေ၏။ ဦးလှမိုး၏ အကို ဦးလှရွှေမှာ ဆေးတံကြီး ခဲပြီး ငေးနေလေ၏။

“ဒီကောင်း ဖြတ်ပစ်မယ်။ အမွေစား ပေးမထားဘူး” ဟု အော်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ဦးလှရွှေသည် သူ့ညီကို ကြည့်ပြီးနောက် ဆေးခိုးများကို မှတ်ထုတ်လေ ၏။

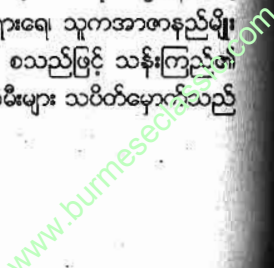
“ကျုပ်သူ့ကို အင်မတန်ချစ်ခဲ့တယ်။ အဖေက သိပ်ချစ် သိပ်ခင်တဲ့သားမို့ သူ့အမေက သူ့ကို ဖေခင်လို့ နာမည်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖြတ်မယ်။ ပြီးတော့ ကြည့်စမ်းပါအုံး အကိုကြီးရာ။ သူက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အစိုးရကိုများ အပြစ်ဆိုလိုက်တာ သူ့ပြောတဲ့ စကားတွေက ရာဇဝတ်မှု သင့်ဖို့ချည်းပဲ”

“အေးလေ၊ စာရေးပြီး ပြောသေးတာပေါ့။ သူလဲသိကောင်းတယ်။ ဒို့ဟာ အစိုးရဆီက လခစားရတာ။ သူလဲ အစိုးရငွေကြောင့် ကျောင်းနေနိုင်တာ။ ဒါတွေကို စာရေးပြီး ပြောစမ်းပါအုံး”

ဆီးနင်းများက တစ်ဝေဝေကျလျက် နေလေပြီ။ ဤသို့ပြောကြသော စကားများကား တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အများသော ကျောင်းသားမိဘများပါးစပ်တွင် ပဲ့တင်သွား ကုန်၏။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ သပိတ်မှောက်ရာ ပါသည်ဟု တပ်အပ်သိသောအခါ သည့်ထက်ဆိုး၍ ပွက်ပွက်ဆူနေလေ၏။

ကျောင်းသူများ၏ မိဘများကား ကျောင်းမှ ပို့သောကြေးနန်းများကြောင့် ချက်ချင်းလာကြလေ၏။ သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မယ်ပဏ္ဍာနည်း ပူသွားကြလေ၏။ ‘ဘုရားပေါ်တွင် မျက်နှာသူငယ်နှင့် နေကြရှာတော့မည်’ ဟု တွေ့ပြီး ရင်ဖိုကြလေ၏။ ဘုရားပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်မည်လားဟု စိုးရိမ်ကြလေ၏။ ဒေါ်ရီသီသိန်းဖေ၏ အဖွားကြီးကမူ “ဒီကောင်မတွေ အစီရည်ပြီ ဆန်းဆန်းပြားပြား သပိတ်မှောက်သွား ကြတာပဲ” ဟု မြည်တမ်းသေး၏။ “မိန်းမပီပီ ငြိမ်ငြိမ်နေရောပေါ့တော်၊ မိုက်တွင်းနက်တဲ့ သမီးတွေဘဲ” ဟု အချို့က မှတ်တမ်းတင်ကြလေ၏။ “ဘုရားရေ၊ သူကအာဇာနည်ဖို့၊ ချစ်တဲ့။ သူ့ ဘယ်သူက မြှောက်ပေးပြန်သလဲ မသိဘူး” စသည်ဖြင့် သန်းကြည့်၏။ မိခင်ငွေတိုက်ဝန်ထောက်ကတော်က တွေ့ဝေနေလေ၏။ သမီးများ သပိတ်မှောက်သည်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ကို ဒေါပွသည်ထက် ဆူသူဟု ထင်ရသူများ အပေါ်တွင် အလွန်အမိုက်ထွက်ကြကုန်၏။ သမီးများ အစောင့်အရှောက်မဲ့နေကြသည်ထင်ပြီး များစွာ စိုးရိမ်ကြလေ၏။

(၉)

မော်လမြိုင် ဇရပ်အောက်ထပ်တွင် ဘွိုက်ကောက်ထား ကောင်စီအစည်း အဝေး ကျင်းပလေ၏။

ဘွိုက်ကောက်ထား ကောင်စီ လူကြီးများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဝိုင်း၍ ထိုင်ကြလေ၏။ အလယ်တွင် ကိုနု၊ မစ္စတာ ဒီပီဘနားရှီ၊ ညိုထွန်း၊ တင်မောင်တို့ ထိုင်နေလေ၏။ ဝိုင်းထိုင်ကြသူများထဲတွင် ပင်းယမှ ဘစ်နီနှင့် ဘမော်၊ သထုံမှ အေးကို၊ ညိုမြနှင့် ကောင်စီလူကြီးများ အစုံအညီရောက်လျက်ရှိကြလေသည်။ အနောက်ဘက်ထောင့်တွင်ကား အင်းလျားကိုယ်စားလှယ်မအေး၊ ချစ်စိန်နှင့် မမကြီးတို့ ထိုင်နေကြသည်။ အချို့ကျောင်းသူများလည်း နားထောင်လျက် ရှိကြ၏။

ကိုမြကား နောက်ဆုံးနားမှနေပြီး အစည်းအဝေးတွင် နေရာထိုင်ခင်းကောင်း ရန်၊ စည်းကမ်းသေဝပ်ရန် တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်ကလေးများကို လုပ်နေလေ၏။

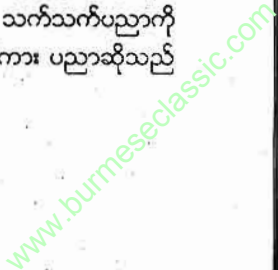
မီးမှာ အလယ်တည့်တည့်နေရာ၌ တစ်ပွင့်ထဲ ကောင်းကောင်းမလင်းသော ကြောင့် မြောက်ဘက်မှ ထပ်ထွန်းထားရလေသည်။ အပြင်လူများ မည်သူမျှ မဝင်နိုင်ရန် ရှေ့မျက်နှာရှိ တံခါးအားလုံးကို ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။ အပြင်ဘက်မှ လူသွားလူလာကို စောင့်ရန် ကိုအောင်မြင်နှင့် အခြား အဖော်တစ်စုတို့ကို နေစေလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခု အစည်းအဝေးမှာ ကျွန်တော်တို့ လိုလားချက်ကို တောင်းဆိုရမှာပဲ” ဟု ကိုနုက စလေသည်။

“ဒီကနေ့ ကျွန်တော်တို့ တောင်းဆိုချက်များကို စိစဉ်ပြီးရင် မနက်ဖြန်ခါ သပိတ်မောက်ကျောင်းသား အားလုံးရဲ့ သဘောတူချက်ယူပြီး တောင်းဆိုချက်များကို ဆိုင်ရာတင်ဖို့ပဲ” ကိုနုကား တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်လျက်ပင် ရှိလေသည်။

စစ်ကိုင်းဆောင်က ကိုမြမောင်က “ကျောင်းလခ လျှော့ဖို့တောင်းရမယ်။ သိကြတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ ကျောင်းလခ အဆမတန်တောင်းတယ်။ အိန္ဒိယမှာ အိုင်အေတန်းဆိုရင် ၈ကျပ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ၉ကျပ်။ ဘီအေ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ၁၂ ကျပ်၊ အိန္ဒိယမှာ ၈ ကျပ်၊ ဘီအယ် အိန္ဒိယမှာ ၈ ကျပ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ၂၅ကျပ်။ အဲဒီလို အဆမတန်များနေတာဟာ သက်သက်ပညာကို အစိုးတန်အောင် လုပ်ထားတာပဲ။ ဒါဟာ မတရားဘူး” မြမောင်ကား ပညာဆိုသည်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အခလွတ်သင်ပေးရန် အစိုးရ၌ ဝတ္တရားရှိကြောင်းများကို ဆက်ပြောလျက်ရှိလေသည်။

“ပညာကို အခလွတ်သင်ကြားပေးဖို့ဟာ အစိုးရရဲ့ တာဝန်။ အခလွတ် သင်မပေးတဲ့အပြင် ကျောင်းလခ အများဆုံးပေးမှ သင်ပေးတဲ့ အစိုးရဟာ ဘာအစိုးရ လဲ” စသည်ဖြင့် ညှိထွန်းကပြောပြီး “ကျောင်းလခယူ သင်တာဟာ အလွန်မကောင်း တဲ့နည်းပဲ။ တပည့်နဲ့ဆရာ အရှိသေတန်ကြတာဟာ ကျောင်းလခ ယူလို့ပေါ့။ ကျောင်းလခပေးရတော့ တပည့်ကလဲ ငါပိုက်ဆံပေးလို့သင်တာပဲဆိုပြီး ဆရာကို မရှိသေဘူး။ ဆရာကလဲ ငါပိုက်ဆံရလို့သင်တာဆိုပြီ တပည့်ကို မေတ္တာ မညွတ်ဘူး” စသည်ဖြင့် ပြောပြီး ထောက်ခံလေ၏။

ကိုမြသည် အစည်းအဝေး၌ ကောင်စီလူကြီး မဟုတ်သူ နှစ်ယောက်ရှိ နေသည်ကို တွေ့သဖြင့်

“အစည်းအဝေးခဏနေအုံး။ လူပိုနှစ်ယောက်ရှိနေတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ ရာ အားလုံးသည် သူ့အား ကြည့်နေကြလေ၏။

“ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးသံ။

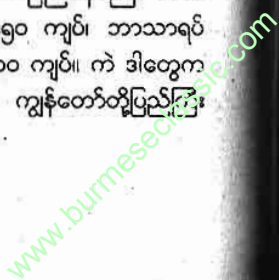
“ကိုဘဆွေနဲ့ ကိုဘမြင့်လေ။ ဟောဟော ဟိုဘက်မှာ ကိုဘချစ်ရော ရှိသေးတယ်” ကိုမြက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

“ဟာ၊ နေပါစေ။ တစ်ခါတွေ့မှတ်လို့” ဟု ကန့်ကွက်သူက ကန့်ကွက်လေ သည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ဥပဒေနဲ့ ညီညွတ်အောင်လုပ်မှ ကွန်စတီကျူရှင်နယ်ဖြစ်ရမယ်။ ကဲ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် သွားကြအုံးဗျား။ အပြင်ထွက်နေမှ ဖြစ်မယ်” ဟု ကိုမြက တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။ ဘဆွေ၊ ဘချစ်နှင့် ဘမြင့်တို့ အမောင်းခံရသဖြင့် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ထွက်လာကြလေ၏။ ကြည့်နေသော မိန်းကလေးများသည် ဇရပ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။

“ကိုမြမောင်ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ပဲခူးဆောင်မှ ကိုချစ်မောင်က ဝန်ခံပြီး “သို့ပေမဲ့ ကျောင်းလခ များများတောင်းတာဟာ ဆရာတွေများများ လခယူထားလို့ပဲ။ ဒီမှာ ပထမတန်း ပါမောက္ခတစ်ယောက်ဆိုရင် များသော အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်ပေါ့လေ၊ လခ ၁၅၅၀ ကျပ်ကနေပြီး ၁၅၅၀ ကျပ်ထိယူတယ်။ ဒုတိယတန်း၄၀၀ ကျပ်က ၁၅၀၀ ကျပ်အထိ။ တတိယ ၂၅၀ကျပ်က ၈၀၀ကျပ်အထိ ယူကြတယ်။ ဒီပြင် အင်္ဂလိပ်များအတွက် ဘားမားအလောင်းဝင့်ဆိုတဲ့ ဗမာပြည်နေကြေး တလ ၁၆၅ ကျပ်၊ ပင်လယ်ကို ကူးလာရတဲ့အတွက် တစ်လ ၄၅၀ ကျပ်၊ ဘာသာရပ် တဘက်ဘက်မှာ ချယ်ရာမင် ပရော်ဖက်ဆာလုပ်ရလို့က ၃၀၀ ကျပ်။ ကဲ ဒါတွေက တစ်လကို ကိုးရာကျော် ယူလိုက်ကြသေးတယ်။ ဘယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ပြည်ကြီး

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ကောင်းနိုင်တော့မလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်” ဟု စိုးထွန်းက ကြားဝင်၏။ “ကိုချစ်မောင်ပြောခဲ့တဲ့ အထဲမှာ အနာဆုံးက ဗမာပြည်နေကြေးရယ်၊ ပင်လယ်ကူးလာရတဲ့ ကြေးရယ်ဟာ အနာဆုံးပဲ။ သူတို့တစ်တွေကို ဗမာပြည်လာနေပါလို့ ဘယ်သူကမှလဲ မတောင်းပန်။ ကျောင်းသားတွေကလဲ လိုမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဗမာပြည်နေရလို့ ဘာမှထူးကုန်စရာ မရှိဘူး။ ပင်လယ်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါလို့လဲ ဘယ်သူကမှ မတိုက်တွန်းဘူး။ မပင့်ပါဘူး။ သူတို့ ဘီလတ်မှာ နေကြရင် အလုပ်တောင် ကောင်းကောင်းရမှာ မဟုတ်ဖူး။ အနေရအထိုင်ရ ကြပ်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကိုလာပြီး အလုပ်လုပ်တာဟာ သူတို့လောဘနဲ့ သူတို့လာတာပဲ။ သူတို့အတွက် လခတွေလဲ အများကြီးပေးပြီးပြီဟာပဲ။ ဘာကြောင့် ပင်လယ်ကျော်ကြေးတွေ ဘာတွေ ပေးရမလဲ။ မပေးထိုက်ဘူး”

ထိုအခိုက် အပြင်မှ တံခါးခေါက်လိုက်၏။ သူတို့သည် ဆက်၍သာပြောနေကြ၏။ တံခါးကို နာနာခေါက်ပြန်၏။ ကိုမြသည် တံခါးကိုဖွင့်၏။ အများသည် တံခါးဘက်သို့ ကြည့်နေကြလေ၏။ တံခါး တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာသောအခါ မီးရောင်တွင် မျက်မှန်လက်ကလဲ ဝင်းနေသည်ကို မြင်ကြရ၏။ ကိုမြသည် ထိုဝင်လာသူကို လက်နှင့်ဆီးတား၏။

“ကိစ္စရှိလို့ပါ” ဟု ပြောပြီး အတင်းတိုးဝင်လေ၏။ ကျော်သိန်းသည် ပျာပျာသလဲ လူများကို ကြည့်၏။ အများက သူ့အား ကြည့်ပြီး ပြုံးကြလေ၏။ ကျော်သိန်းကား ကောင်စီလူကြီးများထဲတွင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာ၏။ မတွေ့။ နောက်မှ တင်မောင်ကို လက်ယပ်ခေါ်၏။ တင်မောင်အား အရှေ့တောင်ဒေါင့်နားသို့ ခေါ်ပြီး တီးတိုးပြောဆိုလေ၏။ နောက်ကျော်သိန်းသည် ကိုမြအား “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောရင်းဆလံပေးကာ နောက်ကျိကျိလုပ်၍ ထွက်သွားလေ၏။

အခြားအားနေသော ကျောင်းသားများကား ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်သူတက်ကြ၏။ ကိုယ်ကျောင်းဆောင်တွင် ကိုယ်ပျော်ပျော်ပါးပါး တီးမှုတ်ကာ နေသူက နေကြလေ၏။ စကားဝိုင်းကြီး ထောင်ကာ ပြောနေသူက ပြောကြလေ၏။

အချို့ကောင်စီလူကြီးများက ဘီအေ ဂုဏ်ထူးတန်းတွင် နှစ်ရည်လွန်းသဖြင့် ၂နှစ်သာထားရန် အဆိုသွင်း၏။ အချို့က ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးပညာကို ယူနီဗာစီတီမှ သင်ပေးပြီး ဘီကွန်းပေးရန် ပြောကြ၏။ အချို့ကား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာကို တောင်းကြ၏။ အချို့ကားစာမေးပွဲကြီး မဝင်မီ ဒစ်စ်ကွာလီဖိုင်ရင်းတက်စ်ခေါ် အစမ်းစာမေးပွဲမထားရန် တောင်းဆိုကြ၏။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း၊ တစ်ခေါင်းတစ်ဥာဏ် ပြောကြ ကြကြလေရာ ဆူနေလေ၏။ အဆိုပေါင်း သုံးဆယ်မျှ ရှိလာလေ၏။ ဘယ်အဆိုမျှ အတည်မကျနိုင်ဘဲ ရှိလေရာ မစ္စတာဒီပီဘနားကျိက

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





“ကဲ၊ ခဏပြောပါရစေအုံး” ဟု တောင်းပန်ပြီး ဆက်ပြောလေ၏။ “ခုလို အကြံအမျိုးမျိုးပေးကြလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီလိုတောင်းဆိုချက်များတာကို ထောက် လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများမှာ နစ်နာချက်ပေါင်း များစွာရှိတယ် ဆိုတာကို သိရတယ်။ ခု ပြောခဲ့ကြတဲ့ နစ်နာချက်တွေကို အားလုံးရအောင်တောင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သို့ပေမဲ့ အခုတင်သွင်း ကြတဲ့ အချက်တိုင်းကို တောင်းနေရင် လိုရင်းမရောက်မှာ စိုးတယ်”

“ဘာကြောင့် မရောက်ရမလဲ” ဟု နောက်နားက ကိုရွှေက မေးလိုက်ရာ ကိုမြက ကိုရွှေအား လက်နှင့်တို့ပြီး

“နားထောင်ပါဗျ။ ခင်ဗျားက ဝင်ဝင်နှောင့်ယှက်တာကို” ဟု ငေါက်ဆတ် ဆတ်နှင့် ပြောလေရာ ကိုရွှေသည် ဒေါသထွက်လာလေ၏။ ကိုမြကို ထပြီး လက်သီးစာကျွေးလို၏။ သပိတ်မျက်နှာကြောင့်သာ အောင့်ထားလိုက်လေ၏။

မစွတာ ဘနားဂျီက ဆက်ပြောပြန်၏။

“ခု ပြောကြတဲ့ နစ်နာချက်တွေရဲ့ အရင်းဟာ ဘာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို သဘောကျလုပ်ပေးတဲ့ လူတွေဟာ ယူနီဗာစီတီကို မကြီးစိုးရလို့ပေါ့။ ယူနီဗာစီတီကို ခုကြီးစိုးနေတာက အရာရှိတွေ၊ အင်္ဂလိပ်တွေသာ များနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကျိုးကို လျစ်လျူရှုထားတဲ့လူတွေသာ ကြီးစိုးနေတယ်။ ဥပမာ ယူနီဗာစီတီ ကောင်စီမှာ အစိုးရလူက ၅၂ယောက်၊ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်က မြောက်တဲ့လူက ဆယ့်ကိုးယောက်၊ ဆီးနိတ်ဆိုတာကတော့ အားလုံးလိုလို ဆရာတွေ အရာရှိတွေ ချည်းပဲ”

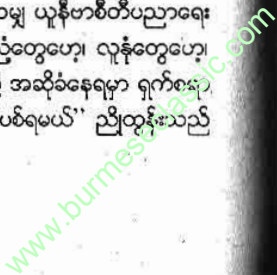
“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

‘ဒီတော့ ယူနီဗာစီတီကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အဖွဲ့ကြီးများမှာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်က အများရွေးကောက်တင်မြှောက်တဲ့ လူတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ဆန္ဒကို သိတတ် လိုက်နာ တတ်တဲ့လူတွေကြီးစိုးအောင် လုပ်ပေးရမယ်”

ညိုထွန်းသည် “ဟီးယား၊ ဟီးယား” ဟု ဆိုပြီး လက်ခုပ်တီးပေး၏။ သူက ထောက်ခံပြီး ပြောပြန်၏။

“အတိုပြောရမှာဖြင့် ယူနီဗာစီတီအက်ကို ပြင်ရမှာပဲ။ ယူနီဗာစီတီအက်ဟာ တိုင်းပြည်က သဘောမကျပဲနဲ့ တည်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဒီယူနီဗာစီတီအက်ကို တိုင်းပြည်အလိုမတူပဲနဲ့ ဇွတ်လုပ်ထားတယ်။ ဒီအက်တည်သမျှ ယူနီဗာစီတီပညာရေး ဟာ ညံ့ဖျင်းနေမှာပဲ။ ဒီအက်ရှိနေသမျှ ဗမာတွေဟာ လူညံ့တွေဟေ့၊ လူနံ့တွေဟေ့၊ မကောင်းတဲ့အက်ကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံထားသဟေ့လို့ အဆိုခံနေရမှာ ရှက်စရာ ကောင်းနေမှာပဲ။ ဒီတော့ ဒီအက်ကို ကြေမ္မာသွားအောင် ထုခွဲပစ်ရမယ်” ညိုထွန်းသည်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ထိုင်ရာမှ လက်တရမ်းရမ်းနှင့် ပြောလေ၏။ သူ့အသံမှာ ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာလေသည်။

“ဥပဒေဆိုတာ မိုးလေဝသနဲ့တူတယ်။ လယ်မြေဩဇာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ မိုးလေဝသကောင်းမှ အသီးအနှံထွန်းတယ်မို့လား။ ဒီလိုဘဲ ကျောင်းကြီးဘယ်လောက်ခမ်းနားနေနေ၊ ကျောင်းသားတွေ ဘယ်လောက် ပေါနေနေ၊ ကျောင်းသားတွေ ဘယ်လောက်ဉာဏ်ထက်နေနေ၊ လုံ့လကြီးနေနေ ကျောင်းကြီးနဲ့ ကျောင်းသားတွေကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဥပဒေတည်းဟူသော မိုးလေဝသမကောင်းရင် အကျိုးစီးပွားမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အသီးအနှံကောင်း မထွက်နိုင်ဘူး။ ဒီလို ညံ့ဖျင်းတဲ့ ယူနီဇာစီတီ ဥပဒေက တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးဝင်တဲ့လူ မထွက်ဘဲနဲ့ လူနဲ့ ကျွန်စိတ်ပြင်းနေတဲ့လူတွေ ထွက်တာဟာ အံ့ဩစရာမရှိဘူး”။

သို့ဖြင့် ဆွေးနွေးကြလေရာ နာရီပြန်တစ်ချက် ထိုးခါနီးလာလေ၏။ အပြင်မှလည်း ဘချစ်၊ ကျော်သိန်း၊ အောင်မြင့်တို့သည် ခဏခဏ တံခါးခေါက်လာပြီး “မပြီးသေးဘူးလား၊ မပြီးသေးဘူးလား” စသည်ဖြင့် မေးလာကြ၏။ ကိုမြက

“ဟို ကိုအေးကိုက ဝင်ဝင်ပြီး ရှုပ်နေတယ်”ဟု ကျော်သိန်းအား ပြောလိုက်ရာ

“ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုရှုပ်တာလဲ၊ ဟု ကျော်သိန်းက လေသံဖြင့် မေး၏။

“မစွတာ ဘနားဂျီပြောနေရာလဲ သူဝင်ဝင်ပြီး ရှုပ်၊ ပြီးတော့ ဟိုအဆိုသွင်း၊ ဒီအဆိုသွင်းနဲ့ လူချင်းကွဲအောင် တမင်လုပ်နေတယ်”

“ဒီကောင်သတိထား တယ်ယုံရတာမဟုတ်ဘူး”

“မယုံရဘူး၊ သစ္စာဖောက်ချင် ဖောက်မယ်။ ခုလဲ တကယ့်ကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ အဆိုတွေ သွင်းပြီး လူချင်းကွဲအောင် အပေါက်ဆင်လားဆင်ရဲ့။ ပျော့ဖတ်ဖတ်အဆိုတွေ သွင်းလား သွင်းရဲ့”

ကျော်သိန်းသည် ထွက်သွားပြန်လေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် အဆိုကိုးချက်ကို တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။ ယူနီဇာစီတီအက်ကို ပြင်ရန်၊ အလွတ်ကျောင်းသားများကို စာမေးပွဲဝင်ခွင့်ပြုရန်၊ ကျောင်းလခများလျှော့ရန်၊ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအသင်းကို အသိအမှတ်ပြုရန်၊ ဆရာကြီးများတွင် ကျောင်းထုတ်နိုင်သော အာဏာကို ပေးမထားရန်၊ မန္တလေးကောလိပ်ကို မပျက်ရန်စသော အဆိုများ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအဆိုများကို မစွတာဘနားဂျီက အင်အားစုရေး၏။ အဆိုနှင့်တူအောင် အင်အားစုဘာသာဖြင့် ရေးတတ်သူကား မရှိသလောက်ရှားလေ၏။ မစွတာဘနားဂျီကား ဤလိုအရေးအသား၌ များစွာ ကျွမ်းကျင်လေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ညိုထွန်းသည် အဆိုများကို ချက်ချင်း မြန်မာလို ပြန်၏။ သူသည် ဇရပ်ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် အလျားမှောက်ကာ ဘာသာပြန်နေလေ၏။ အခြား ကောင်စီ လူကြီးများကား သူတို့ဆိုင်ရာ အဆောင်များသို့ ပြန်သွားကြလေပြီ။ ကိုနုလည်း ဇရပ်တံခါးကို ကောင်းစွာပိတ်ပြီး မပြီး လိုက်စစ်ဆေး၏။ ကိုတင်မောင်တို့ ကိုစိုးထွန်းတို့ကား အပေါက်ဝနားတွင် စကားတီးတိုးပြောနေကြလေ၏။ မမကြီး၊ မအေးနှင့် ချစ်စိန်တို့သည် ဇရပ်ထက်သို့ တက်ကြလေ၏။

ညိုထွန်းသည် မနေ့ကတည်းကတရားမျှ မအိပ်ရသေးသဖြင့် စာရေးရင်း သမ်းနေလေ၏။

ထိုအခိုက် ထားမြင့်နှင့် သောင်းရီသည် ဆင်းလာကြလေ၏။ သူတို့ကား မအိပ်နိုင်ကြ။ တထင့်ထင့်နှင့် ကောင်စီ၏ ဆုံးဖြတ်သံကို စောင့်နေခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ညိုထွန်းကုန်းလျက် စာရေးနေသည်ကို မြင်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားကြကုန်၏။ ညိုထွန်း အနားသို့လာပြီး

“ဘာတွေ ဆုံးဖြတ်သလဲ ကိုညိုထွန်း” ဟု ထားမြင့်က မေးရာ ညိုထွန်း သည် အံ့အားသင့်စွာ မော်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟင်၊ ထားတို့ မအိပ်သေးဘူးလား” ညိုထွန်းသည် အလျားမှောက်နေရာမှ ထလိုက်၏။

“မအိပ်သေးဘူး။ ဘာများဆုံးဖြတ်ကြသလဲလို့ စောင့်နေကြတာ”

“ထိုင်လေ၊ ဟောဒီမှာ မြန်မြန်ဖတ်ကြ”

ထားမြင့်နှင့်သောင်းရီသည် ဒူးတုပ်ကာ ထိုင်ကြ၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်စာရွက်ကို ယူပြီး ဖတ်ကြ၏။

“ကိုယ်ဘာသာပြန်နေတယ်။ လက်တွေ့လဲညောင်းလှပြီ။ အရီကလိုက် ရေးစမ်း။ အကိုကြီးက ပြောပေးမယ်” ဟု ညိုထွန်းသည် သောင်းရီအား အရေးခိုင်း လေ၏။ ထားမြင့်က စာဖတ်ရာမှ ရပ်ထားပြီး

“နေပါစေ။ ကျွန်မရေးမယ်လေ”

ထားမြင့်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို အမြန်ဖတ်ပြီးလျှင် ညိုထွန်းက ပြောပြသည်ကို လိုက်ရေးလေ၏။ သောင်းရီက ငုံ့ကြည့်ရင်း လက်ထောက်၍ ထိုင်နေလေ၏။ သူ့လက်သူကြွယ်ကလေးပေါ်ရှိ စိတ်တစ်လုံး လက်စွပ်ကလေးကို မိရောင်က ထိုးထားရာ တလက်လက် ထိန်နေလေ၏။

ညိုထွန်းတွင် မောစိတ်၊ ပန်းစိတ်တို့ ပျောက်သွားလေတော့၏။ စာမရေးရ တော့သဖြင့် လက်အညောင်းသက်သာသည်ထက် မိန်းကလေးတယောက်က သူ့အား ကူညီနေသည်ဟု သိခြင်းသည် ပို၍ အားတက်သွက်လက် စေလေ၏။ လူ့ချင်

သင့်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အောက်တွင် တယောထိုးကောင်းသကဲ့သို့ ထားမြင့်၏ အနီးတွင်ဘာသာပြန်၍ ကောင်း နေလေ၏။

ကိုမြသည် ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။ ဇရပ်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ကြည့်ပြီး ညိုထွန်းတို့အနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ ချွတ်ခနဲ ကြမ်းပြင်သည် မြည်သွား၏။ သောင်းရီသည် မော်ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုကိုမြ လာနေတယ်”

ညိုထွန်းကား ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ဘာသာပြန်ပြောရင်း ကိုမြဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ပြီးတော့မယ်ဗျို့။ ခဏစောင့်နေပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထားမြင့်သည် ဆတ်ကနဲ စောင်းကြည့်ပြီး ညိုထွန်းပြောသမျှကိုသာ စိုက်ရေးနေ၏။

“ခပ်မြန်မြန်လုပ်ဗျို့။ ၂ ချက်ထိုးတော့မယ်” ဟု ကိုမြသည် ပြောပြီးဆင်း သွားလေ၏။

ညိုထွန်းသည် သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနေသော ထားမြင့်၏ သေးသွယ်လှပ သော လက်ကလေးများကို ကြည့်နေမိလေ၏။ လက်သည်းကလေးများမှာ ဆေးမဆိုး ဘဲနှင့် နီပြေပြေဖြစ်နေလေသည်။ ‘အော်၊ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ထားတစ်ယောက်ပဲ။ ကြည့်စမ်း ဒါတွေသိချင်တာနဲ့ မအိပ်ဘဲ စောင့်နေတယ်’ ဟု စိတ်ကပြောရင်း ပါးစပ်က

“ပြီးပြီးလား။ ကဲ နောက်ဆုံးကိုးနံပါတ်က သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများ ဖြေဆိုရမည့် ယူနီဗာစီတီနှင့် ကောလိပ်များက ကျင်းပမည့် စာမေးပွဲများကို ရွှေ့ပေး” ဟု ရေရွတ်၏။

ထားမြင့်သည် အတွင် လိုက်ရေးလေ၏။ ညိုထွန်း၏ စိတ်တွင်း၌ကား ရုပ်ရှင်ပြနေလေ၏။ ရုပ်ရှင်ကားတွင် ထားမြင့်၏ ရုပ်ပုံကလေး ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ‘လိမ္မာသည်၊ မျိုးချစ်စိတ်ရှိသည်၊ သွက်လက်သည်’ ဟူသော စကားများသည် လှည့်လည်ပိုင်းဝန်းနေကြလေ၏။ ‘ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးမှာ ငါတို့အလုပ်မှာ အမြဲကူညီ နေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ’ ဟု တွေးမိလေသည်။

မကြာမီ ပြီး၏။ ညိုထွန်းသည် ပြီးလျှင်ပြီးချင်း စာရွက်များကို ယူကာ ထလိုက်လေ၏။ မိုက်ကနဲ ခေါင်းမူးသွားပြီး ယိမ်းသွား၏။ ညိုထွန်းသည် မျက်စိကို မိုတ်လိုက်ပြီး နားထင်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ထားလေ၏။ ထားမြင့်နှင့် သောင်းရီသည် ငေးကြည့်နေကြပြီး

“အကိုကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု သောင်းရီက မေးလိုက်၏။

“ဖတ်ခနဲ ထလိုက်လို့ မူးသွားတာ။ အကိုအအိပ်ပျက်လို့ပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။

ခု သွားရအုံးမယ်”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ဘယ်ကိုလဲ အကိုကြီး”

“သတင်းစာတိုက်တွေကို”

“ဒါတွေ ထည့်မလို့လား”ဟု ထားမြင့်က မေးပြီး“နည်းနည်းပါးပါးလဲ အိပ်အုံးမှပေါ့ ကိုညိုထွန်းရယ်။ နို့မှတ်ရင် လဲနေအုံးမယ်”ဟု ပြောလေ၏။

“အိပ်တော့အိပ်ရအုံးမယ်။ ကဲ ထားတို့လဲ အိပ်ကြ”ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ထားမြင့်သည် ညိုထွန်းအား သနားသွားလေ၏။ ဤမျှကြိုးစားကာ အလုပ်လုပ်နေသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ချီးကျူးမိလေ၏။

ကိုမြ၊ ညိုထွန်းနှင့် ကျော်သိန်းတို့သည် သုံးယောက်သား လန်ချားတစ်စီးကို ငှားပြီး စီးကြလေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။

ကောင်းကင်၌ကား ကြယ်တာရာများသည် စုံစုံညီညီပွင့်လင်းနေကြ၏။ ခပ်ဖွဲဖွဲကျလျက်ရှိသော ဆီးနင်းများသည် တောင်ငွေ့တွေ ပျံနေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

လမ်းမီးများသည် အရောင်များကို ပျင်းပျင်းရိရိဖြင့် လွှမ်းနေကြလေ၏။

‘ကိုမြကို အစက အထင်လွဲခဲ့တယ်ဗျာ’ဟု ကျော်သိန်းက စကားခင်းလေ၏။

“လွဲကြတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကလဲ ဘယ်သူက ဘယ်လိုထင်ထင် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကျုပ်ကို လူညံ့ထင်ကြတာပေါ့”ဟု ကိုမြက ခပ်မာမာ ပြော၏။

“ထင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကိုမြဟာ လူလျှော်ပဲ။ ပင်နီအင်္ကျီဝတ်ပြီး အရေးရှိရင် ရှောင်နေတဲ့ လူပဲ။ အမျိုးသားအလုပ်ကို ဘာမှ စိတ်ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်နေခဲ့တာဘဲ။ အထင်လွဲသဗျာ” ကျော်သိန်းသည် လိုက်လိုက်နှင့် ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“ထင်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ မှန်မှန်ပဲ။ တစ်နေ့တော့ သိကြရော့ပေါ့ဆိုပြီး ရှင်းလဲမရှင်းဘူး။ ခုတော့ သိကြပြီပေါ့”

ညိုထွန်းကား ဘာမျှမပြော။ သူသည်ကိုမြအား ဘယ်သောအခါကမျှ ကောင်းကောင်းယုံခဲ့သူ မဟုတ်ချေ။ ကိုမြသည် သစ္စာမဖောက်သည့်တိုင်အောင်၊ အမျိုးသားကိစ္စများကို ဖျက်ဆီးသွားသည့်တိုင်အောင် အားကြိုးမာန်တက်စွန့်စွန့် စားစားဘယ်တော့မှ မလုပ်ဟု ယူဆထားသူ ဖြစ်၏။

“ခုတော့ သိတော့တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားသပိတ်မှောက်လိုက်ရုံမကဘူး။ သပိတ်အတွက် ခင်ဗျားမားမားမတ်မတ် ဆောင်ပေလို့သာ။ ခင်ဗျားကြိုးစားလုပ်တာလဲ လူတိုင်းသိကြပြီပဲ”

ညိုထွန်းကား လန်ချားက ဆောင့်၍ပင်လော၊ ကိုယ်တွင်းက ရယ်ချင်သော

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား

ကြောင့်လောမသိရ။ ခေါင်းကိုကား ခါ၍ နေလေ၏။

(၁၀)

ရွှေတိဂုံသမိုင်းတွင် ဗမာမင်းဆက်ပြုတ်၍ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်လောက်တွင် ရင်ပြင်တော်၌ ဗမာရာဇဝင်တွင်ထင်ရှားခဲ့သော မြို့တော်ကြီးသည် အလျှို့လျှို့ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာအံ့ဟူသော တပေါင်သိုက်စာများ ပါခဲ့သည် မပါခဲ့သည်ကိုကား မပြောနိုင် သော်လည်းကောင်း၊ ယခုအခါ တကောင်း၊ သရေခတ္တရာ၊ ပုဂံ၊ သထုံ၊ ပဲခူး၊ ပင်းယ၊ စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝစသော ဇရပ်အသီးသီးကား အထင်အရှား ရင်ပြင်တော် တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေပြီ။ တက္ကသိုလ်ရပ်ကွက်မှ ထိုနာမည်များဖြင့် ထင်ရှားစွာရှိကုန် သော ကျောင်းဆောင်များမှ ကျောင်းသားများသည် မိမိတို့ဆိုင်ရာနာမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ထားအပ်သော ဇရပ်များတွင် သီးသန့်နေကြလေသည်။

ရှေးကပင်ခွဲခြမ်း ခွဲခြမ်းနိုင်ခဲ့သော ပုဂံကျောင်းဆောင်သည် ယခုလည်း သူများနှင့် တစ်တတန်းတည်း မဟုတ်ဘဲ တောင်ဘက်တန်းဆောင်း၏ အနောက်ဘက် ရှိ ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းခြံကြီးတွင် တည်ရှိလေသည်။ ရှေးကအင်းလျားဟောလ်ဆိုသော စကားသည် ကျောင်းသားများ၏ ပါးစပ်တွင်ဝဲခဲ့စွဲခဲ့သကဲ့သို့ ယခုမော်လမြိုင်ဇရပ်သည် ဝဲခဲ့စွဲခဲ့လေပြီ။

ယနေ့နံနက် ပင်းယကျောင်းဆောင် ကိုသန်းတင်ကား စောစောကြီး အိပ်ရာမှ ထလေ၏။ သူထလျှင် သိန်းမောင်၊ ဘကျော်၊ မောင်ညွန့်၊ ဘစိန်၊ စသည်တို့လည်း ထကြလေ၏။ အများမှာ စောင်တစ်ထည် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးစီဖြင့် အိပ်နေကြတုန်းပင် ဖြစ်၏။ စောင်တစ်ထည်ဖြင့်နွေးနွေးအိပ်နိုင်ကြရန် အချို့မှာ ဒူးနှင့်နဖူးတိုက်လှမတတ် ကွေးကွေးကလေး အိပ်ကြ၏။ အချို့မှာ စောင်နှင့် လုံချည်ထပ်ပြီး ခြုံကာ အိပ်ကြလေ၏။

အလင်းရောင်သည် အရှေ့မှိုကုပ်စက်ဝိုင်းမှ ပြေးလာပြီဖြစ်သော်လည်း တန်ဆောင်းထဲမှ အမှောင်သည် မထွက်ခွာသေးပေ။ ဓာတ်မီးများကသာ ခပ်မှိုမှိုနီနီလင်း နေလေသည်။

သူတို့အိပ်ရာကထကြ၍ မကြာမီပင် သတင်းစာများရောက်လာလေသည်။ ကိုသန်းတင်သည် မျက်နှာကိုပင်မသစ်ဘဲ ပြေးလာကာ သတင်းစာကို ဆွဲဖတ်လေ၏။ သူသည် ဓာတ်ပုံများကို သီးစွာကြည့်လေ၏။ သတင်းစာများ၏ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်မှာ သပိတ်အကြောင်းဖြင့် ပြည့်နေ၏။ ဘွဲ့ကြက်ကောက်တားကောင်စီရွေးနေကြပုံ၊ ည

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ရင်ပြင်တော် အစည်းအဝေးကြီးပုံ၊ ကိုနုစကားပြောနေပုံ၊ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသူ များနေကြရာ မော်လမြိုင်စရပ်ပုံ၊ ထိုပုံဤပုံဖြင့် သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ရှိလေ၏။ ဓာတ်ပုံများသည် ပြကတေ့ထက် လှတတ်ခမ်းနားတတ်တိုင်း ကျောင်းသားများ အိပ်ရပ်ဟူသော ဓာတ်ပုံမှာ လွန်စွာကြည့်၍ ကောင်းနေလေ၏။ မညီမညာအိပ်ရ၍ အလွန်ကျောနာစေသော ကြမ်းပြင်ကြီးသည် ဓာတ်ပုံဌာနကား ကော်စောကွက်များလို ပေါ်နေလေ၏။ ကျောဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက်မှာ နန်းတော်မှန်ပြတင်းများကဲ့သို့ပင် သားနားလေ၏။

သူသည်ပုံများကို ကြည့်ပြီးလျှင် သတင်းများကို ဖတ်လေ၏။ ထိုအခါ ဘကျော်၊ မောင်ညွန့်၊ ဘစိန်တို့သည် ဝိုင်းလာကြလေ၏။ သတင်းစာကို ဆွဲလှ ကြလေရာ ကိုသိန်းတင်က ဘေးရှောင်နေပြီး

“ကိုင်း ခင်ဗျားတို့လဲ လူဖတ်မနေရအောင် နားထောင်ကြ။ ကျုပ်ဖတ်ပြ မယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက သဘောတူကြလေ၏။

“မျိုးချစ်ကျောင်းသားကျောင်းသူများသည် အထက်ပါကိုးချက်ကို တောင်းဆို ကြကြောင်း။

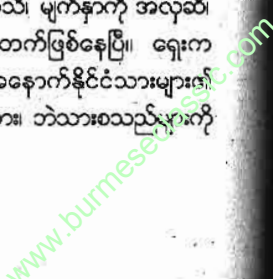
“ရှေးအခါက ဝင့်ဝင့်ဝါဝါနှင့်နေထိုင်ခဲ့သော ကျောင်းတော်သားများမှာ ယခုအခါ များစွာ ခြိုးခြံကာ နေကြရလေသည်။ ရှေးကမူ ကိုယ့်ကျောင်းဆောင်တွင် ကိုယ့်အခန်းနှင့် တသီးတခြား ခုတင်၊ မွေ့ရာ၊ ခြင်ထောင်၊ သက္ကလပ်စောင်များဖြင့် အိပ်ခဲ့ကြရ၍ ယခုမူကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မာကြောသော သစ်သားခေါင်းအုံးများကို အုံးလျက် လုံချည်ဖြင့် ကွေးကာ အိပ်ကြရသည်”

“ဟေ့၊ သတင်းစာဆရာက ခုညတော့ ဒို့မှာ ခေါင်းအုံးတလုံးနဲ့ စောင် တစ်ထည်စီ ပါလာတာကို မသိသေးဘူးကွ”ဟု ဘစိန်က ပြောလေရာ

“မသိတာဘဲ ကောင်းတယ်။ ကိုသန်းတင်ဖတ်ဗျာ”ဟု ဘကျော်က လက်ဖြင့် သန်းတင်၏ တံတောင်ဆစ်ကို တို့လေ၏။

“ပိုးအကျီတဖားဖား၊ ပိုးလုံချည်တရွမ်းရွမ်း၊ ဖိနပ်တဝှပ်စွပ်ဖြင့် မော်မော်ကြီး ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြသော ကျောင်းသားများမှာ ယခုအခါ အပေါ်အကျီမပါ၊ ချည်လုံချည်၊ ပိုးလုံချည်တစ်ပတ်ရစ်၊ ခွင်းထိုးဖိနပ်တို့ဖြင့်သာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေကြရပြီ။ ကော်စမစ်တစ်ကို တောင့်အောင်ဖီးလျက်၊ စနိုး၊ အလှဆီ၊ ပေါင်ဒါတို့ဖြင့် အလှပြင် လေ့ရှိသော ကျောင်းသားများသည် ယခုအခါ ခေါင်းဖီးရမှန်းမသိ၊ မျက်နှာကို အလှဆီ၊ ပေါင်ဒါစသည်တို့ဖြင့် သရ၊ ခြယ်ရ မည်ကို ရှက်တက်တက်ဖြစ်နေပြီ။ ရှေးက ဖြူစင်သန့်ပြန်သော ကျောက်စားပွဲတွင် ဖွန်းခရင်းနှင့် အနောက်နိုင်ငံသားများ၏ အမူအရာအတိုင်း၊ ဂိုက်အတိုင်းထိုင်ကြပြီး ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ဘဲသားစသည်များကို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



နေ့စဉ် စားကြရသော်လည်း ယခုအခါ သစ်သားခုံ နိဗ္ဗိနိဗ္ဗိကလေးများတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ မြွန်းဟင်းတစ်ခွက်ဖြင့် စားကြရလေသည်။ သို့သော် ကျောင်းသားများက ဝမ်းမနည်းကြ၊ မညှိုးငယ်ကြ၊ ရှေးက အဆောင်အယောင်တွေကို မလွမ်းကြ၊ မတကြ၊ အဝတ်၌ ချို့တဲ့သည်၊ အနေ၌ချို့တဲ့သည် အစား၌ ချို့တဲ့သည်များကို သူတို့မေ့ကြဟန် တူသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် ငါတို့ နစ်နာချက်များကို ပျောက်ရမည်။ ငါတို့ဗမာတွေကို လူချင်းတူအောင် ဖန်တီးမည်ပညာရေးကို ရရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်သည် အားလုံးသောရည်ရွယ်ချက် ထောက်ထားချက်များကို ဖုံးအုပ်ကာ တည်နေလေသည်။

“ရေးပုံ တယ်ကောင်းပါကလား”

“ဟုတ်တယ်”

ထိုအတွင် ညိုထွန်းသည် လုံချည်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မဆွဲလျက် အခြားလက်တစ်ဖက်က ဖိနပ်ကို ကိုင်ပြီး လာလေ၏။

“ဗျိုဆရာကြီး၊ စောစောစီးစီး ဘယ်ကလာသလဲ”

ညိုထွန်းသည် ဝိုကေစုတ်ဖွား၊ အကျီဖားယားဖြင့် များစွာ ဖိုးယိုးဖားယားနိုင်လှလေသည်။ သူ့မျက်စိကား နီနေလေ၏။ သူ့မျက်နှာကား အဆီများဖြင့် ပြောင်ထိန်နေ၏။

“မြန်မာ့အလင်းတိုက်က လာတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ဆောင်းပါးသွားရေးတယ်။ နောက်ဆုံးသတင်းတွေလဲ သူရိယရော မြန်မာ့အလင်းရော သွားပို့တယ်” ညိုထွန်းသည် ဖိနပ်ကို မြူးခနဲ ပစ်ချ လိုက်လေ၏။ သူ့အဖော်အများ အိပ်နေသည်ကို ကြည့်နေ၏။

“ဟေ မင်းမအိပ်သေးဘူးလား” ဟု ဘကျော်က စိုးရိမ်သော အသံဖြင့် မေးရာ

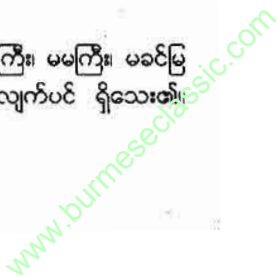
တစ်နာရီလောက်တော့ အိပ်ခဲ့ရတယ်။ မြန်မာ့အလင်းတိုက်ဘကြီးစိန်းရဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်းအိပ်ခဲ့တယ်။ ”ဟု ညိုထွန်းက ဖြေလေ၏။ “မင်းလုံချည်း ရေလဲပေးစမ်းကွာ။ ငါရေးချီးမယ်”

ဘကျော်သည် ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး လုံချည်တစ်ထည်ကို ယူပေး၏။ ဆပ်ပြာနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုလည်း ယူပေးသေး၏။

ကိုသန်းတင်ကား တစာစာဖတ်လျက်ပင်။

ကျောင်းသူများ၏ မော်လမြိုင်ဖျော်ဖြေရေးတွင်လည်း ခင်ခင်ကြီး၊ မမကြီး၊ မခင်မြ မအမာ၊ ဒေါ်ရီသီသိန်းဖေစသော ကျောင်းသူများကား အိပ်လျက်ပင် ရှိသေး၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မတင်လှသည် အရင်ဆုံး နိုးလေ၏။ သူသည် အဖော်သုံးလေးယောက်ကို လိုက်၍ နိုးလေ၏။ ထားမြင့်နှင့်သောင်းရီလည်း နိုးလေ၏။

ညွန့်ညွန့်နှင့် မတင်လှသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြီး အများသောက်ရန် လက်ဖက်ရည်ဖျော်လေ၏။ သူတို့တွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် သောက်ကြရန် တရုတ်မုန့်များ ရထားလေသည်။ သူတို့လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပြီးချိန်တွင် အအိမ်ကြီးသော ကျောင်းသူ လေးငါးယောက်မှတစ်ပါး အားလုံးနိုးကြလေ၏။ မျက်နှာသစ်သူသစ်၊ သွားတိုက်သူ တိုက်၊ နောက်ဖေးသွားသူသွား၊ ခေါင်းဖီးသူဖီး၊ လက်ဖက်ရည်သောက် သူက သောက်၊ ထားမြင့်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးလျှင် မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကိုယူ၍ စရပ်အပေးထပ်သို့ တက်လေ၏။ သောင်းရီသည် တရုတ်ဘီစကွက်မုန့်ကလေး နှစ်ချပ်ကို စားရင်း နောက်ကလိုက်လေ၏။ ညွန့်ညွန့်သည် သူရိယ သတင်းစာကို ယူပြီး မတင်လှခါးကို ဖက်လျက် ဇရပ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လေ၏။

မကြာမီ သတင်းစာဖတ်သံများမှာ ဆူညံနေလေ၏။ သတင်းစာနှစ်စောင်ကို တစ်ရွက်စီ ဆွဲယူကာ ဖက်နေကြလေ၏။

“ကိုင်း မထားမြင့်၊ ရှင့်လက်ထဲကရှိတဲ့ဟာကို ဖတ်ပြလွှဲပါအုံး၊ ကျမတို့ အိပ်ရင်းနားထောင်စမ်းမယ်” ဟု မအမာက ထားမြင့်ကို ခေါ်လေ၏။ ထားမြင့်က သူ့စာရွက်ကြည့်ပြီး

“ကျွန်မဖတ်နေတာက ဆောင်းပါးပဲ။ နားထောင်မလား” ဟု မေးလေသည်။

“ဆောင်းပါးဖြင့်ခါးသလား၊ လာပါ။ ဖတ်စမ်းပါအုံး”

ထားမြင့်သည် မအမာ၏ ခေါင်းရင်းက တိုင်ကို ကျောမိုလျက် သတင်းစာ ရွက်ကိုကိုင်ကာ ဖတ်လေ၏။ သောင်းရီ ခင်ခင်စုအစီအမီစုစုတို့သည်လည်း ဘေးတွင် ပိုင်းကာထိုင်လျက် နားထောင်ကြလေ၏။

“ဘယ်သူရေးတဲ့ ဆောင်းပါးလဲ” ဟု ခင်ခင်ကြီးခေါင်းမြီးခြုံကိုလှုပ်၍ မေးလေ၏။

“သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားလို့ အမည်ခံသူ တစ်ယောက်လေ” ဟု ထားမြင့်က ဖြေရာ ခင်ခင်ကြီးက မကျေနပ်။

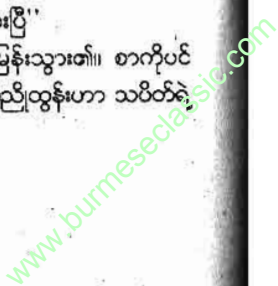
“သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားအမည်ခံသူက ဘယ်သူလဲ။ ကိုယ့်လူများဖြစ် နေမလားလို့”

“ကိုညိုထွန်းတဲ့ရှင့်၊ ကဲ ရှင့်လူလား”

“ကျွန်မလူမဟုတ်ဘဲနဲ့ ရှင့်လူဖြစ်နေတာ ခက်သွားပြီ”

ဝါးကန် ရယ်ကြလေ၏။ ထားမြင့်သည် မျက်နှာနီမြန်းသွား၏။ စာကိုပင် မဖတ်ရဲအောင် ရှက်လာမိ၏။ နောက်မှ အပါးဉာဏ်ဖက်ပြီး “ကိုညိုထွန်းဟာ သပိတ်ခဲ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





လူ၊ ကျွန်မဟာလဲ သပိတ်အပါအဝင်ပဲ။ ဒီတော့ ကျမလူဆိုရင်လဲ မလွဲပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

ဆောင်းပါးကို ဆက်ဖက်၏။

“ကာလကတ္တားတွင် တစ်နှစ်တစ်နှစ်လျှင် ဘီအေ၊ ဘီအက်စီပေါင်း ဖျမ်းမျှကြေး ၂၅၀၀ မျှအောင်မြင်သည်။ ကာလကတ္တား တက္ကသိုလ်မှာ ဘင်္ဂလား ပြည်၏ ထက်ဝက်အတွက်သာ ဆိုင်သဖြင့် လူပေါင်း ၂၅ သန်းအတွက်သာ တာဝန်ယူကာ အထက်တန်းပညာကို ပေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ လူဦးရေနှင့် ဘီအေ၊ ဘီအက်စီအောင်စာရင်းကို ကြည့်လျှင် လူတသောင်းလျှင် အောင်သူ တယောက်ကျဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ဗမာပြည်ကြီး တစ်ပြည်လုံးအတွက် တစ်ကိုယ်တော်တည်း စခန်းသွားနေသော်လည်း ဘီအေ၊ ဘီအက်စီ တစ်နှစ်လျှင် ၇၀ကျော်သာ အောင်မြင်သည်။ လူဦးရေ ဗမာပြည်တစ်ပြည်လုံး အတွက် ၁၄သန်းနှင့် ဘီအေ၊ ဘီအက်စီ အောင်စာရင်းနှင့် ကိုက်ကြည့်သော် လူနှစ်သိန်းတွင် တစ်ယောက် မျှသာ ကျလေသည်။

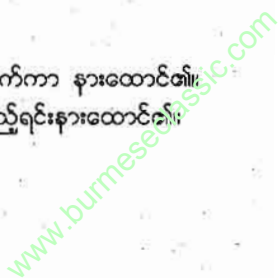
ဘင်္ဂလား	လူတစ်သောင်း	၈ယောက်
ဗမာ	လူနှစ်သိန်း	၈ယောက်

ဤစာရင်းကို ကြည့်လျှင် ဗမာပြည်၌

အထက်တန်းပညာသင်ကြားရေးသည် ဘင်္ဂလားပြည်အထက်တန်းပညာ သင်ကြားရေး၏ အပုံနှစ်ဆယ်ပုံ ၈ ပုံသာ ဖြစ်လေသည်။ ဤစာရင်းကြည့်သော အခါ ဘင်္ဂလားလည်း အင်္ဂလိပ်၏ ကျွန်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဗမာများလည်း အင်္ဂလိပ်၏ ကျွန်ဖြစ်သည်ကို မမေ့ကြစေလိုကြောင်း။ သခင်နိုင်ငံများတွင် (အင်္ဂလန်၊ ဂျပန်၊ အမေရိကန် စသည်) ဘင်္ဂလားထက် အထက်တန်းပညာကို ရကြသူ နှစ်ဆမျှ များပြားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သခင်တွေနှင့် မနှိုင်းကြဘဲ၊ ကျွန်အချင်းချင်းနှိုင်းကြည့်လျှင်ပင် မည်မျှ အောက်ကျနောက်ကျနိုင်သည်။ ကျွန်စုဝ်သရက်စေ့နှင့် တူသည်ကို သိနိုင်ပေသည်။”

ထားမြင့်သည် အားပါးတရဖတ်၏။ အချို့မှာ စူးစိုက်ကာ နားထောင်၏။ အချို့ကား ပြန်ကြနေသော သတင်းစာ စာရွက်များကို ကြည့်ရင်းနားထောင်၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“သူရေးတာ ရှင်းတယ်နော်” ဟု တစ်ယောက်က ဆုံးဖြတ်ရာ တစ်ယောက်က “ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ရှင်း သိပ်သေချာပဲ” ဟု ထောက်ခံလေ၏။

“စာရင်းတွေက တယ်ရှုပ်ကိုး”

“သူ ဘယ်က ဒီစာရင်းတွေရပါလိမ့်မလဲ”

အမျိုးမျိုးပြော၍ နားထောင်ကြလေ၏။ ခင်ခင်ကြီးကား အိပ်ရာမှထ၍ အောက်သို့ ဆင်းလေ၏။ မအမာကား အိပ်ရာတွင် ကွေးကာ ဆက်၍သာ နားထောင်လေ၏။ သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကား သောင်းရီ၏ ပေါင်ကို ကိုင်ထား၏။

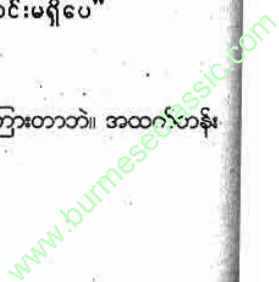
မြည်	လူဦးရေ (အသက်မွေးပညာမပါ)	တက္ကသိုလ်ကျောင်းပေါင်း
	ကောလိပ်ကျောင်းသား	
အင်္ဂလန်၄၅ သန်း	၅၅၀၀၀	၁၆
ကနေဒါ၁၀ သန်း	၈၅၀၀၀	၂၃
ဂျာမနီ ၆၆ သန်း	၈၈၀၀၀	၂၃
အီတလီ ၄၁ သန်း	၅၀၀၀၀	၂၆

“ဤစာရင်းကို ကြည့်လျှင်လည်း ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဗမာပြည်၏ နောက်ကျပုံကို ကောင်းစွာ သိနိုင်ပေပြီ။ လူဦးရေ ဆယ်သန်းရှိသော ကနေဒါပြည်တွင် တက္ကသိုလ် ၂၃ ကျောင်းရှိ၍ ကျောင်းသားပေါင်း ၈၅၀၀၀၊ ဗမာပြည်မှာ လူဦးရေ ၁၄ သန်း၊ ကျောင်းသား ၁၆၀၀ ၊ တက္ကသိုလ်တစ်ကျောင်းသာ ရှိသည်များကို ယှဉ်ကြည့်ထိုက် ပေသည်။ ကြည့်သောအခါ ကနေဒါသည် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် ဗြိတိသျှ အင်ဒိုဗား အစဉ် ကျွန်နိုင်ငံတစ်ခုအဖြစ်ကြောင်း။ ကွဲပြားချက်မှာ ကနေဒါတွင် လူဖြူတွေနေ၍၊ ဤဗမာပြည်တွင် လူဝါတွေ နေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းကို နှလုံးသွင်းထားဖို့လိုလေသည်။

‘ကုလားပြည်၌ ဘီရမ်ပူ၊ ရာဂျာရာဟီး၊ ဘတ်ဒဝမ်စသော ဖြူငယ်ကလေးများ တွင် ဘီအေသင်ကောလိပ်ကျောင်း တစ်ကျောင်းစီရှိသေး လျက် ထိုဖြူကလေး များထက်ပင် စဉ်ကားသော မော်လမြိုင်၊ စစ်တွေ၊ ပုသိမ်၊ ပြည်၊ စသော ဖြူများတွင်ကား အထက်တန်းပညာသင် ကောလိပ်ကျောင်း တစ်ကျောင်းမျှ မရှိပေ။ မန္တလေး၊ ဖြူကြီးတွင်ပင် ဘီအေအသင်ကျောင်းမရှိပေ”

“မန္တလေးမှာ အင်တာဘဲရီတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ပြည်မှာ ဒါကြောင့် မနီးကြားတာဘဲ။ အထက်ဘန်း ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ပညာတတ် တွေပေါရင် တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်မယ့် လူပေါများပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ၊ ဘယ်သူ့ရေချိုးလိုက်ကြမလဲ”ဟု ဒေါ်ရီသီက ဒေါ်လေ၏။

“လိုက်မယ်” “ကျွန်မလဲလိုက်မယ်”၊ “လိုက်ကြမယ်”ဟု ဖြေသူ

အတော်များ လေ၏။

“ဘယ်သွားချိုးမလဲ”ဟု တင်လှက မေးရာ

“ဦးကြီးတို့အိမ်မှာ”ဟု ဒေါ်ရီသီက ဖြေလေ၏။

“ကိုကြီးနု သွားတိုင်ကြအုံး။ မရှိရင် ကိုကိုမြကို တိုင်ခွဲကြပေတော့”ဟု အမာက အမိန့်ပေးလေ၏။

“မမထား မလိုက်တော့ဘူးလား”

“ထားမြင့်ကား စာဖတ်လျက်ပင် ရှိသေး၏။

“လိုက်မယ်၊ ပြီးအောင် ဖတ်ပါရစေအုံး”

“ဆောင်းပါးကိုပဲ စွဲတာလား၊ ရေးတဲ့သူကိုပဲ စွဲတာလား”

“အော် မေးနေရသေးသလား၊ ဒီဆောင်းပါး ကလေးဟာ ပညာဉာဏ် ပြည့်စုံသူရဲ့ ကလောင်က ထွက်လာတာပဲ ဟုတ်လား။ နို့နို့နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ကို ဟဲ့ နင်နို့ကို စွဲတာလား၊ မေမေ့ကို စွဲတာလားမေးရင် ဘယ်အဖြေကို ရှင်တို့ အမှန်ယူကြမလဲ”ဟု အမာက ကြားဖြတ်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။

သောင်းချိကား ရယ်မောနေလေ၏။ ထားမြင့်က ပြောင်ကြလှောင်ကြ သည်ကို သဘောကျသော အမူအရာဖြင့်နေလေ၏။

(၁၂)

ပင်နီအက်နီ၊ ပိုးနှင့် ချည်ရောထားသော လုံချည်ကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိသူ၊ သားရေခွင်းထိုး ဖိနပ်စီးလေ့ရှိသူ ညှိတွန်းသည် ယခုမှ ပိုးဘောင်းဘီအပွ၊ မက်လာနှင့် ရှုပ်အက်နီ ဆွယ်တာ လက်တို ဖလေဇာကုတ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားရှိ၏။ ပေးတင့်ရှူး၊ဖိနပ် ကိုလည်း စီးထား၏။ သူ့လက်တွင်ကား ရှမ်းလွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် သတင်းစာတစ် စောင် သာ ပါလေသည်။

သူသည်ဘူတာရုံတွင်းသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း နေရာကောင်းမရှာတော့ဘဲ တွဲတစ်တွဲပေါ်သို့ အမြန်တက်လေ၏။ ကံအားလျော်စွာ ထောင့်နားတွင် နေရာတစ်ခု ရလေသောကြောင့်၊ သတင်းစာရွက်တစ်ခုကို ဆုတ်ကာ နေရာခင်းလေ၏။ နောက်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဟိုဟို သည်သည် ဘူတာရုံဝင်းထဲသို့ ခဏမျှ မျက်စိဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာကြည့်ပြီး ထိုင်လေ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မတွေ့လျှင် သတင်းစာကိုဖတ်ကာ နေလေ၏။ သတင်းစာသည် သူ့မျက်နှာကို ဖုံးထားလေ၏။

မကြာမီ စုံထောက်များသည် တွဲတိုင်းတွင် လိုက်လံရှာဖွေကြလေ၏။ ညိုထွန်းတွဲတွင်းသို့ ကြည့်ကြ၏။ သူတို့ကား ညိုထွန်းကို မမြင်ကြ။ ညိုထွန်းတွဲရှေ့တွင် ကား မကြာခဏ လျှောက်သွားကြ၏။ ညိုထွန်းကား သူတို့ကို မြင်သော်လည်း အခြေမပျက် သတင်းစာကိုသာ ဖတ်နေလိုက်လေ၏။ ညိုထွန်းသည် သတင်းစာတွင် စိတ်မဝင်။ သူ့မျက်စိသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လူများစွာကိုသာမြင်လေ၏။ နားတွင်လည်း အော်သံဟစ်သံ လက်ခုပ်တီးကြသံကိုသာ ကြားနေတော့၏။ သူကား ပွဲအလင်းသုံးည ဆက်ကြည့်ထားသူကဲ့သို့ ခံစားနေရလေ၏။ ထိုအတွင်း သူ့ကို စုံထောက်များ မြင်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သေး၏။ 'ရထားထွက်ပါတော့' ဟု ခဏခဏပူဆာမိသေး၏။

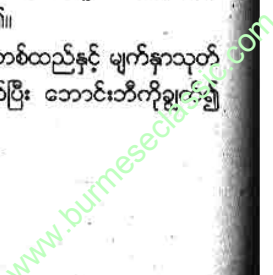
နောက်ဆုံးအကြိမ် စုံထောက်များသည် သူ့တွဲရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။ ပထမခေါင်းလောင်းထိုးပြီးဖြစ်၍ လူတိုင်းမှာ ပျာလောင်ခတ်နေကြလေ၏။ လိုက်ပို့ကြ သူများသည် အောက်သို့ဆင်းကြလေ၏။ စုံထောက်တစ်ယောက်သည် ညိုထွန်း၏ တွဲပေါက်ဝမှ ခေါင်းရှိကာကြည့်လေ၏။ ညိုထွန်းမှာ သွေးပူသွား၏။ 'ဆင်ပြောင်ကြီး အပြီးကျမှ တစ်တော့မှာလား' ဟု ကြောင့်ကြမိ၏။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ အေးအေး လူလူ ရှိစေပြီး အခြေမပျက် နေလိုက်၏။ စုံထောက်သည် စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့် ထွက်သွားလေ၏။ ရထားလည်း ထွက်လေ၏။ ညိုထွန်းမှာ စိတ်အေးသွား၏။

ရထားမှာ မန္တလေးသို့ ဆန်သော ညနေ ၄နာရီခွဲရထားဖြစ်၏။ နေသည် ဝါဝင်းသော အရောင်ကို ရထားတွဲများသို့ ထိုးကြည့်နေတုန်းပင်ဖြစ်၏။ နေရောင်ခ နေသော အိမ်ကလေးများ၏ အမိုးများသည် ဝါနေလေ၏။ ရထားသည် ခပ်သုတ်သုတ် ခုတ် လာရာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် ညိုထွန်းရှေ့တွင် ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာ လေ၏။ မကြာမီ စိမ်းလန်းသော တောင်ကမူကြားတွင် ဝင်းနေသော ရွှေတိဂုံ ဘုရားကြီးသည် ဘွင်းကနဲတိုးထွက်လာလေ၏။

ညိုထွန်းသည် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို အာရုံပေါင်းစုံဖြင့် စူးစိုက်ကာ ကြည့်၏။ သူ့စိတ်တွင် သာမန်ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ကြည်ညိုစိတ်မရှိ။ ဘုရားဖြစ်၍ ဤမျှ အာရုံစူးကာ ဖူးသည်မဟုတ်။ သူသည် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကား ငါတို့၏ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ငါတို့သမိတ် တွေ့ရဲ့ အားကိုးမှီခိုရာ' ဟူသော စိတ်ဖြင့်သာ ကြည့်၏။ ပါးစပ်ကမူ " This The Home of Our Revolt " ဟု အင်္ဂလိပ်လို ရေရွတ်မိလေ၏။

ညိုထွန်းသည် လွယ်အိတ်ကလေးထဲမှ လုံချည်တစ်ထည်နှင့် မျက်နှာသုတ် ပုဝါအထူ ကြီးတစ်ကို ဆွဲထုတ်လေ၏။ လုံချည်ကိုလဲဝတ်ပြီး ဘောင်းဘီကိုချွတ်၍

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ခေါက်ထည့် ထားလိုက်၏။ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ခြုံကာ စာအုပ်တစ်ခုကို ဖတ်လျက် ရှိသည်။ စာအုပ်ကား ဘားမီးဒေးစ်ခေါ် 'ဗမာ့လက်ထက်' ဝတ္ထုပင်ဖြစ်သည်။

သူ့အနီးတွင် အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ရွယ်တူ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိလေ၏။ သူတို့သည် ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဝတ်စားလျက် ကော်စောကြီးများ ခင်းထားလေသည်။ တခြားတဖက်တွင် ဖုန်းကြီးသုံးပါးမှလွဲ၍ အားလုံး ကုလားချည်းဖြစ်လေ၏။ တစ်တွဲလုံး ညပ်နေ၏။

ညိုထွန်းသည် စာကို ကြည့်ရသော်လည်း မျက်စိများမှာ စပ်နေလေ၏။ 'အိပ်ပါတော့မယ်' ဟု မျက်စိမှိတ်ပြန်ပါလည်း ဆူသံပူသံတွေကိုသာ ကြားယောင် ယောင်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သွားလာနေကြသူ တစ်စုကိုသာ မြင်ယောင်ယောင်။ တင်္ဂူးဂုံး ခုတ်နေသော ရထားသံ၊ တတွတ်တွတ် စကားများနေသော ကုလားသံများ ကြောင့်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်။ သို့ကြောင့် ထိုအင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုကိုသာ ဆက်ဖတ်နေလေ၏။ ဝတ္ထုတွင် အင်္ဂလိပ်ဇာတ်လိုက်က ပြောသည့်စကားမှာ

"အရာရှိများက မြန်မာကို ချုပ်ကိုင်ထားတယ်။ ကုန်သည်က မြန်မာအိတ်ထဲ မှာ ငွေရှာတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံသာ အင်္ဂလိပ်လက်ထဲမှာ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီဟာ သစ်ကန်ထရိုက်ရအုံးမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား။ ဒီပြင် ကုမ္ပဏီ၊ ရေနံ ကုမ္ပဏီ၊ ဘော်တွင်သတ္တုတွင်းပိုင်တွေ၊ ရော်ဘာခြံပိုင်တွေ၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး တိုက်ကြီးတွေဟာ အလုပ်ရပါ့မလား။ အစိုးရသာ သူတို့နောက်က မရှိရင် ဆန်ကုန် သည်ကြီးတွေဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကံဆိုးရှာတဲ့ ဗမာတောသူတောင်သားတွေကို အညွန့်ရှူး ချုပ်ချယ်နေနိုင်မလဲ။ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးဟာ အင်္ဂလိပ်တွေ၊ အို တကယ် အမှန်ကတော့ ရဟူဒီနဲ့ စကော့တွေကို ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်တဲ့ ခွင့်ပေးရအောင် ဆင်ထားတဲ့ ကိန်းတစ်ခုပါပဲ" ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ညိုထွန်းသည် အတော်သဘောကျသွားလေသည်။ ထိုစကားစုကို မျက်စိ မှိတ်ကာ တွေးပြန်လေ၏။ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာက ဗြိတိသျှအင်ပါယာကို ရှုံ့ချသည် ဖြစ်သောကြောင့်သာ အလွန်သဘောကျမိ၏။ သူပြောသမျှသည် မှန်လေသည်ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ ရထားမှာလည်း မြန်လာ၍ လေကလေးမှာ တိုက်လျက်ရှိ၏။ ကုလားများ ဆူသံသည် ရထားသံတွင် နစ်သွားသောကြောင့် ညိုထွန်းသည် သက်သာ ရာ ရသွားလေ၏။ စဉ်းစားရင်းစဉ်းစားရင်း အိပ်ငိုက်၍ လာလေ၏။ ထိုသို့ ထိုင်လျက် သား အိပ်ပျော်ခါနီးတွင် အနီးရှိ မိန်းမယောက်သည် ညိုထွန်းကို ကြည့်၍သနားလာပြီး

"ကဲ သူငယ်" ဟု ခေါ်၏။ ညိုထွန်းသည်လည်း ဆတ်ကနဲ မျက်စိဖွင့် ကြည့်၏။ ထိုမိန်းမက ပြုံးပြီး

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“မောင် အိပ်ချင်ရင် ဟောဒီဘက်လာ၊ ကော်ဇောပေါ်မှာပဲ အိပ်တာပေါ့”  
ပြောပြီး နောက်ဆုံးခုံအရှည်ကြီးတွင် တစ်ပိုင်းကို ပေးလေ၏။

“အော် မမပဲ အိပ်ပါလေ” ဟု ညိုထွန်းက ဝတ်ကျောတန်းကျေ ငြင်း၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီဘက်ကအိပ်နိုင်တယ်။ လာလာ၊ ခုမောင်ဘယ်သွား  
မလို့လဲ”

“မန္တလေးကို”

“ဘာကိစ္စလဲကွယ့်” ဟု မေးရင်း ညိုထွန်းအတွက် နေရာလုပ်ပေး၏။

“ကျွန်တော်က သပိတ်မှောက်တဲ့ လူထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ။  
သပိတ်ကိစ္စနဲ့ သွားမလို့” ဟု ပြောပြီး ပေးသောနေရာတွင် ခြေဆင်းကာ ထိုင်ခွင့်  
ရလေ၏။ ခြေများမှာ တောင်နေ၏။ ဆန်လိုက်သောအခါ လွန်စွာ စည်းစိမ်ရှိသွားလေ၏။

“မောင်တို့ သပိတ်မှောက်တာ ကောင်းပါ့မလား။ ဘာကြောင့်မှောက်တာလဲ”

“အော်၊ မမကို ကျွန်တော့် အဘော်တွေပြောနေတာထက် ဟောဒီ  
ဗမာလက်ထက်ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲက စကားကို ရှာပြီး ပြောပြမယ်။ ဒီစာအုပ်ကို  
အင်္ဂလိပ်က အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတာ။ ဒီဝတ္ထုမှာ ပါတဲ့ဇာတ်လိုက်က သစ်ကုမ္ပဏီ  
တစ်ခုက ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်။ ကဲဟောဒီမှာ သူပြောတဲ့စကား။

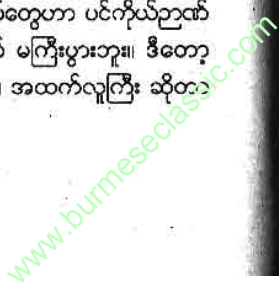
“ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ဗမာလူငယ်တွေကို ဝီစကီအရက်သောက်ဖို့နဲ့  
ဘောလုံးကန်ဖို့လောက်သာ သင်ပေးကြတယ်။ ဒီပြင်နည်းနည်းပါးပါး အဖိုးတန်ကလေး  
လဲ သင်ပေးပါသေးရဲ့။ ကျုပ်တို့ထောင်ပေးထားတဲ့ ကျောင်းတွေကြည့်စမ်း။  
ပေါ့ပေါ့ရဲ့ရဲ့နိုင့်တဲ့ စာရေးတွေ ထွက်တဲ့စက်ရုံ။ ကျုပ်တို့ဟာဗမာတွေ ကုလားတွေကို  
စက်မှုပညာ လက်မှုပညာ ဘယ်တော့မှ သင်မပေးဘူး။ ကျုပ်တို့သင်ကို သင်မပေးရဲ့ဘူး။  
တိုင်းရင်းသားတွေက စက်မှုလက်မှုကိုလဲ ကျုပ်တို့ဖျက်ဆီးပစ်နေတာဘာ”

“အဲဒါပဲ သပိတ်မှောက်ရတဲ့အကြောင်း” ဟု ညိုထွန်းသည် စာအုပ်ကို  
ပိတ်ကာ ချထားလိုက်၏။ ထိုမိန်းမသည် တွေ့နေပြီး

“မမတို့တော့ စာသိပ်မတက်ဖူး။ ပြောပြအုံးမှပဲ မောင်” ဟု ပြောလေ၏။

“ကဲ ရှင်းသေးတာပေါ့။ ကျွန်တော်မအိပ်ရတာ သုံးလေးညရှိပါပြီ။ ဒီနေ့  
ရထားပေါ်အိပ်ဖို့ကြတော့ပဲ။ သို့ပေမဲ့ ပြောဖို့ရောက်လာပြန်လို့ ပြောအုံးမယ်။  
ကျွန်တော်တို့ကို သင်ပေးတဲ့ ပညာဟာ ကျွန်တော်တို့စိတ်ကို နအောင်၊ ကပ်ပါးတွေ  
ဖြစ်အောင် သင်ပေးနေတဲ့ပညာ။ ဘယ်လိုလဲ ။ ဒီပညာတတ်ရင် လခစားစာရေးလုပ်ရုံက  
လွဲလို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ လခစားတို့ စာရေးတို့ဆိုတဲ့ အလုပ်တွေဟာ ပင်ကိုယ်ညဏ်  
အလျောက် မကြီးပွားဘူး။ ဝိသိယရှိပြန်လဲ ဝိသိယအလျောက် မကြီးပွားဘူး။ ဒီတော့  
ကြီးပွားချင်ရင် အထက်လူကြီးကို ချောချ၊ ကန်တော့ရတယ်။ အထက်လူကြီး သို့တင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





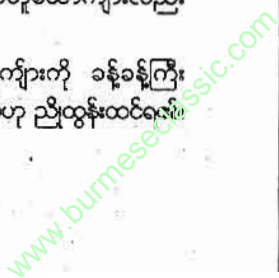
ဝန်ထောက်လောက် ဘာလောက်ကတော့ ဗမာနဲ့ ကုလားတွေပဲ။ ဒီလူတွေက ကုလားတို့ ဗမာတို့သာဆိုတယ်။ စိတ်ထားက အင်္ဂလိပ်လိုပဲ။ သူတို့ထက် ကြီးကျယ်တော့ အင်္ဂလိပ်ပေါ့။ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်တွေကို ကျိုးရတယ်။ ချော့ရတယ်။ ကန်တော့ရတယ်။ ဒီတော့ အချို့ရဲ့ ဂုဏ်တွေကို ဘေးဖယ်ပြီး သူတို့ကြီးပွားရေးအတွက် လူမျိုးခြားကို ကန်တော့နေရတဲ့သူမှာ ကြာတော့ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ရှိအုံးမလား။ မမ စဉ်းစားလေ” ဟု ညိုထွန်းသည် ကျောမှိုလိုက်လေ၏။

“မှိုလိုတဲ့စိတ်၊ ကပ်လိုတဲ့စိတ်သာရှိတာပေါ့။ ဉာဏ်ကိုလဲ မသုံးရတော့ မသုံးရတဲ့ခား သံချေးတက်တာလိုပေါ့။ ဉာဏ်လဲ မရှိရာကြတော့ဘူး။ ဒီအလုပ်လုပ်မှ ငါစားရမှာပါကလား။ ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာမှာ ကလားဆိုပြီး နေရသူမို့ သတ္တိလဲမရှိ တော့ဘူး။ လခစားတို့ စာရေးတို့ဆိုတာ ခြံထဲသွင်းထားတဲ့ နွားတွေလို ခြံအကျယ်အဝန်း လောက်သာ သွားနိုင်လာနိုင်တယ်။ ရှေ့ကို လွတ်လပ်စွာ မလုပ်ရဲတော့ဘူး။ ခြံထဲနွား အခုန်အပေါက်မလုပ်ရဲ ထွက်မပြေးရဲ ထွက်ပြေးရင်လဲ အရိုက်အနှက်ခံရလို့ လွတ်လပ် ရေး ကြောက်တာလိုပဲ။ စာရေးတွေလဲ လွတ်လပ်ရေးကို ကြောက်တာပေါ့။ ကြာတော့ အကျင့်ရပြီး ခြံတွင်းမှာနေရတာ၊ ကျွန်တွင်းမှာ နေရတာကိုပဲ အဟုတ် တကယ်ထင်၊ အကောင်းထင်၊ ဒါမှတကယ်လောကထင်ပြီး လွတ်လပ်ရေးကို မတွေးကြတော့ဘူး။ တွေးကြတဲ့ လူမျိုးအချို့ကိုတော့ သူတို့က လူထူးလူဆန်းတွေ လို့ထင်ပြီး တချို့က ကြည့်ပြီး ရီကြတယ်။ တချို့က ဆဲကြတယ်။ အဲဒီလူတွေ အဖြစ်ရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ပညာက သင်ပေးနေတယ်။ ကျောင်းကထွက် ထွက်ချင်း မှိုလိုကပ်လိုတဲ့ လူ၊ ဉာဏ်တုံးတဲ့လူ၊ သတ္တိမဲ့တဲ့လူ၊ လွတ်လပ်ရေးမကြိုက်တဲ့ လူရဲ့ဘဝကို ရောက်ကြ စေတဲ့ပညာ။ ကျောင်းမှာသင်ကြားသူများမှာလဲ သူကျောင်းက ထွက်ပြီး သူလုပ်ရင် လခစားစာရေးတို့လုပ်ရမှာပဲလို့ယူဆပြီးသား။ သူတို့ရဲ့ရှေ့မှာ ဒီပြင်တောက်ပတဲ့ မီးရောင်မမြင်ရဘူး။ လခစားတို့ စာရေးတို့ဆိုတဲ့ မီးရောင်ကိုသာ မြင်ရတယ်။ ဒီတော့ စာရေးစိတ်ကို ကျောင်းသားတုန်းကတည်းက မွေးတာပေါ့။ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ဒီစိတ်ကူးသွားလိုက်တာဟာ ဗမာလူငယ်တွေအားလုံး စာရေးစိတ် ပေါက်ကုန်ကြပါရော။ ဒီတော့ ဒီပညာကြောင့် မှိုလိုကပ်လိုတဲ့စိတ်၊ ဉာဏ်တုံးပြီး မထွင်တတ်တဲ့စိတ်၊ သတ္တိမဲ့တဲ့စိတ်၊ လွတ်လပ်ရေးမကြိုက်တဲ့စိတ်တွေ ကြီးစိုးပြီး နေတယ်။ ဒီစိတ်တွေ ကြီးစိုးနေရင် ဗမာပြည် ဘယ်မှာလွတ်လပ်ရေး ရတော့မလဲ”

မိန်းမသည် သဘောကျသဖြင့် ပြုံးနေ၏။ သူနှင့် ရွယ်တူယောက်ျားလည်း ငေး၍ နားထောင်နေလေ၏။

“မောင်ထွေး၊ ဆေးလိပ်တယ်ပါကွာ”ဟု ထိုယောက်ျားကို ခန့်ခန့်ကြီး အမိန့်ပေးလိုက်မှ ထိုမိန့်မကား ထိုယောက်ျားနှင့် လင်မယားမတော်ဟု ညိုထွန်းထင်ရ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မသောက်ပါဘူး”

“ကဲ ကဲ၊ နားလည်ပါပြီ။ မှောက်ထိုက်ပါတယ်”

“ရှိသေးတယ်။ အစိုးရကလဲ သူတို့ပညာဟာ ဒီလိုစိတ်တွေမဟုတ်ဘဲ ကြီးစိုးနေတာကို သိလို့ ဒီပညာကိုသာ သင်ပေးတယ်။ စက်မှုလက်မှုပညာသင်ပေးရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးသူတွေ၊ လွတ်လပ်ရေးကြိုက်သူတွေ၊ ဉာဏ်ထွင်သူတွေ ပေါ်ပေါက်လာမှာမို့ သတ္တိရှိသူတွေ ပေါ်ပေါက်လာမှာမို့ သင်မပေးဘူး” ညိုထွန်းသည် မျက်စိမှိန်းလျက်ရှိလေ၏။ အိပ်၍ကား မပျော်သေး။ ချမ်းသာသောကြောင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ခြုံရင်း လက်ပိုက်ကာထားလေ၏။ မျက်စိမှာလည်း မိုတ်ထား၍ ကြာလျှင် အစပ်ပျောက်လာ၏။ မူးဝေလာ၏။ နောက်အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

(၁၃)

ယခုမှ ဘွိုင်ကောက်တား ကောင်စီရုံးခန်းသည် အောက်ပိုင်းဇရပ်တစ်ခုသို့ ရောက်နေလေ၏။ ထိုဇရပ်တွင် သမဂ္ဂအသင်းကော်မတီအချို့နှင့် ကိုနု အမြဲအိပ်၏။ အမြဲနေ၏။ ကိုအောင်သိန်းကား ရုံးထိုင်ဖြစ်လေ၏။

ယနေ့ည ထိုဇရပ်တွင် ကျောင်းဆောင်များမှ ပရိဖက်ခေါ် လူကြီးများ စည်းဝေးကြလေ၏။ များစွာသော ပရိဖက်များမှာ ဘွိုင်ကောက်တား ကော်စီလာများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ပုဂံကျောင်းဆောင်က ကိုလှဖေကား ပရိဖက်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထားမြင့်သည် အင်းလျား၏ ပရိဖက်ဖြစ်၏။ သူတို့အစည်းအဝေးတွင် ကိုနုက ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်။

“မနက်ဖြန်တော့ အရေးကြီးဆုံးပဲ”ဟု ကိုနုက လွဲနေသောအသံဖြင့် ပြော၏။ ‘စာမေးပွဲတွေ စတော့မယ်။ အဲဒါတချို့ သစ္စာဖောက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ စာမေးပွဲ အဖြေလာကြမယ်။ အကြီးအကျယ် တားရမှာပဲ။ ဘယ်လိုတားရမှာလဲ’ ကိုနုသည် မေးပြီး ပျဉ်ထောင်နားကပ်ထားသော ခေါင်းအုံးကို မှီလေ၏။

မောင်သောင်းက “ခါတိုင်းလိုပေါ့ဗျာ။ ရှေ့က ဆီးတားသူကဆီးတား။ ပြေရာပြေကြောင်း ပြောတဲ့လူက ပြောပေါ့”ဟု ဆို၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါသိပ်စဉ်းစားဖို့မလိုဘူး။ လူများများရဖို့အရေးကြီးတယ်” ဟု မောင်စိန်က ကြားဖြတ်ပြန်၏။

“လူကုန်သွားရင် မကောင်းဘူးလား”ဟု တစ်ယောက်ကမေးရာ ‘မဖြစ်တာပြောတယ်’ဟု တစ်သံကဖြေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ထားမြင့်သည် ရှေ့နားတိုးလာပြီး

“ကျွန်မ အကြံပေးပါရစေ”ဟု တောင်းပန်၏။ သူသည် ဒူးတုပ်ထိုင်ပြီး ခါးကိုမတ်ထား၏။ ‘လူကုန်ခေါ်ဖို့ ဆိုတာက မလိုဘဲပင် ပိုက်ဆံကုန်မယ်။ လူနည်းပြီး ပွဲစည်ဖို့လိုတယ်။ စည်းကမ်းကျကျနဲ့ သေသေဝပ်ဝပ်နေတဲ့ လူတစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက်နဲ့ ပစ်ကက်တင်း နည်းကောင်းကောင်းလုပ်ရင် ကျွန်မတို့ အလုပ်အောင်မှာဘဲ။ ကျွန်မ အကြံပေးချင်တာက ပထမနေ့တုန်းကလိုသာ မတောင်းပန်ပဲ ဒီတခါတော့ လာတဲ့လူ တွေ ရှေ့က လှဲအိပ်ပြီး နေဖို့ပဲ။ လှဲအိပ်နေကြမှ လာသူတွေက ကျော်မသွားပဲနေမှာ’ ဟု ပြောလေ၏။

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ မထားမြင့်အကြံကောင်းတယ်’ဟု လှပေက ထောက်ခံလေ၏။

“ဟာ မဖြစ်ဖူး။ မကောင်းပါဘူး”ဟု လှပေက ကန့်ကွက်၏။

“ဘယ်နယ်မဖြစ်ရမလဲ။ ဒီလိုမလုပ်ရင် ဇွတ်ဝင်ပြီး စာမေးပွဲဖြေကြမှာပဲ။ အိပ်ပြီး တောင်းပန်ရင်တော့ တချို့က အားနာလို့ မကျော်ဘူး။ တချို့က ရှက်လို့ မကျော်ဘူး။ တချို့က သနားလို့ မကျော်ဘူး။ တချို့က ကြောက်လို့ မကျော်ဘူး။ ဒီလိုမကျော်မှ ကျွန်မတို့ အလုပ်အောင်မှာပေါ့”

ထားမြင့်ကို ထောက်ခံသူများသာ များနေသဖြင့် သူ့အကြံအတိုင်း စာမေးပွဲဖြေကြမည့်သူများကို တားဆီးရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

ကိုလှပေမှာ ကားငှားရန် တာဝန်ကျ၏။ နက်ဖြန်နံနက်စောစော ကားများနှင့် ကျောင်းသားများကို ယူနီလာစိတ်သို့ ခေါ်သွားရန် ဖြစ်လေ၏။ ကိုလှပေသည် ကိုတင်မောင်ကို လိုက်ရှာလေ၏။ ကိုတင်မောင်ကား မော်လမြိုင်ဖရစ် အောက်ထပ်တွင် ထမင်းစားနေလေ၏။ ကိုတင်မောင်မှာ အလုပ်များနေသဖြင့် ယခုထမင်းစား ရတော့သည်။

“ဟေ့လူ၊ ခုမှ ဘာကုန်းကြိတ်နေတာလဲ”

“ဟာ၊ ခုမှစားရတယ်ဗျာ၊ လာစားမလား”

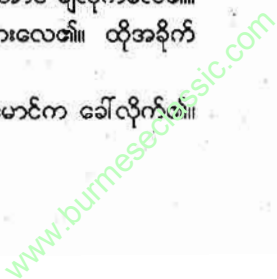
လှပေသည် တင်မောင်အနီးသို့ ကပ်ထိုင်၏။

“မနက်ဖြန် ပစ်ကက်တင်းအတွက် မော်တော်ကားသွားငှားရမယ်။ ခင်ဗျား လိုက်မှဖြစ်မှာ”

“လိုက်တာပေါ့”ဟု ဖြေကာ ဇွန်းကို ချွင်ကနဲမြည်အောင် ချလိုက်လေ၏။ လှပေသည် အနီးရှိ ပုံးထဲမှ တရုတ်မုံကလေးများကို ယူစားလေ၏။ ထိုအခိုက် ထားမြင့်နှင့် သောင်းရီသည် ဆင်းလာကြလေ၏။

“လာ မထားမြင့်၊ ထမင်းစားပါအုံးလား”ဟု တင်မောင်က ခေါ်လိုက်၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





“အိုးသူကြီးအလစ် ကြိတ်ရတာပါဗျာ”

“ရှင်တို့ ခုမှထမင်းစားရသလား” ဟု သောင်းရီက ဝင်မေး၏။ “အေး၊ ဟုတ်တယ် စားပါအုံးလား” ဟု တင်မောင်က ဖြေလေ၏။ တင်မောင်ကား ပြုံး၍နေ၏။ ထမင်းစား၍လည်း ကောင်းလာလေ၏။

“ကျွန်မတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်မလို့”

“ဟိုခရားထဲမှာ ရှိတယ်ထင်တယ်” ဟု လှဖေက လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြသောအခါ တရုတ်မုံပုံကြီးကို တင်မောင်က လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ လှဖေက မုံကလေးတွေကို ယူပေး၏။ မုံကလေးများမှာ ခေါင်းလောင်းတံဆိပ်ကလေးတွေနှင့် ဖြစ်၏။ သောင်းရီသည် မုန့်များကို အားရပါးရစားကာနေ၏။

“ဒါထက်၊ ကိုညိုထွန်းတစ်ယောက် မမြင်ပါလား” ဟု ထားမြင့်ကမေးရာ တင်မောင်က

“တခြားသွားတယ်” ဟု ဖြေ၏။

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မထားမြင့်မို့ပြောတာ။ မန္တလေးကို အင်တာသပိတ်မှောက်ဖို့ သွားတာပဲ”

“ဟင် မမထား၊ အကိုကြီးက ရှိတောင်ပြောမသွားဘူး။ အိမ်ကို ဘာမှ မမှာလိုက်ရဘူး” ဟု သောင်းရီက မျက်နှာကလေးမဲ့ကာ ပြောလေ၏။ တင်မောင်သည် သူ့မျက်နှာကို မြင်ပြီးသနားသွား၏။

“မသောင်းရီတို့အိမ်က မန္တလေးမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကိုညိုထွန်း ဝင်ခဲ့မှာပေါ့”

“ဝင်ချင်ဝင်ခဲ့မှာ။ ကျွန်မတို့မေမေက သူ့ကိုသိပ်ခင်တာပဲ”

စကားပြောရင်း စားသောက်ကြပြီးလျှင် တင်မောင်တို့ မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ထားမြင့်နှင့်သောင်းရီသည် ဧရပ်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

“မမထား”

“ဘာလဲ”

“လွမ်းသလား”

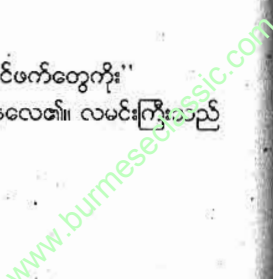
“ဘယ်သူလွမ်းရမှာလဲကွ”

“အကိုကြီးကို ”

“မလွမ်းပဲနေပါ့မလား၊ သူငယ်ချင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကိုး”

ထားမြင့်သည် အနောက်ဘက်သို့ကြည့်ပြီး ပြုံးနေလေ၏။ လမင်းကြီးသည်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ပုဂံဇရပ်ခေါင်မိုးတွင် အရိပ်ပေါ်နေလေ၏။ ဥယျာဉ်ကလေးသည် လရောင်တွင် မြူးနေလေ၏။

‘လုပ်ဖော်ကိုက်ဖက်လား။ ဒီလို ကိုင်ဖက်သွားတာလား’ ဟု သောင်းရီက ပြောပြီး ထားမြင့်၏ ခါးကို ဖတ်လိုက်လေ၏။

“ဟင်းနော်၊ မင်းလေးလဲ ပြောင်တတ်လှောင်တတ်နေပြီ။ ကျောင်းသပိတ် ကိစ္စမှာ အတူတူ အကျိုးဆောင်တဲ့သူငယ်ချင်းမို့ ပြောတာ” ထားမြင့်၏မျက်နှာကား အပြုံးမပျက်။

“ဒီထက်ထူးပြီးတော့ လွမ်းစရာအကြောင်းမရှိဘူးလား”

သောင်းရီသည် ထားမြင့်၏ခါးကို ဖက်မြဲဖက်ထားလေ၏။

“သူများတွေ ပြောင်စရာချန်အုံး။ သူများတွေကြားရင် မကောင်းဘူး။ တကယ်အဟုတ် ထင်ကုန်ကြအုံးမယ်”

ထားမြင့်သည် တံစက်ခြိတ်မှ ကျလာသော ရေပေါက်ကလေးတွေကို ငေးကြည့်၏။ နောက်အုံးမိုင်းနေသော သစ်ပင်များကို ကြည့်၏။ နောက် လရောင်နှင့် မြူမှောင်ကြောင့် ချဉ်နည့်စွာလက်နေကြသော ကြယ်များကို ကြည့်၏။ ကြည့်နေသမျှ နေရာတွင် ညိုထွန်း၏ မျက်နှာကို ပူးတွဲကာ မြင်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာကို မြင်နေသည်ကို မသိ။ သိအောင်လည်း သူမစဉ်းစား။

(၁၄)

ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈ ရက်နေ့နံနက် ၄ နာရီလောက်တွင် ကျောင်းဆောင်အသီး သီးမှ ကျောင်းသား ၃၀၀လောက်သည် အိပ်ရာမှ ထကြလေ၏။ သူတို့တွင် ရှိသော အနွေးဆုံး အကျီလုံချည်များကို ဝတ်ဆင်ကာ ဘုရားခြေရင်းသို့ ဆင်းကြလေ၏။ အချို့ကား အောက်မှ ဆွယ်တာခံ၍ အပေါ်က ပင်နီအကျီကိုဝတ်ခဲ့ကြလေ၏။ အချို့ကား ဖလေဇာ၊ အချို့က သက္ကလပ်အကျီ၊ မော်လမြိုင်ဇရပ်မှ ကျောင်းသူများ လည်း ဆယ်ယောက်လောက်လိုက်ခဲ့ကြ၏။ မမကြီး၊ မအေး၊ မချစ်စိန်၊ မအမာ၊ မအုံး၊ စသူများမှာ ခေါင်းဆောင်များဖြစ်လေ၏။ သူတို့လည်း သက္ကလပ်လုံချည် ဝတ်သူဝတ်၊ သက္ကလပ်လုံချည်မပါသူများမှာ အတွင်းက သရက်ထည်လုံချည် နှစ်ထည်ကိုခံပြီး အပေါ်မှာ ပိုးလုံချည် တစ်ပတ်ရစ်များကို ဝတ်ခဲ့ကြ၏။ အချို့ကား ဖလေဇာ၊ အချို့ကား ပင်နီအကျီများဝတ်ကြ၏။ ထားမြင့်သည် အောက်မှ သရက်လုံချည်ခပ်ထူထူကိုခံလျက် အပေါ်မှ ချည်နှင့် ပိုးလုံချည်ကလေးကို ဝတ်ကာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

ပင်နီရင်ဖုံးကလေးဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

မိန်းကလေးများသည် ရှေ့ဆုံးဒုတိယကားတွင် စီးကြ၏။ သူတို့ရှေ့မှ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များဖြစ်၏။ သူတို့နောက်ကား များတွင်ကား 'မေတ္တာခံတား ဆီးရေး' ထွက်လာသူများဖြစ်လေ၏။

ယနေ့မှာ ကောလိပ်ကျောင်းများတွင် စာမေးပွဲများ ရှိသဖြင့် စာမေးပွဲ ဝင်ကြသည့်သူများကို တားဆီးရန် ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မစ္စတာတနားဂျီးကား ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။

ကျော်သိန်းသည် ရှေ့ဆုံးကားမှ ဆင်းလာပြီး မိန်းကလေးများ ကားသို့ သွား၏။ မတင်လှနှင့် ခင်ခင်ကြီးတို့အနားကပ်ပြီး

'ကဲ ခင်ဗျားတို့ဟာလေး လုပ်စမ်းပါဦးအုံး' ဟု အရင်းအစမရှိပြောလေရာ မတင်လှတို့ကား ပြုံးကြလေ၏။ ခင်ခင်ကြီးက မတင်လှကို ခါးတို့ပြီး "ကိုင်း၊ စုံထောက်မင်းကြီးကို မေးပါအုံး" ဟု ပြောလိုက်၏။

"ဘာလုပ်ရမှာလဲရှင့်။ အပေါင်ဆိုင်ဖို့ လက်ကောက်ချွတ်ပေးရမယ့် အလုပ်လား"

"ဟာ၊ ကျွန်တော်အပေါင်ဆိုင်မသွားတာ ကြာပါပြီဗျာ"

'ဟား ဟား၊ မလုံမလဲနဲ့ကိုး။ ရှင်ပြောတာက ဖဲသမားတို့ ဘိန်းသမားတို့ ငွေပြတ်နေလို့ အပေါင်ပစ္စည်းလိုက်ငှားတာလို့မို့'

ခင်ခင်ကြီးက ရယ်လေ၏။ အားလုံးကျောင်းသူများကား ကျော်သိန်းကိုကြည့် ပြီးရယ်ကြလေ၏။ ကျော်သိန်းမှာ အစုတ်စုတ်အဖွာဖွာဖြစ်နေသော လေယာဉ်ပျံဖိနပ်၊ ရော့ရှည်းစွာဝတ်ထားသော ပိုးလုံချည်အနွမ်း၊ ဖိုးယိုးဖားယား၊ သူ့ကိုယ်ထက်များစွာ ကြီးနေသော ဖလေဇာအင်္ကျီ၊ လာကလာ ဖားကပ်ခေါ်သားမွေးဦးထုပ်များဖြင့် ကြွေရုပ်ကို ကလေးများ အဝတ်ဆင်ထားသကဲ့သို့ ဆင်မြန်းထားလေ၏။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လုပ်ထားတဲ့ သီချင်းကလေးဆိုကြစမ်းပါအုံး"

"ကျွန်မတို့လုပ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စပ်ထားတာ၊ သီကုံးထားတာ"

"နှုန်းဖွဲ့တာကော မဟုတ်ဘူးလား" ဟု ကျော်သိန်းက ပြောပြီး စပ်ပြီးပြီးနှင့် မတင်လှမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ နှစ်ယောက်သား ကြည့်မိသောအခါ ရယ်စရာတွေ ရပ်ထားလိုက်ပြီး မတင်လှသည် ခင်ခင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်သွား၏။

"ချမ်းကချမ်းနဲ့ရှင်၊ သီချင်းဆိုရမှာခက်သားပဲ" ဟုညွန့်ညွန့်က ကြားထိုးလျှင်

"ချမ်းရင် အော်လိုက်တော့ နွေးသွားမှာပဲ" ဟု ကျော်သိန်းက ဇွတ်သဲနေ ပြန်သောကြောင့် သူတို့တစ်တွေသည် မင်္ဂလာရှိလှသော သပိတ်မှောက်သီချင်းကို ဆိုရလေသည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com



“ကျွန်စိတ်မွေးတဲ့ တက္ကသိုလ်ပါ။ မနေလိုလို့ ထွက်ခဲ့တာ၊ ဒို့တစ်တွေ ညီညာရုံးစုကာ၊ ရွှေတိဂုံစေတီမှာ၊ ညီညွတ်ကြမှ ဒို့အောင်မှာ၊ မတရား ချုပ်ချယ်ခြင်း တွေဟာ”

သီချင်းသံကို ကြားလျှင် ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရသော ကျောင်းသားများကဲ့သို့ နောက်တော်ပါးမှ လိုက်လာကြကုန်သော ကျောင်းသားများ သည် လှုပ်ရှားထကြွလာလေ၏။ သူတို့သည် ပျော်မြူးလာလေ၏။ အချမ်းဓာတ်က မွေးထုတ်လိုက်သော အပျင်းဓာတ်များသည် ထွက်ပြေးကြကုန်၏။ သူတို့သည် သူတို့အလုပ်၌ စိတ်ဝင်လာကြလေ၏။ သီချင်းသံအလိုက် မော်တော်ကားဘေးကို တီးသူလည်း တီးကြ၏။

“သေချာတွေးတော့ ရွေးမျှ မသတိစရာ၊ ပြင်းလွန်းလှတဲ့ အာဏာသုံးတာ၊ မစ္စတာ စလော့ဆရာ၊ ညှာတာထောက်ထား၊ လူငယ်များကို သနားမပိုပါ၊ တဲတယ် တဲတယ် တူတယ်တဲတယ်တယ်”

“ဒိန်း၊ ဒိန်း”

နောက်ဘက်ကျကျ ကားများမှ

“လောက်ဒါးပလိစ် (ကျယ်ကျယ်ချို)ဟု အော်သံများပေါ်ထွက်လာ၏။

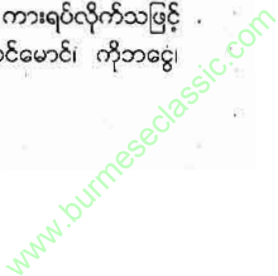
ကြယ်များသည် ဖြုတ်ခနဲ ဖြုတ်ခနဲ လူတို့၏ စက္ခုအာရုံအာဏာမစူးရောက်နိုင်သော ကောင်းကင်လေဟာပြင်ကြီးတွင်းသို့ ဝင်စပြုလေပြီ။ ဟိုအဝေးမှ ညအခါ မီးရထားကြီး ပြေးလာသကဲ့သို့ အရှေ့ကောင်းကင်မှ လင်းအရုဏ်၏ အရောင်သည် လင်း၍ လင်း၍ပေါ်လာလေ၏။ ကားများလည်း ထွက်ခဲ့လေ၏။

“ဒို့ခင်တဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကိုသာ တွေးမဆတ် ကျောင်းကနင်တာ စိတ်ဆိုးဖွယ်ရာ၊ လူငယ်တွေ စုရုံးကာ တိုက်ပင်ကြရရှာ၊ ညီညွတ်စွာ ဒို့အသင်းက သပိတ်မှောက်၍ လာနေကြရှာ၊ ကူညီကာစောင်မပါ မိတ်ပေါင်းဆွေသဟာ၊ စေတနာ ရှေ့ထားကြကာ ဆောင်ရွက်လေတာ၊ မြန်မကြာ ဒီအောင်ပန်းကိုဆွတ်လှမ်းနိုင်စရာ”

ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကြီးတစ်ခုတွင် အော်လိုက်သော အသံကဲ့သို့ ဤသီချင်းသံ သည် ပဲ့တင်၍ မဆုံးချေ။ ကျောင်းသားတို့သည် ရတတ်သမျှကို ဆိုကြကုန်၏။ မိန်းကလေးများ၌ သီးချင်းသံကို ပဲ့တင်သောအားဖြင့် ယောက်ျားများက ပြန်ဆိုသော အခါ ထိုအသံသည် တစ်ဖန် သူတို့၏ရင်တွင်း၌ ပဲ့တင်သွားပြန်၏။ သူတို့ရင်တွင်းရှိ သပိတ်စိတ်သည် ရှေးကထက် သန်စွမ်းစွာ ကြွတက်၍ လာလေသည်။

ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ဆုံးက ကားရပ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးစိတန်းကာ ရပ်ထားရလေ၏။ မစ္စတာဘနားဂျီ၊ ကိုတင်မောင်၊ ကိုဘဝွံ၊ ကိုလှဖေတို့သာသည် အောက်ဆင်းကြပြီ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



‘ကဲ သီချင်းတို့ဘာတို့ မဆိုကြပါနဲ့အုံး။ ဆူဆူပူပူ ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့။ ကျောင်းဝင်းနားဝင်းခါနီးပြီ’ ဟု အမိနဲ့ပေးကြလေ၏။

ကားများတွင် လူမပါသည့်အလား ဘာသံမျှ မကြားရဘဲ သွားလျက်ရှိ လေ၏။ ကမာရွတ်ညောင်ပင်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ညာဘက်သို့ ချိုး၍ ဝင်ကြ၏။ သံမဏ္ဍ အသင်းတိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းသားများသည် အောက်သို့ဆင်း ကြလေ၏။ စာကိုပင် ဖတ်၍ ရလောက်အောင် အလင်းရောင်မှာ ထွက်နေလေပြီ။

ခေါင်းဆောင်များက သူတို့ကို စီတန်း၍ ရပ်စေ၏။ မစ္စတာဘနားဂျီသည် ရှေ့နားမှ ရပ်ကာ သြဝါဒ ပေးလေ၏။

‘ခု ပစ်ကက်လုပ်မယ့် လူတွေဟာ အချက်သုံးချက်ကိုစောင့်စည်းရမယ်။ ပထမဆုံးက အကြမ်းအတမ်း မဖက်ရဘူး။ ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ လုပ်ကြရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ လမ်းပေါ်မှာ လှဲအိပ်ပြီး တားချင်တားနိုင်တယ်။ သို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ တားဆီးတဲ့လူများရဲ့ အသားကို မပြောနဲ့ အဝတ်ကိုတောင် မတို့မထိရဘူး။ သူတို့က ခင်ဗျားတို့ကို မခံချိုမခံသာ စတောင်မှ အေးအေးနဲ့ နေရမယ်။ ပစ်ကက်အလုပ်ကို သိမ်းမယ် ရပ်မယ်ဆိုရင်လဲ ခေါင်းဆောင်များရပ်မှ ရပ်ရမယ်’

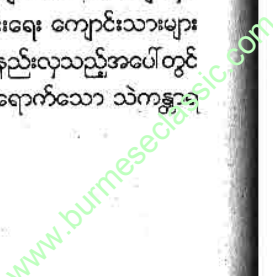
ကိုဘဌေး ကိုတင်မောင်စသောသူများသည် ပါလာသူများ၏။ စာရင်းကို လိုက်ကြည့်နေလေ၏။ တပ်ခွဲ၍ တပ်ကလေးများတွင် သွေးသောက်များ ခန့်အပ်နေကြ လေ၏။ မစ္စတာ ဘနားဂျီက ဆက်လျက်

“ခုတိယအချက်က ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် မပြောင်ရ မလှောင်ရဘူး။ မလိုတာ ကိုလဲ မပြောရဘူး။ တတိယအချက်က ဆီးတားရေးမှာ နွဲ့ကြတဲ့ခင်ဗျားတို့တစ်တွေဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ သပိတ်မှောက်တာ မှားတယ် မှန်တယ်ကို ပြောဖို့မလိုဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းဆရာတွေနဲ့ အငြင်းမပွားနဲ့။ သူတို့က မှားတယ်၊ မှန်တယ်ပြောလာရင် ခင်ဗျားတို့ ဒီကိစ္စပြောချင်ရင် ရွှေတိဂုံဘုရင်ကောက်ကောင်စီကို လာခဲ့ပါလို့ ခေါ်ရမယ်။ ရိုရိုသေသေ ဖိတ်ခေါ်ရမယ်”

အစစအရာရာ မှာပြီးလျှင် တပ်ကလေးများသည် ဗိုလ်မှူးကလေးများ လက်အောက်တွင် တခြားစီစုပြီး ထွက်ကြသည်။ အချို့မှာ ဂျပ်ဆင်ကောလိပ်၊ အချို့မှာ အင်းဝတံခါ၊ အချို့ကား အင်းလျားတံခါ၊ စသည်ဖြင့် အသီးသီး သွားကြလေ ၏။

လုံလကောင်းသော ပစ်ကက်တားများကား ကျောင်းဝင်းတံခါများမှာ စောင့်လျက်ရှိစဉ် ကျောင်းဆောင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပူးပေါင်းရေး ကျောင်းသားများ ကား အိပ်ဆဲပင်ရှိကြသေး၏။ ကျန်ရစ်သော ကျောင်းသားများ နည်းလှသည့်အပေါ်တွင် ရှိသမျှကလည်း အိပ်နေသဖြင့် ကျောင်းဆောင်များမှာ လူသူမရောက်သော သဲကန္တာရ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အတွင်းရှိ အိုအေစစ် အရပ်များနှင့် တူလေ၏။ အစောင့်အကြပ် ဒရဝမ်များကား စောင်ကြီးတွေခြုံကာ အံ့သြသော အမှုအရာဖြင့် ပစ်ကက်တားများကို ကြည့်နေကြလေ၏။ ဗဟိုဆောင်ထမင်းချက် မီးဖိုမှာမူ အသက်ဝင်လျက်ရှိ၍ မီးရောင်ကလေးများ၊ လူရိပ်လူစများ မြင်နိုင်လေ၏။ မီးခိုးတိုင်မှလည်း မီးခိုးများသည် တလူလူ ထွက်လာပြီး မြူငွေ့တို့နှင့် ပေါင်းစပ်၍ သွားလေ၏။

ထားမြင့်၊ သောင်းရီစသော မိန်းကလေးငါးယောက်နှင့် တင်မောင်၊ တင်ဖေ စသော ယောက်ျားလေးငါးဆယ်ယောက်သည် ဂျပ်ဆင်ကောလိပ်တက်သို့ သွားစောင့်ကြ၏။

မိန်းကလေးများနေသော ဘင်တန် ကျောင်းဆောင်သည်ကား ထောင်ထပ်ပြီး ခါစ အကျဉ်းထောင်နှင့် တူလေ၏။ ရှေ့မှ တံခါးများကို လုံခြုံစွာ ပိတ်ထား၍ မည်သူမျှ ကျောင်းပေါ်သို့ မတက်နိုင်။ ကျောင်းသူများလည်း အပြင်သို့ မထွက်နိုင်ကြပေ။ ကျောင်းဆရာများသည် သပိတ်လှိုင်းလုံးကြီးများ သူတို့ကျောင်းသူများကို ပုတ်မည်စိုး၍ အမျိုးမျိုး ရေကာတာများ တည်ထားကြလေသည်။ ဗမာဆံဆံ နေတတ်ထိုင်တတ်၍ မျိုးချစ်စိတ်ရှိသော ကျောင်းသားများကို ဆရာများသည် အကဲခပ်ကာ အမြဲစောင့်နေလေသည်။ ထိုကျောင်းသူများသည် အခြားကျောင်းသူများအား သပိတ်တရား မဟောနိုင်ရန် ဟန့်ကြသည်။ ဗမာကျောင်းသူများမှာ မျိုးချစ်စိတ်ကြွ တက်လာပြီး သပိတ်မှောက်ရာသို့ လိုက်လာမည်စိုး၍ အမျိုးမျိုးချော့ကြသည်။ ဆရာမများသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ လေပျော့များဖြင့် ကပ်ကြသည်။ အချို့ကား မော်တော်ကားနှင့် အပျော်စီးခေါ်ကာ သပိတ်စိတ်မပေါက်အောင် နူးကြနပ်ကြလေသည်။

ဘင်တန်ကျောင်းဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်နေကြသော ပစ်ကက်တားများမှာ အကြံကြပ်နေလေ၏။ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း တွေ့ခွင့်မရှိ။ ဘယ်သူကမှလည်း သူတို့ထံသို့မလာ။ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ခဏမျှ စောင့်နေကြလေ၏။

နေသည် ပွင့်၍ လာလေ၏။ မြူမင်းလွင်များသည် လွင့်စဉ်ကုန်လေ၏။ သစ်တိုပင်ကြီးများနှင့် မရမ်းပင်ကြီးများသည် နုပျိုသောနေခြည်တွင် ခေါင်းရှိုကာ လှုံနေကြလေ၏။

တဖြည်းဖြည်း ကျောင်းသားများ နိုးကြားသောအခါ အပြင်ဘက်ရှိ လူများကို စောင်းဝဲကာကြည့်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြပြန်လေ၏။ အင်းဝကျောင်းဆောင်မှ ကျော်ညွန့်ကား သတိရှိသူ လူစွာတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့အဖေသည် အတွင်းဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူသည် အင်္ဂလိပ်ကို များစွာ ကြည့်ညိုဆည်းကပ်သူဖြစ်၏။ အပြင်ဘက် သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများကို မြင်သောအခါ သူရယ်၏။ သူ့သဘော

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အရ သပိတ်မှောက်သမျှလူစုများသည် လူရှူးတွေ၊ အန္တတွေ၊ လူမိုက်တွေ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဝရန်တာတွင် လက်ထောက်ကာ ကြည့်ရင်း

“အိုင်ဆေး ကိုချစ်ဆွေ၊ လာပါအုံး” ဟု အခန်းတစ်ခန်းမှ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်လေ၏။ ကိုချစ်ဆွေသည် လောင်းကုတ်ကြီးဝတ်လျက် သားနားစွာ ထွက်လာပြီး

“ဘာကိုလဲ ကိုကျော်ညွန့်”

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ ဒပ်ဖားတွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“အောင်မာ၊ အပေါက်ဝက စောင့်နေကြပါကလား။ သိပ်ဖူးလစ်ဖြစ်တဲ့ အကောင်တွေဘဲ။ ဒို့များ ခေါ်ချင်သေးလို့လား”

သူတို့သည် ခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ်ကြလေ၏။ နောက် အင်္ဂလိပ်သီချင်း သံပြိုင်ဆိုကြလေ၏။ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများကား သူတို့လှောင်သည်ကို သည်းခံ၍ နေကြလေ၏။

ထားမြင့်နှင့် သောင်းရီသည် အရှေ့တောင်ဘက်ဆီသို့ မျှောက်ကြည့်နေကြ လေ၏။ ညွန့်ညွန့်တို့ကား အင်းလျားမှ အလိုတော်ရိကျောင်းသူများ၏ အတင်းစကားကို ပြောနေကြ၏။ သောင်းရီက ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ပင်းယဆောင်ဆီသို့ ကြည့်ပြီး

“ဟိုဟာ ကိုကိုသောင်းတို့ ပင်းယမဟုတ်လား” ဟု မေးပြောပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ပင်းယပေါ့”

“ကိုကိုသောင်းက သိပ်တောင့်တာပဲ မမထားရာ။ သူ့အတွက် ရှက်တယ်။ ဒီနေ့သူ့စာမေးပွဲဝင်ဖို့ ထွက်လာရင်တော့ ကြပ်တာဘဲ”

‘သူလဲ သူ့စိတ်ကူး သူ့သဘောနဲ့ပေါ့ရီရာ။ ပူမနေပါနဲ့’

“စိတ်ပျောက်လို့မရဘူး။ အကိုလုပ်သူက သစ္စာဖောက်ဘက်မှာ ပါတော့ ညီမလုပ်သူ ဘယ်မှာ မျက်နှာထားတတ်မလဲ”

သောင်းရီသည် ရှေ့သို့ သုံးလေးလမ်းလျှောက်၏။ ထားမြင့်သည် ဘေးက မသိလိုက် မသိဘာသာလျှောက်၏။ ထားမြင့်က အကြာတခုရပြီး

“အရီရေ၊ ဒီလိုဆို ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ရို့ကိုကိုသောင်းလဲ စာမေးပွဲ ဖြေဖို့ ထွက်လာရော နမက ရှေ့ကနေပြီး အလျားထိုးလှဲပြီး ကာရော၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ရာဇဝင် တွင်သွားမှာပဲ”

တင်မောင်သည် သူတို့ဆီသို့ လာနေ၏။ သူတို့ကား ခေါင်းငုံ့ကာ ဝမ်းနည်းသော အသံဖြင့် ဆက်ပြောနေကြ၏။

“ရီလဲ အဲဒီလိုဆိုရင် မငိုဘဲ နေရမှာမဟုတ်ဖူး။ ဟစ်ငိုလိုက်မှာပဲ။ ကိုကို သောင်းလဲ ရို့ကိုသိပ်ချစ်တာ။ ဘယ်တော့မဆို ရီမို့ငိုလိုက်ရင် အလိုလိုက်တာချည်းပဲ။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အိမ်တုန်းကများ ရိုက် ဘယ်သွားချင်တယ်ဆိုရင် လိုက်ပို့တာပဲ။ တစ်ခါတလေ ရိုက် ကျောက်တော်ကြီးဘုရားပွဲသွားချင်တယ် ပြောတာကို။ အစကတော့ အဲဒီကို မိန်းကလေးတွေ မသွားရဘူးတဲ့။ ဘုန်းကြီးကာလသားတွေ သိပ်သောင်းကျန်းသတဲ့။ ရိုက်လဲ ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး။ သွားချင်တာသာရှိတာ။ အိမ်ကလဲ မသွားရဘူးဆိုတော့ ရိုက် ငိုတာပေါ့။ ငိုလဲ ငိုရော ကိုကိုသောင်းက ချောပြီး အိမ်ကမသိအောင် ခေါ်သွားတယ်” သောင်းရီသည် ကင်ပါလာလေ၏။ မျက်ရည်ကလေးများပင် ဝေ့လာ လေ၏။

“ကိုကိုသောင်းလဲ ဒီလိုရိုက် တားလိုက်ရင် ငိုမှာပဲ။ စာမေးပွဲလဲ ဖြေမှာ မဟုတ်ဘူး”

တင်မောင်သည် အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် စာရွက်တွေ ပါလာ၏။ သပိတ်မှောက်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများဖြစ်လေ၏။

“ကဲ မထားမြင့်တို့ ဟောဟိုဘင်တန်ဟောလ်ပေါ်ကို ရောက်အောင် ဒါတွေပို့စမ်းပါအုံး”

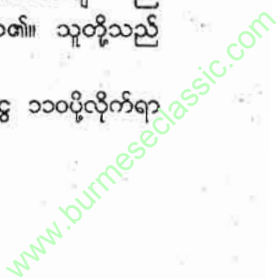
ထားမြင့်သည် ဘယ်ကဲ့သို့ တင်ပို့ရမည်ကို တွေးတောမနေပဲ စာရွက်စာတမ်းများကို လက်ခံလိုက်လေ၏။ တင်မောင်သည် သောင်းရီကိုကြည့် လိုက်၏။ သောင်းရီ၏ မျက်လုံးများကား နီနေ၏။ ဖြူဝင်းသော ပါးကလေးများမှာ ကျိုးအာသီး အဆင်းကို ဆောင်နေ၏။ ကော့နေသော မျက်တောင်ကလေးများ စင်း၍နေ၏။ တင်မောင်သည် ကောင်မကလေး ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဟု တွေး၏။ မေးလို၏။ သူမမေးဝံ့ချေ။

ထားမြင့်သည် အဖော်များဆီသို့ ပြန်လျှောက်ခဲရင်း စဉ်းစား၏။ ကျောင်းပေါ်သို့လည်း မတက်နိုင်။ လူကြုံလှမ်းရန် ကျောင်းပေါ်တက်သူ အစအနကိုမျှ မတွေ့။ ထို့ကြောင့် သူသည် စာရွက်များကို ခဲခဲလျက် ထုပ်ပြီး အစွန်းနှစ်ဖက်တွင် ဆေးလိပ်ခေါင်းချိုးသကဲ့သို့ ချိုးထားလေ၏။

ကျောင်းပေါ်မှ ကျောင်းသူများလည်း စာမကြည့်နိုင်။ အခန်းတွင်း၌လည်း အောင်းမနေနိုင်။ စကားစု၍လည်း ပြောမနေနိုင်။ သူတို့သည် တားဆီးလာကြသူများကို ချောင်းမြောင်းကာသာ ကြည့်နေမိကြလေ၏။ အဆင်းရဲကွဲခံကာ စောင့်ကြည့်သူသပိတ် သမားများကို သနားလာသူ များလေ၏။ အမျိုးသားစိတ်ဆိုသော အရာကို နားမလည်သော ကျောင်းသူအချို့သည်ပင် သပိတ်သကဲ့သို့ ညွတ်လာလေ၏။ အချို့ကား လက်ကိုင်ပဝါကို လှုပ်၍ ပြကြ၏။ အချို့ကား ငေးမှိုင့်ကာ ကြည့်နေလေ၏။ ကျောင်းအပေါ် ကော်ရစ်ဒါတွင် ကရင်မကလေးနှင့် ကပြားမကလေးများသည် မြင်းကောင်းစိုင်းသကဲ့သို့ တခွပ်ခွပ် လူးလာကူးသန်းနေကြလေ၏။ သူတို့သည် စကားတတွတ်တွတ်လည်း ပြောနေကြသေးသည်။

သောင်းဖေကား မနေ့က ငွေရလေ၏။ သူ့အိမ်က ငွေ ၁၀၀ပို့လိုက်ရာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သူ့ဖို့ ၆၀၊ ညီမလေးဖို့ ၅၀ ဖြစ်လေ၏။ သူသည် ငွေရလျှင် ရချင်း သပိတ်မှောက်တို့ထံ သွားတော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းထားလေ၏။ သူကား သတင်းစာထဲဖတ်လိုက်တိုင်း စိတ်ကြွနေ၏။ ကျောင်းတွင် အဖော်မရှိဘဲ နေရလေလေ သူ့သူငယ်ချင်း ညှိထွန်းကို လွမ်းလေလေ ဖြစ်၏။ သူ့နှမကလေးကို မကြာခဏအောက်မေ့တမ်းတသည့်အပြင် ဖရပ်၌ နေခြင်းအတွက် စိုးရိမ်နေလေ၏။ 'ငါ့နှမလေး ငွေလိုနေတော့မယ်၊ ငါ့နှမကလေး အနေအထိုင် ဆင်းရဲရာလိမ့်မယ်။ ငါ့နှမကလေး အားကိုးမဲ့ ရှာလိမ့်မယ်' စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး တွေးကာ ပူပန်နေလေ၏။ နှမက သပိတ်မှောက်၊ မောင်ကြီးက အလိုတော်ရှိ ဖြစ်နေပြန်သဖြင့်လည်း ရက်နေလေ၏။ 'ငါသွားရင် ဝိုင်းလှောင်နေကြမှာလေလား' ဟု အရှက်နှင့် ရောကာကြောင့်ကြပြန်လေ၏။

မနေ့ညက ယနေ့နံနက်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် သောင်းဖေ သည် အားလုံးသော ပစ္စည်းများကို သိမ်းလေ၏။ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ကားများ ကိုပင် ထည့်လေ၏။ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်တွင်သောက်ရေ အလွယ်ရနိုင်လိမ့်မည် မထင်၍ ရေတခေါင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကိုပင် ယူရန်ပြင်၏။

သူသည် နံနက်စောစောကြီးထကာ အိပ်ရာလိပ်လေ၏။ အိပ်ရာ လိပ်ပြီးလျှင် စာတိုက်သို့ သွား၍ တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်ကာ ပဲရော့တက်ကစီတစ်စီးကို မှာလိုက် လေ၏။

ကိုးနာရီလောက်တွင် သောင်းဖေထွက်လေ၏။ ဆရာများက လာမေးသော အခါ

“ကျုပ်လဲ သပိတ်မှောက်တာပေါ့” ဟု ဖြေလေ၏။

“စဉ်းစားအုံးလေ၊ ဒို့ကတော့ တားခွင့်မရှိဘူး”

“စဉ်းစားပြီးပြီ။ သပိတ်မှောက်သင့် မမှောက်သင့် စဉ်းစားတာ ငါးရက်ရှိပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ မှောက်ဖို့ အကောင်းဆုံးထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်သွားမယ်” ဟု ဆိုကာ ဦးထုပ်ကိုဆောင်း၊ ထီးကို လက်မောင်းတွင် ချိတ်၊ ဖိနပ်ထုပ်ကြီးကို လက်ကကိုင်ပြီး မြိုင်မြိုင်ကြီး ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ သူ့အခန်းကို ဖွင့်ထားခဲ့လေ၏။

ဘင်တန် ကျောင်းဆောင်တွင် ဘယ်လိုမှ မကြိုနိုင်၍ ကျောင်းသားကျောင်း သူများသည် မြောက်ဆောင်သို့ သွားကြလေ၏။ ကျောင်းသားအချို့ကို မြောက်ဆောင် သို့ စုဝေးစေ၏။ အစည်းအဝေး ဖိတ်သူများကို အားနာသဖြင့် စာဖတ်ခန်းတွင် ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် စည်းဝေးကြလေ၏။

တင်မောင်က စဟော၏။ တင်မောင်ကား အအေးခဏခဏမိ၍ နှာစေးနေပြီး နာသံပါပါနှင့် စကားပြောလေ၏။ သူက ညီညွတ်ကြဖို့ ဟောလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ခုလုပ်ကြတာဟာ ကျွန်တော်တို့အကျိုးလား၊ မဟုတ်ဖူး။”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





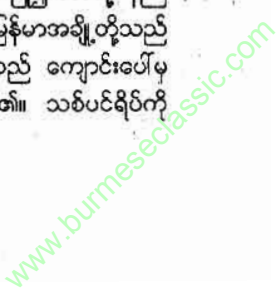
ဒီကျောင်းတွေ ကောင်းလာရင် ၊ ဒီပညာတွေ အသုံးဝင်လာလို့ရှိရင်၊ စရိတ်ပေါ့ပေါ့နဲ့ ပညာစုံတတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ချည့် ဒီအကျိုးခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ရော ခံစားရမှာပါပဲ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေဟာ ဗမာဖြစ်ဖြစ်၊ ကရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ရခိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုဆို၊ ခရစ်ယန်ဘာသာဆိုဆို ညီတူညီမျှ ခံစားရမယ့် အကျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ဒီလိုအကျိုးခံစားဖို့ရန် လမ်းအတူတူ ညီညီညာညာ သွားကြမယ်။ တချို့က ရှေ့ကအမြန်သွားနေခိုက်၊ တချို့က ရပ်နေရင်၊ တချို့က နောက်ပြန်ဆွဲနေရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြီးပွားရေး၊ တိုးတက်ရေး၊ အကျိုးခံစားရရေးဆိုတဲ့ လှည်းများဟာ လိုရင်းကို ရောက်မလဲ” စသည်ဖြင့် ဟောလေ၏။ ကရင်များကား ဂရုစိုက်သူ စိုက်။ မစိုက်သူမစိုက်။ ပြောနေရင်း ထွက်သွားသူက သွားနေကြလေ၏။ မြန်မာကျောင်းသားများကား ခွေးသေကောင်ပုပ်မတွေ့သော လဒဲကြီးများကဲ့သို့ ငိုငင်နေကြသည်။

နေတော်တော်မြင့်သောအခါ မြို့တွင်းမှ ကားဖြင့်လာ၍ စာမေးပွဲ ဖြေကြသူ များလည်း ရောက်လာလေ၏။ ကားဖြင့် လာသူများကို ကမာရွတ်ညောင်ပင်အနီးမှ တစ်စု၊ သမဂ္ဂအသင်းတိုက်ရှေ့ လမ်းဆုံမှတစ်စု၊ ယူနီဗာစီတီ အိမ်ညွှန်းနှင့် အင်းလျား လမ်းထောင့်မှ တစ်စု၊ ပြည်လမ်းနှင့် ကွန်ဘိုကေးရှင်း လမ်းထောင့်မှ တစ်စုနေကြကာ ဆီးတားကြလေ၏။ ကားများကို ရှေ့ကနေ၍ လက်ပြကာတားပြီး စာမေးပွဲမဖြေရန် ကျောင်းသားများသည် ရိုသေစွာ တောင်းပန်ကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လွတ်ထွက်သွား သောကားများကို အလယ်မှ နေသော သမဂ္ဂအသင်းတိုက်ရှေ့ လမ်းဆုံမှ လူစုက တားကြ၏။ ကားများလွတ်သွားလျှင် တားဆီးသူများသည် အခြားအစုများသို့ လက်ကိုင်ပဝါများလွှင့်ပြကာ အကြောင်းကြားကြလေသည်။ ဗမာများ၊ တရုတ်များကား အားလုံးလိုလိုပင် ပြန်လှည့်သွားကြ၍ ကုလားအချို့နှင့် ကုလားကပြားတို့ကိုကား တားဆီး၍ မရကြပေ။

နေလည်း အတော်မြင့်လာ၏။ တတ်နိုင်သလောက်ပူလိုက်၏။ သစ်ပင်ရိပ် များလည်း သေးငယ်စပြုလာလေ၏။ အရိပ်ဖုံးနေခဲ့သော အင်းကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် ယခုအခါ နေခြည်များကရောက်လာလေ၏။

မိန်းကလေးရှစ်ယောက်လောက်သည် တံခါးဝ ရှေ့ဆုံးမှ လက်ချင်းဆက်ကာ မတ်တပ်ရပ်နေကြလေ၏။ သူတို့နောက်မှ ကျောင်းသား ၃၀ကျော်လောက်သည် ထိုင်သူကထိုင်၊ အိပ်သူကအိပ်ကာ တံခါးဝကြီးကို ကိုယ်ဖြင့် တန်တိုင်းပြု၍ ပိတ်ဆို့နေကြ လေ၏။ အတွင်းဘက်တွင်ကား ကပြားအချို့၊ ကုလားအချို့နှင့် မြန်မာအချို့တို့သည် စာမေးပွဲအဖြေသွားရန် လာနေကြ၏။ အချို့ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းပေါ်မှ အော်ကာ ဟစ်ကာ ပစ်ကက်တားများကို လှောင်နေကြလေ၏။ သစ်ပင်ရိပ်ကို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဟောင်သော ခွေးများကဲ့သို့သာ ရှိလေ၏။ အတန်ကြာလျှင် သူတို့သည် အလောင်း အဟောင်းရပ်လေတော့၏။

မကြာမီ ပါမောက္ခကြီး တစ်ယောက်သည် ရောက်လာ၏။ သူတို့အား ဖယ်ပေးကြပါဟု တောင်းပန်၏။ အရေးအလွန်ကြီးသော စာမေးပွဲ ဖြေဆိုရေးကို မဖျက်ပါနှင့်ဟု သတိပေး၏။ ကျောင်းသားများကား သူတို့အားဘာမျှပြန်မပြော။ တာဝန်ကိုကျေပွန်စွာ ရှေ့မှ ဆီးတားကြသူတို့၏ မျက်နှာကား ကသိုလ်းရှုနေသော သူတော်ကောင်း၏ မျက်နှာနှင့်သာ တူလေ၏။ ဆရာကြီးကား ကျောင်းသူများအား

“မင်းတို့ခုလိုနေရတာ မညောင်းဘူးလား”ဟု ကျောင်းသူများကို မေး၏။

ကျောင်းသူများက တစ်ခွန်းမျှမဖြေ။

“နေလဲပူလျှီ။ ကံ ကံ ထိုင်ကြအုံး”ဟု ဆိုကာ ဆရာကြီးသည် ကျောင်း အောက်ရှိ ကုလားများကို စာဖတ်ခန်းတွင်းမှ ကုလားထိုင်အချို့ကို ထုတ်ယူစေခဲ့၏။ ကျောင်းသူများကို ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရန် ညွှန်ကြား၏။ ကျောင်းသူများသည် “ထိုစည်းစိမ်မျိုးအတွက် ကျွန်မတို့လာခဲ့တာမဟုတ်ဖူး”ဟူသော သဘောဖြင့် ကုလားထိုင်များတွင် မထိုင်ဘဲ နေလေ၏။

ဗမာကျောင်းသားများသည်ပြန်သွား၏။

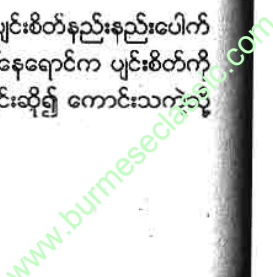
ဆရာကြီးသည် အခြားကျောင်းသားများကိုလက်ပြပြီး လှဲ၍ဆီးတားနေကြ သော ကျောင်းသားများအပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်လေ၏။ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား များကား ဖယ်၍လည်းမပေး။ ကျော်သည်ကိုလည်း မကန့်ကွက်။ ဆရာကြီးနောက်မှ မည်သူမျှ မလိုက်ပါခဲ့ကြဘဲ စာမေးပွဲဖြေမည့်သူများသည် မှိုင့်ကာသာ လက်ပိုက်နေကြ လေ၏။

အင်းလျား ကျောင်းဆောင်ကိုကား ရှေ့နှင့်နောက် ညှပ်ကာ ဝိုင်းကြလေ၏။ ရှေ့ပေါက်ကိုကား သံတံခါး ပိတ်ထားလျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဖေးပေါက်ကလေးကား ပွင့်လျက်ရှိ၏။ ထိုအပေါက်ရှေ့တွင် ကိုလွင်၊ ကိုအေးကို၊ ထွန်းအေးတို့နှင့် အဖော်နှစ်ဆယ်လောက် စောင့်နေကြလေ၏။ မကြာမီ ဖေခင်သည် ဂျပ်ဆင်ဘက်မှ သူတို့တစ်ဆီသို့ ကူးလာလေ၏။

လေပြေကလေးသည် တရုတ်တိုက်ခက်လာလေ၏။ သစ်ရွက်များကြေစပြု လေ၏။ မြေပေါ်တွင် ရှုပ်တိုက်ကာ လာသောကြောင့် မြက်ပင် ပေါင်းပင်များသည် ခေါင်းဆတ်ကာ နေကြလေ၏။

ဖေခင်သည် စောင့်ရသည်မှာ ကြာသောကြောင့် ပျင်းစိတ်နည်းနည်းပေါက် လာလေ၏။ စိမ်းလန်းသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဝင်းထိန်သောနေရောင်က ပျင်းစိတ်ကို သမမျှတပေးလိုက်သောကြောင့် မူးခါစ အရက်သမား သီချင်းဆို၍ ကောင်းသကဲ့သို့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သူသည် တွေး၍ ကောင်းလာလေ၏။ ဤနေရာမှနေ ကြည့်လိုက်သော် ကျောင်းကြီး၏ မြောက်ဘက်ဆုံးအဆောင်ကြီးကို ကောင်းစွာမြင်ရလေ၏။ ထိုအဆောင်မှာ နေပူတွင် ထုံးခြောက်တောင်ကြီး ကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။ ထိုထောင့်အောက်ဆုံးအခန်းကား သူတို့၏ အင်္ဂလိပ်စာသင်ခန်းဖြစ်၏။ ထိုအခန်းကိုမြင်လျှင်ပင် ရှေးတစ်ခါက အင်္ဂလိပ်စာပြ ဆရာကြီးက နှင်ထုတ်ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရလာလေ၏။ ထိုအခန်းတည်းဟူသော တကယ့်ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ရှေးကအဖြစ်အပျက်ကို စိတ်ကူးဖြင့် ပြဇာတ်က၍ ကြည့်မိလေ “ဒို့တစ်တွေကို ဆရာတွေဟာ လူလို့မှတ်ထင်ပါလေသေးသလား” ဟု သူမေးမိ၏။

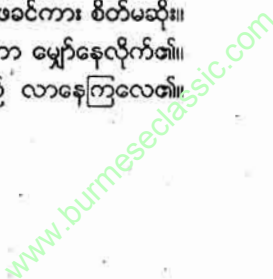
သူသည် ရှေးက အင်္ဂလိပ် မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုတွင် ဖတ်ဖူးသော ဆောင်းပါးတစ်ခုကို ပြေးမြင်သတ်ရမိလေ၏။ ထိုဆောင်းပါးတွင် ပရိုဖက်ဆာ ဆရာကြီးသည် သူ့စာဖတ်ခန်း ကြီးတွင် ကျောင်းသားများကို ခေါ်လေ၏။ ဆရာနှင့် တပည့်အတူတူရောကာ ကုလားထိုင်ကိုယ်စီနှင့် ဝိုင်းထိုင်ကြ၏။ ဆရာသည် လက်ဖက်ရည်ကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပြီး တပည့်များအား တိုက်၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြရင်းတပည့်များ၏။ တိုင်းပြည် အကြောင်းမေး၏။ တပည့်များတွင် ကုလား၊ တရုတ်၊ နီဂရိုး စသည်တို့ပါဝင်၏။ သူတို့တိုင်းပြည်အကြောင်းမေးရင်း ထိုတိုင်းပြည်၏ ရာဇဝင်၊ ထိုတိုင်းပြည်၏ ယခုအဖြစ် အပျက်များကို ဆွေးနွေးကြ၏။ အခြားတိုင်းပြည်တို့နှင့် ယှဉ်ပြလေ၏။ နောက် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို အနီးရှိ စာအုပ်စင်များမှ ထုတ်ယူပြ၏။ ထိုဆရာကြီးကား ဘိလတ်ရှိ ပါမောက္ခဆရာကြီးဖြစ်၏။ ဖေခင်သည် ထိုဆရာကြီးနှင့် သူ့ကို မောင်းထုတ် သော ဆရာကြီး ကွာခြားပုံကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်မိလေ၏။ ‘ဒို့ဆီမှာဖြင့် လက်ဖက်ရည် အတူတူသောက်ဖို့နေနေသာသာ သေးတောင် အတူတူမပေါက်ဘူး’ ဟု သူသိလာလေ၏။

အနီးက ကိုလွင်ကြီးက ရယ်စရာများပြောပြီး အများက တဟားဟားရယ် နေကြ၏။ ဖေခင်သည် ရယ်သံကို ကြားရပြီး သူလည်း ပျော်သလိုလို ရှိလာလေ၏။ နောက် ကျောင်းတန်းက ဖဲရိုက်ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရလာလေ၏။ ယခု သပိတ်မောက် ကတည်းက ဖဲနှင့်ဝေးနေခဲ့၏။ သူ့မျက်စိတွင် ကုလားဘုရင်ရှပ် မျက်နှာပက်ပြဲကြီးသည် ပေါ်လာလေ၏။

“ဟေ့လူတွေ၊ ခုနေ ဖဲရိုက်ရရင် ကောင်းမှာတဲ့ဗျာ” ဟု ရိုက်ဖော်ရိုက်ဖက် အေးကိုတို့ကို လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းဘာသာမင်း တချုပ်မောက်ရိုက်နေပါလား။ ခွေးသား။ ဖဲစကား ဒီနေရာလာပြောရသလား” ဟု ထွန်းအေးက ဝေါက်လိုက်၏။ ဖေခင်ကား စိတ်မဆိုး။ သူများသည်ဟုသာ တွေးပြီး အင်လျားဆောင်ဘက်သို့ ကြည့်ကာ မျှော်နေလိုက်၏။ မကြာမီ ကပြားမကလေးများနှင့် ဗမာမအများသည် လာနေကြလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





သူတို့လည်း စာမေးပွဲဖြေသွားကြရန် ဖြစ်၏။ သူတို့ကို အင်္ဂလိပ်ဆရာကြီးက ခေါင်းဆောင်ကာ ခေါ်လာလေ၏။ သူတို့တံခါးဝသို့ရောက်လျှင် သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားများသည် လမ်းတွင်လှဲကာ အိပ်လိုက်ကြလေ၏။ ဆရာကြီးသည် ရုတ်တရတ် ဒေါသဖြစ်ပြီး ကျယ်ပြောသော နှာဝများပင် ပွ၍ထသွားလေ၏။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းပြီး မတားရန် ကြေရာကြေကြောင်း ပြောလေ၏။ ပစ်ကတ်တားများ ကား စကားပြန်မပြော။ သုမေဓာဇာတ်ကိုသာ ရေရေလည်လည်ကြီး ခင်းနေလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ ကပြားမကလေးတစ်ယောက်သည် ရှေ့တက်လာ၏။ ဗမာများကား တွေဝေကာ ကြည့်နေကြ၏။ ဖေခင်သည် သူများလို မှောက်ကာ စောင်းကာ မလှဲဘဲ ပက်လက်လှန်၍ လှဲနေလိုက်၏။ ကပြားမကလေးသည် အားလုံးပေါ်သို့ မျှောက်မကလေးလို ပေါ့ပါးစွာ ကျော်သွားလေ၏။ ကျောင်းသားများကား ရယ်လည်းမရယ်၊ ဖယ်လည်းမဖယ်၊ ထပြုပြီး ဆွဲလားပုတ်လားလည်း မလုပ်ကြ။ အေးအေးလူလူပင် သည်းခံကြ၏။

အေးကိုက ဖေခင်အား

“ဟေ့ကောင်၊ မှောက်နေကွ၊ ပက်လက်လှန်မနေနဲ့”ဟု သတိပေး၏။ ဖေခင်ကား ပြုံးလျက် ပက်လက်လှန်၍သာနေ၏။ ဗမာမကလေးတစ်ယောက်သည် ဖွေနေကြသော ကျောင်းသူကလေးများကို ရှေ့သို့တွန်း၏။ သူကားမိနီဆိုသော အင်္ဂလိပ်နာမည်ယူထားသည့် ဗမာနယ်ပိုင်ဝန်ထောက်တယောက်၏ သမီးဖြစ်လေ၏။ “ကဲပါ၊ ကျော်ပါလား”ဟု ပြောသော်လည်း ကျော်သူမရှိသဖြင့် သူကိုယ်တိုင် ရှေ့တက် လာလေ၏။

“မင်းလှန်နေတာ မသိဘူး။ ငါက ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လှန်တာ”ဟု ဖေခင်က တိုးတိုးကလေး အေးကိုကို ပြောလိုက်၏။

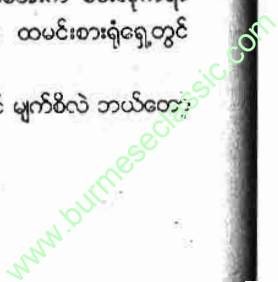
မိနီသည် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးပြီး လှဲချည်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဒူးပေါ်အောင် မလိုက်လေ၏။ ကျော်တော့မည်ဟု ရှေ့ခြေကို မလိုက်စဉ်တွင် ကျောင်းဆရာကြီးသည် မိနီ၏ ပခုံးကို ဆွဲကိုင်ပြီး ပြန်ခေါ်သွားလေ၏။ စာမေးပွဲကို အဖြေလာသူတို့ လှည့်ပြန်ကြသောအခါ ဖေခင်က ထိုင်လိုက်ပြီး

‘တောက်၊ နည်းနည်း လှဲသွားတယ်ကွာ။ ငါက အကြံနဲ့ ပက်လက်လှန်နေ တာကွ’ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်လေ၏။

‘မင်းက အသည်းစုံ အူစုံမြင်ချင်လို့လား’ဟု ထွန်းအေးက မေးလိုက်ရာ အားလုံးဝါးကနဲရယ်ကြလေ၏။ ဆရာနှင့် တပည့်မများကား ထမင်းစားရုံရှေ့တွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“အေးကွာ၊ ယောက်ျားများမှာ အောက်ကနေမြင်ရရင် မျက်စိလဲ ဘယ်တော့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မှ မလည်ဘူးလို့ အဆိုရှိတယ်ကွ။ ပြီးတော့ ဖဲသမားများမှာ မှောက်ထားတဲ့ ဖဲချပ်ကို တောင် မြင်နိုင်သတဲ့ကွ” ဟု ဖေခင်သည် တဟားဟားနှင့် ရယ်လေ၏။

သို့တားကြရင်း ဆီးကြရင်းဖြင့်ပင် နေ့လယ်သို့ ရောက်လေခဲ့လေ၏။ အလိုက်သိတတ်လှသော အိုးသူကြီးကိုသန်တင်ကြီးမှူးသော လူတစ်စုသည် နံပြားနှင့် ဆိတ်သားဟင်းများကို မော်တော်ကားဖြင့် တင်ဆောင်ကာ ယူခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့သည် အစုတိုင်းကို လိုက်ဝေလေ၏။ ဤတားဆီးရေး အလုပ်ကို လုပ်ရင်းပင် ကျောင်းသားများသည် မောမောဆာဆာဖြင့် နံပြားနှင့် ဆိတ်သားဟင်းကို မြန်ရည်ရှက်ရည်စားကြလေ၏။

ဂျပ်ဆင်ဘက်တွင် ထားမြင့်၊ ကိုတင်မောင်တို့ လူစုသည် နံပြားနှင့် ဆိတ်သားဟင်းကို စားကြပြီး အနီးတွင်ပင် ဆိတ်သားအရိုးများကို ပစ်ကြလေ၏။ အချို့ကား နံပြားဘေးသားများကို လွှင့်ပစ်ကြ၏။ စားစရာ ပန်းကန်လုပ်ရသော စက္ကူများ၊ ဖက်များကိုလည်း အနီးတွင်ပင် စွန့်ပစ်ကြလေ၏။ သူတို့စားနေကြစဉ်လည်း သင်တန်းကျောင်းဆောင်၊ မြောက်ကျောင်းဆောင်မှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် ကြည့်နေကြလေ၏။

ထိုအခါ အင်္ဂလိပ်ဆရာတစ်ယောက် လာလေ၏။ ပစ်ထားသော အရိုး၊ မုံအပွဲ၊ စက္ကူများကို ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့၏။

“အို ဒတ်၊ ဒမ်ဒတ်၊” ဟု အော်ပြီး ပစ်ကတ်တားများကို

“ကဲ ကဲ၊ ဒီကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြတာလဲ” ဟု မေးလေ၏။ တယောက်မျှ မဖြေကြချေ။ သူတို့ဘာသာနေကြ၏။

“ဒီအမှိုက်တွေ ဘာလို့ ဒီနားပစ်ထားရသလဲ။ ကျွန်ုပ်မခံနိုင်ဘူး” ဟု သပိတ်ပစ်ကတ်တားများသည် မကြားကျိုးကျွန်ပြုနေကြပြန်၏။

“အင်မတန် တာဝန်မဲ့တဲ့ လူတွေ၊ မိန်းကလေးတွေကလဲ ဒီလောက်တောင် စည်းကမ်းမဲ့ရသလား”

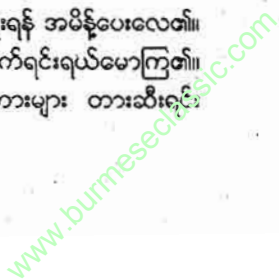
ဘာမှအဖြေမရသဖြင့် သူသည် တင်မောင့်အနီးသို့သွားလေ၏။

“ကဲ ဒါတွေ ရှင်းပစ်မလား၊ မရှင်းဘူးလား”

“အော့၊ ခင်ဗျားကကောက်ပြီး ပစ်စေချင်ရင် ပစ်တာပေါ့။ တာဝန်မကြီးပါဘူး”

တင်မောင်သည် ကျောင်းသားအားလုံးကို အမှိုက်ကုံးရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ထားမြင့်တို့လည်း ဝင်ကာ အရိုးကောက်ကြလေ၏။ ကောက်ရင်းရယ်မောကြ၏။ သတင်းစာဆရာများနှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်သူများသည် ပစ်ကတ်တားများ တားဆီးရင်း

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အမှိုက်ကျုံးခဲပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြလေ၏။

ဆောင်းကျွတ်ခါနီးဖြစ်သော နေသည် အစွမ်းကုန် ပူပစ်လိုက်လေ၏။ လမ်းတွင်ခင်းထားသော ကတ္တရာစေးများပင် ပျော့ပျော့လာ၍ အချို့နေရာ၌ အရည်ဖျော်၍ပင် လာလေ၏။ ထိုလမ်းပေါ်မှ အငွေ့များသည် တလူလူတက်၍ နေလေရာ ခပ်မှုန်မှုန်ပင်မြင်နိုင်လေ၏။

နေပူရိုက်နှင့် ကတ္တရာစေးအငွေ့တို့သည် ပူးပေါင်းကာ ဆီးတားရေး သပိတ် မှောက်ကျောင်းသားများကို လုပ်ကြံလေ၏။ တံခါးပေါက်များတွင် သစ်ပင်ရိပ်မထိုးသော်လည်း သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများသည် တခြားသို့သွားခွင့်မရသဖြင့် နေပူတွင်သာ ထိုင်နေရလေ၏။ သူတို့သည် နံနက်က ချမ်းချမ်းစီးစီး ဝတ်လာသော အင်္ကျီထူများကို ခေါင်းပေါင်းတွင် အုပ်ကြံလေ၏။

မကြာမီ အင်းဝတံခါးရှေ့တွင် မြန်မာအဆွေ ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီက ရွက်ဖျင်ပိုးပေး၍ အင်းလျားဆောင်ရှေ့ တံခါးဝတွင် ရန်ကုန်ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီမှ ကားကြီးသည် အနောက်သို့ စောင်းနေသော နေမှ တားဆီးရေးသမားများကို ကာပေးလိုက်လေ၏။

(၁၅)

ညိုထွန်းသည် ရှမ်းစုဘူတာတွင် ဆင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရှမ်းစုဘူတာသို့ ဆိုက်သောအခါ ကြယ်တွေဝင်းဝင်းနှင့် အစောကြီးရှိသေးလေ၏။ အခါတိုင်း မီးရထားဆိုက်လျှင် သင်္ကန်းရောင်ဖြင့် ဝါထိန်နေတတ်သော ဘူတာသည် ယခုနံနက်မှောင်နေလေ၏။ နားရွက်ပါအုပ်ကာ ခေါင်းစည်းထားပြီး လောင်းကုတ်ကြီးများနှင့် ဖိရိုဖားရားနိုင်လှသော လက်မှတ်စစ်များနှင့် ရထားစာရေးများ လောက်သာရှိလေ၏။ အပြင်တွင်ကား ကျစ်နေအောင် စောင်ခြုံထားကြသော မြင်းရထားသမားများကို တွေ့ရလေ၏။ အမှောင်ထုကြီးတွင် သူတို့ရထားကလေးများသည် ပိုးစုန်းကြူးလို လက်ခနဲ လက်ခနဲသာ ရှိလေ၏။

“လာ ဆရာ၊ လာ ဆရာ” ဟု ရထားသမားများသည် ညိုထွန်းကိုဆီး၍ ခေါ်ကြ၏။ အချို့ကလည်း တခေါင်ခေါင် ဂလိုင်ကို ခြေနှင့်နင်းပြီး အချက်ပေးကြလေ၏။ ညိုထွန်းကား ရထားမစီး။ လွယ်အိတ်ကို ပခုံးတွင် ချိတ်ပြီးနောက် မျက်နှာသုတ်ပုဝါဖြင့် ကျစ်နေအောင် ခြုံထားရလေ၏။ ရန်ကုန်တုန်းက သိပ်မအေးလှတော့ပါဘူးဟု ဘာမျှမတွေးဘဲ ဆောင်းခါကို စစ်တိုက်ရန် လက်နက်မစွဲခဲ့မိ။ ယခု မန္တလေးကျမှ ရန်ကုန်ထက် သုံးဆလောက် ချမ်းနေသည်ကို ညိုထွန်းတွေ့လေ၏။ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အပေါ်အကျိုး ဖျင်အကျိုးများကို ဖောက်ထွင်းကာ မန္တလေးဆောင်းသည် ညိုထွန်းအား နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ညိုထွန်းမှာ တုန်နေ၏။

“ချမ်းလှချည်လား၊ ဟား” ဟု ပါးစပ်က ညည်းလိုက်ရာ မေးများတုန်လာပြန် လေ၏။ “အို၊ ငါ့နယ် ဒီလောက်ပဲ ညံ့ရသလား” ဟု ကြုံးပါးပြီး စိတ်တင်းလိုက်လေ၏။ စိတ်တင်းလိုက်မှ ပိုပြီးတကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုတ်လှာလေ၏။ ညိုထွန်းသည် တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့ရာ မဟာမြတ်မုနိဘုရားရှေ့တွင် ဗူးသီးကြော်ဆိုင်တဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ တဝေဝေကျနေသော နှင်းနှင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဆိုင်းနေသော အမှောင်ထုကြီးတွင် ဗူးသီးကြော်မီးဖိုကလေးသည် သောကြာကြယ်ကြီး တလုံးတည် ထွန်းနေသလို ချစ်စရာ ကောင်းနေလေ၏။

ညိုထွန်းသည် ဆာလည်းဆာ၏။ မီးလည်း လှူလို၏။ လက်ဖက်ရည်အကြမ်း ကလေးသောက်ရလျှင် နွေးသွားမှာဘဲဟု စိတ်ကူးလေ၏။ သူသည် မီးဖိုနားသို့ ပြေးထိုင်၏။ ဦးစွာ ကျင်ထုံနေသော လက်ကလေးများကို မီးကင်၏။

“ကိုင်း အဒေါ်၊ ဗူးသီးကြော်တပဲဖိုးပေးပါ” ဟု အမိန့်ပေးပြီး မျက်နှာကို နွေးလာသော လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်၏။ ရေခဲလို အေးစက်နေသော နားရွက်ဖျားကလေးများ ကား လက်ငွေ့ဖြင့် နွေးမသွားကြသေး။

“လက်ဖက်ရည်အကြမ်းရော ပေးပါဗျို့။”

“ပေးမယ် မောင်ရေ၊ ပေးမယ်၊ လက်ဖက်ခြောက်ခပ်ထားတာတောင် ကြာပြီ” ဟု အဒေါ်ကြီးက ဗူးသီးကြော်များကို သံကော ဂေါ်ဖြင့် ဆယ်ရင်း ဖြေလေ၏။ အဒေါ်ကြီး၏ မျက်နှာကား လေတိုက်တိုင်း ဂဏာမငြိမ်သော ရေနံဆီမီးရွက် ရောင်တွင် အသွင်အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေလေ၏။ သံကောမှ ဆီစက်ကလေးများ စဲသောအခါ သံကောကြီးထဲသို့ မုန့်များကို စောင်းထည့်ပြန်လေ၏။

“မောင်က ဘယ်ကလိုက်လာသလဲ” ဟု မေးရင်း အဒေါ်ကြီးသည် ညိုထွန်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်လေ၏။ အနီးတွင် ဗူးသီးလှီးနေသော အဖိုးကြီးတစ် ယောက် ရှိ၏။

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်က လာတာပါပဲ၊ ဒါထက် အဒေါ်၊ ဒီမှာ သိပ္ပံ ကျောင်းသားတွေ သပိတ်မှောက်တယ်လို့ မကြားဘူးလား”

“သိပ္ပံဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ”

“ဟိုဘက် ဗောဓိကုန်းက ကျောင်းဟာလား”

“အော အော ဝါဆိုပန်းကပ်တုန်းက မော်တော်ကားတွေနဲ့ ဘုရားကြီးကို လာကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ် သပိတ်မှောက်ကြပလား”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“သပိတ်မှောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲမောင်ရဲ့”

ညိုထွန်းသည် မိုးကြိုးထစ်သံကို ကြားရသကဲ့သို့ ချောက်ချားသွားလေ၏။ စကားမပြန်နိုင်ဘဲ ငေး၍သာ ကြည့်နေ၏။ ‘အော ဒို့မှာတော့ နေ့စဉ်သုံးတဲ့ ဝေါဟာရ စကား၊ သူတို့အတွက်တော့ ပေါရာဏ ဖြစ်နေပြီ။ သပိတ်မှောက်တယ်ဆိုတာ ဘာမှန်း မသိဘူး’ဟု တွေးနေစဉ် ပူးသီးကြော်ပန်းကန်သည် ရောက်လာလေ၏။ ဧည့်ခံ ကလေးသည် မုန့်များမှ ထွက်လာပြီး သူ့နာဝကို ချူလေရာ ညိုထွန်းသည် မွှေးနေ သည်ဟု အောက်မေ့လေ၏။ မစားနိုင်သေးဘဲ ရှေ့ဆက်တွေးမိပြန်လေ၏။ ‘သူတို့လို ငြိုကြီးနေတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေတောင် မသိသေးရင်၊ ဒီလက်နက်ကို တော်တော်နဲ့ အသုံးချတတ်ပါ့မလား။ ဒို့ ဒီလက်နက်သုံးနေတာကိုလဲ သူတို့ ကူညီနိုင်ပါ့မလား။ သူတို့ မသိတာဟာ ဒို့က သိအောင်၊ သူတို့လဲ စိတ်ဝင်စားအောင် မလုပ်သေးလို့ မဟုတ်လား’ ဟု သူ့စိတ်တွင် အမေးများ ပေါ်လာလေ၏။

“ဘုန်းကြီးများ ဆွမ်းမခံချင်တော့ သပိတ်မှောက်ထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ သပိတ်မှောက်တယ်ဆိုတာ”

ညိုထွန်းသည် မုန့်ကို ကောက်စားလိုက်၏။ “ဆွမ်းမခံချင်တာနဲ့ အတူတူပဲ မဟုတ်လား။ ဒါတင်မကဘူး။ ဆွမ်းလောင်မဲ့ လူတွေနဲ့ မဆက်ဆံတာပဲ။ ကျောင်းသား တွေဟာ ကျောင်းဆရာတွေနဲ့ မဆက်ဆံချင်၊ သူတို့ သင်ရတဲ့ ပညာနဲ့ မဆက်ဆံချင် တော့ ဆရာတွေဆီကခွဲ၊ ပညာကို မသင်၊ ကျောင်းအပြင်ကို ညီညီညာညာ ထွက်လာတာကို သပိတ်မှောက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်” ညိုထွန်းသည် လက်ဖက်ရည်ကို ငှဲ့လေ၏။ အငွေ့ကလေးများ တထောင်းထောင်း ထနေလေ၏။ အဒေါ်ကြီးကား မုန့်နှစ်နှင့် ပူးသီးဖတ်များ နယ်ပြီး ဒယ်နှုတ်ခမ်းတွင် မုန့်ယှက်ကလေးများ လုပ်၍ ကပ်နေလေ၏။ ညိုထွန်းဆက်ပြောသည်ကို နားမထောင်အား။ နားထောင်ချင်စိတ် လည်းမရှိ။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ဒယ်နှုတ်ခမ်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဆီထဲသို့ လျှောက် သွားသော မုန့်ယှက်သည်သာ ဂရုစိုက်စရာရှိသည်ဟု အဒေါ်ကြီး တွေးမိဟန်ရှိ၏။

“သိပ္ပံကျောင်းသားတွေ မှောက်ကြသလား။ သပိတ်မှောက်ကြသလား”

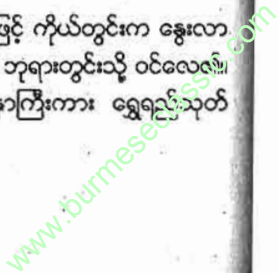
“မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်” ဟု အဖိုးကြီးက ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။ ဈေးဝယ် တို့ စိတ်မညစ်စေလိုသော အဒေါ်ကြီးက

“အဒေါ်တို့ဖြင့် မကြားပါဘူးကွယ်၊ လက်ဖက်ရည်ကောင်းရဲ့လား” ဟု မေးလေ၏။

ညိုထွန်းသည် လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်ရသဖြင့် ကိုယ်တွင်းက နွေးလာ လေ၏။ မီးလုံရသဖြင့် အချမ်းပျောက်သွားလေ၏။ သူသည် ဘုရားတွင်းသို့ ဝင်လေ၏။

မဟာမြတ်မုနိဘုရား ဆင်းတုတော်ကြီး မျက်နှာကြီးကား ရွှေရည်သုတ်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ထားသော ရွဲလုံးကြီးလို ဝင်းထိန်နေလေ၏။ အချို့လူများကား ဘုရားဆင်းတုတော်ကြီးကို နံနက် ရေပူချေချမ်း ကမ်းလှမ်းကြ၏။ အချို့ကား မျက်နှာတော်ရေမှ မသုံးသပ်ရသေးခင် ဆွမ်းတော် တင်နေကြလေ၏။ အချို့ကား မျက်နှာသုတ်ပဝါ အမျိုးမျိုးဖြင့် မျက်နှာတော်ကို ပွတ်တိုက်နေကြလေ၏။

ညိုထွန်းသည် ဆင်းတုတော်ရှေ့၌ ထိုင်ပြီး မျက်စိကို စုံမှိတ်၏။ တကယ့်ဘုရားကို တွေးမှန်းကာ ကြည့်၏။ ပြီးမှ ကန်တော့ပြီး

“သပိတ်မှောက် ဖြစ်ပါစေဘုရား၊ မန္တလေးကောလိပ် သပိတ်မှောက်ဖြစ်ပါစေဘုရား” ဟု ဆုတောင်းလေ၏။

ဘုရားရင်ပြင်ဘက်ထွက်လာရာ မိုးကောင်းကောင်းမလင်းသေးချေ။ ဖြူဆွတ်သော တိမ်များကိုကား ထင်ရှားစွာ မြင်နေပြီဖြစ်၍ ကြယ်များကား ပြာသောကောင်းကင်တွင် ငုပ်၍ သွားကြလေပြီ။

သို့သော် ညိုထွန်းကား သူ့မိတ်ဆွေအိမ်သို့ မသွားနိုင်သေး။ သူများအိမ်သွားရမည်မှာ စောလွန်းသေး၏။ သို့ကြောင့် ဘုရားကြီးဝင်းတန်ဆောင်များအပြင်ဘက် ဧရပ်ကြိုဧရပ်ကြားလျှောက်သွား၏။ လူနေသော ဧရပ်တစ်ခု ကပြင်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို မြင်သောအခါ ပြေး၍ ပစ်လှဲလိုက်လို၏။ ယခုအခါ သူ့ကို ပက်လက်ကုလားထိုင်သည် စိတ်အဆွဲဆုံးအရာဖြစ်နေ၏။ ထိုပြင်းပျသော ချင်ခြင်းကို ချိုးနှိမ်ပြီး ဟိုသွားဒီသွားပြုနေလေ၏။

ချမ်း၍လည်းလာ၊ ခေါင်းကလည်း မူ။ ခြေကလည်း ညောင်းလာသောကြောင့် ရှေ့ဆက်လမ်းလျှောက်မနေချင်သဖြင့် လူသူဝေးသော ဧရပ်ကလေးတခုသို့ ရောက်သောအခါ ဝင်ထိုင်လေ၏။ ခြေဆင်းကာ ပျဉ်ထောင်ကိုမှီ၍ အိပ်လေ၏။ အိပ်ရင်းသတင်းစာ၌ ဖတ်လိုက်ရသော မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရားလူကြီးတဦးအား မိန်းမတစ်ယောက်က စားစရိတ်တောင်းမှုကို ထူးဆန်းစွာ အမှတ်ရလေ၏။ ‘ဒီလိုဧရပ်ကြိုဧရပ်ကြား နှစ်ပါးသွားကြမှာပဲ’ ဟု သူ့တွေးလိုက်၏။

နေထွက်သောအခါ ဧရပ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ နောက်သူ့မိတ်ဆွေကို အုန်းမောင် အိမ်သို့ သွားလေ၏။ ကိုအုန်းမောင်ကား အိပ်ရာက ထခါစဖြစ်၍ ညိုထွန်းကိုမြင်သောအခါ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

“ခင်ဗျားလာတာ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ။ မနေကပဲ မှောက်ကြပြီ” ဟု ကိုအုန်းမောင်က ရယ်ကာမောကာ ပြောလေ၏။

“ကျောင်းသပိတ်မှောက်ပြီးပြီလား။ အဟုတ်လား။ တကယ်ပြောတာလား” ဟု ညိုထွန်းသည် ပြောပြီး လွယ်အိပ်ကလေးကို ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ချိတ်လိုက်လေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“အောင်မာ၊ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ခု သူတို့ သကျသီဟဘုရားထဲမှာ ရောက်နေ ပေါ့ဗျာ”

“ဟာ ဒါဖြင့် နိပ်တာပဲ၊ သွားမယ်”

“ဟေ့လူ နေပါအုံးဗျာ။ ထမင်းစားပြီးမှ သွားပါ”

“ဟာ ထမင်းစား မစောင့်နိုင်ဘူး။ သွားမယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းက ကျက်နေပြီ။ ကျုပ်တို့အိမ် ဒီနေ့အစောကြီး ထမင်းချက်တယ်။ တခြားသွားစရာရှိလို့”

ထမင်း အတင်းကျွေးသောကြောင့် ညိုထွန်းသည် စားရသေး၏။ ထမင်းကို ကတိုက်ကရိုက်စားပြီး ဓာတ်ရထားစီးကာ သကျသီဟဘုရားကြီးသို့ သွားလေ၏။

အင်တာမီဒီရိတ် ကောလိပ်ကျောင်းသားများသည် တစ်ယောက်မကျန် သပိတ်မှောက်ခဲ့ကြပြီး သကျသီဟ ဘုရားပရဝုဏ်တွင်း အနောက်တောင်ဘက် ဧရပ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုနေကြလေသည်။ ညိုထွန်းသွားသောအခါ အသိဟောင်းတို့က ဆီးခေါ်ကြလေ၏။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ညိုထွန်းက ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် များကို ရန်ကုန်သပိတ်အကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် ကြိတ်၍ တိုင်ပင်ကြပြီး မည်သို့မည်ပုံစီမံခန့်ခွဲရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ကျောင်းသားအားလုံးတို့၏ အစည်းအဝေးကို ကျင်းပလေရာ မြို့ပေါ်မှ လူကြီးများနှင့် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် အားကြိုးမာန်တက် ကူကြသော မိန်းမကြီးများသည် အစည်းအဝေးသို့လာရောက် နားထောင်ကြလေ၏။

အစည်းအဝေးဖွင့်၍ ပြီးလျှင်ပင် အကျိုးဆောင်က

“ရန်ကုန် သပိတ်မှောက်ကောင်စီက လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ကိုညိုထွန်းကို အကြောင်းမျိုးစုံပြောဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ညိုထွန်းသည် သပိတ်မှောက်ခြင်းအကြောင်းများကို ရှေ့အကြောင်း၊ နောက်အကြောင်း၊ ယခုအကြောင်းများ စုံလင်စွာရှင်းပြလေ၏။ ပညာရေးညံ့ပုံကို ရှုတ်ချ၏။

“ကဲ၊ လောကဓာတ်ပညာဆိုတဲ့ ဆိုင်းယင့်ကို ဘယ်လိုသင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်။ လောကဓာတ်ပညာမှာ ဘီအက်စီဆိုတဲ့ အတန်းကို အောင်တဲ့ လူတွေဟာ အချို့က စာတိုက်ဘက်မှာ စာရေးဝင်လုပ်နေရတယ်။ အချို့က အလုပ် လက်မဲ့ဖြစ်နေတယ်။ အချို့က သစ်တောဝန်ထောက်ဖြစ်တယ်။ အချို့က မြို့အုပ် လုပ်ကြရတယ်။ သူတို့လုပ်တဲ့အလုပ်နဲ့ သင်တဲ့ပညာဟာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ပညာနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အလုပ်ကိုလဲ ရအောင် ဗမာပြည်မှာ နေရာမရှိဘူး။ နေရာရှိအောင် အခွင့် ကြုံအောင်လဲ အစိုးရက ရှာဖွေမပေးဘူး။ အမှန်ကတော့ လောကဓာတ်ပညာနဲ့

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဆိုင်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ကြဘူး။ လုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ပေါက်ရောက်အောင် သင်မပေးကြဘူး။ ဒီတော့ ပညာဟာ ဘာမှအသုံးမဝင်ဘဲ နေတော့တာပေါ့။ တကယ်လောကဓာတ်ပညာကို သင်ပေးရင် ဗမာတွေဟာ ဆေးအမျိုးမျိုးလုပ်နိုင်မယ်။ ခြယ်စရာ သစရာ အမျိုးမျိုး လုပ်နိုင်မယ်။ ခဲယမ်းမီးကျောက် လက်နက်များ လုပ်နိုင်ရမယ်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ အသုံးအဆောင်အားလုံး လုပ်တတ်ရမယ်။ မော်တော်ကား မီးရထားတွေ လုပ်တတ်ရမယ်။ ကံ၊ ခုတော့ ဘယ်သူများ ဒါတွေလုပ်နိုင်သလဲ။ ဘာ့ကြောင့်လဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို ခု သင်ပေးတဲ့ ပညာဟာ လူမမှန်လို့ပေါ့”

လက်ခုပ်တီးပေးကြလေ၏။ ဒေါ်သိန်းက ထိုစကားများကို နားထောင်ပြီး ‘ဒီဟာတွေသာတတ်ရင် နိုင်ငံခြားက ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ဝယ်ဖို့လိုတော့မလဲ’ ဟု ရေရှည်လေ၏။ ညိုထွန်းက ပညာတိုင်းသည် လောကအကျိုးအတွက် ဖြစ်လာကြောင်း၊ လောကကို လောကဓာတ်ပညာသည် အကျိုးဆောင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အသုံးဝင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းများ ဆက်လက်ပြောပြလေ၏။

“လောကဓာတ်ပညာအားလုံးဟာ လက်တွေ့ အသုံးပြုရာကနေပြီး ပေါ်ပေါက်လာတာ။ လက်တွေ့အသုံးချပြီး သင်သွားမှ လောကဓာတ်ပညာဟာ တတ်လွယ်တယ်။ အသုံးဝင်အောင် အသုံးချတတ်မှလဲ လောကဓာတ်ပညာကို တတ်တယ်လို့ခေါ်ရမယ်။ ဥပမာ ဆေးပညာဟာ ဘယ်က ဖြစ်လာသလဲ။ သစ်ရွက်တွေကို ကမ္ဘာဦးလူတွေဟာ ချိုးဖဲ့ပြီး ဗိုက်ထဲကနာရင် ကြုံသောက်၊ ပွန်းရင်ပုံရင် အဆိန်တို့စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး အသုံးချရာကနေပြီး ဆေးပညာဖြစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီလိုအသုံးချရာက နေပြီး ဘယ်ဆေးဟာ ဘာဓာတ်ရှိတယ်။ ဘယ်ဆေးရွက်နဲ့ ဘယ်အပွင့်ပေါင်းတော့ ဘာအတွက် ကောင်းတယ်ဆိုတာတွေ အစီအစဉ်ကျကျ၊ စနစ်ကျကျနဲ့ပြတဲ့ ဆေးပညာတစ်ခု ဖြစ်လာတော့မှ အဲဒီဆေးပညာကို လောကအတွက် အသုံးမပြုပဲ ထားမယ်ဆိုရင် ကောင်းပါ့မလား။ ခု ဆေးပညာလိုပဲ ဒီပြင်လောကဓာတ် ပညာတွေလဲ လက်တွေ့အသုံးပြုရာကနေပြီး ပညာတစ်ခု ဖြစ်လာတာပဲ။ အင်္ဂုရတ်ထိုးရာကနေပြီး ကယ်မစ်စထရီဆိုတဲ့ ဓာတုဗေဒ ပေါ်လာတာလိုပေါ့။ အဲဒီတော့ လောကဓာတ်ပညာတိုင်းမှာ မူလဓာတ်ခံကိုက အသုံးချခြင်းဆိုတဲ့ ဘဝပါလာတယ်။ ဒီမူလဓာတ်ခံဟာ သစ်ပင်မျိုးစေ့လိုပဲ။ မျိုးစေ့ကို အမှီပြုပြီး သစ်ပင်ပေါက်ရတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်ကျတော့မှ အမြဲဖြစ်နေရင် သဘာဝတရားကြီးနဲ့ ဆန့်ကျင်မနေဘူးလား။ ဒီတော့ သစ်ပင်က တစ်ခါမျိုးစေ့ဆက်ပေးရပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အသုံးချခြင်းဆိုတဲ့ မူလဓာတ်ပညာကို မွေးထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ လောကဓာတ်ပညာကတော့ အသုံးဝင်ခြင်းကို တစ်ဖန် ဆက်မပေးရင် သဘာဝမကျဘူး မဟုတ်လား”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“မကျဘူး” ဟု အသံတစ်သံက ဖြေ၏။

“သဘာဝနဲ့ သိပ်ဆန့်ကျင်တယ်။ ဖောက်ပြားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတွေမှာ သင်ပေးတဲ့ လောကဓာတ်ပညာဟာ သဘာဝနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ အသုံးချလို့လဲ မဖြစ်၊ အသုံးချရအောင်လဲ အခွင့်ရှာကြ မပေးဘူး။ သင်ရသူကျောင်းသားတွေမှာ ဒီပညာကို အသုံးချနိုင်ကြစေဖို့ သူတို့ဘယ်တော့မှ စေတနာ မထားကြဘူး”

ညိုထွန်းသည် နောက် ရန်ကုန်သပိတ်မှောက်များ၏ တောင်းဆိုချက်များကို ရှင်းပြလေ၏။ မန္တလေးကျောင်းသားများသည် အားလုံးသော တောင်းဆိုချက်များကို ထောက်ခံကြလေ၏။ ညိုထွန်းစကားပြောပြီး ခါနီးသောအခါ စုံထောက်များ မိလားလေ၏။ သူတို့သည် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် အစည်းအဝေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြလေ၏။ ညိုထွန်းပြောနေရာ မိသမ္မုကို လိုက်ရေးကြလေ၏။ ညိုထွန်းက ညီညွတ်ရန်၊ စည်းကမ်းသေသပ်ရန်၊ ဇွဲကောင်းရန်များကို ပြောပြီး

“တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ဟောဒီက နှမသယ်များကလဲ သိပိတ်မှောက်ပါလာကြလို့ သူတို့နဲ့ ကျောင်းသားများနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အရေးရှိသေးတယ်” ဟု ပြောပြီး မိန်းကလေးများကို မကြည့်ဘဲ လက်ညှိုးထိုး၍

“အရေးအကြီးဆုံးက ဒီလို သပိတ်မှောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ မောင်နှမအရင်းတွေလို သဘောထားကြရမယ်။ ခါတိုင်းလို ပြောင်လား နောက်လား မလုပ်ကြဖို့၊ မပိုးကြ မပန်းကြဖို့ စည်းကမ်းထားရမယ်” အချို့က ရယ်ကြ၏။ ညိုထွန်းကား ရှုတည်တည်ထားပြီး ပြောမြဲ ပြောနေလေ၏။ “ခါတိုင်း သမီးရည်းစားများတောင် ဒီအခုအတောအတွင်းမှာ ရည်းစားဘဝဇာတိချိတ်ထားပြီး မောင်လိုနှမလိုဘဲ နေကြပါ။ ခုကျွန်တော်တို့ ရန်သူတွေကရော မိတ်ဆွေတွေကရော အကဲခပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေကြတယ်။ ရန်သူတွေက အပြစ်ပြောစရာ အချက်ကိုရှာနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က မစောင့်စည်းကြရင် ဆယ်မရတော့ဘူး မှတ်ပေတော့ ။ သမီးများကို စိတ်မချဘဲ ထားရတဲ့ မိဘများလဲ မသန့်ရှင်းတဲ့ သတင်းတွေကြားရင် သမီးတွေကို သပိတ်မှောက်ထဲက ပြန်ခေါ်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တစ်ခုကြားဖူးတယ်။ ၁၉၃၁ ခု အိန္ဒိယပြည်မှာ ဂန္တီကြီးရဲ့ အာဏာဖီဆန်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်တုန်းက ကုလားမတွေဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့ရောပြီး နိုင်ငံရေးလုပ်ကြတယ်။ လုပ်နေကြတဲ့ အတောအတွင်းမှာ စည်းမစောင့်ကြလို့ ဗိုက်ပေါ်လာတဲ့ မိန်းကလေးတွေအရှိရှိ များလာတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝါးကနဲ ရယ်ကြလေ၏။ တယ်စကားပြောင်တဲ့လူဟု ချီးကျူးကြလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com



(၁၆)

သောင်းဖေသည် ဘုရားခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘယ်သို့သွားရမည် မသိ။ ဘုရားပွဲတွင် မျက်စိလည်နေသော ကလေးနှင့် တူနေလေ၏။ သူ့အား လူအများက အံ့ဩတွေဝေကာ ကြည့်နေကြလေ၏။ အချို့ကလည်း သူ့ကို ကြည့်ပြီး တီးတိုးစကားပြောနေကြလေ၏။ 'ငါ့ကိုဝိုင်းပြီး လှောင်ကြမှာလေလား' ဟု သူ့ကြောက် ရွံ၏။ 'ဟော၊ ဒင်းတို့ ငါ့အတင်းပြောနေကြတာပဲ။ ငါညံ့ခွဲတာကို ရှုတ်ချနေကြတာ ပဲ' ဟု သူမှန်းဆ၏။

သူသည် ဇရပ်တစ်ခု ကျောင်းဆောင် တစ်ဆောင် သီးသန့်ထားသည်ကို သတင်းစာမှ သိထားသောကြောင့် ပင်းယဇရပ်ကို လိုက်မေး၍ မကြာမီတွေ့လေ၏။ အထုပ်အပိုးနှင့် သူဝင်သွားသောအခါ ပင်းယကျောင်းဆောင်မိတ်ဆွေအချို့က ရွှင်ရွှင်ပျပျဆီးခေါ်ကြ၏။ အချို့က "ဒို့သပိတ်၊ ဒို့သပိတ်" ဟု အော်ပြီး လက်ခုပ်တီးကာ ဩဘာပေးကြ၏။

"ဟေ့ သစ္စာမဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်လာပြီဟေ့" ဟုလည်းကောင်း၊ "နွားဖြူ တောနက်တိုးလာပြီဟေ့" ဟုလည်းကောင်း၊ "အလို မစွတာသောင်းပါလား၊ ကြွပါ၊ မာရဲ့လား၊ ဘာကိစ္စကြွလာတော်မူသလဲ" စသည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုး ပြောင်ကြ၊ လှောင်ကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ သောင်းဖေ၏ မျက်နှာမှာ နိ၍နေ၏။ သောင်းဖေမှာ ရှက်သွေးမွှန်နေပြီး ဘယ်သူ့ကိုမျှ စကားပြန်မပြောဘဲ တခြားတွင် ထိုင်ကာ ပြောင်ကြ လှောင်ကြသည်ကို တစ်ကယ်ထင်လျက် တွေ့နေလေ၏။ သူ့မျက်နှာကို နေရောင်ထိုးနေသကဲ့သို့ တရှိန်းရှိန်း ပူနေလေ၏။

နာရီဝက်လောက်ကြာမှ အနည်းငယ် စိတ်အေးလာပြီး သေတ္တာမှ ငွေငါးဆယ်ထုတ်၏။ နောက် မော်လမြိုင်ဇရပ်သို့ လာခဲ့လေ၏။

ဇရပ်ရှေ့တွင် ငွေခံကော်မတီတို့သည် "ကိုင်း၊ ပညာရေးအတွက် သဒ္ဒါတတ် အားသမျှ ကုသိုလ်ပါဝင်တော်မူကြပါခင်ဗျား" ဟု အော်ကာ ငွေကောက်ခံနေ ကြ၏။ အချို့က 'ငွေခွက်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို လှုပ်ကာ ငွေသံပေး၍ ကောက်ကြ၏။

"ကျွန်တော်တို့ ယခုသပိတ်မှောက်ခြင်းမှာ ကိုယ်ကိုးမဟုတ်ပါ။ နောင်လာ နောက်သားများနှင့်တကွ တိုင်းပြည်ကြီးပွားရန် အတွက်ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ဒါကြောင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ နေထိုင်စားသောက်ရေးအတွက် အလှူငွေပါဝင်တော်မူ ကြပါခင်ဗျား"

အချို့ကား အသီးသီး လှူလာကြသော စာအုပ်စာတန်းများကို လိုက်ရောင်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ကာ ငွေကောက်ကြ၏။ ငွေအလှူခံရာ နေရာမှာ စာအုပ်ဆိုင်ကလေးလည်း ဖြစ်၍ နေလေ၏။

သောင်းဖေသည် ငွေခံရာသို့သွားပြီး ငွေ၁၀ လှူလိုက်လေ၏။ 'ငါငွေလှူလိုက်ရင် သပိတ်မှောက်ရန်ပုံငွေမှာလဲ တိုးတဲ့အပြင်၊ ငါဟိုတုန်းက မိုက်ပြီး နေရစ်ခဲ့တာကိုလဲ လူတွေသိပ်အပြစ်ပြောတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါမိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် ကြေရောပေါ့။ အင်းငွေခံနေလိုက်ကြတား အားရစရာကြီး' ဟု သူ့စဉ်းစားမိလေ၏။

ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်၌ ဤသို့ငွေခံကာမျှဖြင့် အခြားသော နည်းလမ်းများ ထက် ငွေမြောက်မြားစွာ ရလေ၏။

သောင်းဖေသည် မော်လမြိုင်ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။ အောက်ထပ်တွင် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လေ၏။ သူသည် ရဲရဲဝံ့ဝံ့သွားလား လာလား မြန်းလား မလုပ်ဝံ့။ အဂ္ဂုန်မှာ သူ့ကိုအာစေးထည့်ထား၏။ မိန်းကလေးအချို့သာ အောက်ထပ်တွင် သတင်းစာဖတ်နေကြလေ၏။ နောက် အထပ်ထပ်သို့ တက်သော လှေကားဝဋ်စောင့်နေသူ မစ္စတာဂိုက်ဟု သပိတ်မများ၏ နာမည်ပေးခြင်းကို ခံရသော ကိုထွန်းတင်က "ဘယ်သူ့တွေ့ချင်လို့လဲ" ဟု မေးမှ "သောင်းရီကိုတွေ့ချင်လို့ပါ။ ဘယ်မှာလဲ" ဟု ပြောလေ၏။

"ကဲ ဒီကစောင့်၊ ကျွန်တော်သွားခေါ်မယ်"

"ခင်ဗျားခေါ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်သွားတွေ့ပါ့မယ်"

"ဟာ အပေါ်မှာ ခင်ဗျား မတက်ရဘူး။ ယောကျ်ားတွေအပေါ်မတက်ရဘူး။ တွေ့ချင်ရင် ဒီမှာတွေ့နိုင်တယ်။ ခေါ်ပေးမယ်"

"မောင်နှမပါဗျ"

"ဟုတ်တယ်၊ သားအဖလဲ ဒီအောက်မှတ် တွေ့ရမယ်" ဟု သေးငယ်သော အသံဖြင့် ကိုထွန်းတင်က ပြန်ဆိုပြီး အထက်သို့ တက်သွားလေ၏။ မကြာမီ သောင်းရီက ဆင်းလာလေ၏။

သောင်းဖေကား ငြင်းဆန်နေကြသော နှုတ်ခမ်းများကို စွတ်အမွေပြုံးစေပြီး နှမကို ကြည့်နေလေ၏။ လက်မိုက်ကာ လှေကားခြေရင်းတွင် မတ်တတ်ရပ်လေ၏။ သောင်းရီသည် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ့အကိုဖြင့် ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူးဟု အောက်မေ့ခဲ့၏။ သောင်းရီတွင် ဝမ်းသာသလိုလို ရှိသော်လည်း မျက်နှာကလေးကား မဲ့၍နေလေ၏။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တစ်ယောက်ကြည့်၍သာ ငေးနေကြ၏။ အတန်ကြာမှ သောင်းရီက

"ကိုကို၊ ဘာလို့လာတာလဲ" ဟု မေးမိ၏။ ထိုအမေးမှာ သူ့ပါးစပ်က လွတ်ကန်ထွက်သွားရာ သောင်းဖေအဖို့ မည်မျှနာသွားသည်ကို သူမတွေးမိ။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သောင်းဖေသည် ဇွတ်ပြုံးကာ နေ၍လည်းမရတော့ဘဲ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာလေ၏။  
“ငါ့နမကလေးကတောင် ငါ့ကိုအထင်သေးနေပြီ” ဟု တွေးကာ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်  
လှဲလှဲ နှင့်ဆွေးလာလေ၏။

“ကိုကိုလဲ သပိတ်မှောက်လာတာကွ”

သောင်းရီကား ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးတွင် ညာလက်ဖျားဖြင့် ထောက်ရင်း  
ညာဘက်လက်ဖျားကို ငှက်တောင်ခတ်သကဲ့သို့ ခတ်နေလေ၏။ စကားကား  
ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ သောင်းဖေလည်း စကားရှာ၍ မတွေ့နိုင်။

“ကိုကိုတော့ မရောက်ဖူးလို့ ရီထင်နေတာ”

“ကွာ အစကတော့ အကြောင်းမညီလို့ မမှောက်တာပေါ့။ ခုငွေလဲ မနေ့က  
ရောက်တယ်။ ငါလဲ ကနေ့ မှောက်လာတာဘဲ ရော့ငွေ၊ နှင့်ဘို့ငါးဆယ်ယူလာတယ်”  
သောင်းဖေသည် ငွေကိုအိတ်ထဲမှ ထုတ်နေလေ၏။

“ကဲ၊ ဟိုနားမှာ ထိုင်အုံးစို့။ ဒီလမ်းဝက မကောင်းဘူး”

မောင်နမ နှစ်ယောက်သည် ခုမှစကားကောင်းစွာ ပြောနိုင်ကြတော့၏။  
တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် မေးနိုင်မြန်းနိုင်တော့၏။ ရယ်နိုင် ပြုံးနိုင်ကြ  
တော့၏။

“နင်တို့ ထမင်းကောင်းကောင်း စားရရဲ့လား”

“ထမင်းစားရတာ သိပ်ကောင်းတာ၊ နေ့စဉ် ဗမာလိုချည်းစားနေရတာ။  
ဟင်းကဆိုသာတောင် ကောင်းသေး။ တစ်ခါတစ်ခါမြို့ထဲက လာလာပြီးကျွေးကြ  
မွေးကြသေးတယ်။ မုံ့ဟင်းခါးဆို ခဏခဏစားရတယ်”

“နင် ခုမှနဲ့ဟင်းခါးသိပ်စားနေတာပေါ့လေ။ ချီးပါနေပါအုံးမယ်ဟာ”

“ချီးပါလဲ ဘာမှအရေးမကြီးဘူး။ ဒေါက်တာကျော်ငြိမ်းတို့ရှိတယ်။  
ဆေးတွေစုံလို့။ ဒီးဒုတ်ဆေးတွေတောင်ရှိရဲ့”

“ငါတော့ မြီးရှေ့ အားကြီးစားချင်တာပဲ”

“ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူးဆို။ ဖေဖေတို့ဆီ ကြေးနန်း ရိုက်မှာပါလား” မောင်နမ  
နှစ်ယောက် တဟားဟား ရယ်မောနေကြလေ၏။



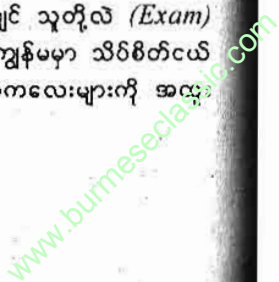
(၁၇)

ဘင်တန်းကျောင်းဆောင်  
ပေဖော်ဝါရီလ ၂၉/၃၆ ခ။

ကိုလှဖေရင်

စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုလှဖေတို့ကဖြင့် ကျွန်မတို့အလွန်အလွန် အဖြစ်ဆိုကြမှာပဲနော်။ သို့သော် ကိုလှဖေတို့ကား ကျွန်မ၏ စိတ်ရင်းကို သိလောက်ပါပြီ။ ကျွန်မ၏ကိုယ်ရေးအကြောင်းကိုလည်း မနှစ်က ပြောပြဖူး၍ သိရှိလောက်ပါပြီ။ ကျွန်မမှာ (Strike) သို့ စိတ်ပေါ့ပါးစွာ လာလိုသော်လည်း ကိုယ်ရေးကို မငဲ့လိုဘဲ ငဲ့နေရခြင်းတစ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် စာကျက် လိုမရ၊ မပြီးသေးပါ။ စာမေးပွဲ ဝင်ဖြစ်တောင် အောင်ရန်(Hope) နည်းနည်းမှ မရှိပါ။ ကျောင်းမှာ ကျွန်မဘယ်လိုခေါ်ပူနေတယ်၊ စိတ်ရှိသလို ကိုယ်က မဆောင်ရွက်နိုင်၍ မလွတ်လပ်ခြင်းကြောင့် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ရခြင်းတွေကို တွေ့မြင်ရပါမူ ကိုလှဖေတို့ ကျွန်မအား အထင်မှားပေ မည်ဟု ကျွန်မမထင်ပါ။ မနေ့က (i.e)သောကြာနေ့နံနက်က စ၍ (Strike) ကျောင်းသားများ (Hostel) တစ်နေ့လုံးလိုလို လာနေတာကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်မ၏ စိတ်မှ သာ၍မကောင်း၊ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ပါသည်။ စာဆို၍မနေ့က တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မကျက်နိုင်ပါ။ (Strike)တွေကိုပဲ ကြည့်၍ နေပါသည်။ မနေ့က (Strike) များလာနေကြသည်မှာ ကျွန်မ မဆိုထားဘိ၊ ခေါင်းမာသော မျိုးချစ်စိတ် မရှိသူများပင် စိတ်ကြွလာပါသည်။ စိတ်ကြွလာ၍ ကျွန်မလည်း အချက်ကောင်းပေါ်သဖြင့် စာမေးပွဲ မဖြေဘဲ ကျောင်းမှ ထွက်ခွာရန် လူစုပါသည် ဆယ်ယောက်လောက်သာ ရပါသည်။ သို့သော် ဖျက်သူများက တစ်ဖက် ဖျက်နေသဖြင့် အလွန်ခက်နေပါသည်။ ညတစ်ညလုံး ကျွန်မငိုကာတစ်ဖုံ၊ ချောက်ကာတစ်မျိုး မြန်မာမကလေး (Sr.)က ဆယ်ယောက်လောက်အား ပြောပါသည်။ သူတို့ စိတ်ပါသလိုလိုရှိ၏။ သို့သော် တစ်ဖက် မြန်မာမကလေးပင် ဖျက်နေ၍ ခက်နေပါသည်။ သူတို့(Reason) ဘယ်လိုပေးသလဲ ဆိုတော့ (Inya Girls) တွေတောင်အများကျန်တာ ကျွန်မတို့က သွားလိုထွက်လို တော်ပါ့မလားတံ့။ (Inya Girls)တွေ ယခုနောက်ထပ် (Exam) မဝင်ဘူးဟူသော ကတိရလျှင် သူတို့လဲ (Exam) မဝင်ဘူး။ ကျောင်းမှထွက်သွားပါမည်တံ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မမှာ သိပ်စိတ်ငယ်မိပါသည်။ ကျောင်းဆရာမကြီးများကလည်း မြန်မာမကလေးများကို အထူး

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ချောနေပါသည်။ (Drive) ခေါ်ပြီးပြော၊ ခေါ်ချောနေပါသည်။ သို့ပါ၍ ပါချင်လျက်နှင့် ခက်နေကြပါသည်။ စာမေးပွဲနေ့မှာ (2nd March) Assembly Conyocation မှာ မစစ်နိုင်လျှင် (Striker)တွေ မတားနိုင်အောင် (Hostel) တွင်းမှာပဲ စစ်မည်ဟု ဆရာများ စီစဉ်မည်ဟု ပြောဆိုသံကိုလည်း ကြားသိရပါသည်။ (Jr; Exam.)များလို (Postpone) လုပ်မည် ကြားရပါသည့် စာနှင့် မရေးလိုပါ။ လူကိုယ်တိုင် ကိုလှပေအား ဖြစ်စေ၊ မိန်းကလေးတစ်ဦးဦး ကိုဖြစ်စေ၊ ပြောပြနိုင်ရန် ယခုစာရက အမြန်ကျွန်မထံ လာစေလိုပါ၏။ ကျွန်မဆောင်ရွက်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးလိုပါ၏။ ယခုစာကို ပေးရတာကလဲ တထိတ်ထိတ်ပါဘဲ။ ကျွန်မကို ကျောင်းက အကဲခတ်နေကြပါသည်။ ကျွန်မကို ချောင်းမြောင်းနေကြပါသည်။ ထိုကြောင့် ယခုစာကိုပင် နံနက်အစောကြီးမှာ ထပြီး ခိုးရေးရပါသည်။ ကျွန်မမှာ စိတ်က ဆောင်ရွက်လိုပါလျက် မဆောင်ရွက်ရခြင်းကို အလွန်ဘဲ မချီဖြစ်နေပါသည်။ (Exam;) သွားမည့် သူများကို မသွားနိုင်ရန် (Strike)များက အပေါက်ဝမှာ လဲလျောင်းနေကြပါသည်။ ဒီ၊ ကျွန်မရေးရင်းပင် စိတ်ထဲမှာ မချီဘူးနော်။ ကျွန်မဆောင်ရွက်လျှင် အကျိုးထူးမှာပဲဟု ကျမ ယုံကြည်ပါ၏။ သို့သော် စိတ်ရှိသမျှ ဆောင်ရွက်မဖြစ်တာက ခက်တယ်နော်။ စာထူထူမရေးချင်လို့ ဒါပဲ ရေးပါရစေနော်။ ယခုစာရလျှင် ရချင်း ကျွန်မထံသို့ (Strike) ထဲက မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အမြန်လွှတ်ပါ။ ယောက်ျားနှင့် တွေ့ခွင့် မရသော် မိန်းမနှင့် တွေ့ခွင့်စကား ပြောရခွင့် တောင်းပြီး ပြောရအောင် ကြံကြပါ။ လာကြပါ။ စောင့်နေမယ်။

အဆွေတော်

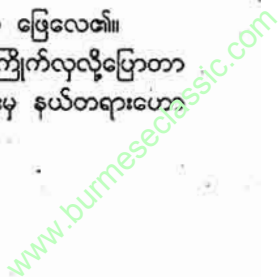
ထိုစာကို ကိုလှပေသည် ဖတ်ပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်လေ၏။ အနီး၌ စာဖတ်နေသော စိုးထွန်းကိုခေါ်ပြီး နယ်ထွက်တရားဟောရန် ဆွေးနွေးကြလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ခုကြပ်နေတာက နယ်ကသိတဲ့လူ သိပ်နည်းနေတယ်။ ကိုန၊ ကိုမြ၊ မစွတာ ဘနားဂျီတို့လောက်ဘဲ ထင်ပေါ်နေတာ”ဟု လှပေက ပြောရာ စိုးထွန်းက

“ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ နာမည်မကြီးလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး”ဟု ဖြေလေ၏။

“ဟာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာက နာမည်ကြီးတာကို ကြိုက်လှလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ နယ်မှာ နာမည်ကလေးဘာလေးထွက်တဲ့ လူများမှ နယ်တရားဟော

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ထွက်တဲ့ အခါကျတော့ တရားနာသူတွေများမှာ။ ပြီးတော့ ဒီသုံးယောက်တည်း တရားဟောထွက်ရုံနဲ့ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ နယ်တွေကို လူခွဲပြီးအများကြီး လွှတ်ကြရမှာ။ ပြီးတော့ အရေးအကြောင်းရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ လူထုကတစ်ဖက်၊ ကိုမြတို့က တစ်ဖက်ဖြစ် နေရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ အခုလိုသာ ဖတ်မြင်နေကြရင် နောက်လိုက်တစ်ယောက်မှ ရှိမှာ မဟုတ်ဖူး။ နာမည်ကြီးသူတွေ နောက်သာလိုက်ကြမှာပဲ”

စိုးထွန်းက သမ်းလိုက်၏။ ကျလာသော မျက်ရည်များကို သုတ်ပြီး

“ကိုနုတစ်ယောက်လုံးရှိသေးသားပဲ”ဟု ပြောလေ၏။

“သူတစ်ယောက်နဲ့ စိတ်မချရဘူး။ ဒီတော့ကာ ခုရန်ကုန်တရားပွဲတွေမှာ နေ့စဉ် ဟောနေကျ၊ ပြောနေကျ လူများအပြင် လူသစ်များ ရွေးရွေးပြီး ပြောခွင့်၊ ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်ထဲက စင်ပေါ်တက်ပြီး ပြောခွင့်ကို ခင်ဗျားက ဘွဲ့ပေးကောက် တားကောင်စီမှာ တောင်းရမယ်။ ရအောင်လုပ်ဗျာ။ နယ်မှာ ပေါ်ပြုလာဖြစ်ဖို့က ဒီပြင်နည်းနဲ့လဲ ကျွန်တော်လုပ်အုံးမယ်။ ခင်ဗျားသဘောကျရဲ့မဟုတ်လား”

စိုးထွန်းက လေးကန်စွာ ပြုံးပြီး

‘လုပ်တာပေါ့ဗျာ’ဟု အာမခံလေ၏။

လှဖေသည် ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်သော စာရင်းအင်းများကို သူ့စာအုပ် ဟောင်းများမှ လိုက်ရှာလေ၏။ ကျောင်းသားများအား ထိုစာရင်းကိုပြု၍ တရားဟောရန် ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်မဟောဖြစ်လျှင် ဟောမည့်သူကို တစ်ဆင့်ပေးမည်ဖြစ်လေသည်။ စာရင်းတစ်ခုကို တွေ့၍ သူပြုံး၏။

ဆိုဗီယက် ရုရှားနိုင်ငံ၌ ပညာရေးအတွက် အစိုးရက သုံးသောငွေမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

ခုနှစ်	ငွေသန်းပေါင်း
၁၉၃၁	၃၁၂၅
၁၉၃၂	၄၅၃၉
၁၉၃၃	၅၅၁၉
၁၉၃၄	၆၂၆၃
၁၉၃၅	၈၃၁၀

“ဟေ့ ကိုစိုးထွန်း။ ဒီစာရင်းတွေကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်နဲ့ နှိုင်းကြည့်ရအောင်”ဟု ပြောပြီး စာရင်းစာရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ နောက် တစ်ခုကိုတွေ့ပြန်၍

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ဟောဒီမှာ နားထောင်အုံး။ လူဦးရေသန်းပေါင်း ၁၅၀ ရှိတဲ့အနက် မူလတန်းကျောင်းများမှာ စာသင်သူ သန်းပေါင်း ၂၅ ရှိတယ်။ သူတို့အတွက် အစိုးရက သုံးငွေမှာ တစ်ယောက်တစ်နှစ်ငွေ ၆၃-၊ အလယ်တန်းသားတွေအတွက် တစ်နှစ် တစ်ယောက် ၁၅၉၊ အထက်တန်းသား တစ်ယောက်အတွက် ၂၉၁ ရှုရှား ဒဂါးတဲ့”

စိုးထွန်းသည် စာရွက်များကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“ရှုရှားငွေ တစ်ကျပ်၊ ဗမာငွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ” ဟု မေး၏။

“ဗမာငွေ တစ်ကျပ်လောက်ပါပဲ”

စိုးထွန်းသည် စာရွက်တစ်ခုပေါ်တွင် ခဲဖြင့်ခြစ်ပြီး စဉ်းစားနေလေ၏။ လှပေကား ဆက်လက်ရှာဖွေပြန်လေ၏။

ထိုနှစ်အတွက် အောက်တန်းကျောင်းသားများနှင့် အလယ်တန်းကျောင်း ဆရာများ၏ လခကို တစ်ရာလျှင် ၆၀၊ ၇၀၊ ၁၀၀စသည်ဖြင့် တိုးမြှင့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုဆရာများလခတိုးရန် အတွက် သက်သက်ပင် အစိုးရ ဘတ်ဂျက်တွင် ရှုရှားငွေ ၁၀၂၊ ၉၀၀ ၀၀၀ ကန့်သတ်လိုက်လေသည်။ ထိုငွေဖြင့် အောက်မူလတန်းကျောင်း ဆရာ ခြောက်သိန်းတို့၏ လခတိုးမည်ဖြစ်လေသည်။

ဟူသော စာရင်းကိုလှပေ တွေ့ပြန်ရာ ပို၍ အံ့သြမိလေ၏။ ‘ဒို့ဗမာပြည်မှာ တော့ အထက်တန်းဆရာကြီးတွေရဲ့ လခသာ အမြဲတိုးနေတယ်။ အဆမတန် တစ်ထောင် နှစ်ထောင် ယူကြတယ်။ အောက်တန်းနဲ့ အလယ်တန်းဆရာများဖြင့် ဆယ်ငါးကျပ်၊ အစိတ်၊ လေးဆယ်၊ တစ်ရာ၊ အလွန်ဆုံးနှစ်ရာပဲ ရကြတယ်။ ဒီလောက်နည်းတဲ့လခနဲ့ ကျောင်းပစ္စည်းတွေ ဝယ်ကြရသေး။ နေရှင်နယ် ကျောင်းဆရာ များဆိုရင် ကျောင်းပွဲလှူကြရသေးတယ်။ လခလဲ မှန်မှန်မရကြဘူး။ ဒီကြားထဲ လခကို တလျှော့ထဲ လျှော့နေကြတယ်။ အထက်တန်းဆရာကြီးများရဲ့ လခကိုတော့ဖြင့် မလျှော့ကြဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်တော့ ဒို့ဆရာတွေ သင်အားရှိတော့မလဲ။ ဒါကြောင့် ပညာရေးသိပ်ညံ့တာပဲ” ဟု သူတွေ့ပြီး နားလေ၏။ သူ့ဘေးတွင် စာရွက်များသည် ပြန်ကြဲနေလေ၏။ ကျောင်းဆရာကလေးများ၏ နှစ်နာချက်များကိုသာ သူခံစားနေလေ ၏။

စိုးထွန်းကား ပျဉ်ပေါင်ကိုမှီလျက် စာဖတ်၍သာနေလေ၏။ ကျော်သိန်း ရောက်လာလေ၏။

ပုဂံဇရပ်ပေါ်တွင် ယခုအချိန် ကျောင်းသားများ နည်းနေ၏။ စိုးထွန်း၊ လှပေနှင့် အခြားလူလေးယောက်သာ ရှိ၏။ ၎င်းလေးယောက်ကား ထောင့်တထောင့် တွင် ဝိုင်းပွဲကာ စကားပြောနေကြလေသည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ဟေ့ မအေပေးတွေ၊ ဘာလုပ်ကြတာလဲ” ဟု ကျော်သိန်းသည် နှုတ်ဆက်လေ၏။ စိုးထွန်းတို့က ပြုံးနေကြလေ၏။

“ဟေ့ မလာနဲ့၊ စုံထောက်အလုပ် မဟုတ်ဘူး” ဟု လှဖေက ပြောလိုက်ရာ ကျော်သိန်းသည် ဘာမျှမပြောဘဲ ဖင်ကိုကုန်းပြလေ၏။ အားလုံးဝါးကနဲ ရယ်ကြ၏။

“ခွေးသား၊ ညစ်ပတ်လို့ကို မပြီးသေးဘူး”

“ဟေ့ မန္တလေးမှာ သပိတ်မှောက်ပြီကွ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုညိုထွန်း ပြန်လာပြီလား” ဟု စိုးထွန်းက မေးလေ၏။

“မလာသေးဘူး၊ မန္တလေးက လူတစ်ယောက်လာတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဒါထက် ဟိုက်စကူးတွေက သပိတ်မှောက်မယ် ပြောနေတယ်။ မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ ကိုမြတို့ကတော့ မမှောက်ပါစေနဲ့တဲ့” ဟု ကျော်သိန်းက ရှုတည်တည်ဖြင့် ပြောလေ၏။

“မှောက်ရင် ကောင်းတာပေါ့။ ဘယ်သူကစမှောက်မတဲ့လဲ” ဟု လှဖေက မေးလေ၏။

“ရန်ကုန်အစိုးရကျောင်းပေါ့။ ငါ့လာပြောနေတာပဲ”

“လုပ်လိုက်၊ ကိုမြတို့က သပိတ်မှောက်ရင် ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ကန့်ကွက်နေမှာပဲ။ စမှောက်ကြတုန်းကလဲ စဉ်းစားအုံးလေတဲ့”

“မှောက်ပါစေ၊ အားလုံးမှောက်မှ ကောင်းမယ်။ ကျောင်းသားတွေ တပြည်လုံးဆူမှ ဒို့ကျောင်းအရာရှိတွေက လျှော့ပေးမှာ” ဟု စိုးထွန်းက ထောက်ခံပြန်၏။

“ပြီးတော့ ပညာရေးကို အမြစ်ကစပြီး ပြင်ကြမှ ကောင်းမှာ။ ဒို့အပေါ်က ရွှေမှန်ကြနေရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ပညာရေးဟာလဲ ခွဲထားလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ အလယ်တန်း အောက်တန်း အထက်တန်း အားလုံးဟာ တပေါင်းတည်းပဲ။ ပြီးတော့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာဟာလဲ ကျောင်းသားတိုင်း တတ်ရမယ့်ပညာ၊ အတန်းပညာနဲ့ ခွဲလို့မရဖူး။ ဒီတော့ မှောက်ကြပစေ၊ ကျောင်းသားအားလုံး ညီညာရလဲ ရောက်ရော”

လှဖေ ကျော်သိန်း၊ စိုးထွန်းတို့သည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော မစ္စတာဘနားရီကို ကိုမြတို့ကို ဖိဆန်၍ လုပ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် အထူးဂရုစိုက်၍ ကြစည်ကြလေ၏။ မှောက်လျှင် ဟိုက်စကူးတိုင်း မှောက်အောင် လှုံ့ဆော်ဖို့လမ်း၊ ညီညာအောင် ဆွဲဆောင်ဖို့လမ်း၊ အောင်မြင်အောင် စိုင်းပြင်းဖို့လမ်းများကို ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ နေရှင်နယ် ကျောင်းများအတွက်လည်း စဉ်းစားကြလေ၏။



(၁၈)

မကြာမီ ရန်ကုန်ကျောင်းများသည် သပိတ်မှောက် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ နေရှင်နယ် ကျောင်းများမှ ဆယ်တန်းသားများသာ စာမေးပွဲကို သပိတ်မှောက်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဆယ်တန်းကျောင်းများမှ သပိတ်ကလေးများလည်း ရွှေတိဂုံစေတီ ရင်ပြင်မှာပင် တည်းခိုကြရလေ၏။

ကိုနု၊ မစ္စတာဘနားဂျီနှင့် ကိုမြစသော ခေါင်းဆောင်အချို့တို့သည် ဆယ်တန်းကျောင်းများ သပိတ်မှောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်ကို မနှစ်မြို့ချေ။ သူတို့သဘော အရ ကလေးတွေပါ သပိတ်မှောက်လာလျှင် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်၊ ကိစ္စကြီးငယ်ကို မထိန်းနိုင်၊ မချီနိုင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်ပူပန်ကြ၏။ ကြောက်ကြ၏။

ညိုထွန်း၊ လှဖေ၊ တင်မောင်၊ ဖေခင်၊ ကျော်သိန်းစသည်တို့ကား အားလုံး သပိတ်မှောက်သည်ကို ကျေနပ်ကြ၏။ အားပေးကြ၏။ တို့ပေးကြ၏။ သူတို့ကား တစ်ပြည်လုံး ဝိုင်းဆူပူမှ အထက်လူကြီးများ ပျော့လာမည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ လူအများအားနှင့်ဖိမှ ထောင်လွှားနေကြသော တက္ကသိုလ်အရာရှိများ အစိုးရပညာ ရေးဌာနများ ညွှတ်မည်ကို သူတို့ သိကြလေ၏။

“ခု ကျွန်တော်တို့ စွန့်စားဆောင်ရွက်ကြလို့ အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်ထွန်းရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် မဟုတ်ဘူး။ နောင်လာနောက်သားများအတွက်ပဲ။ နောင်လာ နောက်သားဆိုတာ ခု ဟိုက်စကူးကျောင်းများပဲ။ ဒီတော့ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အကျိုးချင်းဆက်သွယ်နေတယ်။ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ညီအကိုအရင်းတွေပဲ” ဟု တင်မောင်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ခု အတောအတွင်းမှာ ကျောင်းဆရာတို့ အစိုးရတို့နဲ့ အရေးဆိုဖို့က အဓိက။ ခြုံဖို့ ပလူးဖို့ မဟုတ်ဖူး။ ကျွန်တော်တို့သပိတ်အား ကောင်းအောင်လုပ်ဖို့၊ နိုင်အောင်ထိန်းဖို့၊ ဒိုင်မာတို့ သပိတ်အဖွဲ့ကြီးကို တည်ထောင်ဖို့ပဲ။ ခုနေအခါမှာ အဖျက်သက်သက်ကိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ။ အဖျက်ဘက်ကနိုင်မှ တစ်ဆင့်တက်ပြီး လုပ်နိုင် မယ်။ ကျကျနန နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ဖျက်ကြရအောင်” ဟု ညိုထွန်းက အကြံပေး၏။

“ဟုတ်တယ်။ အင်ပီရီယယ်လစ်ဝါဒ တည်းဟူသော ရထားခေါင်းတွဲကြီးက ကျွန်ပညာရေးဆိုတဲ့ ရထားတွဲရှည်ကြီးကို ဆွဲနေတုန်းမှာ ရှေ့တွဲကလေးတွေကို သိမ်းဖြုတ်ထားရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ နောက်တွဲတွေပါ တခုမကျန် ဖြုတ်ပစ်မှ ရထားကြီး လုံးလုံးရပ်မယ်။ ဒါကြောင့် ရထားတွဲတွေ ဘီးမရှိအောင် လုပ်ကြရအောင်” ဟု ဖေခင်က အကြံပေးလျှင် လက်ခံလိုက်ဆိုင်သော လူတစ်စုသည် ပြုံးပြုံးကြီး သဘောတူကြလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ဖေခင်မှာ ရန်ကုန်ဟိုက်စကားတွင်လည်းကောင်း၊ ကုရှင်တွင်လည်းကောင်း။ မြို့မတွင်လည်းကောင်း၊ နေခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ ရန်ကုန်ကျောင်းများဝတ်ကို သိ၏။ အပေါင်းအသင်းဆန့်သောကြောင့် ၎င်းနေခဲ့ဖူးသော ကျောင်းများတွင် အသိအကျွမ်းများအဆက်မပြတ် ရှိနေလေ၏။ သို့ကြောင့် ရန်ကုန်ကျောင်းသားကလေးများ သပိတ်မှောက်၍ ရွှေတိဂုံပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဖေခင်၏ လက်အောက်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

“ဒို့ တက္ကသိုလ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းဟာ ဟိုအညာက ကျောက်မောင်းဂျောက်ကြီးနဲ့ ရန်ကုန်မှာ သုံးတဲ့ သံမောင်းဆုံမှာ ထောင်းတာလိုပဲ” ဟု ဖေခင်က ရန်ကုန်ကျောင်းသားများ၏ ပထမအစည်းအဝေးတွင် တရားဟောရာ ရယ်ကာမောကာ လက်ခုပ်တီးကာဖြင့် ချီးကျူးခြင်းခံရလေ၏။ “ရှင်းအုံးအုံး၊ ဒို့ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဟာ ဘီလတ်က အောက်စပို့တို့ ကိမ်းဘရစ်တို့ နမူနာအတိုင်းလိုက်ပြီး တည်ထားတယ်တဲ့။ အဲဒီကျောင်းကြီးတွေကို အစစအရာရာမှာ စံတင်ထားတယ်တဲ့။ သင်ပြတဲ့ စာတို့၊ ဆရာနဲ့တပည့်ဆက်ဆံပုံမှာတို့တော့ တူတယ် မတူတယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ဖူး။ ကျောင်းသားတွေ ဝိုက်များရတာတို့၊ ငွေကုန်တာတို့၊ အဆောင်အယောင် ထွားရတာတို့၊ ဟောဒီရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဗဟိုထားပြီး ဆယ့်ငါးမိုင်အကွာမှာသာ ကောလိပ်တွေ ထောင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတို့မှာတော့ တူကြတယ်။ ဒီတော့ တစ်ခုစဉ်းစား။ ဗီးလတ်မှာ ကြွယ်ဝသူတွေနဲ့ဘဲ ပြောခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်တွေ တော်ချင် တော်မယ်။ ဆီလျော်မယ်။ တက္ကသိုလ် ဆယ့်ခြောက်ကျောင်းတောင်ရှိတဲ့ ဘီလတ်နဲ့ တော်ချင်တော် မယ်။ ဒို့ပြည်လို လူချမ်းသာနည်းပြီး ဆင်းရဲသားပေါ်တဲ့ ပြည်၊ တက္ကသိုလ်ဆိုလို့ တစ်ကျောင်းသာရှိတဲ့ ပြည်နဲ့ တော်ပါ့မလား”

ဖေခင်က လက်သီးလက်ရုံးတန်း၍ မေးခါပြီး စကားရပ်ထား၏။

“မတော်ဘူ။ မှောက်ပစ်လိုက်ပါ” ဟု ကျောင်းသားကလေးများက ပိုင်း၍ အော်ကြ၏။

“ဒါကြောင့် ကိုယ်က ကျောက်ကျည်ပွေ့နဲ့ သံဆုံ၊ ကျောက်မောင်းဂျောက်နဲ့ သံမောင်းဆုံ နှိုင်းလိုက်တာပေါ့”

ဝါးကနဲ ရယ်ကြလေ၏။ ‘သူကမှ တကယ်စကားပြောကောင်းတာ။ ကိုနုတို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာ’ဖွတ်’ပေါ့ စသည့်ဖြင့် တစ်ယောက် တစ်ယောက် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ညှိနှိုင်းချီးကျူးကြလေ၏။

“ဝါ၊ တစ်နည်းကား သိမ်ကြီးဈေးထဲက ကျောက်ပေါက်မာများများ၊ အသားမဲမဲ၊ ဝဝပုပု၊ မျက်စိမေးမေး ငါးသယ်တစ်ယောက်ဟာ ဖက်ဖူးရောင် ပိုးတွန့်လှံချည်ကလေးနဲ့ လေဒီခင်ဖိနပ်နဲ့ ဆင်ထားတော့ ကြည့်မရသလို ရှိတာပေါ့”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ကျောင်းသားများကား တဝါးဝါးရယ်ကာ သြဘာပေးနေကြလေ၏။  
ဖေခင်သည် ခပ်ရွှင်ရွှင်ပင် ပညာရေးမကောင်းကြောင်းကို ဟောပြောနေလေ၏။  
သူ့တရားကို ကျကျနနနားထောင်ကြ၏။ စိတ်ပါလက်ပါ မှတ်သားကြလေ၏။  
အဆုံးသတ်တွင်

“ခုလို သပိတ်မှောက်လာကြတော့ စည်းကမ်းတစ်ခုထားရမယ်၊ ခုညီမောင်  
တို့ကို ဘယ်ဆရာကမှ စောင့်ထိန်းနေတာလဲ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘယ်သူကမှလဲ  
ဆုံးမနေတာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းကြရမယ်။ ဆုံးမကြရမယ်။  
ခုအခြေမှာ ပစ်စလက်ခက်နေကြရင် သပိတ်နာမည်ပျက်ပြီသာမှတ်ကြပေတော့။  
ရှေးတုန်းက တေတဲ့ပေတဲ့ လူတွေတောင် ခု လိမ်လိမ်မာမာနေကြဘို့ ကောင်းတယ်။  
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းတဲ့အခါမှာ စာကိုနာနာ ဂရုစိုက်ကြပါ။ ဒီလိုဂရုစိုက်ပြီး  
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းမှ ကိုယ်တို့လုပ်ငန်း အောင်မယ်။ ကိုယ့်ကိုနမူနာကြည့်ကြ။  
ကိုယ်ဟာ ရှေးက ဖဲမရှိရရင် အမြဲလက်ဖဝါးယားနေတဲ့လူ။ တစ်ခါတစ်ခါလဲ  
သောက်ရအုံးမှ၊ တေလိုက်ရမှ လောကမှာ လူနဲ့တူတယ် ထင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဟော  
ခုတော့ ကျေးဇူးရှင် သပိတ်ကြီး ချွတ်ပေးလို့ ကျွတ်နေပြီ”

ဝါးကနဲရယ်ပြီး လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။

“အခု ဖဲမရှိတာ၊ မသောက်တာ၊ အလေမလိုက်တာကြာပြီ။ အဲ  
လူလိမ္မာလည်းဖြစ်ရော အိမ်က ပိုက်ဆံမပို့တော့ဘူး”

ဝါးကနဲရယ်ကြပြန်လေ၏။ သူပြောသော စကားမှာ ရယ်မောရုံဖြင့်  
ပျက်သွားသည်မဟုတ်ဘဲ ‘မှန်ပေတယ်’ဟု စွဲကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“မိုက်နေတုန်း။ သူများအကျိုးကိုဆောင်ရမှန်းမသိတုန်း။ ဖဲမိုက်နေတုန်းက  
တော့ ဖားသားကြီးက ငွေကို လိုသလောက်ပို့တယ်။ ခု လူလိမ္မာဖြစ်လို့ လူ့တာဝန်ဖြစ်  
တဲ့ အများအကျိုးဆောင်မှုကို စလုပ်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဖားသားကြီးတို့က ငွေမပို့ကြဘူး။  
အော်ပူဇာစ ပူဇာနေယျာန် ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာကို မသိတဲ့ လောကကြီးပါကလားလို့  
ဖြေရတော့တာပဲ”

(၁၉)

တပေါင်းလဆန်း ၁၄ရက်သို့ ရောက်ပြီးဖြစ်၍ ဆောင်းဥတုသည် ညာခြေဖြင့်  
နွေတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ပြီး ဆောင်းတွင်းရှိ ဘယ်ခြေကိုပင် ကြွစပြုလေပြီ။ ‘မသာလည်း  
တ သာလည်းတ ကမ္ဘာတန်ဆာ ငွေသော်တာ’ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ်ဖြင့် နှင်းဆက်ခြင်းခံ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ရသော လမင်းသည်လည်း ပြုံးရွှင်စွာ ကမ္ဘာကို မျက်နှာပြုလျက်ရှိလေပြီ။ နှင်းလည်း မဆို၊ မြူလည်းမဆို။ ကြည့်လေတိုင်းတွင် သာယာကြည့်လင်လှပေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ လေပြေကလေးသည် တိုက်ခတ်လိုက်လေရာ ရွက်ဟောင်း များကြေ၍ ဇာတ်မင်းသမီးများ ကိန္နရာတောင်ခတ်သကဲ့သို့ ဝဲကာ ဝဲကာ မြေသို့ သက်ကြလေ၏။ လေသည် မြေသို့ရုပ်တိုက်လိုက်ပြန်သောအခါ သစ်ရွက်ခြောက်များ သည် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေကြလေ၏။ သူတို့ ကစားကြပုံကို လရောင်တွင် ကောင်းစွာမမြင်ရ။ သူတို့ကစားသံကိုသာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားနိုင်လေသည်။

“ဂီမှာန်ခါ လေယာဉ်ရင်ပြန်တော့၊ မိန်ပြန်လာ နွေပင် ပွင့်ရှာကြတယ်။ ရွှေအင်ကြင်းရယ်က ရိုးတံနီ။ တိန် တိန် တိန်။ အော်သာယာတဲ့ တပေါင်းလဆီမှာ ကျောင်းအမတွေနဲ့ နေပြီး၊ ဟုတ်ကဲ့လား မွန်းသီရေ”

“ဟုတ်လှပါ့မောင်။ ကိုကျော်ညွန့်တို့ရဲ့ အသံဟာ ကျောင်းတုန်းကလဲ ရေချိုးခန်းထဲက တကြော်ကြော် မြည်ခဲ့ပါပေတယ်။ ခုလဲ တကြော်ကြော် မြည်ခဲ့ပါပေ တယ်”

သီဟန်က ကျော်ညွန့်ကို အားပေးလိုက်လေ၏။ သူတို့ ငါးယောက်ကား မော်လမြိုင်ရေခဲမြောက်ဘက် အလယ်ပစ္စယံအကူးရှိ အုတ်တံတားပေါ်တွင် ထိုင်ကာ သီးချင်းဆိုနေကြလေသည်။ ကျော်ညွန့်ကား ပါးစပ်က သီချင်းဆိုသည့်ပြင် လက်မှလည်း တယောက် ကြိုးညှိနေလေ၏။

“ခါတပေါင်းပေမို့ ညှာညောင်းကာ အကုန်ကြွေရော့ထင်၊ စုံခြေမှာ ရွက်ဝါရင့်တွေနှင့် ၊ ကြုံသလေဗျာ ယုက်ကာပွင့်ရှာကြ၊ ထူးတင်ရာသီ။ တိန် တိန် တီး တီ တီ တီ” ကျော်ညွန့်သည် လေးပေါက်သံဖြင့် ဘိုးကို ကနွဲ့ကရကိုင်ပြီး ညှိလိုက်လေ၏။ တယောက် ဆက်မထိုးသေးဘဲ အသံမှာ အပေါက်တဲ့နေသဖြင့် သီချင်းကိုပင် ဆက်ဆိုပြန်လေ၏။

“ဥတ္တရာ ပွေပုံဆန်းပါလို့၊ ဗြဟ္မာသံ မေဇန်နန်းဆီက၊ စန်းပွင့်လို့ အချိန်ခါမှ၊ မိန်ရာသီရယ်က အိုအပြောင်း၊ နွေချိန်ခါငွေ မိန်လာပြာရည်ရောပါလို့၊ ဥဩတွန်သာချီ တော့မှ၊ သောတာပန် မဟာထေရ်တို့တောင် မဆည်နိုင် မျက်ရည်စို့ရှာရ၊ အဘိညာဉ် ဈာန်ယဉ်ချီရှာရတယ်ကွယ်၊ လွမ်းဖိုငယ်ကောင်း၊ လံတပေါင်း။ အော် ဒိပြင်လူမပြောနဲ့၊ ကိုနကြီးတောင် ခုနေအခါမှာ မျက်ရည်စို့ပွဲပြီး ရင်ဆို့ဆို့နေမှာပဲ။ ဘယ်လောက်လွမ်းစရာ ကောင်းသလဲ ငယ်ကျွန်တော်ကြီးများ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဒို့ကို ကျွန်လို့မခေါ်နဲ့၊ ကျွန်ဆိုတဲ့စကား ကျွန်ဆိုတဲ့စိတ်တွေကို သပိတ်မှောက်လာတဲ့ ကောင်တွေကွ” ဟု ထွန်းခင်က ကန့်ကွက်လိုက်လေ၏။

“ကဲကွာ၊ မင်းအသံကို မကြားချင်ဘူးဟေ့၊ သီဟန်ဆိုကွာ၊ တေးထပ်ဟာပုဒ်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





လောက် လုပ်စမ်းပါ”ဟု အသံတစ်သံက တိုက်တွန်းလေ၏။

ယနေ့တစ်နေ့လုံးဘုရားပေါ်တွင် လှူရှုပ်ခဲ့၏။ ဘုန်းကြီးပျံသို့ လာကြသူ၊ ဘုရားပွဲသို့ အပျော်ရောက်ကြသူ၊ ဘုရားကြီးပေါ်သို့ အကြည့်အရှုလာကြသူ၊ သပိတ်မှောက်ကြသူ၊ သပိတ်လာကြည့်သူတို့နှင့် ညှပ်နေခဲ့၏။ ဆူပူခဲ့၏။ ယခု ည အချိန်ကျမှ လူစဲကာ တိတ်ဆိတ်ခဲ့တော့၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ရွှေတိဂုံထီးကြီးမှ လွင့်၍ လာသော ဆည်းလည်းသံကို ကြားနိုင်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့၏ သီချင်းသံ စောင်းသံတို့သည် ဟိုပြည်စရပ်မှ မော်လမြိုင်စရပ်သို့တိုင် ပြန့်လွင့်လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အထက်သို့တက်ပြီး ဆိုင်သိမ်းနေကြသော ပန်းသည်များကို ရွှင်ပျစေလေ၏။ ‘သီဟန်ကား သံစမ်းအဖြစ်ဖြင့် တေးထပ်ကလေးတပုဒ်ကို ဆိုလေ၏။’ ‘စိန်တချူလှမ်းလင့်ဖို့၊ ငြိမ်းတစ်ဆင့်ချီခါ၊ ပန်းသဇင်ဖီညွှာကို၊ မှီအသာ ချက်ချင်း၊ ကြွေစမ်းပ ခိုင်ဝတ်လွှာရယ်၊ ယိုင်ညွတ်ကာ ဖုန်းမောင့်လက်တွင်း၊ စောင့်စားလို့ နွမ်းရက်ကြာပြီ၊ ပန်းသက်လျာဝေခင်း၊ စန်းစကြာငွေသည်းရဲ့၊ ဖြေရင်းပကြလို့၊ ခင်မျက်နှာကြည်ချိုပြီးသည်ကို၊ ဖုန်းရှုစမ်းချင်လှပြီ၊ ခုံးမျက်စိချီတချီ၊ သီကရီမထားနှင့်၊ ကြူစကားပွင့်တဲ့ သဏ္ဍန်၊ ခင်ရဲ့အသံ၊ ကြားချင်လို့ လှစ်အသားခံ တယ်၊ ချစ်စရာ အသံကြောင့် မို့လေး’

မော်လမြိုင် စရပ်ပေါ်၌ ရယ်စရာ မောစရာ ပြော၍နေကြသော ကျောင်းသူ များသည် သီချင်းနှင့် တယောသံကိုကြားရသဖြင့် ရယ်စရာတွေကို ခေတ္တမျှ ရပ်ထားလိုက်ကြလေ၏။ အသံဆီသို့ နားစွင့်ကာ ထောင်မိကြလေ၏။ ဒေါ်ရီသီသိန်းဖေက ပြီးပြီး မျက်စိချိ၍ ထားလိုက်၏။ နောက်ခြေဖျားထောက်ပြီး မြောက်ဘက်ပြတင်းပေါက် ဆီသို့သွား၏။

“ဟောဒါကိုကျော်ညွန့်ရဲ့ လက်သံပေါ့”ဟု အားပါးတရပြောလေ၏။

“ကိုကျော်ညွန့် လက်သံကတော့ တကျီကျီ တကွီကွီနဲ့ ချဲ့လိုက်တာ၊ ရှင့်လက်သံကတော့ကော ဘယ်လိုလဲ”ဟု ညွန့်ညွန့်က မေးရာ

“ကျွန်မလက်သံကတော့ ဟောဒီလို”ဟု ပြောကာ လက်ဖျောက်ကို စည်းလိုတီးပြပြီး သူပေါင်ကို သူ့လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဝါးလက်ခုပ်တီးသလိုခိုက်ပြလေ၏။

ခင်ခင်ကြီးသည် ပြက်လုံးများကို ဆက်ပြက်ကာ တသောသော လုပ်နေကြလေ၏။ သူတို့ပြက်သံသောသံသည် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော တေးသံတယောသံကို ကာကွယ်ထားကြလေ၏။

ခင်ခင်ကြီးက

“ကဲကြည့်ကြ”ဟု သူများကို ပြောပြီး သူကိုယ့်သူ ငုံ့ကြည့်၏။ သူသည် ထမိကို ထမီလိုမဝတ်ဖဲ ပုဆိုးလိုဝတ်လိုက်၏။ နောက်ဖလောဇာနက်ပြာတထည်ကို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဝတ်လိုက်လေရာ ကောက်နေသော ဖင်မှာ ဖလေဇာ အောက်နှုတ်ခမ်းမှ ငေါထွက်၍ နေလေ၏။ ဆံပင်ကို နောက်ပြန်ချပြီး ရှေ့မှခွဲထား၏။ ဆံပင်ကိုဖလေဇာတွင် သွင်းထားပြီး မာဖလာကို လည်တွင် ပတ်ထားရာ ယောက်ျားကလေးနှင့် တူနေလေ၏။

“ကဲ ကျွန်မပြမယ်၊ ဟောဒါက ဘာလှသိန်းစတိုင်လေ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ သိပ်တူတာပဲ၊ ဘာလှသိန်းကလဲ ဖင်ကောက်၊ ခင်ခင်ကလဲ ဖင်ကောက်၊ သိပ်တူ” ဟု ထားမြင့်ကရယ်မောကာ ချီးကျူးလိုက်ရာ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။ ခင်ခင်ကြီးသည် သူဖင်ကောက်မှန်းသိသော်လည်း ကောက်ပါသည်ဟု အပြောမခံချင်။ သူက ဘာလှသိန်းဂိုက်ဖမ်း၍ ပြသောအခါ ဂိုက်ချင်း တူမတူကိုသာ သူသိလို၏။ ဖင်ကောက်ချင်းတူပါသည်ဟုကား ဝန်မခံချင်ပေ။

“ဘာလဲ မထားမြင့်၊ ရှင်က ကျမ ဖင်ကောက်တာကို မဟာအပြစ်တော် တင်ချင်တာလား” ဟု မေးငေါ့ပြီး ခင်ခင်ကြီးက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆောရီ”

“ဘာ ဆောရီလဲ၊ ဘုန်းကြီးထိပ်ခေါက်ပြီးမှ ကန်တော့ကန်တော့နဲ့ ရှင်မှာ လင်ကြိုက်ချင်အောင် ဖင်မရှိဘဲနဲ့ ကျွန်မကို ဘာလိုလာပြောတာလဲ”

ခင်ခင်ကြီးကား စိတ်တိုတတ်၍ အပြောအဆို ကြမ်း၏။ သို့ကြောင့် သူ့အား ကြည်စားမိကြပြီး လွန်သွားသည်ထင်လျှင် သူပြန်ပြောသမျှကို ခံနေကြရလေ၏။

“ကိုင်း၊ တောင်ပန်ပါတယ်ရှင်။ ရှေ့ဆက်တော်မူပါ”

လေချိုကလေး ကြားရတော့မှ ခင်ခင်ကြီး တော်တော်စိတ်ပြေသွားလေ၏။

“ဘာလှသိန်း လမ်းလျှောက်ပုံက ဒီလို” သူသည် ကားယားကားယားနှင့် ရင်ကော့ကာ လျှောက်ပြလေ၏။ ရင်ကို တမင်ကော့သည့်ပြင် မိန်းမတို့ရင် ဖြစ်ပြန်သောကြောင့် အလွန်အလွန်ကောက်ပုံပေါက်နေပြန်လေ၏။ “သူလမ်းလျှောက် တာက တစ်လမ်းလုံးပြည့် လျှောက်နည်းလို့ခေါ်တယ်။ ဟော၊ အတန်းဘေးက လျှောက်လာတော့ မိန်းကလေးတွေ ထိုင်ခုံကိုမြင်ရင် ဟောဒီလို ကြာကြည့် ကြည့်လိုက်တာကိုး” ဟု ဆရာဘာလှသိန်း၏ အတုကိုခိုး၍ ပြလိုက်သောအခါ အသည်းကို ကလိထိုးလိုက်သည့်အလား အားလုံးသော သပိတ်မှောက်မတို့သည် ကြိတ်မရနိုင်သောရယ်ခြင်းဖြင့် ရယ်ကြလေ၏။

ရယ်သံစဲသွား၍ တစ်ယောက်ယောက်က ပြက်လုံးမစမီ၊ စကားမထိုးမီ မြောက်ပြတင်းမှ တယောသံသည် တသွင်သွင်ဝင်၍ လာပြန်လာ၏။ တယောသံကား သာယာချိုမြလှလေ၏။ ဟင်္သာမောင်မယ်ခေါ်လိုက်၊ ထူးလိုက်သောအသံ ကြွေးကြော် ကြသကဲ့သို့ တယောသံနှင့် နှစ်ပါးသွားကာ ပါလာသော သီချင်းသံသည်လည်း ကြည်လင်ချိုအေးလှပေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ဗြူပြာမူရာ သူ့စာနေလို နတ်ကယ်ရွှေကိုယ်ထင်မိမှာ။ စက်ပန်းညောင်ပြင်  
က နန်းအုံမြင့်ဘွား၊ တစ်နိုင်ငံ မြိုင်ယံခြား ကြီးအားဆောင်လို့ ကြီးနှောင်ရှာတယ်၊  
မိုးကုန်နွာနွယ်မြတ်မျိုးဒါဟန်မယ်က ဉာဏ်ခြယ်လှယ် သစ္စာငြိမ်မှာ မြင်တော်ရှာလိမ့်နိ။  
ဗေဒဆိုင်ခွေယိုင်ပူပိုပျိုး၊ တန်ခိုးကြေညာ ဒေဝါမင်း ဖန်ဆင်းကူလို့ သူမညီ၊ ကျွန်းမာလာ  
ပင်လယ်ခြား သနားရန်ဖို့ လွှမ်းတောက်ယံစီ ဝေးကွာခဲ့ပြီ၊ လေညှင်းငယ်ချီ ပန်းရွှေဖီ  
အင်ကြင်းငယ်၊ သင်းတယုံပျံနေရာသီခါပို မြေခင်းငယ် ရှင်းတသန်သန့်”

ကျောင်းသူများသည် နားထောင်ကောင်းကောင်းရှိလှသောကြောင့် ဘာမျှမ  
ပြောကြဘဲ နားထောင်နေကြလေ၏။

တယောသံနှင့် တေးသံသည် သူတို့၏ နှလုံးသားများကို ပျားရည်စိမ်ပေး  
သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

“တယ်သဲတယုံ မောင်တော်ဖုရားပါကလား။ စန္ဒာတို့၊ စောမာလာတို့”  
ဟု မတင်လှက ရွတ်တွတ်တွတ်ဖြင့် ခေါ်လိုက်ပြန်လေ၏။

“မှန်လှပါ။ ထိတ်ထားလေးရဲ့ ရွှေဘောတော်ကျ ချိုမြတဲ့ ကဗျာတို့၊  
ဂီတတို့ကို ဆက်သွင်းခြင်းပါ ထိတ်ထားဖုရား” ဟု ထားမြင့်က လျှောက်ထားလေ၏။  
မတင်လှသည် ပြုံးပြီး နီ၍ ပါးနေသော အောက်နှုတ်ခမ်းကလေးကို လက်ညှိုးဖြင့်  
ပွတ်လိုက်လေ၏။

“အော် မောင်တော်ဖုရား ဆက်သွင်းတော်မူတဲ့ ကဗျာတေးများကို အသာ  
ကလေး စံပယ်တော်မူရင်း နာခံတော်မူမယ် လက်ပါးစေကြီးတို့ရဲ့”

“ကဗျာတေးလို့ မဆိုသဘာဘဲ တေးကဗျာကို သေးပါရင်း နာခံတော်မူမယ်  
ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု အသံတစ်သံက မေးလေရာ ဝါးကနဲ ရယ်ကြပြန်လေ၏။

“ကဲ ကိုယ်တို့တစ်တွေ လေပင်လေ ဘဝင်မြင့်လေဆိုတာလို တယောသံ  
ကြားရတာနဲ့ ထချင် ကြွချင်စိတ်ပေါက်ကုန်ကြပြီ။ ကချင်စိတ်၊ ခုန်ချင်စိတ် ပေါ်ကုန်ကြပြီ  
လား။ ကဲ လာကြ၊ ဇာတ်ကကြမယ်” ဟု ထားမြင့်က စလိုက်ရာ

“သဘောတူတယ်။ ကျွန်မတို့ထဲက စာရေးဆရာဟူသမျှ အပျိုတော်  
လုပ်ရမယ်။ မြမည့်တို့၊ လဲ့လဲ့ဝင်းတို့ အပျိုတော်အတွက်တော့ ကောင်းကောင်းမိမယ်၊  
လာကြ” ဟု ခင်ခင်ကြီးက ခေါ်လေ၏။ ပထမဆုံး လဲ့လဲ့ဝင်းကြီးကို လက်ဆွဲခေါ်၏။  
လဲ့လဲ့ဝင်းကား တဟဲဟဲရယ်ကာ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

“ခြင်းကြားတော့ မင်းသားလုပ်ပါလို့ တိုက်တွန်းတယ်” ဟု မတင်လှက  
တိုက်တွန်းလေ၏။

“ဘာဇာတ်ခင်းကြမလဲ” ဟု ဇာတ်ဆရာလုပ်မည့် မအမာက မေးလေရာ  
“နွေလယ်က တိုက်တဲ့ ဇာတ်ပေါ့” ဟု တစ်ယောက်ကအဖြေလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ထိုအတွင်း အောက်တံခါး ခေါက်သံကို ကြားရလေ၏။ လူတိုင်း စိတ်ညစ် သွားပြီး မျက်နှာရှုံ့ကြလေ၏။

“ကိုင်း ကိုင်း ဖွင့်ပြီးသွားကြည့်ကြအုံး။ ဒီကို တံခါးခေါက်တဲ့လူ မမြင်ပစေနဲ့။ အသာထွက်ပြီး တံခါး ပန်ပိတ်ထား” ဟု ခင်ခင်ကြီးက အမိန့်ပေးလေ၏။

အမာသည် တံခါးကို အသာဟပြီး ဆင်းသွား၏။ မကြာမီ ပြန်လာ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်နေ၏။

“ကဲ ကဲ ဒီနေ့ညတော့ မိုးချုပ်ပြီ။ ကိုကြီးနုက အိပ်ကြတော့တဲ့။ ဒီလောက် ဆူရရင် တော်ရေပေါ့တဲ့”

“ဂျောက်ကျတာပဲ”

“သိပ်အောင့်တာပေါ့” ဟု အမာက ဖြေ၏။ “မနက်ဖြန်ကျမှ ဇာတ်ကကြ တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ အချိန်ကိုက ဆယ်နာရီခွဲပြီ”

သူတို့သည် မကျေမချမ်းနှင့် အိပ်ရာဝင်ကြရလေ၏။ များသောအားဖြင့် အိပ်မပျော်ကြသေး။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ စကားပြောကာနေကြ၏။ အချို့ကား အိမ်အကြောင်း၊ အချို့ကား အင်းလျား သပိတ်မမှောက်သူများအကြောင်း၊ အချို့ကား သပိတ်ဘက်မှ ကျော်သိန်းတို့၏ စုံထောက်ဘက်အကြောင်း၊ အချို့လည်း မစွတာ ဘနားဂျီအကြောင်း၊ ကိုမြ၊ ကိုနု၊ ညိုထွန်း၊ တင်မောင်၊ လှဖေတို့၏ အကြောင်းများပြောနေကြလေ၏။ သူတို့ အကိုများ ကြီးစားဆောင်ရွက်နေသည်ကို ချီးကျူးကြလေ၏။ တချို့လည်း တိုင်းရေးပြည်ရေး ဆွေးနွေးကြ၏။

အချို့ရေပ်များတွင် အဝတ်စုတ်ကို အရုပ်လုပ်ကာ ရုပ်သေးပြုကြ၏။ အချို့ရေပ်များတွင် သပိတ်ယိမ်း ကကြလေ၏။ အချို့ရေပ်များတွင် ဇာတ်ပွဲများ ခင်းကြလေ၏။ ကိုနု၊ ကိုမြ၊ ဘနားဂျီတို့မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ တည်တည်မနေကြရ။ မက ကအောင်၊ မဆို ဆိုရအောင် အတင်းတွန်းကြလေ၏။ ညိုထွန်းသည် ပင်းယ ယိမ်း၌ ဝင်ကရသေး၏။ ကိုတင်မောင်ကား သထုံ ပါးစပ်ဆိုင်းဆိုင်းတွင် စည်တိုတီးပေး ရသေး၏။ ဖေခင်ကား ဇော်က ကရသဖြင့် ဖူးပွန်းသွားသေး၏။ ကျော်သိန်းမှာ အိုးစည်တီးရသဖြင့် လက်ကြောများပင် နာနေလေ၏။

ထိုသို့ ပျော်ရွှင်ကြသလောက် သပိတ်ကိစ္စ ကြီးငယ်တို့ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။



(၂၀)

သောင်းဖေသည် သပိတ်မှောက်လာသည့်နေ့ကစ၍ ယခုတိုင် ညိုထွန်းနှင့် စကားလက်ဆုံ တစ်ခါမှ မပြောရသေးပေ။ သူသည် ညိုထွန်းအား သူ့စောစောမပါလာမီ သည်ကို ရှင်းပြ၏။ ညိုထွန်းကား သူ့အား အထင်လွဲသွားမည်ကို သူ့အလွန်စိုး၏။ သို့သော် ညိုထွန်းမှာ အားရသည်မရှိ။ တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး တစ်နံနက်ခင်းလုံး ဟိုသွားရ၊ သည်သွားရ၊ စာရေးရ၊ ဧည့်ခံရစသည်ဖြင့် ဗာယီရတွေများနေလေ၏။ သောင်းဖေကို သပိတ်မှောက်ရာတွင် ပထမဆုံးတွေ့သောအခါ

“ဟေ့၊ ခင်ဗျားဘယ်တုန်းက လိုက်လာတုံး”ဟု မေးပြီး

“နစ်ရက်ရှိပြီ” ဟူသော အဖြေကိုမှ ရေရေလည်လည် နားမထောင်နိုင်ဘဲ လူတယောက်က ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် လိုက်ပါသွားရလေ၏။ သောင်းဖေကား ညိုထွန်း သည် သူ့အား ရှေးကလောက်မခင်မင်တော့ဘူး။ အေးစက်စက်လုပ်နေသည်ဟု ထင်မိလေ၏။

သောင်းဖေသည် များသောအားဖြင့် အပြင်မထွက်။ သူ့ဇရပ်အတွင်း၌သာ ကုတ်နေလေ၏။ လူအများက သူ့ကို ကဲ့ရဲ့ကြမည်ကို ကြိုတင်၍ ကြောက်နေလေ၏။ သူ့အနာဆုံးမှာ

“ဟေ့၊ ကိုသောင်းဖေကြီးတော့ ရာဇဝင် တွင်ပါရော။ အစက သပိတ်မှောက်ဘဲ ခုမှ မှောက်ချင်လာတော့ ငွေပေးပြီး မှောက်ရတယ်ကွ”ဟု စေတနာ ကောင်းနှင့် လှူထားသော ငွေကို စောင်းချိတ်ကာ ပြောချက်ပင်ဖြစ်သည် ရင်ဘက်ကို ခြေဖြင့်အကျောက်ခံရသလို သူထင်မိလေ၏။ ထိုကိစ္စအတွက် ညိုထွန်းအားတိုင်လို၏။ ညိုထွန်းနှင့် နီးနှောလို၏။ ညိုထွန်းကို တွေ့ခွင့်မရ။

ယနေ့တစ်နေ့လုံး ဘုရားပေါ်တွင် လူများလွန်းသောကြောင့် သောင်းဖေ မျက်စိနောက်ကာ မူးနေ၏။ သူသည် ဇရပ်ထဲမှာသာ တစ်နေ့လုံးအောင်းနေရတော့၏။ ယခုညမှ လူပါးသွားသဖြင့် သူသည် ဇရပ်ပြင်တွင် ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။ ဝိုင်းစက်ကြည့် လင်သော လမ်းကို တန်ဆောင်းအမိုးနှင့် ဈေးအမိုးကြားမှနေ၍ မြင်ရလေ၏။ ထိုနေရာမှ ချော်ထွက်လာသော လရောင်သည် ပင်းယဇရပ်ဝရန်တာ၏ ရှေ့တစ်လံကွာ လောက်တွင် ကျနေလေ၏။

သောင်းဖေသည် ဇရပ်ရှေ့တွင် ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို မြင်လေ၏။ သူသည် အနီးသို့ ကပ်ကြည့်ရာ ပင်ယကျောင်းဆောင်ကျောင်းသားများ၊ စုရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဓာတ်ပုံတွင် မျက်နှာကို မင်နှင့် ဝိုင်းထားသော

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လူဆယ်ယောက်လောက် ပါလေ၏။ သူ့ရုပ်ကို သူ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာကို မင်ဖြင့် ဝိုင်းထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အောက်နားမှ မှတ်ချက်ကား 'သစ္စာဖောက် သူများ'ဟု ဖြစ်လေသည်။

သောင်းပေသည် ထူထပ်စွာ ကျောက်ပေါက်နေသော လူမုန်မကြည့်ရဲ သကဲ့သို့ သစ္စာဖောက်ဟု ကြော်ငြာနေသော သူ့ဓာတ်ပုံကို သူမကြည့်ရဲတော့ပေ။ 'ဟိး၊ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်လို့ ဆိုပြီး ဒီလိုထင်ထင်ရှားရှား ကြော်ငြာထားကြပါလား။ ငါ့ကို အရှက်ခွဲတယ်'ဟု ရေရွတ်ပြီး ဓာတ်ပုံချိတ်ရာနားမှာ ရွှေခွာခွဲလေသည်။ သူ့နှလုံးသွေး သည် ခဏမျှ ရပ်သွားလေ၏။ သူသည်မနီးမဝေးတွင် ငေးနေလေ၏။

အရှေ့ဘက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ရေခွေးအိုးပြာထုတ်သံသည် တဖုတ်ဖုတ် ဖြင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ထွက်လာလေ၏။

သောင်းပေသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ရပ်နေရာမှ ဓာတ်ပုံဆီသို့ သမင်လည် ပြန်ခေါင်းလှည့်ကာ ကြည့်နေပြန်လေ၏။

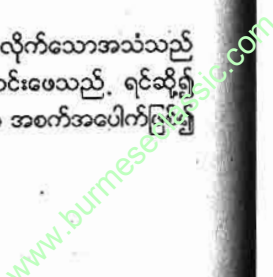
'ငါသစ္စာဖောက်၊ ငါလူယုတ်မာ၊ ငါဟာ ရှက်စရာကောင်းတယ်။ ငါ့ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးသိအောင် အရှက်ခွဲထားကြတယ်။ ငါနောက်မှ လိုက်လာတာ ငါများတယ်။ ငါရှက်တယ်'ဟု တွေးတောပြီး သူမကြည့်ရက် မကြည့်ဝံ့သော ဓာတ်ပုံကိုပင် သွား ကြည့်ပြန်လေ၏။ သူ့မျက်နှာကို ဝိုင်းထားသော အကွက်ကား သူများထက် ကျယ် သည်။ သူများထက် မင်ထူသည်ဟု ထင်မိပြန်လေ၏။ 'ငါ့ကို တမင်တကာ ပိုပြီ အရှက်ခွဲကြတာ။ ဒီအထဲမှာ ညိုထွန်းလဲပါမှာပါပဲ။ ညိုထွန်းလဲသဘောတူလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ'ဟု သူ့နှလုံးသွေးတို့သည် ရေပန်းလို လျင်မြန်စွာ တိုးထွက်လှုပ်ရှား နေပြန်လေ၏။ သူ၏ ဖြူစင်သော မျက်နှာမှာ ဘဲဥပုပ်အရောင်လို ညိုနေလေ၏။

'မအေလိုးဓာတ်ပုံ၊ ငါဆုတ်ပစ်မယ်။ ငါလွတ်ပစ်မယ်'ဟု သူ့ကြံရွယ်၏။ သို့သော် ကြောက်စိတ်က ပေါ်လာပြန်လေ၏။ ယခုကဲ့သို့ အားငယ်ကာ ညှိုးနွမ်းနေရ သောအခါတွင် "ဆုတ်ပစ်ရင်ငါ့ကိုဝိုင်းပြီး ရန်မူကြမှာပဲ"ဟူသော အတွေးသည် လွန်စွာ အရေးကြီးနေလေ၏။

'အင်း၊ ငါဆုတ်ပစ်လိုက်ရ မကောင်းဘဲဖြစ်နေရော့' သူသည် ဓာတ်ပုံမှ ဝေးရာသို့ ခွာခွဲပြန်လေ၏။ အမိုးကြားမှ ပြူးကြည့်နေသော လမင်းသည် အနောက်ဘက်သို့ ယွန်းသွားပြီးဖြစ်ရာ၊ သောင်းပေ၏ ရှေ့နားတွင် ကျနေသော လရောင်သည် ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

'ဥဩ ဥဩ ဥဩ' ဟူသော ရင်ထဲက နှစ်ပြီး အော်လိုက်သောအသံသည် ထွေးထွေးအေးအေးဖြင့် စူးရှစွာ ပေါ်လာလေသည်။ သောင်းပေသည် ရင်ဆို့၍ လာလေ၏။ ဆိုင်းနေသော မြူများကို လေပြင်းပြင်းပွေ့လိုက်ရာ အစက်အပေါက်ဖြင့်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ကျသကဲ့သို့ ဥဩသံကလေးက ပင့်လိုက်လေရာ သူ့ရင်ထဲရှိ ကိန်းနေသော အဆွေး  
ဓာတ်၊ အရှက်ဓာတ်တို့သည် တက်ကြွသည်ထန်လာပြီး သောင်းဖေသည် မျက်ရည်မ  
ကျဘဲ ရှိုက်လိုက်လေ၏။ နောက်ထပ်အဖန်ဖန်ရှိုက်မိပြန်၏။

‘ငါ့ရှက်တယ်။ ငါလူ့ပြည်နေဖို့ မကောင်းဘူး။ ငါဟာ ရှက်စရာအကောင်းဆုံး။  
ငါဟာ လူ့ကြည့်ခံဖို့မကောင်းဘူး’ သူသည် ဧရပ်ပေါ်သို့တက်၏။ တဖြည်းဖြည်း  
မလှမ်းချင် လှမ်းချင်တက်၏။

“ကူညီတာ စောင်မတာ မိတ်ပေါင်းဆွေသဟာ၊ စေတနာရှေ့ထားကြကာ  
ဆောင်ရွက်လေတာ၊ မြန်မကြာ သည်အောင်ပန်းကို ဆွတ်လှမ်းနိုင်စရာ”

အောက်ဘက်မှ သီချင်းသံသည် ခပ်သုပ်သုပ် အထက်တက်လာလေ၏။

“ချို့တခါ ချဉ်တလှည့်ရယ်နဲ့၊ ပျိုကညာတမင်ရွဲရောထင်၊ အရင်နဲ့ရယ်တဲ့  
ပုံမတူ၊ လှအသဝါ နတ်မျိုးရယ်ကလေ အကပ်တိုးပါလို့ ဆင်ခြေတူ၊ ခင်မေဖြူရယ်က  
အိုလှည့်စား”

ကြေကွဲသော အသံနက်ကြီးဖြင့် ဆိုလိုက်သော ဆွေးဖွယ်ကောင်းသော  
သီချင်းသံသည်လည်း ပေါ်လာပြန်လေ၏။ တေးဆရာများကား ဘုန်းကြီးပျံ့ဘက်မှ  
လာကြသူများဖြစ်လေ၏။ သူတို့အသံကို ကြားရလျှင် သောင်းဖေသည် ပို၍ရှက်လာ၏။  
ပို၍ဝမ်းနည်းလာ၏။ ချုံးချဉ်ပစ်လိုက်လို၏။

သောင်းဖေသည် ဧရပ်တွင်းသို့ ဝင်ပြေးလေ၏။ အများမှာ အိပ်နေကြလေ၏။  
အချို့ကား စာဖတ်နေကြ၏။ အချို့ စကားတိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောနေကြလေ၏။

သောင်းဖေသည် သူ့အိပ်ရာတွင် ထိုးအိပ်ပြီး ခေါင်းပြီးခြုံထားလေ၏။  
ကြေကွဲသော အသံကား သူ့နားမှမပျောက်။ စက်ဝိုင်းကွင်းထားသော သူ့မျက်နှာပုံမှာ  
သူ့မျက်စိထဲ တစ်ဝဲလည်လည်ပေါ်နေလေ၏။ ထိုမျက်နှာကို မမြင်နိုင်ရန် မျက်စိကို  
စွတ်မှိတ်၏။ ပထမ အဖြူ အနီ အစိမ်း အရောင်များကို မြင်ရ၏။ အစိမ်းရောင်  
ကားလိပ်ပေါ်တွင် စက်ဝိုင်းကွင်းထားသော သူ့မျက်နှာသည် ပေါ်လာပြန်လေ၏။  
ထိုနေရာတွင် ဖျောက်မရလောက်အောင်တည်နေလေ၏။

သူသည် အိပ်မပျော်၊စိကာ စဉ်ကာလည်း တွေးမရ။ သူ့စဉ်းစားဉာဏ်ကား  
ထိုင်းနေလေ၏။

နာရီဝက်လောက်ကြလျှင် သူအသံနှစ်သံကို ကြားရ၏။ တိုးတိုးပြော  
သံပင်ဖြစ်၏။

“ဒီလူကို ယုံရပြီလား”

“ခုနေတော့ ရိုးရိုးပဲ။ ဆရာတွေရဲ့ သူ့လိုတော့ ဟုတ်မထင်ပါဘူး”

“စောင့်ကြည့်ကြအုံးလေ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“အမြဲတော့ စောင့်နေတာပဲ၊ အကဲခပ်ပါ့မယ်”

ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ထွက်သွားသော ခြေသံကို ကြားရလေ၏။ သောင်းပေသည် ထိုအသံကို ကြားလျှင် ကြားချင်း ‘ဒင်းတို့ ငါ့ကိုပြောတာပဲ။ ငါ့ကို ခုထက်ထိ မယုံကြဲဘူး။ ငါဟာ သစ္စာဖောက်တဲ့။ ငါဟာ သူလျှို့တဲ့။ ငါ့ကို သတ်ပစ်ကြမှာ လား’ သူတွေး၏။ သူဆွေး၏။ သူရှက်၏။ သူ့စဉ်းစားဉာဏ်ကား တွေးလေ တွေးလေ သူ့စိတ်ကားဆွေးလေ ညစ်လေ။ သူ့နှလုံးကား အရှက်ဖြင့် နောက်နေလေ၏။

(၂၁)

ညိုထွန်းသည် မော်လမြိုင် ဖရပ်အောက်ထပ် လှေကားအနီးမှ စောင့်နေ လေ၏။

သောင်းရီကား အပေါ်ထပ်တွင် သူ့သားရေသေတ္တာကို ဖွင့်၍ စာတစ်စောင် ကို ယူရင်း အနီး၌ စာဖတ်နေသော ထားမြင့်အား

“အမကြီးရေ’ ဟု ခေါ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ ညီမလေး”

“အကိုကြီး အောက်က စောင့်နေတယ်” ဟု ဖြေပြီး သေတ္တာတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ရာ ဟုတ်ကနဲ့ အဖုံးကြားလေထွက်သဖြင့် ထောင်နေသော ထမိစ ကလေးသည် လွင့်သွားလေ၏။

“ဟုတ်လား၊ သွားသွား၊ မြန်မြန်”

“အမကြီးရော လိုက်အုံးမှပေါ့။ အကိုကြီးက မြင်ချင်ရှာမှာပဲ”

“ဟေ့၊ သိပ်နောက်မနေနဲ့၊ ဆင်း ။ သူကလဲမခေါ်ပဲ၊ ထားကလဲ အလုပ်မရှိပဲနဲ့ မလာဘူး။ ရိပ်သွား”

သောင်းရီသည် ပြူးကာဆင်းခဲ့လေ၏။ သောင်းရီကား ဤသို့ သူ့အကိုကြီးနှင့် ထားမြင့်ကိုပေးစား၍ ပြောင်လေ့ နောက်လေ့ရှိသော်လည်း ထိထိရောက်ရောက်ကား တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားဘူးသေးချေ။ သူ့ကိုင်ခဲ့သော စာကို ညိုထွန်းအား ပေးလိုက်၏။ စာမှာသောင်းရီတို့အိမ်မှ ပေးလိုက်သောစာဖြစ်လေ၏။

“သမီးဟာ ခုလို ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ သပိတ်မှောက် လိုက်သွားတော့ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ သိပ်ပြီး သမီးအတွက် ဂုဏ်တတ်တယ်။ သမီးဟာ ခုလို ဖျိုးချစ်မကလေးပီပီ လုပ်လိုက်လို့ ဖေဖေတို့ တစ်မျိုးလုံးမှာ ဂုဏ်ကျက်သရေ တက်သွားတယ်။ ဖေဖေတို့ တစ်မျိုးလုံးရဲ့ ရာဇဝင်ပြောင်သွားတာဘဲ။ ဖေဖေတို့တော့ သတင်းစာကို အမြဲဖတ်နေ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ကြရတာပဲ။ သောင်းကြီးလဲ သပိတ်ထဲ ပါလာပြီမဟုတ်လား။ သူ့ဆီက စာရတယ်။ သူ့ဆီလဲ စာထည့်လိုက်ပြီ။ သမီးကောင်းကောင်းနေပါ။ တွေ့ကရာတွေမစားနဲ့။ သမီးတို့ဦးလေးတောင်တော့ အရပ်တကာလျှောက်ပြီး ကြွားနေတာပဲ။ ဈေးချိုထဲမှာ တစ်နေ့က သပိတ်မမှောက်တဲ့ နုနုတို့အမေ ဈေးလာဝယ်တော့ သူကသိပ်အပြစ်တင် သတဲ့။ သပိတ်မမှောက်တာ မန္တလေးနာမည်ပျက်တယ်လို့ ပြောဆိုထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့ အတော်စကားများနေကြတယ်တဲ့။ မောင်ညိုထွန်း မန္တလေးလာသွားတယ်လို့ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဖေဖေတို့ဆီတောင် မဝင်လာဘူး။ သမီးတို့ မေမေက တော်တော်စိတ်ဆိုးတယ်။ မန္တလေးရောက်ရင် ဝင်ခဲ့ဖို့ကောင်းသတဲ့။ နောက်လာရင် ဝင်ခဲ့လို့ ညွန့်မောင်ကလဲမှာသေးတယ်”

ညိုထွန်းက ဖတ်ရင်း ရယ်နေလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အကိုကြီးက သွားတုန်းကလဲ ညီမလေးကို ပြောမသွားဘူး။ ရောက်တော့လည်း အိမ်ကိုမဝင်ဘူး” ဟု သောင်းဇိုက ငိုသံပါကလေးနှင့် ပြောလေ၏။

“သွားတုန်းက ဘယ်သူမှ မသိအောင် ထွက်သွားရတာ ။ ဟိုကျတော့လဲ မအားတာနဲ့ မသွားတာဘဲ။ ညီမလေးတို့ကအိမ်က စီမိလှိုင်းမှာ။ အကိုကြီးတို့ အလုပ်များတာက သကျသီဟထဲမှာ”

“အကိုကြီး၊ အမကြီးကို ခေါ်ပေးရအုံးမလား”

“မထားမြင့်ကို ပြောတာလား” ဟု ညိုထွန်းက ပြုံး၍မေး၏။

“မထားမြင့်အပြင် အမကြီးတော်စရာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလို့ ညီမလေးထင် တယ်” ဟု သောင်းဇိုက ပြောလိုက်ရာ ညိုထွန်းသည် အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွား လေ၏။ မျက်နှာကို အခြေမပျက်စေဘဲထားပြီး

“သူဘာလုပ်နေသလဲ” ဟု မေး၏။

“စာဖတ်နေတယ်။ ညီမလေးက လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်။ အကိုကြီးကလဲ မခေါ်လို့တဲ့။ သူ့မှာလဲ ကိစ္စထူးမရှိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် မလိုက်လာတာ”

သို့ပြောနေစဉ် ကိုတင်မောင်နှင့် ဘစိန်သည် အပြေးအလွှားဖျော်ပေါ်သို့ တက်လာကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောရပ်ထားလိုက်ကြလေ၏။ တင်မောင်တို့သည် သောင်းဇိုကို မြင်သောအခါ မျက်နှာပို၍ ညှိုးသွားကြလေ၏။ ညိုထွန်းကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ခေါ်ပြီး တိုးတိုးပြောကြလေ၏။

“ကိုသောင်းဖေရဲ့အခြေကို ကြည့်ရတာ မဟန်ဘူး”

“ဟိုက်၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဖျားနေသလား”

“စိတ်ထွေနေတယ် ထင်တယ်” ဟု တင်မောင်က လေသံကလေးဖြင့် ပြောလေ၏။ ညိုထွန်းသည်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





“ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ။ ပြောစမ်းပါအုံး” ဟု မေးလေ၏။

“စောင်ကြီးအမြဲချပြီး၊ ဘယ်သူမှ သူ့အနား အကပ်မခံဘူး။ အနားကပ်ရင် ဟော ငါ့ သတ်တော့မယ်လို့သာ အော်နေတာပဲ” တင်မောင်သည် သောင်းရီမကြား အောင် ပြောလေ၏။ သောင်းရီကားသူတို့ကို ပါးစပ်ကလေးဟကာ ကြည့်နေလေ၏။

“သွားကြည့်မယ်၊ လာသွားကြည့်မယ်” ဟု ညိုထွန်းက ရှေ့က ထွက်သွား ပြီးမှ သောင်းရီကို သတိရပြီး

“အရီ လိုက်ခဲ့” ဟု လှည့်ခေါ်၏။ တင်မောင်က “ခေါ်ခဲ့လို့ကောင်းပါ့ မလား” ဟု မေးရာ

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ရီလိုက်ခဲ့။ နင့်ကိုကို ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး” ဟု ခေါ်ပြန်လေ ၏။ သောင်းရီသည် ဘာမျှမတွေးအား၊ မမေးအားပဲ နောက်မှ တစ်ကောက်ကောက် လိုက်သွားလေ၏။

ကျောင်းသားများသည် ထိုလူစု၏ ပျာလောင်ခတ်နေပုံကို ကြည့်နေကြလေ ၏။ စောင်းတန်းမှ အောက်သို့ တည့်တည့်တန်းကြည့်လိုက်သော ဓာတ်ရထားတစ်စီး ဆိုက်လာ၍ လမ်းဘေးပန်းသည်များ ပန်းစည်းကိုကိုင်ကာ ရောင်းနေသည်ကို မြင်ရလေ သည်။ ညိုထွန်းတို့သည် ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်၊ ဘာကိုမျှမကြည့်အားပဲ စိုက်စိုက်နှင့် ပင်းယဇရပ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။

သောင်းဖေသည် ဖြူလျော်သော မျက်နှာဖြင့် အိပ်ရာပေးဆောင်ကြောင့် ထိုင်လျက်ရှိရာ တင်မောင်တို့ကို မြင်လျှင်

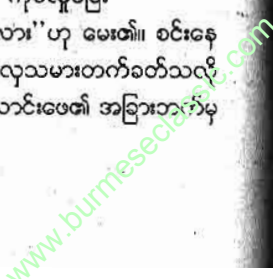
“ဟေ့ မကပ်နဲ့။ ချဉ်းဆရာ ချဉ်း။ ကွင်းဆရာ ကွင်း” ဟု လက်ရှေ့ဆန့်ပြီး လက်ဖဝါးကို ရမ်း၍ တားလေ၏။

တင်မောင်တို့သည် အနီးသို့ ကပ်သွားကြလေ၏။

“ဟော ငါ့သတ်တော့မယ်၊ သတ်တော့မယ်၊ သတ်ကြတော့မယ်” ဟု သောင်းဖေသည် ငြီးငြီး စောင်းကို ခေါင်းမြီးခြုံ၍ အိပ်လိုက်လေ၏။ သောင်းရီသည် နားမလည်အောင် ရှိလေ၏။ သူ့ရင်မှာ လှိုက်လှိုက်နှင့်ဖိုလာလေ၏။ ဖြူလျော်သော မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် အသည်းအထန် ပျားနေသည်ဟုသာ တွေးမိလေ၏။ သောင်းရီသည် ရှေ့ဆုံးက တက်သွားပြီး သူ့အကို အနီးသို့ပြေးထိုင်လေ၏။ သူ့ဒူးတစ် ဖက်ကား ထောင်ထားလျက်၊ တစ်ဖက်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စိုက်ထား၏။ လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် သောင်းဖေ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ပြီး

“ကိုကို ဘာဖြစ်သလဲ။ ကိုကို နေမကောင်းဘူးလား” ဟု မေး၏။ စင်းနေ သော မျက်တောင်ကလေးများကို လက်ပန်ကျသော လှေသမားတက်ခတ်သလို ခတ်ပြီး ညိုထွန်းကို မော်ကြည့်လိုက်၏။ ညိုထွန်းသည် သောင်းဖေ၏ အခြားဘက်မှ

ယဉ်ကျေးစာအုပ်တိုက်



သွားထိုင်နေလေ၏။ ဘစ်နီသည် ဧရပ်အပေါက်နားမှ သွားပြီး အခြားသူများ မတက်အောင် စောင့်၍နေလေ၏။ တင်မောင်ကား လက်ပိုက်ကာ ခေါင်းငိုက်ဆိုက် ချပြီး မတ်တတ်ရပ်နေလေ၏။

သောင်းဖေသည် စောင့်ခြုံတွင်းမှ “ငါ့သတ်ကြတော့မယ်၊ ငါ့သတ်ကြတော့ မယ်” ဟု အော်လေ၏။ ညိုထွန်းသည် ခေါင်းပြီးခြုံထားသော စောင့်ကို ဆွဲချပြီး သောင်းဖေ၏ မျက်နှာကို ဖော်၏။ သောင်းဖေကား ရုန်း၏။ နောက်မျက်နှာပေါ် သွားသောအခါ ခေါင်းအုံးတွင် မျက်နှာကိုမြှုပ်ပြီး မှောက်လျက်အိပ်နေပြန်လေ၏။ သောင်းရီသည် အိမ်မီးစွဲနေသောအခါ ဘာယူရမည်ကို မသိသော အိမ်ရှင်မကဲ့ ဘာလုပ်ရမည် ဘာကိုင်ရမည်ကို မသိဘဲ ချွေးဖီးတွေစို့နေသော သူ့အကို၏ ဂုတ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ နောက်လက်ကို ကိုင်၍လှုပ်ကာ

“ကိုကို ကိုကို၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဖျားသလား” ဟု ငိုသံဖြင့်မေးလေ၏။ ညိုထွန်းက တွေ့၍သာနေလေ၏။

“သွားကြ၊ ငါ့နားမကပ်ကြနဲ့။ ငါ့ကို မင်းတို့သတ်ကြမလို့လား။ ဘယ်သူလဲ။ ငါ့သတ်ကြတော့မယ်” သောင်းဖေသည် ခြေထောက်ဖြင့် ရေကူးသလို လှုပ်နေလေ သည်။

“ကိုကို၊ ညီမလေး လာနေတယ်လေ။ ညီမလေးကို ပြောပါအုံး ကိုကိုရဲ့” ဟု ပြောပြီး သောင်းရီသည် ခေါင်းကို ကိုင်၍လှုပ်လေ၏။ သောင်းဖေသည် ပျော့သွားပြီး မလှုပ်မရှားနေ၍

“ရီလား၊ ညီမလေး” ဟု မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကို”

“ရီ ကိုကိုကြောက်တယ်၊ ကိုကိုရှက်တယ်။ ဟော ကိုကိုကို ဝိုင်းသတ်ကြ တော့မလို့တဲ့”

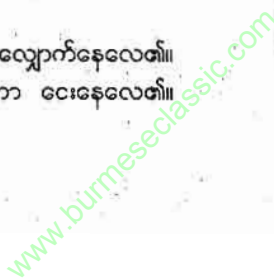
သောင်းဖေသည် ပက်လက်လှန်၍ ဝါနေသော မျက်စိဖြင့် သောင်းရီ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေလေ၏။ မျက်မမြင်ကြည့်နည်းဖြစ်လေသည်။

“ဟင် နင်လဲ ဒီလိုပဲ။ ငါ့ကိုသတ်မလို့” ဟု ပြောပြီး ဖားပြုတ်ခုန်သလို ခုန်၍ မှောက်အိပ်နေပြန်လေ၏။

သောင်းရီ၏ ကြည့်လင်သော မျက်လုံးများကား ပြာသိုလနင်းဆို့သလို ဝေ၍ လာလေ၏။ နောက် လေးလံသော မျက်တောင်ကလေးများကို ခတ်သွက်သွက် ခတ်လိုက်ရာ မျက်ရည်များကျလာလေ၏။

တင်မောင်သည် သောင်းဖေ၏ ခြေရင်းတွင် လမ်းလျှောက်နေလေ၏။ ညိုထွန်းကား ဒူးတစ်ဖက်ကိုချ၍ တစ်ဖက်ကိုထောင်ပြီးထိုင်ကာ ငေးနေလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သောင်းရီသည် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုလေ၏။

သောင်းဖေ ရူးသွားသော သတင်းမှာ တောမီးလို အဆီးအတားမရှိ ပြန့်သွားလေ၏။

(၂၂)

မီးရထားပေါ်တွင် သောင်းဖေသည် အိပ်လျက်သား လိုက်ပါသွားလေ၏။ သောင်းရီသည်ကား ဆံတောက်ကိုပါ သိမ်းပြီးယောင်တွဲကလေး ထုံးထားလျက် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် လိုက်ခဲ့လေသည်။ တစ်ဖက်ခုံတွင်ကား သူတို့မောင်နှမကို မန္တလေးအထိ လိုက်ပို့သော တင်မောင်သည် ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

ရထားထွက်ပြီး နာရီဝက်မျှ ကြာသည့်တိုင်အောင် စကားမပြောနိုင်ကြသေး ပဲ ရှိ၏။ သောင်းရီသည် ဘူတာရုံ၌ လက်ပြ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ထားမြင့်၊ မတင်လှ၊ ဒေါ်ရီသီသိန်းဖေတို့ကိုလည်း မျက်စိ၌ မြင်နေလေ၏။ သပိတ်မှောက်စက ယခုတိုင်း ဘယ်သောအခါမျှ အားမငယ်စဘူး။ ဘယ်အခါကမျှ သပိတ်အတွက် အားမလျော့ စဘူး။ အပေါင်းအဖော်တို့နှင့် ညီညီညာညာနေရ ထိုင်ရ၊ လုပ်ကိုင်နေရ၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ခင်မင်စွာပေါင်းသင်းနေရသည်တွင်သာ စိတ်ဝင်စားကာ ပျော်လျက်ရှိခဲ့၏။ ယခုသူတို့နှင့် ခွဲခဲ့ရ၏။ ကိုကြီးညိုထွန်းကိုလည်း လွမ်းလျက်ရှိလေသည်။

သူ့ရင်ကား ကုန်ထုပ်ကြီး ဖိထားသကဲ့သို့ လေးနေလေ၏။ သောင်းဖေ အတွက် တွေးလိုက်တိုင်း စိတ်မချမ်းသာဖြစ်နေရလေ၏။ သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေက ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဆီးကြိုမည်၊ ဆီးငိုမည်ကို စိတ်ပင်မကူးခဲ့အောင် ရှိလေ၏။

တင်မောင်သည် သပိတ်မှောက်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် ရိုးသားစိတ်ချရသူ ဖြစ်၍ သူတို့မောင်နှမကို လိုက်ပို့ရန် ညိုထွန်းတို့က ပြောကြ၏။ သူကလည်း ကျေနပ်စွာ သဘောတူလိုက်လေ၏။

ရထားကြီးသည် တောတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ရွှေလမင်းသည် တောကြီး၏ တစ်ဖက်မှ ပြေးလိုက်နေသည်ကို မြင်နိုင်လေသည်။

တင်မောင်သည် သက်ပြင်းကြီးချပြီး အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသော သောင်းရီကို ကြည့်လိုက်၏။

“သိပ်လဲ စိတ်မညစ်ပါနဲ့ မသောင်းရီရဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ သောင်းရီသည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာလေ၏။





“ဖြေတော့ ဖြေတာပဲ။ ရကို မရဘူးရှင်”

“ဒီသပိတ်ဟာ အောင်မှာ မအောင်မှာတော့ မသိဘူး။ သပိတ်ကြောင့် လူနှစ်ယောက်ဖြင့် ရှူးပြီ”ဟု တင်မောင်က ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်ရာ

“အို၊ တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”ဟု သောင်းရီက မေးလေ၏။

“ကိုရွှေပေါ့”

“ဘယ်ကိုရွှေပါလိမ့်မလဲ။ ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ”

သောင်းရီသည် သူ့ကိုကိုသောင်းနှင့် ညှိထွန်းက လွဲ၍ မည်သည့် ကျောင်းသားများနှင့်မျှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေဖူး မပြောဖူးသဖြင့် တင်မောင်နှင့် ပြောရ သည်ကို ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုရွှေဆိုတာ ဟိုနှစ်စလောက်တုန်းက ရက်စ်မှာ ဆားမထဲမှနဲ့ ကျောင်းထုတ် ခံရတဲ့ လူပေါ့။ နောက်တော့ ဆူကြဲလို့ စာမေးပွဲ ဝင်ခွင့်ပေးတယ်”

“အို၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်မလဲ”

“အဲဒီလို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ ကျောင်းထုတ်ခံရတာကြောင့် သိပ်ပြီး ဒေါသတွေ ပွားနေ၊ မခံမရပ်နိုင်တာတွေက သူ့ရင်ထဲ အောင်းနေတာကိုး။ ဒီတော့ သပိတ်မောက်ချိန်မှာ သိပ်ပြီးစိတ်အားထက်သန်နေတာပေါ့။ ထက်သန်တာ တော့ မပြောနဲ့တော့။ ကျွန်တော်တို့တောင် အရှုံးပေးရတယ်”

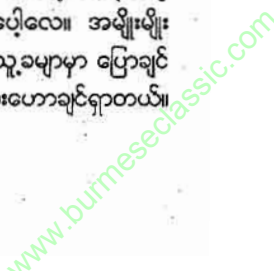
သောင်းရီသည် တင်မောင်က ကျွန်တော်ဟု ပြောသောအခါ အနေကြပ် နေလေ၏။ သူ့ထက်အပိုကြီးသူက ပြောခြင်းဖြစ်၍ သာခက်နေ၏။ ‘သူကတော့ မရဲလို့၊ ခင်ဗျားကျွန်တော်နဲ့ ပြောနေတယ်။ လူရိုးကြီးပဲ။ သနားစရာနော်’ဟု စဉ်းစား ကာနေလေ၏။

“ဒီလိုနဲ့ စကားပြောလဲ လက်သီးလက်ရုံးတန်းတန်းပြီးပြော။ သပိတ်ကို ဘယ်တော့မှ မလှန်ဖို့ တိုက်တွန်းနေ။ တစ်ခါတစ်ခါလဲ စိတ်ပျက်အောင် လာပြောတဲ့ လူတွေကို ဘောက်ပြောလွှတ်။ သူ့မသင်္ကာတဲ့လူ၊ သစ္စာဖောက်မယ်ထင်တဲ့ လူတွေ ကိုလဲ ဆဲလိုဆဲ။ ဘောက်ပြောလို့ပြောပဲ”

“အော်၊ သူက စိတ်ထက်သန်လွန်းလို့နေမှာပေါ့ အကိုကြီးရယ်”ဟု အကိုကြီးဟူသော အခေါ်ကို သုံးလိုက်မှ တင်မောင်သည် ရဲရဲတင်းတင်း စကားပြောဝံ့ လေတော့၏။

“ဒါပေါ့ကွယ်။ ဒါနဲ့ ကိုမြက သူ့ခဏခဏကြိမ်းတယ်။ ဘာလို့ထင်ရာတွေ ပြောရသလဲ၊ ခင်ဗျားကြီး ဒေါင့်မကျိုးဘူး။ အပြောမတတ်ဖူးနဲ့ပေါ့လေ။ အမျိုးမျိုး ပစ်စလက်ခတ်ပြောတော့ ကိုရွှေက ဝမ်းနည်းနေတာပေါ့။ ဒါနဲ့လဲ သူ့မများမှာ ပြောချင် တဲ့ အာသာကို မဖြတ်နိုင်၊ မချုပ်နိုင်။ စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီးလဲ တရားဟောချင်ရှာတယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သပိတ်မှာ သူ့စိတ်ပါသလောက် အားလုံးပါစေချင်တယ်။ သူ့ကို ကျောင်းက မတရား လုပ်တာကို နာသလောက် သူများတွေပါ နာစေချင်တယ်။ စင်ပေါ်တက်ပြောခွင့် တောင်းတော့ မရဘူး။ ကိုမြက စည်းကမ်းကြီးသူ၊ စနစ်ဖယား လိုက်သူ ဖြစ်လေတော့ ခွင့်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ ကိုကိုကြီးတို့တော့ ကိုမြနဲ့ အတိုက်အခံ မလုပ်ချင်တာနဲ့ သူ့သဘော အတိုင်းပဲ လိုက်နေရတော့တယ်”

ထိုခဏ၌ သောင်းရီသည် ကိုရွှေ၏ အကြောင်း၌သာ ဝင်စားသွားလေ၏။ ရင်မှာလည်း တော်တော်ပေါ့သွားလေ၏။

“နောက်ကျတော့ ဒါနဲ့ မကျေနပ်ပေ။ ကိုမြက ကိုရွှေကို ကုန်းတော်ပေါ်ခေါ်ပြီး သစ္စာရေတိုက်တယ်။ တွေ့ကရာ စကားတွေ မပြောပါဘူး။ စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး တရားမဟောပါဘူးလို့ သစ္စာဆိုရတယ်။ ဒီလိုချုပ်ချယ်လိုက်တော့ အနာကြီးနဲ့လူ ညှော်မိပြီး အနာဝင်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ အနာဝင်၊ တော့ကြောက်စရာကောင်းအောင် ဖျားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုဘဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတာတွေ မထွက်ရဘဲ ဝပ်နေရတော့ ရှားရော့ပေါ့။ ဒီအထဲလူတွေကလဲ ဆူညံဆူညံနဲ့ နေတော့ နားနောက်မှာပေါ့။ လူတွေက လှုပ်ရှားသွားလာ၊ အမြဲ လှုပ်ရှားနေကြတော့ မျက်စိနောက်မှာပေါ့။ အဲ၊ အားလုံး စုပေါင်းပြီး ရူးတာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုမြကြီးကြောင့် ရူးတာလို့လဲ ဆိုနိုင်တာပေါ့နော်”

“ဒီလိုလဲ မဆိုနဲ့။ ကိုမြကလဲ စိတ်ကောင်းနဲ့ တားဆီးပိတ်ပင်တာကိုး”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုဟာ မသိလိုက်မသိဘာသာ သူ့ကိုယ်တိုင် မသိပဲနဲ့ လူတစ် ယောက် ရူးစေတာပေါ့”

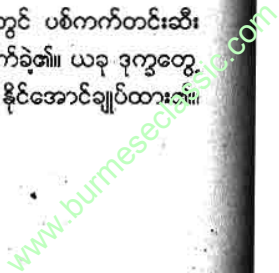
တင်မောင်သည် သောင်းရီ၏ အချက်ကို သဘောကျသွားလေ၏။

“အဲဒါနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောစရာရှိကြောင်း အရေးကြီးကြီး၊ မကြီးကြီး လက်ကုပ်ခေါ်သွားပြီး နားနားမှ တပ်ပြောလေ့ရှိတယ်။ စကားကို လုံးလုံး မပြောပဲနေပြီး တစ်ခါတစ်ခါမှ ကိုကြီးတို့တစ်တွေကို ဘေးမှာခေါ်ခေါ်ပြီး မတော်တဲ့ စကားတွေပြောတယ်။ နောက်တော့ ရင့်သထက်ရင့်လာတာပေါ့။ တချို့ ဓာတ်မသိတဲ့ ကျောင်းသားတွေကလဲ လှောင်ကြ၊ ပြောင်ကြ၊ သူ့အပြုအမူကို ဟားတိုက်ကြနဲ့ဆိုတော့ အရှားရင့်သွားတာပေါ့”

သောင်းရီသည် တွေ့နေပြန်လေ၏။ သူ့အကို ဘာကြောင့် ရူးပါလိမ့်ဟု ယခုမှ ရဲဝံ့စွာ တွေးမိလေ၏။

တင်မောင်သည် သောင်းရီကို ဂျပ်ဆင်ကောလိပ်တွင် ပစ်ကက်တင်းဆီး တားရေး လုပ်စဉ်ကတည်းက သနားစိတ်ပေါက်၊ ချစ်စိတ်ပေါက်ခဲ့၏။ ယခု ဒုက္ခတွေ့ စဉ်သာ၍ သနား၊ သာ၍ ချစ်မိ၏။ သို့သော် သူ့အချစ်ကို နိုင်အောင်ချုပ်ထား၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဤသပိတ်မှောက်စဉ်အခါ၌ ဤအချစ်မျိုးကို လုံးဝ မမွေးမြူဟု သူဆုံးဖြတ်ထား၏။  
ယခုလိုအခါ နှစ်ယောက်တည်း တစ်တွတ်တွတ် စကားဆိုနေကြသော်လည်း အငွေ  
အရိပ်ကလေးမျှ မရိုးသားသော ဓာတ်ခံမပြုလိုက်ပေ။ ယခုလို ဒုက္ခရောက်နေသော  
အခိုက်အတန့် အထူးသဖြင့် သူ့ကိုယ့်၌ ပုံလိုက်လာသောအခါ၌ သူသည် ဘယ်လိုပင်  
ဖြစ်ဖြစ် စည်းစောင့်မည်ဖြစ်၏။ သည်တစ်ခါ မပြောလိုက်ရလျှင် နေစေတော့ဟု  
ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထားမြင့်၊ မတင်လှ၊ ဒေါ်ရီသီသိန်းဖေစသော သပိတ်မများနှင့် ညိုထွန်း၊  
ကျော်သိန်း၊ ဘဌေစသော လိုက်ပို့ကြသူများသည် ပထမ ကွမ်းခြံဘူတာကြီးမှ  
သိမ်ကြီးဈေးသို့ ဓာတ်ရထားစီးသွားကြလေ၏။ ဓာတ်ရထားပေါ်တွင် ကျော်သိန်းသည်  
ထွေရာလေးပါး နောက်နေလေ၏။ မတင်လှက နားထောင့်နေလေ၏။

“ဟို တစ်နေ့က ကျွန်တော်တို့ ဂတ်ထဲရောက်သွားတာပဲ”

“ရှင်တို့က ဘယ်ဆိုင်က ဘာခိုးလို့လဲ”ဟု မတင်လှက နောက်လိုက်  
လေရာ

“ရိုးကုမ္ပဏီက ထက်မီးအောက်မီး မှုံ့ခိုးစားလို့”ဟု ဖြေလိုက်ရာ အားလုံး  
ပိုင်းရယ်ကြလေ၏။ ဓာတ်ရထားမှာ လူချောင်သောကြောင့် အပြင်လူ သုံးယောက်သာ  
ပါလေ၏။ ပါသူများလည်း ကုလားများဖြစ်နေလေ၏။

“အတည်ပြောပါရစေခင်ဗျာ” ကျော်သိန်းက ကုလားမကသလို လက်ကိုပြု  
ပြီး ပြော၏။ “ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းသွားပြီး ဘာသတင်းများထူးမလဲလို့ ညကြီး  
သွားစုံထောက်ကြတာကိုး။ စုံထောက်သွားတော့ စုံထောက်တွေ မလိုက်ရအောင်  
ရုပ်ဖျက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့က လုံချည်သုံးထပ်စီ ဝတ်လာကြတာကိုးဗျ”

“မတင်လှ၊ တစ်နေ့က မော်လမြိုင်ရပ်နောက်ဖေးမှာ လုံချည်တွေ ပျောက်  
သွားတယ် မဟုတ်လား”ဟု ဒေါ်ရီသီက မေးလိုက်ရာ

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ပဲ တံချူနဲ့ ရုတ်သွားတာ”ဟု ပြောပြီး

ကျော်သိန်းက ရယ်လေ၏။ အားလုံးဝါးကနဲရယ်ကြလေ၏။

ထားမြင့်ကား ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်လေ၏။ သောင်းရီကလေးကိုသာ  
အမှတ်ရနေလေ၏။ သူ့ရှေ့ခုံတွင် ညိုထွန်းထိုင်လျက်ရှိ၏။

“ကိုညိုထွန်း”ဟု ခေါ်လိုက်ရာ ညိုထွန်းသည် နောက်လှည့်ကြည့်လေ၏။

“အဲဒီတို့ အဖြစ်ကဖြင့် သနားစရာနော်”

“သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ဒီအဇီကလေးတစ်ယောက်ကတော့ သိပ်တော်တယ် စိတ်သဘောထားလဲ  
အင်မတန်ကောင်းပဲ။ မျိုးချစ်စိတ်ကလဲ ရှိပါဘိသနဲ့”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အကယ်၍ ရာခိုင်နှုန်းသည် ၇၀ သို့မဟုတ် ၆၀ သို့ ကျသွားပါက ဆိုင်ရာ အရာရှိများအား ထုချေလွှာတောင်းခံရပါသည်။

မြန်မာပြည်၌ မည်မျှလောက် လျော့ကျသွားသော်လည်း မည်သူကမျှ ထုချေလွှာ တောင်းခြင်းကို မခံရပါ။

ဒေါက်မယ်သည် ဆေးလိပ်ကြီးကို ရှု၍ ရှု၍နားထောင်လေ၏။ သူ့သား ညိုထွန်းတို့ လုပ်သော အလုပ်မှာ အမှားတစ်ကွက်မျှ မရှိဟာ ထင်စပြုလာလေ၏။

ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်ဒီလောက် အပြစ်တွေကို ပြောနေတာ ဘာကိုလိုလို့ လဲမေးလျှင် ကျွန်တော်ဖြေရန်အသင့်ဘဲ။ မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေးကို မစွတာဂန္တိ တက်ရောက်ခဲ့တုန်းက အင်္ဂလိပ်တွေက ဂန္တိကြီးကို ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဒီမျှလောက် ဒုက္ခခံနေကြတာဟာ ဘာကိုလိုလို့လဲလို့ မေးတဲ့အခါ ဂန္တိကြီးက တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကုလားတွေကို တစ်တန်းတည်း ထားခြင်းကို အလိုရှိပါတယ်လို့ ပြန်ပြောဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ မင်းတို့ ဘာလိုလို့ ကျောင်းသားတွေကို ဒီလောက်ဒုက္ခခံ ခိုင်းနေသလဲ မေးရင် အင်္ဂလန်ပြည်မှာရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေလို တန်းတူထားဖို့ပါဘဲလို့ ပြန်ပြီး ဖြေမှာပဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ တယ်မှန်တယ်” ဟု ဦးဖိုးမြကဖတ်ပြီး ကျေနပ်နေလေ၏။ နောက် စာမျက်နှာများကို လှန်ပြန်လေ၏။ နောက်

အလုပ်လက်မဲ့ကို တိုးစေတဲ့ ပညာရေးမကြိုက် ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကြီးနှင့် စာမျက်နှာသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုစာမျက်နှာတွင် ညိုထွန်းလက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး စကားပြောနေပုံပါလေ၏။

“ဟေ့ ကံမယ်၊ ကြည့်စမ်း မင့်သား”

ဒေါက်မယ်သည် အမြန်ထပြီး သတင်းစာကိုကြည့်လေ၏။ သားဓာတ်ပုံကို မြင်သောအခါ ရွှေအိုးကြီးမြေမှာ တွေ့သည်ထက် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ကျုပ်တို့သားက လက်သီး လက်ရုံးတန်းနေပါကလား။ ဟဲဟဲ။ ဒေါသတွေ ထွက်နေထင်ပါရဲ့။ ပြစ်စမ်းပါအုံး။ ဟိုဘက်ဆွဲဆွဲသွားတာကိုး” ဟု ပြောပြီး သတင်းစာကို ဆွဲလေ၏။

“ကိုင်း၊ ဖတ်စမ်းပါအုံး။ သူက ဘာတွေရေးထားသလဲ”

“ရေးတာ မဟုတ်ဖူး။ သူပြောတဲ့စကားကို သတင်းစာက လိုက်ရေးပြီး ထည့်ထားတာ”

“ဘယ်မှာပြောတာတုံး”

“ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှာတဲ့”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

အကယ်၍ ရာခိုင်နှုန်းသည် ၇၀ သို့မဟုတ် ၆၀ သို့ ကျသွားပါက ဆိုင်ရာ အရာရှိများအား ထုချေလွှာတောင်းခံရပါသည်။

မြန်မာပြည်၌ မည်မျှလောက် လျော့ကျသွားသော်လည်း မည်သူကမျှ ထုချေလွှာ တောင်းခြင်းကို မခံရပါ။

ဒေါ်ကံမယ်သည် ဆေးလိပ်ကြီးကို ရှု၍ ရှု၍နားထောင်လေ၏။ သူ့သား ညိုထွန်းတို့ လုပ်သော အလုပ်မှာ အမှားတစ်ကွက်မျှ မရှိဟာ ထင်စပြုလာလေ၏။

ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်ဒီလောက် အပြစ်တွေကို ပြောနေတာ ဘာကိုလိုလို့ လဲမေးလျှင် ကျွန်တော်ဖြေရန်အသင့်ဘဲ။ မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေးကို မစွတာဂန္တီ တက်ရောက်ခဲ့တုန်းက အင်္ဂလိပ်တွေက ဂန္တီကြီးကို ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဒီမျှလောက် ဒုက္ခခံနေကြတာဟာ ဘာကိုလိုလို့လဲလို့ မေးတဲ့အခါ ဂန္တီကြီးက တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကုလားတွေကို တစ်တန်းတည်း ထားခြင်းကို အလိုရှိပါတယ်လို့ ပြန်ပြောဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ မင်းတို့ ဘာလိုလို့ ကျောင်းသားတွေကို ဒီလောက်ဒုက္ခခံ ခိုင်းနေသလဲ မေးရင် အင်္ဂလန်ပြည်မှာရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေလို တန်းတူထားဖို့ပါဘဲလို့ ပြန်ပြီး ဖြေမှာပဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ တယ်မှန်တယ်” ဟု ဦးဖိုးမြကဖတ်ပြီး ကျေနပ်နေလေ၏။ နောက် စာမျက်နှာများကို လှန်ပြန်လေ၏။ နောက်

အလုပ်လက်မဲ့ကို တိုးစေတဲ့ ပညာရေးမကြိုက် ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကြီးနှင့် စာမျက်နှာသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုစာမျက်နှာတွင် ညိုထွန်းလက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး စကားပြောနေပုံပါလေ၏။

“ဟေ့ ကံမယ်၊ ကြည့်စမ်း မင့်သား”

ဒေါ်ကံမယ်သည် အမြန်ထပြီး သတင်းစာကိုကြည့်လေ၏။ သားဓာတ်ပုံကို မြင်သောအခါ ရွှေအိုးကြီးမြေမှာ တွေ့သည်ထက် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ကျုပ်တို့သားက လက်သီး လက်ရုံးတန်းနေပါကလား၊ ဟဲဟဲ။ ဒေါသတွေ ထွက်နေထင်ပါရဲ့။ ပြစ်စမ်းပါအုံး။ ဟိုတက်ဆွဲဆွဲသွားတာကိုး” ဟု ပြောပြီး သတင်းစာကို ဆွဲလေ၏။

“ကိုင်း၊ ဖတ်စမ်းပါအုံး။ သူက ဘာတွေရေးထားသလဲ”

“ရေးတာ မဟုတ်ဖူး၊ သူပြောတဲ့စကားကို သတင်းစာက လိုက်ရေးပြီး ထည့်ထားတာ”

“ဘယ်မှာပြောတာတုံး”

“ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှာတဲ့”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

“ကဲ၊ ဖတ်ပါ ဖတ်ပါ”

ဦးဖိုးမြသည် အားရပါးရဖတ်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်တာကို အားကြီးမှန်းတယ်။ အလုပ်လက်မဲ့လို့။ ငွေကြေးမလုံလောက်လို့ မိန်းကလေးတွေ ဖာဖြစ်တယ်။ ပိုက်ဆံပေါတို့မိန်းမ ဘယ်မှာ ဖာလုပ်စားမလဲ။ အလုပ်လက်မဲ့လို့ ဒီးတိုက်စားကြတယ်။ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်လို့ လိမ်ကြတယ်။ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်လို့ ဆင်းရဲသားတွေ ငွေရနီးနီးနဲ့ လောင်းတမ်းကစားကြပြီး ကြက်တိုက် နွားတိုက် လုပ်ကြတယ်။ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်လို့ ငတ်ပြတ်ကုန်ကြတယ်။ အလုပ်လက်မဲ့ရင် လူဟာ ပျင်းလာတယ်။ ပျင်းတဲ့အခါ၊ အားနေတဲ့အခါမှာ လူဟာဘာကို တွေးသလဲ။ မကောင်းတဲ့ ကာမဂုဏ်တွေ တွေးတာ ပဲ။ တွေးရာက ကာမဂုဏ်ရာဂ ဓာတ်တွေ အားကြီးကြတာပဲ။ အားကြီးရင် ပျက်စီးတာပဲ။ ဒါကြောင့် အားလုံးသော မကောင်းမှုတွေဟာ အလုပ်လက်မဲ့မှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်ရတယ်”

“ဒို့သားပြောတာ မမှန်လားဟေ့” ဟု ဦးဖိုးမြက သူ့ဇနီးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်”

“မင်းတို့ မိန်းမတွေ ကြည့်လေ။ အလုပ်မရှိရင် သန်းဥတုတိုပြီး အတင်းပြောကြတယ် မဟုတ်လား”

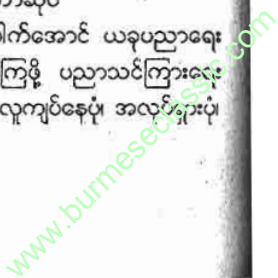
“ကိုင်းပါ၊ ဖတ်စမ်းပါ” ဦးဖိုးမြသည် ဆက်ဖတ်ပြန်လေ၏။

“ဒါကြောင့် အလုပ်လက်မဲ့ရေးကို ပျောက်အောင် မလုပ်တဲ့ အစိုးရကို ကျွန်တော်တို့ မကြိုက်ဖူး။ အလုပ်လက်မဲ့ရေး ပွားစေတဲ့ အုပ်ချုပ်နည်းကို ကျွန်တော်တို့ ကန့်ကွက်တယ်။ အလုပ်လက်မဲ့ အရေးကို ပျောက်အောင် မလုပ်တဲ့ပြင် ပိုပေါ်အောင် လုပ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပညာရေးကို ဒါကြောင့် ကန့်ကွက်တယ်”

“ဟာ၊ လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေးလိုက်ကြတာဆိုပဲ”

ညိုထွန်းသည်ကား အလုပ်လက်မဲ့ရေး ပေါ်ပေါက်အောင် ယခုပညာရေး စနစ်က မည်သို့ဖန်တီးပုံ၊ အစိုးရ အလုပ်ကိုသာ လုပ်ကြဖို့ ပညာသင်ကြားရေး စနစ်က မူလရည်ရွယ်ထားပုံ၊ အစိုးရအလုပ်မှာ မည်ကဲ့သို့ လူကျပ်နေပုံ၊ အလုပ်အကိုင်ပုံ၊

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





အစိုးရအလုပ်ကို အားမကိုးထိုက်ပုံများ ပြောပြီးနောက် ဆက်ပြောသည့်စကားကို ဦးဖိုးမြသည် ဖတ်ပြန်၏။ ဒေါက်မယ်ကား မလှုပ်မရှား နားထောင်နေလေ၏။

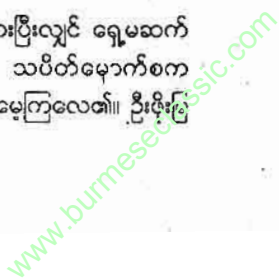
“အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ကုန်ကြလို့ အစိုးရကျောင်းတွေကို လျှော့ဖို့၊ ပညာသင်ရေး လျှော့ဖို့၊ ကျောင်းသားများများ ကျောင်းမဝင်နိုင်ဖို့ လုပ်ကြံ တယ်။ ဒါဟာ သူတို့ရဲ့တွေဝေ ညံ့ဖျင်းမှု အကြီးဆုံးပဲ။ ဒီလူတွေကို သတ်ပစ်ရင် မပြောတတ်ဘူး။ သတ်မပစ်ပဲနဲ့ စာမသင်နိုင်အောင်သာ လုပ်ထားရင် စာမတတ် ခင်ထဲက အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်မှာဘဲ မဟုတ်လား။ သူတို့တတွေဟာ ပန်းတိမ်လုပ် ဖို့လဲ နေရာမရှိဘူး။ စက်ချုပ်ဖို့လဲ နေရာမရှိဘူး။ ဒီတော့ ခု ပညာတတ်တဲ့ လူတစ်ရာအနက် နှစ်ဆယ်အလုပ်ရရင်၊ မတတ်ပဲနဲ့ မသင်ပဲနေမယ်ဆိုရင် တစ်ရာလုံး အလုပ်မရပဲ နေမှာပဲ။ ပြီးတော့ လူတွေရဲ့ အသိဉာဏ်ဟာလဲ နည်း သည်ထက် နည်းပြီး လူမျိုးဘယ်တော့မှ ကြီးပွားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ အစိုးရရဲ့တာဝန်ဟာ ပညာကို လူတိုင်းစေ့သင်ဖို့ပဲ။ ဒီတာဝန်ကို မကျေပွန်တဲ့ အစိုးရဟာ အစိုးရမပီသဘူး မှတ်ပါ။ ဒီလိုတိုင်းပြည် ကောင်းအောင်ပြုတဲ့ တာဝန် တွေကို မကျေပွန်ရင် အစိုးရလို့ မခေါ်ပဲ ဘရုတ်ဘရုတ် အဖွဲ့လို့သာ ခေါ်ရမယ်” (လက်ခုပ်သံကြီး)

ဒေါက်မယ်သည် တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ သူ့သား အော်မည့်အသံကို တွေးကြည့်မိလေ၏။

“ပညာသင်ပေးတဲ့အခါမှာ ဉာဏ်အား ထက်သန်ဖို့၊ အသိဉာဏ် တိုးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဦးနောက်ကြီး အားတိုးဆေးပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ လက်ကိုရော အသုံးချတတ် အောင် သင်ပေးရမယ်။ လက်မူပညာလဲ သင်ပေးရမယ်။ ဒီလို လက်က လက်မူပညာ စက်မူပညာတက်မှ အလုပ်လုပ်နိုင်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းသားတိုင်းကို ပထမဆုံးဉာဏ်အားတိုးဖို့ ပညာအပြင် လက်ကို အသုံးချ တတ်တဲ့ ပညာကို သင်ပေးရမယ်။ နောက်မှ ဉာဏ်ဘက် ပိုချင်သူက ဉာဏ် အား တိုးတတ်မယ့် ပညာကို ဆက်လိုက်၊ စက်မူကို ဝါသနာစွဲသူက အဲဒီဘက်ကို စွဲလိုက်ဖို့ဘဲ။ ဒီလိုမှ အလုပ်လက်မဲ့ မဖြစ်မှာ”

ဦးဖိုးမြနှင့် ဒေါက်မယ်သည် သား၏ စကားကို ကြားပြီးလျှင် ရှေ့မဆက် တော့ပဲ သားကိုသာ ထောက်ခံစကားပြောနေကြလေ၏။ သပိတ်မောက်စက သည်ကနေပြီး ကြိမ်းခဲ၊ မောင်းခဲ၊ ဒေါသထွက်ခဲသည်များကို မေ့ကြလေ၏။ ဦးဖိုးမြ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သည် သတင်းစာကို ကိုင်ပြီး အရပ်ထဲလည်ကာ သားပြောသော စကားများကို ဖတ်ပြု၍ သားရုပ်ပုံကို လှည့်ပြလေ၏။ သားကို အစွဲပြုကာ များစွာသွေးကြွလျက်ရှိ၏။ 'ဒါမှ ငါ့သားကွ'ဟု ပလွှားနေ၏။

(၂၄)

သပိတ်အားကောင်းခြင်းကြောင့် စာမေးပွဲများကို ရွှေဆိုင်းလိုက်ရလေ၏။ နယ်များမှ ကျောင်းများသည် တစ်ကျောင်းပြီး တစ်ကျောင်းမှောက်ကြလေ၏။

ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်၌ နေကြသော ကျောင်းသားများမှာ အလုပ်တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်စရာမရှိတော့ဘဲ များသောအားဖြင့် အားနေကြလေ၏။ စာမေးပွဲဖြေမည့်သူ၊ ကျောင်းတက်မည့်သူများကိုလည်း တားစရာမရှိ။ ငွေကောက်ခံရန်မှာလည်း ငွေခံကော်မတီ၏ အလုပ်သာ ဖြစ်နေလေ၏။ အခြားသပိတ်နှင့် ဆိုင်သော ကိစ္စများကိုလည်း ကျောင်းသားကြီးများသည်သာ လုပ်နေကြလေ၏။

ကျောင်းသားများကို ထားရသည်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငွေများစွာ ကုန်လေ၏။ အစားအသောက် သပ်သပ်ပင်လျှင် တစ်နေ့တစ်နေ့ ရှေ့ ကျွပ်ကျော်ကျော် ကုန်ကျလေသည်။ မီးခဲ ရေခဲအစရှိသော အသေးသုံးများလည်း ရှိသေး၏။

ကျောင်းသားငယ်များနှင့် မိန်းကလေးများကို စောင့်ရှောက်နေရသည်မှာလည်း ကျောင်းသားကြီးများတွင် တာဝန်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေလေ၏။

နောက်လိုက်ကျောင်းသားများကား အားနေသောကြောင့် ဖြို့ထဲလည်ပတ်စပြုကြ၏။ ဘုရားပွဲ၊ ဘုန်းကြီးပွဲပွဲ၊ လက်မှုပညာပြပွဲစသော လူ့စည်ကားရာများသို့ သွားစပြုကြ၏။

အချို့မှာလည်း မိမိတို့ ဇရပ်များတွင် ပွဲအမျိုးမျိုးကျင်းပကာ အပျော်ဘက်သို့ လိုက်ကြကုန်၏။ အခြားဘက်၌ အသုံးမချရဘဲ ထိန်းထားသော ဉာဏ်များသည် အပျော်ထူး အပျော်ဆန်းတို့၌ ပွင့်ကုန်၏။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှုပ်သေးများပင် ကကြ၏။

တရားပွဲများမှာ ညစဉ်လုပ်သောကြောင့် ဟောပြောသူများလည်း ထပ်ကုန်၏။ နာသူများလည်း ပျင်းလာကြ၏။ ဟောသူများလည်း အသံပြာလေပြီ။ နာသူများသည် ခါးနာကြလေပြီ။

သို့ကြောင့် ကျောင်းသားများကို ခေါင်းဆောင်များမှတစ်ပါး ပြန်လွှတ်ရန် ဘွဲ့ကောက်ကောက်တားကောင်စီက ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။ ဘွဲ့ကောက်ကောက်တား ကောင်စီ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မှ အလိုရှိသောအခါ ပြန်လာပါမည်ဟူသောကတိ၊ မိဘဆွဲသော်လည်း သပိတ်တွင် ပါမြဲ ပါပါမည်ဟူသော ကတိ၊ ကျောင်းကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြန်မဝင်ပါဘူး ဟူသော ကတိများကို ထားခဲ့ကြရလေသည်။

မတ်လ ဒုတိယပတ် ကုန်ခါနီးတွင် ကျောင်းသားများသည် အသီးသီးပြန်ကြ လေ၏။ အိမ်ကိုပြန်ချင်ကြသူ သိပ်မရှိကြ။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လျှင် အဆူခံရမည့်သူတွေ ဟာ များသဖြင့် အိမ်နှင့် သပိတ်မပြီးမချင်း ဝေးချင်ကြ၏။ အချို့မှာလည်း ဘုရားပေါ်တွင် ပျော်နေကြလေ၏။ သူငယ်ချင်းများကို ဘယ်အခါကမျှ ယခုလောက် မခင်မင်ခဲ့ဖူး ကြသဖြင့် ခွဲရမည်ကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြလေ၏။ အချို့မှာလည်း သပိတ်သည် ရန်ကုန်မှာသာရှိ၍ နယ်မှာမရှိဟု ယူဆပြီး သပိတ်နှင့် နီးသော ရန်ကုန်တွင်သာ နေချင်ကြလေ၏။ ရန်ကုန်က ဝေးခြင်းကို သပိတ်နှင့် ဝေးခြင်းဟု သဘောပေါက် နေလေသည်။

ပြန်ခါနီး ဓာတ်ပုံတွေ စုရိုက်ကြ၏။ အော်တိုစာအုပ်များတွင် အမှတ်တရ စာများ ရေးကြ၊ လက်မှတ်ထိုးကြ၊ ချစ်ကြောင်း၊ ခင်ကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြကြလေ၏။ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ရွာ ရောက်က မမေ့ကြရန်၊ ယခုအတူနေစဉ်ကဲ့သို့ပင် ခင်မင်ကြရန်၊ အိမ်ရောက်၍ သပိတ်စိတ်လျှော့မသွားကြစေရန် မှာကြလေ၏။ ကျီစယ်စကား ပြောကာ နေသူက နေကြလေ၏။

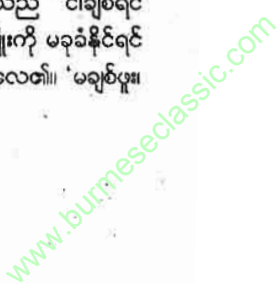
မိန်းကလေးများသည် ပြန်ခါနီးတွင် ကိုနအား ရိုးသစ္စာ ကန်တော့ကြလေ၏။ ကိုနကား ရင်ဆိုသွားအောင် ဝမ်းနည်းလာလေ၏။ အကြောင်းရှိ၍ ခေါ်လျှင် အပြန်လာ ရန် မှာထားလိုက်လေ၏။

မပြန်ခင်ညတွင် ကျောင်းတုန်းက စွဲခဲ့သော အငြိမ့်ဝါသနာကို မဖြတ်နိုင် သဖြင့် နှုတ်ဆက်ပွဲအငြိမ့်ခံလိုက်သေး၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များသည် ပြန်ကြသူများကို သဘော၊ မီးရထားများသို့ လိုက်ပို့ရသည်နှင့်တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်လေတော့၏။

ညိုထွန်းသည် ထားမြင့်ကို မရိုးသားသော အချစ်နှင့် ချစ်မိပြီဟု သိကတည်းက ထားမြင့်အနီးသို့ မကပ်တော့ပေ။ 'ကြီးချင်းထားတော့ ကြီးချင်းငြိသတဲ့'။ 'သိပ်နီးကပ်ရင် ငါ့အချစ် ထားမရပဲနေတော့မည်' ဟု သူ့တွေးမိ၏။ ထားမြင့်ကို သူ ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်လေ၏။ ထားမြင့်ကား ညိုထွန်းကို ခဏခဏ မတွေ့ရသည်မှာ 'သူခမျာ အလုပ်များနေလို့ ရှိမှာပဲ' ဟု ထင်လေ၏။ ညိုထွန်းသည် 'ငါ့ချစ်ရင် နောက်မှချစ်မယ်၊ ခု မချစ်ဖူး၊ ဒို့တစ်တွေကမှ ဒီလို မသန့်ရှင်းတာမျိုးကို မခုခံနိုင်ရင် ဒီပြင်လူတွေအတွက် အခက်ဖြစ်မနေဘူးလား' ဟု သူ့ကိုယ်သူ မေးလေ၏။ 'မချစ်ဖူး၊ မချစ်ဘူး၊ သူ့ကို နမလို့ ချစ်မယ်' ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





သို့သော် အချစ်ကား မန်းလေ ပြုလေ၊ မောင်မောင်ဆိုလေ ထီးရိုးရှည်သော ဝါသနာရှိ၏။ ညိုထွန်းသည် သူ့အချစ်ကို ဖိချုပ်ထားတိုင်း အချစ်သည် မျက်စိမှ လည်းကောင်း၊ နားမှလည်းကောင်း ထွက်လာလေ၏။ မတွေ့ရတိုင်း ထားမြင့်ကို ကြည့်ချင်လေ၏။ အသံကလေးကို ကြားချင်နေလေ၏။

သို့သော် ညိုထွန်းကား နိုင်ခန့်သော စိတ်ဖြင့် အုပ်ထိန်းခဲ့ရာ အောင်မြင်ခဲ့ လေသည်။

“ကိုညိုထွန်း သိပ်အလုပ်များနေလို့လား” ဟု ထားမြင့်က မေးရာ

“အင်း၊ အင်း ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မတို့ဆီကို သတင်းစာမှာ မပါတဲ့ သတင်းတွေ ဘာတွေပို့နော်၊ သိပ်သိချင်တာ” ထားမြင့်က အော်တိုက်လေးကို ထုတ်ပေးလေ၏။

“ပို့မယ်၊ စိတ်ချ” ဟု အာမခံပြီးနောက် အော်တိုက်ကို လှန်လှောကြည့်နေ လေ၏။ လူအမျိုးမျိုး၊ စာအမျိုးမျိုး ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူကလည်း သူ့စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ပေးလေ၏။ ထားမြင့်က ကုန်းကား ရေးနေလေ၏။ ညိုထွန်းကား ရေးရန် စဉ်းစား၏။ သောင်းရီပြောသွားသော စကားကိုသာ အမှတ်ရ နေလေ၏။

“လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲသည် တစ်နေ့တခြား ကြီးလာမည်။ ပိုခက်ထန်လာ တော့မည် ဖြစ်သလောက် မထားမြင့်သည် သည့်ထက်သည် လွတ်လပ်ရေးစစ်သား များအား ကူညီနိုင်ပါစေ၊ ဖန်ခွက်နှင့် ကျောက်စက်ရေ အမောပြေအောင် တိုက်ပ မိရေ” စသည်ဖြင့် ရေးလိုက်လေ၏။

ထားမြင့်က

“သပိတ်မှောက်သောအခါ ပို၍ အထင်ကြီးမိပါသည်။ အထင်ကြီးသည့် အတိုင်း အမျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေ။ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းချက် မကွာစေရန် ဆုတောင်းပါသည်” ဟု ရေးပေးပြန်လေ၏။

“ထားက ဘယ်အချိန် ပြန်မှာလဲ”

“ညနေလေးနာရီ သင်္ဘောဆင်းရမယ်”

“အဖော်တွေ ပါသေးသလား”

“ကျွန်မအဖေ လာခေါ်တယ်”

“ဩ ဘယ်သူတွေ သင်္ဘောဆိပ် လိုက်ပို့ကြအုံးမလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် မေးမြန်းနေကြသည့် အနီးတွင် ကျောင်းသူတွေ၊ ကျောင်းသားတွေ ပြည့်နေလေ၏။ အော်တိုရေးကြ၊ စကားဆွေးနွေးကြ၊ လိုက်ပို့ရန် စီစဉ်ကြဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ်လဲ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“အားရဲ့လား”

“ဒီနေ့တော့ အားပါတယ်”

အသားညိုညို အရပ် မနိမ့်မမြင့်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဧရပ်ပေါ်သို့ တက်လာပြီး ဦးကျော်မြင့်၊ ဦးဘဦး အစရှိသော လူကြီးများနှင့် ထိုင်စကားပြောနေ၏။ ထိုလူကြီးသည် ထားဝယ်လုံချည်အစိမ်းနှင့် သက္ကလပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားလေ၏။ ထိုလူကြီး ထိုင်နေပင်လျှင် ထားမြင့်က ညိုထွန်းအား ထိုလူကြီးကို ကြည့်စေပြီး သူ့ရင်ကို ပုတ်ပြလေ၏။ ထားမြင့်က “ဒါ ကျွန်မအဖေဘဲ” ဟု လေသံဖြင့် ပြောသည်ကို ညိုထွန်း ကောင်းစွာ မကြားသော်လည်း အဖေဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိလေ၏။

ညနေစောင်း ပုသိမ်သင်္ဘောသို့ လိုက်ပို့ကြသူများလည်း အတော်ပင် များလေသည်။ ညိုမြ၊ ဘဌေ၊ တင်မောင်တို့လည်း လာကြ၏။ သင်္ဘောဖြင့် မစိုးမြင့်၊ မသိန်းကြည်နှင့် ထားမြင့်တို့ ပြန်ကြလေ၏။ အတန်ကြလျှင် ညိုထွန်းနှင့် ကျော်သိန်း ရောက်လာလေ၏။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ထိုင်စရာ မရှိသောကြောင့် လိုက်ပို့ကြသူများသည် လက်ရမ်းပေါ်တွင် တက်ထိုင်ကြလေ၏။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ရယ်စရာ မောစရာများကို ပြောကြ၊ အတည်စကား ပြောကြသဖြင့် အချိန်သည် ခပ်သုတ်သုတ် မော်တော်ဘုတ်လို ပြေးသွားလေ၏။ ညိုထွန်းကား

“ထား အိမ်မှာဖတ်ဖို့ စာအုပ် ပါရဲ့လား”

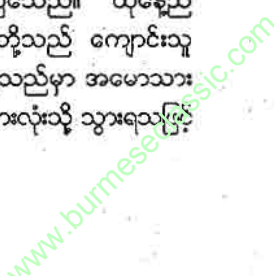
“ပါတယ်၊ ယူနီယံလိုက်ဘရေရီက ယူလာခဲ့တယ်”

ညိုထွန်းကား ခါတိုင်းကဲ့သို့ လျာမသွက်ဘဲနေလေ၏။ သူများ ရယ်စရာ ပြောလျှင် လိုက်ပြုံး၏။ ပြောကြသည်ကို နားထောင်၍သာ နေ၏။ သူကား ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့ပေ။ သင်္ဘောဥသြပေးလိုက်ရာ သွားပြီဟု ပြောကာ ဆင်းကြလေ၏။ ညိုထွန်းကား သွားဟု မပြောဘဲ ပြုံး၍ မထားမြင့်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ထားမြင့်ကား အရိပ်အရောင်လောက်သာ ပြုံးပြသည်ကို ကြည့်ရင်း ငေးကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

သင်္ဘောထွက်သွားသောအခါ တစ်ဖက်တစ်ဖက် လက်ကိုင်ပုဝါ ပြနေကြလေ၏။ သင်္ဘောသည် ရှေ့နောက် ဦးလှည့်လိုက်တော့မှ ထားမြင့်တို့သည် တခြား မမြင်ရသောဘက်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ညိုထွန်း၊ ကျော်သိန်းတို့ လူစုသည် သင်္ဘောဆိပ်မှ ပြန်ရောက်လျှင် မတင်လှ၊ ဒေါ်ရီသီ၊ ညွန့်ညွန့်တို့အား မီးရထားသို့ လိုက်ပို့ကြသေသည်။ ထိုနေ့ည ဘူတာရုံတွင် ကျောင်းသားများဖြင့် ပြည့်ညပ်နေလေ၏။ သူတို့သည် ကျောင်းသူ ကျောင်းသား ပြန်ကြသူများကို လိုက်နှုတ်ဆက်ရ၊ မှာရ ကြားရသည်မှာ အမောသား ဖြစ်နေလေ၏။ ပြည်ရထား၊ မန္တလေးရထား၊ မော်လမြိုင်ရထားအားလုံးသို့ သွားရသဖြင့်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ညဆယ်နာရီလောက်မှ သူတို့သည် ဘူတာရုံမှ ပြန်ခဲ့ကြရလေ၏။

သူတို့သည် ကွမ်းခြံကုန်းဘူတာကြီးမှ ဘုရားခြေရင်းသို့ အရောက် ခြေလျှင် လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။

ညိုမြသည် ထိုင်းမိုင်းလေကန်သော ခြေလှမ်းဖြင့် ရွှေရှားရင်း ရုပ်သေးစင် ဝန်ကြီးအသံဖြင့်

“ဗာတတန် အထုပ်တစ်ဖက်ထမ်းပါလို့ အညာပြန် ရုတ်တရက် မလှမ်းနိုင် ပူး။ နှုတ်ဆက်စမ်းချင်လို့ လာခဲ့တယ်” ဟူ၍ လေးချိုးကြီးကို ဆွဲဆိုလိုက်လေ၏။ ဘောလုံးကွင်းကြီးမှာ သူ့အသံဖြင့် ပဲ့တင်သွားလေ၏။ ကျော်သိန်းက ဘာငွေ၏ ပန်းတွင် ခေါင်းကို မော့တင်ကာ တက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဘာငွေ၏ ခါးကိုဖက်၊ တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ပန်းပေါ် တင်ထားသော ဘာငွေ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားလေ၏။

“ညိုမြ မဆိုစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ ဆွေးလွန်းလို့ပါဟ” ဟု ကျော်သိန်းက ခိုညည်းသံကလေးဖြင့် တောင်းပန်လေ၏။

“ဘာကြောင့်”

“မင်း မသိပါဘူးညိုမြရာ”

“ငါ့ လချိုး၊ ငါမသိဘူး ထင်လို့လား၊ ဖိုးကျော်ရာ၊ မင်းဟာ ငါ့အမတွေ အတွက် ရတက်ပွားနေတာပဲ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဗြဟ္မာမင်း ဥကောင်းကြီးကိုင်ရဖို့ မင်းအလှည့် နီးလာပြီ” ဟု ဘာငွေက ကျော်သိန်းအား ပြောပြလေ၏။

“ဘာငွေရာ၊ သူ့မျက်နှာကလေးဟာ မျက်ခမ်းစပ် ဖြုတ်ဝဲတာလို ငါ့မျက်စိထဲ တဝဲဝဲနေလေပြီ။ အော် မတင်လှ၊ လှလှ၊ လှရေ”

“ဆိုးလှတဲ့ကံ၊ တယ်တယ်တူ၊ ပိုးသမျှတွေ မဟန်ဘူး၊ ဖေကြံလျှင် ခင်ဖြူတစ်ပါးတွေက၊ ခင်ဖြူတစ်ပါး ဟား တွေက၊ လင်ယူကာ သွားရှာကြတယ်”

“ဟေ့ ညိုမြ အမက်လာပါးစပ်ကြီးနဲ့ မဆိုပါနဲ့ကွာ”

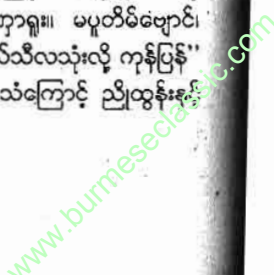
“လင်ယူကာ သွားရှာကြတယ်၊ မယား ငါမရတဲ့ ကိုလူပျို၊ လူ့ပြည်မှာ လေဗျာ၊ တစ်ခါမှ မတစ်ခါဘူးတာကြောင့်”

ဝါးကနဲ ရယ်ကြလေ၏။

“ဘုရားကို စူးပါစေရဲ့၊ မြေပွေးကိုက်ရစေရဲ့၊ လူ့ပြည်မှာလေဗျာ၊ တစ်ခါမှ မတစ်ခါဘူးတာကြောင့်၊ ငါ ငညိုမြမှာဖြင့် ခုနေခါ တဏှာရူး။ မပူတိမ်ပျောင်း တူလိမ်ပျောင် တဲ့တယ်တယ်၊ ဖိုးသူတော် ပေးတဲ့ပိုက်ဆံ၊ မယ်သီလသုံးလို့ ကုန်ပြန်”

ညိုမြသီချင်းသံနှင့် ကြားနေသူတို့၏ ရယ်သံမောသံကြောင့် ညိုထွန်းနု တင်မောင်တို့မှာ စကားပြောရပ်သွားလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ညိုမြက ဆိုပြီးလျှင် ကျော်သိန်းက ငိုချင်းချပြန်လေ၏။

တင်မောင်တို့သည် နောက်ခပ်ခွာခွာမှ စကားပြောမြဲ ပြောလာကြလေ၏။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့တော့ တော်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာနဲ့။ အလွမ်းကားရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ပြီး ပြန်လာရတာလို့ပဲ” ဟု တင်မောင်က ဝန်ခံလေ၏။

“ဝမ်းနည်းမယ်ဆိုလဲ နည်းစရာပေါ့၊ ပျားအုံကြီး အုံခွဲတာနဲ့လဲတူရဲ့၊ ပြည်ပျက် တာနဲ့လဲ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ”

လမ်းမီးများမှတစ်ပါး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်နေလေ၏။ တိရစ္ဆာန်ရုံ တွင်းရှိ သစ်ပင်များမှာ မလှုပ်မရှား။ အရုပ်ကား အဝေးကြည့်များနှင့် တူနေလေ၏။ နေ့လယ် နေ့လယ်တွင် ဆူညံနေသော ဤနေရာ၌ ယခုလို ငြိမ်နေသောအခါ တစ်လောကလုံး သက်မဲ့ဝတ္ထုများဖြင့်သာ ပြည့်နေသလားဟု တွေးရလေ၏။

“အော် ကျွန်တော်တို့ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတွေဟာ ညီညီညာညာ ထွက်ပြီး လာခဲ့ကြတယ်။ ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ ရှေးက မခင်ဖူး၊ မသိဖူးတဲ့ လူတွေ အချင်းအချင်း သိကြ ခင်ကြတယ်။ ရှေးက ရန်သူများ ပြန်တည်ကြတယ်။ ရှေးက ခင်ရင်းစွဲ လူများ ပိုပြီး ချစ်ကြတယ်။ ခင်မင်ကြတယ်။ တစ်ယောက် အနှံ့တာ တစ်ယောက်ခံလို့ တစ်ယောက်ကောင်းကျိုး တစ်ယောက်လိုလားလို့” ညိုထွန်းသည် တတွတ်တွတ် ပြောလေ၏။

“ဒီအခါဟာ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ကြီးများ မင်းမူတဲ့ အခါကြီးပေါ့နော်” တင်မောင်က စွက်ပြန်လေ၏။

“ဗြဟ္မစိုရ်တရား ပွားကြတယ်ဆိုကတည်းက ကမ္ဘာဦးသားတွေနဲ့ စိတ်ထား တူသွားကြတာပေါ့ ကိုတင်မောင်ရာ။ ကမ္ဘာဦးသူ ကမ္ဘာဦးသားတွေဟာ ဗြဟ္မာကြီးများ က ဆင်းသက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပနေတဲ့ နတ်ထက် တန်ခိုး ကြီးတယ်ဆိုတဲ့ ဗြဟ္မာကြီးတွေက ဆင်းသက်တယ်လို့ ကိုယ်မယုံဘူး။ ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးကို စောင့်ထိန်းသက်ဝင်ကြတဲ့ ကမ္ဘာဦး လူသူတော်ကောင်း ကြီးများက ဆင်းသက်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ယူရလိမ့်မယ်။ ဟိုကမ္ဘာဦးတုန်းက ဒေါသ မောဟမီးတွေ မလောင်၊ မဇ္ဈရက္ခသာတွေကင်းပြီး လူတွေဟာ အတူအလုပ်လုပ်၊ အတူတူ အမြတ်ယူ၊ အတူစား၊ အတူသွား၊ အတူပျော်ပြီး ညီညွတ်ကြတယ်။ ခု အရက် နှစ်ဆယ်လောက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ အဲဒီကမ္ဘာဦး လောကကြီးကို ရောက်သွားပြီး ကမ္ဘာဦးအရသာကို ခံစားနေကြရတယ်။ ဒီအရသာဟာ ဘယ်ဟာနဲ့မှ မတူဘူး”

ကျော်သိန်းတို့ကား ထွေရာလေးပါး ရယ်စရာများကို ပြောလျက်သွားလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့ ပျင်းတယ်ကွာ၊ ဖာအိမ်သွားရအောင်” ဟု ကျော်သိန်းက အကြံပေးလေ၏။ ညိုမြက လမ်းဘေးတွင် နှပ်ညှစ်ပြီးနောက်

“ဟီ ဟီ သွားချင် သွားလကွာ၊ နောက်ကတော့ လိုက်ပြီဟေ့” ဟု သဘောတူလိုက်လေ၏။ ဘဋေက ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေဆိုင်ထားရန် အဆိုသွင်းသောကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက် မရောက်ဘဲ ရှိလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နွေခါမှ ကျောက်ဆောင်ကြားက ဖြာဆင်းလာတဲ့ စမ်းရေကို ချိုးလိုက်ရတာလို ဒီအရသာကလေးကို ထင်လိုက်မိတယ်” ဟု တင်မောင်က ပြောပြန်လေ၏။

“အဲ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အဲဒီ ကမ္ဘာဦးတရားမျိုး ပွားပြီး ခုလောကကြီးပွားမှု၊ စက်မှုလက်မှု၊ ဉာဏ်တိုးမှုတွေပေါ့လေ။ ဒို့တစ်တွေကို အဲဒီတရားတွေက ပဲ့ကိုင်လုပ်လေအောင် ကမ္ဘာဦးတရားနှင့် ကလကြီးပွားမှု ပေါင်းစည်းမိအောင် မတ်စ်တို့က စကြတယ်။ လီနင်တို့ စတာလင်တို့က သူတို့နိုင်တဲ့ ကမ္ဘာတစ်နေရာမှာ လုပ်ထားကြတယ်။ ကိုယ်တို့တတွေလဲ ဟော အရက်နှစ်ဆယ်လောက်မှာ ကမ္ဘာဦးဝါဒ အရသာကို ခံစားရလို့ ဒီအရသာဟာ ကြာရှည်လေးမြင့် တည်နေရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမယ် ဆိုတာ ကြုံပြီးသိတဲ့အတိုင်း ဗမာပြည်မှာ အဲဒီကမ္ဘာဦးတရားတွေဟာ ပြန့်ပွားပြီး ခုလောကကြီးပွားမှုတွေ ဖန်တီးရအောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

သူတို့သည် ကန်တော်ကြီး ထောင့်စွန်း အင်္ဂလိပ်သင်္ချိုင်းအနီး ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းမီးများကြောင့် ဖျော့နေသော အမှောင်တွင် ဂူးကလေး တဖွေးဖွေးများကို တရေဖရေးမြင်နိုင်ပေသည်။ ကျော်သိန်းတို့သည် ထောင့်အနီးမှ စောင့်နေကြလေ၏။

“ဟေ့ မအေပေး ညိုထွန်း။ မင်းက ဘာလူပါးဝတာလဲ” ဟု ကျော်သိန်းက ဆဲလိုက်လေ၏။ ညိုထွန်းက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ရှေ့ကို ဆက်သွားနေရာမှ ကျော်သိန်းက လေချိုသွေးကာ

“ဟေ့ကောင် ငါ မင်းနဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ပါကွာ” ဟု ပြောလေ၏။ တင်မောင်လည်း ရှေ့သို့ တက်သွားပြီး ဘဋေနှင့် လျှောက်သွားကြလေ၏။

“ဘာလဲဟေ့”

“ငါ မတင်လုကို ကြိုက်တယ်ကွာ”

“ဟင် ဘယ်တုန်းက ကြိုက်လိုက်ပြန်တာလဲ”

“မင်း မထားမြင့်ကို ကြိုက်တုန်းက”

ညိုထွန်းက သူပဲခုံးပေါ် တင်ထားသော ကျော်သိန်း၏ လက်ကို ဆွဲချပြီး

“ဟေ့ကောင်၊ ငါဘယ်တုန်းက မထားမြင့်ကို ကြိုက်လို့လဲ” ဒို့မှာ မောင်လို နမလို နေကြတာပါ” ဟု ကန့်ကွက်နေသော စိတ်ကို ချုပ်ထားပြီး ပြောရလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ကဲကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါထားအံ့။ ငါ မတင်လှကို ကြိုက်တယ်။ ဘယ့်နယ် လုပ်ရမလဲ”

“ခုဆိုင်းထား၊ သပိတ်လုပ်တော့ ပိုးပေါ့။ ရရင်လဲ လိုက်တာပဲ”

“သူကလဲ ချောချော၊ ငါကလဲ ချောချော”

“သူကလဲ မျိုးချစ်စိတ် အတော်ရှိတယ်။ ငါ့သဘောကတော့ ဒီမျိုးချစ်စိတ် ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ ဒို့တစ်တွေနဲ့သာ ရစေချင်တယ်။ ဒို့တစ်တွေ မရလို့ တခြား အစိုးရအရာရှိတို့၊ မျိုးချစ်စိတ် ကောင်းကောင်းမရှိတဲ့ လူပျော့တို့နဲ့ ညားရင် သူတို့တစ်တွေဟာ ဘဝသစ်ကူးရတော့တာပဲ။ တိုင်းပြည်မှာ သူတို့အတွက် အကျိုးရှိ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သို့ဖြင့် လျှောက်လာကြ၍ ဘုရားခြေရင်းနားသို့ ရောက်သောအခါ

“ဟေ့ ဒို့သပိတ်အတွက် ဘွဲ့ကြံကောက်တာ၊ ဗုလက်တင်ဆိုပြီး တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ်ထုတ်ရအောင်” ဟု ညိုထွန်းက အကြံပေးလေလျှင်

“ကောင်းတယ်။ ဒါမှ အိမ်ရောက်သွားပေမဲ့ ဒို့လူတွေ စိတ်ပျော့မသွားမှာ” ဟု ကျော်သိန်းက သဘောတူလေ၏။

ညိုထွန်းသည် တင်မောင်၊ ညိုမြတို့အား ခေါ်လိုက်ပြီး ထိုအကြံကို ဆွေးနွေး လေ၏။ သူတို့ကား ဆာလည်း လာ၊ မောလည်း မောလာသဖြင့် ဓာတ်ရထားဆိပ် ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ထိုင်ကြလေ၏။

“ညိုမြကလဲ ကောင်းကောင်း ကူရမယ်၊ ညိုထွန်းပဲ အယ်ဒီတာလုပ်ပါ။ မန်းနေဂျင်းအယ်ဒီတာ *Managing Editor* ပေါ့၊ ဗျို့ မန္တလေးခေါက်ဆွဲဆိုတာ ငါးခွက်ပေးပါဗျို့” ဟု ကျော်သိန်းက လက်ငါးချောင်း ဖြကာ ထောင်ပြလေ၏။

ညိုထွန်းသည် ခေါက်ဆွဲစားပွဲတွင် ထိုင်ရင်း သောင်းရီကို အမှတ်ရမိလေ၏။ ဤစားပွဲတွင် တစ်ခါက ထားမြင့်၊ သောင်းရီ၊ အခြားမိန်းကလေးများနှင့် ခေါက်ဆွဲ စားဖူး၏။ ညိုထွန်းက သောင်းရီဘက်သို့ ငရုတ်သီးခွက်ကလေးကို လှမ်းလိုက်သော အခါ သောင်းရီက ယူပြီး

“ကန်တော့၊ ကန်တော့ ကိုကြီးရယ်” ဟု ရိုသေစွာ ပြောလိုက်သည်ကို ညိုထွန်း ယခုတိုင် ကြားယောင်နေလေ၏။

(၂၅)

‘မြညို သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများအရေး’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ရေးထားသော သူရိယမှ သတင်းကို ဖေခင်က ဖတ်ပြုနေရာ ကျော်သိန်း၊ ဘဌေ၊ ညိုထွန်း၊ ဘချစ်စသော ကျောင်းသားကြီးတစ်စုသည် နားထောင်နေကြလေ၏။ သူတို့ကား နယ်မှ တစ်ကျောင်းပြီး တစ်ကျောင်း ဆက်၍ သပိတ်မှောက်နေကြသော သပိတ်အကြောင်းများကို သတင်းစာမှလည်းကောင်း၊ အစီရင်ခံစာများမှလည်းကောင်း ဖတ်ကာ အရေးယူစုံစမ်းနေကြလေသည်။

လှိုင်လေးသေးမရှိအောင် အထူးစုံစမ်းရေးသားပေးပို့သော သတင်းထောက်ထံမှ

မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့ နံနက် ၄ နာရီအချိန်။

ပြည်သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတို့သည် မိမိတို့ ဆောင်ရွက်မြဲအတိုင်း ကျောင်းသို့ သွားကြပြီးလျှင် ရှေးအခါကကဲ့သို့ပင် တံခါးဝ၌ လှံအိပ်နေကြကြောင်း။ နံနက် ၅ နာရီ ၁၅ မိနစ်အချိန်၌ ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် အမှုထမ်းတို့သည် ယမန်နေ့ကကဲ့သို့ပင် ထိုကျောင်းဝင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိကာ နေကြကြောင်း။ စောင့်ရှောက်ရေးကော်မတီ လူကြီး များလည်း အသီးသီး ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြကြောင်း။

နံနက် ၆ နာရီခွဲအချိန်

ထိုအချိန်တွင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး၊ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးနှင့် တိုက်ပိုင်အင်စပတ် တော်တို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် စုဝေးတိုင်ပင်နေကြစဉ် ပြည်ဖြူ ၁ ရာဘက်အထူးအာဏာရ တရားသူကြီး ဦးရွှေဖုံး ရောက်လာကြောင်း။ ဦးရွှေဖုံးသည် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးတို့နှင့် စကား ပြောနေသည်မှာ ၁ နာရီခန့်မျှ ကြာကြောင်း။ ထိုအချိန်အတွင်း ကျောင်းဆရာများ၊ ဆရာမ များနှင့် ကြီးကြပ်၍ ခေါ်ဆောင်လာသော ကျောင်းသားကလေး ၄-၅-၆ ယောက်တို့ ရောက်လာကြကြောင်း။ ကျောင်းဆရာကြီးဖြစ်သူ မစ္စတာအိုအောင်ထွန်းနှင့် အထက်တန်းဆရာ တစ်ယောက်သည် ကျောင်းအောက်မှ ရပ်လျက် အပြင်သို့ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း။ ၎င်းတို့အနီးတွင် ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ မိဘတစ်ယောက်နှင့် အခြားကျောင်းသားကလေး ၆ ယောက်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရကြောင်း။

နံနက် ၇ နာရီခန့်အချိန်

ထိုအချိန်တွင် ဆရာကြီးအမိန့်အရာ ကျောင်းတက် ပထမခေါင်း ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



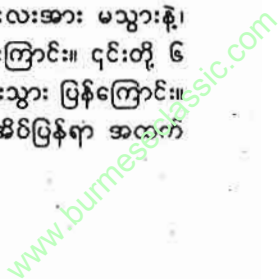
လောင်းထိုးသံ ကြားရ၏။ မည်သူမျှ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ မဝင်ကြသေး။  
 ၇ နာရီခွဲ အချိန်၌ ဦးရွှေဖုံးနှင့် ရာဇဝတ်ဝန် ဦးဘိုးကျင်တို့သည် သပိတ်မှောက်  
 ကျောင်းသား ၄ ယောက်တို့နှင့် ကျောင်းဝင် တံခါးမကြီးတွင် လှံအိပ်နေသော  
 နေရာသို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် တရားသူကြီးဦးရွှေဖုံးက ကျောင်းသားများ  
 အား ဆရာ ဆရာမများသွားရန် လမ်းဖြစ်နေတယ်။ လမ်းဖယ်ပေးပါဟု  
 ပြော၏။ ကျောင်းသားများက ကျွန်တော်တို့ အပေါ်သို့ တက်သွားကြပါ။  
 ကျွန်တော်တို့တော့ ဖယ်ပေးနိုင်ပါ။ အထက်လူကြီးများ၏ အမိန့်ကို နာခံ  
 နေရပါတယ်ဟု ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ ဘယ်သူ့အမိန့်လဲဟု မေး၏။ ဘွဲ့က  
 တောက်တားကောင်စီ၏ အမိန့်ကို နာခံနေရပါတယ်ဟု ကျောင်းသားများက  
 ဆိုသောအခါ ငါ့အမိန့်ကို မင်းတို့ ဝီဆန်သည့်အတွက် မင်းတို့ကို ငါဖမ်းတယ်။  
 မတရားသဖြင့် စုရုံးနေကြလို့ ဖမ်းတယ်ဟု ပြောကာ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးနှင့်  
 တိုက်ပိုင် အင်စပတ်တော်တို့၏ ဘက်သို့ လှည့်၍ ကိုင်း သူတို့ ၄ ယောက်ကို  
 ဖမ်းတော့ဟု ဆို၍ ထို ၄ ယောက်ကို ပုလိပ်အမှုထမ်းများက ဖမ်းဆီး၍  
 သွားကြောင်း။ ၎င်းတို့ ၄ ယောက်ကို ဖမ်း သွားလျှင် သွားချင်း နောက်ထပ်  
 သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား ၄ ယောက်တို့ ရောက်လာ ပြီးလျှင် လှံအိပ်ကြ  
 ပြန်ကြောင်း။ တရားသူကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ထို ၄ ယောက်ကို မေးမြန်း  
 ကြောင်း။ အထက်နည်းအတိုင်း ဖြေဆိုကြပြီး ဖမ်းဆီးသွားကြပြန်ကြောင်း။  
 ထိုအခါ ဘေးမှ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားကြီးငယ်များနှင့် မြို့ပေါ်မှ လူအချို့  
 တို့က အော်ဟစ် သြဘာပေးကြကြောင်း။

“ဒါမှ ဒို့ဗမာကျောင်းသားတွေကွ” ဟု ဘဝေက အော်လေ၏။ ပြည်မြို့မှ  
 လွန်ခဲ့သော သုံးရက်လောက်က အဖြစ်အပျက်ကို ရန်ကုန်မှနေ၍ ယနေ့မှ လက်စုပ်  
 တီးကာ အားလုံးသြဘာပေးကြလေ၏။

“ဟေ့ ဆက်ပါ” ဖေခင်က ဆက်ဖတ်ပြန်လေ၏။

တတိယအကြိမ် ကျောင်းသား ၆ ယောက်လာပြန်၏။ ၄ ယောက်သာ  
 လျှင် ထိုနေရာတွင် လှံအိပ်ရန် တာဝန်ရှိရာ ၂ ယောက်မှာ ပိုနေသဖြင့်  
 ထသွားရန် ဟန်ယူနေစဉ် တရားသူကြီးက ထိုလူငယ်ကလေးအား မသွားနဲ့၊  
 မသွားနဲ့ ပြန်နေဟု ဆို၍ ဆွဲထားသဖြင့် ပြန်၍ ထိုင်နေရကြောင်း။ ၎င်းတို့ ၆  
 ယောက်ကိုလည်း အထက်နည်းအတိုင်းပင် မေးမြန်း ဖမ်းဆီးသွား ပြန်ကြောင်း။

စတုတ္ထအကြိမ် ကျောင်းသား ၄ ယောက်တို့ လှံအိပ်ပြန်ရာ အထက်  
 ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



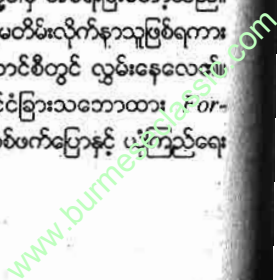
နည်း အတိုင်း တစ်ယောက်စီ မေးမြန်းပြီးသော် ဖမ်းသွားရာ စုစုပေါင်း ၁၈ ယောက်မျှ ဖြစ်ကြောင်း။ ပုလိပ်ဌာနသို့ သွားရောက်သေအခါ အဆိုပါ အဖမ်းခံ ရသော ကျောင်းသား ၁၈ ယောက်အနက် ၆ ယောက်တွဲ လိုအိပ်သော သပိတ် မောက်ကျောင်းသားများကို ပုန်မ ၁၄၅ အရ၊ ၄ ယောက်တွဲစီ လိုအိပ် နေကြသော သပိတ်မောက်ကျောင်းသားများကို အိန္ဒိယ ရာဇသတ်ပုန်မ ၂၉၁ အရ ဖမ်းဆီးတရားစွဲမည်ဟု ပြောလိုက်ကြောင်း။ ၎င်းနောက် သပိတ်မောက် ကျောင်းသားများကို အာမခံပေး၍ လွှတ်လိုက်ကြောင်း။

“ကိုလုဖေတို့ ကိုတင်မောင်တို့ ပြည်က ပြန်လာကြပြီလား”ဟု ဖေခင်က စာဖတ်ရာက ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“မလာကြသေးဘူး။ ဒီနေ့ရောက်မှာပဲ”ဟု ညှို့ထွန်းက ဖြေ၏။ သူတို့သည် နယ်သပိတ်များ အကြောင်းစုံကို သတင်းစာတွင် ဖတ်ကြ၊ ဆွေးနွေးကြ၏။ နယ်မှ ကျောင်းသားကလေးများ သတ္တိကောင်းမှုကို ချီးကျူးကြ၏။ သူတို့အကြောင်း ကြားပြီး အားတက်နေကြလေ၏။

ဘွဲ့ကြံကောက်တားကောင်စီ ရုံးခန်းမှာ ယခုအခါ မော်လမြိုင်စရပ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ သူတို့သည် မော်လမြိုင်စရပ်ပေါ်တွင် နေကြလေ၏။ ကိုနု၊ ကိုမြ၊ မစ္စတာ ဘနားဂျီစသော ခေါင်းဆောင်ကြီးများကား နယ်ထွက်ကာ တရားဟောနေကြ လေသည်။

ဘချစ်သည် ကျောင်းသားကြီးဖြစ်၍သာ နေရစ်ခဲ့ရသော်လည်း ဘာမျှ အလုပ်မရှိသဖြင့် ပျင်းလာလေ၏။ အိမ်ပြန်ချင်လာလေ၏။ ဘွဲ့ကြံကောက်တားကောင်စီ တွင် အလုပ်လုပ်စရာကား များ၏။ တာဝန်ကို ခွဲပေးသူ မရှိကြ။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူများ သည် အာဏာရှိသူမျှ၊ တာဝန်ရှိသူမျှကို သူတို့ လက်တွင် ထားချင်သည်ကတကြောင်း၊ ဘချစ်တို့ကဲ့သို့ နောက်မှနေ၍ လုပ်ကြသူများကို အရည်အချင်းမရှိဟု ထင်ကာ အာဏာ၊ တာဝန်များကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ မလွှဲပဲ့သည်ကတစ်ကြောင်း၊ တာဝန် ခွဲဝေလုပ်ကိုင်ကြမှ အရေးပါသည်ကို မသိသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြောင်း ကြောင့် ဘချစ်တို့ကဲ့သို့သော ကျောင်းသားများကို အာဏာလည်း မပေး၊ တာဝန် လည်း မလွှဲ၊ မည်သည့်ကိစ္စမဆို ကိုနု၊ ကိုမြ၊ ဘနားဂျီတို့ပါမှ အရေးပြီးတော့သည်။ တစ်ဖန် ကိုမြမှာ မစ္စတာဘနားဂျီ စေ့ဆော်သကဲ့သို့ တသွေမတိမ်းလိုက်နာသူဖြစ်ရကား ကိုနုနှင့် မစ္စတာဘနားဂျီသာလျှင် ဘွဲ့ကြံကောက်တားကောင်စီတွင် လွှမ်းမနေလေ၏။ တစ်ဖန် ကိုနုမှာ အားနာရေး၊ သနားရေး၊ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံခြားသဘောထား Foreign Policy ကဲ့သို့ မစ္စက်ဖက်ရေး၊ မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ တစ်ဖက်ပြောနှင့် ယုံကြည်ရေး





တို့ကို စည်းကမ်းကြီးစွာဖြင့် စောင့်စည်းနေသဖြင့် ဘျိုက်ကောက်တားကောင်စိတွင် မစွတာ ဘနားဂျီသည် အာဏာရှင်ဖြစ်နေလေ၏။ သူ့အား ညိုထွန်းတို့လူစုက ကန့်ကွက်လား၊ တိုက်လား၊ ခိုက်လားလုပ်ကြ၏။ အစည်းအဝေးတို့၌ အတိုက်အခံပြော ကြရသောအခါ ညိုထွန်းတစ်ယောက်သာ မစွတာဘနားဂျီ၏ အမှားနှင့် ပျော့တော့ တော့ဝါဒများကို ဖမ်းနိုင်၊ အတိုက်အခံပြောနိုင်၍ ကျန် သူ့လူများမှာ မဖမ်းနိုင်၊ မချေပနိုင် ဖြစ်နေလေ၏။

ဖေခင်သည် သတင်းစာဖတ်ပြီးလျှင် မီးဖိုတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

“ကဲ ကဲ မကျက်ကြသေးဘူးလား” ဟု ထမင်းချက်သူများအား မေးလိုက် လေ၏။

“ကျက်တော့မယ်၊ ခဏစောင့်အုံး” ဟု အောင်မြင်က ဟင်းအိုးပြင်နေသော ထမင်းချက်သမားကို စောင့်ကြည့်ရင်း ဖြေလေ၏။

“အိုင်ဆေး၊ ဘာတွေများ ချက်ထားသလဲ”

“ငယ်ကြော်တယ်၊ ဘဲဥချဉ်ရေ ချက်ပြီးပြီ၊ ဟောဒီမှာ ပဲဟင်းအိုး ပြင်နေတယ်၊ သိပ်နားရွက် မခတ်နဲ့၊ ဟိုမှာ ထိုင်နေ”

“ဆာလှပြီကွ” ဟု ပြောကာ ဖေခင်သည် ဒန်အိုးကြီးတစ်ခုကို လှန်လိုက် လေ၏။ ခရမ်းချဉ်သီးနိုင်နိုင် ဆီတဝင်းဝင်းဖြင့် ကုန်းနေ ပက်လက်လှန်နေသော ဘဲဥခြမ်းများကို တွေ့လေ၏။

“တို့စရာ ရှိရဲ့လား”

“မရှိဘူး၊ မဝယ်မိဘူး”

“ငါ သွားယူအုံးမယ်”

“မင်းယောက္ခမကြီး ပန်းဆိုင်ကိုလား”

“ဒါပေါ့၊ မင်းဆိုင်ရဲ့ မြောက်ဘက်နားက ဆိုင်ဟာလေ”

ဖေခင်သည် ထွက်သွားသည်။

ဘချစ်သည် ညိုထွန်းအား သူ့ရပ်ရွာသို့ ပြန်ချင်ကြောင်း ပြောလိုက်ရာ

“ဘာကြောင့်လဲကွ၊ လွမ်းလှပလား” ဟု ညိုထွန်းက မေးလေ၏။

“ငါ့မှာ လွမ်းစရာ အမေရယ် နှမကလေးတွေရယ် ရှိတာပဲ။ ဒီပြင်တော့ မရှိပါဘူး”

“မင်းက နှမကလေး လွမ်းနေသလား”

“ကိုယ်နှမ မလွမ်းဘဲ ရှိပါ့မလား” ဘချစ်ဖြေသံကို ကျော်သိန်း ကြားလိုက် ရာ ကျော်သိန်းက သွားဖုံးများ ပေါ်လာသည့်တိုင်အောင် ပြုံးပြီး

“မင်းနှမကို လွမ်းလို့ဖြင့် မပြန်ပါနဲ့ကွာ။ ဒီလိုလုပ် မင်းနှမကို ဒီကိုခေါ်လိုက်”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ငါနဲ့ အတူတူထား။ မင်းမှာလဲ အလွမ်းပြေရော၊ ငါ့မှာလဲ ဖာဖိုးသက်သာရော” ဟု နောက်လိုက်လေ၏။ ဘချစ်မှာ ရုတ်တရက် ဒေါပွသွားသော်လည်း သူငယ်ချင်း၏ ဓာတ်ကြောကို သိပြီးဖြစ်ရာ ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ငါအလုပ်ရှိမလားလို့ နေရစ်ခဲ့တာ၊ ခု ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ ပြန်တာကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ဟာ မပြန်ပါနဲ့အုံးကွာ။ အလုပ်တွေကတော့ ပြည့်လို့ပဲ။ ကိုနု ပြန်လာမှ အလုပ်တွေ ခွဲဖို့ ပြောရအုံးမယ်။ သူ့ဌာနနဲ့ သူ့တာဝန်အသီးသီးယူပြီး လုပ်သွားမှ ဖြစ်မှာ။ စက်ကထေရီရက် ရုံးလိုပေါ့။ မင်း အဲဒီကျတော့ အလုပ်လုပ်စရာတွေ မနိုင် အောင်တောင်ရမှာ” ညိုထွန်းက တားပြန်လေ၏။

ဘချစ်ကား တွေနေလေ၏။ ညိုထွန်းကို အားနာသဖြင့် မပြန်တော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်မိလေ၏။

“ဟေ့ ရပ်ကြအုံး၊ ထမင်းစားမယ်” ဟု အောင်မြင့်က လှမ်းပြောလိုက်မှ စကားပြောရပ်ကြပြီး ညိုထွန်းတို့သည် ထမင်းစားပွဲများ ခင်းကြလေ၏။ အချို့က သောက်ရေအိုး ရေထည့်ကြ၏။ အချို့က ထမင်းပန်းကန်ကို သယ်ယူကာ ချကြလေ၏။ ယခုမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများနှင့် တူနေတော့၏။ မကြာမီ ဖေခင် ပြန်လာလေ၏။ သူတွင် ဆလပ်ရွက်များ၊ နံနံမြိတ်များ ပါလာလေ၏။

“ဟေ့ ဖေခင်၊ ဒို့တစ်တွေတော့ ဆင်ဖြူတော်မိုးပြီး ကြံစုပ်ကြရတော့ တာပဲကွ” ဟု ဘဋေက ပြောလိုက်ရာ ကျော်သိန်းက

“အိုတယ်သာဆိုရ၊ အပျိုကရှုံးပြန်၊ နဂိုလှသုံးပန်၊ ထုံးစံတော်ခေလှ၊ ကညာများ မှုဆိုတာတောင်၊ သူလိုဟာ မုန်းဖြင့်မတွေ့ တူတယ် တယ် တဲ့တယ် တောင်” ဟု သီဆိုပြီး ထမင်းစားပွဲတွင် အရင်ဆုံး ထိုင်လေ၏။

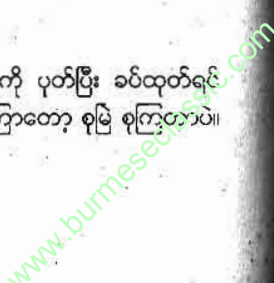
“သရေခေတ် ပြည့်ဌာနီမှာ၊ ဗေဒါရီတခန်း၊ ဝေသာလီကြငန်းမတော့၊ နန်းခြောက်ဆက်သာမာ၊ ကြက်တောင်ပြန် စကျပြတ်လိုပဲ၊ တစ်ခုလပ် ကောင်းလေ သည့်တာ၊ တခုလပ်မာယာဆောင်လျှင်၊ ကညာတောင်သာဘူးကွယ်လေး” ကျော်သိန်း သည် ဆိုပြီးလျှင် ပြီးချင်း ဘဲဥများကို ခပ်ကာ သူ့ပန်းကန်တွင် ထည့်လေ၏။ ဖေခင်က ပြုံးပြီး

“ဟေ့ကောင် တစ်ခုလပ်အကြောင်းတော့ မထည့်ပါနဲ့ကွာ၊ မိန်းမဆိုတာ ရေထဲက မှော်တွေလိုပဲ”

“ရှင်းစမ်းပါအုံး”

“ရေကန်မှာ မှော်တွေပြည့်နေရင်၊ ဘုံဘုံနဲ့ ရေကို ပုတ်ပြီး ခပ်ထုတ်ရင် ခဏ ဘေးကြဲသွားတယ် မဟုတ်လား။ နောက် ခဏလေးကြာတော့ စုမြ စုကြဲတာပဲ။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မိန်းမဟာ မှော်လို့မို့ ကိုယ်တစ်ခုလပ်လဲ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

ဝါးကနဲ ရယ်ကြလေ၏။

“ခုဘဝထဲက သစ္စာတရားတွေ ဟောနေတဲ့ နှမပေးတော့ ဘုရားဖြစ်ရင် ဟောစရာ မကျန်ဘဲနေပါလိမ့်မယ်” ကျော်သိန်းက ထမင်းစားရင် တွေးလုံးသော အသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“ကျော်သိန်း မင်းဆိုတဲ့ သီချင်းထက် ဆီလျော်တာရှိသေးတယ်ကွ၊ တစ်ခုလပ် ပန်းသည်အိုကို နန်းပျိုမယ် ထင်၍ ဆုတာဟာလေ၊ အဲဒါဆိုလိုက်ပါ” ဟု ညိုထွန်းက ပြောလိုက်ရာ ဖေခင်၏ အကြောင်းကို တွေးမိပြီး အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လေ၏။

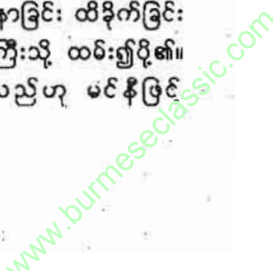
သူတို့ စားပြီးခါနီးတွင် တင်မောင်နှင့် လှဖေတို့ ပြန်ရောက်လာကြလေ၏။ အားလုံးသည် သူတို့ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ပျော်ရွှင်သွားကြလေ၏။ ဟိုဟိုသည်သည် မေမြန်းကြလေ၏။ နောက် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ထမင်းစားပွဲများ ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် မြိန်မြိန်ရုက်ရုက် စားသောက်နေကြသောအခါ ဘေးက ဝိုင်းတိုင်ကြပြီး လိုသည်ကို ပေးကမ်းနေကြလေ၏။ တင်မောင်က ဆလပ်ရွက်ကို ငဝ်ကြော်နှင့် ထာပနာ၍ လိပ်ပြီး ထမင်းတွင် မြှုပ်ရင်း

“ဟေ့ ကျော်သိန်း၊ ဟိုလွယ်အိတ်ယူခဲ့စမ်း” ဟု ပြောလျှင် ကျော်သိန်းသည် တိုင်တွင် ချိတ်ထားသော တင်မောင်၏ လွယ်အိတ်ကို ယူပေးလေ၏။ တင်မောင်သည် စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြီး ညိုထွန်းအား ပေးလေ၏။ အားလုံး စာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြလေသည်။

“ကိုင်း ဖတ်ပြမယ်။ နားထောင်ကြ”

“မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့ အရှေ့ဘက် ကျောင်းဝင်ပေါက်တွင် နံနက် ၄ နာရီမှစ၍ လုံအိပ်နေရာ စုံထောက်အင်စပတ်တော် စောစိန်မုန်(ဘီအေ) ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ကျော်ဖြတ် ဝင်လာ၏။ ကျောင်းသားများကို စက်ဘီးပျောက်လျှင် မင်းတို့တာဝန်ဟု ပြောသေး ၏။ ဆရာကြီးအိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် တစ်ဖန်ပြန်၍ စက်ဘီးပေါ်တွင် ထားခဲ့သော ဖိုင်တွဲကို ပြန်ယူသဖြင့် အထွက်အဝင် နှစ်ခါနင်းရပြန်၏။ ပြီးလျှင် အထွက် တစ်ခါနင်း၊ ပေါင်းလေးခါ နင်းသဖြင့် လှထွန်း၊ ကျော်သန်း၊ မောင်မောင်ကြည့်၊ အေးငွေ စသော ကျောင်းသားတို့မှာ လက်၊ ရင်ဘတ်၊ ပေါင် စသည်တို့တွင် နာခြင်း ထိခိုက်ခြင်း ခံရလေသည်။ ၎င်းတို့ကို ကျန်ကျောင်းသားများက ဆေးရုံကြီးသို့ ထမ်း၍ပို့၏။ ဆရာဝန်က ချက်ချင်းစစ်ပြီးလျှင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်သည်ဟု မင်နီဖြင့်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ရေးမှတ်၏။

နောက်တစ်နေ့ ၁၉၊ ၂၊ ၃၆ တွင် ကျောင်းသားများ ပစ်ကက်လုပ်ရာ ကျောင်းအုပ် ကြီးသည် ဒီဒီအလုပ်မဟုတ်သော ပုလိပ်အကူအညီကို တောင်းခြင်းဖြင့် သပိတ်လုပ်ငန်းကို ဖျက်ဆီးရန် ကြိုးစားလေသည်။ နံနက် ၆ နာရီအချိန်တွင် ကျောင်းသားကလေးများ လှုံ့ဆီပ် သော နေရာသို့ နံပတ်တုတ်များ ကိုင်ဆောင်လာသော အမှုထမ်း ၁၂ ယောက်လောက် ရောက်လာကြကုန်၏။ ထိုနေ့အတွက် ဆရာကြီးက မိဘများအား ဒီဒီတို့ သားသမီးများကို ဆက်ဆက်လွှတ်ရန်အကြောင်း၊ သပိတ် အနောက်အယုတ် လွတ်မြောက်ရန် အထူးစီမံ ထားကြောင်းနှင့် ကြေငြာထားသဖြင့် ကျောင်းသားများဘက်မှလည်း ကျောင်းဝန်နှင့် သံကြိုး တန်းများကို ကျော်ဖြတ်၍ ဝင်နိုင်သည်မှအပ အခြားနေရာများတွင် ခွေးတိုး၍ သွားနိုင် လောက်အောင် နေရာမရှိ စေရန် စီမံထားရကား ရောက်လာသော ဆရာ ဆရာမများနှင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အနည်းငယ်မျှတို့မှာ စိတ်ပျက်လက် လျော့ကြရ၏။(တပေါင်းလဖြစ်သဖြင့် နံနက် စောစောတွင် အထူးချမ်းအေး လှပြီးလျှင် နေထွက်သည်မှစ၍ တဖြည်းဖြည်း ပူပြင်း လာသဖြင့် ကျောင်းသား များ ဒုက္ခရောက်ကြရင်း နှာစေး ခေါင်းကိုက်အသံဝင်ကြ သည်မှာ အများပင်) မြို့၊ဒီမြို့၊ဖများမှာ 'ကျောင်းသားများအား ပုလိပ်များ နှိပ်စက်တော့ မည်' ဟူသော သတင်းကို ကြားရသဖြင့် နေရာသို့ ချက်ချင်း ရောက်လာ ကြကုန်၏။ သူတို့၏ အကူအညီဖြင့် အမိုးကလေးရကြ၏။ မုန့်ပဲသွားရည်စာ အနည်းငယ်ကို စားကြရ၏။

“ကဲ ဒို့ဗမာတွေကတော့ ဟန်ပါတယ်။ အရေးကြီးတော့ သွေးနီးရာဆိုတာမို့ ကျွန်တော်တို့ ခွန်အားရှိတာပေါ့” ဟု ညိုထွန်းက ပြောလိုက်ရာ ထမင်းစားဆဲရှိသေးသော တင်မောင်က

“ဟာ မြို့သူမြို့သားတွေ ကူညီတာတော့ ဘာမှမပြောနဲ့တော့။ အင်မတန် အားရစရာကောင်းတယ်။ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါရဲ့။ ပြည်မှာများ ဈေးကြီးထဲမှာ မိန်းမတွေ ကတောင် စိတ်လက်မာန်ပါ ကူကြတာပဲ။ အင်မတန် အားကျကြတယ်။ စားဖို့ သောက်ဖို့ ဘာမှမပူရဘူး။ တချို့လူကြီးတွေက ပျော့တော့တော့ လုပ်နေရင် အဲဒီ မိန်းမကြီးတွေကပဲ ဝိုင်းဆူကြတာ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ညိုထွန်းက ပြည် ကျောင်းသားများ၏ အစီရင်ခံစာကို ဆက်ဖတ်ပြန်လေ၏။ နောက်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား

၃၀၅

“တရားသဖြင့် ငြိမ်သက်သွာ စုရုံး ဆန္ဒပြုအဓိဋ္ဌာန်လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက် နေကြသော အဆိပ်ကင်းခဲ့သော ကျောင်းသားငယ်များကို ခရစ်ခါး တောင်းကျိုက် ဖမ်းသည့်နယ်

“တယ်ဟုတ်တဲ့ ဥပမာ”

“ပုဒ်မ ၁၁၄ အရ ဖမ်းဆီးလေသည်။ တံခါးမကြီးတွင် ကျောင်းသား သုံးဆယ်မျှ လှုံ့ဆိပ်နေရာ ၎င်းတို့၏ အကြီးမှူးလုပ်သူ သပိတ်ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် ဖြစ်သူ မောင်ထွန်းရှိန်ဆိုသူမှာ ရှေ့ဆုံးမှ လှုံ့ဆိပ်နေသဖြင့် ပုလိပ်များက တိရစ္ဆာန် များကို ပြုသကဲ့ သို့ ခြေနင်း လက်တို့မှ ကိုင်တွယ် ဆွဲငင်ပြုသည်ကို ခံရလေသည်။ အခြားကျောင်းသား များကိုလည်း ဤသို့ ပြုမည်ရှိရာ

“ကျောင်းသားကလေးတွေ လုပ်ရတာ ဒို့တစ်တွေ ဒီမှာလုပ်ရတာထက် ခက်သေးတယ်” ဟု ဖေခင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ဘဋွေက အားလျှားမှောက် လှုံ့လိုက်ရင်း

“ဒီလောက်ညှဉ်းနေကြတာ၊ နှိပ်ကွပ်ကြတာ ကျောင်းသားကလေးတွေဟာ စိတ်မပျက်ကြဘူး” ဟု အံ့သြလိုက်လေ၏။

“သတ္တိလဲ ပိုရှိတယ်၊ ဒို့ဆီကလူတွေထက် စွန့်စားရဲတယ်”

“ဒို့ဗမာပြည်ရဲ့ ထုံးစံကြီးဖြစ်နေပါပြီ”

“အာမခံယူရန် ငြင်းဆို ကြလေ၏။ ၉ နှစ်ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်က ထောင်ထမင်းကို စားပြီး ထောင်ထဲမှာ နေရရင် သပိတ်ကိစ္စ တွေလဲ အောင်မယ်၊ မြို့မိမြို့ဖတွေလဲ သိပ်ပြီး ဒို့အတွက် ခုကွရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာမှ မယူကြနဲ့ဟေ့ဟု ရဲရင့်စွာ ပြောကြားလေသည်။ သို့သော် စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့မှ လူကြီးများကို ငိုညှာသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းသားငယ်များ၏ ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်မည် စိုးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ များက အာမခံယူခြင်းကို သဘောတူလိုက်ကြလေသည်”

“ကဲ ဒီသတင်းတွေကတော့ ကိုယ်တို့ ဘျိုက်ကောက်တား မူလက်တင် ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

သတင်းမှာ ထည့်မှပဲ”ဟု ညှိထွန်းက ပြောလိုက်ရာ

“ခေါင်းကြီးက ကော်မင့် Comment လုပ်လိုက်ပါအုံး”ဟု တင်မောင်က တိုက်တွန်းလိုက်လေ၏။

(၂၆)

ညှိထွန်းသည် သပိတ်မှောက်စမှ ယနေ့တိုင် အအိပ်မှန်မှန် မအိပ်ရ၊ အစားမှန်မှန် မစားရ။ တစ်နေ့မှ မျမ်းမျှ သုံးနာရီမျှသာ အိပ်ရ၍ မနားတမ်း အလုပ်လုပ် နေရလေသည်။ သို့ကြောင့် သူ့မှာ တဖြည်းဖြည်း ပိန်လာရာ အားမှာ လွန်စွာ ဆုတ်လာလေသည်။ မခုအခါ ရပ်ဝေးလည်း မသွားနိုင် နယ်သို့ တရားဟောလည်း မထွက်နိုင်သဖြင့် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်တွင်ပင် နေရလေ၏။

ဤတွင်လည်း အနားမနေ။ နယ်သပိတ်များနှင့် စာပေးစာယူ ဆက်သွယ် ရေး၊ သတင်းစာများတွင် ဆောင်းပါးရေး၊ သပိတ်အကြောင်း ရေးသားသော သပိတ် မှောက်စာတမ်း(ဘျှိုက်ကောက်တာ၊ ဗူလက်တင်)ကို ထုတ်ဝေရေးဖြင့် မလည်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။ စာရေးလိုက်ရသည်မှာလည်း လက်ပြင်များ အောင့်နေ၍ လက်ပြင်တွင် အနာပင် ပေါက်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာလေ၏။ သတင်းစာတိုက်များ၊ စာပုံနှိပ်တိုက် များသို့လည်း နေ့စဉ် အခေါက်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် သွားနေရလေသည်။

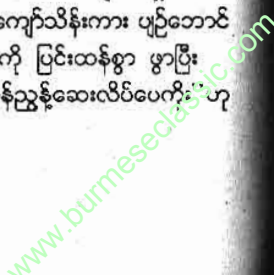
စာတမ်းကို တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ် စိုးထွန်း၊ ညိုမြတို့၏ အကူအညီဖြင့် သပိတ်မှောက်စဉ် နိုင်နင်းစွာ ထုတ်ဝေနိုင်လေ၏။ သူက ခေါင်းကြီးများ၊ ဆောင်းပါးများကို ရေး၍ စိုးထွန်းက သတင်းပေါင်းချုပ်ကို ထည့်လေသည်။ ညိုမြက လိပ်စာများကို ကိုယ်တိုင်ရေး၍ နယ်များသို့ စာတမ်းများကို ပို့ရလေသည်။ ပရများကို တစ်လှည့်စီဖတ်ကြလေသည်။

ယနေ့တွင် ညှိထွန်းသည် အထူးသဖြင့် မော၏။ ညှိထွန်းမှာ ကြမ်းပြင်တွင် အလျားမှောက်လျက် စာရေးနေလေသည်။ ညိုမြလည်း အလျားမှောက်လျက် အိပ်ပြီး ခြေနှစ်ချောင်းကို ထောင်ထားလေသည်။ ညိုမြ၏ ဘယ်ဘက်လက်တွင် ဆေးပေါ့လိပ် တိုကို ကိုင်ထားလျက် တစ်ဖက်တွင်ကား ဖောင်တိန်ကိုင်၍ ပရခြစ်နေလေသည်။ သူကား တိုးတိုးဖတ်ကာ ပြင်သည်မဟုတ်။ အော်ဖတ်ကာ ပြင်လျက်ရှိ၏။

စိုးထွန်းကား သက္ကလပ်စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံကာ အိပ်လျက် ရှိလေ၏။ တင်မောင်၊ ဘဌေ၊ ဖေခင်တို့လည်း အိပ်လျက်ရှိလေပြီ။ ကျော်သိန်းကား ပျဉ်ဘောင် တွင်မှီကာ စာဖတ်လျက် ရှိလေ၏။ ညိုမြက ဆေးလိပ်ကို ပြင်းထန်စွာ ဖွာပြီး

“အီး ဖင်ထိအောင် ကောင်းထားသော မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ပေကိုး”ဟု

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ပြောလိုက်လေ၏။ ငြိမ်နေသော ဇရပ်မှာ သူ့အသံဖြင့် လိုဏ်သံ ပေါက်သွားလေ၏။ သူသည် ဆေးလိပ်အစီခံကို ကြည့်ပြီး ဆေးလိပ်တိုကို လှည့်နေလေ၏။

“ဟဲ့ ခွေးကောင် မအူနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်နေ” ဟု ကျော်သိန်းက အမိန့်ထုတ် လိုက်လေ၏။

“သဲမြညှာ ခွဲရမှာ တဖေကြပ်ပါဘိ၊ ကဲ သွားရောဟ” ဟု ညိုမြသည် ညည်းညူပြီး ဆေးလိပ်တိုကို ထွေးခံတွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ နောက် ဖတ်ကာ စာပြင်နေလေ၏။

“စစ်ကိုင်းသပိတ်မှာ မန္တလေးမှ ကျောင်းသားများ ၆၀ လောက်နှင့် စစ်ကိုင်းက လူ ၄-၅ ယောက်လောက် ပစ်ကက်လုပ်ရန် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ စီတန်း၍ ဝင်စဉ် ကျောင်းအုပ်ဒေါင်းက မင်း ငါ့ကျောင်းထဲ မဝင်နဲ့ အခု ထွက်သွားလိုက်ပါဟု ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ဆုံးက ချီတက်လာသူ အထက်မြန်မာပြည် သပိတ်မှောက်ကောင်စီ အမှုဆောင် ကိုဗဟိန်း၏ ဘယ်ဘက်ပါးကို တအားလွှဲ၍ ရိုက်လိုက်ရာ ကိုဗဟိန်းမှာ မဟန်နိုင်ဘဲ ပုံလျက် လဲကျသွားလေသည်။ ဒဏ်ရာမှာ အတော်ပြင်းသဖြင့် ၄-၅ ရက်ကြာ မျှ နားပင်းနေလေသည်။ ပါးရိုက်သည်နှင့် မကျေနပ်သေးဘဲ လက်ကိုင်တုတ်ကြီးနှင့် တအားလွှဲ၍ ၄-၅ ချက်မျှ လဲနေသူကို ဆက်၍ ရိုက်ပြန်၏။”

“မစ္စတာဒေါင်းက တယ်ရက်စက်ပါလား” ဟု ကျော်သိန်းက စာမျက်နှာသစ် ကိုလှန်ရင်း ကြားထိုးလိုက်လေ၏။

“ရက်စက်တာတော့ မပြောနဲ့ မွန်းသိန်းရာ”

“ဘော်ဒါကျောင်းသားများလည်း ထိုအခိုက်တွင် အခြားကျောင်းသား များကို တစ်လံမျှရည်သည့် စကောက်တုတ်ကြီးများနှင့် ဝင်ရောက်၍ ရိုက်နှက် ကြပြန်ရာ ကျောင်းသားအားလုံးလိုလို အရိုက်ခံရလေသည်။ ကိုပုဆိုသူ မန္တလေး ကျောင်းသား တစ်ဦးမှာ ပထမတစ်ချက် အရိုက်ခံရသည့်တွင် နာကျင်လှသဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာရင်း ပြေးရာ တုတ်ကိုင်ထားသူ ဘော်ဒါကျောင်းသားတစ်ဦးဆီသို့ ပြေးမိလျက်သား ဖြစ်နေ၍ ထိုသူက ဆီးရိုက်ပြန်ရာ ပြန်လှည့်အပြေးတွင် အခြား ၂ ဦး ၃ ဦးက ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ပြန်သဖြင့် ပုံလျက်သား ကျသွားလေ သည်”



“ဘယ်နာကြောင့် ဒီဘော်ဒါ ကျောင်းသားကလေးတွေ ရန်သူဘက်က ဝင်ပြီး ဖိုက်နေပါလိမ့်မလဲ။ သူတို့ကပဲ ရိုက်သေးဆိုပါကလား” ဟု ညိုမြက မေးလိုက်ရာ ညိုထွန်းက ရေးနေသော ကလောင်ကို ချထားပြီး

“မသိလို့ လုပ်ကြတာပေါ့။ သူတို့က မျက်မှန်စိမ်း မဖြုတ်ရသေးတဲ့ မြင်း။ ကိုယ်တို့က မျက်မှန်စိမ်းဖြုတ်ထားတဲ့ မြင်း။ မြက်ခြောက်ကို ကျွေးတာကတော့ အတူတူပါပဲ။ အမြင်ကျတော့ ကွာကြတာပေါ့။ သူတို့ဟာလဲ ကျောင်းသား။ ဒီလဲ ကျောင်းသား။ သူတို့မှာလဲ ဒီဆိုးဝါးတဲ့ ပညာရေးစနစ်ကြီးရဲ့ အကြိတ်အချို့ ခံနေရတာပဲ။ တစ်နေ့ကျတော့ ဒီသီသလို သူတို့လဲ သိလာကြမှာပေါ့။ ဒီသင်ရတဲ့ ပညာရေးဟာ ကျွန်စိတ် ကျေးစိတ် ပေါက်စေရင် သူတို့လဲ ပေါက်စေတာပေါ့။ ဒီသင်ရတဲ့ ပညာရေး ဟာ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်စေရင် သူတို့လဲ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်စေတာပေါ့။ ကပ်လို့ ယပ်လို့ သစ္စာတော်စောင့်သိလို့ အလုပ်ရရင် နည်းနည်းပေါ့။ ခဏပေါ့။ ဒီအထက်တန်း ပညာ သင်ကြားရေးဟာ စရိတ်ကြီးလို့ ဆင်ရဲသားတွေ မသင်နိုင်ရင် သူတို့ထဲက ဆင်းရဲသားတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အလိုတော်ရိနေနေ အထက်တန်းပညာ မသင်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါတွေကို သူတို့ မသိသေးလို့ သပိတ်မှောက်သူတွေကို ရန်မူတာပဲ” ဟု ညိုထွန်းက တတွတ်တွတ် ပြောနေလေ၏။

ညိုမြသည် ဆက်ဖတ်ပြန်လေ၏။

“မန္တလေး ဗုဒ္ဓဘာသာအထက်တန်းကျောင်းတွင်မူ လုံ့၍ အိပ်နေသော ကျောင်းသားများပေါ်သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ် ဆရာမ ၄-၅ ယောက်က ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးဘသန်း၏ အမိန့်အရ ကျော်လွှားကြလေသည် မန္တလေး ကယ်လီကျောင်းတွင် လုံ့အိပ်နေသော ကျောင်းသားများကို လည်း ကျောင်းအုပ်ကတော် မျက်နှာဖြူမကြီးက မိမိမောင်းလာသော ကားကို စက်ကုန်မောင်း၍ ဝင်တိုက်မည်ပြု၏။ အနားကပ်မှ ဘရိတ်နင်း၍ အုပ်လိုက်ရာ မောင်တင်ဦးဆိုသူ ကျောင်းသားကလေးမှာ လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရသွားလေသည်”

“ဟေ့ ညိုမြ၊ ဒါတွေ အကျယ်ချဲ့တည့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဖတ်သူတွေ စိတ်နာကြအောင်လား”

“ဒါပေါ့၊ စိတ်နာမှ စိတ်ပါကြမှာ။ စိတ်ပါမှ ဇွဲရှိမှာ။ ဇွဲရှိမှ ဒီအရေးအောင်မှာ”

“အေး၊ ထည့်ပေါ့ကွာ၊ ငါလည်းတစ်ခု ထည့်လိုက်ချင်သေးတယ်”

“ဘာထည့်မလို့လဲ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



သပိတ်မောက်ကျောင်းသား

၃၀၉

“သပိတ်မောက်သူ ကျောင်းသူမလေးများရဲ့ မှတ်စုစာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်ချက် ဆိုပြီး ရေးလိုက်မယ်”

“နမူနာ ပြစမ်းပါအုံး”

သပိတ်မောက်သူ မေမေသန်း၏ မှတ်စု  
အချစ်နှင့် ပတ်သက်သော လက္ခဏာများ  
အဝါရောင် ငြင်းပယ်လိုက်သည်။  
အနီရောင်မုန်းသည်။  
အဖြာရောင် သစ္စာရှိပါသည်။

“ထည့်ရင် တိုတိုထည့်ကွ၊ ဒီလိုမှတ်စု မင်း ဘယ်ကတွေ့သလဲ”ဟု ကျော်သိန်းက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလေ၏။

“ကျောင်းသူ ဘောဘီဦးဆီက ရာဇဝင်မှတ်စု ငှားကြည့်တော့ နောက်မှာ တွေ့တာမောင်၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်၊ အမျိုးသားအလံလုပ်ဖို့ အကြံပေးပါလားကွ”

ညိုထွန်းကား အမျိုးသားတက္ကသိုလ် တည်ထောင်ရန် လိုကြောင်း ဆောင်းပါးရေးနေလေ၏။ ညိုမြသည် ရယ်စရာမှတ်စုများ ရေးနေသည်။ နာမီပြန် တစ်ချက်ထိုးသောအခါ ကျော်သိန်း အိပ်လေ၏။ နောက်မကြာမီ ညိုမြ အိပ်ပြန်လေ၏။

ညိုထွန်းကား လက်လည်း ညောင်းလှပြီ။ မျက်စိလည်း စပ်လှလေပြီ။

တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ညိုထွန်းနား၌ ခပ်ဝေးဝေး မီးရထား ခုတ်သကဲ့သို့ အသံကြီးကို ကြားနေလေ၏။ တခါတရံ ပရစ်မြည်သံတို့သည် တဖီဖီ အော်လာလေ၏။ သူ့ခြစ်နေသော ကလောင်တံမှ တဂျစ်ဂျစ် ကြားနေလေ၏။ ကလောင်ကိုင်ထားသော လက်မှာမူ သံပတ်နှင့် သွားနေသော ကစားစရာ မော်တော် ကားကလေးလို သွားနေလေ၏။

နှစ်ချက်ထိုးလာလေပြီ။ ညိုထွန်း၏ ခေါင်းမှာ လေးလာလေ၏။ ရေအငုတ် လွန်သွားသူကဲ့သို့ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာလေ၏။ သို့သော် ဆောင်းပါးက မပြီးသေး။

နောက် လက်ရေးကလေးများမှာ အထိုးအပင့် အဆွဲအကောက် မမှန်

တော့ဘဲ ပဲပင်ပေါက်လို ဖြစ်လာလေ၏။

နောက် အူး ဟူ ဟူ ဆိုသော အသံကြီးသည် သူ့နားတွင်း၌ ရပ်သွားပြီး သူ့ကလောင်သည် စာရွက်ပေါ်တွင် ဂျိုးခနဲ လျှောသွားလေ၏။ ခေါင်းသည်လည်း ဘယ်ဘက်လက်ပေါ်တွင် ငိုက်ဆိုက်ကျသွားလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





မော်လမြိုင်ရေပ်၏ အပြင်တွင်ကား မှောင်အတိကျနေလေ၏။ လေကလေး မှာ မြူးနေသဖြင့် နောက်ဖေးအိမ်သာအမိုးကို သဘောရွက်များ ပုတ်ခတ်နေကြလေ၏။

(၂၇)

ကျော်သိန်းထံသို့ သူ့ဦးလေးထံမှ စာလာလေ၏။ သူ့ဦးလေးက သူ့အား သပိတ်မှောက်သည့်အတွက် အပြစ်များစွာဆိုပြီး 'မင့်ကို ပိုက်ဆံ မပို့နိုင်ဘူး။ ကျောင်းလဲ ထပ်မထားနိုင်ဘူး။ ထားရင် အဆိပ်ပင် ရေလောင်းသလို ရှိမှာဘဲ' စသည်ဖြင့် ကျော်သိန်းကို ပစ်ပယ်လေ၏။ ကျော်သိန်းတွင် ငွေကြေး ကြပ်တည်းလှပြီဖြစ်၍ သူ့ စိန်လက်စွပ်ကလေး ပေါင်ရလေ၏။ ကျော်သိန်းမှာ သူ့တွင်ရှိက လွန်စွာ ရက်ရောသူ ဖြစ်သဖြင့် စိန်လက်စွပ်မှ ပေါ်လာသော ငွေသည်လည်း ခဏတွင်ပင် ကုန်လေ၏။

ငွေကြေးကြပ်တည်းနေသဖြင့် အတော်စိတ်ရှုပ်နေခိုက် ဘီလပ်သို့ အခွင့်နှင့် ရောက်နေသော သူ့ဆရာတစ်ဦးက သူ့ဆီရေးသော စာကို သူ့တွေ့သောအခါ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်လေ၏။ ဆရာက စာကို ကောင်းစွာ လေ့ကျက်ရန်၊ ရှေ့နှစ် သူ့ပြန် လာက သူ့ကို ကျကျနန ကူညီပြသမည့်အကြောင်း၊ အိုင်စီအက် စာမေးပွဲအောင်အောင် သူက ပါရမီဖြည့်မည်ဖြစ်ကြောင်းများကို ရေးသားလေသည်။

“ငါ ကျောင်းမှာသာဆိုရင် သေချာပေါက် စာကြည့်ဖြစ်မှာဘဲ။ စာကြည့်လို့ ပထမတန်းဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ရင် အိုင်စီအက်တန်းနေတာဘဲ” ဟု တွေးမိကာ ကျော်သိန်း သည် သူ့တွင် နှစ်နာသည့်အကျိုးကို နှမြောမိလေ၏။

“ငါ့အိမ်ကလဲ အခက်ပဲ။ ခုလိုသာဆိုရင် ငါ့ကို ပစ်ထားတော့မှာဘဲ” ဟု သူသည် အားငယ်ပြန်လေသည်။ သူ့ အဖေ၊ သူ့နမများ ဆင်းရဲသည်ကို တွေးပြီး သနားပြန်လေသည်။

‘ငါမှ သူတို့ကို မလုပ်ကျွေး မစောင်မရင် သူတို့ အခက်ဘဲ။ သူတို့ဟာ ငါ့ကို အားကိုးနေကြရှာတာ၊ ငါ ဒီသပိတ်သာ မမှောက်ဖြစ်ရင် အစစအရာရာမှာ နေရာကျမှာ။ ခုတော့ ငါခက်ပြီ’ ဟု သပိတ်မှောက်သည်ကို ပထမဆုံး စိတ်နာသလို ရှိမိလေ၏။

ဘချစ်၏ မိခင်ကြီးကား သားကို ထွေထွေရာရာ မဆူပူ။ ‘မင်းလဲ ငယ်တဲ့ အရွယ်မဟုတ်တော့လို့ အမေတို့ ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ မင်းဘာသာမင်း စဉ်းစားပေ တော့။ အမေတို့ ဘယ်လို ဘယ်လိုပန်းတယ်၊ မင့်နမတွေ၊ မင့်ညီတွေ ဘယ် ထောက်ပံ့ဘို့ မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ အသိသားပဲ’ ဟုသာ စာရေးပြော၏။ တောင်းသော ငွေလည်း ပို့၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

'ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ တာဝန်တွေ တယ်ကြီးပါကလား။ ငါစာမေးပွဲ မအောင်ရင် သူတို့ ကြပ်ကြတော့မယ်' ဟု တမျှော်တခေါ်ကြီးတွေက မိဘရေး။ ညီ၊ ညီမတို့အရေး အတွက် အပူပွားနေလေ၏။

'ငါတို့ကမှ ရွပ်ရွပ်ခွံ့ခွံ့ သပိတ်မောက်ကိစ္စကို မဆောင်ရွက်ရင် ဘယ်သူ လုပ်အုံးမလဲ' ဟု သပိတ်သွေး တိုးလာပြန်သောအခါ ဘချစ်မှာ အစဉ်းစားရ ကြပ်နေပြန်လေ၏။

'ဒို့တောင်းဆိုချက်တွေ ကျေနပ်လောက်အောင်ရပြီး သပိတ်လှန်ပါစေဗျာ' ဟု ဘချစ်က အဖန်ဖန် ဆုတောင်းမိလေ၏။

ကိုမြကား မူလကလည်း သပိတ်မမောက်လိုခဲ့။ ယခု မောက်နေဆဲတွင် လည်း ကျောင်းသို့ ခြေတစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် အနစ်နာ လုံးလုံးမခံလို။ ကျောင်းပြန်ရလျှင် သူ့ထံသို့ လာလတ္တံ့သော တောက်ပြောင်သည့် ဘဝသစ်ကိုသာ မြင်နေမိ၏။

စိုးထွန်းကား မျိုးချစ်စိတ်ရှိ၏။ တိုင်ရေးပြည်ရေး ဆောင်ရွက်လို၏။ သို့သော် ဘီအေဆိုသော ဘွဲ့ကလေးကို လိုချင်သေး၏။ တိုင်းရေးပြည်ရေးလိုက်ရာ၌ ဝမ်းရေး ရှာဖွဲ့ ရှေ့နေလုပ်ရန် ဘီအယ်ကိုလည်းအောင်ချင်သေး၏။ ထို့ကြောင့် သပိတ်လှန်ရန် ကိုပင် လိုလားနေလေ၏။

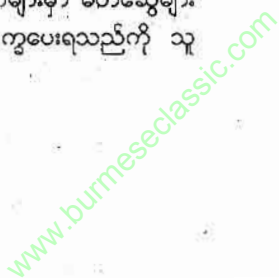
သို့ဖြင့် ဧပြီလလောက်တွင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များထံမှ ကျောင်းပြန် ဝင်ချင်၍ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ဆင်ခြေအမျိုးမျိုး ရှိလေ၏။

အိမ်သို့ ပြန်ကြသော နောက်လိုက် ကျောင်းသားငယ်အချို့မှာ မိဘများက ဖျက်ဆီးကြသဖြင့် သပိတ်လှန်ရန် သဘောသက်ဝင်လာကြ၏။ အောက်ကျောင်း ကလေးများမှ ကျောင်းသားများ စိတ်ကြွလာကြသလောက် အထက်ကျောင်းဟု ဆိုရသော ဤတက္ကသိုလ်ကျောင်းမှ သပိတ်မောက် ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့သည် စိတ်ကျ၍ နေလေပြီ။

မစ္စတာဘနားဂျီကား ခပ်ပျော့ပျော့ ဝါဒကို ကြိုက်၏။ မစ္စန့်စားရ ဒုက္ခ မခံရတည်းသော လမ်းကို လိုက်၏။ ဆိုင်ရာအရာရှိကြီးများနှင့် အရေးဆိုကာ ကျောင်းသားများ၏ တောင်းဆိုချက် အနည်းငယ်ရလျှင် လက်လျှော့ပေးကာ သပိတ် လှန်လိုသည်။

ထို့ပြင် မစ္စတာဘနားဂျီသည် အစိုးရ အရာရှိကြီးများက သူ့အား မုန်းမည်၊ နှလုံးနာမည်ကို ကြောက်၏။ ပညာရေးဝန်ကြီးနှင့် သူတို့ မိဘများမှာ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သဖြင့် သပိတ်မောက်ခြင်းဖြင့် ပညာရေးဝန်ကြီးအား ဒုက္ခပေးရသည်ကို သူ အားနာနေလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မစ္စတာ ဘနားဂျီတို့မှာ သပိတ်မှောက်ပြီး၍ မကြာမီပင် တောင်းဆိုရသမျှနှင့် ကျောင်းပြန်ဝင်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိလေ၏။ မစ္စတာ ဘနားဂျီသည် ပညာရေးဘက် အရာရှိများနှင့် ညှိနှိုင်း ဖြေရှင်း အရေးဆိုနေသောအခါ ကျောင်းပြန်ရန် ခြေကြွနေကြ သော ခေါင်းဆောင်တို့က အားပေးကြလေ၏။

ကိုမြမှာ သူ၏ လက်ရုံးတစ်ဆူ အားကိုးခြင်း ခံရသော မှန်လှပါဘိုင်ဟု ပြောသူတစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ သူ့သဘောမှာကား မျက်နှာ မငယ်ဘဲနှင့် ပြန်ရလျှင် ပြီးရော။ အများကျောင်းသားစု ပါလျှင် ပြီးရော။ ဘယ်လိုပင် လှန်ရလှန်ရ သပိတ်လှန် တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ကိုနုကား ရဲဘော်တို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းကောင်း အကဲမခပ်မိ။ သူက အဆမတန်ပေးထားသော အာဏာကို အလွဲသုံး၍ မစ္စတာ ဘနားဂျီသည် သပိတ်လှန်နိုင်ရန် လမ်းစရာနေသည်၊ အရာရှိတို့နှင့် ပလူးနေသည်ကို စောင့်မကြည့်။ တရား တွင်တွင်ဟောကာ သပိတ်ကိစ္စအောင်ရန် ပုတီးနာနာစိတ်၊ ဂါထာကို အဖန်ဖန် ရွတ်နေလေ၏။ သပိတ်အတွက် များစွာသော ကျောင်းသားတို့ ဆင်းရဲသည်၊ နစ်နာ သည်များကို အမြဲ သနားနေလေ၏။

(၂၈)

ထားမြင့်သည် သူထံ ရောင်းပေးရန် ဖို့လိုက်သော သပိတ်မှောက်စာတန်းတို့ ၂၀ ကို ရောက်ရောက်ချင်း လိုက်မရောင်းသေးဘဲ တစ်စောင်ကို ဆွဲယူပြီး အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ဖတ်ရာ စာမျက်နှာ ၅ တွင် "ကျွန်ုပ်တို့ အယ်ဒီတာ အသည်းအသန် ဖျားခြင်း" ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သတင်းကလေး ကို မြင်လိုက်လေ၏။ မြင်လျှင် မြင်ချင်း သူ့ရင်မှာ ထိတ်သွားလေ၏။ ရင်တဖိုဖိုနှင့် နှလုံးသွေး တခုန်ခုန်ဖြင့် သတင်းကို အပြေးဖတ်လေ၏။ သူ့ကိုယ်သူ မသိဘဲ ကုလား ထိုင် တွဲလွဲချထားသော ခြေထောက်များကို တောင့်တင်းထားလိုက်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အယ်ဒီတာ သပိတ်မှောက်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ကိုညိုထွန်းသည် မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့ ညကစ၍ အားဖြတ်ကာ လဲသွားပြီး အိပ်ရာမှ မထနိုင် အောင် မကျန်းမမာဖြစ်လျက် ရှိပါသည်။ ကိုညိုထွန်းမှာ သပိတ်မှောက်ကိစ္စတွင် လွန်စွာ စိတ်ထက်သန်သဖြင့် သပိတ်အလုပ်များကို မနား မနေ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိခဲ့ သည်။ သူသည် သပိတ်မှောက်စမှ ယခုတိုင် တစ်နေ့ သုံးနာရီမျှသာအိပ်၊ အစာမှန်မှန် စားချိန်မရ၊ သွားရလာရက်စွဲများ၊ ဥာဏ် အားကိုလည်း သိပ်သုံး၊ ကိုယ်အား နှုတ်အား ကိုလည်း သိပ်သုံးခဲ့သောကြောင့်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





တဖြည်းဖြည်း ပိန်ချိုးအားနည်းလာပြီးလျှင် အဆုံး တစ်နေ့တွင် ဆောင်းပါး တစ်ခု ရေးနေစဉ် အားပြတ်ကာ လိသွားလေသည်။ နောက် အဖျားရောဂါပါ ဝင်ရောက်လာသောအခါ အိပ်ရာမှ မထနိုင်သောအခြေသို့ ဆိုက်ခဲ့ပါသည်။ ကိုညိုထွန်းအား ယခုအခါ လုံးဝ အနားပေးထားရမည်ဟု ဆရာဝန်များက အကြံပေးထားသည့်ပြင် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ရှာသောကြောင့် ဤစာတမ်းတို့ ထုတ်ဝေရေးကို ကျွန်ုပ်တို့အား တာဝန်လွှဲထားရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုညိုထွန်းကို သို့ပင် တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ထားမြင့်သည် တောင့်ထားသော ခြေကို အကြောလျှော့လိုက်ရာ ပက်လက် ကုလားတိုင်ခြေတွင် ကူးထားသော တန်းလျားကို အသာတိုက်မိလေ၏။ သူသည် သတင်းကို ထပ်ဖတ်ပြန်လေ၏။ ညိုထွန်းကို များစွာ သနားလာလေ၏။ ကြည်ညိုသည် ထက် ကြည်ညိုလာလေ၏။  
တစ်ဖက်တွင်

အမျိုးသားပညာရေး  
ကိုညိုထွန်း အားပြတ်လိသော ညက နောက်ဆုံး  
ရေးသားသော ဆောင်းပါးဖြစ်ပါသည်။

ဟု တွေ့ရပြန်သောကြောင့် ထားမြင့်သည် ဆက်ကာ ဖတ်ပြန်လေ၏။ ဖတ်ရင်း ညိုထွန်း၏ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ တည်ဆောက်ရမည့် အမျိုးသားတက္ကသိုလ်တွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာများကိုသာ သင်ပေးရ ပေလိမ့်မည်။ စက်မှုလက်မှုစသော အသက်မွေး ကျောင်းများကို သင်ပေးရုံဖြင့် အလုပ် လက်မဲ့ရေး ပပျောက်မည်လောဟု အမေးထွက်ပြန်ရာ မပပျောက်ဟုသာ ဖြေရပေမည်။

ကျောင်း၌ တက်လာခဲ့သော ပညာကို ကျောင်းမှ ထွက်လာလျှင် အသုံးချ ရမည့် နေရာ လိုပေမည်။ ဥပမာ ကျောင်းမှ ဓာတ်မီးလုပ်တတ် လာလျှင် ဓာတ်မီး လုပ်သော စက်ရုံကြီးရှိမှ တတ်သောပညာကို အသုံးချနိုင်၍ အလုပ်ရနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းမှာသာ စက်မှုလက်မှုပညာကိုသာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

သင်ရုံဖြင့် မပြီးသေးဘဲ ကျောင်းပြင်ဘက်တွင် လည်း စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ တည်ထောင်ရပေလိမ့်မည်။

ဗမာပြည်သူပြည်သားများ အလုပ်အကိုင်နှင့် နေနိုင်ထိုင်နိုင်ကြလေအောင် ဗမာတစ်ပြည်လုံးတွင် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ ကြီးပွားတိုးတက်နေဖို့ လိုလေသည်။

တောင်ယာလယ်လုပ်ငန်းကို လောကဓာတ်ပညာဖြင့် ယှဉ်၍ ကျောင်းမှ တတ် လာခဲ့လျှင် ထိုပညာကို အသုံးချရန် တောင်ယာ လယ်ယာများကို လောကဓာတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ စက်များဖြင့်လည်းကောင်း လုပ်ကိုင် စိုက်ပျိုးခြင်းများ ရှိနေဖို့လိုလေသည်။ သို့ကြောင့် တောင်သူတောင်သားများနှင့် ဗမာပညာတတ်ကလေးများ အလုပ်အကိုင် ရှိ၍ ကြီးပွားတိုးတက်ရန် ဗမာပြည်၏ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို ခေတ်မီအောင် ပြုပြင်ဖို့လည်း လိုလေသည်။

ထိုသို့ ခေတ်မီသော လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ စည်စည်ကားကား ရှိလျှင် ကျောင်းများနှင့် တွဲကာ ခေတ်မီသော လယ်သမားများ၊ စက်မှုလက်မှု ပညာတတ်များကို လွယ်လင့်တကူ သင်ထုတ်နိုင်လိမ့်မည်။ ရုရှားပြည်တွင် ဤနည်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာကို သင်ပေးလျက်ရှိရာ

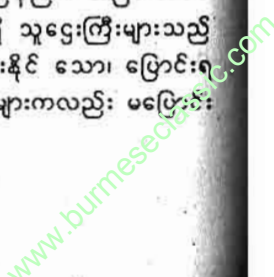
၁၉၂၉ ခုနှစ်က ကျောင်းသားပေါင်း	၁၆၃၀၀၀
၁၉၃၀ " " "	၅၈၂၀၀၀
၁၉၃၁ " " "	၉၇၅၀၀၀
၁၉၃၂ " " "	၁၁၇၇၀၀၀

ရှိလေသည်။

ထိုကျောင်းထက် အထက်တန်းကျသော စက်မှုလက်မှုပညာသင် ကျောင်း ရှိသေးသည်။ ၁၉၂၈ ခုနှစ်က ကျောင်းသားပေါင်း ၂၅၃၆၀၀၀ ကျော်လေသည်။

ဗမာလယ်ယာများကို ခေတ်မီသော နည်းဖြင့် စိုက်ပျိုးရန်၊ ဗမာပြည်ကို စက်မှု လက်မှုလုပ်ငန်းများဖြင့် ကြီးပွားသော ပြည်အဖြစ်သို့ ပြောင်းရန် လွန်စွာ အရေးကြီးလေ သည်။ မည်သူ ပြောင်းမည်နည်း။ အခြားသခင်တိုင်းပြည်များတွင် အစိုးရအကူအညီဖြင့် ၎င်းပြည်ရှိ သူဌေးကြီးများသည် ပြောင်းလဲခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်တွင်ကား ပြောင်းနိုင် သော၊ ပြောင်းရကောင်းမှန်း သိသော သူဌေးလည်းမရှိ။ ဆင်းရဲသားများကလည်း မပြောနိုင်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



နိုင်။ သို့ကြောင့် ဆင်းရဲသား၏ အခွန်ငွေဖြင့် တည်ရှိနေသော အစိုးရတွင် ပြောင်းရမည့် တာဝန်ရှိလေသည်။

အစိုးရကား ထိုသို့ပြောင်းရန် အလိုမရှိ။ တိုင်းသူပြည်သားက ဆူပူ တောင်းဆိုမှ အနည်းငယ်မျှ ပြောင်းပေးလေမည်။ အကြောင်းကား ဗမာပြည် သည် စက်မှုလက်မှု ထွန်းကားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အင်္ဂလန်မှ ကုန်စည်များ အရောင်းရနည်းလေမည်။ ဗမာတွေ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများတွင် ကြီးပွား နေက အင်္ဂလိပ်များသည် ဗမာပြည်၏ အဆီအနှစ်ပစ္စည်းများကို အနှောင့် အယှက် မရှိဘဲ လက်ဝါးကြီးအုပ်၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဗမာပြည်အစိုးရ ကား အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ လက်အောက်ခံ ဖြစ်သည့်အပြင် အင်္ဂလိပ်ကုန်သည်ကြီး များ၏ အကျိုးကိုသာ ကြည့်ရန် ဥပဒေအမျိုးမျိုးဖြင့် ဇွဲစည်းထား အပ်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကုန်သည်ကြီးများကို ထိခိုက်မည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်မည်မဟုတ်ပေ။

ထားမြင့်သည် ဆောင်းပါးကို သဘောကျပြီး ဆောင်းပါးတွင်သာ စိတ်ဝင်စား လာလေ၏။ တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ပြန်လေ၏။ ထားမြင့်၏ အမေသည် အိမ်ရှေ့သို့ လာပြီး

“ဟဲ့သမီး ရေမချိုးသေးဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

“စာဖတ်ပြီးမှ ချိုးမယ်မေမေ” ဟု ဖြေပြီး ထားမြင့်သည် ရှေ့စာရွက်ကို ဆက်ဖတ်ပြန်လေ၏။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံ အင်္ဂလိပ်အကျိုးကိုသာ ငဲ့သော ဤဗမာ ပြည်အစိုးရ တည်ရှိနေသမျှ ကျွန်ုပ်တို့ လိုလားသော ပညာရေးရဖို့ ခဲယဉ်းသည်။ (၀၁) ဗမာပြည် မလွတ်လပ်မချင်း၊ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းနှင့် မနေရမချင်း တကယ့် အမျိုးသား ပညာရေးရဖို့ ခဲယဉ်းသည်။ လယ်ယာလုပ်မှု ခေတ်ဆဲဘို့ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းတွေ ကြီးပွားဖို့ ခဲယဉ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဗမာများ အလုပ်ရဖို့၊ ထမင်းဝဖို့ ခဲယဉ်းသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ လက်ရှိသင်နေရသော ပညာရေးစနစ်ကို အပြစ်ပြောခိုက် ကျွန်ုပ်တို့ လိုလားသော ပညာရေး၏ အာဘော်ကို ခင်းပြုခိုက်၊ ဗမာပြည်တွင် စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်း ထွန်းကားအောင် ပြုပြင်ရန် အစိုးရထံ တောင်းကြိုခိုက် ဗမာပြည်၏ လွတ်လပ် ရေးရအောင် ကြိုးစားကြရန် ဖြစ်ပေ သည်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ထားမြင့်သည် ညိုထွန်း၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ပြီးလျှင် စာတန်းကို ရင်ပေါ်တွင် မှောက်ထားပြီး လမ်းဘက်သို့ ငေးကြည့်နေလေ၏။ ညိုထွန်းကိုယ်တိုင် သူ့အနားလာ၍ စကားပြောနေသကဲ့သို့ သူထင်မိလေ၏။ လမ်းပေါ်တွင် ဖြူဝင်း ပူပြင်းသော နေရောင်သည် အုပ်လျက်ရှိလေ၏။ ရွှေးဒီးဒီးနှင့် ဆီးဆုံရွားကဲ့သို့ ဆွဲနေသော လန်ချားကုလားနှင့် မညီညွတ်သော ကျောက်လမ်းပေါ်တွင် တဒုန်းဒုန်းခုန်လျက် လိုက်ပါလာသော လန်ခြားသည် ဖြတ်သွားလေ၏။

(၂၉)

ညိုထွန်းမှာ ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်၌ ဆိုလျှင် ဗာဟီရ ကိစ္စတွေဖြင့် ကင်းနိုင်မည်မဟုတ်သည်ကို သိသော ဆရာဝန်သည် အခြားသို့ ရွှေပြောင်းရန် အကြံပေးသောကြောင့် ဘုရားကြီးအရှေ့ဘက်ဗဟန်းရပ်ရှိ ဖေခင်၏ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အိမ်တွင် ညိုထွန်းကို ထားကြလေ၏။

ညိုထွန်းမှာ တွဲမညီသူ မရှိက လမ်းမလျှောက်နိုင်။ အိမ်ရာထဲ၌ လှဲရင်းပင် မောနေသေးသည်။ နဂိုကမှ မဝသည်တွင် ယခုအသားအရည် ဆုတ်ယုတ်လေရာ အရိုးကြံ့ကြံ့နှင့် ဖြစ်နေလေ၏။ နဖူးမှာ အရှေ့လျက် နားထင်တွင် ခွက်နေလေသည်။ မျက်တွင်းလည်း ပောက်နေလေ၏။

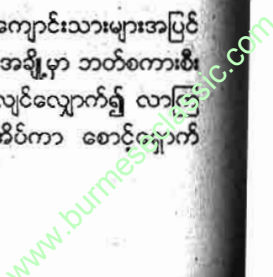
နေ့လယ် နေ့လယ် နေတော်တော်ပူပြင်းလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခါတိုင်းထက် မောနေလေ့ရှိ၏။

သူ့အဖို့ လူမောရုံဖြင့် မပြီသေး။ စိတ်ကလည်း ခဏခဏမောရ၏။ သပိတ်အခြေအနေကို နေ့စဉ်သိချင်၏။ မစွတာဘနားဂျီးနှင့် ကိုမြတို့သည် ပညာရေး အရာရှိတို့နှင့် ပလူးပလဲ အရေးဆိုနေသည်ကို သိရသောအခါ ငြိမ်ငြိမ်အိပ်နေရသည်ကို စက်ဆုပ်ပြီး ချက်ချင်းဆူချင်ပူချင်လေ၏။ တောင်းဆိုချက်များ လုံးဝမရဘဲနှင့် သပိတ်မလှန်ရန် အမျိုးမျိုးကြံစည်၏။ သို့ကလို့ စိတ်အေးအေးလူလူ မထားနိုင်သဖြင့် လည်း ရောဂါမှာ နာလဲမထူနိုင်ရှိလေ၏။

သူသည် သတင်းစာမဖတ်ရ မနေနိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်တိုင်ထ၍ ဆောင်းပါးများ ရေးလိုသေး၏။

သူ့ကို အမေးအမြန်းလာရောက်ကြသူထဲတွင် ကျောင်းသားများအပြင် ကမာရွတ် စွပ်ကျယ်စက် အလုပ်သမားများလည်း ပါသေး၏။ အချို့မှာ ဘတ်စကားစီးရန် ပိုက်ဆံမလုံလောက်သဖြင့် ကမာရွတ် သမိုင်းစီမံ ခြေလျင်လျှောက်၍ လာကြသေး၏။ ဒေါ်ပန်းခက်သည် ညတွင် ညိုထွန်းထံသို့လာအိပ်ကာ စောင့်ရှောက်

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



လေသည်။ မရှိန်သည် နေ့ခင်း၌ စောင့်ရှောက်လေ၏။ စွပ်ကျယ်စက်မှ ကိုကြွယ်သည် ညိုထွန်းအနီး၌ အမြဲရှိလေ၏။ တင်မောင်စသော ညိုထွန်းသူငယ်ချင်းများသည် ပိုက်ဆံစုကာ ဒေါ်ပန်းခက်တို့ကို ခရီးစရိတ်နှင့် အလုပ်ပျက်ကွက်ခ ပေးကြလေသည်။

ယနေ့ နေ့လယ်တွင် တင်မောင်သည် ညိုထွန်းထံသို့ လာသော စာတစ်စောင်ကို ယူခဲ့၍ ဖေခင်နှင့်အတူ ဗဟန်းသို့ လာခဲ့လေ၏။

ညိုထွန်းကား ခေါင်းအုံးသုံးလုံးကို ဆင့်ကာ နံရံတွင်ကပ်၍ ထားပြီး ကျောမှိုကာ ထိုင်ရင်း သတင်းစာ ဖတ်၍ နေလေ၏။ ကိုကြွယ်သည် သူ့လက်ယာဘက် ၌ အိပ်လျက်ရှိလေသည်။ မရှိန်သည် သူ့လက်ဝဲဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လက်ကိုင်ကို ဖို၍ အကျီပန်းထိုးလျက်နေလေ၏။ သူ့အကျီကို ပန်းထိုးသည် မဟုတ်ဘဲ ကမာရွတ်ရှိ ကုလားဝတ်လုံမယား၏ အကျီကို အခယူ၍ ထိုးပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ပေါ်တက်လာသော ခြေသံကို ကြားလျှင် မရှိန်သည် ပန်းထိုးနေသော အကျီကို လက်ကိုင်လျက် ထွက်ကြည့်၏။

“အော် ကိုတင်မောင်တို့ပါလား၊ လာကြ” ဟု မရှိန်က ခေါ်လေ၏။

“အိပ်နေသလား”

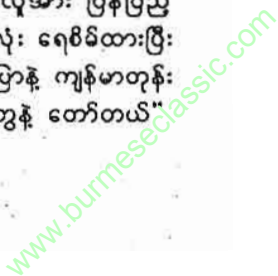
“မအိပ်ဘူး။ သတင်းစာဖတ်နေတယ်” ဟု ပြောပြီးနောက် မရှိန်သည် ညိုထွန်းအနီးသို့ လာလေ၏။ တင်မောင်နှင့် ဖေခင်သည် သူ့နောက်က ပါလာ၏။ မရှိန်က သင်ဖြူးခင်းပေးလေသည်။ ညိုထွန်းသည် သတင်းစာကို ပစ်ချပြီး သူငယ်ချင်းများကို ပြူးကြည့်နေလေ၏။ တင်မောင်က စာလှမ်းပေးလိုက်ရာ လက်ရေးကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း ထားမြင့်ဆီက စာဖြစ်ကြောင်း သိလေ၏။ သူသည် ပြူး၍ စာကို ဖတ်လေ၏။

“ကျွန်မ ရန်ကုန်တုန်းက စိုးရိမ်လို့ သတိပေးမလို့ဟာပဲ။ သို့ပေမဲ့ စိတ်ထက်သန်သန်နဲ့ လုပ်နေတာကို အားလျော့အောင် လုပ်တာနဲ့များ တူသွားမလား မို့ သတိပေးပဲ ဖြစ်နေတယ်”

“ခု အဖျားက မြန်မြန်ပျောက်အောင်၊ အားမြန်မြန်ပြည့်လာအောင် ဆရာဝန် ပေးတဲ့ အကြံအတိုင်း လုံးလုံးအနားယူမှပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ လက်က အလုပ် မလုပ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ သပိတ်ကိစ္စတွေ စိတ်မစွဲဘဲ ထားပါအုံးလား။ ဥာဏ်လဲ သိပ်မသုံးနဲ့အုံး”

“ကျွန်မ အကြံပေးချင်တာကတော့ ဥာဏ်အား လူအား ပြန်ပြည့်အောင် ဟာ နွားနို့များများ သောက်ပါ။ ဗာဒ်စိကို တစ်ညလုံး ရေစိမိထားပြီး မနက်တိုင်းစားပါ။ ဒီအစားအသောက်က မကျန်းမာတုန်းမပြောနဲ့ ကျန်မာတုန်းတောင် ရှင့်လို ဘရိန်းဝပ် (Brain Work) အားကြီးတဲ့လူတွေနဲ့ တော်တယ်”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ညိုထွန်းသည် စာတစ်စောင်လုံး၏ အဆီအနှစ်ဖြစ်သော ထားမြင့်၏ ဖြူစင်သော စေတနာကို တွေ့ရှိခံစားနေလေ၏။ နွားကျောင်းသား အိမ်အပြန် သူ့အိမ် ဆီမှ ကြက်တွန်သံကြားရသကဲ့သို့ အားတက်သွားလေ၏။

“ဘယ်ကစာလဲဗျ။ ပြုံးချက် တယ်ကောင်းပါလား”

“မထားမြင့်ဆီကလေ”

“အော် ထင်သားပဲ” ဟု တင်မောင်က ပြောလျှင်

“ဘာတွေပါသလဲ” ဟု ဖေခင်က မေးလေ၏။

“မရှိနဲ့” ဟု ညိုထွန်းက ခေါ်ကာ “ခင်ဗျား ဆရာလေးတို့ကို လက်ဖက်ရည် အကြမ်းတိုက်ပါအုံး” ဟု ပြောရာ မရှိနဲ့သည် အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

“ကိုယ်ဖျားနေတာ ကြားလို့ စာရေးလိုက်တာပဲ” ဟု ညိုထွန်းက ဖြေပြီး စာရွက်ကလေးကို ခေါက်နေလေ၏။

“ဘယ်လောက်များ ဝမ်းနည်းသွားသလဲတဲ့” ဟု ဖေခင်ကပင် ဆက်မေး ပြန်လေ၏။

“ကျုပ်တို့တစ်တွေထက်တော့ ပိုနည်းမှာပေါ့” ဟု တင်မောင်က ဝင်ပြော လေ၏။

“ကဲ စာကိုဖတ်ကြည့်ကြ။ ဓာတ်စာတွေ ဘာတွေတော့ ရေးပေးလိုက်တယ်၊ နွားနို့များများသောက်ရမယ်တဲ့ ဗာဒံစီဆိုတာလဲ စားရမတဲ့”

ညိုထွန်းက စာကို လှမ်းပေး၏။ ဘယ်သူမှ ယူမဖတ်ကြ။ ပြုံး၍သာ နေကြလေ၏။

“ခင်ဗျားနဲ့တော့ သိပ်တော်တာပဲ” ဟု ဖေခင်က စလိုက်လျှင်

“သူနဲ့ ဘာနဲ့ တော်တာလဲ၊ မထားမြင့်လား၊ ဓာတ်စာလား”

ဟု တင်မောင်က ကွန်ပြန်လေ၏။

“ဒါကတော့ ကိုညိုထွန်းယူချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် ယူပေတဲ့”

“ခင်ဗျားလဲ ကိုမြလို ဘယ်ဘက်မှ မပါပဲ ဘာလိုလိုဖြစ်အောင် ပြောတတ် သားကိုး” ဟု ညိုထွန်းက ပြောလိုက်လျှင်

“ဒါထက် ကိုမြတို့လုပ်ပုံကို ကြားရဲ့လား” ဟု ဖေခင်က မေးလေ၏။

“ဆိုစမ်းပါအုံး”

“ပညာရေးဝန်ကြီးနဲ့ ကိုမြတို့ သပိတ်အတွက် ပူးပြီးကြကြသတဲ့။ မစွတာ ဘနားဂျီးလဲ ပါတာပေါ့၊ ပညာရေးဝန်ကြီးက သပိတ်သာ ဆက်မှောက်နေရင် သူ့မှာ အနေရ အထိုင်ရ ကြပ်လိမ့်မတဲ့။ သူ့အလုပ်တာဝန်ဟာ ခက်ခဲလိမ့်မတဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုမြက သပိတ်လှန်အောင် လုပ်မယ်လို့ ပြောသတဲ့”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





“ဒီကောင်ဟာ ကိုယ်ကျိုးကို မစွန့်ပေမဲ့ ဒီလောက်တော့ ယုတ်မာမယ် သစ္စာပျက်မယ် မထင်ခဲ့ဘူးဗျာ” ဟု ညိုထွန်းသည် ညည်းလေ၏။ ထားမြင့်၏ စာက ချန်ထားခဲ့သော ကြည်လင်မှုသည် သူ့မျက်နှာတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မရှိန်သည် ပဲကြော်၊ မြေပဲကြော်၊ ငခြောက်ဖုတ်တို့ဖြင့် စီစဉ်ထားသော လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ယူလာလေ၏။ သူသည် တင်မောင်တို့ အနီး၌ ကြုံကြုံကလေး ဒူးတုတ်ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည် ငွဲ့ပေးနေလေ၏။

“ပြီးတော့ ဘနားဂျီကလဲ ပညာမင်ကြီးကို သပိတ်လှန်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေး သတဲ့” ဟု ဖေခင်က သူ့ကြားသမျှကို ပြောပြလေ၏။

ညိုထွန်းသည် ခါးကို မတ်ထားပြီး

“မရှိန်၊ လဖက်ရည်တစ်ခွက်ပေးစမ်းဗျာ” ဟု တောင်းလေ၏။

“ရှင်နဲ့ လဖက်ရည်အကြမ်းနဲ့ မတဲ့ဘူး၊ မသောက်ပါနဲ့”

“အို သောက်ချင်တယ်ဗျာ၊ သောက်ချင်တယ်” ဟု ငိုသံပါနှင့် ညိုထွန်းက တောင်းလျှင် မရှိန်မှာ ကလေးငိုသံ မကြားနိုင်သော မိခင်လို တောင်းသည်ကို ပေး တော့မည်ဟု ကြံပြီး လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို လှမ်း၏။

“မရှိန် မတည့်ရင် မတိုက်နဲ့။ ကျွန်တော် ယူလာခဲ့တဲ့ ဟောလစ်ရီတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ နို့နဲ့ ဖျော်တိုက်လိုက်” ဟု တင်မောင်က ခပ်ထန်ထန် ပြောလေရာ ညိုထွန်းသည် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ဆန့်ထားသော လက်ကို ရင်ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်လေ၏။ မရှိန်လည်း အောက်ဆင်းသွားပြန်လေ၏။

“တစ်ခု ခက်နေတာက” ဟု တင်မောင်က ခေါင်းကုတ်ပြီး စပြန်လေ၏။

“ပညာဘက် အရာရှိတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ဆိုရင် ကိုမြနဲ့ ဘနားဂျီချည်းပဲ သွားကြတာပဲ။ သူတို့ ဘာပြောလို့ ပြောခဲ့မှန်းမသိဘူး။ သူတို့ ပြောသလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲနေရတာ”

“ကျွန်တော့သဘောအရ ဆိုရင်တော့ ဒီအရာရှိဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေနဲ့ကို အရေးဆိုဖို့ မလိုသေးဘူး။ သပိတ်အား တောင့်သထက်တောင့်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ နို့ တွေ့ဖို့လိုပြီထားအုံးတော့၊ ဒီလူနှစ်ယောက်ကိုသာ အာဏာပိုင်လိုထားတာဟာ ဘာကောင်းမလဲ။ ကိုနကော ဘာလုပ်နေသလဲ” ဟု ညိုထွန်းက ရှိသမျှအားကို ညှစ်ကာ မေးလေ၏။

“ကိုန အန်ကွန်ပရိုမိုက်ဇင်း (Uncompromising) တဲ့။ ဒီလူတွေနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့။ ကိုမြတို့ကိုဘဲ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ကြပါတဲ့” ဟု ဖေခင်က ဖြေရာ

“တောက် ဒီလူကြီးကြောင့် ကြပ်တာပဲ။ လှေနှံထားထစ်ကြီးပဲနော်။ တကယ် ဘယ်သူနဲ့မှ အရေးမဆိုချင်ဘူး။ ကြားမဖြန်းချင်ဘူးဆိုရင်လဲ သူများတွေကို ဘာလို့ သွားဖို့ခွင့်ပြုသလဲ။ သူ့ဝါဒအတိုင်း ကြားမဖြေပဲ နေပါတော့လား။ ကြပ်တာပါပဲဗျာ”



ဟု ညှိထွန်းက ညည်းလေ၏။

ဖေခင်နှင့် တင်မောင်တို့သည် ငါးခြောက်ဖုတ်ကလေး ဝါးဝါးပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြလေ၏။ တင်မောင်က စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး ညှိထွန်းကို ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုစာရွက်မှာ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်လောက်က ဘဦးကံကောက်တား ကောင်စီမှ (၁၆၊ ၄၊ ၃၆) ထုတ်ပြန်သော ပြန်တမ်းဖြစ်လေ၏။ ညှိထွန်းသည် ဆက်ဖတ်သွားရာ

*The strikers are not out merely to create trouble for the educational authorities in the country;*

“သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားများသည် ပညာပိုင်း အရာရှိများကို ဒုက္ခပေးရုံ လောက်သာ ထွက်လာခဲ့သည်မဟုတ်” ဟူသော ဝါကျကလေးကို ရှေ့မဆက်ဘဲ ပြန်ဖတ်ပြန်၏။

“အို၊ ဒီစကားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထိနေပါပကောလား” ဟု ပြောပြီး ဝါကျကို ဖတ်ပြန်လေ၏။ “ဒါကို ဖတ်ပြီး စဉ်းစားရင် ကိုယ်တို့တစ်တွေ သပိတ်မှောက် ကြတာထဲမှာ ပညာပိုင်းအရာရှိတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံရာ ရောက်နေပါပကော”

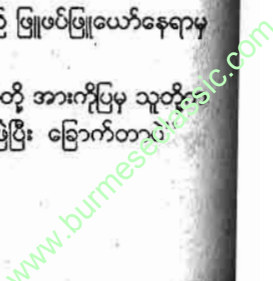
ညှိထွန်းက ဆက်ဖတ်ပြနေပြန်လေ၏။

“အင်း အစိုးရကတော့ ဒီပြန်တမ်းဖတ်ရကတည်းက ဝမ်းသာနေတော့မှာပဲ။ နောက်ကွယ်ကနေပြီး သပိတ်လွန်မယ် မဆိုလိုပါဘူး။ သင့်လျော်ရာ စေ့စပ်အောင် မြင်ရင် သပိတ်လွန်မယ်၊ ကျောင်းသားတွေကို ဒုက္ခပေးချင်ဘူးလို့ ပြောပေမယ့် ရှေ့ပိုင်းက လှန်ချင်လှပါပြီ။ လှန်တော့မယ်ဆိုတာ အထင်အရှားပြနေတာဘဲ။ အစိုးရလို ပရိယာယ် နားလည်သူမပြောနဲ့ စာမတတ်တဲ့ ကူလီလို ပြောပြအုံးတော့ နားလည်မှာပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ အစိုးရက ကြာလေတင်းလေ လုပ်နေတာပေါ့။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ပြင်ကြပါတဲ့။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် စာမေးပွဲ ချိတ်ထားကြပါ။ စွန့်လိုက်ပါလို့ တိုက်တွန်းရမယ့် အချိန်မှာ မထိုင်ခင်က ခြေဆင်းဆိုသလို လုပ်နေပါပကောလား။ ကိုယ်ကန့်ကွက်တယ်။ ဒီစကားတွေအားလုံး ကန့်ကွက်တယ်။ ကန့်ကွက်တယ်”

ညှိထွန်းအသံသည် တုန်လာလေ၏။ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူယော်နေရာမှ မဲပုတ်လာလေ၏။ စကားပြောပြီး မောလာလေ၏။

“အစိုးရဆိုတာ ချောလို့ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တို့ အားကိုပြုမှ သူတို့ကို အလိုလိုက်တာ။ ဒီစာမျိုးနဲ့ ချောတော့ သူတို့က ဒို့ကို ဖြုံဖြုံပြီး ခြောက်တာပဲ”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မရှိန်သည် ဟောလစ်ကို ဖျော်၍ ယူလာလေ၏။

“ကဲ သိပ်စကားမပြောနဲ့အုံး။ သောက်ပါ” ဟု တင်မောင်က မရှိန်ထံမှ ခွက်ကိုယူပြီး ညိုထွန်းအား ကမ်းလေ၏။

“နို့ ရှေ့ဘယ်လိုလုပ်ကြအုံးမလဲ”

ရှေ့လုပ်ဖို့ကို ပြောရရင် အရင်းက စပြောမှ” ဟု ဖေခင်က စကားကြောင်း လေ၏။ ဘနားဂျီနဲ့ ကိုမြ ပညာမင်းကြီးကို တွေ့ကြသတဲ့ ဟာ၊ သူတို့က ပညာမင်းကြီး ကို သိပ်ကျေနပ်ကြတာပဲ။ ဘယ်လောက်များလဲဆိုတော့ ပညာမင်းကြီး အခန်းဝင်ခါနီး ဘယ်သူဘယ်ဝါလာပါတယ်လို့ ဆိုတာကို စာကလေး ပေးလိုက်ရင်ဘဲ ချက်ချင်း ဝင်ခွင့်ပြုတာ။ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နဲ့ ဆီးကြိုတာ၊ စာမေးပွဲရက်ရွှေဖွဲ့ ကြိုးစားပါမယ်လို့ ကတိပေးတာကိုပဲ ပြောလို့မဆုံးနိုင်ကြဘူး။ သူတို့က ပညာမင်းကြီးဟာ အင်မတန် ကောင်းတဲ့လူတဲ့များ”

“ကျွတ် ကျွတ်။ တယ်သနားစရာကောင်းတဲ့သတ္တဝါတွေပဲ” ဟု ညိုထွန်း သည် လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီးလို မြည်တမ်းလေ၏။

“အဲဒါအပြင် ပညာရေးဝန်ကြီးချုပ်ကလဲ သပိတ်အတွက် အများကြီး လုပ်တယ်။ အင်မတန်ကောင်းရှာတယ်လို့ သူတို့က လိုက်ပြီးပြောနေကြတယ်။ ပညာရေးဝန်ကြီးက ခုသပိတ်လှန်ရင် လှန်ပါတဲ့။ ခုမလှန်ရင် သူလဲ မကူနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒီလိုပြောတာနဲ့ ဆရာမြနဲ့ ဘနားဂျီလဲ အားကီးအားကီ အားကျောနေကြတယ်” ဟု ဖေခင်က လှောင်လိုက်လေ၏။

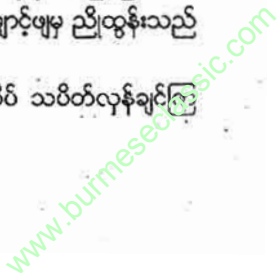
“ကြည့်စမ်းပါအုံး။ ကိုယ်တို့ တောင်းဆိုချက်တွေတော့ ဘာမှ မပြောကြ တော့ဘူး။ စာမေးပွဲရွှေဖွဲ့ကိုပဲ အရေးတကြီးလုပ်ပြီး တောင်းဆိုနေကြတယ်။ ဒီပြင် မူလတောင်းဆိုချက်တွေ ဇာတ်မြုပ်ကုန်ပြီ။ မှောက်စက တောင်းသမျှ ဒင်ပြည့်ရမှ၊ ကျပ်ပြားလုံးရမှ၊ အပွန်းပါ မယူဘူးဆိုကြခဲ့ပြီး ခုတော့ သင့်လျော်စွာ စေ့စပ်အောင်မြင် ရင်ဆိုတဲ့ ဘဝရောက်လာကြပေ။ ဒီစောက်ရောဂါကလဲ ပျောက်ပါတော့” ဟု အဲကြိတ် ကာ ပြောပြီး ညိုထွန်းသည် အုပ်ဆောင်းထဲက ငါးခုန်သလို ခြေထောက်ကို ရမ်းလေ၏။

“ကိုယ်ကစပြီး ဆူချင်ပြီ။ ကိုယ်ကန့်ကွက်ချင်လှပြီ”

“ရှင်တို့လူ ကြည့်ထိန်းကြပါအုံးရင်၊ ဒီလိုဆို ဒုက္ခပါပဲ” ဟု မရှိန်က မဲ့ကာ ပြောလေ၏။

“ဒီလို အခဲမကြေလေလေ လှုပ်ရှားလေလေ ရောဂါတိုးမှာပဲ။ ငြိမ်ငြိမ်လေး ပျောက်အောင်ကုမှ အလုပ်လုပ်နိုင်မှာဗျ” ဟု တင်မောင်က ဖျောင့်ဖျမှ ညိုထွန်းသည် ငြိမ်သွားလေ၏။

“အဲဒီလို ကိုမြတို့ ဘနားဂျီတို့က စိတ်ရှိလာပြီး သိပ် သပိတ်လှန်ချင်ကြ ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ကတော့ လှန်ဖို့ပြောသပေါ့။ နောက်မှ ဇွတ် ကျွန်တော်တို့က တွန်းမှ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတွေ ပြန်ခေါ်ဖို့၊ ပြန်ခေါ်လို့ လူများလာရင် ဆက်မှောက်ဖို့ သုံးရာလောက်လာမှ ဆက်မှောက်မတဲ့။ ဒါထက် နည်းရင် လှန်မတဲ့”

(၃၀)

မစ္စတာ ဘနားဂျီမှာ ကိုနလို စင်မြင့်ပေါ်က အပြောကောင်းရုံမက တစ်ယောက်ချင်း သွေးဆောင် ဆွဲငင်ပြောရာ၌လည်း အလွန်ကောင်းလေသည်။ အရိပ်အခြေလည်း နားလည်၍ ဘယ်လိုအခါ၌ ဘာလုပ်ရမည်ကိုလည်း ကောင်းစွာ အကဲခတ်တတ်လေသည်။ ကိစ္စတစ်ခုခု၌ ဇဝေဇဝါနေသူများကို သူ့ဘက်သို့ အလိုမပါအောင် ဆွဲငင်နိုင်၍ တစ်ဖက်ကလူများကိုပင် သူ့အယူ မှန်သလိုလို ထင်လာအောင် ဖြားယောင်းနိုင်လေသည်။

သူသည် ယခုအခါ သပိတ်လှန်ရန် အလိုရှိ၏။ ကျောင်းသားများ စုသောအခါ သူ့ဆန္ဒကို ပြောပြီး သွေးဆောင်က သူ့ရုံးမည်ကိုသိ၏။ အများရှေ့၌ သပိတ်ဆက်မှောက်ချင်သူ များလိမ့်မည်။ အများရှေ့၌ သပိတ်လှန်ရန် ယိုင်သူများသည် သူတို့၏ ယိမ်းယိုင်မှုကို ဝန်ခံရန် မရဲကြ။ သူတို့၏ မစ္စနိုလိုစိတ်ကို မဖွင့်လိုကြ။ ထိုသဘောကို ကောင်းစွာသိသဖြင့် ဘနားဂျီသည် ခေါင်းဆောင်ထဲမှ တစ်ယောက်ချင်း တစ်ယောက်ချင်းကို နားသွင်းလေသည်။

“ဟလို ကျော်သိန်း၊ သိပ်စာတွေဖတ်နေပါကလား” ဟု မော်လမြိုင်ဇရပ် အပေါ်ထပ်တွင် စာဖတ်နေသော ကျော်သိန်းအနီးသို့ ဘနားဂျီသည် ကပ်သွားလေ၏။ သူ့နောက်က ကိုမြပါလာလေ၏။

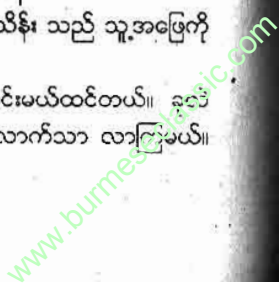
“ဟာ ထိုင်ကြလေ”

သူတို့သည် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် မိုကာထိုင်ကြလေသည်။ “ဘာစာတွေ ဖတ်နေသလဲ” ဟု ဘနားဂျီက ဆက်မေးပြန်သည်။

“အတန်းစာတွေပဲ။ မတော်စာမေးပွဲများ ဖြေနေရရင်” “ကောင်းတယ် ။ ဖတ်မှပဲ။ ဒါထက် မကြာခင် သပိတ်ဆက်မှောက်ဖို့ မမှောက်ဖို့ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်။ ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု မေးရင်း ကျော်သိန်း၏ ထောင်ထားသော ပေါင်ပေါ်သို့ ဘနားဂျီက လက်တင်လိုက်လေသည်။ ကျော်သိန်း သည် သူ့အဖြေကို စဉ်းစား၏။ အဖြေမှ မပေးရသေးခင်

“သို့ပေမဲ့ ကျုပ်သဘောကတော့ လှန်မှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ခင်သပိတ်မှောက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ ၁၅၀ ကျော် ကျော်လောက်သာ လာကြမယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဒီတော့ အားသိပ်ပျော့နေပြီ။ ဒီပြန်လာတဲ့ လူတွေကတော့ တကယ်စိတ်ပါတဲ့ သပိတ်တွေပါပဲ။ ဒီလူတွေဟာ မျိုးချစ်စိတ် အင်မတန်ရှိတဲ့ လူတွေ။ အဲဒီလူတွေ အနစ်နာခံလို့ ဒီပြင်လူတွေကလဲ စမေးပွဲ မဖြေကြဘူး။ သပိတ်ဆက်မှောက်မယ် ဆိုရင် ကောင်းပါရဲ့။ ခုတော့ စာမေးပွဲဖြေကြဖို့လဲ ၂၀ လောက်က လျှောက်လွှာ သွင်းထားပြီတဲ့။ ဒီတော့ ဒီလူကောင်း ၁၅၀ သာ နစ်နာရမှာပဲ။ ဒီလူတွေရဲ့ စာသင်တာပျက်၊ ရှေ့လုပ်ရေးကိုင်ရေးတွေပျက်။ ဘယ်လောက် နှမြောစရာကောင်းလဲ ကိုမြရာ" ဟု ကိုမြဘက် လှည့်၍ မေးလေ၏။

"ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီလူတွေ ပညာသင်ပျက်တာ၊ လုပ်ရေးကိုင်ရေးပျက်တာဟာ နစ်နာတာပေါ့" ဟု ကိုမြက သဘောတူလေ၏။

"အဲဒီလူတွေဟာ ပညာအစဉ်အလိုက် အောင်ပြီး အလုပ်အကိုင် ဖြောင့်သွားမယ်ဆိုရင် ဗမာပြည်အတွက် ကောင်းအောင် အများကြီး လုပ်နိုင်မယ် မဟုတ်လား"

ကျော်သိန်းက ဘာမျှပြန်မဖြေနိုင်။ တွေ့နေလေ၏။ နဂိုကပင် သပိတ်ကို စိတ်နာစပြုလာပြီဖြစ်၍ ငိုချင်လျက် လက်တို့ ဆိုသကဲ့သို့ သပိတ်လှန်ရေးတွင်သာ သစ္စာတရားကြီး တစ်လုံးတွေ့နေလေ၏။

"ကြည့်အုံး။ ပြီးတော့ ပညာရေးကဆိုရင် ခုမှ သပိတ်မလှန်ရင် နောက်ဘာမှ မကူညီဘူးတဲ့။ ဟော ပုလိပ်တွေ ဘာတွေကဆိုရင်လဲ နောက်ထပ်စာမေးပွဲမှာ စောင့်မယ်တဲ့။ သပိတ်မှောက်ဖို့ ဆွဲတဲ့ လူတွေကို ကြည့်စီမံမတဲ့။ ကျုပ်တို့ကတော့ မကြောက်ပါဘူး။ ညီရင် ရှေ့ကနေပြီး အဖမ်းခံရဲတယ်။ အရိုက်ခံရဲတယ်"

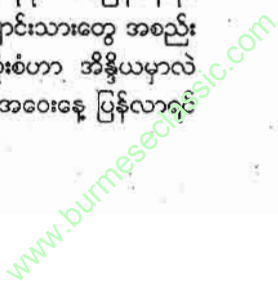
"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က ဘာအရေးလဲ" ဟု ကိုမြက ကြားစွက်၏။

"ခုတော့ ညီမှ မညီပဲ"

ကျော်သိန်းကား သပိတ်လှန်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သွားလေ၏။ ကျောင်းပြန်ဝင်ရန် ခြေတစ်ဖက် ကြုံနေသော စိုးထွန်း၊ ဘချစ်၊ အောင်မြင့်၊ ဘမော်၊ ဘဖေ၊ သိန်းမောင်၊ မောင်ကြီး စသော ဘွဲ့ဂုဏ်ကောက်တားကောင်စီ လူကြီးများကို တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ ချွတ်လေရာ မစ္စတာ ဘနားဂျီဘက်သို့ ယိမ်းကြလေ၏။ ဘဌေ၊ လှဖေ၊ ဖေခင်တို့ကား ဘူးခံကာ ဘနားဂျီ၏ အကြံကို ပယ်ကြလေ၏။

ဘနားဂျီနှင့် ကိုမြတို့က သူတို့၏ သပိတ်လှန်ဝါဒကို ဖြန့်ဖြူးနေခိုက် ကိုနကား သူ့ဇနီးနေရပ်သို့ ပြန်နေလေ၏။ သူ့အား ဘနားဂျီက "ကိုန အိမ်ပြန်နေရင် ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျား အနားလဲ ခဏယူရရော။ ပြီးတော့ ကျောင်းသားတွေ အစည်းအဝေးမှာ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်ရမှာဆိုတော့ ဥက္ကဋ္ဌကို ကြိုဆိုရတဲ့ ထုံးစံဟာ အိန္ဒိယမှာလဲ ရှိတယ်၊ ဘီလတ်မှာလဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျား အိမ်ပြန်ပြီး အစည်းအဝေးနေ့ ပြန်လာရင်"

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အဆောင်အယောင်နဲ့ ခင်ဗျားကို လာကြိုနိုင်လိမ့်မယ်။ ဒါမှ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ တူမှာပဲ” ဟု ဆွယ်၍ ကိုမြက “ဟုတ်သားပဲ” ဟု ထောက်ခံလိုက်သဖြင့် အိမ်ပြန်ချင်နေဆဲ ကိုနုသည် မှီရာ သင်္ဘောစီး၍ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ညိုထွန်း ဖျား၍ အိပ်ရာက မထနိုင်သဖြင့် ကိုမြတို့မှာ များစွာဝမ်းသာကြ၏။ သူတို့ကို အုရေးရောက်အောင် ကန့်ကွက်နိုင်သူ မရှိတော့ပြီဟု အားရကြလေ၏။

ကျော်သိန်း၊ ဘမော်၊ ဘဖေ၊ စိုးထွန်းတို့ကား ဘနားဂျီကို ကြာလေ ကြာလေ သဘောကျနေလေ၏။ သူတို့ကား ဘနားဂျီ၏ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်မှု၊ အပြောအဆိုကောင်းမှုကို ကြည့်ညိုသဖြင့် သူလုပ်သမျှကို မစစ်ကြောပဲ ထောက်ခံ နေကြ၏။ သူဝါဒကို ဘာဟုကား စစ်တမ်းမထုတ်ပေ။ သပိတ်လှန်ဝါဒကိုကား ထိုးကွင်း မင်ကြောင် ရှိသူသည် သတ္တိရှိကြောင်း ပြသောကြောင့် ကောင်းသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မှန်ကြောင်း ပြောသကဲ့သို့ သူတို့တစ်တွေသည်လည်း ဘနားဂျီ၏ အကြောင်းများကို ပြလျက် မှန်ကြောင်း သက်သေပေးနေလေသည်။

ဘဌေ၊ ဘဖေ၊ ဖေခင်တို့ကား အကြောင်းစုံသိသော်လည်း ညိုထွန်းကို မပြောသေး။ ညိုထွန်းကြားလျှင် မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ အဖျားသာ တိုး၍ အားသာ ပိုဆုတ်နေမည်ကို စိုးရိမ်ကြလေ၏။

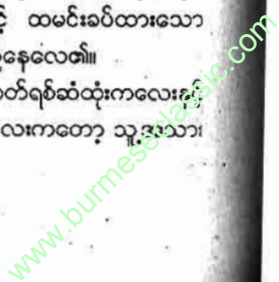
ကိုမြတို့ သပိတ်လှန်ရန် ကြိုးစားနေကြောင်း သူတို့နောက်သို့ ကျော်သိန်း တို့ပင် ပါနေကြောင်းများကို ကြားရလေလေ ညိုထွန်းကား စိတ်မချမ်းသာလေလေ။ စိတ်မချမ်းသာတိုင်း အိပ်ရာထဲ၌ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ဆူလေပူလေ၊ အံကြိတ်လေ၊ တက်ခေါက်လေ၊ သူ့ရောဂါမှာ တိုးလေ ဖြစ်နေလေ၏။ အားသစ်မှာ ပိုးကိုက်သည့် ဗူးညွန့်လို မလှပဲရှိနေလေ၏။ သူ့အသားများကား အိုးအုပ်၍ စိုက်ထားသော စပါးပင်များကဲ့သို့ ဝါနေလေ၏။

အချို့ကျောင်းသားများ ပြန်လာ၍နယ်သပိတ်မှ ကိုယ်စားလှယ်များ ရန်ကုန် သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ညိုထွန်းကား အိပ်ရာမှ နာလန်မထနိုင်သေးပဲ ရှိလေ၏။

ညိုထွန်းက ထားမြင့်ပေးသော ဓာတ်စာကို ပေးရန် မရှိန်အား ပြောရာ “နွားနို့ချည်းဆို အာဟာရ သိပ်မဖြစ်ဖူး။ ဆန်ကလေးနဲ့ နွားနို့ထမင်း ချက်ကျွေးမယ်” ဟု မရှိန်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သောကြောင့် ညိုထွန်းသည် နံနက်စာ အတွက် နွားနို့ထမင်းကိုပင် စားနေရလေသည်။ ယနေ့နံနက် နွားနို့ထမင်း စားနေဆဲတွင် လှေကားမှ လူအများ တက်လာသံကို ကြားသောကြောင့် ထမင်းခပ်ထားသော ကြွေခွန်းကို ပါးစပ်သို့ မကပ်သေးပဲ လှေကားဆီသို့ ကြည့်နေလေ၏။

ပထမဆုံး ဘဌေ၊ နောက်မှ လှဖေ၊ နောက် တစ်ပတ်ရစ်ဆံထုံးကလေးနှင့် မျက်နှာကို မြင်ရလေ၏။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ကဲ့လား။ အသားကလေးကတော့ သူ့အသား

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ပဲ။ နဖူးကလဲ သူ့နဖူးပဲ။ အစစ်ပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ထားမြင့်ပေါ့။ သူ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေပါလိမ့်။ ညိုထွန်းသည် မျက်တောင် မခပ်ပဲ ကြည့်နေလေ၏။ ပွဲကြည့် နေတုန်း မိုးရွာလာပြီးနောက် တိမ်တိုက်ကြားမှ တစ်ခြမ်းမျှ ပေါ်လာသော လမင်းကို မြင်သူကဲ့သို့ ညိုထွန်းသည် ဝမ်းသာသွားလေသည်။ ထားမြင့်နောက်က ဒေါ်ရီသီ၊ သိန်းဖေနှင့် ညွန့်ညွန့်လည်း ပါလာလေ၏။

ထားမြင့်ကား မရဲတရဲ တက်ခဲ့ကာ ညိုထွန်း အိပ်ရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ မြင်ရသမျှမှာ စိတ်ညစ်ဖွယ်ကောင်း၏ စောင်တွေက ပြန်ကြဲ အဝတ်တွေက အပုံလိုက် အပုံလိုက်၊ ဆေးခွက်နှင့် အစားအသောက် ပန်းကန်များကား ပိုးလှီးပက်လက်၊ ညိုထွန်း တစ်ကိုယ်လုံးကား အရုပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဖြူယော်သော မျက်နှာကို ထားမြင့်ကြည့်မိလျှင် တစ္ဆေချောက်ခံရသကဲ့သို့ ထိတ်သွားလေ၏။ နောက် ဆက်ကြည့်ပြန်သောအခါ အသနားရေစင်သည် ဒလဟော စီးသွားလေ၏။

သူတို့သည် မရှိနိုင်ခင်းပေးသော သင်ဖြူးပေါ်တွင် ထိုင်ကြလေ၏။ သူတို့ ထိုင်မိလျှင် ဖေခင် လှေကားမှ တက်လာ၏။

“အော် မရှိန်ပါလား” ဟု ထားမြင့်က မရှိန်ကို ကြည့်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုမှ မှတ်မိပါအုံးမလားလို့” မရှိန်က သူတို့အနီးတွင် ကြုံကြုံထိုင်ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာလို့ မမှတ်မိရမလဲ။ ဒေါ်ပန်းခက်ကော”

“သူက ညညလာတယ်။ နေ့တော့ ကျွန်မတာဝန်ယူထားတယ်” စသည်ဖြင့် သူတို့ပြောနေစဉ် ညိုထွန်းက ဒေါ်ရီသီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဒေါ်ရီသီတို့ ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်လာကြသလဲ” ဟု မေးရာ

“မနွေကပဲ ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဆီမှာတုန်းကတည်းက ကိုကြီးထွန်း နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ကြားရလို့ စိတ်မကောင်းဘူး” ဟု ဒေါ်ရီသီက ဖြေလေ၏။

“ကွာ၊ ကိုကြီးနေကောင်းပါပြီ။ ညီမလေးတို့ ကွန်ဖရင့်တောင် တက်နိုင်ပါ လိမ့်မယ်” ဟု ညိုထွန်းသည် ကြိုးစားကာ လေသံပြင်းပြင်းနှင့် ပြောလေ၏။

“ညွန့်ကော၊ ညွန့်တို့အိမ်က မဆူဘူးလား”

“မဆူဘူး အကိုကြီး။ အခုတော့ ကောင်းကောင်း အိပ်ရပြီလား”

“ဟာ အိပ်ရာထဲ လှဲနေရတော့ နေ့အိပ်၊ ညအိပ်၊ ကြာတော့ ပျင်းတောင် ပျင်းလာတယ်”

“ထားမြင့်က မရှိန်အား နွားနို့ထမင်းပန်းကန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

“သူ ဒါတော်တော်စားရဲ့လား”

“နည်းနည်းပါပဲ မထားမြင့်ရယ်”

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ညိုထွန်းသည် ထားမြင့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်လေ၏။ ထားမြင့်ကား မရှိနှင့် စကားပြောပြီးမှ စိတ်နည်းနည်းအေးလာကာ သူ့ကိုယ်သူ မှုန်လာပြီ ထင်လေ၏။ ညိုထွန်းဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ခုတော့ သက်သာပြီလား”

“ဘယ်တုန်းက ထားပြန်ရောက်သလဲ” ဟု အမေးကို မဖြေနိုင်ဘဲ ညိုထွန်းက ပုစ္ဆာသစ်ထုတ်လေ၏။

“ကနေ့မနက် သင်္ဘောနဲ့ပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ။ သက်သာပြီလား”

“အရီ့ဆီက စာရသေးလား”

“ရတယ်။ သူ့ခမျာ သိပ်လာချင်သတဲ့။ သူ့မေမေက မလွှတ်ဖူးပြောလို့တဲ့။ ဒီတစ်ခေါက်ပြန်ရင် သမီးပါ ရူးလာမှာ စိုးရတယ်လို့ ပြောဆိုပဲ”

ဘဌေ့ လှဖေတို့က သူတို့ဘာသာ စကားပြောနေကြလေ၏။ ဖေခင်က မရှိန်အား ငွေတစ်ကျပ် လှမ်းပေးပြီး

“ကဲ မရှိန် ကျွန်တော်တို့ စားဖို့ မုန့်ဟင်းခါးကလေး နီးရာက ဝယ်ပေးစမ်းပါအုံး” ဟု ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“သောင်းဖေကတော့ တော်တော် သက်သာပြီလို့ စာရတယ်။ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ နေသတဲ့။ ဟော သတ်တော့မယ် ၊ သတ်တော့မယ်လို့တော့ အော်တုန်းပဲဆိုပဲ။ ခက်တာပဲ ထားရာ”

“ရှင် သက်သာပြီလားလို့ မေးနေမှပဲ” ဟု ထားမြင့်သည် သိချင်ဇောကို ချုပ်မထားနိုင်ပဲ မေးလိုက်မှ

“တော်တော် သက်သာပါပြီ။ နက်ဖြန် ကွန်ဖရင့်ကို တက်နိုင်မယ်ထင်တယ်။ ကိုဖေခင်၊ ဆရာဝန်က တက်နိုင်တယ်ပြောသလား” ဟု ရပ်နေသော ဖေခင်ကို မော်ကြည့်ပြီး မေးလေ၏။

ဖေခင်က ညှို့၊ငယ်စွာ ခေါင်းခါပြီး

“ခင်ဗျား မတက်နိုင်သေးဘူး။ ဆရာဝန်က စိတ်ရောကိုယ်ရော နှုတ်ရော နားနေပါစေတဲ့။ မနက်ဖြန် မသွားနိုင်ဘူး” ဟု ဖွင့်ပြောလိုက်ရလေ၏။

“အကိုကြီးရယ်၊ သိပ်ပြီး ဗျာပါဒတွေ များမနေပါနဲ့။ ခုလို မမာတုန်းမှာ သပိတ်ကိစ္စတွေ ကွန်ဖရင့်တွေ မေ့ထားရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု ညွှန်ညွှန်က တောင်းပန်ရှာလေ၏။

“အေးကွယ်၊ ကိုညိုထွန်းဟာ ကိုယ်တို့လို ဖဲရိုက်တတ်ရင်လဲ အကောင်းသား အိပ်ရာထဲ ဖဲဝိုင်းထောင်ပေးထားရင် ဖဲထဲ စိတ်ဝင်တာနဲ့ သပိတ်တို့ ဘာတို့ မေ့ကုန်မှာ။ သူ့ရောဂါလဲ ပျောက်လွယ်မယ်ထင်တယ်” ဟု ဖေခင်က ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောလိုက်လှ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



အားလုံးသည် ခဏမျှ ပြုံးလိုက်ကြ၏။

“နို့ သပိတ်လှန်ဖို့ မလှန်ဖို့ အစည်းအဝေးက ဘယ်တော့တုန်း”

“သန်ဘက်ခါ ကောင်စီမှာ ဆုံးဖြတ်မယ်လို့ ကြားရတယ်” ဟု လှဖေက ဖြေလိုက်လေ၏။

“ခု လှန်ဖို့နဲ့ မလှန်ဖို့ ဘယ်ဘက်က သာနေပြီလဲ”

ဘဌေသည် ဖုံးမထားချင်တော့ပြီ။ ညိုထွန်းမှာ တစ်မေးထဲ မေး၍ လွန်စွာ သိချင်စောဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် မောနေခဲ့လှပြီ။ အကြောင်းရှိသမျှကို ညိုထွန်းအား ဖွင့်ပြောလျှင် အကြံဉာဏ်ပင် ရှဦးမည်ဟု တွေးမိပြီ။

“ငမြရယ်၊ ကုလားရယ်လေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဆွယ်နေကြတာပဲ” ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောလေ၏။ နောက် ဘေးကလူများကို လှည့်ကြည့်၏။

“ဘယ်လိုများ ဆွယ်ကြသလဲ” ဟု ညိုထွန်းက မသက်သာလှသော လေဖြင့် မေးပြီး ခေါင်းအုံးနှင့် ကျောခွာကာ မတ်မတ်ထိုင်လေ၏။

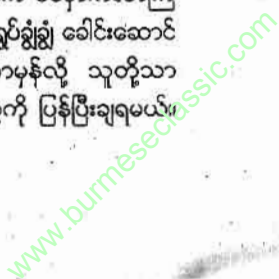
“စကားတတ်တိုင်း ဆင်ခြေအမျိုးမျိုး ပေးတာပေါ့” ဘဌေသည် သူ၏ ထူသော နှုတ်ခမ်းများကို စု၍ ပြောလေ၏။ “အကြီးဆုံး ဆင်ခြေက ခုလာတာ လူနည်းတယ်တဲ့။ ၁၅၀ လောက်သာ ပြန်လာတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သပိတ်အား မရှိတော့ဘူးတဲ့။

“နည်းတာကတော့ရှင်၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှိတာပဲ။ ကဲ မသောင်းရီတို့ ဆိုပါတော့ သပိတ်တော့ ပြန်လှန်မှာ မဟုတ်ဖူး။ နို့ပေမယ့် ရန်ကုန်ကို အိမ်က ပြန်မလွှတ်ဘူး။ တချို့ကလဲ အိမ်က ငွေကုန်သိပ်မခံချင်လို့ ရန်ကုန်ကို မလွှတ်ဖူး။ မှောက်ရင် အေးအေး အိမ်မှာ မှောက်ပါကွာ၊ ရန်ကုန်သွားပြီး ပိုက်ဆံဖြုန်းရင်း မမှောက် ပါနဲ့လို့ ပြောမှာက အပုံပဲ” ဟု ထားမြင့်က ပြောလိုက်ရာ

“ခု ၁၅၀ လာတာ တော်လှပြီ။ ကိုယ်တို့ သပိတ်မှောက်ကြတုန်းက ၁၅၀ ပါရင် မှောက်မယ်လို့ ပြောကြတာ မှတ်မိလား” ဟု ညိုထွန်းက မေးပြီး ဆက်ပြောသွားလေ၏။

“ဒီ ၁၅၀ က ထောက်ခံပြီး ရှေ့ဆက်လုပ်ကြရင် သေသေချာချာ အောင်တာ ပေါ့။ စာမေးပွဲဖြေလာရင် ဒီလူ ၁၅၀ လုံးက ဆီးတားမယ်။ ပစ်ကတ်လုပ်မယ်။ ပြန်လှန်တဲ့ လူတွေ အားလုံးမှောက်စေမယ်။ ဧဝဝဝါနေတဲ့ လူတွေပြန်ပြီး ဒို့ဘက်ရောက် စေမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့မှောက်စက ကိုယ်တို့ ရှစ်ယောက်တည်းက စမှောက်လာကြ တယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဘယ်အရာ မျိုးမဆို လူနည်းစုက ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ ခေါင်းဆောင် သွားတာမဟုတ်လား။ လူ ၁၅၀ ဟာ သံမဏိသပိတ်တွေသာမန်လို့ သူတို့သာ ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ ခေါင်းဆောင်ကြရင် မအောင်ပဲ နေပါ့မလား။ ဒါတွေကို ပြန်ပြီးချရမယ်။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ဒီကောင်တွေ လာပြောတာ ခင်ဗျားတို့ ခံနေသလား။”

ဘဌေး လှဖေတို့သည် ငြိမ်နေကြလေ၏။ ဖေခင်က စကြိုတွင် လျှောက်နေရင်း

“ဒီပြင်လူတွေမပြောနဲ့ ကိုတင်မောင်ကြီးတောင် ဟိုဘက်က လေသံပါနေတယ်။ လှန်ချင်သလိုလို” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟင် ကိုတင်မောင်က ဘာအူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတာပါလိမ့်မလဲ။

ဒီကောင်တွေ ဆွဲတာ ပါနေပေါ့လား။ ဉာဏ်နည်းတဲ့ လူတွေပဲ”

“ဒီပြင် ဘနားဂျီပြောပုံ ရှိသေးတယ်” ဘဌေးက ဆက်ပြန်လေသည်။

“ဒီ ခုပြန်လာတဲ့ လူတွေဟာ တကယ်မျိုးချစ်စိတ် ရှိသူတွေတဲ့။ တကယ်လူကောင်း သူကောင်းတွေတဲ့။ တကယ်တိုင်းပြည်အကျိုးရှိအောင် လုပ်မယ့်လူတွေတဲ့။ ခု သူတို့ဟာ သပိတ်မလှန်ပဲ ဆက်ပြီး အနစ်နာခံနေကြရင် သူတို့ စာသင်ပျက်မယ်တဲ့။ သူတို့ သင်နေတဲ့ ပညာတစ်ဝက်တပျက်ဖြစ်ပြီး နောင် မျှော်လင့်ချက် နည်းကြတော့မယ်တဲ့။ လုပ်ရေးကိုင်ရေး ပျက်ကြတော့မယ်တဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့တော့ မကြိုက်ဘူး။ ဘယ်လိုဖြေရမယ်လို့လည်း မပြောတတ်ဘူး။ သူပြောတာ မကြိုက်တာတော့လဲ အမှန်ပဲ”

ညိုထွန်းသည် ငေးနေလေ၏။ ဖြူနေသော မျက်နှာမှာ သွေးဝင်လာသကဲ့သို့ အနည်းငယ် နီလာလေ၏။ “ကျွတ်ကျွတ်” ဟု စုပ်သပ်ပြီး

“ဘယ်လောက်များ နံတဲ့ စိတ်ထားလဲဆိုတော့ အဲဒါသာကြည့်ပေတော့” ဟု ပြောရင်း ခေါင်းကို ခါပြန်လေ၏။ နားထင်ပေါ်တွင် အကြောကြီးများသည် သန်းလာလေ၏။ “ဒီပညာကို ပြင်ကြမယ်ဆိုတဲ့ လူတွေက ဒီပညာကို အသုံးပြုပြီး လုပ်ရေးကိုင်ရေး အောင်မြင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ကြသတဲ့လား။ လူဖြစ်ဖို့ဆိုရင် ဒီပညာနဲ့ မှဘဲ လူဖြစ်ဖို့ လမ်းမြင်နေသတဲ့လား။ ဒီပညာကို မုန်းပါတယ်လို့ ပစ်ပစ်ခါခါပြော ဆိုးရွား တယ်လို့ အထပ်ထပ် တလယ်လယ် ဟောလာခဲ့ကြပြီးမှ ဒီပညာကို သင်ရတာ ပျက်မှာစိုးနေကြပြီတဲ့လား။ တော်ကြပါပေဗျာ။ နို့ အစက ဘာလို့ သပိတ်မှောက်လာကြသေးသလဲ။ ဒီလူတွေဟာ မှောက်နေတဲ့ လူတွေကို ဒီလို မဟုတ်က ဟုတ်က တွေ ပြောပြီး ပြန်လှန်အောင် လုပ်ဖို့ လိုက်လာခဲ့ကြလေလား” ညိုထွန်းသည် ပြောရင်း မောလာလေ၏။ ခေါင်းအုံးများတွင် ကျောကို မှီထားလိုက်ပြန်လေ၏။ သူ့မျက်လုံးများကား ဝါးနေလေ၏။

“တိုင်းပြည်ကို ကောင်းစားအောင်ဟာ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ကျတော့ ဒီလူတွေ လုပ်နိုင်ကြမယ်တဲ့။ Real Service ဗျာတဲ့။ ပြောပုံက ကိုမြတို့ ဘနားဂျီတို့ လေတွေလေ” ဖေခင်ကမျှ ကြားဝင်၍ တိုင်ပြန်လေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



“ဉာဏ်ကြီးရှင်တွေကို။ ဒီလူတွေဟာ ဒီပညာဆက်သွင်းပြီး အစိုးရအလုပ် လုပ်ကြရမယ်လို့ သူတို့ ဆိုလိုတာပဲ။ အစိုးရအလုပ်၊ လခစားအလုပ်ကနေပြီး ဘယ်လောက်များ တိုင်းပြည်အကျိုး ဆောင်ရွက်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။ သွားမေးကြစမ်းပါဗျာ။ သွားမေးကြစမ်းပါ။ ခု အနစ်နာခံလိုက်ကြရင် ပညာရေးစနစ် ကောင်းသွားမယ်။ ပညာတတ်တွေ လုပ်လမ်းကိုင်လမ်း အများကြီးပွင့်မယ်။ ဆင်းရဲသားတွေလည်း ယူနီဗာစီတီပညာကို ရနိုင်ကြမယ်။ ဒီအကျိုးတွေက ကျော်လွန်ပြီး မြင်ရလောက်အောင် အစိုးရလခစားအနေနဲ့ လုပ်ကြရမယ့် တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးတွေက တောင်ကြီးတွေလို ကြီးမားနေလေသလား။ တောက်၊ ဒီကောင်တွေ ခေါ်ခဲကြစမ်းဗျာ။ မေးရအောင်။ သေသေချာချာမေးမယ်” ဟု ပြောရင်း မျက်လုံးကို ပြုံးထားလိုက်လေ၏။

ထားမြင့်သည် ညိုထွန်းကို ကြည့်ပြီး စိမ့်၍ စိမ့်၍ ကျောချမ်းလာလေ၏။ ညွန့်ညွန့်နှင့် ဒေါ်ရီသီမှာ ခေါင်းငုံ့ကာ နားထောင်နေကြလေ၏။

“ဒီကောင်တွေက လူတိုင်းကို လိုက်ပြီး နားချနေကြတာ။ များသောအားဖြင့် ဆိုရင် သူတို့ကို ထောက်ခံနေကြပြီ” ဟု ဖေခင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“သူတို့ကို ထောက်ခံတဲ့ လူတွေဟာ သူတို့လို စိတ်မျိုးရှိလို့ပေါ့။ ပြီးတော့ သူတို့က ကိုယ်ကျိုးမစွန့်နိုင်ကြလို့ သူတို့ကိုယ်ကျိုး မထိခိုက်မယ့်ဝါဒ၊ သူတို့ကိုယ်ကျိုးကို ကာကွယ်မယ့်ဝါဒကို ထောက်ခံကြတာပေါ့။ များသောအားဖြင့် သူတို့တစ်တွေဟာ အနစ်နာမခံပဲ တောင်းတာကို ရချင်ကြတယ်။ တောင်းတာရဲ့ နည်းနည်းလောက် ရရင်လဲ အနစ်နာမခံဘဲ တော်လောက်ပါပြီဆိုပြီး လှန်ကြမဲ့လူတွေပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒီစကားတွေ ဒီကြမ္မာ ကြားရတယ်။ ကိုမြတို့ လူစုကို အတော် အထင်ကြီးခဲ့တယ်။ ခုမှ ဒီလောက်နုံ့နမ်းသိတယ်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဒီပညာကို တစ်နှစ် နှစ်နှစ်မသင်ဘဲ စွန့်ထားလိုက်ရလို့လဲ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး။ လူညွန့်တုံး မသွားပါဘူး။ ပြီးတော့ တိုင်းပြည်ကို ကျွန်တွင်းက မတက်စေပဲ ကြာလေ နစ်လေ၊ နှစ်တဲ့ ပညာရေးပါလို့ သေသေချာချာ ဆိုပြီးမှပဲ။ ဒီပညာနဲ့ တိုင်းပြည်ကို တကယ့် အကျိုးဆောင်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိပေးအုံးမတဲ့လား။ ပြောသူက ပြောခဲ့ပြီး ယုံသူကလဲ ယုံတာ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပဲ။ လက်နဲ့ရေး ခြေနဲ့ဖျက်ထဲက ကျနေပြီ” ဟု ထားမြင့်က ပြောပြန်လေ၏။

မရှိန်သည် မုန့်ဟင်းခါးများကို လက်ဆွဲချိုင်နှင့် ယူလာလေ၏။ နောက် ပန်းကန်းပြားများကို ယူပြီး ထည့်၏။

“ရှင်၊ ဗာဒီစိ မစားဘူးလား” ဟု ထားမြင့်က ညိုထွန်းအား မေးလိုက် လေ၏။

“စားသားပဲ”



“ရေစိမ်ရဲ့လား”

“အင်း”

လှဖေက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ ပါးစပ်ပြင်ပြီး

“ပြီးတော့ သူတို့ပြောတာ တစ်ခုရှိသေး” ဟု ဖြည့်ပြန်၏။ “ပညာရေးဝန်ကြီးက အခုမှ သပိတ်မလှန်ရင် နောင်သူတာမှ ကူညီလုပ်မပေးဘူး ပြောသတဲ့။ ဒါကြောင့် အင်မတန် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသတဲ့။ မလှန်ရင် အခက်ပဲတဲ့။ အားကိုးရာမဲ့မယ်တဲ့”

“ခက်ပြီ။ ဒီလူတွေဟာ အပင်းများ ဝင်နေသလား။ အင်မတန် ဉာဏ်ထက်တဲ့ လူတွေဟာ ဒါမှ မတွေးတတ်တော့ဘူးလား။ ပညာရေးဝန်ကြီးက သပိတ်အတွက် ဘာများ လုပ်ပေးတော်မူသလဲ။ ဥပဒေတွေကို တိုင်းပြည်အလိုကျအောင် ပြင်သတဲ့လား။ သပိတ်ကိစ္စ ကောင်စီမှာ ဆွေးနွေးရအောင်၊ အရေးယူရအောင် ဘတ်ဂျက်တွေများ ပယ်ချရသတဲ့လား။ ခု သူလုပ်တာ ဘာရှိသလဲ။ ခုလုပ်သမျှဖြင့် သူနဲ့ဆိုင်နေလို့ ဝင်ပြီး စာမေးပွဲ ရွှေ့ဖို့လေး ဘာလေးလုပ်တာပဲ။ ဒီအလုပ်ကလေးတွေက သူပညာရေးဝန်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စ။ ဒါတွေလုပ်ဖို့ ငါးထောင်ပေးပြီး ရာထူးပေးထားတာ။ သူလုပ်ရမှာကတော့ သပိတ်လှန်ဘို့ဘဲ။ ဒါက သူငါးထောင်စားဘဝနဲ့ တာဝန်။ ဒီတာဝန်အတိုင်း သူလုပ်နေတာကို မလုပ်လို့ ကိုယ်တို့က ဝမ်းနဲစရာလား။ သူကကော သပိတ်မလှန်ရင် ဒီတာဝန်ကို မထမ်းဘဲနေသလား။ ခီစရာကောင်းလှတယ်နော်။ ဒီကောင်တွေ ဒီလောက်ပဲ န အ နေကြပြီလား။ အပင်းဝင်နေကြပြီလား။ ဒီကောင်တွေမှာ ပင်ကိုဉာဏ် မြုပ်နေကြပြီ။ သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတဲ့ဟာက သူတို့ဉာဏ်ကို လွှမ်းမနေပြီ။ ဒီကောင်တွေ သစ္စာဖောက်တွေ။ ဒီကောင်တွေ လူယုတ်တွေ။ မခံကြနဲ့။ သူတို့စကား မယုံကြနဲ့။ သူတို့ကို ခံတိုက်ကြ။ ကိုယ်လဲ တိုက်မယ်။ မနေဘူး။ အားမရှိလို့ လဲသေပစေ။ ကိုယ်တိုက်မယ်။ တိုက်မယ်။ ခွေးသားတွေရဲ့ တစ်ပတ်ရိုက် မခံဘူး။ ဟိုက် ဟိုက် ဟိုက် ဟွတ် ဟွတ်” ညိုထွန်းသည် ချောင်းလှိုင်လှိုင် ဆိုးလာလေ၏။ ဆိုးလိုက်သည်မှာ ခါးကုန်းကုန်းသွားလေ၏။ ဘဋ္ဌေသည် ညိုထွန်းကို ဖတ်ထားလေ၏။ မရှိနိုင်သည့် ရေတစ်ခွက် ပြေးခပ်၏။

ညွန့်ညွန့်သည် ရင်ဖိုလာပြီး ရှိုက်လိုက်လေ၏။ ဒေါ်ရီသီလည်း မျက်ရည်များကျလာလေ၏။ ထားမြင့်ကား နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားပြီး ငေးကြည့်နေလေ၏။ မျက်စိရှေ့တွင် နှင်းဝေသလို ဖြစ်လာလေ၏။ ချောင်းဆိုးသံ၏ အကြားတွင် သူ့နှလုံးခုန်သံကို ကြားနေမိလေ၏။





(၃၂)

မော်လမြိုင်ဇရပ်ကို အလုံပိတ်ထားလေ၏။

အပြင်မှ ကောလိပ်ကျောင်းသား တစ်ရာကျော်နှင့် အထက်တန်း ကျောင်းသားများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ခုံများပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မော်လမြိုင်ဇရပ်ဆီသို့ စောင့်ကြည့် နေကြလေ၏။

အပေါက်စောင့် ကိုအောင်သိန်းကား မော်လမြို့ဇရပ်ရှေ့ တံစက်မြိတ်တွင် လမ်းလျှောက်နေလေ၏။

မကြာမကြာ အတွင်းက စကားများသံသည် အပြင်သို့ လွင့်စင်၍ လာလျက် ရှိ၏။ နံနက် ၁၁ နာရီမှစ၍ စည်းဝေးလာရာ ၂ နာရီတိုင် မပြီးသေးချေ။

ဖေခင်၊ လှဖေ စသော ဘွိုင်ကောက်တားကောင်စီတွင် မပါသူ ခေါင်းဆောင် များကား အပြင်တွင် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်စောင့် မနေနိုင်ကြသဖြင့် ဇရပ်ရှေ့တွင် ငွေတိုက်စောင့် စနုလီလို ဟိုမှသည် သွားလာနေကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တံခါးကြားတွင် နားကပ်၍ ထောင်နေကြလေ၏။

ကျော်သိန်းကား ဘွိုင်ကောက်တားကောင်စီတွင် မပါသော်လည်း အရေးပါ အရာရောက်သော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် သပိတ်လှန်သင့် မလှန်သင့် တွင် ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးလေ၏။ ယခု သူ့စကားပြောနေလေ၏။

“ကြည့်ပါလား။ ခုပြန်လာကြတာ လူတစ်ရာငါးဆယ် နှစ်ရာလောက်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ နောက်လိုက်တွေဟာ သိပ်ညံ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီလို ညံ့တဲ့ နောက်လိုက်တွေနဲ့ ဘယ်လိုဆက်ပြီး သပိတ်မှောက်နေမလဲ”

ကျော်သိန်းပြောစဉ် ဘနားဂျီးကား တင်ပလွင်ခွေထိုင် ခေါင်းငုံ့၍ နေလေ၏။ ကိုမြကား ဘနားဂျီးနောက်က ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေလေ၏။

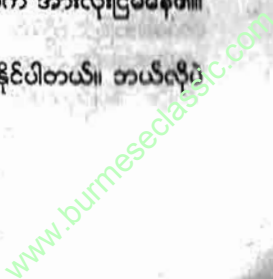
“ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ ဆိုတာလို သိကြရတယ်။ တကယ်ဘာဖြစ် နေတယ်ဆိုတာ မသိကြပဲနဲ့ သပိတ်လှန်တာ မကြိုက်ဖူးဆိုသူတွေက ရှိသေးတယ်”

ကိုနုကား မျက်နှာ နီလာလေ၏။ လက်လည်း တုန်လာပြီး တကိုယ်လုံး ရိုးတိုးရွတ်ဖြစ်လာလေ၏။ ကိုနုသည် ဆတ်ကနဲ လက်ရုံးဆန့်ကာ

“မင်းကလေးက ခွေးစကားပြောတာလား။ လူကဖြင့် ဘာမှမဟုတ်ဖူး။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောတယ်။ တစ်လောကလုံး မင်းတစ်ယောက်ထည်း သိတယ်ထင် လို့ ဒီလိုပြောတာလား” ဟု ဆူညံစွာ အော်လိုက်လေ၏။ နောက် အားလုံးငြိမ်နေ၏။ ကျော်သိန်းက ဆက်ပြောပြန်၏။

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ စွန့်နိုင်ပါတယ်။ တယ်လီဗွီ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဆက်ကရီပိုက် (Sacrifice) လုပ်ရ လုပ်ရပါ။ ခုပြောတာက သူများတွေအတွက် ပြောတာ”

ကိုတင်မောင်က အစက လှန်သည်ကို ကြိုက်တိုက်တိုက် ဖြစ်နေသော်လည်း ကျော်သိန်းက ဤသို့ပြောနေသောအခါ မကျေမနပ် ဖြစ်လာလေ၏။ သူမှာ လှန်ထိုက် မလှန်ထိုက် ကောင်းကောင်း မဝေခွဲနိုင်။ ဟိုတွေးသည်တွေးနှင့် မီးခိုးအူနေသော ထင်းပုံဖြစ်နေစဉ် ကျော်သိန်းက ကျန်လူများအား မစွန့်ရဟု ဆိုဟန်ဖြင့် စောင်းလိုက်သံကို ကြားရသောအခါ မီးဟုန်းဟုန်း ထတောက်လေ၏။ သူတို့အား ကျော်သိန်းက စောင်း၍ပြောသည်ထင်ပြီး ကိုယ်တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဒေါပွလာလေ၏။ သူသည် မတ်တပ်ထလေ၏။

“ဟင်း ဟင်း” သူသည် အံ့ကြိတ်၏။ “တောက် မင်းတစ်ယောက်ထဲ စွန့်နိုင်တယ် ထင်သလား။ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကိုယ်ကျိုးကင်းတယ် ထင်သလား။ ဟင်း ဟင်း။ တောက်။ မင်းပဲ စွန့်ရတယ်။ ဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်လား” တင်မောင်သည် စကားပြော ရပ်သွားလေ၏။ သွားမှာ ကြိတ်လျက်ရှိပြီး လက်သီးဆုပ်ထားရင်း မူးလဲသွားလေ၏။ ဘဝေသည် တင်မောင်ကို ပွေ့ထားလေ၏။

နောက် စိုးထွန်းက ထပြန်ပြီး “ကျုပ်လဲ မှောက်ချင်တာပါပဲ။ ဘယ်သူ ကျုပ်တို့ထက် စိတ်ပါအုံးမလဲ။ ဒါပေမယ့် ခုအားခွဲတော့ မဖြစ်ဖူး။ ကျုပ်တို့ ခုမလှန်ရင် ဘယ်လောက် အကျိုးပျက်သွားမလဲ။ ဘယ်လောက် နစ်နာပြီး နောင် ဗမာပြည်ကို အကျိုးမဆောင်နိုင်ပဲ ရှိမှာပဲ” ဟု ပြောစဉ် “ထိုင် ထိုင်” ဟု နောက်နားက အော်ပြန်လေ၏။ “စကားမပြောနဲ့” ဟု အချို့က အမိန့်ပေးလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာသိလို့လဲ။ ကျွန်တော် အများကြီးသိထားတာ” ဟု စိုးထွန်းက လက်သီးလက်ရုံးတန်း ပြောပြန်လေရာ

“ရှုပ်အပ် (Shut up) မပြောနဲ့” ဟု ဆူညံစွာ အော်လေရာ စိုးထွန်းသည် မူးလာပြီး ခေါင်းကို လက်နှင့် ကိုင်ကာ

“ဟာဗျာ၊ နေကြပါအုံး။ ပြောအုံးမယ်” ဟု အော်၏။ အော်ရင်းပင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဟန်မထားနိုင်၍ ထိုင်လိုက်ရလေ၏။

သို့ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောကြရာ အတည်တကျ မဆုံးဖြတ်နိုင်ပဲ ခွနာရီထိုးလာခဲ့လေ၏။ အစည်းအဝေးကို ခဏသိမ်းပြီး ထမင်းစားကြလေ၏။ အစည်းအဝေးရွေ၍ ထွက်လာကြရာ ဖေခင်၊ လှဖေတို့ကား ဆီး၍မေး၏။ ဘဝေက အကြောင်းစုံ ပြောသဖြင့် သူတို့သည် ထောင့်တစ်ထောင့်သို့ သွားကာ ဆွေးနွေးကြလေ၏။ အခြား တို့ကြကောက်တားကောင်စီဝင်များကို ကျောင်းသားများသည် “ဘာဆုံးဖြတ်ခဲ့ ကြသလဲ” ဟု ဝိုင်းမေးကြလေ၏။



သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဟန်ပါမလား” ဟု ဖေခင်က မေးရာ ဘဋ္ဌေသည် ဘာမျှ မပြောနိုင်သေးပဲ နှုတ်ခမ်းရှုပြီး ခေါင်းရမ်းကာသာ နေလေ၏။

“ဒို့ဘက်က ရှုံးပြီလား”

“ရှုံးမှာပဲ၊ ငါတော့ ညှိထွန်းကို သွားခေါ်ချင်ပြီ”

“မခေါ်ပါနဲ့ကွာ။ သိပ်ပြီး ပန်းနေမှာပေါ့၊ သူပြောလိုက်တာတွေ မင်းပြောတာပေါ့”

“ဟာ ငါက မပြောတာတိဘူ။ ဟိုထဲရောက်တော့ ဒေါ်ပွပြီး ပြောစရာတွေ အကုန်မေ့တယ်ကွ”

ဖေခင်က နှုတ်ခမ်းကိုက် လက်ပိုက်ပြီး ငေးနေလေ၏။ လှဖေကား လက်နောက်ပစ်ကာ တွေနေလေ၏။ ဘဋ္ဌေသည် ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာဖြင့် အရှေ့ဘက်သို့ ကြည့်နေလေ၏။ သူတို့သည် ညှိထွန်းကို ခေါ်၍ စစ်ကူတောင်းလိုကြ၏။ သို့သော် ညှိထွန်းကား အားနည်းပြီး မကျန်းမာနေသဖြင့် မခေါ်ရက်ကြချေ။

“ကျော်သိန်းက လှန်တဲ့ ဘက်နေပြီး အကြီးအကျယ် ပြောတာပေါ့။ ငါလဲ သူ့ကို ချဉ်လာပြီး ဘာမှ မပြောဘူး။ ထသာထိုးလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

“ကျော်သိန်းက ဝင်ပြီးပြောသလား။ သူ ဘို့က်ကောက်တာကောင်စီ မင်းဘားမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု ဖေခင်က အံ့အားသင့်စွာ ပြောလေရာ

“ဟာ ဒါဖြင့် ကိုယ်လဲ ဝင်ပြောမယ်” ဟု လှဖေက ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးလိုက်လေ၏။

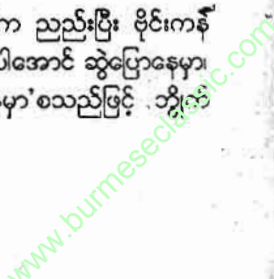
ညှိထွန်းသည် ယနေ့နံနက် ၁၁ နာရီ အစည်းအဝေးရှိသည်ကို သိသဖြင့် အကျိုးအကြောင်း သိချင်ဖောနှင့် စောင့်နေလေ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက် သူ့ထံ လာပြောမည်ဟု ကြိုနေလေ၏။

နာရီပြန်တစ်ချက်ထိုးကတည်းက ငြိမ်ငြိမ် အိပ်မနေနိုင်။ တံခါးဝဆီသို့ ငေး၍ ငေး၍ နေမိလေ၏။ လှေကားပေါ်မှ ခြေသံကို ကြားရတိုင်း “ဖေခင်လား၊ လှဖေလား” စသည်ဖြင့် တွေးကာ နားစွင့်မိလေ၏။

သို့ဖြင့် စောင့်ခဲ့သော်လည်း မည်သူမျှ ပေါ်မလာ။ စက်ရှင်မင်းကြီး၏ စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စောင့်နေသော တရားခံနှင့် တူလေ၏။ သူသည် ခဏခဏ မသက်သာသော သက်ပြင်းကို ချလေ၏။

သုံးနာရီထိုး၍ပင် မလာသေးသောအခါ

“ဟင်း ခုထက်ထိ မလာကြသေးဘူး” ဟု ပါးစပ်က ညည်းပြီး ဗိုင်းကနီ ပစ်လွဲကာ အိပ်လိုက်ပြန်လေ၏။ ‘ခုနေ ဘနားဂျီးက သူ့ဘက်ပါအောင် ဆွဲပြောနေမှာ၊ ကိုမြက ဟုတ်တယ်ဘိုင်၊ ဟုတ်တယ်ဘိုင်နဲ့ လိုက်ပြောနေမှာ’ စသည်ဖြင့် ဘို့က်





ကောက်တားကောင်စီ အစည်းအဝေးကို မှန်းကြည့်နေလေ၏။ 'ကိုနုက သေသေ ချာချာ ကန့်ကွက်မှာပဲ' ဟု အောက်မေ့ရင်း ကိုနု၏ တရားဟောနေကျ အမူအရာကို မြင်ယောင်နေလေ၏။

မရှိန်က ကောင်းစွာ ကျွေးသည်။ မွေးသည်ကို ကောင်းစွာမစားပဲ "မရှိန်ရ ဒီကနေ့ အရေးကြီးတယ်ဗျ" ဟု ပြောရာ

ညခုနှစ်နာရီထိုးသောအခါ အစည်းအဝေး စပြန်လေ၏။

ဇရပ်တွင်းမှ မီးရောင်များသည် လုံခြုံစွာ ပိတ်ထားသော တံခါးကြားကလေး များထဲမှ တိုးထွက်နေလေ၏။

ဘမော်ကား သပိတ်လှန်ရန် ပြောပြနေလေ၏။ လှဖေသည် တဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ဒေါပွနေလေ၏။ လှန်ရန်ပြောသမျှ လူတွေကို ထ၍ ရိုက်ချင်နေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ "တော်၊ မပြောနဲ့၊ ထိုင်" စသည်ဖြင့် အော်မိလေ၏။ ဘမော်ပြောပြီးလျှင် လှဖေထလေ၏။ စကားတစ်လုံးမျှ မထွက်ခင်ပင် သူလက်ကို ဆန့်တန်းထားလေ၏။

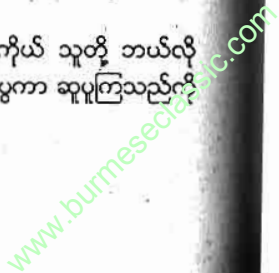
"ဘာလဲ၊ စွန့်ပုံတယ်ဆိုရင် စွန့်ကြပါလား။ ရဲရင်ထွက်ကြ။ ပါးစပ်ကတော့ စွန့်ပုံတယ်၊ သတ္တိရှိပါတယ်လဲပြောရဲ့၊ သပိတ်လှန်ဖို့လဲ တိုက်တွန်းရဲ့၊ စွန့်စားရဲတယ် ဆိုလဲ ဆိုသေး၊ ခုဆက်မှောက်ရင် လူတရာငါးဆယ်ကျော်ရဲ့ အကျိုး ဘယ်လောက် နှစ်နာသွားမယ်ဆိုပြီး တွက်နေကြသေးတယ်။ ဒါဘာလဲ" လှဖေ၏ ကိုယ်သည် နတ်ပူးသလို ယိမ်းနေလေ၏။ "ဒါဘာလဲ။ ရဲရင်ထွက်။ ဟေ့ကိုမြ ရဲရင်ထွက်။ တောက်။ ငါလေ မပြောချင်ဘူး။ သပိတ်မလှန်ရဘူး။ မလှန်ရဘူး။ ဟင်း မလှန်ရဘူး" သူလက်သည် ဘနားကိုးတို့အပေါ်တွင် ဝဲနေလေ၏။ "မလှန်ရဘူး။ ဟင်း ဟင်း" ဟု ခုန်ပြီး ပြောရင်း လဲသွားပြန်လေ၏။ မေ့၍ မသွားသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းမရ သည်ကို သူ့ဘာသာသူ သိသဖြင့် စကားမပြောပဲသာ နေလေ၏။

ဘငွေလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေလေ၏။ ဒေါသစိတ်၊ သပိတ်မှောက်မြ မှောက်လိုသော ပြင်းပျံ့သည့် အာသီသ၊ အော်ကြ ငေါက်ကြ မူးလဲကြသဖြင့် ချောက်ချားနေသောစိတ် အားလုံးတို့သည် ပူးပေါင်းကာ သူ့ကိုယ်တွင်း၌ လေပွေတိုက် နေလေ၏။

ဖေခင်ကား သူ့လူစု မဟန်တော့သည်ကို တွေ့ပြီးဖြစ်၍ တစ်ခုတည်းသော မှော်လင့်ချက်ဖြစ်သည့် ညိုထွန်းကို သွားခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ သူသည် ဖိနပ်ယူတို့မျှ သတိမရပဲ ဘုရားခြေရင်းသို့ အပြေးဆင်းခဲ့၏။ နောက် အရှေ့ဘက် ဗဟန်းဆီသို့ သုတ်သုတ်ဖြင့် ပြေးသွား၏။

ထားမြင့်၊ အမာ၊ မအေး၊ မချစ်စိန်တို့ကား သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဘယ်လို ဖြစ်နေသည်ကို မဝေခွဲနိုင် ဖြစ်လေ၏။ အကိုများဖြစ်သူက ဒေါပွကာ ဆူပူကြသည်ကို

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



မြင်၍ ကြောက်ကြ၏။ အချို့မောင်ကြီးများက သပိတ်လှန်ဘိတ်ဘက်က ပြောနေကြ သဖြင့် ဒေါပွနေကြ၏။ မူးမေ့ကာ လဲသူများအား သနားလည်း သနားနေကြလေ၏။ ထိုသို့သော အဖြစ်အမျိုးမျိုး ပူးပေါင်းနေသည့် သူတို့စိတ်သည် ရှုပ်ထွေးနေလေ၏။ ဘာစကားမျှလည်း ဝင်ပြောချင်စိတ် မရှိကြတော့ပေ။ အမာက ထားမြင့်ကို လက်တို့ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မရှိန်ပြန်သွားပြီဖြစ်ရာ ဒေါ်ပန်းခက်သာ ကျန်ရစ်လေ၏။

“ကြီးကြီးရယ် ကျွန်တော့်ကို ဘုရားလိုက်ပို့စမ်းပါ” ဟု ကြောင်အော်သော အသံဖြင့် တောင်းပန်လေရာ ဒေါ်ပန်းခက်က

“မဖြစ်ဖူးထင်တယ်။ မင်း လမ်းမှ မလျှောက်နိုင်ပဲ” ဟု ကန့်ကွက်လေ၏။

“လမ်းလျှောက်တာလောက်တော့ အပျော့ပေါ့။ ကြီးကြီး ဟောကြည့်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ညှိထွန်းသည် အိပ်ရာမှ ထ၏။ ဆောင့်ကြောင့်တိုင်လျက် တောင်ဘက် က တိုင်ကလေးဆီသို့ ဒရွတ်ရွေ့သွား၏။ တိုင်ကို လက်ဖြင့် တွယ်ကာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး လမ်းလျှောက်လေ၏။ လေးလှမ်းမျှ လှမ်းမိသောအခါ ခဏရပ်၍ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လေ၏။ သူ့ရယ်သံမှာ ကြီးတန်းပေါ်လမ်းလျှောက်သူ ကြီးဆုံးသောအခါ ရယ်သံ နှင့်တူ၏။

“ကျွန်တော် အားရှိပါတယ်ဗျ။ မထားမြင့်ပေးတဲ့ ဓာတ်စာတွေကို မရှိန်က ချက်ကျွေးလို့စားထားတာ အားရှိတာပေါ့။ ဟား ဟား ဟား”

ဒေါ်ပန်းခက်ကား ညှိထွန်းအား ကြည့်ပြီး ပါးကြီးများ ခွက်လာအောင် ပြုံးကြည့်နေလေ၏။ ညှိထွန်း တကယ်အားရှိလာပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝမ်းသာ လာလေ၏။

“ကဲ ဒါဖြင့် ပို့တာပေါ့။ မင်း လုံချည်ကလေး လဲအုံး”

မော်လမြိုင်ဇရပ်ပေါ်တွင် ဘဋေက ထပြီး စကားပြောပြန်လေ၏။

“လှန်တာကို မလိုချင်ဘူး။ လှန်ချင်တာဟာ သတ္တိမရှိကြလို့ မစွန့်ချင်ကြလို့ ဘဲ။ လှန်ဖို့စပြောတဲ့ လူတွေက ဘယ်ကအပင်းဝင်နေလို့မှန်း မသိဘူး”

“ထိုင်၊ ထိုင်၊ ဒါမျိုးတွေ မပြောနဲ့”

ဆူပူလှုပ်ရှားနေပြန်၏။

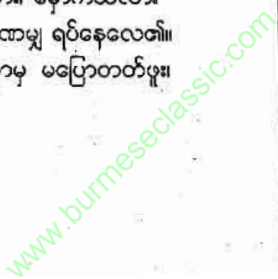
ဖေခင်သည် အိပ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်လေ၏။ ခြေသံကို ကြားလျှင်ပင် အင်္ကျီဝတ်နေသော ညှိထွန်းသည် နားစွင့်ပြီး

“ဖေခင်လာပြီထင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ဟော ဟုတ်တယ်။ အစစ်ပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ လှန်သလား။ မှောက်သလား”

ဖေခင်မှာ မောနေသောကြောင့် အသက်ရှူလွဲနေပြီး ခဏမျှ ရပ်နေလေ၏။

“လှန်ဖို့ ပြောနေကြတယ်။ ကိုယ်တို့ လူစုကလဲ ဘာမှ မပြောတာတိဖူး။



ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကိုဘဲ လာခေါ်တယ်။ ကဲ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ဗျာ”

“အဲ မောင် ခုပဲသွားမယ်၊ ပူဆာနေလို့ လိုက်ဖို့ရှိပြင်ဆင်နေတာပဲ”

“ကဲ သွားမယ် အဆင်သင့်ပဲ” ဟု ညိုထွန်းက ပြောလေရာ ဖေခင်သည် ညိုထွန်းကို တွဲခေါ်၏။ ညိုထွန်းကား ညှာလက်ကို ဖေခင်၏ ပန်းပေါ်တွင် တင်ထား၏။ ဖေခင်သည် ဘယ်လက်ဖြင့် ညိုထွန်း၏ ခါးကို ဖက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးပူးကာ ဖေးကာ ခေါ်ခဲ့လေ၏။ သူတို့သည် နှေးနှေးကလေး လျှောက်၍သာ သွားနိုင်ကြလေ၏။

ဘနားဂျီ၊ ထလေ၏။ အားလုံးငြိမ်ပြီး နားထောင်ကြလေ၏။

“ကျွန်တော့် သဘောထားကို အများက သိချင်ကြမှာပဲ။ သပိတ်တာဝန်ကို အများဆုံး ထမ်းရသည့် သပိတ်မှောက်ရေးမှာ အခက်အခဲအများဆုံး တွေ့ရပါတယ်။ အများဆုံး သိရပါတယ်”

“ခက်တာတွေ ပြောဖို့မဟုတ်ဖူး။ ကောင်းတာ မကောင်းတာ ပြောဖို့”

“ကြားထိုးမပြောပါနဲ့၊ နားထောင်ပါ” ဟု ကိုနုက အော်လိုက်လေ၏။

ဘနားဂျီက သူ့ဝါဒကို ရှင်းလေ၏။ ကျော်သိန်းတို့အား တစ်ယောက်စီပြော ထားသော စကားများကို ထပ်ပြော၏။ ကျော်သိန်းတို့ ဘမော်တို့ ဆင်ခြေများထက်ပင် ဘနားဂျီပါးစပ်မှ ပို၍ ယဉ်ကျေးသော စကားများ ထွက်လာလေ၏။

“ကျွန်တော့် သဘောဘွင်းဘွင်း ပြောရရင် လှန်တာပဲ ကြိုက်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ မလှန်ချင်လို့ မှောက်မြဲ မှောက်ကြရင် ကျွန်တော် ခေါင်းဆောင်မလုပ် တော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ပဲ ခေါင်းဆောင်ကြ” ဟု ဘနားဂျီက ခပ်မာမာပြောလိုက်ရာ ဘမော်၊ သိန်းမောင်၊ ကျော်သိန်း၊ စိုးထွန်းတို့မှာ သံမုဒ္ဒရာအလယ်တွင် လှေငယ်တစ်စင်း နှင့် ပစ်ထားခံရသလို အောက်မေ့သွားလေ၏။

ဘဋ္ဌနှင့် လှဖေက “မအေလိုးကုလား၊ လူပါးဝလိုက်တာ” ဟုသာ ပြောနိုင်တော့၏။

ညိုထွန်းတို့ကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရှေ့ဘက်ရှိ စိုးညှင်းစံကျောင်းစံ ကျောင်းကြီးကို ကျော်လာလေ၏။

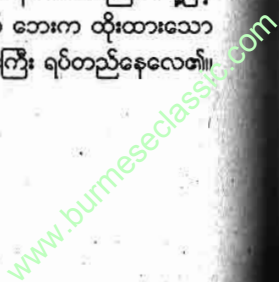
“သူတို့ဘက်က ဘာတွေပြောသွားသေးသလဲ”

“မနေ့က ပြောတာတွေပဲ ပြောတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်။ ငါအကုန်ချေနိုင်တယ်”

ပင်လယ်လေက ကလိလိုက်သောကြောင့် ယောက်ယက်ခပ်နေသော ညောင်ရွက်သည် ဆည်းလည်းကလေးကို တတင်တင် ရိုက်နေလေ၏။ ကြယ်တို့ဖြင့် အပြောက်ခတ်ထားသော ကောင်းကင်ပြာကို ကျောခံလျက် ဘေးက ထိုးထားသော မီးတွင် ပြောင်ထိန်နေသော ရွှေတိဂုံစေတီကြီးသည် မားမားကြီး ရပ်တည်နေလေ၏။

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်





ညိုထွန်းတို့၏ အောက်လမ်းပေးတွင် မော်တော်ကားကလေး တစ်စီးသည် ကြွက်ကလေးပြေးသလို ပြေးသွားလေ၏။

“ကဲ ငြင်းနေကြလို့ မပြီးဘူး။ ဘူတိုင်းရဲ့ သဘောထား မေးရမယ်” ဟု စိုးထွန်းက ပြောလေရာ

“ဟုတ်တယ်” ဟု ကျော်သိန်းက လိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် ကိုမြထပြော။ ခင်ဗျား မှောက်တာကြိုက်သလား။ လှန်တာ ကြိုက်သလား” ဟု တစ်ယောက်က မေးလေ၏။

“ဒီပြင်လူတွေ မေးပါအုံးလေ” ဟု ကိုမြက ရှောင်၏။

“ဒီပြင်လူက နောက်မှ ခင်ဗျားက အရင်ပြောပါ”

“ကျွန်တော်မပြောနိုင်ဘူး”

“ဟေ့ ဒီလူ စောက်ကုလားလူ မမေးကြနဲ့” ဟု လှဖေက အော်ပြန်လေ၏။

“ကိုစိုးထွန်း ပြော အင်းဖြင့် အင်း။ နိုးဖြင့် နိုး”

“လှန်တာကြိုက်တယ်”

“ကိုကျော်သိန်းကော”

“လှန်တာကြိုက်တယ်”

“ကိုဘမော်ကော”

“လှန်တာကြိုက်တယ်”

“ကိုတင်မောင်ကော”

“အင်း။ အင်း လှန်တာပဲ ကြိုက်တယ်”

သို့ဖြင့် မလှန်လိုသူ ခြောက်ယောက်မျှသာရှိပြီ။ လှန်လိုသူကသာ များနေလေသည်။

“ကဲ မဲမခွဲပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ပဲ ရှုံးပါတယ်” ဟု ကိုဘဌေးက ငိုသံပါနှင့် စပြောနေစဉ်

တံခါးခေါက်သံကို ကြားရလေ၏။

တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြလေ၏။ ဘဌေးသည် ‘ဟော’ ကနဲ အံ့အားသင့်သွားပြီး ထိုင်ရာမှထ၏။ ကိုမြသည် မျက်နှာညှိုးပြီး ဘမော်က ညိုထွန်းအား မျက်စောင်းထိုးကြည့်လေ၏။ ညိုထွန်းမျက်နှာကား သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူယော်ဖြစ်နေလေ၏။ ပါးချောင်ကျနေသဖြင့် ပါးရိုးကြီးနှစ်ခု ငွားငွားကြီး ပေါ်နေလေ၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ဝင်းနေလေ၏။ စိတ်အားထက်သန်ခြင်း မီးဖြင့် ဝင်းပြောင်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ညိုထွန်းသည် ဖေခင်ကို မကိုင်တော့ပဘဲ တံခါးဘောင်ကို ကိုင်ကာ ဖရပ်တွင်းသို့ ဝင်လေ၏။ ချည်လှပြီဖြစ်သဖြင့် တံခါးဘောင်ကို လက်မ



လွှတ်နိုင်။

ဘဌေးသည် ညိုထွန်းကို ကျိုးကြားမှ ပွေ့ခေါ်လာပြီး လူလယ်ကောင်တွင် နေရာချထားလေ၏။

ထားမြင့်မှာ နဂိုက စိတ်ရှုပ်နေဆဲတွင် ညိုထွန်း ယခုကဲ့သို့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း လာနေသည်ကို ကြည့်၍ သနားခြင်း၊ အောင်အောင် မအောင်အောင် သပိတ်မလှန်ရန် ပြောတော့မည်ကို တွေးမိသဖြင့် ဝမ်းသာခြင်း စသော အဖြစ်အမျိုးမျိုး ဝင်လာပြန်သဖြင့် ဘာမျှ ကြည့်လင်စွာ မတွေးနိုင်ပဲ တွေ့နေမိလေသည်။ ညိုထွန်းက သူ့ဆီကြည့်လိုက် သောအခါ ပွင့်ခါစ ပန်းကလေးကဲ့သို့ ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

မစ္စတာ ဘနားဂျီးက ဖော်ရွေစွာ ပြုံးကြည့်ပြီး

“ဟဲ့လို ကိုညိုထွန်း၊ တော်တော် နေကောင်းပြီလား” ဟု ညိုထွန်းအား မေးလိုက်လေ၏။



“ဖူလုံအောင်တော့ နေကောင်းပါတယ်”

ကျော်သိန်းသည် ထိုင်မှ ထလာပြီး ညိုထွန်းအနီးသို့ ကပ်ထိုင်လေ၏။ ညိုထွန်းကား ဘေးစောင်းထိုးကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြောပဲ နေလေရာ

“မင်းဆီ ငါမလာအားလို့ကွာ” ဟု ကျော်သိန်းက နှုတ်ဆက်၏။

“သပိတ်လှန်တဲ့ ကြိုးစားနေရလို့ မလာအားတာလား”

“ငါ့လီ၊ မင်း ငါ့ကို ဒီလိုမပြောနဲ့ကွာ။ မင်းလဲ ငါ့အကြောင်း အသိသားနဲ့” ဟု ကျော်သိန်းက ငိုသံဖြင့် တောင်းပန်လေရာ

“မင့်အကြောင်း ငါအသိဆုံးပေါ့၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ဟာ ပေါင်းလာကြတာ လေးနှစ် ကျော်ပြီ။ မင်း တော်တာလဲ ငါသိတယ်။ မင်းရှေ့တဲ့ နေရာတွေလဲ ငါသိတယ်။ မင်း ခု သပိတ်လှန်ချင်တာလဲ ငါသိတယ်။ သပိတ်လှန်ဖို့ သူများရဲ့ စကားယောင်ပြီး ပြောနေတာလဲ ငါသိတယ်။ ပြီးတော့” ဟု ညိုထွန်းက ရှင်းနေဆဲ ဘဌေးက ထပြီး

“ကဲ ကိုညိုထွန်း မချီမဆန့်နဲ့ စိတ်အား ထက်သန်လွန်းလို့ လာနေပါတယ်။ သူပြောလိုတာပြောပါစေ” ဟု ခွင့်တောင်း၏။

“ပြီးတော့ မင်းဘာလို့ သပိတ်လှန်ဖို့ကို သဘောကျသွားတာလဲ ငါသိ ပါတယ်။ မင်းမှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး စွန့်စားနိုင်တဲ့ အရည်အခြင်း မရှိသေးဘူး။ မင်းအကြောင်းကြောင့် အနစ်နာမခံနိုင်သေးဘူး” ဟု ညိုထွန်းက ပြောနေဆဲ ကျော်သိန်းသည် မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျလေ၏။

“ကိုညိုထွန်း ပြောဖို့ မလိုပါဘူး” ဟု ကိုမြက ဆင်ခြေပေးလိုက်၏။

ညိုထွန်းသည် ဖြည်းဖြည်းစွာထပြီး ပျဉ်ထောင်ကို ကျောမှီကာ စကားပြော ရန် ပြင်လေ၏။ ကျော်သိန်းက ငိုနေရင်း

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

“ငါအကြောင်းသိရင် မင်း ငါ့ကို ဘာလို့အပြစ်တင်သလဲကွာ” ဟု ညိုထွန်းအား မော်ကြည့်ကာ မေးလေ၏။

“မင်း မစွန့်နိုင်ရင် တစ်ယောက်ထဲ ကျောင်းပြန်သွားပါလား။ မင်းတို့တတွေ မစွန့်စားနိုင်တာနဲ့ ဒီပြင်လူတွေပါ မင်းတို့ ကျောင်းပြန်သွင်းကြတာ ကောင်းသလား။ ဒီပြင် လူတွေကို အမျိုးမျိုး မဟုတ်မက ဆင်ခြေပေးပြီး ခေါ်သွားရသလား” ဟု မေးရင်း ညိုထွန်း အသံသည် ကျယ်လာပြီး သူသည် ကျော်သိန်းကို မကြည့်တော့ပဲ ဘွဲ့ကံကောက်တားကောင်စီကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဒါဟာ ဘာမှ မဟုတ်ဖူး။ အပြီးပြတ်တဲ့ မြေခွေးယုတ်ဟာ အားလုံးသော မြေခွေးတွေ အပြီးဖြတ်ပြစ်ဖို့ တိုက်တွန်းတာလို၊ မင်းတို့ အချို့သပိတ်ဆက်မမှောက်နိုင် တာနဲ့ စွန့်စားရည်နည်း သတ္တိနည်းနေတာနဲ့ မင်းတို့ အရှက်ပြေရအောင် မင်းတို့တစ်တွေ ပြည်တော်ဝင်လှအောင် သပိတ်ပြန်လှန်ကြတာပဲ။ ဘာတခုမှ မရပဲနဲ့ မဟုတ် ဆင်ခြေတွေပေးပြီး ပြန်လှန်ကြတာပဲ”



ညိုထွန်းသည် ပျဉ်ဘောင်ကို နာနာမှီပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ရမ်း၍ ပြောလေ၏။

“သပိတ်လှန်ဖို့ဟာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ။ ထပ်ပြောဖို့ မလိုပါဘူး” ဟု ကိုမြက ပြောလေရာ တင်မောင်သည် ကြမ်းပြင်ကို လက်နှင့် ထုပြီး

“ကိုမြ မပြောနဲ့ ဘာလဲ” ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ကိုမြသည် ငြိမ်သွားပြီး စွန့်ပဲသောအခါ ကြက်ကလေးက ကြက်မကြီးကို ကြည့်သလို မစွတာဘနားဂျီကို ကြည့်နေလေ၏။

“သပိတ်လှန်ရင် ကန့်ကွက်တယ်။ ရာဇဝင်မှာ သပိတ်ကို အကန့်အကွက် မရှိဆိုတာမျိုး မရေးနိုင်အောင် ညိုထွန်းတစ်ယောက်က ကန့်ကွက်တယ်။ ကန့်ကွက် တယ်” ညိုထွန်းသည် မောသဖြင့် ရပ်ကာ အသက်ရှူနေပြန်လေ၏။

“ခင်ဗျားဈားနေလို့ ဘာမှ အကြောင်းမျိုးစုံမသိဘူး။ ခုကြည့် လူတစ်ရာ ငါးဆယ်လောက်ပဲ ပြန်လာတယ်။ နောက်လိုက် မကောင်းဘူး” ဟု မစွတာဘနားဂျီ က ပြောလေရာ

“ဟဲ့ ဟဲ့ နောက်လိုက်မကောင်းဘူးတဲ့” ဟု ညိုထွန်းက အသံဝါကြီးနှင့် ရယ်ပြီး ဆက်ပြန်၏။ “ခင်ဗျား ဗမာ့အကြောင်းမသိလို့ ပြောတာ။ ဗမာဟာ နောက် လိုက်အကောင်းဆုံးရှိတယ်။ ခေါင်းဆောင်မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကုလားပြည်နဲ့ ဗြောင်းပြန်။ ကုလားနဲ့ ဗမာ ကွာချင်တိုင်း ကွာတယ်။ ခု လူတစ်ရာငါးဆယ်ထဲက လူငါးဆယ်ပဲ တကယ့် သပိတ်စိတ်ရှိသူတွေလို့ထား။ ဒီလူတွေကို ခေါင်းဆောင်လုပ်။ လူနည်းနည်းနဲ့ သပိတ်မှောက်သူ များသထက်များအောင် ဒီလူ ငါးဆယ်လောက်နဲ့





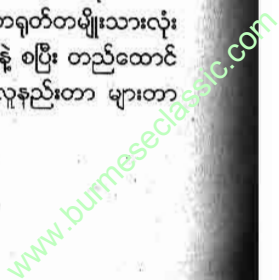
ကြိုးစားရင် ကျုပ်တို့အလုပ် အောင်ရမယ်။ ဟဲ ဟဲ ဟွတ်ဟွတ်” ဟု ချောင်းဆိုးလာပြန် သဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ရပြန်၏။ သူ့ ခါးမှာ ပျဉ်ဘောင်မှီထား၍ ခါးအထက်ပိုင်းသည် ငှက်အတောင်ခတ်သလို လှုပ်နေလေ၏။ ဖေခင်က အနားက ရပ်ပြီး ဖေထားပြန်မှ ဟန်နိုင် ထူနိုင်တော့၏။ ဒီလူ ငါးဆယ်နဲ့ သပိတ်ထပ်မောက်တာ မအောင်တဲ့ အဆုံးကျ တော့ ဒီလူ ငါးဆယ်လောက်က ခု ကျွန်တော်တို့ ပြောနေကြတဲ့ အပြစ်တွေ ကင်းရာ၊ စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ လူငယ်တွေ ပေါ်ပေါက်ရာ၊ သူများအကျိုးကို ဆောင်နိုင် တဲ့ လူတွေထွက်ရာ၊ ကိုယ့်သူ၊ ကိုယ်ချွန်လိုတဲ့ လူငယ်တွေ ဖန်တီးရာ၊ လွတ်လပ်ရေးကို လိုလားသူတွေ ဖြစ်ပွားရာ၊ ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးကို ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ အသိပညာကို ပေးရာ၊ အင်ပီရိယယ်လစ်အစိုးရကို စာရေးစာချို၊ မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက်အဖြစ်နဲ့ ကူညီ အကျိုးဆောင်ဘို့ရာ မဟုတ်။ တောသူတောင်သား၊ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ လိုလားချက်ကို ဖြည့်နိုင်တဲ့ သူတို့ အကျိုးဆောင်နိုင်တဲ့ ပညာကို သင်ကြားလေရာဖြစ်မယ့် အမျိုးသား တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ကြမယ်ဆိုရင် ဒီလူငါးဆယ်လောက်ဟာ အလောင်းဘုရားကလေးတွေ၊ ဘုရင့်နောက်ကလေးတွေ မဖြစ်နိုင်ကြပေဘူးလား။ ဗမာပြည်ကို ကမ္ဘာ့မြေပုံမှာ လူရာဝင်အောင် သွတ်သွင်းထားခဲ့တဲ့ ဘုရင့်နောင်၊ အနော်ရထာ၊ အလောင်းဘုရားစတဲ့ ဒို့ဗမာအစစ်တွေကို ကျေးဇူးဆပ်ရာ မရောက်ပေ ဘူးလား။ ကိုယ်တို့ ဗမာပြည်ကြီးကို လွတ်လပ်ရေးအလင်းရောင်ပေးခဲ့ရလို့ လွတ်လပ် ရေးအလင်းရောင်မှာ ဗမာတွေရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်တွေ၊ ဗမာတွေရဲ့ ဉာဏ်တွေ၊ ဗမာတွေရဲ့ သတ္တိတွေဟာ တဝင်းဝင်းတောက်ခွင့် ဖော်ပေးလေရာ မရောက်ပေ ဘူးလား”

“ထိုင်ပါ။ ဒါတွေ ခုပြောစရာ မဟုတ်ဖူး” ဟု အသံတစ်သံက အော်လေရာ တင်မောင်သည် နီမြန်းသော မျက်နှာဖြင့် ထပြီ

“ဘာလို့ နောက်ယုက်သလဲ၊ ရဲရင့်ထွက်ခဲ့” ဟု ငေါက်ကာ အသံလာရာ ဘက်သို့ ကြည့်လေ၏။ ဘာမျှ စကားမပြန်ကြချေ။ ညိုထွန်းကား တင်မောင်စိတ်လည် လာသည်ကို သိသဖြင့် ဝမ်းသာလာလေ၏။ အစကမူ တင်မောင်ပင် တစ်ဖက်သို့ ပါသွားပြီဟု သိရသဖြင့် များစွာ စိတ်ညှိုးနေခဲ့ရာ ယခုအခါ အားတက်လာလေ၏။

“ရာဇဝင်ကို ပြောင်းတယ်ဆိုတာ လူနည်းစု ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ ပြောင်းခဲ့တာတဲ့။ ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာဟာ လူနည်းစုကလေးနဲ့ ခေါင်းတည် ပြီး ရာဇပလ္လင်မရှိတဲ့ ဘဝက အင်ပါယာကြီးရဲ့ အချုပ်ဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား။ ဆွန်ယက်ဆင်ဟာ လူ ၇ ယောက်နဲ့ စပြီး ကြိုးစားလို့ တရုတ်တမျိုးသားလုံး လွတ်လပ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဟစ်တလာဟာ လူ ၆ ယောက်နဲ့ စပြီး တည်ထောင် လာတာ ခု သူပါတီ ကြီးစိုးနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် လူနည်းတာ များတာ

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်



ဂရုမထားဘဲ ကြိုးစားကြရအောင်။ ကိုယ်တို့ လူတစ်စု ရှေ့တက်ကြရအောင်။ ဒီလို ရှေ့တက်ရအောင် မကြဲပဲနဲ့ နောက်ဆုတ်ဖို့ လှုံ့ဆော်နေကြတာဟာ၊ သပိတ်လုနိမ့် ကြိုးစားနေကြတာဟာ တိုင်းပြည်ကို အကြီးဆုံး သစ္စာဖောက်တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ လူညာတွေ။ အညွန့်တလူလူ တက်လာတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ အရေးတော်ပုံကို အညွန့် ချိုးပစ်တာ။ ဒီလိုအညွန့်ချိုးမှု၊ သစ္စာဖောက်မှုတွေကို ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်၊ အသက်နဲ့ အသက်နဲ့ လဲပြီး ခုခံ ဟွတ် ဟွတ်" နှင့် ချောင်းကြီးဆိုးလာပြီး အသံမှာ ကြက်လည်မျို လှီးလိုက်သလို အွတ်ခနဲ ဝင်သွားလေ၏။

သူသည် အသက်ရှူလွှဲသွားပြီး နားထင်ကြောများမှာ ပျဉ်ထောင်အိမ် ချတက် သလို ထင်းကနဲ ပေါ်လာလေ၏။ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေ၏။ ညာဘက်ဒူးမှာ ကွေးသွားပြီး ဘယ်ဘက်ဒူးကား တောင့်နေရင်း ဘယ်ခြေသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထောင်ထားသော ထမ်းပလပ်ခြောက် လဲသွားသကဲ့သို့ လျှောဆင်းသွား၏။ ဖေခင်ကား ညိုထွန်းကို ပွေ့ဖက်ထားလေ၏။

"အမယ်လေး၊ လုပ်ကြပါအုံး" ဟု ထားမြင့်က အော်ရင်း မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားလေ၏။ အခြားသော မိန်းကလေးများလည်း မကြည့်ဝံ့သဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်ကာ ငိုနေကြလေ၏။

အားလုံး ဆုသွားလေ၏။ အချို့က စရပ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကြ၏။ လူအများ ပင် ညိုထွန်းအနီးသို့ ပြေးကာ ကြည့်နေကြလေ၏။

မျက်နှာမဲ့ရှာသော လဆုတ်ခြောက်ရက် လကလေးသည် စိမ်းညိုညို၊ ဗဟန်းမှ ဘွားကနဲ ထွက်လာလေ၏။ ပြုံးစိစိနှင့် ထွန်းနေသော သူ့အရောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ငွေမှုန်ကြပေးလိုက်လေ၏။ အမှောင်မှိုက်တွင် သူတို့ အလှကို ပြကာ မကြားခဲ့ရသော အနောက်ဘက်ရှိ ပန်းခြံမှ နင်းဆီနှင့် ဇလပ်တို့သည် ညအခါ လရောင်တွင် ပျော်ရွှင်စွာ လှုပ်ထိ ကျူးနေကြလေ၏။ ဘေးမှ ထိုးထားသော မီးရောင် ကြောင့် တထိန်ထိန်ပြောင်နေသော ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးမှာကား လရောင်ကို အားမကိုး၊ ပဓာနမထားဘဲ အစကကဲ့သို့ပင် တင့်တယ်စွာ စံပယ်နေလေ၏။

ဤမျှ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ရင်ပြင်တဝိုက်တွင် "ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒို့ဘဲ နိုင်တယ်" ဟူသော စကားသံများသည် တတွတ် တွတ် ပေါ်နေလေသတည်း။



To  
Saya M.H  
My Affectionate Teacher

ယဉ်မျိုးစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com